KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
265.8
Call No. BAN-P Acc. No. 120754
Author. ബനിയൻ, ജോൺ
Title ചരന്റെ മോക്ഷയാത്ര

1025

പരദേശി മോക്ഷയാത്ര

(ഒന്നും രണ്ടും ഭാഗങ്ങൾ)

ജോൺ ബനിയൻ

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
130754
CLS

CHRISTIAN LITERATURE SOCIETY
MALAYALAM BRANCH
TIRUVALLA.

THE CHRISTIAN LITERATURE SOCIETY

(In association with the United Society for Christian Literature)

Post Box 501, Park Town, Madras 3

and at

MYSORE, BANGALORE, TIRUVALLA.

265·8

BAN-P

Copyright

Second Edition—February 1958.

Published with aid from
the Board of Christian Literature of
the National Christian Council

Printed in India at
THE C. M. S. PRESS,
KOTTAYAM.

പ്രസ്താവന

പരദേശിമോക്ഷയാത്ര എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളിൽപ്പെട്ട ക്രിസ്ത്യാനികളുടെയും അംഗീകാരം ലഭിച്ചിട്ടുള്ള അതിവിശിഷ്ടമായ ഒരു ഗ്രന്ഥമാണെന്നുള്ളതിനു പക്ഷാന്തരമില്ല. കോട്ടയം, സി. എം. എസ്സ്. പ്രസ്സിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ആദ്യം അച്ചടിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രതികൾ വിറ്റു തീർന്നിട്ടു വർഷങ്ങൾ കുറെയായി. ഇപ്പോൾ ഈ പുസ്തകം വീണ്ടും പൊതുജന സമക്ഷം അവതരിപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചതിൽ ഞങ്ങൾക്കു തികഞ്ഞ ചാരിതാർത്ഥ്യം ഉണ്ട്. ആയതിനാവശ്യമായ അനുവാദം സമയം ഞങ്ങൾക്കു തന്നു ഞങ്ങളെ ഇതിൽ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ച മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂർ മഹായിടവകയുടെ ലിറ്റററ്റർ ബോർഡിനോടുള്ള കൃതജ്ഞത രേഖപ്പെടുത്തുവാൻ ഈ അവസരം ഞങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

ഈ പതിപ്പിൽ ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ വില അല്പമായി വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനു പല കാരണങ്ങളുണ്ട് ഉള്ളത്. കടലാസിന്റെ വില കഴിഞ്ഞ പതിപ്പിന്റെയും ഈ പതിപ്പിന്റെയും ഇടയിൽ ഏതാണ്ടു ഇരട്ടി ആയിട്ടുണ്ട്. ക്രൈസ്തവ സാഹിത്യസമിതിയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ മറ്റു വില്പന ശാലകളിൽ കൂടിയും ഇതര പ്രചാരകരിൽകൂടിയുമാണ് വില്പനപ്പെടുന്നതെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു അവർക്കു ആകർഷണീയമായ കമ്മീഷൻ കൊടുക്കേണ്ടതാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. അതു പുസ്തകത്തിന്റെ വിലയെ സാരമായി സ്പർശിക്കുന്നുണ്ട്.

പരദേശിമോക്ഷയാത്ര ഓരോ ക്രിസ്ത്യാനിയും വായിച്ചിരിക്കേണ്ട ഒരു അത്യുത്തമമായ ആത്മീയ നിധിയാണ്. വേദപുസ്തകത്തോടൊപ്പം തന്നെ മറ്റു പല ഭാഷകളിലും പ്രചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ പുസ്തകത്തിനു മലയാളത്തിലും അതർഹിക്കുന്ന പ്രചാരം ലഭിക്കുമെന്നു ഞങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

മോക്ഷയാത്രയിൽ ഈ ഗ്രന്ഥം അനേകർക്കു യഥാർത്ഥ സഹായമായിരിക്കണമെ എന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥന.

തിരുവല്ല,
7-2-'58.

പ്രസാധകർ.

ക്രിസ്റ്റ്യാനി പുസ്തകം വായിക്കുന്നതു്.

പരദേശിമോക്ഷയാത്ര

ഒന്നാം ഭാഗം

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം

ക്രിസ്ത്യാനി നാശപട്ടണം വിട്ടുപോകുന്നു

ഞാൻ ഈ പ്രപഞ്ചമായ വനത്തിൽക്കൂടി നടക്കുമ്പോൾ, ഗുഹയുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തു വന്നു, അവിടെ കിടന്നുറങ്ങിയ സമയത്തു ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടു. ആ സ്വപ്നം ഇപ്രകാരമായിരുന്നു. മലിനമായ ജീർണ്ണവസ്ത്രമുടുത്തും, തന്റെ ഭവനത്തിൽ നിന്നു തന്റെ മുഖം തിരിച്ചും, കയ്യിൽ ഒരു പുസ്തകം പിടിച്ചും, മുതുകിൽ വലിയോരു ചുമട്ടു വഹിച്ചുംകൊണ്ടു ഒരു മനുഷ്യൻ ഒരു സ്ഥലത്തു നില്ക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയ സമയം, അവൻ ആ പുസ്തകം വിടർത്തി വായിക്കുമ്പോൾ കരയുകയും, അസഹനീയമായ മനോവ്യഥയാൽ "ഞാൻ എന്തുചെയ്യേണ്ടു" എന്നു പറഞ്ഞു് അടങ്ങാത്ത പ്രലാപത്തോടെ [1]നിലവിളിക്കയും ചെയ്യുന്നതായി എനിക്കു ബോധപ്പെട്ടു.

അവൻ ആ സ്ഥിതിയിൽ ഭവനത്തിലേക്കു തിരിച്ചുപോയി. അവന്റെ ഭാര്യയും പൈതങ്ങളും തന്റെ ദുഃഖം അറിയാതെയിരിപ്പാനായിട്ടു് കഴിയുന്നിടത്തോളം അവൻ അതു അടക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എങ്കിലും അവന്റെ വ്യസനം അധികരിച്ചുവരുകയാൽ തന്റെ ഹൃദയവ്യഥ ഭാര്യയോടും പൈതങ്ങളോടും അറിയിക്കേണമെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടു് അവരോടു്: "എന്റെ സ്നേഹമേറിയ പ്രിയേ, വാത്സല്യമുള്ള പൈതങ്ങ

---

1. ഈ നിലവിളി എന്നു പറഞ്ഞതു, തന്റെ പാപാവസ്ഥയെക്കുറിച്ചു മനോബോധം വന്നിരിക്കുന്ന ഒരു പാപിയുടെ വിലാപം തന്നെ. തന്റെ സ്വന്ത നീതി മലിനമായ ജീർണ്ണവസ്ത്രംപോലെ ഇരിക്കുന്നു എന്നും, തന്റെ ആത്മാവു നിത്യനാശത്തിൽ അകപ്പെട്ടിട്ടു് ദൈവത്തിന്റെ കോപത്തിലും ശാപത്തിലും ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും ഉള്ള അറിവിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന സങ്കടം തന്നെ.

ളെ! നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഞാൻ എന്റെ [1]മുതുകിലെ ഭാരംകൊണ്ടു നശിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു; അതുതന്നെയല്ല; ഈ നഗരം സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നുള്ള അഗ്നിമൂലം ദഹിച്ചുപോകുമെന്നു് എനിക്കു ഖണ്ഡിതമായ അറിവു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ നാശത്തിൽ നിന്നു രക്ഷപെടുവാൻ ഞാൻ ഒരു വഴിയും കാണുന്നില്ല. തക്കതായ ഒരു രക്ഷാമാർഗ്ഗം കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല എങ്കിൽ, ഈ ഭയങ്കരമായ നാശത്തിൽനിന്നു എനിക്കും, എന്റെ ഭാര്യയായ നിനക്കും, എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട കുഞ്ഞുങ്ങളായ നിങ്ങൾക്കും രക്ഷപെടുവാൻ കഴിയാതെ, മഹാവ്യസനത്തോടെ നശിച്ചുപോകുവാനേ ഇടവരികയുള്ളു" എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു അവന്റെ ഭവനക്കാർ കേട്ടപ്പോൾ വളരെ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. അവൻ പറഞ്ഞതു സത്യമെന്നു് വിശ്വസിക്കാതെ, ഉള്ളം വർദ്ധിച്ചു് അവന്റെ തലയ്ക്കു മന്ദംപിടിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു് അവർ വിചാരിച്ചു. ഉറക്കം വന്നാൽ ഈ ബുദ്ധിഭ്രമത്തിനു ശാന്തത വരുമെന്നു കരുതി രാത്രി അടുത്തിരിക്കയാൽ അവനെ വേഗത്തിൽ ഒരു [2]കിടക്കയിൽ കിടത്തി; എന്നാൽ അവൻ ഒട്ടും ഉറങ്ങാതെ പകലത്തെപ്പോലെ തന്നെ വ്യസനത്തോടെ കരഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെ രാത്രി കഴിച്ചുകൂട്ടി. പിറേറദിവസം വെളിച്ചമായപ്പോൾ അവന്റെ സ്ഥിതി എങ്ങനെയിരിക്കുന്നു എന്നു് അറിയേണ്ടതിനായി അവർ ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ അവന്റെ സ്ഥിതി

---

1. മുതുകത്തു ഭാരമുള്ളോരു ചുമടു് എന്നപോലെ തന്റെ പാപങ്ങൾ ഇരിക്കുന്നു എന്നു് അറിഞ്ഞതുകൊണ്ടു അവൻ നിത്യരക്ഷകായിട്ടു തന്റെ സ്വന്ത വീട്ടിൽനിന്നും, തന്നിൽനിന്നും, തന്റെ വ്യാജമായുള്ള ആശകളിൽനിന്നും, വ്യർത്ഥമായുള്ള സകല ആശ്രയങ്ങളിൽനിന്നും തിരിഞ്ഞു നിത്യരക്ഷയും കൃപയും ലഭിപ്പാനായിട്ടു് എവിടേക്കു് ഓടിപ്പോകേണ്ടു എന്നറിയുന്നതിനു് അവൻ തന്റെ കയ്യിൽ വിശുദ്ധ വേദപുസ്തകം എടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ പാപികൾ വേദപുസ്തകം വായിച്ചു നോക്കുംതോറും അവർക്കു തങ്ങളുടെ വിലയേറിയതും നാശമില്ലാത്തതുമായ ആത്മാക്കൾ അരിക്ഷതയും നാശവുമുള്ള അവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കുന്നു എന്നും നിത്യജീവനും രക്ഷയും ലഭിക്കത്തക്കവണ്ണം ക്രിസ്തുവിന്റെ അടുക്കൽ ഓടിച്ചെല്ലുന്നതു് അവശ്യമാകുന്നു എന്നും ഉള്ള മനോബോധം അധികമധികമായിട്ടു വരികയും ചെയ്യും.

2 ജനങ്ങൾ ആത്മീയകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു താല്പര്യക്കാരായിട്ടു തീരുമ്പോൾ അവർ ഭ്രാന്തന്മാരെന്നു അവരുടെ ലോകത്തിനടുത്ത ബന്ധുക്കൾ നിശ്ചയിച്ചു പാപമാകുന്ന ദീനംപിടിച്ചിരിക്കുന്ന ആത്മാക്കളെ സൌഖ്യമാക്കുവാനായിട്ടു ശരീരരോഗത്തിനടുത്ത ചികിത്സകൾ ചെയ്യുന്നു.

പൂർവ്വാധികം വഷളായിരിക്കുന്നു എന്നു കണ്ടു. അവൻ അവരോടു് വീണ്ടും ആത്മീയകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കകൊണ്ടു അവരുടെ മനസ്സു കഠിനപ്പെട്ടു. അവക്കു അവനോടു നീരസവും തോന്നി. അവർ അവന്റെ ബുദ്ധിഭ്രമത്തെ തങ്ങളുടെ ഉഗ്രമായ നോട്ടംകൊണ്ടും ക്രൂരമായ പെരുമാറ്റംകൊണ്ടും മാറ്റണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് ചിലപ്പോൾ അവനെ നോക്കി പരിഹസിക്കയും, ചിലപ്പോൾ അവനെ ശാസിക്കയും, മറ്റു ചിലപ്പോൾ അവനെ നിശ്ശ്രേഷം അവഗണിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു അവൻ പലപ്പോഴും തന്റെ മുറിക്കകത്തു കയറി സഹതാപത്തോടുകൂടെ അവക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കയും, തന്റെ സ്വന്ത കുറ്റങ്ങളെക്കുറിച്ചു മനസ്താപപ്പെടുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ ഏകനായി വെളിയിൽ സഞ്ചരിച്ചു വായിക്കയും പ്രാർത്ഥിക്കയും ചെയ്യും.

ഒരു ദിവസം അവൻ വായിച്ചുകൊണ്ടു വഴിയിൽ നടക്കുമ്പോൾ തന്റെ മനസ്സിൽ വലിയ ക്ലേശമുണ്ടായി "രക്ഷപെടുവാൻ ഞാൻ എന്തു ചെയ്യേണ്ടു?" എന്നു പൂർവ്വാധികം ഉച്ചത്തിൽ [1]നിലവിളിക്കയും എവിടെയെങ്കിലും ഓടിപ്പോയ്കളഞ്ഞെങ്കിൽ നന്നായിരുന്നു എന്ന ഭാവത്തോടെ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും നോക്കുകയും, എവിടേക്കു പോകണമെന്നു അറിയായ്കയാൽ അവിടത്തന്നെ നിൽക്കയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ നില്ക്കുമ്പോൾ [2]ഏവൻഗേലീസ്ഥൻ എന്നുപേരുള്ള ഒരുത്തൻ അവന്റെ അടുക്കലേക്കു വരുന്നതു കണ്ടു. അവൻ വന്നു് "നീ ഇങ്ങനെ നിലവിളിക്കുന്നതു് എന്തിനു്?" എന്നു ചോദിച്ചു. അവൻ അതിനു ഉത്തരമായിട്ടു് "യജമാനനേ, എന്റെ കയ്യിൽ ഇരിക്കുന്ന പുസ്തകം വായിച്ചതുകൊണ്ടു്, ഞാൻ മരി

---

1. യാതൊരുത്തനെങ്കിലും നിത്യനാശത്തിന്റെ വേദനയെക്കുറിച്ചു ഹൃദയത്തിൽ നിലവിളിക്കുന്നില്ല എങ്കിൽ അവൻ ആത്മരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി തല്പരനായിട്ടു ശ്രദ്ധിക്കുന്നവനാകയില്ല.

2. ഏവൻഗേലീസ്ഥൻ എന്ന പേരിന്റെ അർത്ഥം, പാപികൾക്കു നിത്യരക്ഷയ്ക്കായിട്ടു സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്നവൻ എന്നാകുന്നു. എന്നാൽ പാപംകൊണ്ടു ദുഃഖിച്ചു ഭാരം ചുമക്കുന്ന ഇവന്റെ അടുക്കലേക്കു ഏവൻഗേലീസ്ഥനെ അയച്ചതിൽ ആത്മാക്കളുടെ വലിയ ഇടയനും അദ്ധ്യക്ഷനുമായ യേശുവിനു പാപികളെക്കുറിച്ചുള്ള വിചാരവും സ്നേഹവും എത്രമാത്രമെന്നു നമുക്കു മനസ്സിലാകാമല്ലോ.

പ്പാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും പിന്നത്തേതിൽ ന്യായാസനത്തിന്റെ മുമ്പാകെ നിൽക്കേണ്ടിവരും എന്നും ഞാൻ അറിയുന്നു. എന്നാൽ ഒന്നാമത്തെ കാര്യത്തിനു ഞാൻ ഒരുക്കമല്ല; രണ്ടാമത്തേതിനു [1]കഴിവുമില്ല" എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ഏവൻഗേലീസ്ഥൻ "ഇത്രവളരെ ദുഃഖത്തോടിരിക്കുന്ന നിനക്കു മരിപ്പാൻ ഒരുക്കമില്ലാത്തതു എന്തു?" എന്നു അവനോടു ചോദിച്ചു. അതിനു അവൻ, "എന്റെ മുതുകത്തിരിക്കുന്ന ഈ [2]ഭാരച്ചുമടു ശവക്കുഴിയേക്കാൾ അധികം ആഴമുള്ള സ്ഥലത്തേക്കു എന്നെ താഴ്ത്തും, ഞാൻ നരകത്തിൽ വീഴുകയും ചെയ്യും എന്നുള്ള ഭയംകൊണ്ടു ഞാൻ ദുഃഖത്തോടെ നിലവിളിക്കുന്നു" എന്നുത്തരം പറഞ്ഞു.

അതിനു ഏവൻഗേലീസ്ഥൻ, "നിന്റെ അവസ്ഥ ഭാരകാരമുള്ളതാകുന്നു എങ്കിൽ നീ വൃഥാ നില്ക്കുന്നതു എന്തു?" എന്നു ചോദിച്ചു.

ഇന്ന സ്ഥലത്തേക്കു പോകണമെന്നു അറിയാത്തതുകൊണ്ടത്രെ എന്നു അവൻ അതിനുത്തരം പറഞ്ഞപ്പോൾ വരുവാനുള്ള കോപത്തെ ഒഴിഞ്ഞു ഓടിപ്പോകുവിൻ എന്നു എഴുതിയിരിക്കുന്ന ഒരു [3]പുസ്തകം ഏവൻഗേലീസ്ഥൻ അവനു കൊടുത്തു. അതു വായിച്ചു, ഏവൻഗേലീസ്ഥനെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി; "ഞാൻ എവിടേക്കു ഓടിപ്പോകേണ്ടു?" എന്നു അവൻ ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ഏവൻഗേലീസ്ഥൻ തന്റെ വിരലുകൊണ്ടു വിസ്താരമായ ഒരു വയലിന്നപ്പുറത്തേക്കു ചൂണ്ടിക്കാ

---

1. ഇതു പാപത്തെക്കുറിച്ചു മനോബോധം വന്നിട്ടുള്ള പാപിയുടെ അനുസരണവാക്കു.

2. പരിശുദ്ധാത്മാവു ഹൃദയത്തോടു പറയുന്ന പാപത്തെക്കുറിച്ചു മനുഷ്യക്കു ബോധം വരുത്തുമ്പോൾ അവരുടെ പാപം ആത്മാവിനു സഹിപ്പാൻ വഹിയാത്ത ചുമടെന്നപോലെയായിത്തീരുന്നു. ദൈവം സപ്തത്തിൽ നിന്നു വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന വലിയ കോപത്തെക്കുറിച്ചു അവർ ഓർത്തു ഭയപ്പെട്ടു സങ്കടപ്പെടുന്നു.

3. വചനംകൂടാതെ ക്രിസ്തുവിനെയോ അവന്റെ അടുക്കൽ ചെല്ലുന്ന വഴിയോ അറിവാൻ കഴികയില്ല. എന്നാൽ വചനം ക്രിസ്തുവിന്റെ അടുക്കലേക്കു ചെല്ലുന്ന വഴി കാണിക്കുന്നു. പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ ക്രിസ്തുവിനെ പാപി വചനത്തിൽ കാണുന്നു.

ഏവൻഗേലീസ്ഥൻ ക്രിസ്ത്യാനിക്കു വഴിയിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

ണിച്ചുകൊണ്ടു്, "ഇടുക്കമായ ഒരു വഴിയിൽ കാണുന്നുവോ?" എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ "കാണുന്നില്ല" എന്നു അവൻ പറഞ്ഞു. ഉടനെ ഏവൻഗേലീസ്ഥൻ അവനോടു "അതാ, ദൂരത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന ഒരു വെളിച്ചം നീ കാണുന്നുവോ?" എന്നു ചോദിച്ചു. "ഉവ്വു", കാണുന്നതായി എനിക്കു തോന്നുന്നു" എന്നു അവൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. ഏവൻഗേലീസ്ഥൻ, "ആ വെളിച്ചംതന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടു നേരെ നടന്നു അതിലേക്കു

---

1. ഇടുക്കുവാതിൽ എന്നുള്ളതു ക്രിസ്തുവിൽനിന്നു വരുന്നു പൂർണ്ണകൃപയാകുന്നു. എന്നാൽ രക്ഷയ്ക്കായിട്ടും ആ രാജസന്നിധിനായിട്ടും യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ അടുക്കലേക്കു ഓടിച്ചെല്ലേണമെന്നു സുവിശേഷം പാപത്തെക്കുറിച്ചു മനോബോധം വന്നു സങ്കടപ്പെടുന്ന പാപികളെ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

കരേറിപ്പോക അപ്പോൾ വാതിൽ കാണും; അവിടെ എത്തിയാൽ നീ ചെയ്യേണ്ടതു ഇന്നതെന്നു നിന്നോടു അറിയിക്കപ്പെടും" എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ആ മനുഷ്യൻ ഓടുവാൻ തുടങ്ങി എന്നു ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടു. അവൻ തന്റെ ഭവനത്തിന്റെ വാതിൽക്കൽനിന്നു കുറേദൂരം ഓടിയതിന്റെശേഷം അവന്റെ [1]ഭാര്യയും പൈതങ്ങളും അതറിഞ്ഞു, തിരിച്ചുവരുവാൻ അവനെവിളിച്ചു. എന്നാൽ അവൻ തന്റെ ചെവിയിൽ വിരൽ ഇട്ടുംകൊണ്ടു "ജീവനേ! ജീവനേ! നിത്യജീവനേ!" എന്നു ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ടു, തിരിച്ചുപോകാതെ ആ മൈതാനത്തിന്റെ നടുവിലേക്കു ഓടിപ്പോയി. അവൻ ഓടുന്നതു നോക്കുവാനായിട്ടു അയൽക്കാരും ചെന്നു; അവരിൽ ചിലർ അവനെ പരിഹസിക്കയും, ചിലർ ഭയപ്പെട്ടുഴുകയും, ചിലർ തിരിച്ചുവരുവാൻ വിളിക്കയും ചെയ്തു. ഇവരിൽ രണ്ടുപേർ അവനെ പിടിച്ചുകെട്ടി തിരിച്ചു കൊണ്ടുവരണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. അവരിൽ ഒരുത്തന്റെ പേർ ശാൻ എന്നും മറ്റവന്റെ പേർ ചഞ്ചലഹൃദയൻ എന്നും ആയിരുന്നു. അവർ ഇപ്രകാരം നിശ്ചയിച്ചുറപ്പിക്കുന്നതിനിടയിൽ ആ മനുഷ്യൻ കുറെ അകലെ ആയി. എങ്കിലും അവനെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു വരണമെന്നുള്ള നിശ്ചയംമൂലം അവർ അല്പനേരംകൊണ്ടു അവന്റെ അടുക്കൽ എത്തി. അപ്പോൾ ആ മനുഷ്യൻ അവരോടു "അയൽക്കാരേ, നിങ്ങൾ എന്തിനു വന്നു?" എന്നു ചോദിച്ചതിനു് "നീ തിരികെ ഞങ്ങളോടുകൂടെ വീട്ടിലേക്കു വരുന്നതിനു നിന്നെ പ്രേരിപ്പിക്കുവാൻ അത്രേ" എന്നു അവർ മറുപടി പറഞ്ഞു. "അതു തീരെ സാ

---

1. പാപികൾ നിത്യനാശത്തിൽനിന്നു ഓടുവാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ജഡസംബന്ധമായുള്ള ബന്ധുക്കൾ അവരെ വിരോധിപ്പാൻ ശ്രമിക്കും. എന്നാൽ അവരോടു വാദിക്കാതെയും അവരുടെ കൂയുക്തികൾ കേൾക്കാതെയും നമ്മുടെ ചെവികളെ അടച്ചുകളയുന്നതു ഏറ്റവും നല്ലതാകുന്നു.

ജഡസംബന്ധമായുള്ളവർ എന്നുള്ളതിനു രണ്ടർത്ഥമുണ്ടു്. ഒന്നു സഹോദരന്മാർ എന്നും, മറ്റതു ലൌകികകാര്യങ്ങളെ അല്ലാതെ ആത്മീയകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു വിചാരിക്കാതെയും ആഗ്രഹിക്കാതെയുമിരിക്കുന്നവർ എന്നും ആകുന്നു. ദൈവത്തെയും മോക്ഷകാര്യങ്ങളെയുംകുറിച്ചു വിചാരിക്കാത്തവർ എല്ലാവരും ജഡത്തിൽ ഉള്ളവർ ആകുന്നു എന്നു വേദപുസ്തകം സ്പഷ്ടമായിട്ടു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ധ്യമല്ല; എന്തെന്നാൽ ഞാൻ അറിയുംപ്രകാരം നിങ്ങൾ നാശത്തിനു പാത്രമായിരിക്കുന്ന നഗരത്തിൽ കൂടിയിരിക്കുന്നു. അതു എന്റെ ജന്മദേശം തന്നെ എങ്കിലും, അതു വേഗം അഗ്നികൊണ്ടും ഗന്ധകംകൊണ്ടും ദഹിപ്പിക്കപ്പെട്ടും. ആ സ്ഥലത്തുവച്ചു എപ്പോഴെങ്കിലും നിങ്ങൾ മരിച്ചാൽ ശവക്കുഴിയേക്കാൾ അധികം താഴ്ചയുള്ള നരകത്തിൽ നിങ്ങൾ വീണുപോകും; അതുകൊണ്ടു അയൽക്കാരേ, [1]നിങ്ങൾ നല്ല മനസ്സോടുകൂടെ എന്റെ പിന്നാലെ പോരേണമെന്നു ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു" എന്നു അവൻ പറഞ്ഞു.

"കൊള്ളാം! കൊള്ളാം! ഞങ്ങളുടെ സ്നേഹിതന്മാരെയും വസ്തുവകകളും ഉപേക്ഷിച്ചു നിന്നോടുകൂടെ വരേണമോ?" എന്നു അവർ ചോദിച്ചു.

"ഓ, വേണം; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നിങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ചുപോരുന്നതു സകലവുംകൂടെ ഒരുമിച്ചുവച്ചാലും അതു ഞാൻ തേടുന്ന ആനന്ദത്തിന്റെ അംശത്തിനുപോലും തുല്യമാകയില്ല. നിങ്ങൾ എന്റെകൂടെ വന്നാൽ എനിക്കു ലഭിക്കുന്നതു പോലെതന്നെ നിങ്ങൾക്കും ലഭിക്കും. ഞാൻ പോകുന്ന സ്ഥലത്തു സകലവും പരിപൂർണ്ണമായിട്ടുണ്ടു; വന്നു എന്റെ വചനങ്ങളെ പരീക്ഷിച്ചുനോക്കുവിൻ" എന്നു ക്രിസ്ത്യാനി എന്നു പേരുള്ള ആ മനുഷ്യൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

ശഠൻ:—നീ ഈ ലോകത്തെ എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചുപോയി അന്വേഷിക്കുന്നവണ്ണം വിശേഷപ്പെട്ടവ എന്നു നീ ഭാവിക്കുന്ന ഈ കാര്യങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണു?

ക്രിസ്ത്യാനി:—നാശമില്ലാത്തതും, അശുദ്ധപ്പെടാത്തതും, വാടാത്തതും, സ്വർഗ്ഗത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതുമായ ഒരു അവകാശത്തെയാണു ഞാൻ അന്വേഷിക്കുന്നതു. അതു താല്പര്യമായിട്ടു അന്വേഷിക്കുന്നവർക്കു തക്ക കാലത്തു കൊടു

---

1 പാപത്തെക്കുറിച്ചു ബോധം വന്നിട്ടു അതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്ന നിത്യനാശത്തിൽനിന്നു ഓടിപ്പോകുന്ന പാപിയുടെ പ്രധാനമായുള്ള ആഗ്രഹം ഇവിടെ കാണുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ കൃപയുടെ ലേശം എങ്കിലും ഹൃദയത്തിൽ വരുമ്പോൾ അതു അന്യമനുഷ്യരിൽ സംപ്രീതികരമായിട്ടു താനേതന്നെ പ്രകാശിക്കുന്നു.

പ്പാൻ തക്കവണ്ണം സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ഉറപ്പായിട്ടു വയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; നിനക്കു മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ എന്റെ പുസ്തകത്തിൽ അതു വായിക്കാം (1 പത്രൊ. 1. 4. 5).

ശഠൻ:—ഛീ! ഛീ! നിന്റെ പുസ്തകം നിശ്ശ്രേഷമായി ഉപേക്ഷിച്ചുകളയുക. ഞങ്ങളോടുകൂടെ നീ തിരിച്ചു വരുമോ ഇല്ലയോ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഇല്ല; എന്റെ കൈ കലപ്പയ്ക്കു വച്ചിരിക്കകൊണ്ടു ഞാൻ പുറകോട്ടു നോക്കുകയില്ല. ഞാൻ വരികയില്ല (ലൂക്കൊ. 9. 62).

ശഠൻ:—അങ്ങനെ ആയാൽ (ചഞ്ചലഹൃദയനോടു) അയല്ക്കാരാ, നമുക്കു് ഇവനെ വിട്ടു തിരിച്ചു വീട്ടിൽ പോകാം. ഇവൻ പിത്തം വഷ്ടിച്ചു ഭ്രാന്തുപിടിച്ച കൂട്ടത്തിൽ ഒരുവനാകുന്നു; ഇപ്രകാരമുള്ളവർ രൂപമില്ലാത്ത വിചാരം തുടന്നാൽ, വിചാരിക്കുന്ന സംഗതി, തെറ്റാണെന്നു കാരണസഹിതം തെളിയിപ്പാൻ പ്രാപ്തിയുള്ള ഏഴു മനുഷ്യരെക്കാൾ അവർ അധികം ബുദ്ധിയുള്ളവർ എന്നു സ്വയം അഭിമാനിക്കുന്നവരാണു്.

ചഞ്ചലഹൃദയൻ:—നീ പരിഹസിക്കരുതു; ഈ നല്ലവനായ ക്രിസ്ത്യാനി പറയുന്നതു സത്യമാകുന്നു എങ്കിൽ അവൻ അന്വേഷിക്കുന്ന കാര്യം നമുടേതിലും നല്ലതുതന്നെ. ആകയാൽ എന്റെ അയല്ക്കാരനോടുകൂടെ പോകുവാൻ എനിക്കു മനസ്സായിരിക്കുന്നു.

ശഠൻ:—എന്തു്! നീയും ഭ്രാന്തനോ? ഞാൻ പറയുന്ന ഗുണദോഷം കേട്ടു് എന്നോടുകൂടെ തിരിച്ചുവരിക. ഈ പിച്ചുപിടിച്ചവൻ നിന്നെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതു് ഏതു സ്ഥലത്തേക്കെന്നു് അറിയാം? തിരിച്ചു വരിക, തിരിച്ചു വരിക, വിവേകമുള്ളവനായിരിക്കയും ചെയ്യുക.

ക്രിസ്ത്യാനി:—അല്ല, നീയും നിന്റെ അയൽക്കാരനായ ചഞ്ചലഹൃദയനോടുകൂടെ വരിക; ഞാൻ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ ഉള്ളവതന്നെ: ഇവകൂടാതെയും ബഹുലങ്ങളായ മറ്റു മഹിമകളും അവിടെയുണ്ടു്. നീ എന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല എങ്കിൽ ഈ പുസ്തകം വായിച്ചു നോക്കുക; ഇതിൽ വിവരിച്ചി

രിക്കുന്നവയുടെ യഥാർത്ഥ്യം അവയെ ഉണ്ടാക്കിയവൻ തന്റെ രക്തത്താൽ ഉറപ്പാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ചഞ്ചലഹൃദയൻ:— നല്ലതു് ; അയൽക്കാരനായ ശഠാ, ഞാൻ ഈ നല്ല മനുഷ്യനോടുകൂടെ ചേർന്നു അവനോടുകൂടെ പോകുവാൻ ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. (പിന്നീടു് ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു കൊണ്ടു് അവനോടു്) എന്റെ നല്ല സ്നേഹിതാ, ആ സ്ഥലത്തേക്കു പോകുവാനുള്ള വഴി നിനക്കറിയാമോ ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഏവൻഗേലീസ്ഥൻ എന്നു പേരായ ഒരു മനുഷ്യൻ, നമ്മുടെ മുമ്പിലുള്ള ചെറിയ വാതിലിനു നേരെ ശീഘ്രമായി പോകണം എന്നും അവിടെ വച്ചു വഴിയുടെ വിവരത്തെക്കുറിച്ചു് അറിയിക്കപ്പെട്ടും എന്നും എന്നോടു പറഞ്ഞു.

ചഞ്ചലഹൃദയൻ:—നല്ലവനായ അയൽക്കാരാ, അങ്ങനെ ആകുന്നു എങ്കിൽ വരിക, നമുക്കു പോകാം.

അനന്തരം ഇരുവരും ഒരുമിച്ചു പോകയും ചെയ്തു.

ശഠൻ:—ഞാനോ, എന്റെ സ്ഥലത്തേക്കു തിരിച്ചു പോകുകയാണു്. [1]ഇങ്ങനെ നഷ്ടമായിപ്പോകുന്ന ബുദ്ധിഭ്രമം പിടിച്ച മനുഷ്യരോടുകൂടെ ഞാൻ നടക്കയില്ല.

രണ്ടാം അദ്ധ്യായം

നിരാശ്രയക്കുഴി

ശഠൻ തിരിച്ചുപോയപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനിയും ചഞ്ചലഹൃദയനും ഒരുമിച്ചു മൈതാനത്തിൽക്കൂടി നടന്നുകൊണ്ടു താഴെ കാണുംപ്രകാരം സംഭാഷണം തുടർന്നതായി എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ എനിക്കു തോന്നി.

---

1 ജഡസംബന്ധമായുള്ള മനുഷ്യർ സുവിശേഷസത്യത്തെക്കുറിച്ചു പല വിധമായിട്ടു വിചാരിക്കുന്നു എന്നു ഇവിടെ കാണാം. ശഠൻ അതിനെ തീരെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ ചഞ്ചലഹൃദയൻ അതിനെ സന്തോഷത്തോടെ കേട്ടു കുറഞ്ഞൊരുദിവസം വിശ്വസിച്ചു ക്രിസ്ത്യാനിയോടുകൂടെ നടക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—എന്റെ അയൽക്കാരനായ ചഞ്ചലഹൃദയാ, വരിക; നിനക്കു സുഖം തന്നെയോ? നീ എന്നോടുകൂടെ വരുവാൻ നിശ്ചയിച്ചതു് എനിക്കു സന്തോഷം തന്നെ. ഇപ്പോൾ കാണാതിരിക്കുന്ന മഹത്വവും ഭയങ്കരവുമായുള്ള കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഞാൻ എന്റെ ഹൃദയംകൊണ്ടു് അറിഞ്ഞതുപോലെ ശഠനും ഉണർന്നു് അറിഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിൽ അവൻ ഇത്ര എളുപ്പമായിട്ടു നമ്മെ വിട്ടുപോകയില്ലായിരുന്നു.

ചഞ്ചലഹൃദയൻ:—എന്റെ അയൽക്കാരനായ ക്രിസ്ത്യാനീ! വരിക. ഇവിടെ നാം ഇരുവരും അല്ലാതെ വേറെ ഒരുത്തരും ഇല്ലല്ലൊ; നാം എവിടെ പോകുന്നു എന്നും അഗ്രഹിച്ചു പോകുന്ന കാര്യങ്ങൾ എന്തെന്നും നാം അവയെ അനുഭവമാക്കുന്നതു എങ്ങനെയെന്നും എന്നോടു പറയുക.

ക്രിസ്ത്യാനി:—അവയെക്കുറിച്ചു് എന്റെ നാവുകൊണ്ടു പറവാൻ കഴിയുന്നതിനേക്കാൾ അധികമായിട്ടു് എന്റെ മനസ്സുകൊണ്ടു നിരൂപിപ്പാൻ എനിക്കു കഴിയും; എന്നാൽ അവയെ അറിവാൻ നീ അഗ്രഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് എന്റെ പുസ്തകത്തിൽനിന്നു അവയെക്കുറിച്ചു വായിക്കാം.

ചഞ്ചലഹൃദയൻ:—നിന്റെ പുസ്തകത്തിലുള്ള സംഗതികൾ സത്യമെന്നു നീ വിചാരിക്കുന്നുവോ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഉവ്വു്. അസത്യം പറഞ്ഞുകൂടാത്തവനാൽ അതു് ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു സത്യം തന്നെ നിശ്ചയം.

ചഞ്ചലഹൃദയൻ:—കൊള്ളാം. ആ കാര്യങ്ങൾ എന്താണെന്നു പറഞ്ഞാലും.

ക്രിസ്ത്യാനി:—നാം ചെല്ലുന്നിടത്തു നിത്യരാജ്യവും നിത്യജീവനും ഉണ്ടു്; സത്യക്രിസ്ത്യാനികൾ അവയെ അവകാശമായി അനുഭവിക്കയും ചെയ്യും.

ചഞ്ചലഹൃദയൻ:—ഈ പറഞ്ഞതു നല്ലതുതന്നെ. ഇതുകൂടാതെ മറെറന്തുള്ളു?

ക്രിസ്ത്യാനി:—അവിടെ നമുക്കു മഹത്വമുള്ള കിരീടങ്ങളും ആദിത്യൻ ശോഭിക്കുന്നപ്രകാരം നമ്മെ ശോഭിപ്പിക്കുന്ന വസ്ത്രങ്ങളും കിട്ടും.

ചഞ്ചലഹൃദയൻ:—ഇതു വളരെ ഇമ്പമുള്ളതുതന്നേ ; ഇനി വേറെ വല്ലതുമുണ്ടോ ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—അവിടെ ദുഃഖവുമില്ല, കരച്ചിലുമില്ല ; എന്തെന്നാൽ ആ സ്ഥലത്തിന്റെ യജമാനൻ നമ്മുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്നു കണ്ണുനീർതുള്ളികളെല്ലാം തുടച്ചുകളയുന്നവനാണ്.

ചഞ്ചലഹൃദയൻ:— അവിടെ നമ്മുടെ കൂട്ടുകാർ ആരായിരിക്കും ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—അവിടെ നിന്റെ കണ്ണുകൾക്കു് അതിശോഭയുള്ള സൃഷ്ടികളായ ഖെരൂബികളും സെറാപ്പികളും അങ്ങുന്ന ദൈവഭൃത്തന്മാരോട്ടുകൂടെ നീ വസിക്കും ; അതുകൂടാതെ സ്വർണ്ണമുടി ധരിച്ചിരിക്കുന്ന മൂപ്പന്മാരെയും, പൊൻവീണകൾ വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കന്യാസ്ത്രീകളെയും, നമുക്കു മുമ്പെ പാപ്പാനായിട്ടു് ആ ഭാഗ്യമുള്ള സ്ഥലത്തേക്കു പോയ കോടാകോടി ആത്മാക്കളെയും നീ കാണും. അവിടെ ദുഷ്ടതയായിട്ടുള്ളതു് ഒന്നും വരികയില്ല. അവിടെ വസിക്കുന്ന എല്ലാവരും സ്നേഹവും വിശുദ്ധിയും ഉള്ളവരായി ദൈവത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ ഇരിക്കും ഇതുതന്നെ അല്ല, ഒരു വസ്തും എന്നപോലെ മരണമില്ലായ്മ എന്ന വരം ധരിച്ചവരായി, ആ സ്ഥലത്തധിവസിക്കുന്ന കർത്താവിനോടുള്ള സ്നേഹം നിമിത്തം ഈ ലോകത്തിൽ വച്ചു ലോകരാൽ ഖണ്ഡംഖണ്ഡമായിട്ടു മുറുക്കപ്പെട്ടവരെയും, അഗ്നിയിൽ ഇട്ടു ദഹിപ്പിക്കപ്പെട്ടവരെയും, ദുഷ്ടമൃഗങ്ങൾക്കു ഭക്ഷണത്തിനായിട്ടു കൊടുക്കപ്പെട്ടവരെയും, സമുദ്രത്തിൽ തള്ളിക്കളയപ്പെട്ടവരെയും നീ കാണുകയും ചെയ്യും.

ചഞ്ചലഹൃദയൻ:— ഇതു അനന്ദംകൊണ്ടു മനസ്സിനെ വിവശതപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു വാർത്തതന്നെ. എന്നാൽ ഇവയെല്ലാം അനുഭവിക്കുന്നതിനു ഇടയുണ്ടോ ? നമുക്കു അതു ലഭിപ്പാൻ കഴിയുന്നതെങ്ങനെ ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—നമുക്കു അവയെ അനുഭവിപ്പാൻ മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ ആ ദേശത്തിനു അധിപതിയായ കർത്താവു നമുക്കു അവയെല്ലാം സൌജന്യമായിട്ടു തരും എന്നു ഈ പുസ്തകത്തിൽ വ്യക്തമായി വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

ചഞ്ചലഹൃദയൻ:—ഹാ! എന്റെ പ്രിയ സഹോദരാ, ഈ കാര്യങ്ങളെല്ലാം കേട്ടിട്ടു എനിക്കു വളരെ ആനന്ദമായിരിക്കുന്നു; വേഗം വരിക, നമുക്കു ഓടിപ്പോകാം.

ക്രിസ്ത്യാനി:—എന്റെ മുതുകിൽ ഇരിക്കുന്ന ഈ ഭാരമുള്ള ചുമട്ടു ഹേതുവായി എനിക്കു അത്രവേഗം നടന്നുകൂടാ.

ഈ സംസാരം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം മൈതാനഭൂമിയുടെ നടുവിലുള്ള [1]നിരാശ്രയം എന്ന പേരായ വലിയ ചേറുകുഴിയുടെ വക്കത്തുകൂടി അവർ നടക്കുമ്പോൾ ശ്രദ്ധക്കുറവുകൊണ്ടു രണ്ടുപേരും അതിൽ വീണുപോയി. അവിടെ അല്പനേരം കിടന്നിഴഞ്ഞതുകൊണ്ടു അവരുടെ ദേഹമാസകലം ചേറു പുരളുകയും ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ മുതുകിൽ ഇരിക്കുന്ന ചുമടിന്റെ ഭാരംകൊണ്ടു അതിൽ താണുപോകുവാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

ചഞ്ചലഹൃദയൻ:—എന്റെ അയൽക്കാരനായ ക്രിസ്ത്യാനീ! ഇപ്പോൾ നീ എവിടെയാകുന്നു?

ക്രിസ്ത്യാനി:—എനിക്കു അറിഞ്ഞുകൂടാ നിശ്ചയം.

ചഞ്ചലഹൃദയൻ:—(ഇതിങ്കൽ ക്രുദ്ധനായി തന്റെ കൂട്ടുകാരനോടു) നീ ഇത്രനേരവും, അനുഭവിക്കാം എന്നു എന്നോടു പറഞ്ഞ ഭാഗ്യം ഇതുതന്നെയോ? നമ്മുടെ യാത്രയുടെ ആരംഭത്തിങ്കൽത്തന്നെ ഇത്രവലിയ അപകടത്തിൽ അകപ്പെട്ടാൽ നാം പോകുന്ന സ്ഥലത്തെത്തുമ്പോഴേക്കു എന്തെല്ലാം ആപത്തുകൾ അനുഭവിപ്പാൻ ഇടവരും! വല്ലപ്രകാരവും എന്റെ ജീവനും കൊണ്ടു ഇതിൽനിന്നു ഒഴിവാൻ സംഗതി വന്നെങ്കിൽ മതിയായിരുന്നു! ആ നല്ല രാജ്യത്തെ നീതന്നെ എന്റെകൂടെ അനുഭവിച്ചുകൊള്ളുക എനിക്കു അതിൽ ഓഹരി വേണ്ടാ.

---

1. നിരാശ്രയം എന്നു പേരുകുന്ന ചേറുകുഴി ദൈവവചനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അവിശ്വാസംകൊണ്ടും പിശാചിന്റെ പരീക്ഷകൾകൊണ്ടും നമ്മുടെ വക്കളായുള്ള പ്രകൃതിയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ജഡസംബന്ധമായ ആലോചനകൾകൊണ്ടും വരുന്ന ആശ്രയമില്ലാത്ത ഭയങ്ങളും സംശയങ്ങളും ആകുന്നു. പാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ മനോബോധത്തിന്റെയും വിശ്വാസത്തിന്റെയും പരമാർത്ഥത ഇവയാൽ ശോധന ചെയ്യപ്പെടുന്നു.

ഇത്രയും പറഞ്ഞിട്ട് ആ ചേറുകുഴിയിൽനിന്നും അവന്റെ വീട്ടിന്റെ നേരെയുള്ള വക്കത്തേക്കു ചഞ്ചലഹൃദയൻ വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടു ചാടിക്കയറി [1]ഓടിക്കളഞ്ഞു. ക്രിസ്ത്യാനി അവനെ പിന്നെ കണ്ടതുമില്ല.

ക്രിസ്ത്യാനി ഏകനായി ആ കുഴിയിൽ കിടന്നു വലഞ്ഞു. എങ്കിലും തന്റെ [2]വീട്ടിലേക്കു നോക്കാതെ ഇടുക്കുവാതിലിനു നേരേയുള്ള വക്കത്തു എത്തുവാൻ അവൻ നന്നേ ശ്രമിച്ചു; എന്നാൽ തന്റെ മുതുകത്തുള്ള ചുമട്ടു ഹേതുവായി കരയ്ക്കു കയറുവാൻ അവനു കഴിഞ്ഞില്ല. അപ്പോൾ [3]സഹായൻ എന്നു പേരുള്ള ഒരുത്തൻ അവന്റെ അടുക്കൽ വന്നു് "നീ ഇവിടെ എന്തു ചെയ്യുന്നു?" എന്നു് അവനോടു ചോദിച്ചു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—യജമാനനേ, വരുവാനിരിക്കുന്ന കോപത്തിൽനിന്നും ഒഴിവാനായിട്ടു ആ ഇടുക്കുവാതിലിന്റെ അടുക്കലേക്കു ഈ വഴിയിൽക്കൂടി ഓടിച്ചെല്ലേണമെന്നു് ഏവൻഗേലീസ്ഥൻ എന്നു പേരുള്ള ഒരു മനുഷ്യൻ എന്നോടു കല്പിച്ചു; ഞാൻ അങ്ങോട്ടു പോകുമ്പോൾ ഇതിൽ വീണുപോയി.

സഹായൻ:—എന്നാൽ നീ നിന്റെ വഴി നോക്കാതെ പോയതെന്തിനു്?

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഞാൻ അധികമായി ഭയപ്പെട്ടു് ഓട്ടകയാൽ ഇതു കാണാതെ ഇതിൽ വീണുപോയി.

---

1. ചഞ്ചലഹൃദയനെപ്പോലെ ഉള്ളവർക്കു മോക്ഷം കിട്ടുകയില്ല, അവനു വന്ന ഒന്നാമത്തെ പരീക്ഷ അവന്റെ ധൈര്യത്തെ തണുപ്പിച്ചു്, അവന്റെ സന്തോഷത്തെ കെടുത്തി, അവന്റെ വിശ്വാസത്തെ കൊന്നു്, നാശമാകുന്ന നഗരത്തിലേക്കു അവനെ തിരികെ അയയ്ക്കുന്നു.

2. ക്രിസ്ത്യാനി ദുഃഖസമയത്തു തന്റെ വീട്ടിൽനിന്നു അകന്നകന്നു പോകുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. പാപത്തെക്കുറിച്ചു പരമാർത്ഥമായിട്ടു മനോബോധം വന്നവനും ക്രിസ്ത്യാനിയേക്കാൾ മാത്രമുള്ളവനും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ഇവിടെ കാണാം. ഒരുത്തൻ ആശ്വാസത്തിനായിട്ടും രക്ഷയ്ക്കായിട്ടും ക്രിസ്തുവിങ്കലേക്കു നോക്കുന്നു, മറ്റവൻ ആശ്വാസത്തിനായിട്ടു നാശമാകുന്ന പട്ടണത്തിലേക്കു പോകുന്നു.

3. സഹായൻ എന്ന ആൾ പാപികളെ നിത്യ നാശത്തിൽനിന്നു പിടിച്ചു കരേറ്റുവാനായിട്ടു നീട്ടപ്പെട്ട കൈ ആകുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ കൃപയെ കുറിക്കുന്നു.

സഹായൻ "നിന്റെ കൈ നീട്ടുക" എന്നു കല്പിച്ചു. അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ കൈ നീട്ടി. സഹായൻ അവന്റെ കൈക്കു പിടിച്ചു [1]നല്ല സ്ഥലത്തേക്കു അവനെ കരേറി, നടക്കേണ്ടുന്ന വഴിയെ പോകേണമെന്നു അവനോടു കല്പിക്കയും ചെയ്തു.

ക്രിസ്ത്യാനി നിരാശകുഴിയിൽനിന്നു കരേറപ്പെട്ടതു്

അപ്പോൾ ഞാൻ സഹായന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു് "അങ്ങുന്നേ, നാശപട്ടണത്തിൽനിന്നു ആ ഇടുക്കുവാതിലിലേ

1. നല്ല സ്ഥലം എന്നുള്ളതു നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തു തന്നെ ആകുന്നു. സത്യവിശ്വാസത്താൽ ക്രിസ്തുവിനെ അനുഭവിച്ചു ക്രിസ്തുവാകുന്ന അഴിവില്ലാത്ത പാറയിന്മേൽ നമ്മുടെ പാദങ്ങൾ ഉറപ്പിക്കുമ്പോൾ അത്തേക്കു സൌഖ്യമായിട്ടു നടക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള സ്ഥലം എങ്ങുമില്ല.

ക്കു പോകുന്നവഴി ഇതിലെ ആകകൊണ്ടു ബുദ്ധിയില്ലാത്ത വഴിപോക്കർ സുഖമായിട്ടു നടക്കത്തക്കവണ്ണം ഇതു നന്നാക്കാത്തതെന്തുകൊണ്ടു?" എന്നു ചോദിച്ചതിനു "ഈ ചേറുകുഴി നന്നാക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല, പാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധത്തോടു ചേരുന്ന അഴുക്കും പതയും എല്ലാം ഇതിലേക്കു ഒഴുകിവരുന്നതുകൊണ്ടു ഇതിന്റെ പേർ നിരാശ്രയക്കുഴി എന്നാകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പാപികൾക്കു തങ്ങളുടെ നാശകരമായ ആത്മാവസ്ഥയെക്കുറിച്ചു ബോധംവരുമ്പോൾ അനേകം ഭയങ്ങളും സംശയങ്ങളും തങ്ങളുടെ മനസ്സുകളിൽ കയറും. ഇവയെല്ലാം ഒന്നിച്ചുചേർന്നു ഇതിലേക്കൊഴുകുന്നതുകൊണ്ടു ഇതു ഇപ്രകാരം ചീത്തയായിരിക്കുന്നു" എന്നു ഉത്തരമായിട്ടു പറഞ്ഞു.

പിന്നെയും സഹായൻ പറഞ്ഞു: "ഈ സ്ഥലം ഇപ്രകാരം കിടക്കുന്നതു രാജാവിന്റെ ഉപേക്ഷയാലല്ല; അവന്റെ വേലക്കാർ 1000-ത്തിൽ പരം വർഷങ്ങളായി ഇതു നന്നാക്കുവാൻ വേലചെയ്തുവരുന്നു. എന്നുതന്നെയല്ല, കോടാകോടി വണ്ടികൾ നിറച്ചു ഗുണദോഷങ്ങൾ ഇതിൽ ഇട്ടിട്ടുള്ളതുമത്രേ. എങ്കിലും ഇന്നുവരെയും ഇതു നിരാശ്രയക്കുഴി തന്നേ; ഇനി അവസാനത്തോളവും അങ്ങനെ മാത്രം ഇരിക്കയേ ഉള്ളു. എന്നാൽ രാജാവിന്റെ കല്പനപ്രകാരം ആളുകൾ വഴിതിപ്പോകാതെ നടക്കത്തക്കവണ്ണം ഈ കുഴിയിൽ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു നല്ല കല്ലടികൾ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. എങ്കിലും കാലാവസ്ഥയിൽ വന്ന വ്യത്യാസംകൊണ്ടു ഇവ ചെളിയിൽ മുങ്ങിപ്പോകയാൽ കാണ്മാൻ പ്രയാസം; കണ്ടാൽ തന്നെയും ചില മനുഷ്യർ മന്ദംപിടിച്ചിരിക്കകൊണ്ടു ചെളിയിൽ വീണു് വൃത്തികേടാകുന്നു.

പിന്നെ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ ഞാൻ കണ്ടതെന്തെന്നാൽ: ചഞ്ചലഹൃദയൻ ഈ സമയംകൊണ്ടു അവന്റെ വീട്ടിൽ എത്തി. അപ്പോൾ അവന്റെ അയൽക്കാർ അവന്റെ അടുക്കൽ വന്നു. അവരിൽ ചിലർ അവൻ തിരിച്ചുവന്നതുകൊണ്ടു ബുദ്ധിമാൻ എന്നു പറഞ്ഞു. മറ്റു ചിലർ അവൻ ക്രിസ്ത്യാനിയോടുകൂടെ പോയതിനാൽ ഭ്രാന്തൻ എന്നും, ചിലർ അവന്റെ അസ്ഥിരതഹേതുവായിട്ടു ചിരിച്ചുംകൊണ്ടു അവനെ നോക്കി "നീ പോകുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടു അല്പമായുള്ള ഉപദ്രവം ഉണ്ടായ

തിനാൽ തിരിച്ചുപോന്നതുകൊണ്ടു ഏറ്റവും വഷളനാകുന്നു" എന്നും പറഞ്ഞു പരിഹസിച്ചു. ഇങ്ങനെ അവർ അവനെ അപമാനിക്കയാൽ ലജ്ജകൊണ്ടു അവൻ നമ്രവദനനായി പ്പോയി. എന്നാൽ അവർ ക്രിസ്ത്യാനിയെ പരിഹസിക്കുമ്പോൾ അവൻ കുറച്ചു ധൈര്യപ്പെട്ടു അവനെ അപമാനിപ്പാനായി അവരോടുകൂടെ കൂടുകയും ചെയ്തു.

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം

ലോകജ്ഞാനി

പിന്നെ ക്രിസ്ത്യാനി തനിച്ചു നടന്നുപോകുമ്പോൾ ദൂരത്തുനിന്നു ഒരു മനുഷ്യൻ തന്നെറനേരെ വരുന്നതു കണ്ടു. അവർ ഇരുവരും അഭിമുഖമായി നടക്കയാൽ ക്ഷണത്തിൽ തമ്മിൽ അടുത്തു. എതിരെ വന്നവന്റെ പേർ ലോകജ്ഞാനി എന്നായിരുന്നു. അവൻ ക്രിസ്ത്യാനി മുമ്പു പാർത്തിരുന്ന നഗരത്തിനു സമീപമുള്ളതും ഏറ്റവും വലിയതുമായ ഭൂലോകകൌശലം എന്ന പട്ടണത്തിലെ ഒരു പൌരൻ ആയിരുന്നു. എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനി നഗരം വിട്ടു പുറപ്പെട്ട സംഗതി അവൻ വസിച്ചിരുന്ന നഗരത്തിൽ മാത്രമല്ല, മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിൽ എല്ലാടവും പ്രസിദ്ധമായിരുന്നതിനാൽ ലോകജ്ഞാനി അവനെക്കുറിച്ചു ചില വർത്തമാനങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനി വളരെ പ്രയാസത്തോടും ദുഃഖത്തോടുംകൂടെ നടക്കയും നെടുവീർപ്പിടുകയും തേങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നതു അവൻ കണ്ടപ്പോൾ ഇവൻ ക്രിസ്ത്യാനി തന്നെ എന്നു നിശ്ചയിച്ചു അവനോടു: "എന്റെ ചങ്ങാതീ, നീ ഇത്ര ഭാരമുള്ള ചുമടു ചുമന്നുകൊണ്ടു എവിടേക്കു പോകുന്നു?" എന്നു ചോദിച്ചു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഞാൻ അതിഭാരമേറിയ ചുമടു ചുമന്നുകൊണ്ടു നടക്കുന്നു എന്നു നീ പറഞ്ഞതു ശരിതന്നെ. എന്നെപ്പോലെ ഇത്ര വലിയ ഭാരം ചുമക്കുന്നവർ ഒരുത്തരും ഇല്ല എന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നു. എവിടെ പോകുന്നു എന്നു എന്നോടു ചോദിച്ചതുകൊണ്ടു ഞാൻ പരമാർത്ഥം പറയാം; എന്റെ മുമ്പിലുള്ള ഇടുക്കുവാതിൽക്കലേക്കു പോകുന്നു. അവി

ടെ ചെന്നാൽ ഈ ഭാരമുള്ള ചുമടിറക്കുന്നതിനുള്ള വഴി അറിവാൻ ഇടയാകും എന്നു ഞാൻ കേട്ടിരിക്കുന്നു.

ലോകജ്ഞാനി:—നിനക്കു ഭാര്യയും മക്കളും ഉണ്ടോ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഉണ്ട്, എങ്കിലും ഈ ഭാരം ഹേതുവായി മുമ്പിലത്തെപ്പോലെ അവരിൽ ഇഷ്ടപ്പെട്ടവനാൻ കഴിവില്ലാതായിരിക്കുന്നു. ഞാനും അശരണനായി തീർന്നിരിക്കുന്നു.

ലോകജ്ഞാനി:—ഞാൻ നിന്നോടു ഗുണദോഷം പറഞ്ഞാൽ നീ കേൾക്കുമോ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—നല്ല ഗുണദോഷം എനിക്കു് അവശ്യവും ഇഷ്ടവുമായിരിക്കയാൽ അതു നല്ലതായിരുന്നാൽ കേൾക്കാം.

ലോകജ്ഞാനി:—നീ വേഗത്തിൽ നിന്റെ ഭാരമേറിയ ചുമടു കളയേണമെന്നു ഞാൻ നിന്നോടു ഗുണദോഷിക്കുന്നു; അതുവരെയും നിന്റെ മനസ്സു സ്വസ്ഥതയുള്ളതാകയില്ല; ദൈവം നിനക്കു തന്നിരിക്കുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങളെ സസന്തോഷം അനുഭവിപ്പാനും കഴികയില്ല.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഞാൻ ഈ ചുമടു നീക്കുന്നതിനായിത്തന്നെ മാർഗ്ഗം അന്വേഷിച്ചുവരുന്നു. എങ്കിലും, അതു നീക്കുക എന്നുള്ളതു് എന്നാൽ അസാദ്ധ്യമായ കാര്യം തന്നെ. അതു തന്നെയുമല്ല, എന്റെ തോളിൽ നിന്നു അതു നീക്കുവാൻ കഴിയുന്നവൻ ഒരുത്തനെങ്കിലും ഈ ദിക്കിലെങ്ങും ഇല്ല. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ നിന്നോടു പറഞ്ഞപ്രകാരം അതിനായിട്ടു തന്നെയാണു ഞാൻ അവിടേക്കു പോകുന്നതു.

ലോകജ്ഞാനി:—നിന്റെ ചുമടു നീക്കുവാനായിട്ടു് ഈ വഴിയെ പോകണമെന്നു നിന്നോടു പറഞ്ഞവൻ ആരു?

ക്രിസ്ത്യാനി:—എന്നോടു പറഞ്ഞവൻ ഏവൻഗേലീസ്ഥൻ എന്നു പേരുള്ള ഒരു മനുഷ്യൻ; അവൻ ഏറ്റവും വലിയവനും യോഗ്യനും ആകുന്നു എന്നു് എനിക്കു തോന്നിയിരിക്കുന്നു.

ലോകജ്ഞാനി:—അവന്റെ ഉപദേശം അപകടകരമാകുന്നു, അവനു ഗുണം വരുകയില്ല. അവൻ നിനക്കു കാണിച്ചുതന്നിരിക്കുന്ന ഈ വഴി വിട്ടുപോകുക ഇതുപോലെ

ഇത്ര അപകടവും വൈക്ഷമ്യവുമുള്ള വഴി ഈലോകത്തിൽ എങ്ങുമില്ല എന്നു ഈ വഴിയെ നടന്നാൽ നിനക്കു കണ്ടറിയാം. ഇപ്പോൾ തന്നെ കുറേശ്ശ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു നിന്റെ ദേഹത്തിലിരിക്കുന്ന നിരാശ്രയക്കുഴിയിലെ ചെളികൊണ്ടു ഞാൻ കാണുന്നു. ഈ വഴിയെ പോകുന്നവർ അനുഭവിപ്പാൻ ഇരിക്കുന്ന കഷ്ടതകളിൽ ഒന്നാമത്തേതു് ആ കുഴി ആകുന്നു. ഞാൻ നിന്നേക്കാൾ പ്രായമുള്ളവനാകകൊണ്ടു ഞാൻ പറയുന്നതിനു ചെവിതരിക. ഈ വഴിയിൽ നിനക്കു തളർച്ച, വ്യസനം, വിശപ്പു, ദാഹം, നഗ്നത, ഉപദ്രവങ്ങൾ, വാളു്, സിംഹങ്ങൾ, സർപ്പങ്ങൾ മുതലായവകളും ഒടുവിൽ മരണവും വരും എന്നു അനേകം സാക്ഷികളാൽ തെളിയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സംഗതിയാണു്; എന്നാൽ അന്യന്റെ വാക്കു പ്രമാണിച്ചു് ഇത്രവളരെ ദുഃഖം വൃഥാവിൽ സഹിക്കുന്നതെന്തിനു്?

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഇപ്പോൾ എന്നോടു പറഞ്ഞ കഷ്ടാനുഭവങ്ങളേക്കാൾ എന്റെ മുതുകത്തിരിക്കുന്ന ഈ ഭാരച്ചുമട്ടു ഏറ്റവും സങ്കടമുള്ളതാകുന്നു; അതുകയാൽ ഇതു എന്നിൽനിന്നു മാറിക്കിട്ടുന്നപക്ഷം ഞാൻ പോകുന്നവഴിയിൽ വരുന്ന ദുഃഖങ്ങൾ ഒന്നും ഞാൻ ക്രുദ്ധാക്കുകയില്ല.

ലോകജ്ഞാനി:—അതുകട്ടെ. എന്നാൽ ഈ ഭാരമുള്ള ചുമട്ടു നിന്റെമേൽ വന്നതെങ്ങനെ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—എന്റെ കയ്യിലിരിക്കുന്ന ഈ പുസ്തകം വായിച്ചതുകൊണ്ടു തന്നേ.

ലോകജ്ഞാനി:—അങ്ങനെതന്നെ ഞാനും വിചാരിച്ചു. ബുദ്ധിഹീനന്മാക്കു വരുന്നതുപോലെ നിനക്കും സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യർ തങ്ങളുടെ ബുദ്ധിക്കപ്പുറമായ കാര്യങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടുമ്പോൾ അവർ മന്ദംപിടിച്ചു ബുദ്ധിമാന്ദ്യത്തിൽ അകപ്പെട്ടുപോകുന്നു; ഇങ്ങനെയുള്ള മന്ദതകൾകൊണ്ടു മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധി നിന്റെ ബുദ്ധിപോലെ അസ്ഥിരമായി പോയാൽ തങ്ങൾക്കു വരുന്നതു ഇന്നതെന്നറിയാതെ മനസ്സിൽ തോന്നുന്ന കാര്യങ്ങൾഒക്കെ സാധിപ്പാനായിട്ടു തുമ്പില്ലാതെ പാഞ്ഞോടും.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഞാൻ സാധിച്ചുകൊള്ളേണ്ടുന്നതു ഇന്നതെ

ന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതു എന്റെ ഭാരമായ ചുമട്ടു നീക്കുക എന്നുള്ളതു തന്നേ.

ലോകജ്ഞാനി:—ഇതു അപകടങ്ങൾ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വഴിയിൽ നീ സൌഖ്യം അന്വേഷിക്കുന്നതെന്തിനു? നീ ഇമ്മാതിരിക്കുന്നതു ലഭിപ്പാനായിട്ടു ഈ വഴിയിലുള്ള ദുർഘടങ്ങൾ ഒന്നുമില്ലാത്ത ഒരു വഴി ഞാൻ കാണിക്കാം. അതിനായിട്ടുള്ള ഉപായങ്ങൾ ഞാൻ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഞാൻ പറയുന്ന വഴിയിൽ നിനക്കു ഈ ദുഃഖങ്ങൾക്കു പകരം സൌഖ്യവും സ്നേഹവും സന്തോഷവും അനുഭവമാകും. ഞാൻ പറയുന്നതു കേൾക്കുമാത്രം ചെയ്ക.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ആ വഴി എന്നാൽ എനിക്കു കാണിച്ചുതരേണമേ.

ലോകജ്ഞാനി:—കാണിച്ചുതരാം. ആ കാണുന്ന പട്ടണത്തിന്റെ പേർ ലോകനീതി എന്നാകുന്നു. അവിടെ [1]ന്യായശാസ്ത്രി എന്നു പേരുള്ള കേൾവിപ്പെട്ട ഒരു മനുഷ്യൻ പാർക്കുന്നു. അവൻ ധാർമ്മികമായ കാര്യങ്ങളിൽ വളരെ വിവരമുള്ളവനും നിന്നെപ്പോലുള്ളവരുടെ ചുമടുകൾ അവരുടെ തോളിൽനിന്നിറക്കുവാൻ പ്രാപ്തിയുള്ളവനുമാകുന്നു. ഈ വഴിയെ വന്നിട്ടുള്ള അനവധി ആളുകൾക്കു അവൻ വളരെ നന്മ ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി തനിക്കു നേരിട്ടറിയാം. ഇതു ക്രൂടാതെയും ചുമടിന്റെ ഭാരംമൂലമുള്ള വ്യസനത്താൽ മന്ദിച്ചുപോയവരെ സൌഖ്യമാക്കുവാൻ അവനു സാമർത്ഥ്യവുമുണ്ടു. നീ അവന്റെ അടുക്കൽ പോയാൽ ഉടനെ സഹായം ഉണ്ടാകും. ഇവിടെ

---

1. ലോകജ്ഞാനി ന്യായശാസ്ത്രിയെ ഇടുക്കുവാതിൽ ആകുന്ന ക്രിസ്തുവിനെക്കാൾ പ്രധാനമായിട്ടു വിചാരിക്കുന്നു. ഇതു ജഡസംബന്ധമായ ആലോചനയാകുന്നു. ജഡസംബന്ധമായുള്ള വിചാരം ആത്മാവിനു നിത്യത്തിനു ശത്രുവാകുന്നു. നമ്മുടെ സ്വന്തപ്രവൃത്തിയാൽ വരുന്ന നിർണ്ണയം ക്രിസ്തുവിനാൽ വരുന്ന നീതീകരണത്തിനു വിരോധമാകുന്നു. ഏതുപ്രകാരം ഒരുമോഹങ്ങളിൻപ്രകാരം നടക്കുന്നതു ക്രിസ്തുവിന്റെ വിശ്വാസത്തിനു വിരോധമായിരിക്കുന്നുവോ അപ്രകാരംതന്നെ സ്വന്തപ്രവൃത്തികൊണ്ടു വരുത്തുന്ന നീതിയും ആകുന്നു.

ഒരുമോഹങ്ങളിൻപ്രകാരം നടക്കുന്നതു ദൈവത്തിന്റെ കല്പനകൾക്കു വിരോധമായിട്ടുള്ള മത്സരമാകുന്ന പാപം ആകുന്നു. സ്വന്തപ്രവൃത്തികളാൽ നീതി വരും എന്നുള്ള വിചാരം നിഗളം ആകുന്ന പാപം മാത്രമാണു.

നിന്നും അവന്റെ വീട്ടിലേക്കു ഒരു നാഴികവഴി ദൂരമേയുള്ളു; അവൻ അവിടെ ഇല്ല എങ്കിൽ യൌവ്വനക്കാരനായ അഛായ്പൻ എന്നു പേരുള്ള അവന്റെ മകനെ നീ കാണും? നിനക്കു സഹായിപ്പാൻ അവന്റെ അപ്പനോളം മിടുക്കു അവനുമുണ്ടു; പിന്നെ നിനക്കു നിന്റെ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചുപോകുവാൻ മനസ്സില്ലെങ്കിൽ—പോകുകയാണു വേണ്ടതെന്നാണു എന്റെ അഭിപ്രായം—ഞാൻ നിന്റെ ഭാര്യയേയും മക്കളേയും നിന്റെ അടുക്കലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരാം. അവിടെ പാപ്പൻ സ്ഥലവും ഭക്ഷിപ്പാൻ സസ്യങ്ങളും വളരെയുണ്ടു. അതു തന്നെയുമല്ല, നിനക്കു ന്യായവും, സാമർത്ഥ്യവുമുള്ള ധനവാന്മാരായ നല്ല അയൽക്കാരോടുകൂടെ സുഖമായി പാർക്കുകയും ചെയ്യാം.

ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ അവൻ പറഞ്ഞതു സത്യം എങ്കിൽ അവന്റെ ഗുണദോഷപ്രകാരം നടക്കുന്നതു നല്ലതു് എന്നു വിചാരിച്ചിട്ടു ലോകജ്ഞാനിയോടു് അയാൾ പറഞ്ഞവന്റെ വീട്ടിലേക്കു പോകുന്ന വഴി ഏതെന്നു ക്രിസ്ത്യാനി ചോദിച്ചു.

ലോകജ്ഞാനി:—അതാ ദൂരത്തൊരു ഉയർന്ന മല നീ കാണുന്നുവോ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഉവ്വു്; നല്ലതുപോലെ കാണുന്നു.

ലോകജ്ഞാനി. നീ ആ മലയുടെ അടുത്തു ചെന്നാൽ ഒന്നാമതു കാണുന്ന വീടു അവന്റേതാകുന്നു.

തനിക്കു സഹായമുണ്ടാകുമെന്നുവച്ചു ന്യായശാസ്ത്രിയുടെ വീട്ടിലേക്കു പോകുവാൻ ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ [1]വഴി വിട്ടുതിരിഞ്ഞു. അവൻ ആ മലയുടെ അടുക്കൽ ചെന്നപ്പോൾ അതു വളരെ ഉയരമുള്ളതാകുന്നു എന്നു തോന്നി; അതുതന്നെയല്ല, അവൻ നടന്ന വഴിയുടെ മീതെ ആ മലയുടെ മുകൾ തട്ടുപോലെ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നതായി അവനു തോന്നുകയാൽ മുമ്പോട്ടു പോകുവാൻ ഭയപ്പെട്ടു എന്തു ചെയ്യേണമെന്നറിയാതെ അവൻ അവിടെ തന്നെ നിന്നു; അവന്റെ ചുമടു മുമ്പിലത്തെ

1. അവൻ അപ്രകാരം തിരിഞ്ഞതുകൊണ്ടു വലിയ കഷ്ടതയിൽ അകപ്പെട്ടു: എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവൻ നിത്യരക്ഷയ്ക്കായിട്ടുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ യേശുതകളിൽനിന്നു അവന്റെ സ്വന്ത പ്രവൃത്തികളിലേക്കു തിരിഞ്ഞതിനാൽ സീനായി പർവ്വതത്തിൽ വച്ചു ദൈവം കല്പിച്ച ന്യായപ്രമാണത്തിലുള്ള സകല ശാപങ്ങൾക്കും പാത്രമായി തീർന്നു.

ക്കാൾ അധികം ഭാരമുള്ളതു് എന്നു തോന്നുകയും ചെയ്തു. വി ശേഷിച്ചും ആ മലയിൽ നിന്നു മിന്നൽപോലെ അഗ്നിജ്വാല കൾ ക്രുടെക്രുടെ അവന്റെ നേരെ വന്നതുകൊണ്ടു് താൻ ദ ഹിച്ചുപോകുമെന്നു അവൻ വിചാരിച്ചു ഭയത്തോടെ വിയത്തു നട്ടങ്ങി. ലോകജ്ഞാനിയുടെ ഗ്രണദോഷം കേട്ടതിനാൽ സ ങ്കടപ്പെട്ടുംകൊണ്ടു നില്ക്കുമ്പോൾ ഏവൻഗേലീസ്ഥൻ അവനു് എതിരേ വരുന്നതു കണ്ടു. അതുകൊണ്ടു് അവനു അല്പം ആശ്വാ സമുണ്ടായി ; എങ്കിലും ഏവൻഗേലീസ്ഥന്റെ ഗ്രണദോഷത്തി നു വിപരീതമായി പ്രവർത്തിക്കയാൽ ലജ്ജകൊണ്ടു് അവന്റെ മുഖത്തു നോക്കുവാൻ വഹിയാതെയിരുന്നു. ഏവൻഗേലീസ്ഥൻ അടുത്തുവന്നു കടുപ്പവും ഭയങ്കരവുമായുള്ള ഭാവത്തോടെ അവനെ നോക്കി, "നീ ഇവിടെ എന്തു ചെയ്യുന്നു ?" എന്നു ചോദിച്ച തിനു ഉത്തരം എന്തു പറയേണ്ടു എന്നറിയാതെ ക്രിസ്ത്യാനി അ ന്ധാളിച്ചു് അവന്റെ മുമ്പാകെ മൌനമായി നിന്നു.

ഏവൻഗേലീസ്ഥൻ:—നാശപട്ടണത്തിന്റെ പുറത്തു കര ഞ്ഞുംകൊണ്ടു നിന്നിരുന്നതായി ഞാൻ കണ്ട ആ മനുഷ്യൻ നീ തന്നെയല്ലേ ?

120754

ക്രിസ്ത്യാനി:—അതേ യജമാനനേ, ആ മനുഷ്യൻ ഞാൻ തന്നെ.

ഏവൻഗേലീസ്ഥൻ :— ഇടുക്കുവാതിൽക്കലേക്കു ഓടി ക്കൊൾക എന്നു ഞാൻ നിനക്കു പറഞ്ഞുതന്നില്ലയോ ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഉവ്വു്, അപ്രകാരം കല്പിച്ചു.

ഏവൻഗേലീസ്ഥൻ:— അങ്ങനെ എങ്കിൽ നീ ഇത്ര വേ ഗത്തിൽ ആ വഴിയിൽനിന്നു തെറ്റി ഇവിടെ വന്നതെങ്ങനെ ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഞാൻ നിരാശ്രയക്കുഴിയിൽനിന്നു കരേറിയപ്പോൾ എന്റെ മുമടിറക്കുവാനുള്ള വഴി കാണിച്ചുതരാം എന്നു് ഒരു മനുഷ്യൻ എന്റെ അടുക്കൽ വന്നു് എന്നോടു പറഞ്ഞു.

ഏവൻഗേലീസ്ഥൻ :—അവൻ എങ്ങനെയുള്ളവൻ ?

ക്രിസ്ത്യാനി :—കാഴ്ചയിൽ വെടിപ്പുള്ളവനും, ഇവിടെ വരുന്നതിനു് എന്നെ വശീകരിച്ചു സമ്മതിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം

ബുദ്ധിയുള്ളവനുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇവിടെ വന്നപ്പോൾ ഈ മല എന്റെമേൽ വീഴും എന്നു ഭയപ്പെട്ടു ഞാൻ അനങ്ങാതെ തൂണുപോലെ നിന്നുപോയി.

ഏവൻഗേലീസ്ഥൻ:—അയാൾ നിന്നോടു എന്തു പറഞ്ഞു?

ക്രിസ്ത്യാനി:—"നീ എവിടെപ്പോകുന്നു?" എന്നു ചോദിച്ചു; ഞാൻ വിവരം അവനോടു പറഞ്ഞു.

ഏവൻഗേലീസ്ഥൻ:—പിന്നെന്തു ചോദിച്ചു?

ക്രിസ്ത്യാനി:—"നിനക്കു കുടുംബം ഉണ്ടോ?" എന്നു ചോദിച്ചു; "ഉണ്ടു" എങ്കിലും എന്റെ ചുമടു എന്നെ താഴ്ത്തുന്നതുകൊണ്ടു മുമ്പിലത്തേപ്പോലെ അവരിൽ സന്തോഷിക്കുന്നില്ല" എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ഏവൻഗേലീസ്ഥൻ:—ഇതുകൂടാതെ എന്തു പറഞ്ഞു?

ക്രിസ്ത്യാനി:—"ഉപദ്രവം വരാത്തതും ഇമ്പമുള്ളതുമായ ഒരു വഴി ഞാൻ കാണിച്ചുതരാം" എന്നു പറഞ്ഞു. ഞാൻ അവാക്കു് അനുസരിച്ചതുകൊണ്ടു് ഇപ്പോൾ ഈ സ്ഥിതിയിൽ ആയി; ഇനി എന്നാൽ ആവതില്ല, എന്തു ചെയ്യേണ്ടു എന്നു് എനിക്കു അറിവാനും വഹിയാ.

"നീ ഇവിടെ അല്പനേരം നില്ക്കു, ദൈവത്തിന്റെ വചനം ഞാൻ നിനക്കു വെളിപ്പെട്ടുത്തിത്തരാം" എന്നു ഏവൻഗേലീസ്ഥൻ പറകയാൽ ക്രിസ്ത്യാനി വിറച്ചുകൊണ്ടു നിന്നു. അവൻ പറഞ്ഞു: "ഭൂമിയിൽ അരുളിച്ചെയ്തവനെ (മോശയെ) നിരസിച്ചവർ തെറ്റി ഒഴിയാതെയിരുന്നു എങ്കിൽ സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു അരുളിച്ചെയ്യുന്നവനെ നാം വിട്ടുമാറിയാൽ എത്ര അധികം?" പിന്നെയും അവൻ പറഞ്ഞു: "നീതിമാൻ വിശ്വാസത്താൽ ജീവിക്കും, പിൻമാറുന്നു എങ്കിൽ എന്റെ ഉള്ളത്തിന്നു അവനിൽ പ്രസാദമില്ല" എന്നു ദൈവം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. "എന്നാൽ സമാധാനവഴിയിൽ നിന്നു നിന്റെ പാദങ്ങളെ പിന്നോക്കം തിരിച്ചതുകൊണ്ടും അതൃപ്തനായവന്റെ കല്പനയെ ഉപേക്ഷിച്ചതുകൊണ്ടും നാശം വരുത്തത്തക്കവണ്ണം, ഈ അരിഷ്ടതയിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ നീ തന്നെ ആകുന്നു."

അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി മരിച്ചവനെപ്പോലെ അവന്റെ പാദങ്ങളിൽ വീണു, "ഞാൻ നശിച്ചുപോകുന്നു" എന്നു് ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു. ഏവൻഗേലീസ്റ്റൻ അതു കണ്ട ഉടനെ അവന്റെ വലത്തുകൈക്കു പിടിച്ചു അവനെ എഴുന്നേല്പിച്ചു. 'മനുഷ്യരുടെ സകലവിധമായ പാപങ്ങളും ദൂഷണങ്ങളും ക്ഷമിക്കപ്പെടും, നീ അവിശ്വാസിയായിരിക്കാതെ വിശ്വാസിയായിരിക്ക' എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനിക്കു കുറച്ചു് ആശ്വാസം ഉണ്ടായി മുമ്പിലത്തെപ്പോലെ അവന്റെ മുമ്പാകെ വിറച്ചുകൊണ്ടു നിന്നു.

ഏവൻഗേലീസ്റ്റൻ പിന്നെയും പറഞ്ഞു: "ഞാൻ നിന്നോടു പറവാൻ തുടങ്ങുന്ന കാര്യങ്ങൾ നല്ലവണ്ണം കേൾക്കുക. നിന്നെ കഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നവൻ ഇന്നവൻ എന്നും അവൻ നിന്നെ ഇന്നവന്റെ അടുക്കൽ അയച്ചു എന്നും നിന്നോടു പറയാം. എന്തെന്നാൽ നിന്റെ നേരെ വന്ന മനുഷ്യൻ ലോകജ്ഞാനി ആകുന്നു. അവൻ ലോകജ്ഞാനത്തെ മാത്രം ആശ്രയിക്കുന്നവനാകകൊണ്ടും, എല്ലായ്പോഴും ലോകനീതി എന്ന നഗരത്തിലെ ദൈവാലയത്തിൽ പോകുന്നവനാകകൊണ്ടും നിന്നോടു് ഇപ്രകാരമുള്ള ഗുണദോഷം പറഞ്ഞവന്റെ പേർ ശരിതന്നെ. വിശേഷിച്ചും ലോകജ്ഞാനം ക്രിസ്തുവിന്റെ നിമിത്തമായി വരുന്ന കഷ്ടങ്ങൾ അനുഭവിക്കാതെ ഇരിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം അവനെ രക്ഷിക്കുന്നതിനാലും, അവൻ മാംസേച്ഛയുള്ളവനായിരിക്കുന്നതിനാലും ലൌകികജ്ഞാനത്തെ തന്നെ അധികമായിട്ടു സ്നേഹിക്കുന്നു. അതിനാൽ, ഞാൻ പറഞ്ഞ വഴി ഉത്തമമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. എങ്കിലും അവൻ അതു് പകച്ചു് അതിനു വിരോധമായിട്ടു് എല്ലായ്പോഴും സംസാരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവന്റെ ദുരാലോചന നീ നിശ്ശേഷം വെറുക്കത്തക്കവണ്ണമുള്ള മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ ഉണ്ടു്.

'1–ാമതു്, അവൻ ഇടുക്കുവാതിലിലേക്കു പോകുന്ന വഴിയിൽനിന്നു നിന്നെ തിരിപ്പിച്ചതും,'

'2–ാമതു്, നീ ക്രൂശിനെ വെറുക്കത്തക്കവണ്ണം നിന്റെ മനസ്സു് തിരിപ്പാൻ പ്രയാസപ്പെട്ടതും,'

'3–ാമതു മരണത്തിലേക്കു പോകുന്ന വഴിയിൽ അവൻ നിന്റെ പാദങ്ങളെ വെപ്പിച്ചതും' തന്നെ.

'1-ാമതു, അവൻ നേർവഴിയിൽനിന്നു നിന്നെ വ്യതിചലിപ്പിച്ചതും നീ തന്നെ അതിനു സമ്മതിച്ചതുമായ രണ്ടു കാര്യങ്ങളെയും നീ വെറുക്കണം; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ലോകജ്ഞാനിയുടെ ആലോചനയെ പ്രമാണിക്കുന്നതു ദൈവത്തിന്റെ കല്പനയെ മറുക്കുകയാകുന്നു. ഇടുക്കുവാതിലിൽ കൂടി അകത്തു പ്രവേശിപ്പാൻ പൊരുതുവിൻ എന്നു കർത്താവു കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഞാൻ നിന്നോടു പറഞ്ഞ വാതിൽ അതു തന്നെയാണു'. എന്തെന്നാൽ ജീവങ്കലേക്കു പോകുന്ന വാതിൽ ഇടുക്കവും വഴി ഞെരുക്കവും ആകുന്നു; അതിനെ കണ്ടെത്തുന്നവർ ചുരുക്കമത്രേ എന്നു ദൈവവചനം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആയതുകൊണ്ടു ആ ദുഷ്ടമനുഷ്യൻ നിന്നെ നാശത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയതും സത്യവഴിയിൽനിന്നു നിന്നെ മാറിയതും നീ പകയ്ക്കണം. എന്നു മാത്രവുമല്ല നീ അവനു ചെവികൊടുത്തതുകൊണ്ടു നിന്നെയുംകൂടെ പകയ്ക്കുണ്ടതാകുന്നു.

'2-ാമതു', ക്രൂശിനെ വെറുപ്പാൻ തക്കവണ്ണം അവൻ നിന്നെ ഉത്സാഹിപ്പിച്ചതും നീ വെറുക്കണം; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നീ മിസ്രയീമിലെ നിക്ഷേപങ്ങളെക്കാൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ നിന്ദ വലിയ ധനം എന്നു എണ്ണുന്നതാകുന്നു. വിശേഷിച്ചു് "എന്നെക്കാൾ അധികം അപ്പനേയോ അമ്മയേയോ പ്രിയപ്പെടുന്നവൻ എനിക്കു യോഗ്യനല്ല. എന്നെക്കാൾ അധികം മകനേയോ മകളേയോ പ്രിയപ്പെടുന്നവൻ എനിക്കു യോഗ്യനല്ല. തന്റെ ക്രൂശു എടുത്തു എന്നെ അനുഗമിക്കാത്തവനും എനിക്കു യോഗ്യനല്ല; തന്റെ ജീവനെ കണ്ടെത്തിയവൻ അതിനെ കളയും; എന്റെ നിമിത്തം തന്റെ ജീവനെ കളഞ്ഞവൻ അതിനെ കണ്ടെത്തും" എന്നു വിശുദ്ധവേദപുസ്തകം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

'3-ാമതു', അവൻ നിന്റെ കാലുകളെ മരണത്തിലേക്കു പോകുന്ന വഴിയിൽ നിറുത്തിയതിനെ നീ പകയ്ക്കുണ്ടെന്നതിനായിട്ടു നീ ആശ്രയിപ്പാൻപോകുന്ന ന്യായശാസ്ത്രിയുടെ അവസ്ഥ നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണു'. ന്യായശാസ്ത്രി എന്നു പറഞ്ഞവൻ തന്റെ മക്കളോടുകൂടെ അടിമത്വത്തിൽ അകപ്പെട്ട ഒരു സ്ത്രീയുടെ മകനാകുന്നു. നിന്റെ തലമേൽ വീഴും എന്നു നീ ഭയപ്പെട്ട സീനായിമല ആ സ്ത്രീ തന്നെയാ

കുന്നു. എന്നാൽ അവൾ തന്നെ അവളുടെ പൈതങ്ങളോടുകൂടെ അടിമത്വത്തിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോൾ നിനക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം തരുവാൻ അവക്കു കഴിയുന്നതെങ്ങനെ? ഇതു ഹേതുവായിട്ടു ഈ പറഞ്ഞ ന്യായശാസ്ത്രി നിന്റെ ചുമട്ടു നിന്നിൽ നിന്നു മാറ്റുവാൻ പ്രാപ്തിയുള്ളവനല്ല; ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളാൽ ഒരുത്തനും ഇങ്ങനെയുള്ള ചുമടിനെ ഇറക്കുവാൻ കഴികയില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളാൽ ഒരു ജഡവും നീതീകരിക്കപ്പെടുകയില്ല എന്നു വേദപുസ്തകം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ലോകജ്ഞാനി അസത്യവാദിയും ന്യായശാസ്ത്രി വഞ്ചകനും ആകുന്നു. ന്യായശാസ്ത്രിയുടെ മകനായ ആഛായ്ക്കു നോഭക്തിഭാവം കാട്ടുന്നു എങ്കിലും അവനും കപടഭക്തിക്കാരൻ തന്നെ ആകുന്നു. നിന്നെ സഹായിപ്പാൻ കഴിയുന്നവനല്ല. ഈ വഞ്ചനക്കാർ ശ്രമിച്ചതു നിന്റെ രക്ഷയെ നഷ്ടപ്പെടുത്തുവാൻ അല്ലാതെ ഗുണത്തിനായിട്ടല്ല എന്നു നീ ഉറപ്പായിട്ടു വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളുക. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെ ക്രിയകളോടുകൂടിയവർ അത്രയും ശാപത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതെന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ന്യായപ്രമാണപുസ്തകത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളെല്ലാം ചെയ്വാനായിട്ടു അവയിൽ സ്ഥിരമായി നിൽക്കാത്തവനെല്ലാം ശപിക്കപ്പെട്ടവനാകുന്നു എന്നു എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി ഇതെല്ലാം കേട്ടിട്ടു മരിക്കും എന്നു ഭയപ്പെട്ടു വീണ്ടുരുണ്ടു നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടു അവൻ ലോകജ്ഞാനിയെ കണ്ട ദിവസത്തെ ശപിക്കയും അവന്റെ വഷളായുള്ള ഗുണദോഷത്തിനു ചെവികൊടുത്തതുകൊണ്ടു താൻ ഭോഷൻ, ഭോഷൻ എന്നു ക്രൂടെക്രൂടെ പറകയും ചെയ്തു. അതുമല്ല, ലോകജ്ഞാനിയുടെ ജഡപ്രകാരമുള്ള ആലോചന ഹേതുവായിട്ടു അവൻ സത്യവഴി വിട്ടുകന്നതിനാൽ ഏവൻ ഗോലീസ്ഥന്റെ മുഖത്തു നോക്കുവാൻ വഹിയാതവണ്ണം അവനു ലജ്ജയുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും വലിയ താഴ്മയോടെ അവൻ ഏവൻ ഗോലീസ്ഥനോടിപ്രകാരം ചോദിച്ചു. 'അങ്ങേക്കു എന്തു തോന്നുന്നു? എനിക്കു വല്ല ആശയും ഉണ്ടോ? ഞാൻ ഈ വഴി വിട്ടു തിരിഞ്ഞാൽ ഇടുക്കുവാതിൽക്കലേക്കു പോകുവാൻ കഴിയുമോ? ഈ പാപം ഹേതുവായിട്ടു ഞാൻ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടു അവിടെ

നിന്നെ തള്ളിക്കളയപ്പെട്ടുകയില്ലയോ? ഞാൻ ലോകജ്ഞാനിയുടെ ചീത്തയായ ഗുണദോഷം അനുസരിച്ചതുകൊണ്ടു വളരെ ദുഃഖിക്കുന്നു; എന്റെ പാപത്തിനു പൊറുതി ഉണ്ടാകുമോ?'

ഏവൻഗേലീസ്തൻ:—നിന്റെ പാപം കുറച്ചു തന്നേ. എന്തെന്നാൽ നീ ദോഷമായുള്ള രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തു; ഒന്നു വിലക്കിയ വഴിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടതു്. മറ്റേതു, നന്മയായുള്ള വഴി ഉപേക്ഷിച്ചതു്. എങ്കിലും ആ വാതിൽക്കൽ ഇരിക്കുന്നവൻ നിന്നെ കൈക്കൊള്ളും നിശ്ചയം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവനു മനുഷ്യരോടു നല്ല പ്രിയം ഉണ്ടു്. എന്നാൽ അവൻ കേപിച്ചിട്ടു നിങ്ങൾ വഴിയിൽവച്ചു നശിക്കാതിരിപ്പാൻ ആ വഴിയിലേക്കു നീ വീണ്ടും തിരിയരുതു് എന്നു അവൻ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഉടനെ ക്രിസ്ത്യാനി തിരിച്ചുപോകുവാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ഏവൻഗേലീസ്തൻ അവനെ ചുംബിച്ചു് "കർത്താവു നിന്റെ അദ്ധ്വാനത്തെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ" എന്നു മുഖപ്രസാദത്തോടുകൂടെ പറഞ്ഞു.

നാലാം അദ്ധ്യായം

ഇടുക്കുവാതിൽ

ഇതിന്റെശേഷം ക്രിസ്ത്യാനി വേഗം നടന്നുപോയി; വഴിയിൽ ഒരുത്തനോടും സംസാരിച്ചതുമില്ല. ആരെങ്കിലും അവനോടു വല്ലതും ചോദിച്ചാൽത്തന്നെയും അവൻ ഉത്തരമായിട്ടു ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. വിലക്കപ്പെട്ട സ്ഥലത്തു നടക്കുന്നവനെപ്പോലെ അവൻ നടന്നു. മുമ്പു വിട്ടുപോന്ന വഴിയിലെത്തുന്നതുവരെയും അവനു ഒട്ടും സ്വസ്ഥതയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അങ്ങനെ അവൻ നടന്നു, താമസിയാതെ ഇടുക്കുവാതിൽക്കൽ വന്നുചേർന്നു. 'മുട്ടുവിൻ, എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു തുറക്കും' എന്നു ആ

ക്രിസ്ത്യാനി ഇടുക്കുവാതിലിങ്കൽ ചെല്ലുന്നതു്.

വാതിലിന്റെ മീതെ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു കണ്ടു, [1]രണ്ടുമുന്നു പ്രാവശ്യം വാതിൽക്കൽ മുട്ടിയിട്ടു "എനിക്കു അകത്തു കടക്കാമോ? ഞാൻ ഒട്ടും യോഗ്യനല്ല, അതിധൈര്യമുള്ളവനെ ആകുന്നു. എങ്കിലും അകത്തിരിക്കുന്നവൻ കൃപയാലെ, സങ്കടപ്പെടുന്ന എനിക്കു തുറന്നാൽ ഞാൻ അവനെ മഹത്വപ്പെടുത്തും. ഉന്നത

1. രണ്ടുമുന്നു പ്രാവശ്യം വാതിലിങ്കൽ മുട്ടി എന്നു പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ യോഗ്യതകൾ മൂലം പാപമോചനത്തിനും കൃപയ്ക്കും വേണ്ടി വിശ്വാസത്താൽ ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതും വ്യവഹരിക്കുന്നതും ആകുന്നു.

ത്തിൽ അവന്റെ മഹിമയെ പാടുകയും ചെയ്യും" എന്നു പറഞ്ഞു.

ഒടുവിൽ ആർദ്രഹൃദയൻ എന്നു പേരുള്ള ഒരു മനുഷ്യൻ വാതിലിന്റെ അടുക്കൽ വന്നു: "ആരവിടെ? എവിടെനിന്നു വരുന്നു? നിനക്കു എന്തു വേണം?" എന്നു ചോദിച്ചു.

ക്രിസ്ത്യാനി. ഞാൻ ഭാരം ചുമക്കുന്ന ഒരു വലിയ പാപി ആകുന്നു. നാശപട്ടണത്തെ വിട്ടു, വരുവാനുള്ള കോപത്തിൽ നിന്നു രക്ഷപെടേണ്ടുന്നതിനായിട്ടു സീയോൻപർവ്വതത്തിലേക്കു പോകുന്നു. അവിടേക്കു പോകുന്നവഴി ഈ വാതിലിൽ കൂടി ആകുന്നു എന്നു ഞാൻ കേട്ടിരിക്കയാൽ എന്നെ അകത്തേക്കു കൈക്കൊള്ളേണമെന്നു ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു.

'അതു ചെയ്വാൻ ഞാൻ പൂർണ്ണമനസ്സോടെ ഒരുക്കമുള്ളവനാകുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ആർദ്രഹൃദയൻ ഉടൻതന്നേ [1]വാതിൽ തുറക്കയും ചെയ്തു.

ക്രിസ്ത്യാനി പ്രവേശിക്കുന്ന സമയത്തു് ആർദ്രഹൃദയൻ അവന്റെ കൈക്കു പിടിച്ചു അകത്തേക്കു വലിച്ചു. അപ്പോൾ "ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതെന്തിനു?" എന്നു ക്രിസ്ത്യാനി ചോദിച്ചതിനു, ആർദ്രഹൃദയൻ പറഞ്ഞു: "ഈ വാതിൽക്കൽ നിന്നു് അല്പം ദൂരത്തു ബലമുള്ളൊരു കോട്ടയുണ്ടു്; അതിന്റെ പ്രമാണി സാത്താനാകുന്നു. ബെയത്സബൂബ് എന്നു പേരുള്ളവനാകുന്നു; അകത്തു കയറുന്നതിനായി ഈ വാതിൽക്കൽ വരുന്നവരെ എല്ലാവരെയും കൊല്ലേണ്ടുന്നതിനു അവനും അവനോടുകൂടെയുള്ളവരും അമ്പുകൾ എയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു." അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി "ഞാൻ വിറയലോടുകൂടെ സന്തോഷിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു് അകത്തുകടന്നതിന്റെ ശേഷം "ഈ

---

1. വെണ്ണീരുകിയ മനസ്സുള്ള പാപികൾക്കു വാതിൽ തുറക്കപ്പെടും. ഇതിനാൽ നാം പാപികളോടുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹം കാണുന്നു. അങ്ങനെയുള്ളവരെങ്കിലും നിത്യരക്ഷയ്ക്കായിട്ടു അവന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നാൽ അവൻ അവരെ കൃപയോടുകൂടെ കൈക്കൊള്ളും. എന്തെന്നാൽ അവനു മനുഷ്യരിൽ വളരെ വാത്സല്യം ഉണ്ടു്. ഇതു ഹേതുവായിട്ടു സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു ദൈവഭൃത്തന്മാർ ക്രിസ്തു ജനിച്ച സമയത്തു മനുഷ്യരിൽ സംപ്രീതി ഉണ്ടായ്വരട്ടെ എന്നു പാടിയിരിക്കുന്നു.

വഴിയിൽക്കൂടി വരുവാൻ നിനക്കു ഗ്രണദോഷം പറഞ്ഞുതന്നവൻ ആർ ?" എന്നു ആർദ്രഹൃദയൻ ചോദിച്ചു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഞാൻ ഇവിടെ വരുവാനും ഞാൻ ചെയ്ത പ്രകാരം വാതിൽക്കൽ മുട്ടുവാനും ഏവൻഗേലീസ്ഥൻ എന്നോടു പറഞ്ഞു ; അതു തന്നെയല്ല, ഇനി ഞാൻ ചെയ്യേണ്ടതു് ഇന്നതെന്നു വാതിൽക്കലിരിക്കുന്നവൻ കല്പിക്കും എന്നും അവൻ എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

ആർദ്രഹൃദയൻ:—നിന്റെ മുമ്പാകെ തുറക്കപ്പെട്ട ഒരു വാതിൽ വച്ചിരിക്കുന്നു ; അതു് ആർക്കും അടയ്ക്കുവാൻ കഴികയുമില്ല.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഞാൻ വഴിയിൽവച്ചു സഹിച്ച ഉപദ്രവങ്ങളുടെ ഫലമായ നന്മ അനുഭവിപ്പാൻ തുടങ്ങുന്നു.

ആർദ്രഹൃദയൻ:—നീ ഏകനായിട്ടു വന്നതെങ്ങനെ ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—എനിക്കു വരുവാനിരിക്കുന്ന നാശങ്ങൾ ഞാൻ അറിഞ്ഞതുപോലെ എന്റെ അയൽക്കാർ തങ്ങളുടെ മേൽ വരുവാനിരിക്കുന്ന നാശങ്ങൾ അറിയാതിരുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു.

ആർദ്രഹൃദയൻ:—നീ ഇങ്ങോട്ടു പോരുന്നതു് അവർ ആരും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലേ ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഉവ്വു്, എന്റെ ഭാര്യയും മക്കളും ഞാൻ ഇങ്ങോട്ടു പോരുന്നതു കണ്ടയുടനെ ഞാൻ തിരിച്ചു ചെല്ലേണ്ടതിനു എന്നെ വിളിച്ചു. എന്റെ അയൽക്കാരിൽ ചിലരും അപ്രകാരംതന്നെ ഞാൻ തിരിച്ചു ചെല്ലേണമെന്നു എന്നെ നിർബ്ബന്ധിച്ചു വിളിക്കയുണ്ടായി. എന്നാൽ ഞാൻ എന്റെ ചെവികളിൽ വിരലുകളിട്ടുംകൊണ്ടു ഈ വഴി തന്നെ നടന്നു.

ആർദ്രഹൃദയൻ:—അതെങ്കട്ടെ, നിന്നെ തിരികെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുവാനായിട്ടു അവരിൽ ആരും നിന്റെ പിന്നാലെ വന്നില്ലയോ ?

ക്രിസ്ത്യാനി:— ഉവ്വു്, ശഠൻ എന്നും ചഞ്ചലഹൃദയൻ എന്നും രണ്ടാളുകൾ വന്നു. എന്നാൽ എന്നെ അനുസരിപ്പിപ്പാൻ കഴികയില്ല എന്നു കണ്ടിട്ടു ശഠൻ പരിഹസിച്ചുകൊണ്ടു തിരികെ പൊയ്ക്കളഞ്ഞു ; ചഞ്ചലഹൃദയൻ അല്പം ദൂരത്തോളം എന്നോടുകൂടെ പോന്നു.

ആർദ്രഹൃദയൻ. അവൻ നിന്നോടുകൂടെ ഇവിടേക്കു വരാഞ്ഞതെന്തുകൊണ്ടു് ?

ക്രിസ്ത്യാനി:— ഞങ്ങൾ നിരാശ്രയക്കുഴിയുടെ വക്കോളം ഒരുമിച്ചുവന്നു ; ഇരുവരും അതിൽ വീണുപോയി. അവിടെ വലിയ ദുഃഖം നേരിട്ടതിനാൽ ചഞ്ചലഹൃദയനു മുമ്പോട്ടു പോകുവാൻ ധൈര്യമില്ലാതെയായി ; അതിനാൽ "ആ ഭാഗ്യമുള്ള രാജ്യം നീതന്നെ അനുഭവിച്ചുകൊൾക" എന്നു എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടു കുഴിയിൽനിന്നു കയറി, ശാൻ പോയ വഴിയെ പോയി. ഞാൻ തനിച്ചു് ഇവിടെത്തുകയും ചെയ്തു.

ആർദ്രഹൃദയൻ:— കഷ്ടം ! അവൻ ബുദ്ധികെട്ടവൻതന്നെ ! പരമമഹത്വത്തെ അത്ര നിസ്സാരമായിട്ടു വിലമതിക്കുന്നുവോ ? അല്പം പ്രയാസംകൂടാതെ അതു ലഭിപ്പാൻ കഴികയില്ല എന്നുള്ളതിനാൽ വേണ്ടാ എന്നു അവൻ തീരുമാനിച്ചുവോ ?

ക്രിസ്ത്യാനി:— ഞാൻ അവനെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞതു സത്യംതന്നെ. എന്നാൽ എന്റെ സ്വന്ത കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു പരമാർത്ഥം പറയുന്നുവെങ്കിൽ അവനും ഞാനും തമ്മിൽ [1]വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ല എന്നു വെളിപ്പെട്ടും; അവൻ തന്റെ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചുപോയി ; ഞാനോ ലോകജ്ഞാനി എന്നൊരുത്തൻ പറഞ്ഞ ജഡസംബന്ധമായ ആലോചന കേട്ടു സമ്മതിച്ചു നാശത്തിലേക്കു പോകുന്ന വഴിയിലേക്കു തിരിയുകയും ചെയ്തു.

ആർദ്രഹൃദയൻ:— കൊള്ളാം. അവനെയും കണ്ടുവോ ? നിന്റെ ഈ ചുമട്ടു ന്യായശാസ്ത്രി നീക്കിക്കളയുമെന്നു അവൻ ഗുണദോഷം പറഞ്ഞുവോ ? അവർ രണ്ടുപേരും ചതിയന്മാർതന്നേ. എന്നാൽ നീ അവന്റെ ആലോചന പ്രമാണിച്ചുവോ ?

---

1. ദൈവത്തിന്റെ കൃപ നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ പൂർണ്ണമായി വരുമ്പോൾ നമുക്കും മറ്റുള്ളവക്കും തമ്മിലുണ്ടാകുന്ന വ്യത്യാസത്താൽ ദൈവത്തിന്റെ കൃപ മഹത്വപ്പെടുന്നു, നാം നമ്മെത്തന്നെ താഴ്ത്തുകയും ചെയ്യുന്നു ; നമ്മിൽ വസിക്കുന്ന ദൈവകൃപ ഡംഭിനെയും ദുർന്നിക്കുത്തെയും നശിപ്പിച്ചു നമ്മെ താഴ്ത്തുമ്പോൾ. അതു ക്രിസ്തുവിനെ ഉയർത്തുകയും അവന്റെ ബലത്തിലും രക്ഷയിലും നമ്മെ ജയിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഉവ്വ്. ന്യായശാസ്ത്രിയുടെ വീടിനു സമീപമുള്ള ആ വലിയ മല എന്റെ തലയിൽ വീഴുമെന്നു ഞാൻ ഭയപ്പെട്ടതുവരെയും അവന്റെ വാക്കു പ്രമാണിച്ചു; ഒടുവിൽ എന്തു ചെയ്യേണമെന്നറിയാതെ അവിടെ ബുദ്ധിമുട്ടി നിൽക്കയും ചെയ്തു.

ആർദ്രഹൃദയൻ:—ആ പർവ്വതംമൂലം വളരെ ആളുകൾ മരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇനി അനേകംപേർ മരിക്കയും ചെയ്യും. നീ, അതു വീണു് അരഞ്ഞുപോകാഞ്ഞതു അതിശയം തന്നേ!

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഞാൻ അവിടെ വിഷമിച്ചു നില്ക്കുമ്പോൾ ഏവൻഗേലീസ്ഥൻ അവിടെ വന്നിരുന്നില്ല എങ്കിൽ എനിക്കു എന്തു ഭവിക്കും എന്നറിവാൻ വഹിയാതെയിരുന്നേനെം. അവൻ എന്റെ അടുക്കൽ വന്നതു ദൈവത്തിന്റെ കൃപയെന്നല്ലാതെ അതിനെപ്പറ്റി മറ്റൊന്നും പറവാനില്ല. ഇപ്പോൾ ഞാൻ ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നുവല്ലോ; എങ്കിലും എന്റെ കർത്താവിന്റെ തിരുമുമ്പാകെ നില്പാനും സംസാരിപ്പാനും ഞാൻ യോഗ്യനല്ല. ആ മല വീണു മരിപ്പാൻ പാത്രമായ എനിക്കു ഇവിടെ പ്രവേശിപ്പാൻ ഇടവന്നിരിക്കുന്നതു തന്നെ അനിർവചനീയമായ ദയ മൂലമാണു്.

ആർദ്രഹൃദയൻ:—ഇവിടെ വരുന്നവർ അരയാലും, വരുന്നതിനു മുൻപു് എന്തുതന്നെ ചെയ്തിട്ടുള്ളവരായാലും ഇവിടെ വന്നാൽ ഞാൻ ഒരുപ്രകാരത്തിലും അവരെ തള്ളിക്കളകയില്ല. അതുകൊണ്ടു നല്ലവനായ ക്രിസ്ത്യാനി! എന്നോടുകൂടെ വരിക; നീ പോകേണ്ടുന്ന വഴിയെക്കുറിച്ചു ഞാൻ നിനക്കു പറഞ്ഞുതരാം. നീ നേരേ മുമ്പോട്ടു നോക്കുക, ഞെരുക്കമുള്ള ആ വഴി കാണുന്നില്ലയോ? നീ പോകേണ്ടുന്ന വഴി അതുതന്നേ. ആ വഴി ഗോത്രപിതാക്കന്മാരാലും ദീർഘദർശിമാരാലും അപ്പൊസ്തലന്മാരാലും ക്രിസ്തുവിനാലും ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതാകുന്നു. അതു ചരടുപിടിച്ചതുപോലെ ചൊവ്വായിരിക്കുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—എന്നാൽ വഴിപോക്കർ ഈ നേർവഴിവിട്ടു തെറ്റിപ്പോകുവാൻ തക്കവണ്ണമുള്ള കുറുക്കുവഴികളും ഉൗടുവഴികളും അവിടെയുണ്ടോ?

ആർദ്രഹൃദയൻ:—ഉണ്ട്, ആ വഴിയുടെ അരികെ അനേകം പള്ളങ്ങളായിട്ടുള്ള വഴികളുണ്ട്. അവ വിസ്താരവും വളവുമുള്ളവയാകുന്നു. എന്നാൽ നിനക്കു പോകുവാനുള്ള വഴി ചൊവ്വായും ഞെരുക്കമായുമിരിക്കുന്നതല്ലാതെ അല്പം വളവെങ്കിലും വിസ്താരമെങ്കിലും അതിൽ കാണുകയില്ല.

ക്രിസ്ത്യാനി:—കർത്താവേ, എന്റെ മുതുകിലിരിക്കുന്ന ഈ ചുമട്, സഹിപ്പാൻ വഹിയാത്തതും സഹായം കൂടാതെ മാറുവാൻ കഴിയാത്തതുമായിരിക്കയാൽ നിനക്കിതിനെ മാറിത്തരുവാൻ കഴികയില്ലയോ?

ആർദ്രഹൃദയൻ:—നീ രക്ഷയുടെ സ്ഥലത്തെത്തുന്നതുവരെയും നിന്റെ ചുമട് ക്ഷമയോടെ ചുമന്നുകൊൾക; അവിടെയെത്തുമ്പോൾ അതു നിന്നിൽ നിന്നു താനേ വീണുപോകും.

ക്രിസ്ത്യാനി അപ്പോൾ തന്റെ അര കെട്ടിക്കൊണ്ട് യാത്രയാരംഭിച്ചു. എന്നാൽ ആർദ്രഹൃദയൻ അവനോടു "നീ വാതിൽ വിട്ടു കുറേ ദൂരം ചെല്ലുമ്പോൾ വ്യാഖ്യാനിയുടെ വീട്ടിലെത്തും; അവൻ നിനക്ക് എത്രയും നല്ല കാഴ്ചകൾ കാണിച്ചുതരും" എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി യാത്ര ചോദിക്കയും മറവൻ അവനെ അനുഗ്രഹിച്ചു പറഞ്ഞയക്കയും ചെയ്തു.

അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം

വ്യാഖ്യാനിയുടെ വീട്

അതിന്റെശേഷം ക്രിസ്ത്യാനി[1] വ്യാഖ്യാനിയുടെ വീട്ടിൽ ചെന്നു സംശയിക്കാതെ വാതിലിനു മുട്ടി. അപ്പോൾ ഒരുത്തൻ വാതിലിന്റെ അടുത്തു വന്ന് "ആരവിടെ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഞാൻ ഇവിടെ വരേണമെന്നു ഈ വീട്ടുടയവനായ നല്ല മനുഷ്യന്റെ സ്നേഹിതൻ, ഒരു പ്രാ എന്നോടു

---

1. വ്യാഖ്യാനി ദൈവത്തിന്റെ ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുന്നവനായ പരിശുദ്ധാത്മാവാകുന്നു.

കല്പിച്ചതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ട സംസാരിപ്പാനായിട്ട് ഇവിടെ വന്നിരിക്കയാണ്.

അപ്പോൾ വാതിൽക്കൽ നിന്നവൻ യജമാനനെ വിളിച്ചു. അവൻ അല്പം കഴിഞ്ഞയുടനെ ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ അടുക്കൽ വന്ന് "നിനക്കെന്തുവേണം?" എന്നു അവനോടു ചോദിച്ചു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഞാൻ നാശപട്ടണം ഉപേക്ഷിച്ച് സീയോൻപർവ്വതത്തിലേക്കു പോകുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവനാണ്. ഇവിടെ വന്നാൽ എന്റെ അദ്ധ്വാനത്തിൽ എനിക്കു സഹായകരമായിരിക്കുന്ന നല്ല കാഴ്ചകൾ നീ എനിക്കു കാണിച്ചുതരും എന്നു ഈ വഴി തുടങ്ങുന്നിടത്തുള്ള വാതിൽക്കൽ നില്ക്കുന്ന മനുഷ്യൻ എന്നോടു പറഞ്ഞു.

വ്യാഖ്യാനി:—അകത്തു വരിക, ഞാൻ നിനക്കു പ്രയോജനമുള്ള കാഴ്ചകൾ കാണിച്ചുതരാം.

പിന്നെ അവൻ തന്റെ വേലക്കാരനോടു വിളക്കു കൊളുത്തുവാൻ കല്പിച്ചിട്ടു ക്രിസ്ത്യാനിയോടു തന്റെ പിന്നാലെ വരുവാൻ പറഞ്ഞു; ഒരു അറയ്ക്കകത്തു അവനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അവിടെ ഒരു കതകുണ്ടായിരുന്നതു തുറപ്പാൻ അയാൾ വേലക്കാരനോടു കല്പിച്ചു. തുറന്നപ്പോൾ ചുവരിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരുന്ന ഏറ്റവും മനോഹരമായ ഒരു മനുഷ്യചിത്രം ക്രിസ്ത്യാനി കണ്ടു. ആ ചിത്രത്തിലെ മനുഷ്യന്റെ കണ്ണുകൾ ആകാശത്തിലേക്ക് ഉയർത്തപ്പെട്ടിരുന്നു. പുസ്തകങ്ങളിലേക്കും ശ്രേഷ്ഠമായ പുസ്തകം അവന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്നു. സത്യപ്രമാണം അവന്റെ അധരങ്ങളിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരുന്നു. ലോകം അവന്റെ പിന്നിലായിരുന്നു. അവൻ മനുഷ്യരോടു വാദിക്കുന്നതുപോലെ നിന്നിരുന്നു. അവന്റെ ശിരസ്സിനു മീതെ ഒരു സ്വർണ്ണമുടി ഉറപ്പിച്ചിരുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഇവനാരാണ്?

വ്യാഖ്യാനി:—ഇതു ആരുടെ രൂപമോ, [1]അവൻ ക്രിസ്തു മനുഷ്യരിൽ ഉരുവാകുവോളം അവക്കായിട്ടു പ്രസവവേദന പ്പെടുകയും ഉരുവായശേഷം അവരെ പരിചരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനാകുന്നു. അവന്റെ ദൃഷ്ടികൾ മേല്പോട്ടു ഉയർത്തിയിരിക്കുന്നതായും, അവന്റെ കയ്യിൽ ഒരു നല്ല പുസ്തകമിരിക്കുന്നതായും, അവന്റെ അധരങ്ങളിൽ ന്യായപ്രമാണം എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായും, അവൻ മനുഷ്യരോടു വാദിക്കുന്നതായും നീ കണ്ടതിന്റെ സാരം പാപികളോടു മറവായുള്ള കാര്യങ്ങൾ അറിയിക്കുന്നതാകുന്നു അവന്റെ വേല എന്നു കാണിക്കുന്നതിനാണ്. വിശേഷിച്ചും അവന്റെ ശിരസ്സിനു മീതെ ഒരു കിരീടം തൂക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും ലോകത്തെ പിന്നിലാക്കിയിരിക്കുന്നതും നീ കണ്ടുവല്ലോ. അതു തന്റെ യജമാനന്റെ വേലയോടുള്ള സ്നേഹം മൂലം ഐഹികകാര്യങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനെയും സ്വർഗ്ഗത്തിൽ വരുവാനുള്ള മഹത്വമാകുന്ന പ്രതിഫലത്തെ നിശ്ചയമായി അനുഭവിക്കുമെന്നുള്ളതിനെയും കാണിക്കുന്നതാകുന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ നിനക്കു ഈ ചിത്രത്തെ ഒന്നാമതായി കാണിച്ചുതരുന്നതു് എന്തിനായിട്ടെന്നു കേൾക്കുക. നീ പോകുന്ന വഴിയിൽ വല്ല ദുർഘടങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ നിനക്കു വഴി കാണിക്കുന്നതിനും ഗുണദോഷം പറയുന്നതിനുമായിട്ടു് ഈ ആളിനെ മാത്രമേ നീ പോ

---

1. ഈ ചിത്രത്തിൽ കണ്ട മനുഷ്യൻ ക്രിസ്തുവിന്റെ സത്യ ശുശ്രൂഷക്കാരനാകുന്നു. അവൻ കർത്താവാകുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവു നിത്യസുവിശേഷം അറിയിപ്പാനായിട്ടു നിശ്ചയിച്ചു അധികാരപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ഒരുത്തൻ ആകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ളവൻ ലോകത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു് അതിന്റെ പാപമുള്ള സന്തോഷങ്ങൾക്കും ഇമ്പങ്ങൾക്കും മരിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രധാനമായി അവന്റെ ശ്രദ്ധ നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിനെ ഉയർത്തുന്നതിലും മഹത്വപ്പെടുത്തുന്നതിലുമാകുന്നു. അവന്റെ വലിയ സന്തോഷം ക്രിസ്തുവിന്റെ അടുക്കലേക്കു പാപികളെ വരുത്തുന്നതും ക്രിസ്തുവിൽ സത്യക്രിസ്ത്യാനികളെ വണിതു ഉറപ്പിക്കുന്നതുമത്രെ. അവൻ സുവിശേഷത്തിലെ വാദത്തങ്ങൾ, ചട്ടങ്ങൾ, മുറകൾ മുതലായ കാര്യങ്ങൾ ഒക്കെയും വിവരമായിട്ടു പ്രസംഗിച്ചു വരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്രകാരം ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്നു നടിക്കുന്നവർ പലരെയുണ്ടു്. അവർ ഉരുവദേശം പ്രസംഗിക്കുന്നതു കൊണ്ടോ. സത്യത്തോടുകൂടെ തെറ്റുകളെ ചേർക്കുന്നതുകൊണ്ടോ, സുവിശേഷത്തിലുള്ള ചില ഭാഗങ്ങളെ മറച്ചുകളയുന്നതുകൊണ്ടോ, ജനങ്ങളെ സത്യവഴിയിൽനിന്നു തെറ്റിച്ചുകളയുന്നവർ ആകുന്നു. ഇതു ഹേതുവായിട്ടു നിങ്ങൾ കേൾക്കുന്നതു എന്തെന്നു സൂക്ഷിച്ചുകൊൾവിൻ എന്നു യേശുമശിഹാ തന്നെ, കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

കുന്ന സ്ഥലത്തിന്റെ യജമാനൻ നിശ്ചയിച്ചാക്കീട്ടുള്ളു. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ നിനക്കു കാണിച്ചുതന്നതു നല്ലവണ്ണം സൂക്ഷിച്ചു ഹൃദയത്തിൽ ഉറപ്പായിട്ടു വച്ചുകൊൾക. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നിനക്കു സത്യവഴി കാട്ടുന്നവർ എന്നു നടിക്കുന്ന വളരെ ആളുകളെ നീ കാണും, എന്നാൽ അവരുടെ വഴികൾ മരണത്തിലേക്കു നടത്തുന്നവയാകുന്നു.

പിന്നെയും വ്യാഖ്യാനി ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ കൈക്കു പിടിച്ചു് ഒരുനാളും അടിച്ചുവാരീട്ടില്ലാത്തതിനാൽ പൊടികൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരുന്ന ഒരു വലിയ മുറിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. കുറച്ചുസമയം അവർ അവിടെ അങ്ങനെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി നില്ക്കുമ്പോൾ വ്യാഖ്യാനി ആ മുറി വൃത്തിയാക്കുവാൻ അടിച്ചുവാരുന്നവനോടു കല്പിച്ചു. അവൻ മുറി അടിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനിയ്ക്കു ശ്വാസം മുട്ടത്തക്കവണ്ണം വളരെ പൊടി പറന്നതിനാൽ വ്യാഖ്യാനി അടുക്കൽ നില്ക്കുന്ന ഒരു കന്യകയോടു വെള്ളം കൊണ്ടുവന്നു തളിക്കുവാൻ കല്പിച്ചു. അപ്രകാരം ചെയ്തശേഷം പ്രയാസംകൂടാതെ മുറി അടിച്ചുവാരി വെടിപ്പാക്കുകയും ചെയ്തു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഇതിന്റെ സാരമെന്തു് ?

വ്യാഖ്യാനി:—ഈ മുറി സുവിശേഷത്തിന്റെ മധുരമായുള്ള കൃപകൊണ്ടു് ഒരുനാളും ശുദ്ധമാക്കപ്പെട്ടാത്ത മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയം അതുകുന്നു. ഈ ധൂളി മനുഷ്യരെ മുഴുവനും അശുദ്ധിപ്പെടുത്തുന്ന ജന്മപാപവും അവരുടെ ഉള്ളിലിരിക്കുന്ന വഷളത്വങ്ങളുമാകുന്നു. അടിച്ചുവാരുവാൻ തുടങ്ങിയവൻ ന്യായപ്രമാണവും, വെള്ളം കൊണ്ടുവന്നു തളിച്ചവൾ സുവിശേഷവുമാണു്. എന്നാൽ നീ കണ്ടപ്രകാരം അടിച്ചുവാരുന്നവൻ അതിനായിട്ടാരംഭിച്ചപ്പോൾ പൊടി അത്രവളരെ പറന്നതുകൊണ്ടു് ആ മുറി വെടിപ്പാക്കുവാൻ ഒരു പ്രകാരത്തിലും അവനു കഴിയാതെയിരുന്നു. നീയും ആ പൊടിയാൽ ശ്വാസം മുട്ടിപ്പോകുവാൻ ഇടയായല്ലൊ. ഇതിന്റെ താല്പര്യം എന്തെന്നാൽ, ദൈവത്തിന്റെ ന്യായപ്രമാണം വിശുദ്ധം കല്പന വിശുദ്ധവും ന്യായവും നീതിയുള്ളതും ഏറ്റവും നല്ലതും തന്നേ ; എങ്കിലും പാപം അവസരം ലഭിച്ചിട്ടു കല്പനയാൽ സകലവിധ മോഹത്തെയും മനുഷ്യരിൽ ജനിപ്പിക്കുന്നു.

ന്യായപ്രമാണത്താൽ മനുഷ്യക്ക് പാപബോധം വരുമെന്നല്ലാതെ പാപത്തെ കീഴടക്കുവാനുള്ള ശക്തി ലഭ്യമാകുന്നതല്ല.

പിന്നെ കന്യക മുറിയിൽ വെള്ളം തളിച്ചിട്ട് പ്രയാസം കൂടാതെ വെടിപ്പാക്കിയതായി നീ കണ്ടതു സുവിശേഷത്തിന്റെ മാധുര്യമേറിയതും അതിമഹത്തായതുമായ സാരം മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ, കന്യക മുറിയിലെ പൊടി വെള്ളം തളിച്ച് ശമിപ്പിച്ചതുപോലെ, അതു പാപത്തെ ജയിച്ചു കീഴടക്കി ഹൃദയത്തെ വെടിപ്പാക്കുന്നു. അതു തന്നെയല്ല, ആത്മാവു മഹത്വത്തിന്റെ രാജാവിനു വസിപ്പാൻ യോഗ്യമായുള്ള പാത്രമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. പിന്നെ വ്യാഖ്യാനി ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ കൈക്കു പിടിച്ച് ഒരു ചെറിയ മുറിയിലേക്ക് അവനെ കൊണ്ടുപോയി. അവിടെ രണ്ടു പൈതങ്ങൾ തങ്ങളുടെ കസേരകളിലിരിക്കുന്നതായി ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടു. മൂത്തവന്റെ പേർ കോപശീലൻ എന്നും ഇളയവന്റെ പേർ ക്ഷമാശീലൻ എന്നും ആയിരുന്നു. കോപശീലൻ മഹാ കുണ്ഠിതത്തോടും ക്ഷമാശീലൻ വളരെ സമാധാനത്തോടും ഇരുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—കോപശീലൻ ഇത്ര വളരെ മനോവ്യസനത്തോടിരിക്കുന്നതെന്തിനു?

വ്യാഖ്യാനി:— അവന്റെ ഏറ്റവും നല്ല സാധനങ്ങൾ അവനു ലഭിപ്പാൻ അടുത്ത വർഷത്തിന്റെ ആരംഭംവരെ അവൻ കാത്തിരിക്കണമെന്നു അവരെ ഭരിക്കുന്നവൻ നിശ്ചയിച്ചു. എന്നാൽ കോപശീലൻ ഇപ്പോൾത്തന്നെ അനുഭവിച്ചേ കഴിയൂ എന്നുള്ള ആഗ്രഹംകൊണ്ടു വ്യസനപ്പെടുന്നു. നിശ്ചയിച്ച സമയത്തു കിട്ടിയാൽ മതിയെന്നു ഇളയവൻ കരുതി ക്ഷമയോടെ പാർക്കുന്നു. ഇതിന്റെ ശേഷം ഒരു മനുഷ്യൻ ഒരു മടിശ്ശീല നിറച്ചു ദ്രവ്യം കോപശീലന്റെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുവന്നു അവന്റെ മുമ്പിൽ ചൊരിഞ്ഞു, അവൻ അതെല്ലാമെടുത്തു അത്യധികമായി സന്തോഷിച്ചു ചിരിച്ചുകൊണ്ടു ക്ഷമാശീലനെ പരിഹസിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. എന്നാൽ ഞാൻ നോക്കിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുമ്പോൾ തന്നെ അവൻ ആ ദ്രവ്യമെല്ലാം നാനാവിധമാക്കിക്കളഞ്ഞു. അവനു പഴയ വസ്ത്രങ്ങളല്ലാതെ ഒന്നും ശേഷിച്ചതുമില്ല.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഈ കാര്യങ്ങളെല്ലാം വിവരമായിട്ട് എനിക്ക വ്യാഖ്യാനിച്ചു തരേണമേ.

വ്യാഖ്യാനി:—ഈ പറഞ്ഞ രണ്ടു പ്രൈതങ്ങളിൽ കോപശീലൻ എന്നവൻ ഈ ലോകത്തിലെ മനുഷ്യരേയും ക്ഷമാശീലൻ എന്നവൻ വരുവാനുള്ള ലോകത്തിലെ മനുഷ്യരേയും കുറിക്കുന്നു. കോപശീലൻ ഈ ലോകത്തിൽവച്ചു തന്നെ എല്ലാ നന്മകളും അനുഭവിക്കണമെന്നു ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നു നീ കണ്ടുവല്ലോ. ലോകമനുഷ്യർ ഇപ്രകാരം ആണ്. അവർ തങ്ങളുടെ നന്മയായുള്ളവയെല്ലാം ഈ വർഷമാകുന്ന ലോകത്തിൽ തന്നെ വേണമെന്നു ശഠിക്കുന്നു. വരുവാനുള്ള ലോകമാകുന്ന അടുത്ത വർഷത്തിന്റെ ആരംഭംവരെയും തങ്ങളുടെ പങ്കിനായിട്ടു കാത്തിരിക്കാതെ ആ ലോകത്തെക്കുറിച്ചു വേദപുസ്തകം നല്കുന്ന സാക്ഷ്യങ്ങളെക്കാൾ, ഇഹലോകത്തിന്റെ പ്രതാപത്തെ അവർ കാംക്ഷിക്കുന്നു. കയ്യിലിരിക്കുന്ന ഒരു പക്ഷി കാട്ടിലിരിക്കുന്ന രണ്ടു പക്ഷികളെക്കാൾ അധികം വിലയുള്ളതാകുന്നു എന്നുള്ള പഴഞ്ചൊല്ല്, അവർ പ്രമാണിക്കുന്നു. എന്നാൽ നീ കണ്ടപ്രകാരം കോപശീലന്റെ ദ്രവ്യം എല്ലാം ക്ഷണത്തിൽ പാഴായിപ്പോയി. അവനു പഴയ തുണി അല്ലാതെ ഒന്നും ഇല്ലാതായതുപോലെ തന്നേ, ഈ ലോകത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ ലോകമനുഷ്യർക്കു സംഭവിക്കും.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ക്ഷമാശീലനു' ഉത്തമജ്ഞാനം ഉണ്ടെന്നു അനേകം കാരണങ്ങൾകൊണ്ടു ഞാൻ കാണുന്നു; എന്തെന്നാൽ :—

1–മതു, അവൻ എല്ലാറ്റിലും നല്ല കാര്യങ്ങൾക്കായിട്ടു കാത്തിരിക്കുന്നു.

2–മതു', കോപശീലനു പഴയ തുണിയല്ലാതെ ഒന്നും ഇല്ലാതെയിരിക്കുമ്പോൾ മറവവൻ തന്റെ നന്മകളെ അനുഭവിക്കയും ചെയ്യും.

വ്യാഖ്യാനി:—ഇവയല്ലാതെ വേറൊരു കാര്യംകൂടെ പറയാം. വരുവാനിരിക്കുന്ന ലോകത്തിന്റെ മഹത്വം ഒരു നാളും മാഞ്ഞുപോകയില്ല; ഈ ലോകത്തിലുള്ള മഹിമകൾ എല്ലാം ശീഘ്രമായി പൊയ്പോകും താനും. അതുകയാൽ കോ

പശീലൻ തന്റെ നല്ല കായ്ങ്ങൾ നേരത്തെ അനുഭവിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ക്ഷമാശീലനെ പരിഹസിപ്പാൻ കായ്മില്ല. ക്ഷമാശീലനു തന്റെ നന്മകൾ ഒട്ടുവിൽ കിട്ടുന്നതാകകൊണ്ടു മറവനെ പരിഹസിപ്പാൻ ഇടവരും ; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഒന്നാമത്തേതു ഒട്ടുവിലത്തേതിനു സ്ഥലം കൊടുക്കണം. ഒട്ടുവിലത്തേതു അവസാനമില്ലാത്തതാകുന്നു. ഇതു ഹേതുവായിട്ട് 'നിന്റെ ആയുസ്സിൽ നീ നന്മയും ലാസർ അവ്വണ്ണം തിന്മയും പ്രാപിച്ചു എന്നു ഓക്ക ; ഇപ്പോൾ അവൻ ഇവിടെ ആശ്വസിക്കുന്നു, നീയോ വേദന അനുഭവിക്കുന്നു,' എന്നു വേദപുസ്തകത്തിൽ ധനവാനായ ഒരു മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചു ഉപമയായിട്ടു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—അതുകൊണ്ടു താല്ക്കാലികമായവയെ ഇച്ഛിക്കുന്നതു നല്ലതല്ല ; വരുവാനിരിക്കുന്ന നന്മയ്ക്കായിട്ടു കാത്തിരിക്കുന്നതു തന്നെ നല്ലതെന്നു ഇപ്പോൾ ഞാൻ കണ്ടറിയുന്നു.

വ്യാഖ്യാനി:—നീ പറഞ്ഞതു സത്യം തന്നെ ; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ കാണുന്നതു താല്ക്കാലികം, കാണാത്തതോ നിത്യം. എങ്കിലും ഇപ്പോഴത്തെ കായ്ങ്ങളും ജഡേച്ഛകളും തമ്മിൽ അടുത്ത അയൽവാസികളാകകൊണ്ടും വരുവാനിരിക്കുന്ന കായ്ങ്ങളും ജഡപ്രകാരമുള്ള ഇച്ഛകളും തമ്മിൽ വിരോധികളാകകൊണ്ടും മനുഷ്യർ ഒന്നാമത്തേതിനെ എളുപ്പത്തിൽ സ്നേഹിക്കുന്നു ; മറേതിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നുമില്ല.

പിന്നെയും വ്യാഖ്യാനി ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ കൈയ്യ് പിടിച്ചു ഒരു ചുവരിന്നരികെ കത്തുന്ന തീയുടെ അടുക്കലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അവിടെ ഒരുത്തൻ ആ തീയുടെ അരികെ നിന്നു അതു കെടുത്തുവാനായിട്ടു വളരെ വെള്ളം ഇടവിടാതെ അതിൽ ഒഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു ഒഴിക്കുംതോറും അതു അധികമധികമായിട്ടു കത്തി എന്നു ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഇതിന്റെ സാരമെന്തു ?

വ്യാഖ്യാനി:—ഈ അഗ്നി മനുഷ്യരുടെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്ന ദൈവകൃപയാകുന്നു. അതു കെടുത്തുവാനായിട്ടു വെള്ളം ഒഴിക്കുന്നവൻ പിശാചു തന്നേ. എന്നാൽ

കെട്ടത്തുവൻ ശ്രമിക്കുമ്പോഴും അതു അധികം ചൂടോടെ ഉയർന്നു കത്തുന്നതിന്റെ കാരണം എന്തെന്നു ഞാൻ ഇപ്പോൾ കണ്ടുപിടിച്ചു.

ഇതുയും പറഞ്ഞിട്ടു ചുവരിന്റെ മറുവശത്തേക്കു വ്യാഖ്യാനി അവനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അവിടെ ഒരുത്തൻ തന്റെ കയ്യിലിരിക്കുന്ന എണ്ണക്കുറിയിൽനിന്നു ശ്രദ്ധമായിട്ടു അതു അഗ്നികുണ്ഡത്തിലേക്കു ഇടവിടാതെ എണ്ണ ഒഴിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്നതായി കാണപ്പെട്ടു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഇതിന്റെ താല്പര്യമെന്തു? ?

വ്യാഖ്യാനി:—എണ്ണ ഒഴിക്കുന്നവൻ ക്രിസ്തു. എണ്ണ അവന്റെ കൃപ. ക്രിസ്തു മനുഷ്യരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ കൃപ പകരുന്നോരും പിശാചിനെ ജയിപ്പാനും നല്ലവരായിത്തീരുവാനും അവർ അധികമധികമായിട്ടു പ്രാപ്തിയുള്ളവരായിത്തീരുന്നു.

പിന്നെയും അഗ്നിയെ കാപ്പാനായിട്ടു ചുവരിന്റെ പുറകിൽ നില്ക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യനെ കണ്ടതു, പരീക്ഷാസമയത്തു പാപത്തിൽ വീഴാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം ദൈവകൃപ മനുഷ്യരെ താങ്ങുന്നതു എങ്ങനെയെന്നു അവക്കറിവാൻ പ്രയാസംതന്നെ എന്നു നിന്നെ പഠിപ്പിപ്പാനാകുന്നു.

അതിന്റെശേഷം ഞാൻ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതെന്തെന്നാൽ, വ്യാഖ്യാനി ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ കൈക്കു പിടിച്ചു ഏറ്റവും ഭംഗിയും വലിപ്പവുമുള്ള ഒരു രാജധാനി നില്ക്കുന്ന മനോഹരമായുള്ള സ്ഥലത്തേക്കു അവനെ കൊണ്ടുപോയി. ക്രിസ്ത്യാനി അതു കണ്ടപ്പോൾ വളരെ സന്തോഷിച്ചു. അതുതന്നെയല്ല, അതിന്റെ മുകളിൽ ചുറ്റും നീരാളം ഉടുത്തുകൊണ്ടു ചില മനുഷ്യർ നടക്കുന്നതായി കണ്ടപ്പോൾ 'നമുക്കും അവിടേക്കു പോകാമോ' എന്നു ചോദിച്ചു.

വ്യാഖ്യാനി അവന്റെ കൈക്കു പിടിച്ചു ആ രാജധാനിയുടെ വാതില്ക്കലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അവിടെ വളരെ പുരുഷാരം നില്ക്കുന്നതു അവൻ കണ്ടു. അവർക്കു അകത്തേക്കു ചെല്ലുവാൻ അത്യാഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും ധൈര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവിടെ വാതിലിനു പുറത്തു കുറെ അ

പ്പുറം ഒരു മനുഷ്യൻ ഒരു മേശയും അതിന്മേൽ തന്റെ മുമ്പിൽ ഒരു പുസ്തകവും മഷിക്കുപ്പിയും വച്ചുകൊണ്ടു അകത്തു പ്രവേശിപ്പാൻ കഴിയുന്നവന്റെ നാമം എഴുതുവാനായിട്ടിരുന്നിരുന്നു. വാതിൽകൂടെ അകത്തു പ്രവേശിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളവരെ തങ്ങളാൽ കഴിയുന്നിടത്തോളം നശിപ്പിപ്പാനായി അയുധവർഗ്ഗത്തോടുകൂടിയ അനേകം ആളുകൾ വാതിൽക്കൽ പുറത്തു ഉമ്മറപ്പടിക്കു സമീപം നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ നില്ക്കുന്ന ആളുകളിൽ മിക്കവരും അയുധക്കാരെ ഭയപ്പെട്ടു പിൻവാങ്ങിയെങ്കിലും, ഒരു മനുഷ്യൻ ധൈര്യപൂർവ്വം അടുത്തുവന്നു എഴുത്തുകാരനോടു "എന്റെ പേരെഴുതിവയ്ക്കു" എന്നു പറഞ്ഞു. അതെഴുതിയതിന്റെശേഷം ആ മനുഷ്യൻ തന്റെ വാൾ ഊരി തന്റെ തലയിൽ തലക്കോരിക ഇട്ടു വാതിലിന്റെ അരികെ നില്ക്കുന്ന അയുധക്കാരുടെ അടുക്കലേക്കു പാഞ്ഞുചെന്നു. അവർ അവനെ കൊല്ലുവാൻ തക്കവണ്ണം വെട്ടി. എങ്കിലും, അവൻ ഒട്ടും ഭയം കൂടാതെ അവരെ ഖണ്ഡം ഖണ്ഡമായിട്ടു നുറുക്കത്തക്കവണ്ണം അതി ഘോരമായി പോരാടി. അവർ തമ്മിൽ ഇപ്രകാരം [1]യുദ്ധം ചെയ്യുമ്പോൾ അവൻ അവരുടെ നടുവെ വഴിയുണ്ടാക്കി ധൈര്യത്തോടുകൂടെ രാജധാനിയിലേക്കു പാഞ്ഞു കേറിപ്പോയി. രാജധാനിയുടെ മുകളിൽ നടക്കുന്നവർ അതുകണ്ടിട്ടു 'അകത്തു വരിക, അകത്തു വരിക, നിത്യ മഹത്വത്തെ ആദായപ്പെടുത്തികൊൾക" എന്നു ഇമ്പമായുള്ള സ്വരത്തിൽ അവനോടു വിളിച്ചുപറയുന്നതു കേട്ടപ്പോൾ അവൻ കയറിച്ചെന്നു അവരെപ്പോലെ നീരാളവസ്ത്രങ്ങൾ ധരിക്കയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി പുഞ്ചിരിയിട്ടു, "ഇതിന്റെ സാരം അറിവാൻ പ്രയാസമില്ല എന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു" എന്നു പറ

---

1. ക്രിസ്തുവിനെ ആദായപ്പെടുത്തുവാനായിട്ടും മോക്ഷം ലഭിപ്പാനായിട്ടും ഉത്സാഹിക്കുന്നവന്റെ സ്ഥിരത ഇവിടെ കാണുന്നു. എന്തെല്ലാം വിരോധം വന്നാലും അവൻ അവയെ രീരെ തള്ളിക്കളഞ്ഞു യേശുവിൽ ദൈവത്തിന്റെ, മേലായുള്ള വിളിയുടെ വിരുതിനായിട്ടു ലക്ഷ്യത്തിനുനേരെ പാഞ്ഞോടുന്നു. വേടപുസ്തകം കല്പിക്കുന്നപ്രകാരം സ്വർഗ്ഗരാജ്യം ബലഭന്ധപ്പെടുന്നു എന്നും ബലഭന്ധം ചെയ്യുന്നവർ അതിനെ പിടിച്ചടക്കുന്നു എന്നും അവൻ അറിഞ്ഞതുകൊണ്ടു മടിയുള്ള ആഗ്രഹങ്ങൾകൊണ്ടും ഫലം വരുത്താത്ത ഇച്ഛകൾകൊണ്ടും തൃപ്തിപ്പെടാതെ ധൈര്യത്തോടെ മോക്ഷത്തെ പ്രാപിപ്പാനായിട്ടു ഉത്സാഹിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ഞ്ഞു. അതിന്റെശേഷം ക്രിസ്ത്യാനി "ഞാൻ ഇപ്പോൾ പോകട്ടെ" എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ 'അങ്ങനെയല്ല, ഇനിയും ചില കാഴ്ചകൾ നിന്നെ കാണിക്കാം, അതുവരെയും നീ നില്ക്ക' എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു വ്യാഖ്യാനി അവന്റെ കൈയ്യ് പിടിച്ചും കൊണ്ടു ക്രൂരിരുട്ടുള്ള ഒരു മുറിയിലേക്കു അവനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി. അവിടെ ഒരു ഇരുമ്പുകൂട്ടിനകത്തു ഒരു മനുഷ്യൻ ഇരിക്കുന്നതു അവൻ കണ്ടു. ആ മനുഷ്യൻ വലിയ ദുഃഖഭാവത്തോടെ ദൃഷ്ടി താഴ്ത്തി കൈകൾ മടക്കി നെഞ്ചു പൊട്ടത്തക്കവണ്ണം ദീർഘശ്വാസമിട്ടും കൊണ്ടിരുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി 'ഇവൻ ആരു?' എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ, "നീ തന്നേ അവനോടു ചോദിക്കു" എന്നു വ്യാഖ്യാനി പറഞ്ഞു.

"നീ ആരാകുന്നു" എന്നു ക്രിസ്ത്യാനി ആ മനുഷ്യനോടു ചോദിച്ചതിനു "ഞാൻ മുമ്പെ ഇരുന്നപ്രകാരമല്ല ഇപ്പോൾ ഇരിക്കുന്നതു" എന്നു അവൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—നിന്റെ മുമ്പിലത്തെ അവസ്ഥ എന്തായിരുന്നു?

മനുഷ്യൻ:—[1]ഞാൻ മുമ്പെ എന്റെ വിചാരപ്രകാരവും മറ്റുള്ളവരുടെ വിചാരപ്രകാരവും വെടിപ്പും ആത്മികാഭിവൃദ്ധിയുമുള്ള ഒരു പ്രസിദ്ധനായ ക്രിസ്ത്യാനിയായിരുന്നു. ഞാൻ സീയോൻപർവ്വതത്തിലേക്കു പോകുന്നതിനാൽ അവിടെ എത്തുമെന്നുള്ളനിശ്ചയംകൊണ്ടു അത്യധികം സന്തോഷമുള്ളവനായിരുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—കൊള്ളാം! എന്നാൽ നിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥ എങ്ങനെ!

---

1. ഇതിന്റെ സാരം സന്മാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു തെറ്റിപ്പോകുന്ന മനുഷ്യരുടെയേകരമായുള്ള അവസ്ഥ എങ്ങനെ എന്നു നമ്മുടെ ഉപദേശത്തിനായിട്ടു പരിശുദ്ധാത്മാവു കാണിക്കും എന്നാകുന്നു. ഇതു ഹേതുവായിട്ടു നാം അപകടത്തിൽ വീഴുവാൻ ചാഞ്ഞിരിക്കുന്നവർ ആകുന്നു എന്നു അറിഞ്ഞു താഴ്മയോടും ജാഗ്രതയോടും പാപത്തിൽ വീഴാതെ ഇരിപ്പാനായിട്ടും കർത്താവിനോടു ഇടവിടാതെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവരായിത്തീരേണ്ടതിനായിട്ടും സന്മാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു തെറ്റിപ്പോയവർക്കു സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള ദുരവസ്ഥകൾ വേദപുസ്തകത്തിൽ അനേകം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായിട്ടു കാണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

മനുഷ്യൻ:—ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഈ ഇരുമ്പുകൂട്ടിൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ട് ആശ്രയം ഇല്ലാത്തവനായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. പുറത്തിറങ്ങുവാൻ വഹിയാ, ഒരുനാളും വഹിയാ. അവന്റെ സ്വരം നിരാശ നിറഞ്ഞതായിരുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:— നീ ഈ ദുഃഖമുള്ള അവസ്ഥയിൽ അകപ്പെട്ടുവാൻ ഇടവന്നതെങ്ങനെ?

മനുഷ്യൻ:— എനിക്കുണ്ടായിരുന്ന ജാഗരണവും സുബോധവും വിട്ട് എന്റെ ദുർമ്മോഹങ്ങളാകുന്ന കുതിരയെ അമർത്തുവാനുള്ള കടിഞ്ഞാൺ നഷ്ടമാക്കി ദൈവത്തിന്റെ നാമത്തിനും വേദപുസ്തകത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിനും വിരോധമായി ഞാൻ പാപം ചെയ്തു. എന്നു തന്നെയുമല്ല, ഞാൻ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ ദുഃഖിപ്പിച്ചു, അവനും എന്നിൽനിന്നു മാറിക്കളഞ്ഞു. ഞാൻ പിശാചിനു സ്ഥലം കൊടുത്തു, അവൻ എന്നിൽ വന്നിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ദൈവത്തെ കോപിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു, അവൻ എന്നെ വിട്ടുകളഞ്ഞു. ഞാൻ എന്റെ ഹൃദയത്തെ ഇത്രകഠിനമാക്കിയിരിക്കുന്നതിനാൽ എനിക്കു മാനസാന്തരത്തിനും ഇടയില്ല.

ഇപ്രകാരമുള്ള മനുഷ്യർക്കു ഇനി ഒരിക്കൽപോലും ആശ്രയിപ്പാൻ അവസരം ലഭിക്കയില്ലയോ എന്നു ക്രിസ്ത്യാനി വ്യാഖ്യാനിയോടു ചോദിച്ചു. "നീ അവനോടുതന്നെ ചോദിക്ക" എന്നു വ്യാഖ്യാനി ഉത്തരം പറഞ്ഞു.

ക്രിസ്ത്യാനി:— നീ ആശ്രയംകൂടാതെ എന്നേക്കും ഈ കൂട്ടിൽത്തന്നെ പാർക്കേണ്ടതായി വരുമോ?

മനുഷ്യൻ:— അങ്ങനെതന്നെ, ഒരാശ്രയവുമില്ല.

ക്രിസ്ത്യാനി:— ഇതു അതിശയമായിരിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ പുത്രൻ വളരെ കൃപയുള്ളവനായിരിക്കുമ്പോൾ, നീ കേവലം നിരാശ്രയനായിരിക്കുന്നതു എങ്ങനെ?

മനുഷ്യൻ:—ഞാൻ ദൈവത്തിന്റെ പുത്രനെ ചവിട്ടിക്കളകയും, ഞാൻ ഏതിനാൽ ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടുവോ ആ നിയമത്തിന്റെ രക്തത്തെ മലിനമെന്നു ധിക്കരിക്കയും, ക്രിസ്തുവിന്റെ നീതിയെ തീരെ ഉപേക്ഷിക്കയും, കൃപയുടെ ആത്മാവിനെ നിന്ദിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നതിനാൽ ഞാൻ എന്നെ

ത്തന്നെ സകല വാദ്ധത്തങ്ങൾക്കും അന്യനാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇനി ന്യായവിധിക്കും, പ്രതിയോഗിയായി എന്നെ ഭക്ഷിച്ചു കളവാൻ ഇരിക്കുന്ന അഗ്നിയുടെ ഉഗ്രകോപത്തിനും, ഭയങ്കരമായുള്ള കാത്തിരിപ്പല്ലാതെ എനിക്കു ഒരാശ്രയവുമില്ല.

ക്രിസ്ത്യാനി:— നീ ഈ ദുരവസ്ഥയിലേക്കു നിന്നെത്തന്നെ വരുത്തിയതിന്റെ കാരണമെന്തു?

മനുഷ്യൻ:— ഈ ലോകത്തിന്റെ സുഖാനുഭവങ്ങളും ഇമ്പങ്ങളും ആദായങ്ങളും തന്നെ. ഇവ അനുഭവിക്കുന്നതിനാൽ എനിക്കു വളരെ സന്തോഷം വരുമെന്നു ഞാൻ ഉറപ്പായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അവയിൽ ഓരോന്നും അഗ്നികീടംപോലെ എന്നെ കടിച്ചു കരളുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:— എന്നാൽ നിനക്കിപ്പോൾ തിരിഞ്ഞു മാനസാന്തരപ്പെടുവാൻ കഴികയില്ലയോ?

മനുഷ്യൻ:— മാനസാന്തരത്തിനു ദൈവം എനിക്കു അവസരം തരുന്നില്ല. ഞാൻ വിശ്വസിപ്പാൻ അവന്റെ വചനം, വഴി കാണിക്കുന്നില്ല. അതു തന്നെയല്ല, എന്നെ ഈ ഇരുമ്പുക്കൂട്ടിൽ ഇട്ടടച്ചുകളഞ്ഞതു ദൈവം തന്നേ. ഈ ലോകത്തിലുള്ള മനുഷ്യരിൽ ഒരുത്തനുപോലും എന്നെ വിടുവിപ്പാൻ കഴികയില്ല; അയ്യയ്യോ! എന്റെ നിത്യ അവസ്ഥ! ഞാൻ നിത്യമായിട്ടു അനുഭവിപ്പാനിരിക്കുന്ന അരിഷ്ടതയെ എങ്ങനെ സഹിക്കും!

വ്യാഖ്യാനി:— നീ ഈ മനുഷ്യന്റെ നിരാശ്രയവും അരിഷ്ടതയും നിന്റെ മനസ്സിൽനിന്നു ഒരുനാളും വിടരുതു. നീ ഇളക്കംകൂടാതെ എല്ലായ്പോഴും ഇരുന്നുകൊൾക.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഇതു ഭയങ്കരമായിട്ടുള്ള സത്യം തന്നേ. ഞാൻ ഇപ്രകാരമുള്ള അരിഷ്ടതകളിൽനിന്നു ഒഴിയേണ്ടുന്നതിനായിട്ടു സുബോധത്തോടും ഉണർച്ചയോടും പ്രാർത്ഥനയോടുംകൂടെ നടപ്പാൻ ദൈവം എനിക്കു സഹായം നല്കുമാറാകട്ടെ. അങ്ങനെ, ഞാൻ പോകുന്നതിനു ഇപ്പോൾ സമയമായോ?

വ്യാഖ്യാനി:—ഞാൻ ഇനിയും ഒരുകാര്യം കൂടെ കാണിക്കാം. പിന്നെ നീ പൊയ്ക്കൊൾക.

ഇത്രയും പറഞ്ഞിട്ട്, വ്യാഖ്യാനി ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ കൈക്കു പിടിച്ച് ഒരു മുറിയിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അവിടെ കട്ടിലിൽനിന്ന് എഴുന്നേല്ക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യൻ തന്റെ ഉടുപ്പു ധരിക്കുമ്പോൾ വിറച്ചു നല്ലതുപോലെ നടുങ്ങുന്നതായി കാണപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ "ഈ ആൾ ഇപ്രകാരം വിറച്ചു നടുങ്ങുന്നതു എന്തുകൊണ്ടാണ്?" എന്നു ക്രിസ്ത്യാനി ചോദിച്ചതിനു് "അതിന്റെ കാരണം നീ തന്നേ ക്രിസ്ത്യാനിയോടു പറക" എന്നു വ്യാഖ്യാനി ആ മനുഷ്യനോടു കല്പിച്ചു.

വിറയ്ക്കുന്ന മനുഷ്യൻ:—ഞാൻ ഈ രാത്രിയിൽ ഉറങ്ങുമ്പോൾ ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടു. അതെന്തെന്നാൽ, ആകാശങ്ങൾ നല്ലതുപോലെ ഇരുണ്ടു; മഹാ ഭയങ്കരമായി മിന്നലും ഇടിയും ഉണ്ടായി. അതിനാൽ ഞാൻ ഇപ്പോൾ മരിച്ചുപോകും എന്നു വിചാരിച്ചു വളരെ ഭയപ്പെട്ടു മേല്പോട്ടു നോക്കിയാറെ മേഘങ്ങൾ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും അതിവേഗത്തിൽ ഓടുന്നതു കണ്ടു; കുഴലിന്റെ വലിയ ധ്വനി കേട്ടു; മേഘത്തിന്മേൽ ഇരിക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യനെ കണ്ടു; ജ്വലിക്കുന്ന അഗ്നിയോടുകൂടെ അനേകായിരം സ്വർഗ്ഗസേനകൾ അവനോടുകൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു; സ്വർഗ്ഗങ്ങൾ ദഹിച്ചുപോകത്തക്കവണ്ണം അഗ്നി ഉഗ്രമായി ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ "മരിച്ചവരേ! നിങ്ങൾ എഴുന്നേറ്റു ന്യായവിധിക്കു വരുവിൻ" എന്നു വിളിച്ചുപറയുന്ന ഒരു വലിയ ശബ്ദം ഞാൻ കേട്ടു. ആ ശബ്ദം കേട്ടയുടനെ കൽമലകൾ പിളർന്നു; ശവക്കുഴികൾ തുറന്നു; മരിച്ചവർ ജീവനോടുകൂടെ പുറപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. അവരിൽ ചിലർ മേല്പോട്ടു നോക്കി വളരെ സന്തോഷിച്ചു; മറ്റു ചിലർ മലകളുടെ കീഴിൽ ഒളിപ്പിടങ്ങൾ തേടിത്തുടങ്ങി. അനന്തരം മേഘത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവൻ ഒരു പുസ്തകം തന്റെ കയ്യിൽ വിടർത്തി പിടിച്ചുകൊണ്ടു ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാവരും തന്റെ അടുക്കൽ ചേർന്നുവരുവാൻ കല്പിച്ചു. തിരുമുമ്പാകെ അവന്റെ മഹത്വത്തിനു യോഗ്യമാംവണ്ണം അവർ ദൂരത്തു നില്ക്കുമ്പോൾ "കളകളും, പതിരും, വൈക്കോലും കൂട്ടിച്ചേർത്തു കത്തിയെരിയുന്ന അഗ്നിയിൽ ഇട്ടുകളവിൻ" എന്നു സ്വർഗ്ഗസേനകളോടു കല്പിക്കുന്ന ശബ്ദം സ്പഷ്ടമായിട്ടു ഞാൻ കേട്ടു. ഉടനെ ഞാൻ നില്ക്കുന്നതിനടുത്തു നാശത്തിന്റെ ഇരിപ്പിടമായ പാതാളക്കുഴി തുറന്നു. അതിൽനിന്നു ഉഗ്രമായ പുകയും

തീക്കനലുകളും ഭയങ്കരമായുള്ള ദുഃഖശബ്ദങ്ങളും പുറപ്പെട്ടു. അതിന്റെശേഷം "എന്റെ കോതമ്പ് കളപ്പുരയിൽ കൂട്ടുവിൻ" എന്നു സ്വർഗ്ഗസേനകളോടു കല്പിക്കുന്നതും ഞാൻ കേട്ടു. ഉടനെ അനേകം ജനങ്ങളെ മേല്പോട്ടെടുത്തു മേഘങ്ങളിന്മേൽ കൊണ്ടുപോകുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. ഞാൻ തള്ളപ്പെട്ടവനായതുകൊണ്ടു എവിടെയെങ്കിലും ഒളിപ്പാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചു; എങ്കിലും അതു സാധിച്ചില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മേഘത്തിന്മേൽ ഇരുന്നവന്റെ കണ്ണു എന്റെമേൽ ഇടവിടാതെ പതിഞ്ഞിരുന്നു. വിശേഷിച്ചും എന്റെ പാപങ്ങൾ എന്റെ ഓർമ്മയിൽവന്നു, എന്റെ മനസ്സാക്ഷിയും നാനാപ്രകാരത്തിൽ എന്നെ കുറ്റപ്പെടുത്തി. അതിനാൽ ഞാൻ വിറയലോടുകൂടെ ഉണർന്നുപോയി.

ക്രിസ്ത്യാനി:—നീ ഇപ്രകാരം ഭയപ്പെട്ടതെന്തിനു?

വിറയ്ക്കുന്ന മനുഷ്യൻ:—ന്യായവിധിനാൾ വന്നു എന്നും, അതിനു ഞാൻ ഒരുങ്ങിയിരിക്കുന്നില്ല എന്നും വിചാരിച്ചതുകൊണ്ടുതന്നേ, എന്നാൽ സ്വർഗ്ഗസേനകൾ അനേകം ജനങ്ങളെ എടുത്തുകൊണ്ടുപോയപ്പോൾ എന്നെ വിട്ടുകളഞ്ഞതും, പാതാളക്കുഴി ഞാൻ നില്ക്കുന്നിടത്തു അതിന്റെ വായ് തുറന്നതും, എന്റെ മനസ്സാക്ഷി എന്നെ കുറ്റപ്പെടുത്തിയതും, വിധികർത്താവു ഞാൻ വിചാരിച്ചപ്രകാരം ക്രൂരഭാവത്തോടെ തന്റെ കണ്ണു് എന്റെമേൽ പതിച്ചിരുന്നതും എന്നെ അധികം ഭയപ്പെടുത്തി.

ഈ കാര്യങ്ങളെല്ലാം മനസ്സിൽ നല്ലതുപോലെ സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു വ്യാഖ്യാനി ക്രിസ്ത്യാനിയോടു ചോദിച്ചു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഉവ്വു്. അതുമുഴുവനല്ല, അവയാൽ എനിക്കു പ്രത്യാശയും ഭയവും ഉണ്ടു്.

വ്യാഖ്യാനി:—കൊള്ളാം! നീ പോകേണ്ടുന്ന വഴിയിൽ നിന്നെ ഉത്സാഹിപ്പിച്ചു നടത്തുവാൻ ഈ കാര്യങ്ങൾ നിന്റെ വിലാപ്പുറങ്ങൾക്കു ക്രുദ്ധക്രൂരന്മുകൾ പോലെ ഇരിക്കേണ്ടുന്നതിനു് അവയെ നിന്റെ മനസ്സിൽ ഉറപ്പിച്ചുവച്ചുകൊൾക.

അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി അര മുറുക്കി യാത്രപുറപ്പെടുവാൻ ഒരുങ്ങി. ഉടനെ വ്യാഖ്യാനി: "സ്നേഹിതാ, ആശ്വാസപ്ര

ദൻ ആകുന്ന ദൈവം നിന്നിൽ എല്ലായ്പോഴും വസിച്ചു മോക്ഷ രാജ്യത്തിലേക്കു പോകുന്ന വഴിയിൽ നിന്നെ നടത്തുമാറാകട്ടെ" എന്നുപറഞ്ഞു അവനെ അയച്ചു. ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ വഴിയെ നടന്നുപോകുമ്പോൾ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: "അതിശയകരവും പ്രയോജനമുള്ളതും, സന്തോഷപ്രദവും, എന്നാൽ ഭയങ്കരവുമായുള്ള കാര്യങ്ങൾ ഞാൻ ഇവിടെ കണ്ടു. ഞാൻ പിടിച്ചിരിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ എന്നെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുവനായിട്ടു നല്ല വ്യാഖ്യാനിയേ! നീ കാണിച്ചു തന്നിരിക്കുന്ന ഈ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഞാൻ നിനക്കു സ്തോത്രം ചെയ്യുന്നു."

ഞാൻ പിടിച്ചിട്ടുള്ള ഈ കാര്യത്തിങ്കൽ
നൽ സ്ഥിരതയ്ക്കായി നിന്നാലെനിക്കു
കാണിക്കപ്പെട്ടുള്ള സന്തോഷസാദ്ധ്യ
വൻ ഭീതിദ വിസ്മയമായിടുന്നു.
ഈ കണ്ടവയ്ക്കായി എൻ സ്നേഹിതനാം
സൽ പാവനനായ അർത്ഥവാദിയേ
എൻ ഉള്ളിൽ ദോഷത്താൽ ആശ്രാന്തമാ യി
തേ ഇടവിടാതെ തപം ചെയ്യുന്നേൻ

ആറാം അദ്ധ്യായം

ക്രൂശ്

പിന്നെ ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതെന്തെന്നാൽ, ക്രിസ്ത്യാനി പോകേണ്ടുന്ന വഴിയുടെ രണ്ടു പുറവും ചുവരുണ്ടായിരുന്നു; ആ ചുവരിന്റെ പേരു രക്ഷ എന്നാകുന്നു. ഭാരം ചുമക്കുന്നവനായ ക്രിസ്ത്യാനി ആ വഴിയിൽ ഓടിനടന്നു എങ്കിലും അവന്റെ മുതുകത്തിരുന്ന ചുമട്ടു ഹേതുവായിട്ടു അവൻ നന്നായ്പ്രയാസപ്പെട്ടു. അവസാനം അവൻ ഉയരമുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തെത്തി. അവിടെ ഒരു ക്രൂശും അതിനല്പം താഴെയായി ഒരു ശവക്കുഴിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനി ക്രൂശിന്റെ അടുക്കൽ

ചെന്നയുടൻതന്നെ അവന്റെ[1] ചുമട്ടു താനേ തന്നെ അഴിഞ്ഞു അവന്റെ മുതുകിൽ നിന്നു വീണു, ആ ശവക്കുഴിവരെയും ഉരുണ്ടു അതിൽ വീഴുകയും ചെയ്തു. പിന്നെ ഞാൻ ആ ചുമട്ടു കണ്ടില്ല.

ക്രിസ്ത്യാനി ക്രൂശിങ്കൽ എത്തിയതു്.

---

1. ക്രൂശു കണ്ടപ്പോൾ ചുമട്ടു വീണു എന്നുള്ളതു ക്രിസ്തുവഴിയാത്രക്കാർ പാപികൾ പാപത്തിൽ നിന്നു ഒഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള വിശ്വാസത്തിന്റെ പൂർണ്ണനിശ്ചയമാകുന്നു. ആ കുരിശിന്റെ അടുക്കൽ വരുന്നതിനു മുമ്പേ മോചനം

അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി സന്തോഷിച്ചു ആശ്വസിച്ചു. "തന്റെ ദുഃഖത്താൽ എനിക്കു ആശ്വാസവും തന്റെ മരണത്താൽ എനിക്കു ജീവനും തന്നു" എന്നു മനഃസന്തോഷത്തോടെ പാടുകയും ചെയ്തു. പിന്നെയും ആ ക്രൂശു കണ്ടപ്പോൾ അവന്റെ ചുമടു തന്നേ വീണുപോയതുകൊണ്ടു ക്രിസ്ത്യാനി വളരെ അതിശയത്തോടുകൂടെ മൌനമായി നിന്നു. അവന്റെ കവിൾ തടങ്ങളിൽക്കൂടി ധാരയായി കണ്ണുനീർ ഒഴുകുന്നതുവരെയും അവൻ ഉറപ്പോടെ അതിനെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവൻ ഇങ്ങനെ നോക്കി കരഞ്ഞുകൊണ്ടു നില്ക്കുമ്പോൾ പ്രകാശിച്ചു വിളങ്ങുന്ന മൂന്നു പേർ അവന്റെ അടുക്കൽ വന്നു "നിനക്കു സമാധാനം" എന്നു പറഞ്ഞു. പിന്നെ [1]ഒന്നാമത്തവൻ അവനെ നോക്കി, "നിന്റെ പാപങ്ങൾ ക്ഷമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. രണ്ടാമത്തവൻ അവന്റെ പഴയ വസ്ത്രം മാറി പുതിയ വസ്ത്രം അവനെ ധരിപ്പിച്ചു. മൂന്നാമത്തവൻ അവന്റെ നെറ്റിയിൽ ഒരടയാളം ഇട്ടു; മുദ്രപതിച്ചിരുന്ന ഒരു ചുരുളും അവനു കൊടുത്തു "നീ നടക്കുന്ന സമയത്തു് ഇതിൽ നോക്കി ഗ്രഹിച്ചുകൊൾക. സീയോന്റെ വാതിൽക്കൽ എത്തുമ്പോൾ ഇതു് അവിടെ ഏല്പിച്ചേക്കണം" എന്നു പറഞ്ഞു. അവർ മൂവരും പോകയും ചെയ്തു. ക്രിസ്ത്യാനി സന്തോഷം കൊണ്ടു് നൃത്തംചെയ്തു് ഇപ്രകാരം പാടി :—

ആകുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്തത്തിൽ വീണ്ടെടുപ്പുണ്ടെന്നു ക്രിസ്ത്യാനി വിശ്വസിച്ചു. എന്നാൽ അവന്റെ സ്വന്ത പാപം ക്രിസ്തുമൂലം ക്ഷമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു അവൻ അറിയുന്നതിനാൽ അതിൽനിന്നു വരുന്ന ആശ്വാസം അവനു ലഭിച്ചു അനുഭവിക്കുന്നു ; ഇപ്പോൾ അവന്റെ പാപങ്ങളുടെ കുറ്റം അവന്റെ മനഃസാക്ഷിയിൽ നിന്നു നീങ്ങപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു ; വിശ്വാസം മൂലം അവൻ സമാധാനംകൊണ്ടും ആനന്ദംകൊണ്ടും പൂർണ്ണനായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു.

1. പിതാവാകുന്ന ദൈവത്തിന്റെയും, പുത്രനാകുന്ന ദൈവത്തിന്റെയും പരിശുദ്ധാത്മാവാകുന്ന ദൈവത്തിന്റെയും കൃപയും സ്നേഹവും നാം ഇവിടെ കാണുന്നു. ദൈവം ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്തമൂലം പാപികളോടു ക്ഷമിക്കുമ്പോൾ രക്ഷയാകുന്ന ഉടുപ്പുകൾ അവരെ ധരിപ്പിക്കയും പുത്രത്വത്തിൻ ആത്മാവിനെ അവർക്കു കൊടുക്കയും ചെയ്യുന്നു ; അവർ പുത്രസ്വീകാരത്തിന്റെ ആത്മാവു പ്രാപിക്കുമ്പോൾ അബ്ബാ പിതാവേ, എന്നു അവർ വിളിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അവർ ദൈവത്തിന്റെ മക്കളാകുന്നു എന്നു പരിശുദ്ധാത്മാവു അവരുടെ ആത്മാക്കളോടുകൂടെ സാക്ഷീകരിക്കുന്നു.

എന്റെ വല്യച്ഛനച്ചുമട്ടു, ഈ ദിവസംവരെ സഭ
എന്റെ മുതുകത്തിരുന്നതല്ലാ, ഇവിടെ വരുംവരെയും
അകപ്പെട്ടിരുന്നവയിൽ, നിന്നൊഴിവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല
എൻ മുതുകിൽനിന്നു മമ, വൻ ചുമടു വീണതിനാൽ
തുടങ്ങി ഇതെന്നാനന്ദം, എനിക്കുവേണ്ടി പ്രിയത്തോടെ
കുരിശിന്മേൽ തൂങ്ങപ്പെട്ടു, ഈ കുഴിയിൽ ചേർന്ന പുമാൻ
വിശ്വത്രാണ സകലേശൻ; മോക്ഷദനാം കരുണാബ്ധി
പാപികുലം പാലിപ്പവൻ, അനുഗ്രഹിക്കപ്പെടട്ടെ.

പിന്നെ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ ക്രിസ്ത്യാനി മലയുടെ താഴ്വരയിൽ വന്നപ്പോൾ ആ വഴി വിട്ടു കുറേ അപ്പുറം കാലുകൾക്കു വിലങ്ങിടപ്പെട്ടവരായ മൂന്നുപേർ ബോധം കെട്ടു് ഉറങ്ങുന്നതായി കണ്ടു. അവരിൽ ഒരുവന്റെ പേർ മൂഢൻ എന്നും, മറ്റൊരുവന്റെ പേർ മടിയൻ എന്നും, മൂന്നാമത്തവന്റെ പേർ അഹങ്കാരി എന്നും ആയിരുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി ഇവരെ ഇങ്ങനെ കണ്ടപ്പോൾ അവരെ എഴുനേല്പിക്കാം എന്നു വിചാരിച്ചു് അവരുടെ അടുക്കൽച്ചെന്നു് അവരെ ഉറക്കെ വിളിച്ചിട്ടു്, "നിങ്ങൾ പാമരത്തിന്റെ മുകളിൽ ഉറങ്ങുന്നവരെപ്പോലെ ഇരിക്കുന്നു, മരണമാകുന്ന കടൽ നിങ്ങളുടെ കീഴിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. അതു കരയില്ലാത്ത സമുദ്രമാകകൊണ്ടു ഉണർന്നിരിപ്പിൻ; അപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ വിലങ്ങുകൾ മാറുന്നതിനു ഞാൻ കൂടെ ഒത്താശ ചെയ്യാം. അലറുന്ന സിംഹംപോലെ നിങ്ങളെ ചുറ്റിനടക്കുന്ന പിശാചു് അടുക്കൽ വന്നാൽ നിങ്ങൾ അതിന്റെ പല്ലുകൾക്കിരയാകും നിശ്ചയം" എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവർ കണ്ണുതുറന്നു് അവനെ നോക്കീട്ടു് മൂഢൻ "ഞാൻ ഒരപകടവും കാണുന്നില്ല" എന്നും, മടിയൻ "ഞാൻ ഇനി കുറേക്കൂടെ ഉറങ്ങട്ടെ" എന്നും, അഹങ്കാരി "അവരവരുടെ പാടു അവരവർക്കു തന്നെ" എന്നും പറഞ്ഞിട്ടു് കണ്ണടച്ചുറങ്ങി. ക്രിസ്ത്യാനി അവന്റെ വഴിയെ പോകുമ്പോൾ സങ്കടത്തോടുകൂടെ പറഞ്ഞതെന്തെന്നാൽ, "ഇത്ര വലിയ അപകടത്തിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഇവർക്കു സഹായിപ്പാനായിട്ടു ഞാൻ അവരുടെ അടുക്കൽ പോയി, അവരെ ഉണർത്തി അവരോടു നല്ല ഗുണദോഷങ്ങൾ

പറഞ്ഞു, വിലങ്ങുകൾ നീക്കുവാൻ സഹായിക്കാമെന്നുള്ള എന്റെ ദയ സാരമില്ലെന്നു് അവർ വിചാരിച്ചതുകൊണ്ടു് അവർ ഭ്രാന്തന്മാരാണെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നു." അവൻ ഇപ്രകാരം ആത്മഗതം ചെയ്തുകൊണ്ടു നടക്കുമ്പോൾ, അവൻ പോകുന്ന വഴിയുടെ ഇടത്തുവശത്തു രണ്ടുപേർ മുമ്പുവഴിയായി കുതിച്ചു കയറുന്നതു കണ്ടു. അവർ അകത്തേക്കു കടന്നതിന്റെശേഷം അവന്റെ അടുക്കൽ വന്നു. ഒരുത്തന്റെ പേർ മേൽപൂച്ചൻ എന്നും മറ്റവന്റെ പേർ കപടഭക്തൻ എന്നും ആയിരുന്നു. ഇവരും ക്രിസ്ത്യാനിയും തമ്മിൽ ഒരു സംഭാഷണം നടന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി :—മഹാത്മാക്കളേ, നിങ്ങൾ എവിടെനിന്നു വരുന്നു ? എവിടേക്കു പോകുന്നു ?

മേൽപൂച്ചനും കപടഭക്തനും :—ഞങ്ങൾ വ്യർത്ഥാഡംഭം എന്ന ദേശത്തിൽ ജനിച്ചു പുകഴ്ത്തുന്നായിട്ടു സീയോൻ പർവ്വതത്തിലേക്കു പോകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു.

ക്രിസ്ത്യാനി :—എന്നാൽ നിങ്ങൾ ഈ വഴിയുടെ ആരംഭത്തിലുള്ള വാതിൽ വഴിയായിട്ടു വരാഞ്ഞതു് എന്തുകൊണ്ടു്? "വാതിലൂടെ കടക്കാതെ വേറെ വഴിയായി കയറുന്നവൻ കള്ളനും കവർച്ചക്കാരനും ആകുന്നു" എന്നു് എഴുതിയിരിക്കുന്നതു നിങ്ങൾ വായിച്ചിട്ടില്ലയോ ?

മേൽപൂച്ചനും കപടഭക്തനും:—ആ വാതിൽവഴിയായിട്ടു അകത്തു പ്രവേശിക്കുന്നതു വലിയ ചുറ്റാകുന്നുവെന്നു ഞങ്ങളുടെ ദേശക്കാർ എല്ലാവരും പറയുന്നു. കുറുക്കുവഴിയായിട്ടു ഇങ്ങനെ കുതിച്ചു കയറുന്നതു ഞങ്ങളുടെ ദേശക്കാരുടെ നടപ്പാകകൊണ്ടു ഞങ്ങളും ഇങ്ങനെതന്നെ വന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—എന്നാൽ നാം പോകണമെന്നു ആഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്ന നഗരത്തിന്റെ യജമാനൻ വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന കല്പനകൾ നാം ഇപ്രകാരം ലംഘിച്ചാൽ അതു കുറ്റമായിട്ടു എണ്ണപ്പെടുകയില്ലേ ?

മേൽപൂച്ചനും കപടഭക്തനും:—നീ ഇതോർത്തു പ്രയാസപ്പെടേണ്ടാ. ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ മര്യാദപ്രകാരമേ ചെയ്യുകയുള്ളു. ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ ആയിരം വർഷാന്തരമായിട്ടു ജ

നങ്ങൾ ഇങ്ങനെ നടന്നുവരുന്നു എന്നു വേണ്ടുന്ന സാക്ഷിക ളെക്കൊണ്ടു ഞങ്ങൾ നിന്നെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താം.

ക്രിസ്ത്യാനി:—നിങ്ങളുടെ ഈ നടപ്പു ന്യായപ്രമാണ ത്തിന്റെ മുമ്പാകെ കുറ്റം ക്രൂശാത്തതായിരിക്കുമോ?

മേൽപൂച്ചനും കപടഭക്തനും:—ആയിരം വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പുമുതൽക്കേ നടപ്പിലിരിക്കുന്ന ഈ ചട്ടം പക്ഷഭേദമി ല്ലാത്ത ഒരു ന്യായാധിപതി ന്യായമെന്നു വിധിക്കുമെന്നുള്ള തിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. അതു തന്നെയല്ല, നിന്നെ പ്പോലെതന്നെ ഞങ്ങളും അകത്തു വന്നിരിക്കുന്നുവല്ലോ. നീ വാതിൽവഴിയായിട്ടും ഞങ്ങൾ മുവരുവഴിയായിട്ടും വന്നു എ ന്നല്ലാതെ നാം തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമെന്തു?

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഞാൻ വന്നതു യജമാനന്റെ കല്പനപ്രകാ രവും, നിങ്ങളോ നിങ്ങളുടെ മൂഢവിചാരപ്രകാരവും ആകുന്നു. അതുകൊണ്ടു യജമാനൻ ഇപ്പോൾ നിങ്ങളെ കള്ളന്മാരായി ട്ടു എണ്ണുന്നു; അവന്റെ ആജ്ഞക്കുടാതെ നിങ്ങൾ ഇതിൽ പ്രവേശിച്ചതിനാൽ അവിടെയെത്തുമ്പോൾ രാജാവു കൃപക്കു ടാതെ നിങ്ങളെ തള്ളിക്കളയുമെന്നു തോന്നുന്നു.

മേൽപൂച്ചനും കപടഭക്തനും:—നീ നിന്റെ കാര്യം നോക്കിയാൽ മതി; നീ ന്യായമായിട്ടു ചട്ടങ്ങളും മര്യാദകളും പ്രമാണിക്കുന്നപ്രകാരം ഞങ്ങളും പ്രമാണിക്കുന്നുണ്ടു. നമ്മുടെ [1]കൂപ്പായത്തിന്റെ വ്യത്യാസമല്ലാതെ നമ്മൾ തമ്മിൽ ഒരു വ്യ ത്യാസവും ഞാൻ കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ നിനക്കു ഈ കൂപ്പാ യം കിട്ടിയതു, നിന്റെ നഗ്നതയുടെ നാണം ദൂരീകരിക്കുവാ നായിട്ടു നിന്റെ അയൽക്കാർ നിനക്കു തന്നതായിരിക്കുമെന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—നിങ്ങൾ വാതിൽവഴിയായിട്ടു അകത്തു പ്രവേശിക്കായ്കയാൽ പ്രമാണങ്ങളാലും ചട്ടങ്ങളാലും രക്ഷിക്ക

---

1. കൂപ്പായം എന്നു ഇവിടെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു സകല സത്യക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും എണ്ണപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വിശ്വാസത്താലുള്ള നീതി എന്നാകുന്നു. തങ്ങളുടെ സ്വന്ത നഗ്നതയെ കാണാതെയും, ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെ പൂർണ്ണശുദ്ധത യെ അറിയാതെയുമുള്ള എല്ലാവരും ആ നീതിയെ നിന്ദിച്ചു നിസ്സാരമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

പ്പെടുവാൻ കഴികയില്ല. ഞാൻ ധരിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ ഉടുപ്പു, ഞാൻ പോകുന്ന സ്ഥലത്തിന്റെ യജമാനൻ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞ പ്രകാരം എന്റെ നഗ്നതയുടെ നാണം ദൂരീകരിക്കുവാനായിട്ടു തന്നെ തന്നതാകുന്നു. മുമ്പു എനിക്കു ജീർണ്ണവസ്ത്രമല്ലാതെ ഒന്നുമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ ഈ കൃപ്പായം കിട്ടിയതുകൊണ്ടു ഇപ്രകാരം ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നു. ഞാൻ നഗരത്തിന്റെ വാതിൽക്കൽ ചെല്ലുമ്പോൾ യജമാനന്റെ കൃപ്പായം ഞാൻ ധരിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ അവൻ അതറിഞ്ഞു എന്നെ കൈക്കൊള്ളുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. വിശേഷിച്ചും എന്റെ നെറ്റിയിൽ ഒരടയാളം ഇട്ടിരിക്കുന്നതു നിങ്ങൾ കണ്ടില്ലയോ? എന്റെ തോളിൽ ഇരുന്ന ചുമട്ടു വീണ സമയത്തു എന്റെ യജമാനനു ഏറ്റവും ഇഷ്ടനായ ഒരുവൻ എന്റെ നെറ്റിയിൽ ഈ മുദ്ര കുത്തി. മുദ്ര പതിച്ചതായ ഈ ചുരുൾ നല്കുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ യാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾ ഇതു അന്നന്നു വായിച്ചു, ആശ്വാസപ്പെടുവാനായിട്ടും സീയോൻപർവ്വതത്തിൽ എന്നെ നിശ്ചയമായിട്ടു കൈക്കൊള്ളും എന്നുള്ള അടയാളമായിട്ടു ഞാൻ അവിടെ എത്തുമ്പോൾ ഇതു അവിടെ ഏല്പിപ്പാനായിട്ടും കല്പിച്ചുതന്നിരിക്കുന്നതാകുന്നു. എന്നാൽ വാതിൽവഴിയായി വരാതിരുന്നതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾക്കു ഇവയിലൊന്നുമില്ലെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു.

ഇതിനു അവർ ഉത്തരം പറയാതെ പരസ്പരം നോക്കി ചിരിച്ചു. പിന്നെ അവർ അവരുടെ വഴിയേപോയി. ക്രിസ്ത്യാനി ചിലപ്പോൾ നെടുവീർപ്പിട്ടും, ചിലപ്പോൾ അവന്റെ ചുരുൾ വായിച്ചു ആശ്വാസപ്പെട്ടുംകൊണ്ടു അവന്റെ വഴിക്കും പോയി.

ഏഴാം അദ്ധ്യായം

വൈഷമ്യക്കുന്നു്

അവർ എല്ലാവരും നടന്നു [1]വൈഷമ്യമെന്നു പേരുള്ള കുന്നിന്റെ താഴ്വരയിലെത്തിയതായി പിന്നീടു ഞാൻ കണ്ടു. ആ കുന്നിന്റെ ഇറക്കത്തിൽ ഒരു ഉറവയുണ്ടായിരുന്നു. വാതിലിൽ നിന്നു വരുന്ന നേർവഴി അല്പാതെ വിസ്താരംകുറഞ്ഞ വേറെ രണ്ടു വഴികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവയിൽ ഒന്നു കുന്നിന്റെ താഴെ ഇടത്തുവശത്തേക്കും, ഒന്നുവലത്തുവശത്തേക്കും പോകുന്നവയായിരുന്നു. എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനി നടക്കുന്ന വഴി ആ കുന്നിന്റെ മുകളിൽക്കൂടി ആയിരുന്നു; അതിന്റെ പേർ അനത്ഥം എന്നുമായിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനി സ്വയം ആശ്വസിപ്പാനായി ആ ഉറവയിലെ വെള്ളം കുടിച്ചു കുന്നിൻമുകളിലേക്കു കയറുവാൻ തുടങ്ങി. അവൻ നടക്കുമ്പോൾ ഇപ്രകാരം പാടി:—

> ഈ കുന്നു ഉയർന്നതായാലും, ഇച്ഛിക്കുന്നേൻ കരേറുവാൻ
> ജീവകുലേക്കു പോകുന്ന പന്ഥാവു ഇന്നിതാകയാൽ
> അനത്ഥമെറെ വന്നാലും, ഇതു ഞാൻ വിട്ടു പോയിടാ
> മേ മനോധൈര്യമായ് യഹി, ഭയാലസ്യങ്ങളെ ത്യജ
> പ്രയാസഹീന മുടുന്തം, സന്തോഷം എങ്കിലാവഴി
> നടക്കുന്നതിനേകുടും, നേരായുള്ളോരു നൽവഴി
> പ്രയാസമുള്ളതായാലും, അതിൽക്കൂടി നടപ്പതു
> ഏറ്റവും നല്ലതാകുന്നു, ഇല്ല സംശയമേതുമേ.

പിന്നെ മേൽപ്പുച്ചനും കപടഭക്തനും മലയുടെ താഴ്വരയിൽ വന്നു; ആ മല മിക്കവാറും കടുംതൂക്കായുള്ളതും ഉയർന്നതുമാണെന്നു മനസ്സിലായതുകൊണ്ടും ദുർഘടമില്ലാത്ത മറേറ രണ്ടു വഴികളും ക്രിസ്ത്യാനി പോയ വഴിയും മലയുടെ പിൻപുറത്തു ഒന്നിച്ചു ചേരുമെന്നു വിചാരിച്ചതുകൊണ്ടും

1, വൈഷമ്യം എന്നുള്ളതു ക്രിസ്ത്യാനി ചെയ്യേണ്ടുന്ന മുറകളെ കുറിക്കുന്നു. ഇവയിൽ ചിലതു ജഡത്തിനും രക്തത്തിനും ഇമ്പമില്ലാത്തതാണു്. അവയാൽ വിശ്വാസത്തിന്റെ പരമാർത്ഥതയും ആത്മാക്കളുടെ ജാഗ്രതയും അറിയപ്പെടുന്നതാകുന്നു.

ആ വഴികളിൽക്കൂടി പോകുവാൻ അവർ നിശ്ചയിച്ചു. ആ വഴികളിൽ ഒന്നിന്റെ പേർ അപകടം എന്നും മറേറതിന്റെ പേർ നാശമെന്നും ആയിരുന്നു. അപ്രകാരം ഒരുത്തൻ അപകടം എന്ന വഴിയിൽക്കൂടി നടന്നു; അതു ഒരു വലിയ വനത്തിലേക്കുള്ളതായിരുന്നു അവൻ അതിലേക്കു പോകയും ചെയ്തു. മറവൻ നാശമെന്ന വഴിയിൽക്കൂടി നടന്നു; ഇരുട്ടുള്ള മലകൾ നിറഞ്ഞ ഒരു ഭയങ്കര സ്ഥലത്തേക്കാണു ആ വഴി നയിച്ചതു്. അവൻ അവിടെച്ചെന്നു കാൽതട്ടി നിലം പതിച്ചു' പിന്നെ എഴുന്നേറ്റതുമില്ല.

ഇതു കഴിഞ്ഞിട്ടു് ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ഗതി ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചപ്പോൾ അവൻ അല്പനേരം ഓട്ടകയും പിന്നെ സാവധാനത്തിൽ നടക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. അതിന്റെ ശേഷം താൻ ക്ഷീണിച്ചിരുന്നതിനാലും മല ശുക്രയിരുന്നതുകൊണ്ടും അവൻ മുട്ടുകുത്തി തത്തിപ്പിടിച്ചു കയറുന്നതു് എനിക്കു കാണാമായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ വഴിയിൽ ക്ഷീണിച്ചുപോയ സഞ്ചാരികളെ ആശ്വസിപ്പിപ്പാനായിട്ടു ആ സ്ഥലത്തിന്റെ യജമാനൻ നിർമ്മിച്ച നല്ല മരങ്ങളുടെ ഇലകളാൽ മേഞ്ഞു് അലങ്കരിക്കപ്പെട്ട ഒരു പന്തലുണ്ടായിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനി അവിടെയെത്തി വിശ്രമിപ്പാനായിട്ടു അതിലിരുന്നു. ആശ്വാസത്തിനായി തന്റെ ചുരുൾ വിടർത്തു വായിച്ചശേഷം തനിക്കു കിട്ടിയിരിക്കുന്ന നല്ല കുപ്പായത്തെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടു കുറച്ചുസമയം സന്തോഷിച്ചു. ഒടുവിൽ അവൻ ഗാഢനിദ്ര പിടിച്ചു ബോധഹീനനായി കിടന്നുറങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരം അവൻ രാത്രിയാകുന്നതുവരെയും ഉറങ്ങി; അവന്റെ ചുരുൾ കയ്യിൽനിന്നു വീണുപോയി. അവൻ ഇങ്ങനെ കിടക്കുമ്പോൾ ഒരുത്തൻ അവന്റെ അടുക്കൽ വന്നു അവനെ ഉണർത്തി: "മടിയാ, നീ എറുമ്പിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു അതിന്റെ വഴികളെ വിചാരിച്ചു നോക്കി ബുദ്ധിമാനായിരിക്ക" എന്നു പറയുന്നതു കേട്ടു. ഉടനെ അവൻ എഴുന്നേറ്റു മലയുടെ ഉപരിഭാഗത്തേക്കു ബദ്ധപ്പെട്ടു കയറിപ്പോയി. ക്രിസ്ത്യാനി അവിടെ എത്തിയപ്പോൾ രണ്ടു മനുഷ്യർ അവനുനേരെ അതിശീഘ്രത്തിൽ ഓടിവന്നു. ഒരുത്തന്റെ പേർ ഭീരു എന്നും മറവന്റെ പേർ മതാധൈര്യൻ എന്നുമായിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനി

അവരെ നോക്കി 'നിങ്ങൾ ഇങ്ങോട്ടു ഓടിവരുന്നതു എന്തിനു'? എന്നു ചോദിച്ചതിനു ഉത്തരമായിട്ടു ഭീരു "ഞങ്ങൾ സീയോൻ എന്ന നഗരത്തിലേക്കു യാത്ര പുറപ്പെട്ടു വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടു ഇവിടെയെത്തി; എന്നാൽ ഞങ്ങൾ നടക്കുംതോറും അപകടങ്ങൾ അധികമധികമായിട്ടു കണ്ടുവരുന്നതുകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ തിരിച്ചുപോകുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. "ഇതെല്ലാം സത്യം ആകുന്നു. അതു തന്നെയല്ല, വഴിയിൽ രണ്ടു സിംഹങ്ങൾ കിടക്കുന്നു; അവ ഉറങ്ങുന്നുവോ ഇല്ലയോ എന്നു ഞങ്ങളറിയുന്നില്ല; ഞങ്ങൾ ഖണ്ഡങ്ങളായി ചീന്തിക്കളയപ്പെടും എന്നുള്ള ഭയംകൊണ്ടത്രെ അടുക്കൽ പോകാഞ്ഞതു" എന്നു മതാധൈര്യൻ പറഞ്ഞു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—നിങ്ങൾ എന്നെ ഭയപ്പെടുത്തുന്നു. ഞാൻ രക്ഷപെടുവാൻ എവിടേക്കു ഓടേണ്ടു? സ്വദേശത്തേക്കു തിരിച്ചുപോയാൽ അവിടെവച്ചു നശിച്ചുപോകും നിശ്ചയം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അതു അഗ്നിക്കും ഗന്ധകത്തിനും ഒരുക്കപ്പെട്ടതാകുന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ മോക്ഷപട്ടണത്തിൽ എത്തുവാനിടവന്നാൽ അവിടെ രക്ഷയുണ്ടു, തീച്ചയാണു; അവിടേക്കു പോകുന്ന വഴിയിൽ മരണഭയവും, അവസാനത്തിൽ മോക്ഷവും, തിരിച്ചുപോയാൽ മരണവും വരുന്നതാകകൊണ്ടു എങ്ങനെയെങ്കിലും ഞാൻ മുമ്പോട്ടേക്കുമാത്രമെ പോകയുള്ളു. അപ്രകാരം ഭീരുവും മതാധൈര്യനും മലയുടെ താഴത്തേക്കു ഓടി; ക്രിസ്ത്യാനി സീയോൻമലയുടെ നേരെ പോവുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെശേഷം ക്രിസ്ത്യാനി കേട്ട വർത്തമാനത്തെക്കുറിച്ചു ഭയപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു തന്നെത്താൻ ആശ്വസിപ്പിപ്പാനായിട്ടു ചുരുൾ വായിക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചു അതെടുപ്പാൻ കുപ്പായത്തിന്റെ ഉറയിൽ നോക്കിയാറെ അതു കണ്ടില്ല. ആ ചുരുൾ വഴിയിൽവച്ചു അവനെ ക്രൂടെക്രൂടെ ആശ്വസിപ്പിച്ചിരുന്നതും മോക്ഷപട്ടണത്തിനു ഒരു അച്ചാരവുമായിരുന്നതിനാൽ അതു നഷ്ടപ്പെട്ടതിൽ അവനു വളരെ ദുഃഖമുണ്ടായി. എന്തു ചെയ്യേണ്ടു എന്നറിയാതെ ക്രിസ്ത്യാനി അന്ധാളിച്ചു നിന്നുപോയി. ഒടുവിൽ മുൻ പറഞ്ഞ പന്തലിൽ കിടന്നുറങ്ങിയതു ഓർത്തു അവൻ മുട്ടുകുത്തി ദൈവമുമ്പാകെ തന്റെ തെറ്റുകളെ ക്ഷമിക്കേണമെന്നു അപേക്ഷിച്ചിട്ടു ചുരുൾ അന്വേഷിച്ചു മടങ്ങിപോകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ അവൻ തിരിച്ചുപോയ വഴി

യിൽ അവനുണ്ടായ മനോവ്യസനം ഇന്നപ്രകാരമെന്നു തുക്കം പറവാൻ കഴികയില്ല. ചിലപ്പോൾ അവൻ നെടുവീർപ്പിട്ടു; ചിലപ്പോൾ കരഞ്ഞു. ആ സ്ഥലത്തിന്റെ യജമാനൻ ക്ഷീണിതന്മാർക്കുറങ്ങുവാനായിട്ടല്ല, കുറഞ്ഞൊരുനേരം ആശ്വാസിപ്പാനായിട്ടു മാത്രം ഉണ്ടാക്കിയിരുന്ന പന്തലിൽ അവൻ ഉറങ്ങിയതിനാൽ തന്നെത്താൻ വെറുത്തു ക്രൂടെക്കൂടെ സ്വയം ശപിക്കയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരം അവൻ പന്തൽ കാണുന്നതുവരെയും വഴിയുടെ ഇരുപുറവും നല്ലവണ്ണം സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടു നടന്നു. ആ സ്ഥലം കണ്ടപ്പോൾ അവന്റെ കുറ്റങ്ങൾ വീണ്ടും ഓർത്തു വളരെ സങ്കടപ്പെട്ടു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: "അരിഷ്ടനായ ഞാൻ പകൽ സമയത്തു ഉറങ്ങിയല്ലോ, പ്രയാസത്തിന്റെ നടുവിൽ കിടന്നുവല്ലോ! മലയുടെ യജമാനൻ പരദേശികളുടെ ആത്മാക്കളെ ആശ്വസിപ്പിപ്പാനായിട്ടു കെട്ടിയിരുന്ന വഴിയമ്പലത്തിൽ ഞാൻ എന്റെ ജഡമോഹങ്ങളെ തൃപ്തിയാക്കിയല്ലോ! ഞാൻ വെറുതെ വളരെ നടന്നുവല്ലോ. തങ്ങളുടെ പാപങ്ങൾ മൂലം ചെങ്കടൽവഴിയായിട്ടു തിരിച്ചുപോകുവാൻ യിസ്രായേല്യർക്കു ഇടവന്നതുപോലെ തന്നെ ഞാൻ സന്തോഷത്തോടുകൂടെ നടപ്പാൻ ഉള്ള വഴിയിൽ എന്റെ പാപഭാരം മൂലം വളരെ ദുഃഖത്തോടുകൂടെ നടപ്പാൻ ഇടയായല്ലോ! ഞാൻ മുമ്പോട്ടു പോയിരുന്നു എങ്കിൽ ഈ സമയംകൊണ്ടു എത്ര ദൂരം എത്തുമായിരുന്നു! ഞാൻ ഒരു പ്രാവശ്യം നടപ്പാനുള്ള വഴി മൂന്നു പ്രാവശ്യം നടക്കേണ്ടതായി വന്നു; എന്നു മാത്രമല്ല ഇപ്പോൾ സൂര്യൻ അസ്തമിക്കാറായിരിക്കകൊണ്ടു ഇരുട്ടിൽ അകപ്പെട്ടുവാൻ സംഗതിയും വന്നുവല്ലോ! ഹാ! ഞാൻ ഉറങ്ങിയതു ദുഷ്ടഭാഗം തന്നെ."

പിന്നെ അവൻ ഉറങ്ങിയ സ്ഥലത്തു പ്രവേശിച്ചു കരഞ്ഞുകൊണ്ടു തന്റെ ചുരുൾ അന്വേഷിച്ചു; കുറച്ചുനേരം നോക്കിയശേഷം അവൻ മുൻപിരുന്നിടത്തു താഴെ അതു കണ്ടെത്തി പറവാൻ വഹിയാത്ത സന്തോഷത്തോടുകൂടെ അവൻ അതു കയ്യിലെടുത്തു. അതു [1]കിട്ടിയതുകൊണ്ടു ദൈവത്തെ സ്തുതി

---

1. ചുരുൾ കിട്ടി എന്നുള്ളതിന്റെ സാരം—യേശുക്രിസ്തുവിനാലുള്ള വിശ്വാസംമൂലം ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹത്തിനും സമാധാനത്തിനും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സന്തോഷത്തിനും അവകാശിയാകുന്നു എന്നു ക്രിസ്ത്യാനിക്കു വന്ന പുതുതായ മനോബോധം.

ച്ചു ഹഷ്ശ്രുക്കളോടുകൂടെ പിന്നെയും യാത്രപുറപ്പെട്ടു വേഗത്തിൽ നടന്നു. എന്നാൽ അവൻ മലയുടെ മുകളിലെത്തുന്നതിനു മുമ്പു സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചുപോയി. ആയതിനാൽ അവൻ തന്റെ ബുദ്ധികേടായുള്ള ഉറക്കത്തെക്കുറിച്ചു വീണ്ടും ഓർത്തു സങ്കടത്തോടുകൂടെ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: "പാപമായുള്ള നിദ്രയേ, നീ മൂലം ഞാൻ ഇരുട്ടിലകപ്പെട്ടുപോയി; എന്റെ കഠിനകരമായുള്ള ഉറക്കം നിമിത്തം ഞാൻ ആദിത്യനെ കാണാതെയായി; ക്രൂരിരുട്ടു് എന്റെ വഴിയെ മൂടും; ഞാൻ ഭീകരങ്ങളായ ജന്തുക്കളുടെ ശബ്ദം കേൾപ്പാൻ ഇടവരും; എന്നു മാത്രവുമല്ല, അവ രാത്രിയിൽ ഇരതേടി സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ ഇരുട്ടിൽ എന്നെ കണ്ടാൽ ഞാൻ അവയ്ക്കു ഭക്ഷണമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും." ഇങ്ങനെ വിലപിച്ചുകൊണ്ടു ക്രിസ്ത്യാനി നടക്കുമ്പോൾ തന്റെ മുൻപിൽ കുറച്ചു ദൂരത്തായിട്ടു് അതിമനോഹരമായ ഒരു രാജധാനി കണ്ടു. അതിന്റെ പേർ [1]ഭംഗി എന്നാണു്. ആയതു ക്രിസ്ത്യാനി നടക്കുന്ന രാജവഴിയുടെ ഒരു വശത്തായിരുന്നു സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നതു്.

ക്രിസ്ത്യാനി അതു കണ്ട നിമിഷത്തിൽ അവിടെ പാപ്പാൻ സാധിക്കുമോ ഇല്ലയോ എന്നറിവാനായിട്ടു ബദ്ധപ്പെട്ടു നടന്നു. രാജധാനി കാവൽക്കാരന്റെ വീടോടു ഏകദേശം ഒരു വിളിപ്പാടു സമീപിച്ചപ്പോൾ ഏറ്റവും ഇടുക്കമായുള്ള ഒരു വഴിയിൽ അവൻ ചെന്നുചേർന്നു. അവിടെ നല്ലതുപോലെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ രണ്ടു സിംഹങ്ങൾ കിടക്കുന്നതായി അവൻ കണ്ടു; അവ ചങ്ങലകളാൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു; അവൻ ചങ്ങലകൾ കണ്ടില്ലതാനും. ഭീരുവും മതാധൈര്യനും ഭയപ്പെട്ടു ഓടിക്കളഞ്ഞതു ഇവിടെനിന്നായിരുന്നു. അവനും ഭയപ്പെട്ടുനില്ക്കയും അവരെപ്പോലെ തിരിച്ചോടുവാൻ ഭാവിക്കയും ചെയ്തു.

---

1. ഭംഗി എന്നുള്ളതിന്റെ അർത്ഥം, ക്രിസ്തുസഭ എന്നാകുന്നു.

എട്ടാം അദ്ധ്യായം

ജാഗ്രത എന്ന രാജധാനി കാവൽക്കാരൻ

ക്രിസ്ത്യാനിയും സിംഹങ്ങളും

അപ്പോൾ [1]ജാഗ്രത എന്ന പേരുള്ള രാജധാനി കാവ
ല്ക്കാരൻ ക്രിസ്ത്യാനി ഇപ്രകാരം സംശയിച്ചു നില്ക്കുന്നതു ക

1. ജാഗ്രത എന്ന പേരുള്ള കാവല്ക്കാരൻ ആത്മാക്കളുടെ ഹൃദയത്തിന്നാ
യിട്ടു കാത്തു സൂക്ഷിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ സാക്ഷാലുള്ള ശുശ്രൂഷക്കാരൻ അ
ക്രമം.

ണ്ടിട്ടു താഴെ വരുംവിധം ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. "നിനക്കുള്ള ധൈര്യം ഇത്രമാത്രമോ? സീയോനിലേക്കു പോകുവാൻ ഭാവിക്കുന്നവക്കു വിശ്വാസം ഉണ്ടോ, ഇല്ലയോ എന്നു പരീക്ഷിപ്പാനായിട്ടു മാത്രമാകുന്നു ഈ [1]സിംഹങ്ങൾ അവിടെ കിടക്കുന്നതു്. ആകയാൽ നീ അവയെ ഭയപ്പെടേണ്ട; അവ ചങ്ങലകളാൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; വഴിയുടെ നടുവേ നടന്നാൽ നിനക്കു ഒരു ഉപദ്രവവും വരുകയില്ല."

അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി സിംഹങ്ങളെ ഭയപ്പെട്ടു, നടുങ്ങി നടുങ്ങി കാവൽക്കാരൻ അവനോടു പറഞ്ഞപ്രകാരം നടന്നു. അവയുടെ ഗർജ്ജനം കേട്ടതല്ലാതെ അവനു അവയിൽനിന്നു ഒരുപദ്രവവും നേരിട്ടില്ല. അപ്പോൾ അവൻ സന്തോഷത്താൽ തന്റെ കൈകൾ കൊട്ടിക്കൊണ്ടു വാതിലിന്റെ അടുക്കൽ പോയി നിന്നു.

ഉടനെ ക്രിസ്ത്യാനി കാവൽക്കാരനോടു് "ഇതു ആരുടെ വീടു്? എനിക്കിന്നു രാത്രിയിൽ ഇവിടെ പാർക്കാമോ?" എന്നു ചോദിച്ചതിനു് "ഈ മലയുടെ യജമാനൻ ഈ ഭവനം വഴിയാത്രക്കാരുടെ ആശ്വാസത്തിനും രക്ഷയ്ക്കുമായിട്ടു പണിയിച്ചിരിക്കുന്നു" എന്നു കാവൽക്കാരൻ അവനോടു ഉത്തരം പറഞ്ഞു. അനന്തരം അവൻ ക്രിസ്ത്യാനിയോടു്, "നീ എവിടെനിന്നു വരുന്നു? എവിടേക്കു പോകുന്നു?" എന്നെല്ലാം ചോദിച്ചു.

ക്രിസ്ത്യാനി:— ഞാൻ നാശപട്ടണത്തിൽനിന്നു വരുന്നു, സീയോൻമലയിലേക്കു പോകുന്നു; സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചുപോയതുകൊണ്ടു ഈ രാത്രിയിൽ ഇവിടെ പാർക്കാമോ വഹിയായോ എന്നറിവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

കാവൽക്കാരൻ:— നിന്റെ പേരെന്തു്?

---

1. രണ്ടു സിംഹങ്ങൾ എന്നു പറയുന്നതു ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു വിരോധമായി നില്ക്കുന്ന പിശാചും ലോകവുമാകുന്നു. ഇവ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ദൈവം സമ്മതിക്കുന്നതിനപ്പുറം ഒന്നും ചെയ്യാൻ അവക്കു കഴികയില്ല. ചിലപ്പോൾ നാം ചങ്ങല കാണുന്നില്ല; വേദവിപരീതമായുള്ള ഭയങ്ങൾ നമ്മെ ബാധിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള സമയത്തു നമ്മുടെ കൂപയുള്ള കർത്താവിന്റെ കല്പന "ഭയപ്പെടേണ്ട" എന്നാകുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി. ഇപ്പോൾ എന്റെ പേർ ക്രിസ്ത്യാനി എന്നാണു്. മുമ്പു കൂപസ്സു പുറത്തുള്ളവൻ എന്നായിരുന്നു.

കാവൽക്കാരൻ:— ആദിത്യൻ അസ്തമിച്ചുവല്ലോ; നീ ഇവിടെ വരുവാൻ ഇത്ര താമസിച്ചതിന്റെ കാരണമെന്താണു്?

ക്രിസ്ത്യാനി:— അരിഷ്ടനായ ഞാൻ മലയുടെ ചരിവിലുള്ള പന്തലിൽ കിടന്നുറങ്ങി; ഉറങ്ങുമ്പോൾ എന്റെ കയ്യിലിരുന്ന ചുരുൾ അവിടെ വീണുപോയി; അതെടുക്കാതെ മലയുടെ മുകൾവരെയും വന്നു; അപ്പോൾ അതോർത്തു ദുഃഖിച്ചു് അതു എടുക്കേണ്ടുന്നതിനായിട്ടു ഉറങ്ങിയ സ്ഥലത്തേക്കു തിരികെ പോകേണ്ടതായി വന്നു. അതിനാലത്രെ ഈ താമസം നേരിട്ടതു്. അതു കിട്ടിയ ഉടൻതന്നെ ഞാൻ ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നു.

കാവൽക്കാരൻ:—കൊള്ളാം! ഞാൻ ഈ വീട്ടിൽ പാർക്കുന്നവരിൽ ഒരാളെ വിളിക്കാം; നിന്റെ വാക്കുകൾ അയാൾക്കു സമ്മതമായിരുന്നാൽ അയാൾ നിന്നെ അകത്തു മറ്റുള്ളവരുടെ അടുക്കലേക്കു കൊണ്ടുപോകും. ഇതു പറഞ്ഞിട്ടു അവൻ മണി അടിച്ചു. അതിന്റെ ശബ്ദം കേട്ടയുടനെ അടക്കവും സൌന്ദര്യവും ഉള്ള വിവേകി എന്നു പേരായ ഒരു ബാല്യക്കാരി വാതിൽക്കലേക്കു വന്നു, "എന്തു വേണം" എന്നു ചോദിച്ചു.

കാവൽക്കാരൻ:— ഈ ആൾ നാശപട്ടണത്തിൽനിന്നു സീയോൻപർവ്വതത്തിലേക്കു യാത്ര പോകുന്നവനാണു്. ഇപ്പോൾ രാത്രി ആകകൊണ്ടും ക്ഷീണിച്ചുപോയതുകൊണ്ടും ഇന്നു ഇവിടെ പാർപ്പിക്കണമെന്നു എന്നോടപേക്ഷിക്കുന്നു. അതിനു ഞാൻ നിന്നെ വിളിക്കാം എന്നും നിനക്കു മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ ഇവനെ അകത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകുമെന്നും ഉത്തരം പറഞ്ഞു.

വിവേകി ഉടനെ അവൻ എവിടെനിന്നു വരുന്നു എന്നും, എവിടേക്കു പോകുന്നു എന്നും, വഴിയിൽ പ്രവേശിച്ചതു് എങ്ങനെയെന്നും, വഴിയിൽവച്ചു് എന്തെല്ലാം കണ്ടു എന്നും ചോദിച്ചു. അവൻ സകലവും ഉള്ളതുപോലെ വിവരിച്ചുപറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവൾ അവന്റെ പേരെന്തെന്നു ചോദിച്ചു. അതിനു് അവൻ ഉത്തരമായിട്ടു "എന്റെ പേർ ക്രിസ്ത്യാനി എ

ന്നാകുന്നു. മലയുടെ യജമാനൻ ഈ സ്ഥലം വഴിക്കാരുടെ ആശ്വാസത്തിനായിട്ടും രക്ഷയ്ക്കായിട്ടും പണിയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കയാൽ ഇവിടെ ഇന്നു രാത്രി പാർപ്പാൻ വളരെ ആഗ്രഹിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. വിവേകി ഇതു കേട്ടിട്ടു പുഞ്ചിരിയിട്ടു; അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ ബാഷ്പം നിറഞ്ഞു. അവൾ കുറച്ചുനേരം ആലോചിച്ചിട്ടു "ഞാൻ ഇവിടെ പാർക്കുന്നവരിൽ രണ്ടുമൂന്നാളുകളെക്കൂടെ വിളിക്കാം" എന്നു പറഞ്ഞു് അകത്തേക്കു ഓടി സുബുദ്ധി, ഭക്തി, പ്രീതാ എന്നീ മൂന്നാളുകളെ വിളിച്ചു. അവർ വന്നു ക്രിസ്ത്യാനിയോടു കുറച്ചുനേരം സംസാരിച്ചതിനുശേഷം സമൂഹത്തിലേക്കു അവനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുമ്പോൾ അവരിൽ പലരും അവനെ എതിരേല്പാനായി പുറത്തു വന്നു' "കർത്താവിനാൽ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടവനേ! അകത്തേക്കു വന്നാലും! നിന്നെപ്പോലെയുള്ള വഴിപോക്കർക്കായിട്ടാകുന്നു ഈ വീടു പണിയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു" എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ തല കുനിച്ചു് ആചാരം ചെയ്തു് അവരുടെ പിന്നാലെ നടന്നു. അവൻ അകത്തു വന്നിരുന്നപ്പോൾ തളച്ചു തീപ്പാനായിട്ടു് അവനു് കുറച്ചു വെള്ളം നല്കപ്പെട്ടു. പിന്നെ അത്താഴം കാലമാകുവോളം നേരം വൃഥാ ചെലവഴിക്കാതെ സുബുദ്ധി, ഭക്തി, പ്രീതാ എന്നിവർ അവനോടു സംസാരിക്കേണമെന്നു സമൂഹം നിശ്ചയിക്കയാൽ അവർ തമ്മിൽ ഇപ്രകാരം സംസാരിപ്പാൻ തുടങ്ങി.

ഭക്തി:—ക്രിസ്ത്യാനി, ഞങ്ങൾ ഈ രാത്രിയിൽ ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലേക്കു നിന്നെ കൈക്കൊള്ളത്തക്കവണ്ണമുള്ള സ്നേഹം കാണിച്ചിരിക്കയാൽ വഴിയിൽ വച്ചു നിനക്കു സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഞങ്ങളോടു പറയുക. അതു ഞങ്ങൾക്കു് വളരെ ഉപകാരമായിരിക്കും.

ക്രിസ്ത്യാനി:—അതിനു ഞാൻ സന്നദ്ധനാണു്. നിങ്ങൾ ഇത്ര സന്മനസ്സുള്ളവരായി തീർന്നിരിക്കയാൽ ഞാൻ വളരെ സന്തോഷിക്കുന്നു.

ഭക്തി:—നീ പരദേശിയായിട്ടു പ്രയാണം ചെയ്വാനുള്ള ആദ്യകാരണം എന്തായിരുന്നു?

ക്രിസ്ത്യാനി :—ഞാൻ ജനിച്ച ദിക്കിൽ ഇനിയും പാർത്താൽ തടയുവാൻ വഹിയാത്ത നാശം എനിക്ക സംഭവിക്കുമെന്നുള്ള ഒരു ഭയങ്കര ശബ്ദം ഞാൻ കേട്ടതിനാലത്രെ ആ സ്ഥലം വിട്ടു പോരുവാൻ ഇടവന്നതു്.

ഭക്തി :—എന്നാൽ നീ നിന്റെ ജന്മദേശം വിട്ടശേഷം ഈ വഴി വന്നതിന്റെ കാരണം എന്തു് ?

ക്രിസ്ത്യാനി .—അതു ദൈവത്തിന്റെ കൃപയാൽ തന്നേ. എന്തെന്നാൽ ഞാൻ നാശത്തെ ഭയപ്പെട്ടു് എവിടേക്കോടേണ്ടു എന്നറിയാതെ വിറയലോടും കരച്ചിലോടും കൂടെ നില്ക്കുമ്പോൾ ഏവൻഗേലീസ്തൻ എന്ന പേരുള്ള ഒരു മനുഷ്യൻ യാദൃശ്ചികമായി എന്റെ അടുക്കൽ വന്നു് ഇടുക്കുവാതിൽക്കലേക്കുള്ള വഴിയുടെ വിവരമെല്ലാം എനിക്കു കാണിച്ചു തന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ആ വഴി അറികയില്ലായിരുന്നു ; അവൻ പറഞ്ഞതു കൊണ്ടത്രെ ഞാൻ ഈ വഴിയിൽ വന്നതു്.

ഭക്തി :—എന്നാൽ നീ അത്മാം പറയുന്നവന്റെ വീടു വഴിയായിട്ടു വന്നില്ലയോ ?

ക്രിസ്ത്യാനി :—ഉവ്വു് ; ഞാൻ അവിടെക്കണ്ട കാഴ്ചകളെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മ എന്റെ ആയുസ്സിൽ ഞാൻ മറന്നു പോകയില്ല. അവയിൽ പ്രത്യേകിച്ചു് ഓർപ്പാനുള്ള മൂന്നു കാഴ്ചകളുണ്ടു്. ആയവ പിശാചിന്റെ വിരോധങ്ങൾ എത്രയും വലിയവയായിരുന്നാലും ക്രിസ്തു മനുഷ്യരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ തന്റെ കൃപയുടെ പ്രവൃത്തികളെ സഫലമാക്കിത്തീർക്കുന്നു എന്നുള്ള സംഗതിയും മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിന്റെ കൃപയ്ക്കു പുറത്തു നിൽക്കത്തക്കവണ്ണം പാപം ചെയ്ത വൃത്താന്തവും, ന്യായവിധിയെക്കുറിച്ചു ഒരു മനുഷ്യൻ കണ്ട സ്വപ്നവും ആകുന്നു.

ഭക്തി :—അവൻ സ്വപ്നം കണ്ട വിവരം പറഞ്ഞതു നീ കേട്ടുവോ ?

ക്രിസ്ത്യാനി .— ഉവ്വു്, അതു ഭയങ്കരം എന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു. അവൻ അതു പറഞ്ഞപ്പോൾ എന്റെ മനസ്സുരുകിപ്പോയി, എങ്കിലും കേട്ടതുകൊണ്ടു സന്തോഷം തന്നെ.

ഭക്തി :—വ്യാഖ്യാനിയുടെ വീട്ടിൽ നീ കണ്ടതു് ഇത്രമാത്രമോ ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—അല്ല, അവൻ എനിക്കു അതിമനോഹരമായ ഒരു രാജധാനി കാണിച്ചുതരുന്നതിനായിട്ടു കൈക്കു പിടിച്ചു എന്നെ കൂട്ടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. അതിൽ ഇരുന്ന ജനങ്ങൾ നീരാളംകൊണ്ടുള്ള ഉടുപ്പു ധരിച്ചവരായിരുന്നു. അവിടെ ശൌര്യവാനായ ഒരുത്തൻ, അകത്തുവരുന്നവരെ നിരോധിപ്പാനായി വാതിലിന്റെ അടുക്കൽ പുറത്തു ആയുധം ധരിച്ചു നിന്നിരുന്ന മനുഷ്യരുടെ നടുവെ തനിക്കു വഴിയുണ്ടാക്കി അകത്തേക്കു പോയി. അകത്തുവരുവാനും നിത്യാനന്ദം ലഭിപ്പാനും അവനോടു കല്പിച്ച ശബ്ദം ഞാൻ കേട്ടു. ആ കാഴ്ചകൾ മൂലം എന്റെ ഹൃദയം ആനന്ദിച്ചു. ഞാൻ പോകേണ്ടുന്ന സ്ഥലത്തേക്കുള്ളവഴി ദീർഘമല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ ഒരു സംവത്സരംകൂടെ ഈ നല്ലമനുഷ്യന്റെ വീട്ടിൽ പാർത്താൽ നന്നായിരുന്നു എന്നു ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചു.

ഭക്തി:—നീ വഴിയിൽവച്ചു മറ്റുവല്ലതും കണ്ടുവോ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഞാൻ അവന്റെ വീട്ടിൽനിന്നു കുറച്ചു അകലെ ആയപ്പോൾ രക്ഷാചിന്തി മരത്തിൽ തൂക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യനെ കണ്ടു. അവനെ കണ്ട ഉടൻതന്നെ എന്റെ മുതുകിൽ ഇരുന്ന എന്നെ താഴ്ത്തി നെടുവീർപ്പിട്ടുവിച്ചിരുന്ന ചുമടു താനേ വീണുപോയി. ഞാൻ ഇങ്ങനെയുള്ള കാഴ്ച ഒരുനാളും കണ്ടിട്ടും കേട്ടിട്ടുമില്ലായ്കയാൽ അതിശയപ്പെട്ടു മേലോട്ടുനോക്കി നില്ക്കുമ്പോൾ പ്രകാശത്തോടുകൂടിയ മൂന്നു മനുഷ്യർ എന്റെ അടുക്കൽ വന്നു. അവരിൽ ഒരുവൻ എന്റെ പാപങ്ങളെ എന്നോടു ക്ഷമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു സാക്ഷിച്ചു. മറ്റൊരുവൻ എന്റെ കീറിപ്പറിഞ്ഞ പഴയവസ്ത്രം ഉരിഞ്ഞുകളഞ്ഞു, ഈ കാണുന്ന ഭംഗിയേറിയ കുപ്പായം എന്നെ ധരിപ്പിച്ചു. മൂന്നാമൻ എന്റെ നെറ്റിയിൽ നീ കാണുന്ന ഈ അടയാളം ഇട്ടു, ഈ മുദ്രപതിച്ച ചുരുൾ എനിക്കു തരികയും ചെയ്തു.

ഭക്തി:—ഇതുകൂടാതെ നീ വല്ലതും കണ്ടുവോ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഞാൻ നിന്നോടറിയിച്ച കാഴ്ചകൾ വിശേഷപ്പെട്ടവയാകുന്നു; ഇതുകൂടാതെ മറ്റു ചില കാഴ്ചകളും എനിക്കു കാണുവാനിടയായി. ചങ്ങലകൊണ്ടു ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നവരായി മൂഢൻ, മടിയൻ, അഹങ്കാരി എന്നീ പേ

രുകളുള്ള മൂന്നു മനുഷ്യർ ഉറങ്ങുന്നതായി ഞാൻ കണ്ടു; അവരെ ഉണർത്തുവാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ലതാനും. ഇതു കൂടാതെ മേൽപൂച്ചൻ, കപടഭക്തൻ എന്നു രണ്ടു മനുഷ്യർ തങ്ങൾ ബോധിച്ചപ്രകാരം സീയോനിലേക്കു പോകുവാനായിട്ടുമതിൽ വഴിയായി ചാടി അകത്തു വരുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. എന്നാൽ ഞാൻ അവരോടു പറഞ്ഞതുപോലെതന്നെ അവർ വേഗത്തിൽ നശിച്ചുപോയി. എന്നാൽ എനിക്കോ ഈ മല കയറുന്നതിനും സിംഹങ്ങൾ കിടക്കുന്ന സ്ഥലം കടക്കുന്നതിനും വലിയ പ്രയാസം ഉണ്ടായി. വാതിൽക്കൽ നില്ക്കുന്ന കാവല്ക്കാരന്റെ സഹായം ഇല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ ഞാൻ തിരിച്ചുപോകുമായിരുന്നു; എന്നാൽ ഇവിടെ എത്തുവാൻ ഇടവന്നതുകൊണ്ടു ഞാൻ ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുന്നു. നീ എന്നെ കൈക്കൊണ്ടതുകൊണ്ടു് നിനക്കു നന്ദിപറകയും ചെയ്യുന്നു.

അപ്പോൾ സുബുദ്ധി അവനോടു ചില സംഗതികളെക്കുറിച്ചു ചോദിക്കേണമെന്നു വിചാരിച്ചു് "ഇനി എന്റെ ചോദ്യത്തിനുത്തരം പറയണം" എന്നു് അവനോടു പറഞ്ഞു.

സുബുദ്ധി:—നീ ജനിച്ചു വളർന്ന ദേശത്തെ കുറിച്ചു ചിലപ്പോൾ നീ വിചാരിക്കുന്നില്ലയോ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഉവ്വു്, ഏറ്റവും നാണത്തോടും വെറുപ്പോടുംകൂടെ ഞാൻ അതിനെക്കുറിച്ചു വിചാരിക്കുന്നുണ്ടു്; വിശേഷിച്ചും ഞാൻ വിട്ടുപോന്നിട്ടുള്ള ദേശത്തെക്കുറിച്ചു ഉല്ലാസപൂർവ്വം നിരൂപിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ നിശ്ചയമായും തിരിച്ചുമടങ്ങുവാൻ എനിക്കു ഇടവന്നു പോകുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഞാൻ ഏറ്റവും നല്ല നാടാകുന്ന മോക്ഷരാജ്യത്തെത്തന്നെ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. (എബ്രാ. 11. 15, 16)

സുബുദ്ധി:—നീ മുമ്പു് ഏറ്റുപ്പറ്റിരുന്ന ചില കാര്യങ്ങളെയും നീ കൂടെ കൊണ്ടുപോന്നിട്ടില്ലയോ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഉവ്വു്, എങ്കിലും എനിക്കു അവയോടു മനഃപൂർവ്വമായ വിരോധമുണ്ടു്. പ്രത്യേകിച്ചു എന്റെ ദുർമ്മോഹങ്ങളോടും മാംസേച്ഛകളോടും എനിക്കു അതിയായ ശത്രുതയാണു്. എന്റെ ദേശക്കാരെല്ലാം ചെയ്യുന്നതുപോലെതന്നെ എനിക്കും ഈ കാര്യങ്ങളിൽ മുമ്പു് വളരെ താല്പര്യമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അവയെല്ലാം എന്നെ സങ്കടപ്പെടുത്തുന്നവയാണു്.

ഇനി അവയെക്കുറിച്ചു വിചാരിപ്പാൻപോലും എനിക്കു മനസ്സില്ല. എങ്കിലും "ഞാൻ ചെയ്വാൻ ഇച്ഛിക്കുന്ന നന്മ ചെയ്യുന്നില്ല. ഇച്ഛിക്കാത്ത തിന്മയത്രെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതു" (റോമ. 7. 19.)

സുബുദ്ധി:—എന്നാൽ നിന്നെ വ്യാകുലപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യങ്ങളെ നീ അമർത്തി കീഴടക്കുന്നു എന്നു ചിലപ്പോൾ നിനക്കു തോന്നുന്നില്ലയോ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഉവ്വു, എങ്കിലും അതു അപൂർവ്വം തന്നെ; അപ്രകാരമുള്ള സമയം എത്ര ആനന്ദകരമായി അനുഭവപ്പെടുന്നു.

സുബുദ്ധി:—നീ നിന്റെ വ്യാകുലങ്ങളെ അമർത്തി കീഴടക്കുന്നതു് എങ്ങനെയാണു്?

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഞാൻ കണ്ട ക്രൂശിനെക്കുറിച്ചു നിരൂപിക്കുമ്പോഴും, എന്റെ അലംകൃതമായ കുപ്പായവും മുറുകും കാണുമ്പോഴും, ഞാൻ പോകുന്ന സ്ഥലത്തെക്കുറിച്ചു വിചാരിക്കുമ്പോഴും എന്റെ വ്യാകുലങ്ങൾ അമർന്നു കീഴടങ്ങിപ്പോകുന്നു.

സുബുദ്ധി:—അതെങ്കിട്ടെ, സീയോൻ പർവ്വതത്തിലേക്കു പോകുവാൻ നിനക്കു ഇത്ര ആഗ്രഹമുണ്ടായതിന്റെ കാരണം എന്താണു്?

ക്രിസ്ത്യാനി:—ക്രൂശിന്മേൽ തൂങ്ങി മരിച്ചവനെ അവിടെവച്ചു ജീവനോടെ കാണും എന്നും, ഇന്നുവരെയും എനിക്കുണ്ടായിരിക്കുന്ന വ്യസനമെല്ലാം അവിടെ വച്ചു നീങ്ങുമെന്നും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു്. എന്നുമാത്രവുമല്ല അവിടെ മരണമില്ല, എനിക്കു ഉത്തമസ്നേഹിതന്മാരോടുകൂടെ അവിടെ പാർക്കുകയും ചെയ്യാം. വിശേഷിച്ചും അവൻ എന്റെ ചുമടിനെ നീക്കിയതിനാൽ ഞാൻ അവനെ സ്നേഹിക്കുന്നു; എന്റെ ഉള്ളിലുള്ള ദീനംകൊണ്ടു എനിക്കു സ്വസ്ഥതയില്ല; ഇനിയും ഒരിക്കലും മരിക്കാത്ത സ്ഥലത്തിൽ "ദൈവമേ, നീ പരിശുദ്ധൻ, പരിശുദ്ധൻ, പരിശുദ്ധൻ" എന്നു ഇടവിടാതെ പാടുന്ന കൂട്ടത്തോടുകൂടെ വസിപ്പാൻ ഞാൻ വളരെ വളരെ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

പ്രീതാ:—നിനക്കു ഭാര്യയും മക്കളും ഉണ്ടോ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—എനിക്കു ഭാര്യയും നാലു ചെറിയ പൈതങ്ങളുമുണ്ടു്.

പ്രീതാ:—നീ എന്തുകൊണ്ടാണു് അവരെക്കൂടെ കൊണ്ടു പോരാഞ്ഞതു് ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—എനിക്കു അവരെക്കൂടെ കൊണ്ടുവരുവാൻ വളരെ വളരെ മനസ്സായിരുന്നു ; എങ്കിലും അവരാരും അതിനു വഴിപ്പെട്ടില്ല. ഇതെല്ലാം പറഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ കരഞ്ഞു.

പ്രീതാ:—എന്നാൽ നീ അവരോടു ഗുണദോഷം പറഞ്ഞു് അവരുടെ അപകടത്തെക്കുറിച്ചു അവരെ ബോധപ്പെടുത്തുവാൻ ബദ്ധപ്പെടേണ്ടതല്ലായിരുന്നുവോ ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഞാൻ അപ്രകാരം ചെയ്തു. ദൈവം ഞങ്ങളുടെ പട്ടണത്തിന്റെ നാശത്തെക്കുറിച്ചു എനിക്കു കാണിച്ചുതന്ന വിവരം ഞാൻ അവരോടു പറഞ്ഞു ; എന്നിട്ടും എന്റെ വാക്കു അവർ വിശ്വസിച്ചില്ല ; മാത്രമല്ല, ഞാൻ ഒരു പരിഹാസക്കാരൻ എന്നു അവർ വിചാരിക്കയും ചെയ്തു.

പ്രീതാ:—നീ അവരോടു പറഞ്ഞ ഗുണദോഷങ്ങൾ സഫലങ്ങളാകുന്നതിനു ദൈവം തന്റെ അനുഗ്രഹം വർഷിക്കേണമെന്നു നീ അവനോടു അപേക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടോ ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഏറ്റവും താല്പര്യമായി ഞാൻ അപ്രകാരം ചെയ്തു ; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ എന്റെ ഭാര്യയോടും കുഞ്ഞുങ്ങളോടും എനിക്കു വളരെ പ്രിയമാണു്. അവർ നശിക്കരുതെന്നു് എനിക്കു അതിയായ ആഗ്രഹം ഉണ്ടു്.

പ്രീതാ:—നീ അവിടെ പാർത്താൽ വലിയ നാശം വരുമെന്നറിഞ്ഞിരുന്നതുകൊണ്ടു നിന്റെ ദുഃഖത്തെക്കുറിച്ചും നാശത്തെക്കുറിച്ചും അവരോടു അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടോ ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഉവ്വു്, കൂടെക്കൂടെ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതുതന്നെയുമല്ല, എന്റെ മുഖവാട്ടത്താലും, കണ്ണുനീരാലും, പട്ടണത്തിന്റെമേൽ വരുവാനിരുന്ന ന്യായവിധിയെക്കുറിച്ചുള്ള എന്റെ നടുക്കത്താലും എന്റെ ഭീതി കണ്ടറിവാൻ അവക്കു അവസരമുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും, എന്നോടുകൂടെ പോരുവാൻ അവരെ നിർബ്ബന്ധിക്കത്തക്കവണ്ണം അവ മതിയായവയായിരുന്നില്ല.

പ്രീതാ:—നിന്നോടുകൂടെ പോരാതിരിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം അവർ എന്തെല്ലാം ഒഴികഴിവുകളാണു പറഞ്ഞതു് ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—എന്റെ ഭാര്യ ഈ ലോകത്തെ ഉപേക്ഷിപ്പാൻ ഭയപ്പെട്ടു; എന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങൾ ചെറുപ്രായത്തോടു ചേരുന്ന വ്യർത്ഥസന്തോഷങ്ങൾ ഇച്ഛിക്കയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒഴികഴിവുകൾമൂലം ഏകനായി സഞ്ചരിപ്പാൻ അവർ എന്നെ വിട്ടകളഞ്ഞു.

പ്രീതാ:—എന്നാൽ നിന്റെ താല്പര്യമില്ലാത്ത ജീവിതംകൊണ്ടു അവക്കു പറഞ്ഞുകൊടുത്ത ഗുണദോഷങ്ങളെ നീ ഫലമില്ലാതാക്കിയില്ലയോ ?

ക്രിസ്ത്യാനി :— എന്റെ ജീവിതത്തിൽ അനേകം കുറവുകൾ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു എന്നു എനിക്കു ബോധംവന്നിരിക്കയാൽ ഞാൻ അതിനെ പുകഴ്ത്തുകയില്ല. എന്തെന്നാൽ മനുഷ്യർ ചെയ്യുന്ന അദ്ധ്വാനങ്ങളെ തങ്ങളുടെ ദുഷ്പ്രവൃത്തികൾകൊണ്ടു അവർ പാഴാക്കിക്കളയുമെന്നു ഞാൻ അറിയുന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ യാതൊരു ദുഷ്പ്രവൃത്തികൾകൊണ്ടെങ്കിലും എന്റെ കുടുംബത്തെ വിരുദ്ധപ്പെടുത്താതെയിരിപ്പാൻ നല്ലതുപോലെ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. അതുതന്നെയല്ല, ദോഷമില്ല എന്നു അവർ വിചാരിക്കുന്ന ചില കാര്യങ്ങൾ ഞാൻ ചെയ്യാതിരുന്നതിനാൽ ഞാൻ വലിയ വൈരാഗ്യക്കാരൻ എന്നു പറഞ്ഞു് അവർ എന്നെ ശാസിച്ചു. ഞാൻ എന്റെ നടപ്പുകൊണ്ടു അവരെ വിരോധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അതു ദൈവത്തിനു വിരോധമായി പാപം ചെയ്യാതെയും, എന്റെ അയൽക്കാരോടു അന്യായം ചെയ്യാതെയും ഇരിപ്പാൻ ഞാൻ അധികം സൂക്ഷിച്ചു പോന്നതുകൊണ്ടായിരുന്നു എന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു.

പ്രീതാ :—കയീന്റെ പ്രവൃത്തികൾ ദോഷമുള്ളവയും അവന്റെ സഹോദരന്റെ പ്രവൃത്തികൾ ദോഷമില്ലാത്തവയും ആയിരുന്നതുകൊണ്ടു കയീൻ തന്റെ സഹോദരനായ ഹാബേലിനെ വധിച്ചു. അപ്രകാരം തന്നെ നിന്റെ നല്ല പ്രവൃത്തികൾ മൂലം നിന്റെ ഭാര്യയും മക്കളും നിന്നെ പകയ്ക്കുന്നു എങ്കിൽ, അവർ നല്ലവരോടു യോജിക്കയില്ല നിശ്ചയം; നീയും അവരുടെ രക്തത്തിൽ നിന്നു നിന്റെ ആത്മാവിനെ ഒഴിവാക്കിയിരിക്കുന്നു.

വീണ്ടും വല സംഗതികളും ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടു. അത്താഴം കാലമാകുവോളം അവർ ഇപ്രകാരം ഓരോന്നു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിന്റെശേഷം അവർ ഭക്ഷിപ്പാൻ തുടങ്ങി. അവർ ഭക്ഷിപ്പാൻ ഒരുക്കപ്പെട്ട മേശ, കൊഴുപ്പുള്ള വസ്തുക്കളെക്കൊണ്ടും, നന്നായി തെളിച്ചെടുത്ത മുന്തിരിങ്ങാരസംകൊണ്ടും പൂർണ്ണമായിരുന്നു. അപ്പോഴത്തെ അവരുടെ സംസാരം, മലയുടെ യജമാനനെക്കുറിച്ചും അവൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും അപ്രകാരമെല്ലാം ചെയ്തതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തെക്കുറിച്ചും വീടു പണിയിച്ചതിന്റെ പ്രയോജനത്തെക്കുറിച്ചും മറ്റുമായിരുന്നു. അവരുടെ സംസാരത്തിൽനിന്നും, മലയുടെ യജമാനൻ വലിയ ശൌര്യമുള്ളവനാണെന്നും, തന്റെ മരണത്താൽ മരണത്തിന്റെ അധികാരിയായവനെ ജയിച്ചു എന്നും ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചു. അതിനാൽ ഞാൻ അവനെ അധികം സ്നേഹിക്കുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി :—നിങ്ങൾ പറഞ്ഞപ്രകാരവും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്ന പ്രകാരവും അവൻ ഇതെല്ലാം ചെയ്യുന്നതിനു അവന്റെ രക്തം അത്യധികമായി ചിന്തി. എന്നു മാത്രമല്ല, അവൻ ഇതെല്ലാം ചെയ്തതിന്റെ കാരണം അവന്റെ രാജ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സ്നേഹം മാത്രമാകയാൽ അവൻ മഹത്വത്തിന്റെ കിരീടത്തിനു യോഗ്യനാകുന്നു എന്നും എനിക്കു തോന്നുന്നു.

പിന്നെ ആ വീട്ടുകാരിൽ ചിലർ, അവൻ ക്രൂശിൽ മരിച്ചതിന്റെശേഷം അവർ അവന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു അവനോടു സംസാരിച്ചു എന്നും, സാധുക്കളായ വഴിപോക്കരെ സ്നേഹിക്കുന്നവരിൽ ഒരുത്തൻപോലും അവനോടു തുല്യനാകയില്ല എന്നു അവന്റെ വായിൽ നിന്നു തന്നെ അവർ കേട്ടു എന്നും സാക്ഷിയായിട്ടു പറഞ്ഞു.

വിശേഷിച്ചും, അവൻ ദരിദ്രരെ സമ്പന്നരാക്കുവാനായിട്ടു തന്റെ മഹത്വത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചതും അവരെക്കൂടാതെ "എനിക്കു സീയോൻപർവ്വതത്തിൽ തനിച്ചു പാർപ്പാൻ മനസ്സില്ല" എന്നു അവൻ പറഞ്ഞതും ഭിക്ഷക്കാരായി ജനിച്ച അനേകം യാത്രക്കാരെ അവൻ പ്രഭുക്കളാക്കിത്തീർത്തതും അവന്റെ മനസ്സലിവിനെക്കുറിച്ചു വ്യക്തമാക്കുവാനായി അവർ സവിസ്തരം പ്രസ്താവിച്ചു.

ഇങ്ങനെ അവർ ഒരുമിച്ചു രാത്രിയിൽ വളരെ സമയം സംസാരിച്ചശേഷം അവർ തങ്ങളെത്തന്നേ കർത്താവിൽ ഏല്പിച്ചു തങ്ങളുടെ ആശ്വാസത്തിനായിട്ടു ഉറങ്ങുവാനായി പിരിഞ്ഞു. അവർ ക്രിസ്ത്യാനിയെ മാളിക മുറിയിൽ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. ആ മുറിയുടെ പേർ സമാധാനം എന്നായിരുന്നു. അവൻ അവിടെ വെളുക്കുവോളം ഉറങ്ങിയശേഷം ഉണർന്നു ഇപ്രകാരം പാടി:—

ഞാൻ ഇവിടെ ഇരിക്കുന്നു, ക്ഷമയുംകിട്ടി എന്നുമെ,
മോക്ഷവാതിൽക്കലല്ലോ, ഞാൻ വസിക്കുന്നിന്നുമുതൽ
പാന്ഥരിൽ ക്രിസ്തുവിനുള്ള സ്നേഹവും തൻ വിചാരവും
ഏവർക്കും ജഗതാം പതെ, സ്തുതിപാടുന്നു ഞാനിതാ[1]

അതികാലത്തെ എല്ലാവരും എഴുന്നേറ്റു കുറഞ്ഞൊരു നേരം തമ്മിൽ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിന്റെ ശേഷം, "നീ ഈ സ്ഥലത്തുള്ള വിശേഷങ്ങൾ കണ്ടിട്ടു മാത്രമെ പോകാവു" എന്നു അവർ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു പുസ്തകങ്ങളിരിക്കുന്ന മുറിയിലേക്കു അവനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. തുലോം പുരാതനമായുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ അവർ അവനു കാണിച്ചുകൊടുത്തു. അവയിൽനിന്നു,

1–മതു്, മലയുടെ യജമാനൻ അനാദിയായുള്ളവനും ദിവസങ്ങൾക്കു പൂർവ്വനായവന്റെ പുത്രനുമാകുന്നു എന്നുള്ള അവന്റെ വംശാവലിയെക്കുറിച്ചു കാണിച്ചു. പിന്നെ അവൻ ചെയ്ത ക്രിയകളെയും അവന്റെ ഭൃത്യന്മാരായിട്ടുള്ള അനേകം ആളുകളുടെ നാമങ്ങളെയും ഈ കാണാകുന്ന സകലവും അഴിഞ്ഞുപോയാലും നശിക്കാത്ത വാസസ്ഥലങ്ങളിൽ അവരെ ആക്കിയിരിക്കുന്നതിനെയും കാണിച്ചു.

2–മതു, തന്റെ ഭൃത്യന്മാരിൽ ചിലർ വിശ്വാസത്താൽ രാജ്യങ്ങളെ ജയിച്ചതും, നീതി നടത്തിയതും വാഗ്ദത്തങ്ങൾ പ്രാപിച്ചതും സിംഹങ്ങളുടെ വായ്കളെ അടച്ചതും, അഗ്നിയുടെ

---

1. തങ്ങളെത്തന്നെ കുറ്റപ്പെടുത്താത്ത മനസ്സാക്ഷിയുള്ളവരും ദൈവത്തോടു സമാധാനമുള്ളവരുമായ മനുഷ്യരുടെ ഭാഗ്യം ഇവിടെ കാണാം. അവർ സർവ്വശക്തന്റെ നിഴലിൻകീഴിൽ വിശ്രമിക്കുന്നു, ഉണരുമ്പോൾ അവനോടുകൂടെയിരുന്ന അവന്റെ ഉപകാരങ്ങളെക്കുറിച്ചു നന്ദിയുള്ളവരായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു.

ശക്തിയെ ഹനിച്ചതും, വാളിന്റെ മൂർച്ചയിൽ നിന്നു തെറ്റിയതും, ശക്തിഹീനതയിൽ നിന്നു ശക്തിപ്പെട്ടതും, യുദ്ധത്തിൽ ശക്തിമാന്മാരായിത്തീർന്നതും ശത്രുസൈന്യങ്ങളെ അപജയപ്പെടുത്തിയതും ഇന്നപ്രകാരമെന്നു അവർ അവനെ വിവരമായിട്ടു കാണിച്ചു.

3-ാമതു്, മലയുടെ യജമാനൻ സകല വഴിക്കാരെയും, അവനും അവന്റെ ചട്ടങ്ങൾക്കും എതിരായി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളവരെയും കൂടെ തന്റെ ദയയിലേക്കു കൈക്കൊള്ളുവാൻ പൂർണ്ണ മനസ്സുള്ളവനാകുന്നു എന്നു ആ[1] പുസ്തകങ്ങളിൽ കാണിച്ചു. വിശേഷിച്ചും, കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിലും വർത്തമാനകാലങ്ങളിലും ഉള്ള സംഗതികളെയും, ശത്രുക്കൾക്കു ഭയത്തിനും വഴിക്കാക്കു ആശ്വാസത്തിനും നിദാനമായുള്ള ഭവിഷ്യൽകാര്യങ്ങളെയും അവനു കാണിച്ചുകൊടുക്കയും ചെയ്തു.

പിറെറ ദിവസം ഒരായുധശാലയിലേക്കു അവർ അവനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. തങ്ങളുടെ കർത്താവു വഴിക്കാക്കായിട്ടു സന്നാദിച്ചുവച്ച വാളുകൾ, തലക്കോരികകൾ, കവചങ്ങൾ, തേഞ്ഞുപോകാത്ത ചെരിപ്പുകൾ മുതലായ ആയുധങ്ങൾ അവർ അവനെ കാണിച്ചു. കർത്താവിന്റെ ഭൃത്യന്മാർ എണ്ണത്തിൽ നക്ഷത്രങ്ങളെപ്പോലെ ആയിരുന്നാലും യുദ്ധത്തിൽ അവർക്കെല്ലാവർക്കും ധരിപ്പാൻ വേണ്ടുന്ന ആയുധങ്ങൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു.

വിശേഷിച്ചും കർത്താവിന്റെ ഭൃത്യന്മാരിൽ ചിലർ അതിശയകാര്യങ്ങൾ നിവർത്തിക്കുവാൻ ഉപയോഗിച്ച ചില ആയുധവർഗ്ഗങ്ങളെയും അവർ അവനു കാണിച്ചു. പ്രത്യേകമായിട്ടു മോശെയുടെ വടിയും, യായേൽ സീസെര എന്നവനെ കൊല്ലുവാൻ ഉപയോഗിച്ച ചുറിക, ആണി ഇവയും ഗിദെയോൻ എന്നവൻ മിദിയാൻകാരുടെ പാളയത്തെ ഭയ

---

1. പുസ്തകത്തിൽനിന്നു കാണിച്ചു എന്നുള്ളതു വേദപുസ്തകത്തിൽനിന്നു എന്നാകുന്നു. കർത്താവു എത്രവലിയ പാപികളെയും രക്ഷിപ്പാൻ മനസ്സുള്ളവനാകുന്നു എന്നും താൻ കല്പിച്ചിട്ടുള്ള പ്രവചനങ്ങളെയും വാഗ്ദത്തങ്ങളെയും നിവർത്തിച്ചതിനാൽ താൻ തന്റെ വാക്കിൽ സ്ഥിരതയുള്ളവനാകുന്നു എന്നും വേദപുസ്തകത്തിൽ കാണുന്നു. അതിനാൽ നീതിമാന്മാർ ഏറ്റവും ധൈര്യപ്പെടുവാനും ദുഷ്ടന്മാർ പാപത്തിൽനിന്നു ഒഴിവാനും ഉത്സാഹിക്കുന്നതിനിടയുണ്ടു്.

പ്പെട്ടത്തി ഓടിച്ചുകളയുന്നതിനുപയോഗിച്ച കുടങ്ങൾ, കാഹളങ്ങൾ, ദീപെട്ടികൾ, ഇവയും, ശാംഗർ എന്നവൻ അറുനൂറുപേരെ കൊല്ലുവാൻ ഉപയോഗിച്ച മുടിക്കോലും ശിംശോൻ എന്നവൻ വൻകാര്യങ്ങൾ ചെയ്വാൻ മുഖാന്തരമാക്കിയ താടിയെല്ലും, ദാവീദു ഗോലിയാത്ത് എന്ന മഹാമല്ലനെ കൊല്ലുവാൻ ഉപയോഗിച്ച കവിണ, കല്ലു ഇവയും തങ്ങളുടെ യജമാനൻ തന്റെ കോപദിവസത്തിൽ പാപത്തിന്റെ മനുഷ്യനെ കൊല്ലുവാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന വാളും അവർ അവനു കാണിച്ചു. ഇതു ക്രൂടാതെ ക്രിസ്ത്യാനിക്കു വളരെ സന്തോഷം വരുത്തിയ മറ്റു പല നല്ല സംഗതികളും കാണിച്ചതിന്റെശേഷം ഉറങ്ങുവാനായി അവർ തമ്മിൽ പിരിഞ്ഞുപോകയും ചെയ്തു.

പിന്നെ ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതെന്തെന്നാൽ, ക്രിസ്ത്യാനി മുമ്പോട്ടു യാത്ര പോകുവാനായിട്ടു രാവിലെ എഴുന്നേറ്റു; എന്നാൽ അവർ അവനോടു ഒരു ദിവസംകൂടെ അവിടെ പാർക്കണമെന്നപേക്ഷിച്ചു. അതു പകൽ നല്ല പ്രകാശമുള്ളതായിരുന്നാൽ അവർ സന്തോഷകരമായുള്ള പർവ്വതങ്ങളെ അവനെ കാണിക്കാമെന്നും, അവ അതു സ്ഥലത്തേക്കാൾ സീയോൻപർവ്വതത്തോടു നന്നാ അടുപ്പമുള്ളവയാകയാൽ അവ കണ്ടാൽ അവനു അധികം ആശ്വാസമുണ്ടാകുമെന്നും അവർ പറഞ്ഞു. അങ്ങനെ അവൻ സമ്മതിച്ചു അവിടെ പാർക്കയും ചെയ്തു.

നേരം പുലർന്നപ്പോൾ അവർ അവനെ ഉയർന്ന ഒരു സ്ഥലത്തു കൊണ്ടുചെന്നു തെക്കോട്ടു നോക്കുക എന്നു പറഞ്ഞു. അവൻ നോക്കി, അപ്പോൾ മരക്കൂട്ടങ്ങൾകൊണ്ടും, മുന്തിരിത്തോട്ടങ്ങൾകൊണ്ടും, സകലവിധ കായ്കനികൾകൊണ്ടും പുഷ്പങ്ങൾകൊണ്ടും നീരുറവകൾകൊണ്ടും അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടതായി കാഴ്ചയ്ക്കു വളരെ ഭംഗിയുള്ളതും ഏറ്റവും സന്തോഷപ്രദവുമായ ഒരു മലപ്രദേശം അവൻ വളരെ അകലത്തായിക്കണ്ടു. ആ ദേശത്തിന്റെ പേരെന്തെന്നു ക്രിസ്ത്യാനി ചോദിച്ചതിനു അതു ഇമ്മാനുവേലിന്റെ ദേശം എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നു എന്നു അവർ പറഞ്ഞു. അതു ആ മല എന്നപോലെ തന്നെ വഴിക്കാക്കെല്ലാം പൊതുവിലുള്ളതാകുന്നു

എന്നും, അവിടെ ചെന്ന നോക്കിയാൽ മോക്ഷപട്ടണത്തിന്റെ വാതിൽ കാണാം എന്നും അവിടെ പാർക്കുന്ന ഇടയന്മാർ അതു വ്യക്തമായി കാണിച്ചുതരുമെന്നും അവർ പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ അവൻ യാത്ര പുറപ്പെടണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. അവർക്കും അതു സമ്മതമായി. എങ്കിലും ആയുധശാലയിലേക്കു ഒരിക്കൽക്കൂടെ പോകുമെന്നു അവർ പറഞ്ഞു. അവർ ആയുധശാലയിൽ എത്തിയപ്പോൾ വഴിയിൽ ശത്രുക്കൾ അവനോടു എതിർത്താൽ അവൻ പരാജിതനാകാതെയിരിപ്പാനായിട്ടു ശോധനചെയ്തു തെരഞ്ഞെടുത്ത [1]ആയുധങ്ങൾ പുറം ഒഴികെ ശിരസ്സുമുതൽ പാദംവരെയും അവനെ അണിയിച്ചു.

ഇപ്രകാരം ആയുധം ധരിച്ചവനായി അവൻ തന്റെ സ്നേഹിതന്മാരോടുകൂടെ വാതിൽക്കലോളം ചെന്നു. വാതിൽ കാവൽക്കാരനോടു വഴിക്കാർ വല്ലവരും കടന്നുപോകുന്നതായി കണ്ടുവോ എന്നു ക്രിസ്ത്യാനി ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ കാവൽക്കാരൻ, താൻ ഒരുത്തനെ കണ്ടു എന്നു ഉത്തരം പറഞ്ഞു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—നീ അവനെ അറിയുമോ?

കാവൽക്കാരൻ:—ഞാൻ അവന്റെ പേർ ചോദിച്ചതിൽ വിശ്വാസി എന്നാണെന്നു അവൻ എന്നോടു പറഞ്ഞു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഹാ! എനിക്കവനെ അറിയാം; അവൻ എന്റെ ദിക്കുകാരനും അടുത്ത അയൽക്കാരനുമാണു. എന്റെ ദേശത്തുനിന്നു അവൻ വരുന്നു. അവൻ ഇപ്പോൾ എത്രമാത്രം അകലെയായിരിക്കുമെന്നു നിനക്കു തോന്നുന്നു?

കാവൽക്കാരൻ:—ഇപ്പോൾ അവൻ മലയുടെ അപ്പുറം ചെന്നിരിക്കും.

ക്രിസ്ത്യാനി:—കൊള്ളാം! വിശ്വസ്തനായ വാതിൽകാവല്ക്കാരാ, കർത്താവു നിന്നോടുകൂടെയിരുന്നു, നീ എന്നോടു കാണിച്ചിരിക്കുന്ന ദയയുടെ തക്കവണ്ണം നിനക്കു അനുഗ്രഹങ്ങൾ അത്യധികമായി നല്കുമാറാകട്ടെ.

---

1. ഈ ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ആയുധവർഗ്ഗം എന്താകുന്നു എന്നു എഫെസ്യർ 6 അ. 13-ാം വാക്യംമുതൽ നോക്കിയാൽ അറിയാം.

അപ്പോൾ അവൻ യാത്രയായി. എന്നാൽ മലയുടെ അടിവാരത്തോളം അവനോടുകൂടെ പോകുന്നതിനു സുബുദ്ധി, ഭക്തി, പ്രീതാ, വിവേകി എന്നിവർ മനസ്സായി; അങ്ങനെ അവർ ഒരുമിച്ചു നടന്നു മലയുടെ താഴെ ചെല്ലുന്നതുവരെയും മുമ്പിലത്തെപ്പോലെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി, "ഈ കയറ്റം കയറി ചെല്ലുന്നതിനു എത്ര പ്രയാസം ഉണ്ടോ അത്രയും അപകടം ഇറങ്ങിപ്പോകുന്നതിനും ഉണ്ടു് എന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. "ഉവ്വു്, അതു ശരിതന്നെ; എന്തെന്നാൽ നിന്നെപ്പോലെ ആത്മഗുണങ്ങൾ കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവനു കാൽ തെറ്റാതെ വിനയം എന്നു പേരുള്ള ഒരു മലയിട്ടക്കിലേക്കു ഇറങ്ങിപ്പോകുന്നതു പ്രയാസമുള്ള കാര്യംതന്നെ" എന്നു വിവേകി പറഞ്ഞു. ആകയാൽ മലയുടെ താഴത്തോളം നിനക്കു കൂട്ടായിട്ടു പോരുന്നതിനു ഞങ്ങൾ വന്നിരിക്കുന്നു എന്നു അവർ പറഞ്ഞു. അപ്രകാരം അവൻ വളരെ സൂക്ഷ്മത്തോടുകൂടെ ഇറങ്ങുവാൻ തുടങ്ങിയെങ്കിലും ഒന്നു രണ്ടു പ്രാവശ്യം [1]കാൽ തെറ്റിപ്പോയി.

ക്രിസ്ത്യാനി മലയുടെ താഴ്വരയിലെത്തിയതിന്റെശേഷം ഈ നല്ല സ്നേഹിതർ അവനു ഒരപ്പവും ഒരുകുപ്പി വീഞ്ഞും ഒരു മുന്തിരിക്കുലയും കൊടുത്തു. പിന്നെ അവൻ തന്റെ വഴിക്കു പോയതായി ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടു.

ഒൻപതാം അദ്ധ്യായം

ക്രിസ്ത്യാനി അപ്പൊല്ലോനെ കാണുന്നതു

എന്നാൽ വിനയം എന്നു പേരുള്ള താഴ്വരയിൽവച്ചു ക്രിസ്ത്യാനിക്കു വലിയ ഉപദ്രവം നേരിട്ടു. എന്തെന്നാൽ അ

---

1. ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു വല്ലതും വിശേഷമായുള്ള ആത്മികാനുഗ്രഹങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ അവ ഹേതുവായി അവർ നിഗളിച്ചു അഹങ്കാരികളായിത്തീരുവാൻ ഇടയുണ്ടു്. പി. പൌലൊസുതന്നെയും അപ്രകാരമായിരുന്നു. ആയതുകൊണ്ടു അവനെ കിഴുക്കുവാനായിട്ടു സാത്താന്റെ ഭൃത്യനു അനുവാദംകിട്ടി. എന്തെന്നാൽ നാം പാപത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടുന്നതിനും നല്ലവരായിത്തീരേണ്ടുന്നതിനും ഉപദ്രവങ്ങളിൽ അകപ്പെടുന്നതു നമുക്കു ചിലപ്പോൾ ഏറ്റം നല്ലതാകുന്നു എന്നു കർത്താവു പറയുന്നു.

വൻ അല്പദൂരം പോയപ്പോൾ വയൽവഴിയായി മല്ലുത്മാ വായുള്ള ഒരു ശത്രു അവനു എതിരെ വരുന്നതു കണ്ടു; അവ ന്റെ പേർ അപ്പൊല്ലോൻ എന്നായിരുന്നു. അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി ഭയപ്പെട്ടു; പിന്നോക്കം പോവുകയൊ അവിട ത്തന്നെ നിൽക്കയോ എന്തുവേണ്ടു എന്നു ആലോചിച്ചുതുടങ്ങി. എങ്കിലും തന്റെ പുറത്തു കവചം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു ശത്രു വിനു പുറംതിരിച്ചുകൊടുത്താൽ അവന്റെ കുന്തങ്ങൾകൊ ണ്ടു തന്നെ എളുപ്പത്തിൽ കുത്തുവാൻ അവനു നല്ല സൌകര്യം കൊടുക്കയായിരിക്കുമല്ലൊ എന്നു വിചാരിച്ചു, ധൈര്യത്തോ ടെ നില്പാൻതന്നെ അവൻ നിശ്ചയിച്ചു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ തന്റെ ജീവനെ രക്ഷിക്കേണമെന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നും അവനു ആഗ്രഹം ഇല്ലായിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനി ധൈര്യപൂർവ്വം കുറച്ചു ദൂരം നടക്കയും അധികം താമസിയാതെ അപ്പൊല്ലോൻ അവനോടു എതിർക്കയും ചെയ്തു. അവൻ കാഴ്ചയ്ക്കു ഭയങ്കര നായിരുന്നു; മത്സ്യത്തെപ്പോലെ അവനു ചെതുമ്പലുകളുണ്ടാ യിരുന്നു. അവയെപ്പറ്റി അവനു വളരെ അഭിമാനവും ഉ ണ്ടായിരുന്നു. പറക്കുന്ന നാഗത്തെപ്പോലെ ചിറകുകളും, ക രടിയെപ്പോലെ കാലുകളും അവനുണ്ടായിരുന്നു; അവന്റെ വയറ്റിൽനിന്നു അഗ്നിയും പുകയും പുറപ്പെട്ടു; അവന്റെ വായ് സിംഹത്തിന്റെ വായ് പോലെയും ആയിരുന്നു. അ വൻ ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ അടുക്കൽ വന്നിട്ടു നിന്ദാഭാവത്തോടു കൂടെ അവനെ നോക്കി ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചുതുടങ്ങി:—

അപ്പൊല്ലോൻ:— നീ എവിടെനിന്നു വരുന്നു? ഏ വിടേക്കു പോകുന്നു?

ക്രിസ്ത്യാനി:— ഞാൻ സകല ദോഷത്തിന്റെയും ഇരി പ്പിടമായിരിക്കുന്ന നാശപട്ടണത്തിൽനിന്നു വരുന്നു; സീ യോൻപട്ടണത്തിലേക്കു പോകുന്നു.

അപ്പൊല്ലോൻ:— നീ എന്റെ പ്രജകളിൽ ഒരുത്ത നാകുന്നു എന്നു ഇതുകൊണ്ടു ഞാൻ ഗ്രഹിക്കുന്നു; എന്തെന്നാൽ ആ ദേശമെല്ലാം എനിക്കുള്ളതാണു. ഞാൻ അതിന്റെ രാ ജാവും ദൈവവുമത്രെ. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ നീ നിന്റെ രാജാവിൽനിന്നു ഒടിപ്പൊയ്കളയുന്നതു എങ്ങനെ? നീ എ നിക്കു അധികം ദാസ്യവൃത്തി ചെയ്യേണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം

എനിക്കില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ ഒരടിക്കു നിന്നെ ഞാൻ താഴെ വീഴിക്കുമായിരുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:— ഞാൻ നിന്റെ രാജ്യത്തു ജനിച്ചു സത്യം; എങ്കിലും നിന്റെ ശുശ്രൂഷ പ്രയാസമുള്ളതും നിന്റെ കൂലി മനുഷ്യനു ജീവിപ്പാൻ കഴിയാത്തവണ്ണമുള്ളതുമാണു്; എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ "പാപത്തിന്റെ ശമ്പളം മരണമത്രെ." അതുകയാൽ എനിക്കു പ്രായമായി വന്നപ്പോൾ ചിന്താശീലന്മാരായ മറ്റാളുകൾ ചെയ്യുന്നതുപോലെ എന്നെത്തന്നെ നന്നാക്കണമെന്നു് ഞാൻ വിചാരിച്ചു.

അപ്പൊല്ലൈൻ:— ഇപ്രകാരം തന്റെ പ്രജകളെ എളുപ്പത്തിൽ വിട്ടുകളയുന്ന ഒരു രാജാവുമില്ല; ഞാനും നിന്നെ വിടുകയില്ല. എന്നാൽ നീ നിന്റെ വേലയെക്കുറിച്ചും കൂലിയെക്കുറിച്ചും അവലാധി ബോധിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നീ തിരിച്ചുപോകുന്നതിനു സമ്മതിച്ചുകൊള്ളുക; എന്നാൽ നമ്മുടെ രാജ്യത്തു നന്നായിട്ടുള്ളതു നിനക്കു തന്നുകൊള്ളാമെന്നു ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഇതാ [1]വാഗ്ദത്തം ചെയ്യുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:— ഞാൻ രാജാധിരാജാവായിരിക്കുന്നവന്റെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കായിട്ടു് എന്നെത്തന്നെ ഏല്പിച്ചിരിക്കയാൽ നിന്നോടുകൂടെ തിരിച്ചുപോരുന്നതു യുക്തമായി വരുന്നതെങ്ങനെ?

അപ്പൊല്ലൈൻ:— നീ ഈ കായ്ത്തിൽ, വെയിലിൽ നിന്നു മാറിയതു തീയിൽ ചാടുവാനായിട്ടു മാത്രമാകുന്നു എന്നുള്ള പഴഞ്ചൊല്ലിൻപ്രകാരം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും ദൈവത്തിന്റെ ഭൃത്യന്മാരെന്നു സ്വയം അഭിമാനിക്കുന്നവർ അല്പകാലം കഴിഞ്ഞശേഷം അവനിൽനിന്നു തെറ്റി എന്റെ അ

---

1. ഇവിടെ ഭോക്ക്കുകളുടെ പിതാവായിരിക്കുന്നവൻ പറയുന്ന കാര്യം സത്യമായിട്ടുള്ളതെങ്കിലും ആയതിനെ ഒരു ഭോക്ക്യായുള്ള വാഗ്ദത്തംകൊണ്ടു സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നു. യേശുവിനെ അനുസരിച്ചുകൊണ്ടു പുറപ്പെടുകയും വീണ്ടും സാത്താന്റെ ശുശ്രൂഷയിലേക്കു തിരിഞ്ഞുകളകയും ചെയ്യുൽ അതു ഭയങ്കരമായുള്ളതു തന്നെ. എങ്കിലും ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതു വളരെ സാധാരണമായിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു ക്രിസ്തുവിങ്കലുള്ള സത്യത്തെ ധിക്കരിച്ചു, "സകലവും നന്നായിരിക്കും" എന്നുള്ള പിശാചിന്റെ ഭോക്ക്തിനെ വിശ്വസിക്കുകയാകുന്നു; എന്നാൽ അവരുടെ അവസാനം ഭോക്ക്വും അവരുടെ ഓഹരി നാശവും ആകുന്നു.

ട്ടുക്കൽത്തന്നേ തിരിച്ചുപോരിക പതിവായിരിക്കുന്നു. നീയും അങ്ങനെതന്നെ ചെയ്ക—എന്നാൽ സകലവും നന്നായിരിക്കും.

ക്രിസ്ത്യാനി:— ഞാൻ അവനിൽ വിശ്വസിച്ചു് അവനെ അനുസരിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു് ആണയിട്ടിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ഇതിൽനിന്നു പിന്തിരിഞ്ഞുകളഞ്ഞാൽ രാജദ്രോഹി എന്നപോലെ ഞാൻ തൃക്കൈപ്പെടാതിരിക്കയില്ല.

അപ്പൊല്ലോൻ:— നീ അങ്ങനെതന്നെ എന്നോടും ചെയ്യു; എങ്കിലും നീ ഇപ്പോൾ തിരിച്ചുപോരുമെങ്കിൽ അതുതന്നെയും ക്ഷമിച്ചുകളവാൻ ഞാൻ മനസ്സുള്ളവനാണു്.

ക്രിസ്ത്യാനി:— ഞാൻ നിന്നോടു വാഗ്ദത്തം ചെയ്തതു എന്റെ ചെറുപ്പത്തിലായിരുന്നു; അതുകൂടാതെ ഞാൻ അരുടെ കൊടിക്കീഴിൽ നില്ക്കുന്നവോ അ രാജാവു എനിക്കു നിന്നോടുഭോയിരുന്ന എന്റെ അനുസരണത്തിൽനിന്നു എന്നെ വേർപെടുത്തുവാൻ പ്രാപ്തിയുള്ളവനാകുന്നു. അതുമാത്രമല്ല, ഞാൻ നിന്നെ അനുസരിച്ചതിന്റെ കുറ്റം ക്ഷമിപ്പാൻ അവൻ മനസ്സുള്ളവനുമാകുന്നു എന്നു് എനിക്കു നിശ്ചയമുണ്ടു്. വിശേഷിച്ചും, നാശകാരണനായ അപ്പൊല്ലോനേ! നിന്റെ കായ്ങ്ങളിലുള്ളതിനെക്കാൾ അവന്റെ വേലയിലും ക്രൂശിയിലും, അവന്റെ ഭൃത്യന്മാരിലും അവന്റെ രാജ്യഭാരത്തിലും അവന്റെ കൃത്തത്തിലും അവന്റെ രാജ്യത്തിലും എനിക്കു ഏറ്റവുമധികം ഇഷ്ടമുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു എന്നെ സമ്മതിപ്പിക്കുവാൻ ഇനി ശ്രമിക്കേണ്ടാ; ഞാൻ അവന്റെ ഭൃത്യനാകുന്നു, അവനെ പിന്തുടരുകയും ചെയ്യും.

അപ്പൊല്ലോൻ:— നീ പോകുന്ന വഴിയിൽ എന്തെല്ലാം നിനക്കു സംഭവിപ്പാനിരിക്കുന്നു എന്നു മുൻകൂട്ടി നല്ലവണ്ണം ചിന്തിച്ചുകൊൾക. അവന്റെ ഭൃത്യന്മാർ എനിക്കും എന്റെ വഴികൾക്കും വിരോധികളാകകൊണ്ടു് അവരിൽ മിക്കവരും വഴിയിൽവച്ചു വളരെ നഷ്ടങ്ങളും ചിലർ മരണവും അനുഭവിച്ചിരിക്കുന്നതു നീ അറിഞ്ഞിരിക്കുമല്ലോ. ഇതുകൂടാതെ അവന്റെ വേല എന്റേതിനെക്കാൾ നന്നെന്നു നീ വിചാരിക്കുന്നു; എന്നാൽ അവനെ സേവിച്ചിട്ടുള്ളവരിൽ യാതൊരുത്തരെയെങ്കിലും അവരുടെ ശത്രുക്കളുടെ കൈക

ളിൽനിന്നു രക്ഷിപ്പാനായിട്ടു അവൻ ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തു നിന്നു ഒരിക്കലെങ്കിലും വന്നിട്ടുണ്ടോ? എന്നാൽ ഞാനോ, ലോകമൊക്കെയും നല്ലവണ്ണം അറിയുന്നപ്രകാരം, എന്നെ വിശ്വസ്തതയോടെ സേവിച്ചിട്ടുള്ളവരെ അവനിൽനിന്നും അവനുള്ളവരിൽനിന്നും ശക്തികൊണ്ടു്, അതല്ലെങ്കിൽ കൌശലംകൊണ്ടു് എത്രപ്രാവശ്യം രക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു! അപ്രകാരം ഞാൻ നിന്നെയും രക്ഷിക്കും.[1]

ക്രിസ്ത്യാനി:— തന്റെ ജനങ്ങൾ ഉപദ്രവത്തിൽ അകപ്പെട്ടപ്പോൾ കർത്താവു് ഉടനേതന്നെ അവരെ രക്ഷിക്കാതിരിക്കുന്നതു് അവസാനത്തോളം അവർ അവനെ സേവിക്കുമോ എന്നു അവരുടെ സ്നേഹത്തെ ശോധനചെയ്തു നോക്കുവാനായിട്ടാകുന്നു. അവക്കു സംഭവിക്കുന്നു എന്നു നീ പറയുന്ന നഷ്ടങ്ങളോ അവക്കു ഏറ്റവും മഹത്വമുള്ളവയാകുന്നു. അതിനാൽ ഇപ്പോഴത്തെ രക്ഷ അവർ അത്ര ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ അവർ തങ്ങളുടെ മഹത്വത്തിനായിട്ടു കാത്തു പാർക്കുന്നു. ആയതു അവരുടെ രാജാവു തന്റെയും തന്റെ ദൂതന്മാരുടെയും മഹത്വത്തോടുകൂടെയുള്ള വരവിങ്കൽ അവർക്കു കൊടുക്കയും ചെയ്യും.

അപ്പൊല്ലോൻ:— നീ അവനെ സേവിച്ചുതുടങ്ങിയതിന്റെശേഷം അവനു അനിഷ്ടമായി ചിലപ്പോൾ നടന്നിരിക്കകൊണ്ടു് പിന്നെ അവനിൽനിന്നു ക്രൂലി ലഭിക്കുമെന്നു നീ എങ്ങനെ വിചാരിക്കുന്നു?

ക്രിസ്ത്യാനി:—അപ്പൊല്ലോനേ, അവനു അനിഷ്ടമായി എന്തൊന്നു ഞാൻ ചെയ്തതു്?

അപ്പൊല്ലോൻ:— നീ പുറപ്പെട്ടയുടനെ നിരാശ്രയം എന്ന കുഴിയിൽ ശ്വാസം മുട്ടുവാൻ തക്കവണ്ണം മുങ്ങിപ്പോയപ്പോൾ നീ ക്ഷീണിച്ചു; നിന്റെ രാജാവു നിന്റെ ചുമടു നീക്കുവോളം നീ ക്ഷമയോടെ പാർക്കേണ്ടതായിരുന്നു; അപ്രകാരം ചെയ്യാതെ ചുമടു നീക്കുവാനായിട്ടു തെറ്റായുള്ള വേല

---

1. കർത്താവിന്റെ വഴിയിൽ സ്ഥിരമായിട്ടു നടക്കുന്നതിനെ വിരോധിപ്പാനായിട്ടു സാത്താൻ പ്രയോഗിക്കുന്ന കൌശലമായുള്ള ഉപായങ്ങളെയും സൂത്രങ്ങളെയും വിചാരിപ്പിൻ; സാത്താന്റെ ഉപായതന്ത്രങ്ങളെ നാം അറിയാത്തവരല്ല എന്നുള്ളതു നമ്മുടെ ഭാഗ്യം.

കൾ നീ ചെയ്യു. നീ ദോക്ഷമായിട്ടുറങ്ങി; നിനക്കുണ്ടായിരുന്ന നല്ല വസ്തുക്കൾ നീ കളഞ്ഞു; സിംഹങ്ങളെ കണ്ടപ്പോൾ തിരിച്ചു പൊയ്ക്കളവാൻ നീ വിചാരിച്ചു; നിന്റെ യാത്രയെക്കുറിച്ചും നീ കേട്ടിട്ടും കണ്ടിട്ടുമുള്ള കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും നീ സംസാരിക്കുന്ന നിന്റെ വാക്കുകളും പ്രവൃത്തിയും നിന്റെ ആത്മപ്രശംസയെ കാണിക്കുന്നു.[1]

ക്രിസ്ത്യാനി:— ഇതെല്ലാം സത്യംതന്നെ, നീ പറയാതെ വിട്ടിട്ടുള്ള തെറ്റുകളും അനേകം എന്നിലുണ്ടു; എങ്കിലും ഞാൻ സേവിച്ചു ബഹുമാനിക്കുന്ന രാജാവു ക്ഷമിപ്പാനൊരുങ്ങിയിരിക്കുന്നവനും കരുണയുള്ളവനുമാകുന്നു. വിശേഷിച്ചും, ഈ ക്ഷീണതകൾ എനിക്കുണ്ടായിരുന്നതു നിന്റെ രാജ്യത്തു വച്ചായിരുന്നു. അവിടെവച്ചു ഞാൻ അവയെ അനുഭവിച്ചു. എന്നാൽ ഞാൻ പിന്നെ അവയെപ്പറ്റി ദുഃഖിച്ചു അവയുടെ കീഴിൽ തെരുങ്ങിയതുകൊണ്ടു എന്റെ രാജാവിൽനിന്നു എനിക്കു ക്ഷമ ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

അപ്പോൾ അപ്പൊല്ലോൻ മഹാ കോപാന്ധനായി, "ഞാൻ ആ രാജാവിനു ഒരു ശത്രുവാകുന്നു; അവനെയും അവന്റെ പ്രമാണങ്ങളെയും, അവന്റെ ജനങ്ങളെയും ഞാൻ വെറുക്കുന്നു. നിന്നെ തടുപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചതു ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നതു" എന്നു പറഞ്ഞു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—അപ്പൊല്ലോനേ, നീ ചെയ്യുന്നതു എന്തെന്നു സൂക്ഷിച്ചു ചെയ്ക; എന്തെന്നാൽ ഞാൻ രാജാവിന്റെ വിശുദ്ധമാർഗ്ഗമായ പെരുവഴിയിൽ നില്ക്കുന്നു; ആയതുകൊണ്ടു നീ നിന്നെത്തന്നേ സൂക്ഷിച്ചുകൊൾക.

അപ്പോൾ അപ്പൊല്ലോൻ, വഴി തടുത്തുംകൊണ്ടു ക്രിസ്ത്യാനിയോടു "ഈ കാര്യത്തിൽ എനിക്കു ഭയമില്ല, മരി

---

1. സാത്താൻ മശിഹായുടെ സഹോദരന്മാരുടെ അപവാദി എന്ന ന്യായമായിട്ടു വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു (വെളി. 12. 10). എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവൻ അവരെ ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പാകെയും തങ്ങളുടെ സ്വന്ത മനോബോധങ്ങൾക്കും കുറ്റം ചുമത്തുന്നു. എങ്കിലും "അവർ അവനെ കുഞ്ഞാടിന്റെ രക്തം ഹേതുവായും തങ്ങളുടെ സാക്ഷ്യവചനം ഹേതുവായും ജയിക്കുന്നു" (വെളി. 12. 10). അതായതു "അവക്കു മശിഹായുടെ രക്തത്താൽ അതിക്രമങ്ങളുടെ മോചനമാകുന്ന വീണ്ടെടുപ്പുണ്ടു". (എഫെ. 1. 7).

പ്പാൻ നീ ഒരുങ്ങിക്കൊൾക ; എന്തെന്നാൽ ഇതിനപ്പുറം നീ പൊയ്ക്കൂടാ എന്നു എന്റെ പാതയെക്കുഴിയെക്കൊണ്ടു ഞാൻ അണയിടുന്നു. ഇവിടെവച്ചു ഞാൻ നിന്റെ ആത്മാവിനെ നശിപ്പിച്ചുകളയും" എന്നു പറഞ്ഞു അവന്റെ നെഞ്ചിനുനേരെ ഒരു അഗ്നിബാണം അയച്ചു. ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ കയ്യിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന പരിചകൊണ്ടു അതു തടഞ്ഞു. യുദ്ധം

ക്രിസ്ത്യാനി അപ്പൊല്ലോനോടു യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതു്.

ഉഗ്രമായി. അപ്പൊല്ലോൻ അവനെ അപജയപ്പെടുത്തി തിരിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം ക്രിസ്ത്യാനി വാൾ ഊരി, ധൈര്യ

ത്തോടെ നിന്നു. അപ്പൊല്ലോന്നും കൽമഴ പെയ്യുന്നതു പോലെ അവങ്കൽ അസ്ത്രങ്ങൾ വർഷിച്ചു. അവയെ തടയുന്നതിനു ക്രിസ്ത്യാനി തന്നാൽ കഴിയുന്നതെല്ലാം ചെയ്തിട്ടും അപ്പൊല്ലോൻ അവന്റെ തലയിലും, കയ്യിലും, കാലിലും മുറിവേല്പിച്ചു. ഇതുകൊണ്ടു ക്രിസ്ത്യാനിക്കു അല്പം തോൽവി വന്നു. അതുകയാൽ അപ്പൊല്ലോൻ അധിക ബലത്തോടുകൂടെ അവനെ കൊല്ലുവാൻ ശ്രമിച്ചു; എങ്കിലും ക്രിസ്ത്യാനി പിന്നെയും ധൈര്യം പൂണ്ടു തന്നാൽ കഴിയുംവണ്ണം ശൗര്യത്തോടുകൂടെ യുദ്ധം ചെയ്തു. ഇപ്രകാരം ഭയങ്കരമായുള്ള യുദ്ധം അര ദിവസത്തിലധികം ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ക്രിസ്ത്യാനി മിക്കവാറും മടുത്തു. അവൻ ഏറെ മുറിവുകൾ ഹേതുവായിട്ടു വല്ലാതെ ക്ഷീണിച്ചുപോയി.

അപ്പോൾ അപ്പൊല്ലോൻ അവനെ പരാജയപ്പെടുത്തുന്നതിനു അതു നല്ല സമയമെന്നു കണ്ടു, ക്രിസ്ത്യാനിയോടടുത്തു മല്ലുപിടിച്ചു അവനെ തള്ളിയിട്ടു. അവന്റെ വീഴ്ച ഭയങ്കരമായിരുന്നു ; അതോടുകൂടെ അവന്റെ വാൾ കയ്യിൽനിന്നു തെറിച്ചുപോയി. അപ്പോൾ അപ്പൊല്ലോൻ അവനോടു: "ഇപ്പോൾ നിന്റെ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ചു് എനിക്കു നിശ്ചയം വന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു് മരിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം അവനെ ഞെക്കി. അതുകൊണ്ടു ക്രിസ്ത്യാനി ഇനി രക്ഷപെടുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല എന്നു വിചാരിച്ചു പരിഭ്രമിച്ചുതുടങ്ങി. എങ്കിലും അവൻ ജീവിക്കുന്നതിനു ദൈവത്തിനു തിരുമനസ്സുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, അപ്പൊല്ലോൻ, നല്ല മനുഷ്യനായ ഇവനെ തീരെ നശിപ്പിപ്പാൻ തക്കവണ്ണമുള്ള അവസാനത്തെ പ്രയോഗിപ്പാനായിട്ടു ഒരുങ്ങിയപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ വാളിനായി വേഗത്തിൽ കൈ നീട്ടി, "എന്റെ ശത്രുവേ, എന്നെച്ചൊല്ലി സന്തോഷിക്കരുതു് ; വീണു എങ്കിലും ഞാൻ വീണ്ടും എഴുന്നേല്ക്കും" എന്നു പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു് വാൾ എടുത്തു അവനെ ഒരു വെട്ടുകൊടുത്തു. ഉടനെ മരിപ്പാൻതക്കവണ്ണം മുറിവേറ്റവനെപ്പോലെ അപ്പൊല്ലോൻ പിന്നോക്കം മാറി. ക്രിസ്ത്യാനി അതുകണ്ടു് രണ്ടാമതും അവനെ വെട്ടി. അതുമല്ല "നാമോ നമ്മെ സ്നേഹിച്ചവൻ മുഖാന്തരം ഇതിൽ ഒക്കെയും പൂർണ്ണജയം പ്രാപിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനെ അപ്പൊല്ലോൻ

അവന്റെ ചിറകുകൾ വിതിർത്തു പറന്നു പോയി. ക്രിസ്ത്യാനി പിന്നെ ഒരിക്കലും അവനെ കണ്ടതുമില്ല.

ഈ യുദ്ധത്തിൽ അവർ തമ്മിൽ പിണങ്ങുന്ന നേരമെല്ലാം അപ്പൊല്ലോന്റെ ഗംഭീരശബ്ദവും ഭയങ്കരമായ അലച്ചിയും ഏതുപ്രകാരമുള്ളവയായിരുന്നു എന്നു് എന്നെപ്പോലെ കണ്ടിട്ടും കേട്ടിട്ടുമുള്ളവർക്കു ഒഴികെ മറ്റാർക്കും അറിവാൻ കഴികയില്ല. അവൻ ഒരു മഹാ ഭീകര ഭൂതത്തെപ്പോലെ സംസാരിച്ചു. ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ഉള്ളിൽനിന്നു നെടുവീർപ്പുകളും ഞരക്കങ്ങളും പുറപ്പെട്ടു; അവൻ തന്റെ ഇരുമുനയുള്ള വാൾകൊണ്ടു അപ്പൊല്ലോനെ മുറിവേല്പിച്ചതുവരെയും ഞാൻ അവന്റെ മുഖത്തു ഒരു സന്തോഷഭാവവും കണ്ടില്ല. പിന്നത്തേതിൽ അവൻ പ്രസാദിച്ചു ചിരിച്ചു മേല്പോട്ടുനോക്കി. എന്നാൽ ഈ യുദ്ധം ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ള സകല യുദ്ധങ്ങളേക്കാളും അതിഭയങ്കരമായിരുന്നു.

അതിന്റെശേഷം ക്രിസ്ത്യാനി "സിംഹത്തിന്റെ വായിൽനിന്നു എന്നെ വിടുവിച്ചിരിക്കുന്നവനും, അപ്പൊല്ലോനു വിരോധമായി എനിക്കു സഹായം ചെയ്തിരിക്കുന്നവനുമായുള്ളവനു് ഇവിടെ ഞാൻ സ്തോത്രം ചെയ്യുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു ഇപ്രകാരം പാടി:—

ബൈസ്ബൂബെന്നു പേരായ ദുഷ്ടാത്മാക്കളുടെ പ്രഭു
എന്നെഇന്നു നശിപ്പിപ്പാൻ, നിശ്ചയിച്ചു പരാക്രമി
ആകയാലതിന്നായിട്ടു, അവൻ നല്ലായുധങ്ങളെ
ആപാദമസ്തകം നന്നായ്, ധരിപ്പിച്ചിങ്ങയച്ചുമാം
നരകത്തിന്നടുത്തുള്ള, ദുഷ്ടോപത്തോട്ടുകടവെ
അവൻ വൻക്രൂരഭാവേന, യുദ്ധമെന്നോടു ചെയ്തിതു
ഞാൻ വാളിൻ ശക്തിയാൽ, ശത്രുവൊടുപ്പിച്ചേനതി ദ്രുതം
താതൊന്നീതു സ്തുതിന്തന്നെ, മതപാതൽ പരിശുദ്ധ മാം
തിരുനാമം സദാനേരം വാഴ്ത്തി സ്തുതിപാടിടുന്നേൻ.

അപ്പോൾ ജീവന്റെ വൃക്ഷത്തിൽനിന്നു കുറെ ഇലകളും കൊണ്ടു് ഒരു കൈ അവന്റെ അടുക്കൽ വന്നു. അവയെ ക്രിസ്ത്യാനി വാങ്ങി യുദ്ധത്തിങ്കൽ അവൻ ഏറ്റ മുറിവുകളിന്മേൽ വച്ചു. ഉടൻതന്നെ അവൻ സൌഖ്യം പ്രാപിക്കയും

ചെയ്തു. പിന്നെ അവൻ കുറെ മുമ്പെ തനിക്കു കിട്ടിയിരുന്ന അപ്പം ഭക്ഷിപ്പാനും ആ കുപ്പിയിൽനിന്നു കുടിപ്പാനുമായിട്ടു ആ സ്ഥലത്തിരുന്നു. അങ്ങനെ കുറച്ചു് ആശ്വസിച്ചതിന്റെ ശേഷം തന്റെ വാൾ കയ്യിൽ ഊരിപ്പിടിച്ചുംകൊണ്ടു യാത്രയ്ക്കു ഭാവിച്ചു. എന്തെന്നാൽ "ഇനിയും ശത്രുക്കൾ വല്ലവരും ഉണ്ടായിരിക്കുമോ ഇല്ലയോ" എന്നു ഞാൻ അറിയുന്നില്ല എന്നു് അവൻ പറഞ്ഞു. എങ്കിലും ആ മലയുടെ താഴ്വരയിൽ വച്ചെങ്ങും അപ്പൊല്ല്യോനിൽനിന്നു യാതൊരുപദ്രവവും അവനുണ്ടായില്ല.

പത്താം അദ്ധ്യായം

മരണനിഴലിൻ താഴ്വര

എന്നാൽ വിനയതാഴ്വരയുടെ അതിർത്തിക്കു മരണനിഴൽ എന്നു പേരുള്ള മറെറാരു താഴ്വരയുണ്ടായിരുന്നു. മോക്ഷപട്ടണത്തിലേക്കുള്ള വഴി അതിന്റെ മദ്ധ്യക്രൂടി കിടന്നിരുന്നതുകൊണ്ടു ക്രിസ്ത്യാനി അതിലൂടെ കടക്കേണ്ടിയിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ താഴ്വര ഒരു ഒഴിവായുള്ള സ്ഥലമാണു്. ഇതിനെക്കുറിച്ചു യിരെമ്യാപ്രവാചകൻ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു. "ഒരു വനം, കാട്ടുവെളികളും കുഴികളുമുള്ള ദേശം, ഉണക്കും മരണനിഴലുമുള്ള ദേശം. (ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി ഒഴികെ മറെറാ) ഒരുത്തനും കടക്കാതെയും ഒരു മനുഷ്യനും കുടിയിരിക്കാതെയുമുള്ള ദേശം."

ഇവിടെ ക്രിസ്ത്യാനിക്കു് അപ്പൊല്ല്യോനോടുള്ള യുദ്ധത്തിൽവച്ചുണ്ടായതിനെക്കാൾ അധികം ആപത്തു ഭവിച്ചു എന്നു താഴെ പറയുന്ന സംഗതികൾ മൂലം നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാകും.

ക്രിസ്ത്യാനി മരണനിഴലിന്റെ അതിർത്തികളിൽ വന്നപ്പോൾ കനാൻദേശത്തെക്കുറിച്ചു വ്യാജവർത്തമാനം അറിയിച്ചവരുടെ മക്കളായ രണ്ടു മനുഷ്യർ പുറകോട്ടു പോകുന്നതിനു ബദ്ധപ്പെട്ടുംകൊണ്ടു് അവന്റെ നേരെ വന്നതായി ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടു. അവരോടു ക്രിസ്ത്യാനി ഇപ്രകാരം സംസാരിച്ചു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—നിങ്ങൾ എവിടേക്കു പോകുന്നു?

മനുഷ്യർ:—പുറകോട്ട! പുറകോട്ട! ജീവനോ സമാധാനമോ നിനക്കു വേണമെന്നു് അഗ്രഹമുള്ളപക്ഷം നീയും അങ്ങനെതന്നെ ചെയ്താൽ കൊള്ളാം എന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—എന്തു്? സംഗതി എന്തു്?

മനുഷ്യർ:—സംഗതിയോ! നീ ഇപ്പോൾ പോകുന്നതു പോലെ ഞങ്ങളും ഇതുവഴി പോയി; ഞങ്ങൾക്കു ചെല്ലാവുന്നിടത്തോളം ചെന്നു; എന്നാൽ ഞങ്ങൾ ഇങ്ങോട്ടു തിരിച്ചു പോന്ന കാര്യം വലിയ അത്ഭുതം തന്നെ. എന്തെന്നാൽ ഞങ്ങൾ കുറച്ചുകൂടെ പോയിരുന്നു എങ്കിൽ ഈ വർത്തമാനം നിന്നോടു പറയുന്നതിനുപോലും ഞങ്ങൾക്കു് ഇട വരികയില്ലായിരുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—അങ്ങനെട്ടെ, നിങ്ങൾക്കെന്തു സംഭവിച്ചു?

മനുഷ്യർ:—ഞങ്ങൾ മരണനിഴൽ എന്ന താഴ്വരയിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ യാദൃശ്ചികമായി മുമ്പോട്ടു നോക്കി. അതിനാൽ അതിൽ അകപ്പെടുന്നതിന്നുമുമ്പെ അതിന്റെ അപകടങ്ങൾ ഞങ്ങൾക്കു കാണ്മാനിടയായി.

ക്രിസ്ത്യാനി:—നിങ്ങളെന്തു കണ്ടു?

മനുഷ്യർ:—ആ താഴ്വരതന്നെ കണ്ണിൽ കുത്തിയാൽ അറിയാത്തവണ്ണം അത്ര ഇരുട്ടുള്ളതാകുന്നു. അവിടെ കുഴികളെയും, കരടിക്കൂരങ്ങുകളെയും, കുഴികളിലുള്ള മഹാസർപ്പങ്ങളെയും ഞങ്ങൾ കണ്ടു; പിന്നെയും അവിടെ ഞെരുക്കങ്ങളിലും ഇരുമ്പുവിലങ്ങുകളിലും ബന്ധിക്കപ്പെട്ടവരായി കിടക്കുന്ന ജനങ്ങൾ (പറയാവതല്ലാത്ത അരിഷ്ടതകളിൽ എന്നപോലെ) ഇടവിടാതെ ഞരങ്ങുന്നതും മൂളുന്നതും ഞങ്ങൾ കേട്ടു. ആ താഴ്വരയുടെ മീതെ വ്യാകുലവും അന്ധകാരവും വരുത്തുന്ന മേഘങ്ങൾ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. മരണവും തന്റെ ചിറകുകൾ സദാനേരവും അതിന്മീതെ വിരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു; എന്തിനു്, ചുരുക്കി പറയാം, അതു് അതിഭയങ്കരമാകുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—നിങ്ങൾ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന സംഗതികളൊന്നും ഞാൻ അഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്ന മോക്ഷപട്ടണത്തിലേക്കു ഈ

വഴിയെ പോകുന്നതിനു ഒരു സാരമായ പ്രതിബന്ധമായി ഞാൻ കാണുന്നില്ല.

മനുഷ്യർ.—നീ അതിലെ പൊയ്ക്കൊള്ളുക, ഞങ്ങൾ അതിലെ പോകയില്ല. ഇപ്രകാരം അവർ തമ്മിൽ വേർപിരിഞ്ഞു. ക്രിസ്ത്യാനി ശത്രുഭയം ഹേതുവായിട്ടു പിന്നെയും അവന്റെ വാൾ കയ്യിൽ ഊരിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു പോകയും ചെയ്തു.

പിന്നെ ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതെന്തെന്നാൽ, ആ താഴ്വര എത്തുന്നിടത്തു വലത്തുഭാഗത്തായി ഏറ്റവും ആഴമുള്ള ഒരു കുഴിയുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാക്കാലങ്ങളിലും കുരുടരും അവർക്കു വഴികാണിക്കുന്ന കുരുടരുംകൂടെ വീണു അരിഷ്ടരായി നശിച്ചുപോയിട്ടുള്ള കുഴി ഇതുതന്നെ ആകുന്നു. ഇടത്തുഭാഗത്തു ഏറ്റവും അപകടകരമായുള്ള ഒരു ചെളിക്കുഴിയുണ്ടായിരുന്നു. അതിലേക്കു ഒരു നല്ലമനുഷ്യൻതന്നെ വീണാലും അവന്റെ കാൽ ഉറപ്പിപ്പാൻ സ്ഥലം കണ്ടെത്തുകയില്ല. ഈ ചെളിക്കുഴിയിൽ ദാവീദുരാജാവു ഒരിക്കൽ വീണു. എന്നാൽ അതിബലവാനായവൻ അവനെ വലിച്ചുകരേറ്റിയില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ, അവൻ അതിൽ മുങ്ങി മരിച്ചുപോകുമായിരുന്നു, സംശയം ഇല്ല. വഴി ഇവിടെ തുലോം ഇടുങ്ങിയതായിരുന്നതുകൊണ്ടു ഈ നല്ല ക്രിസ്ത്യാനിക്കു വളരെ വലയുന്നതിനു സംഗതിയായി. എന്തെന്നാൽ ഇരുട്ടിൽ അവൻ ഒരുപുറത്തു കുഴിയിൽ വീഴാതിരിപ്പാൻ സൂക്ഷിച്ചപ്പോൾ മറുപുറത്തു ചേറ്റിൽ വീണുപോകുവാൻ ഇടയുണ്ടായിരുന്നു; ചേറ്റിൽ വീഴാതിരിപ്പാൻ അവൻ നോക്കിയപ്പോൾ, നല്ലതുപോലെ സൂക്ഷിച്ചില്ലെങ്കിൽ കുഴിയിൽ വീണുപോകുമായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ അവൻ നടന്നു അത്യധികമായി നെടുവീർപ്പിട്ടുന്നതായി ഞാൻ കേട്ടു. എന്തെന്നാൽ മേല്പറഞ്ഞ അപകടങ്ങൾ കൂടാതെ വഴി തന്നെയും ഇവിടെ വളരെ ഇരുട്ടുള്ളതായിരുന്നതുകൊണ്ടു മിക്കസമയത്തും മുമ്പോട്ടു നടപ്പാൻ അവൻ കാൽ പൊക്കിയശേഷം പിന്നെ എവിടെയൊ എന്തിന്മേലോ അതു വെക്കുമെന്നു അവനു അറിവാൻ വഹിയാതെയിരുന്നു.

ഈ താഴ്വരയുടെ നടുവിൽ നരകവാതിൽ ഞാൻ കണ്ടു; അതു വഴിക്കു അരികെ ആയിരുന്നു. "ഇപ്പോൾ

ഞാൻ എന്തു ചെയ്യേണ്ടു?" എന്നു ക്രിസ്ത്യാനി വിചാരിച്ചു. എന്നാൽ മുമ്പെ അപ്പോല്ലോൻ ഭയപ്പെട്ടതുപോലെ ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ വാളിനെ ഭയപ്പെടാതുള്ള വസ്തുക്കളായ അഗ്നിയും പുകയും സംഹരിംഗങ്ങളോടും ഭയങ്കരമായ ഇരമ്പലോടുംകൂടെ എത്രയും അധികമായിട്ടു സദാ പുറപ്പെട്ടിരുന്നതുകൊണ്ടു ക്രിസ്ത്യാനി അവന്റെ വാൾ ഉറയിൽ ഇട്ടശേഷം "സർവ്വപ്രാർത്ഥന" എന്നു പേരായ മറ്റൊരായുധം എടുത്തു, 'യഹോവേ, എന്റെ ആത്മാവിനെ വിടുവിക്കേണമെന്നു ഞാൻ നിന്നോടു അപേക്ഷിക്കുന്നു' എന്നു എനിക്കു കേൾക്കത്തക്കതുപോലെ നിലവിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

ഇങ്ങനെ അവൻ അധികസമയം നടന്നു എങ്കിലും അഗ്നിജ്വാലകൾ അവന്റെമേൽ തട്ടുവാൻതക്കവണ്ണം അവന്റെ നേരെ കൂടെക്കൂടെ വന്നു; വിശേഷിച്ചും ദുഃഖത്തോടുകൂടിയ ശബ്ദങ്ങളും അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും ഉള്ള പാച്ചിലുകളും അവന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടു. അതുകൊണ്ടു ചിലപ്പോൾ താൻ കഷണങ്ങളായി ഛിന്നഭിന്നപ്പെടുകയോ, തെരുവീഥികളിലെ ചെളിപോലെ മെതിച്ചുകളയപ്പെടുകയോ ചെയ്യുമെന്നു അവൻ നിരൂപിച്ചു. ഭയം വരുത്തുന്നതായുള്ള ഈ കാഴ്ചകൾ അവൻ കാണുകയും ഭയങ്കരമായുള്ള ഈ ശബ്ദങ്ങൾ അവൻ വളരെ കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. അവൻ ഒരു സ്ഥലത്തു വന്നപ്പോൾ മ്ലേച്ഛാത്മാക്കളുടെ ഒരു കൂട്ടം അവനു നേരെ വരുന്നപോലുള്ള ശബ്ദം കേട്ടു എന്നു തോന്നുകയാൽ അവിടെനിന്നു എന്തു ചെയ്യേണ്ടുഎന്നു വിചാരിച്ചുതുടങ്ങി. ചിലപ്പോൾ തിരിച്ചുപൊയ്ക്കളയട്ടയോ എന്നുപോലും അവൻ ആലോചിച്ചുപോയി. പിന്നെയും, താൻ താഴ്വരയിലൂടെ പകുതിവഴി ഇപ്പോൾ കടന്നിരിക്കുമെന്നും, മുമ്പെ താൻ എത്രയോ ആപത്തുകളെ ജയിച്ചു രക്ഷപെട്ടു എന്നും, മുമ്പോട്ടു പോകുന്നതിനെക്കാൾ പുറകോട്ടു പോകുന്നതു അധികം പ്രയാസമുള്ളതായി തീരുമെന്നും വിചാരിച്ചു മുമ്പോട്ടുതന്നെ പോകുവാൻ അവൻ ധൈര്യപൂർവ്വം നിശ്ചയിച്ചു. എങ്കിലും ആ കൂട്ടം അവനു ഏകദേശം അടുത്തപ്പോൾ "ഞാൻ ദൈവമായ യഹോവയുടെ ബലത്തിൽ നടക്കും" എന്നു അവൻ മഹാശബ്ദത്തോടെ നിലവിളിക്കയാൽ അവർ പിന്തിരിഞ്ഞു; ഇപ്പുറം കടന്നതുമില്ല.

ഒരു കാര്യം പറവാൻ ഞാൻ വിട്ടുകളകയില്ല. ഈ സമയത്തു പറവപ്പെട്ട ക്രിസ്ത്യാനി ഏറ്റവും വ്യാകുലാവസ്ഥയിലായിരുന്നതുകൊണ്ടു തന്റെ സ്വന്തശബ്ദംപോലും തിരിച്ചറിവാൻ ഴിഞ്ഞില്ല. അതു ഞാൻ ഗ്രഹിപ്പാനിടയായതു ഇങ്ങനെയായിരുന്നു. അഗ്നി എരിയുന്നതായുള്ള ആ കുഴിയുടെ വാതിൽക്കൽ അവൻ വന്നപ്പോൾ ദുഷ്ടാത്മാക്കളിൽ ഒരുത്തൻ അവന്റെ പുറകിൽ വന്നു ക്രൂരമായുള്ള അനേകം ദൂഷണവാക്കുകൾ അവനോടു മന്ത്രിക്കുംവണ്ണം പറഞ്ഞു. ആയവ തന്റെ സ്വന്ത ഹൃദയത്തിൽനിന്നു തന്നെ പുറപ്പെട്ടവയായിരുന്നു എന്നു അവൻ നിശ്ചയമായിട്ടു വിചാരിച്ചു. എന്നാൽ, തന്നെ അത്യന്തമായി സ്നേഹിച്ചിരിക്കുന്നവനെ ദൂഷണം പറയുന്നതിനെക്കുറിച്ചു വിചാരിക്കുന്നതുതന്നെയും അവനു മുമ്പിൽസംഭവിച്ചിട്ടുള്ള സകലത്തെക്കാളും അധികം സങ്കടകരമായിരുന്നതുകൊണ്ടു അവനു വല്ലതും നിവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ അങ്ങനെ ചെയ്യാതിരിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ തന്റെ ചെവികൾ പൊത്തുവാനോ ഈ ദൂഷണവാക്കുകൾ എവിടെനിന്നു വന്നു എന്നു അറിവാനോ അവനു കഴിഞ്ഞില്ല.

ഈ ദുഃഖാവസ്ഥയിൽ ക്രിസ്ത്യാനി ഏറെനേരം നടന്നതിന്റെശേഷം ഒരു മനുഷ്യൻ അവന്റെ മുമ്പിൽ നടന്നുംകൊണ്ടു "ഞാൻ മരണനിഴലിൻതാഴ്വരയിൽക്കൂടി നടന്നാലും, ഞാൻ ഒരു അനർത്ഥവും ഭയപ്പെടുകയില്ല ; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നീ എന്നോടുകൂടെ ഉണ്ടു" എന്നു പറയുന്ന ഒരു ശബ്ദം കേട്ടു എന്നു അവനു തോന്നി.

അപ്പോൾ അവൻ സന്തോഷിച്ചു. അവൻ സന്തോഷിച്ചതു താഴെ പറയുന്ന കാരണങ്ങളാലായിരുന്നു.

1-ാമതു, ദൈവത്തെ ഭയപ്പെട്ട ചില ആളുകൾ തന്നെപ്പോലെ തന്നെ ഈ താഴ്വരയിലും ഉണ്ടെന്നു അതിനാൽ അറിവാൻ ഇടയായി.

2-ാമതു, ആ അന്ധകാരവും ദുഃഖവുമായുള്ള അവസ്ഥയിൽ ദൈവം അവരോടുകൂടെ ഉണ്ടു എന്നു അവൻ അറിയുകയും ആ സ്ഥലത്തെ മൂടിയിരിക്കുന്ന അന്ധകാരം ഹേതുവായിട്ടു തനിക്കു അവനെ കാണ്മാൻ വഹിയാ എങ്കിലും അ

വരോടുകൂടെ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതുപോലെ അവനോടുകൂടെയും താൻ ഉണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ എന്നു അവൻ വിചാരിച്ചു.

ദ്വാരമതു്, അവരെ കണ്ടുപിടിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞു എങ്കിൽ അവർ തനിക്കു കൂട്ടുകാരായിരിക്കുമല്ലോ എന്നും അവൻ കരുതി.

അങ്ങനെ അവൻ നടന്നു തനിക്കു മുമ്പു പോയവനെ വിളിച്ചു. എന്നാൽ അവനോ, താൻ തനിച്ചുമാത്രമെ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു എന്നു വിചാരിച്ചതുകൊണ്ടു ഇവനോടു എന്തുത്തരം പറയേണ്ടു എന്നറിഞ്ഞില്ല. പിന്നീടു നേരം പ്രഭാതമായി. അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി, "അവൻ മരണനിഴലിനെ പ്രഭാതകാലമായി മാററി" എന്നു പറഞ്ഞു.

എന്നാൽ പ്രഭാതകാലമായതിന്റെ ശേഷം ക്രിസ്ത്യാനി പുറകോട്ടു നോക്കി; അയ്യോ തിരിച്ചുപോകുവാനുള്ള അഗ്രഹത്തോടുകൂടെയല്ല; പകലിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ, ഇരുട്ടിൽവച്ചു താൻ എതെല്ലാം അപകടങ്ങൾ കടന്നുപോന്നു എന്നു കാണ്മാനായിട്ടായിരുന്നു. അപ്രകാരം അവൻ ഒരുവശത്തുണ്ടായിരുന്ന കുഴിയും മറെറ വശത്തുണ്ടായിരുന്ന ചെളിയും, അവ രണ്ടിന്റെയും മദ്ധ്യ കിടന്നിരുന്ന എത്രയും ഇട്ടുക്കമായ വഴിയും കണ്ടു. പിന്നെയും ആ കുഴിയിലുള്ള കൂളികളെയും, കരടിക്കുരങ്ങുകളെയും, മഹാസപ്പുങ്ങളെയും അവൻ കണ്ടു. എന്നാൽ നേരം വെളിച്ചമായതുകൊണ്ടു അവ അടുത്തുവരാതെ എല്ലാം ദൂരത്തായിരുന്നു എങ്കിലും അവൻ "അന്ധകാരത്തിൽ നിന്നു് അഗാധകായ്ങ്ങളെ വെളിച്ചത്താക്കുന്നു" എന്നു എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പ്രകാരം അവയെ എല്ലാം കാണ്മാൻ അവനു ഇടയായി.

എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനി, താൻ വഴിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സകല ആപത്തുകളിൽനിന്നും രക്ഷപെട്ടതുകൊണ്ടു് ഏറവും സന്തോഷിച്ചു. മുൻപെ ഈ ആപത്തുകളെ അവൻ ഏറവും ഭയപ്പെട്ടുവെങ്കിലും ഇപ്പോൾ പകലിന്റെ വെളിച്ചം അവയെ തനിക്കു തെളിവാക്കിയതുകൊണ്ടു ഏറവും സ്പഷ്ടമായിട്ടു കണ്ടു. ഇങ്ങനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ സൂര്യൻ ഉദിച്ചു. ക്രിസ്ത്യാനിക്കു അതും വലിയ ഒരുപകാരമായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ മരണനിഴലിൻതാഴ്വരയുടെ മുമ്പിലത്തെ ഭാഗത്തിലുണ്ടായിരുന്ന

അപകടത്തെക്കാൾ അവൻ ഇനിയും പോകുവാനിരുന്ന ഈ രണ്ടാമത്തെ ഭാഗം അധികം അപകടമുള്ളതായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ അപ്പോൾ അവൻ നിന്നിരുന്ന സ്ഥലം മുതൽ അ താഴ്വരയുടെ അറ്റംവരെയുള്ള വഴി മുഴുവനും കണികൾ കൊണ്ടും, കപടസൂത്രങ്ങൾകൊണ്ടും, കുരുക്കുകൾകൊണ്ടും, വലകൾകൊണ്ടും കുഴികൾ, കാണ്മാൻ വഹിയാത്ത പടുകുഴി കൾ, ആഴമായുള്ള പുനങ്ങൾ, ഈട്ടതാഴ്ചകൾ മുതലായവ കൊണ്ടും നിറയപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ അവൻ വഴിയുടെ മുമ്പിലത്തെ ഭാഗത്തു വന്നപ്പോഴത്തെപ്പോലെ തന്നെ ഇരുട്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ അവനു ഒരായിരം ആത്മാക്കൾ ഉണ്ടാ യിരുന്നാലും അവ എല്ലാം നശിച്ചുപോകുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ മേല്പറഞ്ഞപ്രകാരം സൂര്യൻ ഉദിച്ചുയർന്നുതുടങ്ങി. അപ്പോൾ "അവന്റെ വിളക്കു എന്റെ ശിരസ്സിന്മേൽ പ്രകാ ശിക്കുന്നു; ഞാൻ അവന്റെ വെളിച്ചത്താൽ ഇരുട്ടിൽക്കൂടി നടക്കയും ചെയ്യുന്നു" എന്നു അവൻ പറഞ്ഞു.

ആകയാൽ ഈ വെളിച്ചത്തിൽ അവൻ താഴ്വരയുടെ അറ്റംവരെയും വന്നു. അപ്പോൾ ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ ഈ താഴ്വരയുടെ അതിർത്തിയിൽ രക്തവും അസ്ഥികളും, ചാമ്പലും ശവശരീരങ്ങളും കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. അതെല്ലാം മുമ്പു അതിലെ യാത്ര ചെയ്ത ആളുകളുടെ ആയിരുന്നിരി ക്കണം. ഇതിന്റെ കാരണം എന്തെന്നു ഞാൻ ആലോചിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, എന്റെ മുമ്പിൽ അല്പം ദൂരെ ഒരു ഗുഹ ഞാൻ കണ്ടു. അവിടെ പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ പാപ്പാ എന്നും അജ്ഞാനി എന്നും രണ്ടു മല്ലന്മാർ പാർത്തിരുന്നു. അവിടെ കിടന്നിരുന്ന അസ്ഥികൾ, രക്തം, ചാമ്പൽ മുതലായവ ഇവരുടെ ശക്തികൊണ്ടും കടുപ്പംകൊണ്ടും ക്രൂരതയോടെ കൊല്ലപ്പെട്ടവരുടേതായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ സ്ഥലത്തുകൂടി ക്രിസ്ത്യാനി വളരെ ആപത്തുകൾ ക്രൂരതെ കടന്നുപോകയാൽ എനിക്കു കുറഞ്ഞൊരു വിസ്മയം ഉണ്ടായി എങ്കിലും അജ്ഞാ നിയുടെ ശക്തി കുറഞ്ഞിട്ടു ഏറെ കാലമായി എന്നു എനിക്കു ഗ്രഹിക്കുവാൻ ഇടയായി. മറവനോ, അവൻ ഇന്നേവരെ ജീവനോടെയിരിക്കുന്നു എങ്കിലും വാഗ്ദ്ധ്യംകൊണ്ടും മുൻകാ ലങ്ങളിൽ അവനു സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള വ്യാകുലകാരണങ്ങളായ അനേകം ശത്രുബാധകൾ ഹേതുവായിട്ടും അവന്റെ സന്ധു

ക്രിസ്ത്യാനി മല്ലനായ പാപ്പായുടെ ഗുഹയെ കടക്കുന്നതു്.

ക്കൾ ഏറ്റവും ക്ഷീണമുള്ളവയും വഴക്കമില്ലാത്തവയുമായിത്തീരുകയാൽ, അവന്റെ ഗുഹയുടെ വാതിൽക്കൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു വഴിക്കാർ കടന്നുപോകുമ്പോൾ അവരുടെ നേരെ പല്ലുരുമ്മുകയും അവരോടു സമീപിക്കുവാൻ കഴിയായ്കയാൽ മുഷ്ടി ചുരുട്ടുകയും ചെയ്യുന്നതല്ലാതെ ഇപ്പോൾ അധികമായിട്ടൊന്നും പ്രവർത്തിപ്പാൻ വഹിയാത്തവനായി തീർന്നുപോയി.

ഇങ്ങനെ ക്രിസ്ത്യാനി അവന്റെ വഴിയെ പോകുന്നതു് ഞാൻ കണ്ടു. എങ്കിലും ഗുഹയുടെ വാതിൽക്കൽ ഇരുന്ന ആ വൃദ്ധനെ അവൻ കണ്ടപ്പോൾ എന്തു പറയേണ്ടു എന്നു അറിഞ്ഞില്ല. ആ മല്ലനു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ പിന്നാലെ ചെന്നെത്തു

വൻ കഴിഞ്ഞില്ല എങ്കിലും അവൻ ക്രിസ്ത്യാനിയോട് "നിങ്ങളിൽ അധികം പേർ മുട്ടുകളയപ്പെടുന്നതുവരെയും നിങ്ങൾ ഒരുനാളും നന്നായി വരികയില്ല" എന്നു പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനി മിണ്ടാതെയും അവൻ പറഞ്ഞതു കൂട്ടാക്കാതെയും കടന്നുപോയി. യാതൊരുപദ്രവവും അവനുണ്ടായതുമില്ല. അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി ഇപ്രകാരം പാടി:—

അഹോ ഇവിടെ എനിക്കുണ്ടായിട്ടുള്ളുപദ്രവങ്ങൾ
ഞാൻ രക്ഷപെട്ടതിനേറെ, അത്ഭുതം പരമത്ഭുതം
എന്നതെ പറവാനുള്ളൂ, അതിൽ നിന്നെന്നെ വീണ്ടോരു
കൈ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടതാകട്ടെ, ഞാനീതാഴ്വരെനിന്നിത
തടാതിമിരത്തിലുള്ള, ആപത്തുകൾ പിശാചുകൾ
നരകം പാപമിവകൾ, എന്നെ ചുറ്റിവളഞ്ഞിതാ
അതു തന്നെയുമല്ലല്ലോ, യോഗ്യനല്ലാത്ത ഞാനിഹ
പിടിപെട്ട കുരുങ്ങീട്ടു, വീഴത്തക്കവണ്ണമായി
കണിയും കുഴിയും മറ്റു വ്യാജസൂത്രങ്ങളും വല
ഇവയെന്നുടെ മാത്രത്തിൽ, പൂർണ്ണമായിട്ടിരിക്കിലും
അവയാൽ ഞാൻ നശിക്കാതെ, ജീവിക്കുന്നതുകൊണ്ടിഹ
അവതാസം ധരിക്കട്ടെ, സർവ്വേശൻ മശിഹാ സദാ.

പതിനൊന്നാം അദ്ധ്യായം

ക്രിസ്ത്യാനിയും വിശ്വാസിയും

എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ യാത്ര തുടർന്നു ഒരു ചെറിയ കുന്നിന്റെ സമീപത്തു ചെന്നു. വഴിക്കാർക്കു അവരുടെ പാതയിൻമുമ്പിലുള്ള സംഗതികൾ നോക്കി മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു അതു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നതിനാൽ ക്രിസ്ത്യാനി അതിന്റെ മുകളിൽ കയറി മുമ്പോട്ടു നോക്കി. അപ്പോൾ വിശ്വാസി മുമ്പിൽ പോകുന്നതായി അവൻ കണ്ടു.

ഉടനെ ക്രിസ്ത്യാനി "ഹേ! ഹേ! നില്ല്; ഞാൻ നിനക്കു കൂട്ടുകാരൻ ആയിരിക്കും" എന്നു ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ വിശ്വാസി പുറകോട്ടു നോക്കി. ക്രിസ്ത്യാനി അവനോടു "ഞാൻ നിന്റെ അടുക്കൽ വരുവോളം

നിൽക്ക" എന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. എന്നാൽ വിശ്വാസി ഉത്തരമായിട്ട് "ഇല്ല; ഞാൻ എന്റെ ജീവനായിട്ട് ഓട്ടുന്നു; രക്തം പകരം ചോദിക്കുന്നവൻ എന്റെ പുറകെ വരുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇതിങ്കൽ ക്രിസ്ത്യാനിക്കു കുറെ പരിഭ്രമം ഉണ്ടായി. അവന്റെ സർവ്വ ബലവും പ്രയോഗിച്ചു നടന്ന വേഗത്തിൽ വിശ്വാസിയോട്ടക്രൂടെ ചെന്നുചേർന്നു അവന്റെ മുമ്പിൽ കടക്കയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരം പിമ്പൻ മുമ്പൻ ആയിത്തീർന്നു. അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ സഹോദരന്റെ മുമ്പിൽ കടന്നതുകൊണ്ടു വൃഥാസ്തുതിയോട്ടക്രൂടെ ചിരിച്ചു. എന്നാൽ കാൽ നല്ലവണ്ണം സൂക്ഷിച്ചുവയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു അവൻ പെട്ടെന്നു വഴുതി വീണു. വിശ്വാസി വന്നു അവനെ സഹായിക്കുന്നതുവരെയും അവനെ എഴുനേല്പാൻ വഹിയാതെ ഇരുന്നു.

അതിന്റെശേഷം അവർ ഒരുമിച്ചു ഏറവും സന്തോഷത്തോട്ടക്രൂടെ നടന്നു, വഴിയാത്രയിൽ അവക്കു സംഭവിച്ച സകല കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും വളരെ സരസമായി സംഭാഷിച്ചുകൊണ്ടു പോയതായി ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടു. അവർ താഴെ കാണുംവിധം സംസാരിച്ചു.

ക്രിസ്ത്യാനി:— ബഹുമാന്യനും എന്റെ പ്രിയ സഹോദരനുമായ വിശ്വാസീ, ഞാൻ നിന്നെ കണ്ടെത്തിയിരിക്കൊണ്ടും ഇത്ര ഇമ്പകരമായുള്ള ഈ വഴിയുടെ നാം കൂട്ടുകാരായിട്ടു നടന്നുപോകുവാൻ തക്കവണ്ണം ദൈവം നമ്മുടെ ശീലങ്ങളെ ഒന്നാക്കിയിരിക്കകൊണ്ടും എനിക്കു അത്യധികമായ സന്തോഷമുണ്ടു.

വിശ്വാസി:— വാത്സല്യമുള്ള സ്നേഹിതാ, നമ്മുടെ നഗരത്തിൽനിന്നുതന്നെ നമ്മൾ ഒരുമിച്ചുനടക്കുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നു; എങ്കിലും നീ എനിക്കുമുമ്പു കടന്നുപോരികയാൽ ഞാൻ ഏകനായിട്ടു ഇവിടെവരെ നടന്നുപോരേണ്ടതായി വന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:— വഴിയാത്രയ്ക്കായിട്ടു എന്റെപിന്നാലെ പുറപ്പെട്ടുന്നതിനുമുമ്പു നാശപട്ടണത്തിൽ എത്രനാൾ നീ പാർത്തിരുന്നു?

വിശ്വാസി:— എനിക്കു പിന്നെ ഒട്ടുംതന്നെ താമസിപ്പാൻ വഹിയാതെയായതുവരെക്കും പാത്തിരുന്നു; എന്തെന്നാൽ നീ പുറപ്പെട്ടുപോന്ന ഉടൻതന്നെ നമ്മുടെ പട്ടണം കുറഞ്ഞോരു നാളുകൾക്കിടയിൽ ആകാശത്തുനിന്നുള്ള അഗ്നിയാൽ ദഹിപ്പിക്കപ്പെട്ടുമെന്നു് ഒരു വലിയ സംസാരമുണ്ടായി.

ക്രിസ്ത്യാനി:— എന്തു്? നിന്റെ അയൽക്കാരും അങ്ങനെ പറഞ്ഞുവോ?

വിശ്വാസി:—ഉവ്വു്, കുറച്ചുനാളത്തേക്കു് എല്ലാവരും അങ്ങനെ പറകയുണ്ടായി.

ക്രിസ്ത്യാനി:— നീ ഒഴികെ അവരിൽ മറെറാരുത്തരും ആ അപകടത്തിൽനിന്നു രക്ഷപെടുവാനായിട്ടു് ഇറങ്ങിപ്പോന്നില്ലയോ?

വിശ്വാസി:—ഞാൻ പറഞ്ഞതുപോലെ, അതിനെക്കുറിച്ചു് ഒരു വലിയ സംസാരം ഉണ്ടായി. എങ്കിലും അവർ അതു ഉറപ്പായിട്ടു വിശ്വസിച്ചു എന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ ഈ സംസാരം അധികമായിരിക്കുന്ന സമയത്തുതന്നെയും അവരിൽ ചിലർ നിന്നെക്കുറിച്ചും, (ഭ്രാന്തുപിടിച്ച യാത്ര എന്നു് അവർ പറയുന്നു) നിന്റെ യാത്രയെക്കുറിച്ചും പരിഹാസമായി പറയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടു. എങ്കിലും നമ്മുടെ പട്ടണത്തിന്റെ അവസാനം ആകാശത്തുനിന്നു അഗ്നിയും ഗന്ധകവുംകൊണ്ടാകും എന്നു ഞാൻ അന്നുമുതൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ ഓടിപ്പോന്നിരിക്കുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:— നമ്മുടെ അയൽക്കാരനായ ചഞ്ചലഹൃദയനെക്കുറിച്ചു് ഒരു വർത്തമാനവും നീ കേട്ടില്ലയോ?

വിശ്വാസി:— ഉവ്വു്, ക്രിസ്ത്യാനീ; നിരാശ്രയക്കഴിയിങ്കൽ വരുന്നതുവരെയും അവൻ നിന്റെകൂടെ പോന്നു എന്നും, അവിടെ (ചിലർ പറയുന്നപ്രകാരം), അവൻ വീണു പോയി എന്നും ഞാൻ കേട്ടു. എന്നാൽ അവനാകട്ടെ, അപ്രകാരം അവനു ഭവിച്ചു എന്നു മറെറാരും അറിയുന്നതിനു് ഒട്ടും ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. എങ്കിലും അവന്റെ ശരീരം ചേറിൽ മുഴുകിയിരുന്നു എന്നു് എനിക്കു നല്ല നിശ്ചയം ഉണ്ടു്.

ക്രിസ്ത്യാനി:— എന്നാൽ അയൽക്കാർ അവനോട്ട് എന്തു പറഞ്ഞു?

വിശ്വാസി:— അവൻ തിരിച്ചുചെന്നതിൽ പിന്നെ, എല്ലാ ജാതിക്കാരും അവനെക്കുറിച്ചു വളരെ പുച്ഛമായിട്ടാണു സംസാരിക്കുന്നതു്. ചിലർ അവനെ പരിഹസിച്ചു നിന്ദിക്കുന്നു. ആരുംതന്നെ ഒരു വേലയ്ക്കുപോലും അവനെ വിളിക്കയില്ല. അവൻ ആ പട്ടണം വിട്ടുപോകുന്നതിനു മുമ്പുണ്ടായിരുന്നതിനെക്കാൾ അവന്റെ സ്ഥിതി ഏഴിരട്ടി വഷളായിട്ടിപ്പോൾ തീർന്നിരിക്കുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:— അവൻ ഉപേക്ഷിച്ചുപോയ വഴിയെ അവരും നിന്ദിക്കുന്നുണ്ടല്ലൊ. അങ്ങനെയിരിക്കെ അവനോട്ട അവർക്ക് അത്ര വിരോധം വന്നതെന്തുകൊണ്ടു്?

വിശ്വാസി:— ഹാ! "അവനെ തൂക്കിക്കളക, അവൻ ഒരസ്ഥിരനാകുന്നു, അവന്റെ വാക്കിൽ സത്യവാനായിരുന്നില്ല" എന്നു് അവർ പറയുന്നു. അവൻ നല്ലവഴിവിട്ടുകളഞ്ഞതുകൊണ്ടു് അവനെ നിന്ദിച്ചുമാത്രം ഒരു പഴഞ്ചൊല്ലായ്ട്ടു് ആക്കുവാനുമായി ദൈവംതന്നെ അവന്റെ ശത്രുക്കളെ അവനു വിരോധമായിട്ടു് ഉയർത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:— നീ പുറപ്പെട്ടുപോരുന്നതിനുമുമ്പു് അവനുമായി ഒന്നും സംസാരിക്കയുണ്ടായില്ലേ?

വിശ്വാസി:—ഒരിക്കൽ ഞാൻ തെരുവിൽവച്ചു് അവനെ കണ്ടു. എന്നാൽ താൻ ചെയ്തതിനെക്കുറിച്ചു ലജ്ജിക്കുന്നവൻ എന്നപോലെ നേരെ നോക്കാതെ മുഖംതിരുക്കിക്കൊണ്ടു ഒഴിഞ്ഞുപൊയ്ക്കളകയാൽ അവനുമായിട്ടു സംസാരിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഹാ! ഞാൻ പുറപ്പെട്ട സമയം ആ മനുഷ്യൻ നന്നായി വരുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ആ പട്ടണത്തിന്റെ നാശത്തോടുകൂടെ അവനും നശിച്ചുപോകുമെന്നു തോന്നുന്നു. എന്നാൽ "സ്വന്ത ഛർദ്ദിക്കു തിരിഞ്ഞ നായെന്നും കുളിച്ചിട്ടു ചെളിയിൽ ഉരുളുവാൻ തിരിഞ്ഞ പന്നി എന്നുമുള്ള" നേരായ പഴഞ്ചൊല്ലിൻപ്രകാരം അവനു സംഭവിച്ചു.

വിശ്വാസി:—ഞാനും അങ്ങനെതന്നെ അവനെക്കുറിച്ചു ശങ്കിക്കുന്നു. എങ്കിലും സംഭവിപ്പാനുള്ള കാര്യം തടുപ്പാൻ ആർക്കു കഴിയും?

ക്രിസ്ത്യാനി:—കൊള്ളാം, അയല്പക്കാരനായ വിശ്വാസീ! അവന്റെ കാര്യം വിട്ടിട്ടു നമുക്കുതന്നെ ഏറ്റവും പ്രയോജനകരമായിരിക്കുന്ന സംഗതികളെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കാം. നീ പോരുമ്പോൾ, വഴിയിൽ എന്തെല്ലാം നിനക്കു സംഭവിച്ചു എന്നു എന്നോടു പറയുക. എന്തെന്നാൽ നിനക്കു ചില കാര്യങ്ങൾ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു് എന്നു ഞാൻ അറിയുന്നു; ഇല്ലെങ്കിൽ, അതു ഒരതിശയമാണല്ലോ.

വിശ്വാസി:—നീ വീണു എന്നു എനിക്കു തോന്നിയ ആ കുഴിയിൽനിന്നു ഞാൻ രക്ഷപെട്ടു അപകടം കൂടാതെ വാതിൽക്കലോളം വന്നാറെ, "ദുർമ്മോഹവികാരിണി" എന്നു പേരായിട്ടു് ഒരുത്തിയെ കണ്ടതേയുള്ളു. അവൾക്കു എന്നെ ഉപദ്രവിക്കണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—നീ അവളുടെ വലയിൽ നിന്നു രക്ഷപെട്ടതു നന്നായി. അവൾ യോസേഫിനെ വളരെ ഉപദ്രവിച്ചു. നിന്നെപ്പോലെ അവനും അവളിൽനിന്നു രക്ഷപെട്ടു; എങ്കിലും അവൻ മരിച്ചുപോകേണ്ടതായിരുന്നു.

വിശ്വാസി:—അവൾ എത്രമാത്രം മുഖസ്തുതി പറയുന്നവളാണെന്നു നേരിട്ടറിഞ്ഞെങ്കിൽ മാത്രമേ മനസ്സിലാകൂ. പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുക പ്രയാസം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സകലവിധ സുഖാനുഭവങ്ങളും തരാമെന്നു വാഗ്ദത്തം ചെയ്തുകൊണ്ടു് അവളോടുകൂടെ തിരിവാനായിട്ടു് എന്നെ വശീകരിപ്പാൻ അവൾ വളരെ ശ്രമിച്ചു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഇല്ല, ഒരു നല്ല മനോബോധം എന്നുള്ള ആ സുഖാനുഭവം നല്ലതാമെന്നു അവൾ നിന്നോടു വാഗ്ദത്തം ചെയ്തിട്ടില്ല.

വിശ്വാസി:—ജഡത്തിന്നടുത്ത സകല സുഖാനുഭവങ്ങളെയും കുറിച്ചത്രെ ഞാൻ പറഞ്ഞതെന്നു നീ അറിയുന്നുവല്ലോ.

ക്രിസ്ത്യാനി :—അവളിൽനിന്നു നീ രക്ഷപ്പെട്ടതിനായി ദൈവത്തിനു സ്തോത്രംചെയ്ക. "യഹോവയാൽ നിരസിക്കപ്പെട്ടവർ അവളുടെ കുഴിയിലേക്കു വീഴും."

വിശ്വാസി :—ഇല്ല, ഞാൻ അവളിൽനിന്നു മുഴുവനും രക്ഷപെട്ടോ ഇല്ലയോ എന്നു ഞാൻ അറിയുന്നില്ല.

ക്രിസ്ത്യാനി :—എന്തുകൊണ്ട്? അവളുടെ ആഗ്രഹങ്ങളെ നീ സമ്മതിച്ചില്ല എന്നു ഞാൻ അറിയുന്നു.

വിശ്വാസി :—ഇല്ല, എന്നെത്തന്നെ അശുദ്ധമാക്കുവാൻ സമ്മതിച്ചില്ല; എന്തെന്നാൽ, "അവളുടെ കാലുകൾ പാതാളത്തിലേക്കു ഓടുന്നു എന്നു മുമ്പിനാലെയുള്ള ഒരു എഴുത്തു ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ളതു ഓർത്തു; അങ്ങനെ അവളുടെ നോട്ടങ്ങളാൽ മയങ്ങിപ്പോകാതിരിപ്പാനായിട്ട് എന്റെ കണ്ണുകൾ ഞാൻ അടച്ചുകളഞ്ഞു. എന്നാൽ അവൾ എന്നെ പരിഹസിച്ചു. ഞാൻ എന്റെ വഴിയെ പോരികയും ചെയ്തു.

ക്രിസ്ത്യാനി :—നീ പോരുമ്പോൾ മറെറാരു പ്രതിബന്ധവും നിനക്കു നേരിട്ടില്ലയോ?

വിശ്വാസി :—വൈഷമ്യം എന്നു പേരുള്ള മലയുടെ അടിവാരത്തു വന്നപ്പോൾ കാഴ്ചയ്ക്കു ഏറെറവും യോഗ്യനായ ഒരു മനുഷ്യനെ ഞാൻ കണ്ടു. അവൻ എന്നോടു "നീ ആരെന്നും എവിടെ പോകുന്നു" എന്നും ചോദിച്ചു. "ഞാൻ മോക്ഷപട്ടണത്തിലേക്കു പോകുന്ന ഒരു വഴിക്കാരനാണ്" എന്നു ഞാൻ അവനോടു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ആ വൃദ്ധൻ എന്നോടു, "നീ ഒരു പരമാർത്ഥിയെപ്പോലെ ഇരിക്കുന്നു, ഞാൻ നിനക്കു തരുന്ന കൂലിക്കായിട്ട് എന്നോടുകൂടെ പാർപ്പാൻ നിനക്കു സമ്മതം ഉണ്ടോ?" എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ഞാൻ അവനോടു, "നിന്റെ പേരെന്ത്?, നീ പാർക്കുന്നതെവിടെ?" എന്നു ചോദിച്ചു. "എന്റെ പേർ ഒന്നാമത്തെ ആദാം" എന്നാകുന്നു; "വഞ്ചന എന്ന നഗരത്തിൽ ഞാൻ പാർക്കുന്നു" എന്നു അവൻ പറഞ്ഞു. പിന്നെ ഞാൻ അവനോടു, "നിന്റെ വേല എന്ത്" എന്നും, "നീ തരുന്ന കൂലി എന്താകുന്നു" എന്നും ചോദിച്ചതിൽ "എന്റെ വേല വളരെ സന്തോഷങ്ങൾ ആകുന്നു" എന്നും, "എന്റെ കൂലി ഒടുക്കം നീ

എന്റെ അവകാശിയായിത്തീരുമെന്നുള്ളതാകുന്നു" എന്നും അവൻ എന്നോടു പറഞ്ഞു. പിന്നെയും, അവന്റെ വീടു എങ്ങനെയുള്ളതെന്നും അവന്റെ മറ്റു ഭൃത്യന്മാർ എങ്ങനെയുള്ളവരെന്നും ഞാൻ ചോദിച്ചു. "എന്റെ വീടു ലോകത്തിലുള്ള സകല പ്രമോദങ്ങളെക്കൊണ്ടും അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടതാകുന്നു" എന്നും "എന്റെ ഭൃത്യന്മാർ ഞാൻതന്നേ ജനിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവരാകുന്നു" എന്നും അവൻ എന്നോടു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവനു എത്ര മക്കളുണ്ടു് എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു. എന്നാറെ "ജഡമോഹവും, കൺമോഹവും, ജീവനത്തിന്റെ പ്രതാപവും എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു പുത്രിമാർ മാത്രമെ എനിക്കുള്ളു; നിനക്കു മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ അവരെ വിവാഹം ചെയ്യാം" എന്നു അവൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ "ഞാൻ നിന്നോടുകൂടെ എത്രനാൾ പാർക്കണം" എന്നു ഞാൻ അവനോടു ചോദിച്ചതിൽ "ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന കാലത്തോളംതന്നെ" എന്നു അവൻ എന്റെ ചോദ്യത്തിനു മറുപടി നല്കി.

ക്രിസ്ത്യാനി:—കൊള്ളാം; പിന്നെ ആ വൃദ്ധനും നീയും തമ്മിൽ ഒടുവിൽ എങ്ങനെ പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു?

വിശ്വാസി:—ആദ്യം ആ മനുഷ്യനോടുകൂടെ പോകുവാൻ എനിക്കു അല്പം മനസ്സുണ്ടായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ അവൻ ഏറ്റവും പരമാർത്ഥമായിട്ടു സംസാരിച്ചു എന്നു എനിക്കു തോന്നി. എന്നാൽ ഞാൻ അവനോടു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അവന്റെ നെറ്റിയിൽ നോക്കിയതിൽ "പഴയ മനുഷ്യനെ അവന്റെ പ്രവൃത്തികളോടുകൂടെ ഉരിഞ്ഞുകളവിൻ" എന്നു അവിടെ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—പിന്നെ എന്തുണ്ടായി?

വിശ്വാസി:—അവനെന്തെല്ലാം മുഖസ്തുതികൾ പറഞ്ഞാലും എന്നെ അവന്റെ വീട്ടിലാക്കിയാൽ അടിമയായിട്ടു് അവൻ എന്നെ വിറ്റുകളയുമെന്നു് എന്റെ മനസ്സിൽ വളരെ ശക്തിയായി തോന്നി. അതുകൊണ്ടു "നിന്റെ വീട്ടുവാതിലിനോടു അടുപ്പാൻ എനിക്കു മനസ്സില്ലായ്കയാൽ നീ ഇനിയും ഇപ്രകാരം സംസാരിക്കേണ്ടാ" എന്നു ഞാൻ അവനോടു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവൻ എന്നെ നിന്ദിച്ചു, എന്റെ വഴി

എന്റെ ആത്മാവിനെ ദുഃഖമുള്ളതാക്കിത്തീർപ്പാൻ തക്കവണ്ണമുള്ള ഒരു ആളിനെ അവൻ എന്റെ പിന്നാലെ അയയ്ക്കുമെന്നു എന്നോടു പറഞ്ഞു. അങ്ങനെ ഞാൻ അവനിൽനിന്നു പൊയ്ക്കളവാനായിട്ടു തിരിഞ്ഞു; തിരിഞ്ഞ ഉടൻതന്നെ അവൻ എന്റെ മാംസത്തെ പിടിച്ചു ഞാൻ മരിക്കത്തക്കവണ്ണം പുറകോട്ടു വലിക്കയാൽ, എന്നിൽ "ഒരു പങ്കു" അവൻ എടുത്തുകളഞ്ഞു എന്നു എനിക്കു തോന്നി. ഇതിങ്കൽ "ഹാ അരിഷ്ടനായ മനുഷ്യൻ" എന്നു ഞാൻ നിലവിളിച്ചു. അങ്ങനെ ഞാൻ അതു മലകയറുകയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ ഞാൻ പകുതിവഴി മുകളിൽ കയറിയപ്പോൾ, പുറകോട്ടു നോക്കി. അപ്പോൾ കാറ്റിനുതുല്യം അതിവേഗത്തിൽ ഒരുത്തൻ എന്റെ പിന്നാലെ വരുന്നതു കണ്ടു. വഴിയമ്പലം നില്ക്കുന്ന സ്ഥലത്തുവച്ചു അവൻ എന്റെകൂടെ വന്നെത്തി.

120754

ക്രിസ്ത്യാനി:—അവിടെത്തന്നെ ഞാൻ വിശ്രമിക്കുവാനിരുന്നു; എന്നാൽ ഉറങ്ങിപ്പോയതുകൊണ്ടു എന്റെ മടിയിൽനിന്നു ചുരുൾ ഞാൻ അറിയാതെ നിലംപതിച്ചു.

പരിശാസി:—ഉത്തമനായ സഹോദരാ, എനിക്കു ചെവി തരിക. ആ മനുഷ്യൻ എന്റെകൂടെ വന്നുചേർന്നയുടൻതന്നെ, ഒരു വാക്കും ഒരു അടിയും മാത്രം ഉണ്ടായി. പിന്നെ എന്നെ തട്ടി താഴെയിട്ടു എന്നെ മരിച്ചവനെപ്പോലെയാക്കി; എന്നാൽ എനിക്കു അല്പം ബോധം വന്നപ്പോൾ അവൻ ഇപ്രകാരം എന്നോടു ചെയ്തതു എന്തുകൊണ്ടെന്നു ഞാൻ അവനോടു ചോദിച്ചതിൽ "ഒന്നാമത്തെ ആദാമിനോടു ഞാൻ രഹസ്യമായി ചേർന്നതുകൊണ്ടു" എന്നു അവൻ പറഞ്ഞു. അതിന്റെശേഷം മരിക്കത്തക്കവണ്ണം മറെറാരടി അവൻ നെഞ്ഞിടത്തിൽ അടിച്ചു പുറകോട്ടു എന്നെ തട്ടിയിട്ടു. അങ്ങനെ മുമ്പിലത്തെപ്പോലെ പിന്നെയും ഞാൻ മരിച്ചവനെപ്പോലെ അവന്റെ കാൽക്കൽ കിടന്നു. വീണ്ടും എനിക്കു ബോധം വന്നപ്പോൾ കരുണയ്ക്കായിട്ടു ഞാൻ അവനോടു നിലവിളിച്ചു. എന്നാറെ "കരുണ കാണിക്കുന്നതു എങ്ങനെയെന്നു ഞാൻ അറിയുന്നില്ല" എന്നു അവൻ പറഞ്ഞു. പിന്നെയും എന്നെ അവൻ അടിച്ചു താഴെയിട്ടു. എന്നാൽ വേറെ

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

ഒരാൾ അതുവഴിവന്നു അവനെ വിരോധിക്കാതിരുന്നു എങ്കിൽ അവൻ എന്റെ അവസാനം വരുത്തുമായിരുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—അവനെ വിരോധിച്ചവൻ ആരായിരുന്നു?

വിശ്വാസി:—ആദ്യം ഞാൻ അവനെ അറിഞ്ഞില്ല. പിന്നെ അവൻ കടന്നുപോയപ്പോൾ, അവന്റെ കൈകളിലും വിലാപ്പുറത്തും ആണിപ്പഴുതുകൾ ഞാൻ കണ്ടു; അവൻ നമ്മുടെ കർത്താവാകുന്നു എന്നു അപ്പോൾ ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഇങ്ങനെ ഞാൻ മല കയറിപ്പോകയും ചെയ്തു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—നിന്റെ പിന്നാലെ വന്ന മനുഷ്യൻ മോശെ ആയിരുന്നു. അവൻ ഒരുത്തനേയും രക്ഷിക്കുന്നില്ല; അവന്റെ ന്യായപ്രമാണം ലംഘിക്കുന്നവരോട്ടു കരുണ കാണിക്കുന്നതു എങ്ങനെയെന്നും അറിയുന്നതുമില്ല.

വിശ്വാസി:—ഞാൻ അതു നല്ലവണ്ണം അറിയുന്നു. അവൻ അപ്പോൾ എന്നെ കണ്ടതു ഒന്നാമത്തെ കാഴ്ചയല്ല; ഞാൻ വീട്ടിൽ സുഖമായിട്ടു പാർത്തിരുന്നപ്പോൾ ഞാൻ അവിടെ താമസിച്ചാൽ എന്റെ തലസ്ഥലമീതെ എന്റെ ഭവനം തൂട്ടുകളയുമെന്നു എന്നോട്ടു വന്നു പറഞ്ഞതു അവൻതന്നെ ആയിരുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—മോശെ നിന്നോട്ടു എതിർത്തു ആ മലയുടെ മുകളിൽ നില്ക്കുന്ന വീടു നീ കണ്ടില്ലയോ?

വിശ്വാസി:—ഉവ്വ്, ഞാൻ അതിനടുത്തു വരുന്നതിനു മുമ്പു സിംഹങ്ങളെയും കണ്ടു. എന്നാൽ സിംഹങ്ങളോ, അപ്പോൾ ഉച്ചസമയമായിരുന്നതുകൊണ്ടു ഉറങ്ങുകയായിരുന്നു എന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു. പിന്നെ എനിക്കു പകൽ കുറച്ചു അധികമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു ഞാൻ വാതിൽകാവൽക്കാരനെ കടന്നു മലയുടെതാഴെ വരികയും ചെയ്തു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—നീ കടന്നുപോകുന്നതു അവൻ കണ്ടു എന്നു എന്നോട്ടു പറഞ്ഞു. എന്നാൽ നീ ആ വീട്ടിൽ കയറിയിരുന്നു എങ്കിൽ നന്നായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ നിന്റെ മരണംവരെയും നീ മറന്നുപോകാത്തതായുള്ള അനേകം അപൂർവ്വകാഴ്ചകൾ അവർ നിനക്കു കാണിച്ചുതരുമായിരുന്നു.

എന്നാൽ വിനയം എന്ന താഴ്വരയിൽവച്ചു നീ ഒരുത്തനെയും കണ്ടില്ലയോ? എന്നോടു പറയുക:

വിശ്വാസി:—ഉവ്വ്, അലംഭാവമില്ലാത്തവൻ എന്ന ഒരുത്തനെ ഞാൻ കണ്ടു. അവനോടുകൂടെ തിരിച്ചുപോകുന്നതിനു എന്നെ സമ്മതിപ്പിക്കുവാൻ അവൻ ശ്രമിച്ചു. ഇതിനു അവൻ പറഞ്ഞ കാരണങ്ങൾ, ആ താഴ്വര അശേഷം മാനമില്ലാത്തതാകുന്നു എന്നും, അവിടെ പോകുന്നതു നിഗളം, അഹങ്കാരം, തന്നേടം, ലോകമഹിമ മുതലായ എന്റെ സ്നേഹിതന്മാരെയെല്ലാം വെറുപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു വഴിയാകുന്നു എന്നും, ഞാൻ ആ താഴ്വരയൂടെ നടപ്പാൻതക്കവണ്ണം അത്ര ഭോഷനായാൽ അവർ എല്ലാവരും എന്നെക്കാളേറെ ഏറ്റവും വിരുദ്ധമാകുമെന്നും ആയിരുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—കൊള്ളാം, നീ അവനോടു അതിനുത്തരമായി എന്തു പറഞ്ഞു?

വിശ്വാസി.—അവൻ പേർ പറഞ്ഞ ഇവരെല്ലാവരും ജഡപ്രകാരം എന്റെ ശ്രേഷ്ഠക്കാരായിരുന്നതുകൊണ്ടു ഞാൻ അവരുടെ ചാച്ചുക്കാരനാണെന്നു പറവാൻ അവക്കു അവകാശം ഉണ്ടു്. എങ്കിലും ഒരു സഞ്ചാരിയായിത്തീർന്ന നാൾമുതൽ ഞാൻ ഏതുപ്രകാരം അവരെ തള്ളിക്കളഞ്ഞുവോ അപ്രകാരംതന്നെ അവർ എന്നെയും ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും, ആയതുകൊണ്ടു ഇപ്പോൾ അവർ എനിക്കു കേവലം അന്യന്മാരെപ്പോലെ ഇരിക്കുന്നു എന്നും ഞാൻ അവനോടു പറഞ്ഞു. വിശേഷിച്ചും ഈ താഴ്വരയെക്കുറിച്ചു അവൻ പറഞ്ഞതു അശേഷം തെറ്റുതന്നെ. എന്തെന്നാൽ "ബഹുമാനത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വിനയം ഉണ്ടു"; ആയതുകൊണ്ടു ഏറ്റവും നല്ലതെന്നു അവൻ വിചാരിച്ച ആ ബഹുമാനം തിരെത്തെറ്റുകുന്നതിനേക്കാൾ മഹാബുദ്ധിമാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ബഹുമാനത്തിങ്കലേക്കു ഈ താഴ്വരയൂടെ ചെല്ലുവാൻ എനിക്കു അതിയായ താല്പര്യമുണ്ടെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ആ താഴ്വരയിൽ മറ്റൊന്നും നീ കണ്ടില്ലയോ?

വിശ്വാസി:—ഉവ്വ്, ഞാൻ 'ലജ്ജ' എന്ന ഒരുത്തനെ

കണ്ടു എന്റെ വഴിയാത്രയിൽ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ള സകല മനുഷ്യരിലും ഇവൻ മാത്രം തെറ്റായ ഒരു പേർ ധരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു. മറ്റവർ കുറെ തക്കേടും മറ്റും കഴിച്ചശേഷം മടങ്ങിപ്പോകും; എന്നാൽ ധൈര്യമുഖമുള്ള ലജ്ജ എന്നവനോ, അവൻ ഒരുനാളും അങ്ങനെ മടുത്തു പോകുന്നവനല്ല.

ക്രിസ്ത്യാനി:—എന്തുകൊണ്ടു? അവൻ നിന്നോടു എന്തു പറഞ്ഞു?

വിശ്വാസി:—അവൻ മാർഗ്ഗത്തിനുതന്നെയും വിരോധം പറഞ്ഞു. മാർഗ്ഗം പ്രമാണിക്കുന്നതു മനുഷ്യനു കുറവും ഹീനത്വവും ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നതും അടിമത്വത്തിനടുത്തതുമായ ഒരു കാര്യം ആകുന്നു എന്നും, ഇളപ്പമായുള്ള മനോബോധം മനുഷ്യർക്കു ചേരാത്തതാകുന്നു എന്നും, ധീരന്മാരായുള്ള മറ്റാളുകൾ ചെയ്യുന്നപ്രകാരം ഒരു മനുഷ്യൻ അവന്റെ വാക്കുകളിലും വഴികളിലും പ്രശംസിക്കാതെയിരുന്നാൽ ജനങ്ങൾ അവനെ പരിഹസിക്കുമെന്നും അവൻ പറഞ്ഞു. പിന്നെയും ശക്തിമാന്മാരും ധനവാന്മാരും ജ്ഞാനികളുമായുള്ളവരിൽ വളരെ മുക്കും പേർക്കു മാത്രമേ എനിക്കുള്ള വിചാരം ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു എന്നും, അവർക്കു തന്നെയും ഭോഷന്മാരായി തീരുന്നതിനും, യാതൊരുത്തനും അറിയാത്ത കാര്യത്തിനുവേണ്ടി സകലവും നഷ്ടപ്പെടുത്തുവാൻ തക്കവണ്ണം മനസ്സു തോന്നുന്നതിനും മറ്റുള്ളവർ അവരെ സമ്മതിപ്പിക്കുന്നതിനു മുമ്പു് ആ വിചാരം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നും അവൻ പറഞ്ഞു. ഇതുകൂടാതെയും, ഈ കാലങ്ങളിൽ പ്രത്യേകമായിട്ടു, മോക്ഷയാത്രക്കാരായിരിക്കുന്നവരുടെ എളിമയായും ഹീനമായുമുള്ള അവസ്ഥയെയും, മൂഢതയെയും, ലോകശാസ്ത്രത്തിൽ അവർക്കുള്ള അറിവില്ലായ്മയെയുംകുറിച്ചു് അവൻ നിന്ദിച്ചു. അത്രയുമല്ല, ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഈ സംഗതികൾക്കുടാതെ മറ്റു് അനേക കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവൻ എന്നോടു വിരോധമായിട്ടു പറഞ്ഞു. ഒരു പ്രസംഗം കേൾക്കുമ്പോൾ പരിതാപപ്പെട്ടു ദുഃഖിച്ചിരിക്കുന്നതും, നെടുവീർപ്പോടും ഞരക്കത്തോടുംകൂടെ വീട്ടിൽ വരുന്നതും, നിസ്സാര കുറ്റങ്ങൾക്കായി അയൽക്കാരനോടു ക്ഷമ ചോദിക്കയോ, ആരുടെ എങ്കിലും പക്കൽനിന്നു, വല്ലതും അപ

ഹരിച്ചുപോയാൽ തിരിച്ചുകൊടുക്കയോ ചെയ്യുന്നതും ലജ്ജാകരമാകുന്ന എന്നുംമറും ആയിരുന്ന അവന്റെ സംസാരം. പിന്നെയും, വലിയവരിൽ കാണുന്ന ഏതാനും ഭൂസ്വഭാവങ്ങൾ ഹേതുവായിട്ടു് അവരെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞു് അവരോടു അന്യപ്പെട്ടു ജീവിക്കുന്നതിനും, ഒരേ മാർഗ്ഗാനുസാരികൾ എന്നുള്ള ന്യായത്താൽ എളിയവരെ കൈക്കൊണ്ടു ബഹുമാനിക്കുന്നതിനും ഇടയാക്കുന്നതു മാർഗ്ഗം ആകുന്നു. ഇതു ലജ്ജ അല്ലയോ എന്നു ചോദിക്കയും ചെയ്തു.

ക്രിസ്ത്യാനി:— ഇതിനു നീ അവനോടു എന്തു മറുപടിയാണു് പറഞ്ഞതു്?

വിശ്വാസി:— ആദ്യം എന്തു പറയേണ്ടു എന്നു് എനിക്കറിവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എന്നു മാത്രവുമല്ല, എന്റെ മുഖത്തു രക്തം പൊടിച്ചുവരുമാറു് അവൻ എന്നെ അത്രമാത്രം വ്യസനിപ്പിച്ചു. ഈ ലജ്ജ എന്നു പറഞ്ഞവൻതന്നെയാണു അതിനു കാരണം. അങ്ങനെ അവൻ എന്നെ മിക്കവാറും പിൻതിരിച്ചു. എന്നാൽ ഒടുവിൽ "മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ ഉന്നതമായതു ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പാകെ അറപ്പുതന്നെ" എന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചുതുടങ്ങി. പിന്നെയും ഈ ലജ്ജ എന്നവൻ മനുഷ്യർ എങ്ങനെയിരിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതല്ലാതെ ദൈവം ആരാകുന്നു എന്നോ, ദൈവത്തിന്റെ വചനം എന്താകുന്നു എന്നോ ഉള്ള സംഗതികളൊന്നും എന്നോടു പറയുന്നില്ല എന്നു ഞാൻ ഓർമ്മിച്ചു. വിശേഷിച്ചും വിധിദിവസത്തിൽ, നാം ഒന്നുകിൽ മരണത്തിനു്, അല്ലെങ്കിൽ ജീവനു വിധിക്കപ്പെടുവാനിരിക്കുന്നതു ലോകത്തിന്റെ ധീരതയിൻപ്രകാരം അല്ല അത്യുന്നതനായിരിക്കുന്നവന്റെ ജ്ഞാനത്തിൻപ്രകാരവും ന്യായപ്രമാണത്തിൻപ്രകാരവും അത്രെ എന്നും, ഇതു ഹേതുവായിട്ടു ദൈവം പറയുന്ന കാര്യത്തിനു ലോകത്തിലുള്ള മനുഷ്യർ എല്ലാം വിരോധികൾ ആയിത്തീർന്നാലും അതുതന്നെ ഏറ്റവും നല്ലതായിട്ടുള്ളതാകുന്നു എന്നും ഞാൻ വിചാരിച്ചു. അതുകയാൽ ദൈവം തന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ടതുകൊണ്ടും, ഇളപ്പമുള്ള മനോബോധത്തെ ദൈവം അധികം സ്നേഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടും സ്വർഗ്ഗരാജ്യം നിമിത്തം തങ്ങളെത്തന്നെ ഭോഷന്മാരാക്കുന്നവർ മഹാ ബുദ്ധിമാന്മാ

രാകുന്നതുകൊണ്ടും, മശിഹായെ സ്നേഹിക്കുന്ന ദരിദ്രൻ ലോകത്തിൽ അവനെ പകയ്ക്കുന്ന മഹാ മുഖ്യനായ മനുഷ്യനെക്കാളും അധികം ധനവാനാകുന്നതുകൊണ്ടും "ലജ്ജയേ, പുറപ്പെട്ടുപോക; നീ എന്റെ രക്ഷയ്ക്ക് ഒരു ശത്രുവാകുന്നു; എന്റെ ഉടയവനായിരിക്കുന്ന കർത്താവിനു വിരോധമായിട്ടു നിന്നെ ഞാൻ പ്രമാണിക്കുമോ? അവന്റെ വരവിങ്കൽ ഞാൻ അവന്റെ മുഖത്തു നോക്കുന്നതെങ്ങനെ? ഇപ്പോൾ ഞാൻ അവന്റെ വഴികളെക്കുറിച്ചും അവന്റെ ഭൃത്യന്മാരെക്കുറിച്ചും ലജ്ജിക്കുന്നു എങ്കിൽ, അവനിൽനിന്നു ഞാൻ എങ്ങനെ അനുഗ്രഹം പ്രാപിക്കും" എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു.

എന്നാൽ ഈ ലജ്ജ എന്നവൻ മഹാധൈര്യമുള്ള ഒരു നീചനായിരുന്നു; എന്റെ അടുത്തുനിന്നു് അവനെ ഒഴിച്ചുവിടുവാൻ വലിയ പ്രയാസമായി തീർന്നു. എന്നുതന്നെയല്ല, അവൻ എന്റെ അടുക്കൽ ക്രൂടെക്രൂടെ വരികയും മാർഗ്ഗത്താൽ ഉണ്ടാകുന്ന മറുചില ബലഹീനതകളെക്കുറിച്ചു് ഇടവിടാതെ എന്റെ ചെവിയിൽ മന്ത്രിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ കാര്യത്തെപ്പറ്റി ഇനിയും പ്രയത്നിക്കുന്നതു് വ്യർത്ഥംതന്നെ എന്നു ഞാൻ അവനോടു ഖണ്ഡിതമായി പറഞ്ഞു. എന്തെന്നാൽ അവൻ നിന്ദ്യമായിട്ടു വിചാരിച്ച ആ കാര്യങ്ങളിൽതന്നെ അതിയായ മഹത്വമുണ്ടെന്നു ഞാൻ കണ്ടു. അങ്ങനെ ഒടുവിൽ ഈ നിശ്ചേഷ്ടബുദ്ധിയായവനിൽനിന്നു ഞാൻ പിരിഞ്ഞുപോന്നു. അവനിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടശേഷം ഞാൻ ഇപ്രകാരം പാടുവാൻ തുടങ്ങി:—

കർത്താവു തന്റെ വിധിയാൽ, നല്ല ചിത്താനുസരിണാം
നാനാപ്രകാരമായിട്ടു ഉണ്ടാകുന്ന പരീക്ഷകൾ
സമസ്തവും ജഡത്തോടു ചേരുന്നവയുമാകുന്നു.
നാമിപ്പോഴെങ്കിലും മറുസമയത്തെന്നിരിക്കിലും
അവയാൽ പിടിപെട്ടിട്ടു, ജയിക്കപ്പെട്ട വ്യാകുലാൽ
തള്ളിക്കളയപ്പെടുവാൻ, അവ ഏവമുൽഭവിച്ചു;
പുതുരായി വരുന്നുണ്ടു; ആകയാൽ വഴിപോകരേ
നിങ്ങൾ ജാഗ്രണംചെയ്യുധൈര്യപ്പെട്ടവരാകുവിൻ.

ക്രിസ്ത്യാനി.— എന്റെ സഹോദരാ, നീ ഇത്ര ധൈര്യത്തോടെ ആ ചണ്ഡാളനോടു് എതിർത്തുനിന്നതിനാൽ എനി

ക്ക വളരെ സന്തോഷമുണ്ടു്. നീ പറഞ്ഞപ്രകാരം എല്ലാവരിലുംവച്ചു് അവനെമാത്രം തെറ്റായിട്ടു പേർവിളിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നു. എന്തെന്നാൽ തെരുവുകളിൽ നമ്മെ പിന്തുടർന്ന സകല മനുഷ്യരുടെയും മുമ്പാകെ നന്മയായുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു നമ്മെ ലജ്ജിപ്പിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം അവൻ അത്ര ധൈര്യമുള്ളവനാകുന്നു. അവൻ തീരെ അറപ്പില്ലാത്തവൻ അല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ, ഇപ്രകാരം ചെയ്യാൻ ഒരുനാളും ശ്രമിക്കയില്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും നമുക്കു അവനോടു മറുത്തു നിൽക്കാം. എന്തെന്നാൽ ഈ സാമർത്ഥ്യം ഒക്കെയും അവനു് ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും അവൻ ഉയർത്തുന്നതു ബുദ്ധിഹീനനെ ആകുന്നു; മറ്റാരെയും അല്ല. "ജ്ഞാനമുള്ളവർ മഹത്വത്തെ അവകാശമായനുഭവിക്കും; എന്നാൽ ലജ്ജ ബുദ്ധിഹീനന്മാരുടെ ഉയർച്ച ആകും" എന്നു ശലോമോൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

വിശ്വാസി:— ഭൂമിയിൽ സത്യത്തിനായിട്ടു നാം ശൗര്യമുള്ളവരായിരിക്കണമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുന്നവനോടു ലജ്ജയ്ക്കു വിരോധമായിട്ടു നമ്മെ സഹായിക്കണമെന്നു നാം നിലവിളിച്ചു് അപേക്ഷിക്കേണ്ടുന്നതാകുന്നു എന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:— നീ പറയുന്നതു സത്യംതന്നെ. എന്നാൽ ആ താഴ്വരയിൽ മറ്റാരെയും നീ കണ്ടില്ലയോ?

വിശ്വാസി:— ഇല്ല, ഞാൻ കണ്ടില്ല; എന്തെന്നാൽ അതിലൂടെ ശേഷമുള്ള വഴിയിലൊക്കെയും, മരണനിഴലിൻ താഴ്വരയിലും എനിക്കു വെയിലുണ്ടായിരുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:— അതു നിനക്കു നന്നായിരുന്നു; എനിക്കോ, അവിടെ നേരെ വിപരീതമായിട്ടു ഭവിച്ചു. ആ താഴ്വരയിലേക്കു ഞാൻ പ്രവേശിച്ചുകഴിഞ്ഞ ഉടൻതന്നെ അപ്പൊല്ലോൻ എന്ന ആ ദുഷ്ടാത്മാവുമായിട്ടു കുറച്ചധികസമയത്തേക്കു് ഒരു ഭയങ്കരയുദ്ധം ഉണ്ടായി. അവൻ എന്നെ കൊന്നുകളയുമെന്നു ഞാൻ നിശ്ചയമായും വിചാരിച്ചു. ഞാൻ അങ്ങനെ വിചാരിച്ചതു് അവൻ എന്നെ തള്ളിയിട്ടു, എന്നെ കഷണം കഷണം ആക്കത്തക്കവണ്ണം അവന്റെ കീഴിൽ ഇട്ടു ഞെക്കിയപ്പോൾ ആയിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ അവൻ എന്നെ തള്ളിയിട്ടപ്പോൾ എന്റെ വാൾ കയ്യിൽനിന്നു തെറിച്ചുപോ

യി; അത്രയുമല്ല, അവനു് എന്നെക്കുറിച്ചു നിശ്ചയംവന്നു എന്നു് അവൻ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ഞാൻ ദൈവത്തോടു നിലവിളിച്ചു. അവൻ എന്നെ ചെവിക്കൊണ്ടു് എന്റെ സകല ഉപദ്രവങ്ങളിൽനിന്നും എന്നെ വിടുവിക്കയും ചെയ്തു. അതിന്റെശേഷം മരണനിഴലിൻതാഴ്വരയിലേക്കു ഞാൻ പ്രവേശിച്ചു, അതിലൂടെ ഉള്ള വഴി മുഴുവനും മിക്കവാറും തീരെ വെളിച്ചം ഇല്ലാത്തതായിരുന്നു. അവിടെ ഞാൻ കൊല്ലപ്പെട്ടുപോകുമെന്നു വീണ്ടും വീണ്ടും വിചാരിച്ചു. എന്നാൽ ഒടുവിൽ നേരം വെളുപ്പായി, സൂര്യനും ഉദിച്ചു. ശേഷം ഉണ്ടായിരുന്ന വഴിയിൽക്കൂടി അധികസൌഖ്യത്തോടും സമാധാനത്തോടുംകൂടെ ഞാൻ നടന്നു പോരികയും ചെയ്തു.

രണ്ടാം അദ്ധ്യായം

വാചാലൻ

വിശേഷിച്ചും ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതെന്തെന്നാൽ, അവർ നടന്നുപോകുമ്പോൾ, വിശ്വാസി യാദൃശ്ചികമായി ഒരു വശത്തേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ അവരിൽനിന്നു കുറെ ദൂരെ വാചാലൻ എന്ന ഒരുത്തൻ നടക്കുന്നതായി കണ്ടു. എന്തെന്നാൽ ഈ സ്ഥലത്തു അവർക്കെല്ലാവർക്കും നടപ്പാൻ വേണ്ടുവോളം ഇടയുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ ഒരു ദീർഘകായനായ മനുഷ്യനും അടുത്തു കാണുന്നതിനെക്കാൾ അകലെ കാണുമ്പോൾ കുറെക്കൂടെ പുഷ്ടിയുള്ളവനുമാകുന്നു. അവനോടു വിശ്വാസി ഇപ്രകാരം സംസാരിച്ചു

വിശ്വാസി:—സ്നേഹിതാ, നീ എവിടേക്കു പോകുന്നു? മോക്ഷരാജ്യത്തിലേക്കു പോകയാണോ?

വാചാലൻ:—അവിടേക്കുതന്നെ ഞാൻ പോകുന്നു.

വിശ്വാസി:—അതു കൊള്ളാം; എന്നാൽ നീ ഞങ്ങൾക്കു് ഒരു നല്ല കൂട്ടുകാരനായിരിക്കുമെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നു.

വാചാലൻ:—സസന്തോഷം ഞാൻ നിങ്ങളുടെ കൂട്ടുകാരനായിരിക്കും.

വിശ്വാസി:—എന്നാൽ വരിക, നാം ഒരുമിച്ചു നടന്നു് ഉപകാരമുള്ള കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംസാരിച്ചു നമ്മുടെ സമയം പോക്കാം.

വാചാലൻ:—നിങ്ങളോടെങ്കിലും മറ്റു യാതൊരുത്തരോടെങ്കിലും നല്ലതായുള്ള കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുന്നതു് എനിക്കു വളരെ ഇഷ്ടമുള്ള കാര്യം തന്നെ; ഇങ്ങനെയുള്ള നല്ല പ്രവൃത്തിക്കു മനസ്സുള്ള ആളുകളുമായി പരസ്പരം കാണുന്നതിനു് ഇടവരികയാൽ ഞാൻ സന്തോഷിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ, വഴിയാത്രയായിട്ടു പോകുമ്പോൾ ഒട്ടും പ്രയോജനമില്ലാത്ത കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംസാരിപ്പാനല്ലാതെ ഇപ്രകാരം തങ്ങളുടെ നേരം ഉപയോഗിക്കുവാൻ വിചാരിക്കുന്ന ആളുകൾ ചുരുക്കം; അതു് എനിക്കു ദുഃഖമായിരിക്കുന്നു.

വിശ്വാസി:—ഇതു് വ്യസനകരമായ കാര്യംതന്നെ സത്യം; എന്തെന്നാൽ ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യരുടെ നാവുകൊണ്ടു പറയുന്നതിനു, സ്വർഗ്ഗത്തിലെ ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കാര്യങ്ങളെപ്പോലെ യോഗ്യമായി മറെറന്തുള്ളു?

വാചാലൻ:—എനിക്കു നിന്നോടു് ഏറെറവും പ്രിയമായിരിക്കുന്നു; എന്തെന്നാൽ നിന്റെ വചനങ്ങൾ പൂർണ്ണബോധം നല്കുന്നവയാകുന്നു; ദൈവകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുന്നിടത്തോളം അത്ര സന്തോഷകരവും അത്ര ഉപകാരപ്രദവുമായുള്ള കാര്യങ്ങൾ മറെറന്തുള്ളു? ഒരു മനുഷ്യനു് അത്ഭുതമായുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ ഇഷ്ടമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ, അതായതു കാര്യങ്ങളുടെ സാരത്തെക്കുറിച്ചോ അല്ലെങ്കിൽ അതിശയം അടയാളം ഇവയെക്കുറിച്ചോ സംസാരിപ്പാൻ ഇഷ്ടമുണ്ടെങ്കിൽ, വിശുദ്ധ പ്രേതത്തിൽ എന്നപോലെ കാര്യങ്ങൾ, അത്ര സന്തോഷകരമായും രസകരമായും എഴുതിയിരിക്കുന്നതു മറെറവിടെ ആകുന്നു?

വിശ്വാസി:—അതു സത്യംതന്നെ. എന്നാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുന്നതിനാൽ നമുക്കു പ്രയോജനമുണ്ടാകണമെന്നായിരിക്കണം നമ്മുടെ പ്രത്യേക ആഗ്രഹം.

വാചാലൻ:—ഞാൻ പറഞ്ഞതും അതുതന്നെ. എന്തെന്നാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുന്നതു് ഏറ്റവും പ്രയോജനമുള്ള കാര്യമാകുന്നു. അതിനാൽ ഒരു മനുഷ്യനു് ഭൌമികമായ കാര്യങ്ങളുടെ മായ, സ്വർഗ്ഗീയമായ കാര്യങ്ങളുടെ നന്മ മുതലായി വളരെ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു് അറിവുണ്ടാകും; ഇതു സാമാന്യമായിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ ഏറ്റവും പ്രത്യേകമായിട്ടു് ഇതിനാൽ ഒരു മനുഷ്യനു പുതിയ ജനനത്തിന്റെ ആവശ്യവും രക്ഷയ്ക്കു നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികൾ മതിയായിട്ടുള്ളവയല്ലാത്തതിനാൽ, മശിഹായുടെ നീതിയുടെ ആവശ്യവും അറിയാം. ക്രൂശാതെ അനുതപിക്ക, വിശ്വസിക്ക, പ്രാർത്ഥിക്ക, കഷ്ടമനുഭവിക്ക മുതലായവ എന്താകുന്നു എന്നും ഇതിനാൽ അറിയാം. മാത്രമല്ല, ഇതിനാൽ ഒരു മനുഷ്യനു് തന്റെ സ്വന്ത ആശ്വാസത്തിനായിട്ടു് സുവിശേഷത്തിലുള്ള വിലയേറിയ വാഗ്ദത്തങ്ങളും ആശ്വാസങ്ങളും ഏതാകുന്നു എന്നറിവാനും, അസത്യമായുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ തെറ്റെന്നു ബോധം വരുത്തുവാനും, സത്യത്തെ പാലിപ്പാനും, അറിവില്ലാത്തവർക്കു ബുദ്ധി പറഞ്ഞുകൊടുപ്പാനും പഠിക്കയും ചെയ്യാം.

വിശ്വാസി:—ഇതെല്ലാം സത്യംതന്നെ. ഈ കാര്യങ്ങൾ നിന്നിൽനിന്നു കേൾപ്പാൻ എനിക്കു സന്തോഷം ഉണ്ടു്.

വാചാലാൻ:—അയ്യോ! നിത്യജീവനുവേണ്ടി, വിശ്വാസത്തിന്റെയും തങ്ങളുടെ ആത്മാക്കളിൽ കൃപയുടെ പ്രവൃത്തിയുടെയും ആവശ്യകത അറിയുന്ന ആളുകൾ ചുരുക്കമായിരിക്കുന്നതു് ഈ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കാത്തതുകൊണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ മറ്റുള്ളവരോ, ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെ ക്രിയകളിൽ ആശ്രയിച്ചു പാർക്കുന്നു. അവമൂലം സ്വർഗ്ഗരാജ്യം ലഭിപ്പാൻ ഒരുത്തനും ഒരു പ്രകാരത്തിലും കഴിയുന്നതുമല്ല.

വിശ്വാസി:—എന്നാൽ ഈ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള മോക്ഷത്തിനടുത്ത അറിവു ദൈവത്തിന്റെ ദാനമാകുന്നുവല്ലോ. അവയെ ലഭിപ്പാൻ മനുഷ്യപ്രയത്നംകൊണ്ടെങ്കിലും അവയെക്കുറിച്ചുള്ള സംസാരംകൊണ്ടു മാത്രമെങ്കിലും ആർക്കും കഴിയുന്നതല്ല.

വാചാലൻ:—ഇതെല്ലാം എനിക്കു നല്ലതുപോലെ അറിയാം. ഒരു മനുഷ്യനു സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു നല്കപ്പെട്ടെന്നില്ല എങ്കിൽ, അവനു് ഒന്നും ലഭിപ്പാൻ കഴികയില്ല. സകലവും കൃപയാലാകുന്നു; ക്രിയകളാലല്ല. ഇതിനെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുവാനായിട്ടു വേദവാക്യങ്ങളിൽ നിന്നു നൂറു തെളിവുകൾ നിനക്കു പറഞ്ഞുതരുവാൻ എനിക്കു കഴിയും.

വിശ്വാസി:—കൊള്ളാം, നാം ഇപ്പോൾ സംസാരിക്കേണ്ടുന്ന കാര്യം എന്തു്?

വാചാലൻ:—നിനക്കിഷ്ടമുള്ളതു്; സ്വർഗ്ഗത്തിനുടുത്ത കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചാകട്ടെ, ഭൂമിക്കുടുത്ത കാര്യങ്ങളെ കുറിച്ചാകട്ടെ, ന്യായപ്രമാണത്തിനുടുത്ത കാര്യങ്ങളെ കുറിച്ചാകട്ടെ, സുവിശേഷത്തിനുടുത്ത കാര്യങ്ങളെ കുറിച്ചാകട്ടെ, ശുദ്ധമുള്ള കാര്യങ്ങളെ കുറിച്ചാകട്ടെ, അശുദ്ധമുള്ള കാര്യങ്ങളെ കുറിച്ചാകട്ടെ, കഴിഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെ കുറിച്ചാകട്ടെ, വരുവാനുള്ള കാര്യങ്ങളെ കുറിച്ചാകട്ടെ, അന്യകാര്യങ്ങളെ കുറിച്ചാകട്ടെ, സ്വന്തകാര്യങ്ങളെ കുറിച്ചാകട്ടെ, വിശേഷകാര്യങ്ങളെ കുറിച്ചാകട്ടെ വിശേഷമല്ലാത്ത കാര്യങ്ങളെ കുറിച്ചാകട്ടെ—സകലവും നമ്മുടെ പ്രയോജനത്തിനായിട്ടു തീരുമെങ്കിൽ ഞാൻ പറയാം.

വിശ്വാസി:—(ഇതിങ്കൽ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു് ഈ സമയമെല്ലാം തനിച്ചു് നടന്നിരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ അടുക്കൽ അടുത്തുചെന്നു് അവനോടു രഹസ്യത്തിൽ) നമുക്കു് എത്ര ധൈര്യമുള്ളോരു ക്രട്ടുകാരനെ കിട്ടിയിരിക്കുന്നു! ഇവൻ ഏറ്റവും വിശേഷപ്പെട്ട ഒരു വഴിക്കാരനായിത്തീരും.

ഇതിങ്കൽ ക്രിസ്ത്യാനി പുഞ്ചിരിയിട്ടു "നീ ഇത്ര ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ഈ മനുഷ്യൻ അവന്റെ ഈ നാവുകൊണ്ടു തന്നെ, അവനെ അറിയാത്ത ഇരുപതുപേരെ വഞ്ചിക്കും" എന്നു പറഞ്ഞു.

വിശ്വാസി:—അപ്പോൾ നീ അവനെ അറിയുമോ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഉവ്വു്, അവൻ തന്നെത്താൻ അറിയുന്നതിനെക്കാളും നല്ലവണ്ണം ഞാൻ അവനെ അറിയുന്നു.

വിശ്വാസി:—അവനാരാകുന്നു? പറയേണമേ.

ക്രിസ്ത്യാനി—അവന്റെ പേർ വാചാലൻ എന്നാകുന്നു. അവൻ നമ്മുടെ നഗരത്തിൽ പാർക്കുന്നു, നീ അവനെ അറിയാതിരിക്കുന്നതിനാൽ എനിക്കു് ആശ്ചര്യം തോന്നുന്നു. പക്ഷേ നമ്മുടെ നഗരം വലുതാകകൊണ്ടായിരിക്കും നിനക്കു് അവനെ അറിവാൻ ഇടയാകാഞ്ഞതു് എന്നു ഞാൻ നിരൂപിക്കുന്നു.

വിശ്വാസി:—അവൻ ആരുടെ മകൻ? അവൻ എവിടെ പാർക്കുന്നു?

ക്രിസ്ത്യാനി:—അവൻ മംഗലവാക്കു് എന്ന ഒരുത്തന്റെ മകൻ ആകുന്നു. വിടുവായിത്തെരുവിൽ പാർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; അവനോടു മുഖപരിചയമുള്ളവരാൽ ഒക്കെയും വിടുവായിത്തെരുവിലെ വാചാലൻ എന്ന പേരുകൊണ്ടു അവൻ അറിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവന്റെ നാവു വിശേഷപ്പെട്ടതുതന്നേ എങ്കിലും, അവൻ ഒരു നിസ്സാരനാകുന്നു.

വിശ്വാസി:—കൊള്ളാം! അവൻ കാഴ്ചയ്ക്കു് ഏറ്റവും നല്ലവനെന്നു തോന്നുന്നല്ലോ.

ക്രിസ്ത്യാനി:—അതു് അവനോടു നല്ല അടുപ്പമില്ലാത്തവർക്കാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ അവൻ പുറമേ ഏറ്റവും നല്ലവനും ഭവനത്തിൽ തീരെ പ്രാകൃതനുമാകുന്നു. അവൻ ഒരു നല്ല മനുഷ്യനാകുന്നു എന്നു നീ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു ചിത്രമെഴുത്തുകാരന്റെ വേലയിൽ ചില സംഗതികൾ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ളതു ഓർക്കുന്നു. അവന്റെ ചിത്രങ്ങൾ ദൂരെനിന്നു ബഹു വിശേഷമായിട്ടും അടുത്തു നോക്കുമ്പോൾ തുലോം ഭംഗി കുറഞ്ഞവയായും കാണപ്പെടുന്നു.

വിശ്വാസി:—നീ ചിരിച്ചതുകൊണ്ടു കളി പറയുന്നു എന്നതേ എനിക്കു തോന്നുന്നതു്.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഞാൻ ചിരിച്ചു എങ്കിലും, ഈ കാര്യത്തിൽ കളി പറകയോ, കാര്യംക്രടാതെ ഒരുത്തന്റെ പേരിൽ അപവാദം പറകയോ ചെയ്കയില്ല സത്യം; അവന്റെ അവസ്ഥയെ കുറച്ചുകൂടെ തെളിച്ചു കാണിക്കാം. അവൻ ഏതു ക്രൂട്ടത്തിലും ഏതു സംസാരത്തിലും കൂട്ടുന്നവനാകുന്നു. ഇപ്പോൾ നിന്നോടു സംസാരിച്ചതുപോലെതന്നെ ചാരായക്കടയിൽ ഇരിക്കുമ്പോഴും അവൻ സംസാരിക്കും. എത്ര അധികം അവൻ

കൂടിക്കുന്നുവോ അത്രയധികം ഈ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറയും. അവന്റെ ഹൃദയത്തിലോ, ഭവനത്തിലോ, വാക്കിലോ, മാർഗ്ഗത്തിനു യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ല. അവനുള്ളതെല്ലാം അവന്റെ നാവിൽ ഇരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു സംസാരിക്കുന്നതുതന്നെ അവന്റെ മാർഗ്ഗം.

വിശ്വാസി.—ഇതു നേരുതന്നെയോ? അങ്ങനെ ആകുന്നുവെങ്കിൽ ഞാൻ ഈ മനുഷ്യനാൽ ഏറ്റവും വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടു പോയല്ലോ.

ക്രിസ്ത്യാനി:—അതു നിശ്ചയംതന്നെ; എന്തെന്നാൽ 'അവർ പറയുന്നു, ചെയ്യുന്നില്ല താനും' എന്നുള്ള പഴഞ്ചൊല്ലും, "ദൈവത്തിന്റെ രാജ്യം വചനത്തിൽ അല്ല; ശക്തിയിൽ അത്രെ ആകുന്നു" എന്നുള്ളതും നീ ഒരുത്തുകാൾക. അവൻ പ്രാർത്ഥനയെക്കുറിച്ചും, അനുതാപത്തെക്കുറിച്ചും, വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ചും, പുതിയ ജനനത്തെക്കുറിച്ചും സംസാരിക്കുന്നു; എന്നാൽ അവയെക്കുറിച്ചു സംസാരിപ്പാൻമാത്രമെ അവൻ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളു. ഞാൻ അവന്റെ വീട്ടിൽവച്ചും വെളിയിൽവച്ചും അവന്റെ കാര്യം സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവനെക്കുറിച്ചു ഞാൻ പറയുന്ന കാര്യം സത്യം തന്നെ എന്നു എനിക്കു അറിയാം. മുട്ടയുടെ വെളുത്ത കരു എപ്രകാരം രുചിയില്ലാത്തതായിരിക്കുന്നുവോ, അപ്രകാരംതന്നെ അവന്റെ ഭവനവും മാർഗ്ഗശൂന്യമായിരിക്കുന്നു. അവിടെ പ്രാർത്ഥനയോ പാപത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള അനുതാപത്തിന്റെ അടയാളമോ ഇല്ല. അവനേക്കാൾ ഏറ്റവും നന്നായിട്ടു മൃഗങ്ങൾ ദൈവത്തെ സേവിക്കുന്നുണ്ടു്. അവനെ അറിയുന്നവർക്കെല്ലാം അവൻ മാർഗ്ഗത്തിനു കറയായിട്ടും നിന്ദയായിട്ടും ലജ്ജയായിട്ടും ഇരിക്കുന്നു. അവൻ പാർക്കുന്ന നഗരത്തിന്റെ ആ ഭാഗത്തെങ്ങും അവൻമൂലം മാർഗ്ഗത്തെക്കുറിച്ചു ഒരു നല്ലവാക്കുപോലും പറയപ്പെടുന്നില്ല, അവനെ അറിയുന്ന ആളുകൾ" വെളിയിൽ ഒരു പരിശുദ്ധൻ, വീട്ടിൽ ഒരു പിശാചു്" എന്നു അവനെ വിളിക്കുന്നു. അവന്റെ പാവപ്പെട്ട ഭവനക്കാർക്കും അതു ബോദ്ധ്യം തന്നേ. അവൻ വലിയ കോപിയും പരിഹാസിയും തന്റെ ഭൃത്യന്മാരുടെനേരെ മഹാ ക്രൂരനുമായിരിക്കകൊണ്ടു അവനുവേണ്ടി എന്തു ചെയ്യണമെന്നോ അവനോടു എ

ങ്ങനെ സംസാരിക്കണമെന്നോ അവക്ക് അറിവാൻ പാടില്ല. അവനുമായിട്ട് കൊടുക്കൽവാങ്ങൽ നടത്തുന്നതിനെക്കാൾ ഒരു മറവനുമായിട്ട് നടത്തുന്നതു ഏറ്റം നല്ലതെന്നു അവനോടു പെട്ടിട്ടുള്ള ആളുകൾ പറയുന്നു. എന്തെന്നാൽ അവനെക്കാൾ മറവനു ക്രൂരതൽ ദയയും നീതിയും ഉണ്ടു്. ഈ വാചാലൻ കഴിയുമെങ്കിൽ ആരേയും വഞ്ചിക്കയും ചതിക്കയും ചെയ്യും. ഇതു ക്രൂരതെയും, അവന്റെ സ്വന്ത നടപ്പുകൾ പിന്തുടരുവാൻ തക്കവണ്ണം അവൻ തന്റെ മക്കളെയും വളർത്തിക്കൊണ്ടു വരുന്നു; അവരിൽ യാതൊരുത്തനിലെങ്കിലും "ഭോഷത്വമായുള്ള ഭയം" എന്നു അവൻ പറയുന്ന എളുപ്പമുള്ള ഒരു മനോബോധത്തിന്റെ സൂചന മാത്രം കണ്ടാൽ അവൻ അവരെ ഭോഷന്മാരെന്നും മൂഢന്മാരെന്നും വിളിച്ചു നല്ല വേലയിൽ എങ്ങും ഏർപ്പെട്ടതാതെയും മറുള്ളവരോടു അവരുടെ ഗുണത്തിനായിട്ടു പറയാതെയും അവരെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കും. അവൻ തന്റെ ദുർനടപ്പുകൊണ്ടു പലരെയും തെറ്റിൽ വീഴിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ദൈവം നിരോധിക്കുന്നില്ല എങ്കിൽ അവൻ ഇനിയും പലരുടെയും നാശത്തിനുകാരണമായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

വിശ്വാസി:—കൊള്ളാം! എന്റെ സഹോദരാ, നീ അവനെ അറിയുന്നു എന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ടു, മാത്രമല്ല, ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയെപ്പോലെ നീ മനുഷ്യരെക്കുറിച്ചു പറയുന്നതുകൊണ്ടും നീ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ നീ പറയുന്നതെല്ലാം യഥാർത്ഥം എന്നല്ലാതെ അസൂയകൊണ്ടു പറയുന്നതെന്നു ഞാൻ നിരൂപിക്കുന്നില്ല.

ക്രിസ്ത്യാനി:—നിന്നെക്കാൾ അധികം ഞാൻ അവനെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ നീ ആദ്യം അവനെക്കുറിച്ചു വിചാരിച്ചപ്രകാരം തന്നെ, പക്ഷെ ഞാനും വിചാരിക്കുമായിരുന്നു. അതുമല്ല, അവനെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ കേൾവി, മർഗ്ഗത്തിന്നു ശത്രുക്കളായിരിക്കുന്നവരിൽനിന്നു കേട്ടതായിരുന്നു എങ്കിൽ (നല്ല മനുഷ്യരെക്കുറിച്ചു ദുഷ്ടന്മാരുടെ വായിൽനിന്നു ഇപ്രകാരം ക്രൂടെക്രൂടെ വീഴുന്നതാകകൊണ്ടു) അതു ഒരു അപവാദമായിരിക്കും എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ കായ്ങ്ങളിൽതന്നെയല്ല, എന്റെ സ്വന്ത അറിവിൻപ്രകാരം ഇവയെപ്പോലെ വഷളായിരിക്കു

ന്ന മറ്റും അനേകം കാഴ്ച്ചകളെക്കുറിച്ചും അവൻ കുറെക്കാ
നാകുന്ന എന്ന ഞാൻ സാക്ഷികൊടുക്കാം. വിശേഷിച്ചും ന
ല്ല മനുഷ്യർ അവനെക്കുറിച്ചു ലജ്ജിക്കുന്നു. അവനെ സ
ഹോദരൻ എന്നോ സ്നേഹിതൻ എന്നോ വിളിപ്പാൻ അവക്ക
വഹിയാ. അവനെ അറിയുന്നവർ തങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അ
വന്റെ പേർ കേൾക്കുമ്പോൾ തന്നെ നാണിച്ചുപോകുന്നു.

വിശ്വാസി:—കൊള്ളാം, വാക്കും പ്രവൃത്തിയും രണ്ടു
കാഴ്ച്ചകളാകുന്ന എന്ന ഞാൻ കാണുന്നു. ഇനി മേലാൽ ഈ
വ്യത്യാസം ഞാൻ നല്ലവണ്ണം കരുതിക്കൊള്ളും.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ആത്മാവും ശരീരവും ഏതുപ്രകാരം വെ
വ്വേറായിരിക്കുന്നുവോ, അപ്രകാരംതന്നെ അവയും വെവ്വേ
റെയായിരിക്കുന്ന രണ്ടു കാഴ്ച്ചകളാണു്. എന്തെന്നാൽ ആ
ത്മാവുകൂടാതെ ശരീരം നിർജ്ജീവമായിരിക്കുന്നു. അപ്രകാ
രംതന്നെ വാക്കും അതു തനിച്ചിരിക്കുന്ന എങ്കിൽ നിർജ്ജീവ
മായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ മാർഗ്ഗത്തിന്റെ സാരം, അതു കല്പി
ച്ചിരിക്കുന്ന കാഴ്ച്ചകളുടെ അനുസരണമാകുന്നു. "പിതാവായ
ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പാകെ ശുദ്ധവും നിർമ്മലവുമായുള്ള ഭക്തി
യൊ അനാഥരെയും വിധവമാരെയും അവരുടെ സങ്കടത്തിൽ
ചെന്നുകാണുന്നതും, ലോകത്താലുള്ള കളങ്കം പറ്റാതവണ്ണം
തന്നത്താൻ കാത്തുകൊള്ളുന്നതുമാകുന്നു." എന്നാൽ വാചാലൻ
അതു അറിയുന്നില്ല; കേൾക്കുന്നതിനാലും പറയുന്നതിനാ
ലും ഒരുത്തൻ നല്ല ക്രിസ്ത്യാനിയായിത്തീരുമെന്നു വിചാരിച്ചു
അവൻ ഇങ്ങനെ അവന്റെ സ്വന്ത ആത്മാവിനെ വഞ്ചി
ക്കുന്നു. കേൾവി എന്നുള്ളതു വിത്തു വിതയ്ക്കുന്നതുപോലെ
മാത്രമെയുള്ളു. ഹൃദയത്തിലും നടപ്പിലും ഫലമുണ്ടെന്നു സാ
ക്ഷിപ്പെടുത്തുവാൻ വാക്കു മതിയാകുന്നതല്ല. വിധിദിവസ
ത്തിൽ മനുഷ്യർ വിധിക്കപ്പെടുവാനിരിക്കുന്നതു, തങ്ങ
ളുടെ ഫലങ്ങളിൻപ്രകാരം ആകുന്നു എന്നു നമുക്കു നിശ്ച
യമായിരിക്കണം. അപ്പോൾ അവരോടു ചോദിക്കുന്നതു
"നിങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചോ?" എന്നല്ല, "നിങ്ങൾ പ്രവർത്തി
ക്കുന്നവരായിരുന്നുവോ? അതോ, സംസാരിക്കുന്നവർ മാ
ത്രം ആയിരുന്നുവോ?" എന്നത്രെ. അതിനു തക്കതായി അ
വരുടെമേൽ വിധി നടത്തപ്പെടുകയും ചെയ്യും. ലോകവ

സ്വാനത്തെ കൊയ്ത്തിനോട്ട സദൃശപ്പെട്ടത്തിയിരിക്കുന്നു. കൊയ്ത്തിങ്കൽ മനുഷ്യർ ഫലം അല്ലാതെ മറെറാന്നും നോക്കുന്നില്ല എന്നു നീ അറിയുന്നുവല്ലോ. എന്നാൽ വിശ്വാസത്തോട്ട ക്രൂടാത്ത കാര്യങ്ങൾ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടകയില്ല. ആ ദിവസത്തിൽ വാചാലന്റെ അനുസരണവാക്കു് എത്രയും സാരമില്ലാത്തതായി തീരുമെന്നു നിന്നെ കാണിപ്പാനായിട്ടത്രെ ഞാൻ ഇതു പറയുന്നതു്.

വിശ്വാസി:—മോശെ ശുദ്ധമുള്ള മൃഗത്തെ കുറിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു ഇപ്പോൾ ഞാൻ ഓർക്കുന്നു. അതു് ഒന്നുകിൽ കൂളമ്പു പിളന്നിരിക്കുന്നതോ, അല്ലെങ്കിൽ അയവെറുക്കുന്നതോ ആയിരുന്നാൽ പോരാ. കൂളമ്പു പിളന്നിരിക്കയും അയവെറുക്കുന്നതായിരിക്കുകയും വേണ്ടതാകുന്നു. മുയൽ അയവെറുക്കുന്നുണ്ടു്, എങ്കിലും അതിന്റെ കൂളമ്പു പിളന്നിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ അതു് അശുദ്ധമുള്ളതാണു്. വാചാലനും ഇതുപോലെതന്നെ ഇരിക്കുന്നു: അവൻ അയവെറുക്കുന്നു, അവൻ അറിവിനെ അന്വേഷിക്കുന്നു, വചനത്തെ ചവ്വണം ചെയ്യുന്നു, എങ്കിലും അവൻ കൂളമ്പു പിളക്കുന്നില്ല, പാപികളുടെ വഴിയിൽനിന്നു് അവൻ വേർതിരിയുന്നില്ല; അതുകയാൽ ഒരു പട്ടിയുടെയോ, കരടിയുടെയോ കാൽ ആണു അവനുള്ളതു എന്നുള്ളതുകൊണ്ടു അവൻ അശുദ്ധിയുള്ളവൻ തന്നെ.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഈ വാക്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ഞാൻ അറിയുന്നിടത്തോളം സുവിശേഷത്തോട്ട യോജിക്കുന്ന അർത്ഥം നീ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഞാൻ വേറെ ഒരു കാര്യംകൂടെ പറയാം. പൌലൊസു് ചില മനുഷ്യരെ,—പ്രത്യേകമായിട്ടു് അധികം സംസാരിക്കുന്നവരെ—"ശബ്ദിക്കുന്ന ഓടെന്നും ചിലമ്പുന്ന കൈത്താളം" എന്നും വിളിക്കുന്നു. ഇതുതന്നെ പിന്നെ ഒരു സ്ഥലത്തു് അവൻ "ശബ്ദം തരുന്ന ജീവനില്ലാതെയുള്ള വസ്തുക്കൾ"—അതായതു സുവിശേഷത്തിന്റെ സത്യവിശ്വാസവും, കൃപയും കൂടാതെ ജീവൻ ഇല്ലാതെയുള്ള വസ്തുക്കൾ—എന്നു തെളിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവർ തങ്ങളുടെ സംസാരംകൊണ്ടു പുറപ്പെട്ടവിക്കുന്ന ശബ്ദം ഒരു ദൈവഭൃതന്റെ ശബ്ദംപോലെയും അവന്റെ നാവിൽനിന്നു ഉള്ളതെന്നപോലെയും ആയിരുന്നാലും ഒരു പ്രകാരത്തിലും സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ ജീവനുള്ള മക്കളുടെ ഇടയിൽ അവക്കു പ്രവേശനം കിട്ടുന്നതല്ല.

വിശ്വാസി:—അദ്യം അവനെക്കുറിച്ച് എത്ര സന്തോഷം എനിക്കുണ്ടായിരുന്നുവോ, അത്രയും വെറുപ്പ് ഇപ്പോൾ എനിക്കു തോന്നിയിരിക്കുന്നു; നാം അവനെ ഒഴിച്ചു വിടുവാനായിട്ട് എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതു്?

ക്രിസ്ത്യാനി:—എന്റെ ആലോചന കേട്ടു, ഞാൻ നിന്നോടു പറയുന്നപ്രകാരം ചെയ്യു; എന്നാൽ ദൈവം അവന്റെ ഹൃദയത്തെ തൊട്ട് അതിനെ തിരിക്കുന്നില്ല എങ്കിൽ അവനു ക്ഷണത്തിൽ നിന്നെക്കുറിച്ചു വെറുപ്പു തോന്നുന്നതു നിനക്കു കാണാം.

വിശ്വാസി:—ഞാൻ എന്തു ചെയ്യണമെന്നു നിനക്കു മനസ്സായിരിക്കുന്നു?

ക്രിസ്ത്യാനി:—അവന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു മാർഗ്ഗത്തിന്റെ സാരാംശത്തെക്കുറിച്ചു് അവനോടു ചോദിക്ക. അതു നന്നായിട്ട് അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ പിന്നെ അവനോടു് "ഈ കാര്യം നിന്റെ ഹൃദയത്തിലും നടപ്പിലും നീ പ്രമാണമായിട്ടു വെച്ചിട്ടുണ്ടോ?" എന്നു സ്പഷ്ടമായിട്ടു ചോദിക്ക.

അപ്പോൾ വിശ്വാസി പിന്നെയും മുമ്പോട്ടുകടന്നു വാചാലനോടു, "വരിക, വിശേഷം എന്തുള്ളു?" എന്നു ചോദിച്ചു.

വാചാലൻ:—ഈ ഇടകൊണ്ടു നമുക്കു വളരെ സംസാരിക്കാമായിരുന്നു എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.

വിശ്വാസി:—കൊള്ളാം! നിനക്കു മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ നമുക്കു ഇപ്പോൾ തുടങ്ങാമല്ലോ; എന്നാൽ ചോദ്യം ഞാൻ ചോദിക്കണമെന്നു മുമ്പു നീ എന്നോടു പറഞ്ഞിരുന്നതുപോലെതന്നെ ആകാം. രക്ഷിക്കുന്നതായുള്ള ദൈവത്തിന്റെ കൃപ മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഉള്ളപ്പോൾ അതു അവനിൽ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതെങ്ങനെ?

വാചാലൻ:—നാം കാര്യങ്ങളുടെ ശക്തിയെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കണമെന്നാണു നിന്റെ അഭിപ്രായം എന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു; കൊള്ളാം! അതു ഒരു നല്ല ചോദ്യം തന്നെ. നിന്നോടു ഉത്തരം പറവാൻ എനിക്കു മനസ്സുണ്ടു്. ആകയാൽ എന്റെ ഉത്തരം ചുരുക്കത്തിൽ കേട്ടുകൊൾക. ഒന്നാമതു,

ദൈവത്തിന്റെ കൃപ മനുഷ്യരുടെ ഹൃദയത്തിലിരിക്കുമ്പോൾ, അതു പാപത്തിനു വിരോധമായിട്ടു് ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറയുന്നതിനു സംഗതി വരുത്തുന്നു. രണ്ടാമതു്—

വിശ്വാസി :—അങ്ങനെയല്ല, നില്ലു, നമുക്കു ഒരു കാര്യം ഒന്നാമതു ചിന്തിക്കാം ; ദൈവത്തിന്റെ കൃപ വെളിപ്പെട്ടതു പാപത്തെ വെറുക്കുന്നതിനായിട്ടു് അതുമാവു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനാൽ തന്നെ എന്നു നീ പറയേണ്ടതാകുന്നു.

വാചാലൻ :—അതെങ്ങനെ ? പാപത്തിനു വിരോധമായിട്ടു വിളിച്ചുപറയുന്നതും പാപത്തെ വെറുക്കുന്നതും തമ്മിൽ എന്തൊരു വ്യത്യാസമാണുള്ളതു് ?

വിശ്വാസി :—ഹാ ! വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ടു്. ഒരു മനുഷ്യനു ലോകജ്ഞാനംകൊണ്ടു പാപത്തിനു വിരോധമായിട്ടു വിളിച്ചുപറയാം ; എന്നാൽ അതിനോടു ദൈവഭക്തിയിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന സാക്ഷാൽ വിരോധം ഇല്ലാതെയിരുന്നാൽ അവനു അതിനെ വെറുപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല. അനേകം പട്ടക്കാർ പ്രസംഗത്തിൽ പാപത്തിനു വിരോധമായിട്ടു വിളിച്ചുപറയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടു് ; എങ്കിലും അവർ തങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിലും ഭവനത്തിലും ജീവിതത്തിലും പാപം ചെയ്യുവരുന്നു. യോസേഫിന്റെ യജമാനസ്ത്രീ അവനോടുകൂടെ വ്യഭിചാരംചെയ്യുന്നതിനു മനസ്സുള്ളവളായിരുന്നിട്ടും, മഹാപരിശുദ്ധിയുള്ളവൾ എന്നു തോന്നത്തക്കവണ്ണം ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചുവല്ലോ. ചിലർ പാപത്തിനു വിരോധമായിട്ടു നിലവിളിക്കുന്നു ; ഒരു തള്ള അവളുടെ മടിയിൽ ഇരിക്കുന്ന കുഞ്ഞിനെ ചീത്തപ്പെടുത്തൽ എന്നു വിളിക്കയും ഉടനെ അതിനെ അലിംഗനം ചെയ്കയും മുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെ മാത്രമാണിതു്.

വാചാലൻ :—നീ വാക്കിൽ പിടിപ്പാൻ നോക്കുന്നു എന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു.

വിശ്വാസി :—ഇല്ല, ഞാൻ അങ്ങനെയുള്ളവൻ അല്ല; കാര്യങ്ങൾ നേരെ കൊണ്ടുവരുവാൻ നോക്കുന്നതേയുള്ളു. എന്നാൽ കൃപയുടെ പ്രവൃത്തിയെ ഹൃദയത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനു പര്യാപ്തമെന്നു നീ പറയുന്ന രണ്ടാമത്തെ സംഗതി എന്തു് ?

വാചാലൻ :—സുവിശേഷത്തിന്റെ രഹസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അധികമായ അറിവു്.

വിശ്വാസി :—ഇതു ഒന്നാമത്തെ അടയാളം ആയിരിക്കേണ്ടതായിരുന്നു; എന്നാൽ ഒന്നാമത്തേതായാലും ഒടുവിലത്തേതായാലും അതും വ്യാജമായിട്ടുള്ളതു തന്നെ. എന്തെന്നാൽ സുവിശേഷത്തിലുള്ള രഹസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു അധികമായ അറിവു ഒരുവനുണ്ടായേക്കാം. എങ്കിലും അവന്റെ ആത്മാവിൽ കൃപയുടെ പ്രവൃത്തി ഒന്നുംതന്നെയില്ലാതെയും ഇരിക്കാം. ഒരു മനുഷ്യൻ സകല അറിവും ഉള്ളവനായാലും, അവൻ ഒന്നുമില്ലാത്തവനായിട്ടു ദൈവത്തിന്റെ പ്രീതൽ അല്ലാതെയിരിക്കുന്നുണ്ടു്. ക്രിസ്തു തന്റെ ശിഷ്യന്മാരോടു, "നിങ്ങൾ ഈ കാര്യങ്ങളെ അറിയുന്നുവോ?" എന്നു ചോദിച്ചതിനു "ഉവ്വു" എന്നു അവർ ഉത്തരം പറഞ്ഞപ്പോൾ "അവയെ നിങ്ങൾ ചെയ്താൽ, നിങ്ങൾ ഭാഗ്യമുള്ളവരാകുന്നു" എന്നുകൂടെ പറഞ്ഞു. അതിനാൽ അവൻ കല്പിച്ചതുപോലെ ഭാഗ്യമുണ്ടാകുന്നതു അവയെ അറിയുന്നതിൽ അല്ല, അവയെ ചെയ്യുന്നതിൽ അത്രെ. എന്തെന്നാൽ, പ്രവൃത്തി ഇല്ലാതെയുള്ള ഒരറിവുണ്ടു്. "തന്റെ യജമാനന്റെ ഇഷ്ടം അറിഞ്ഞിട്ടും അതിനെ ചെയ്യാതിരിക്കുന്നവനുണ്ടു്;" ഒരുത്തൻ ദൈവഭൃത്തനെപ്പോലെ അറിവുള്ളവനായാലും, അവൻ ക്രിസ്ത്യാനി അല്ലാതിരിക്കുന്നുണ്ടു്. ആകയാൽ നീ പറഞ്ഞ അടയാളം നേരായിട്ടുള്ളതല്ല. അറിവു സംസാരികൾക്കും ആത്മപ്രശംസ പറയുന്നവർക്കും ഇഷ്ടമുള്ള ഒരു കാര്യം തന്നെ. എന്നാൽ ദൈവത്തിനു ഇഷ്ടമുള്ളതു പ്രവൃത്തിയാകുന്നു. അറിവു കൂടാതെ ഹൃദയം നന്നാകും എന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. അതില്ലെങ്കിൽ ഹൃദയം വഷളായിരിക്കുന്നു നിശ്ചയം. ആയതുകൊണ്ടു കാര്യങ്ങൾ ശോധന ചെയ്യുന്നതിൽ മാത്രമുള്ള അറിവും, ഹൃദയത്തിൽ നിന്നു ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടം ചെയ്യുന്നതിനു മനുഷ്യനെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന വിശ്വാസം സ്നേഹം മുതലായവയോടുകൂടിയ അറിവും, ഇങ്ങനെ രണ്ടു വിധത്തിലുള്ള അറിവുണ്ടു്. ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തേതു സംസാരിയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നു; എന്നാൽ മറേതു കൂടാതെ സത്യക്രിസ്ത്യാനി തൃപ്തനായിരിക്കുന്നില്ല. "എനിക്കു അറിവുതരേണമേ; എന്നാൽ ഞാൻ നിന്റെ വേദപ്രമാണത്തെ പ്രമാണിക്കും; അതുമല്ല, ഞാൻ

അതിനെ എന്റെ പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടെ പ്രമാണിക്കും" എന്ന എഴുതിയിരിക്കുന്ന പ്രകാരം തന്നെ.

വാചാലൻ:—നീ പിന്നെയും വാക്കിൽ പിടിപ്പാൻ നോക്കുന്നു; ഇതു് പ്രയോജനകരമല്ലല്ലൊ.

വിശ്വാസി:—കൊള്ളാം! നിനക്കു് ഇഷ്ടമുണ്ടെങ്കിൽ ഈ കൃപയുടെ പ്രവൃത്തി തന്നെത്തന്നേ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു് എങ്ങനെയെന്നു തെളിയിപ്പാൻ മറെറാരടയാളം പറയുക.

വാചാലൻ:—ഞാൻ പറകയില്ല; എന്തെന്നാൽ നമ്മൾ തമ്മിൽ ചേരുകയില്ല എന്നു ഞാൻ അറിയുന്നു.

വിശ്വാസി:—കൊള്ളാം! നീ പറകയില്ലെങ്കിൽ അതു പറവാൻ എനിക്കു നീ അനുവാദം തരുമോ?

വാചാലൻ:—നിന്റെ മനസ്സുപോലെ ചെയ്തുകൊൾക.

വിശ്വാസി:—അതുമാവിൽ കൃപയുടെ പ്രവൃത്തി, ഒന്നുകിൽ അതുള്ളവനു്, അല്ലെങ്കിൽ അവനോടു് അടുത്തു നില്ക്കുന്നവക്കു് അതിനെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

അതുള്ളവനു് അതു വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു ഇപ്രകാരമാകുന്നു. അതു പാപത്തെക്കുറിച്ചു, പ്രത്യേകമായിട്ടു, (യേശുമശിഹായിലുള്ള വിശ്വാസംമൂലം ദൈവത്തിൽനിന്നുള്ള കരുണയെ കണ്ടെത്താത്തപക്ഷം മനുഷ്യനെ ശിക്ഷാപാത്രമാക്കിത്തീർക്കുന്നു.) അവന്റെ സ്വഭാവത്തിന്റെ അശുദ്ധിയെക്കുറിച്ചും അവിശ്വാസമെന്ന പാപത്തെക്കുറിച്ചും അവനു ബോധംവരുത്തുന്നു കായ്ങ്ങൾ അവൻ കണ്ടറിയുമ്പോൾ പാപം ഹേതുവായിട്ടു് അവനിൽ ദുഃഖവും ലജ്ജയും ഉണ്ടാകുന്നു. വിശേഷിച്ചും അവനിൽ ലോകരക്ഷിതാവു വെളിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനെയും, ജീവനായിട്ടു് അവനോടു ചേർന്നിരിക്കുന്നതു് ഏറ്റവും ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതിനെയും അവൻ കാണുന്നു. ഇതിങ്കൽ രക്ഷിതാവിനായിട്ടു് അവൻ വിശന്നു ദാഹിക്കുന്നു. ആ വിശപ്പും, ദാഹവും ഉള്ളവക്കു് അനേക വാഗ്ദത്തങ്ങൾ നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ രക്ഷിതാവിൽ അവനുള്ള വിശ്വാസത്തിന്റെ ബലവും ബലഹീനതയും ഏതുപ്രകാരം ഇരിക്കുന്നുവോ, അപ്രകാരം അവന്റെ

സന്തോഷവും സമാധാനവും ഇരിക്കുന്നു. പരിശുദ്ധതയുള്ള അവന്റെ സ്നേഹവും അപ്രകാരം തന്നെ ആകുന്നു. അവനെ അധികമായിട്ടു അറിയുന്നതിനും ഇഹലോകത്തിൽ അവനെ സേവിക്കുന്നതിനുമുള്ള അവന്റെ ആഗ്രഹങ്ങളും അപ്രകാരം ഇരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ പറഞ്ഞപ്രകാരം അതു് അവനു് ഇങ്ങനെ വെളിപ്പെടുന്നു എങ്കിലും ഇതു കൃപയുടെ പ്രവൃത്തിയാകുന്നു എന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതിനു് അവൻ പ്രാപ്തിയുള്ളവനായിത്തീരുന്നതു് അപൂർവ്വം തന്നെ. എന്തെന്നാൽ, അവങ്കൽ ഇപ്പോഴും ഇരിക്കുന്ന വഷളത്വങ്ങളും ദുർബുദ്ധിയും ഹേതുവായിട്ടു് ഈ കാര്യത്തിൽ അവൻ തെറ്റായിട്ടു നിണ്ണയിക്കുന്നു. ആയതുകൊണ്ടു് ഈ പ്രവൃത്തി ഏവനിൽ ഉണ്ടോ, അവനു് ഇതു കൃപയുടെ ഒരു പ്രവൃത്തിയാകുന്നു എന്നു് ഉറപ്പായിട്ടു നിശ്ചയിപ്പാൻ കഴിയുന്നതിനു മുമ്പു് ഏറ്റവും തെളിവുള്ള ഒരു ബുദ്ധിയുണ്ടാകേണ്ടതു് ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവർക്കു് അതിപ്രകാരം വെളിപ്പെടുന്നു.

ഒന്നാമതു, മശിഹായിൽ അവനുള്ള വിശ്വാസത്തെ ഉറപ്പായിട്ടു അനുസരിച്ചു പറയുന്നതുകൊണ്ടും; രണ്ടാമതു്, ആ അനുസരണവാക്കിനോടു ചേർച്ചയായ വിശുദ്ധനടപ്പുകൊണ്ടും, ഹൃദയവിശുദ്ധികൊണ്ടും, (അവനു് ഒരു കുടുംബമുണ്ടായിരുന്നാൽ) കുടുംബവിശുദ്ധികൊണ്ടും, ലോകത്തിൽ അവൻ ചെയ്യുന്ന സംസർഗ്ഗ വിശുദ്ധികൊണ്ടും തന്നെ. ഈ കാര്യങ്ങൾ അകമേ, അവന്റെ പാപത്തെയും, പാപം ഹേതുവായിട്ടു തന്നെത്തന്നെയും വെറുക്കുന്നതിനും, പാപത്തെ തന്റെ കുടുംബത്തിൽനിന്നു് അകറ്റുന്നതിനും, ലോകത്തിൽ വിശുദ്ധിയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും പൊതുവിൽ അവനെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ആയതു് ഒരു കപടഭക്തിക്കാരനോ വാചാലനോ ചെയ്യുന്നപ്രകാരം സംസാരംകൊണ്ടു മാത്രമല്ല, വചനത്തിന്റെ ശക്തിയോടുകൂടിയ സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികൊണ്ടത്രെ. എന്നാൽ, കൃപയുടെ പ്രവൃത്തിയെക്കുറിച്ചും, അതിനെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു് എങ്ങനെയെന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചും ചുരുക്കമായിട്ടു ഞാൻ പറഞ്ഞിരുന്നതിനു വല്ലതും എതിർ പറവാനുണ്ടെങ്കിൽ നീ പറയുക; ഇല്ലെങ്കിൽ ഈ രണ്ടാമത്തെ ചോദ്യം നിന്നോടു ചോദിപ്പാൻ എനിക്കു് അനുവാദം തരിക.

വാചാലൻ :—അങ്ങനെയല്ല, എന്റെ മുറ ഇപ്പോൾ എതിർപറക എന്നുള്ളതല്ല കേൾക്കുക എന്നുള്ളതത്രെ ; അതുകൊണ്ടു നിന്റെ രണ്ടാമത്തെ ചോദ്യം കേൾക്കട്ടെ.

വിശ്വാസി:— അതു് ഇതാകുന്നു. ഈ കായ്ത്തെക്കുറിച്ചു് ഒന്നാമതു ഞാൻ പറഞ്ഞതു നീതന്നെ അനുഭവിച്ചു് അറിയുന്നുണ്ടോ? നിന്റെ നടപ്പും സംസാരവും അതിനു സാക്ഷിയായിരിക്കുന്നുവോ? അതോ നിന്റെ മർഗ്ഗം പ്രവൃത്തിയിലും സത്യത്തിലും അല്ല, വാക്കിലും നാവിലും മാത്രം ഇരിക്കുന്നതേയുള്ളോ? ഇതിനു് എന്നോടു ഉത്തരം പറവാൻ നിനക്കു മനസ്സു തോന്നുന്നു എങ്കിൽ ഉന്നതങ്ങളിൽ വസിക്കുന്ന ദൈവം നീ പറയുന്നതിനു് "ആമെൻ" ചൊല്ലും എന്നു നിനക്കു നിശ്ചയമുള്ളതും നിന്റെ മനോബോധപ്രകാരം സ്വയം നീതീകരിക്കാവുന്നതും അല്ലാതെ, അധികമായിട്ടൊന്നും പറയരുതേ; "എന്തെന്നാൽ തന്നെത്താൻ പ്രശംസിക്കുന്നവനല്ല, കർത്താവു പ്രശംസിക്കുന്നവനത്രെ സമ്മതനാകുന്നതു്." അതുകൂടാതെ ഞാൻ ഇന്നിന്നവണ്ണം ഉള്ളവനാകുന്നു എന്നു പറകയും, എന്റെ സ്വന്ത നടപ്പുമൂലം ഞാൻ പറയുന്നതു് അസത്യം ആകുന്നു എന്നു പറയുന്നതിനു് എന്റെ അയല്ക്കാർക്കു് ഇടകൊടുക്കയും ചെയ്താൽ അതു മഹാ പാപമാകുന്നു.

അപ്പോൾ വാചാലൻ നാണിച്ചുതുടങ്ങി. എന്നാൽ പിന്നെയും ധൈര്യം അവലംബിച്ചുകൊണ്ടു് ഉത്തരം പറഞ്ഞു. "നീ ഇപ്പോൾ അനുഭവത്തെക്കുറിച്ചും, മനോബോധത്തെക്കുറിച്ചും, ദൈവത്തെക്കുറിച്ചും പറഞ്ഞുവരുന്നു. പറയുന്ന കായ്ം സത്യമായിരിക്കേണ്ടതിനു ദൈവത്തെ സാക്ഷിനിർത്തി പറയേണമെന്നും പറയുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ചോദ്യങ്ങൾക്കു് ഉത്തരം തരുവാൻ ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഒരുക്കമില്ല. എന്തെന്നാൽ ഞാൻ അതിനു ബാദ്ധ്യസ്ഥനല്ലല്ലോ? അല്ലെങ്കിൽ നീ ശോധന ചെയ്യുന്നവനായിട്ടു വരേണ്ടിയിരുന്നു; അങ്ങനെ നീ വരിക എന്നു വന്നാലും നിന്നെ എന്റെ ന്യായാധിപതിയാക്കുവാൻ ഞാൻ സമ്മതിക്കയില്ല. എന്നാൽ ഇപ്രകാരം നീ എന്നോടു ചോദിക്കുന്നതു് എന്തുകൊണ്ടെന്നു് എന്നോടു നീ പറയുമോ?"

വിശ്വാസി:— നീ സംസാരത്തിനു ജാഗ്രതയുള്ളൻ എന്നു ഞാൻ കണ്ടതുകൊണ്ടും, അറിവു മാത്രമല്ലാതെ മറ്റു വല്ലതും നിനക്കുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നു ഞാൻ അറിയാഞ്ഞതുകൊണ്ടും ആണു്. ഇതല്ലാതെയും സത്യം എല്ലാം നിന്നോടു പറയാം. അതെന്തെന്നാൽ, നീ വാക്കിൽ മാത്രം ദൈവഭക്തി കാണിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ ആകുന്നു എന്നും, നീ പറയുന്നതു വ്യാജമാകുന്നു എന്നു നിന്റെ നടപ്പു കാണിക്കുന്നു എന്നും ഞാൻ നിന്നെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞുകേട്ടിരിക്കുന്നു. നീ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ ഒരു മാലിന്യമാകുന്നു എന്നും, നിന്റെ ഭക്തിവിരുദ്ധമായ നടപ്പുകൊണ്ടു മാർഗ്ഗം വഷളായിപ്പോകുന്നു എന്നും, ചിലർ മുമ്പുതന്നെ നിന്റെ ദുഷ്ടവഴികളിൽ ഇടറി വീണുപോയിട്ടുണ്ടെന്നും, ഇനിയും വളരെ ആളുകൾ ഇതിനാൽ നശിച്ചുപോകുന്നതിനു് ഇടയായേക്കും എന്നും അവർ പറയുന്നു. നിന്റെ ദുർമ്മാർഗ്ഗവും ചാരായക്കടയിലെ ഇടപാടുകളും, ദ്രവ്യമോഹവും, അശുദ്ധിയും, ആണയിടീലും, അസത്യം പറച്ചിലും, വഷളായ ക്രൂരകൈട്ടും എല്ലാം ശരിയായിട്ടു് അവിടെ നിലയ്ക്കും. "അവൾ സ്ത്രീകൾക്കു ഒക്കെയും ഒരു ലജ്ജ ആകുന്നു" എന്നു വേശ്യാസ്ത്രീയെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞ പഴഞ്ചൊല്ലു നിന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വളരെ യഥാർത്ഥമാണു്. എന്തെന്നാൽ മാർഗ്ഗത്തെ അനുസരിച്ചു പറയുന്ന ആളുകൾക്കു് ഒക്കെയും നീ ഒരു ലജ്ജയാകുന്നു.

വാചാലൻ:— മനുഷ്യർ പറയുന്ന വാക്കുകൾ വിശ്വസിച്ചു കാര്യങ്ങൾ ഇത്ര വിചാരംകൂടാതെ വിധിച്ചുകളയുന്നതിനു നീ തുനിഞ്ഞിരിക്കുന്നവനാകകൊണ്ടു, നീ ഒരു മുൻകോപിയും മന്ദംപിടിച്ചവനും സംസാരത്തിനു കൊള്ളരുതാത്തവനും ആകുന്നു എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. ആയതുകൊണ്ടു സലാം. പൊയ്ക്കോൾക.

അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി അടുത്തുവന്നു തന്റെ സഹോദരനോടു പറഞ്ഞതെന്തെന്നാൽ, 'ഇതു് അങ്ങനെ മാത്രമേ ആയിത്തീരുവെന്നു നിന്നോടു ഞാൻ പറഞ്ഞുവല്ലോ. നിന്റെ വചനങ്ങളും അവന്റെ ഇമ്പുകളും തമ്മിൽ യോജിച്ചുപോകുന്നതല്ല. അവന്റെ നടപ്പു നന്നാക്കുന്നതിനെക്കാൾ നിന്നെ വിട്ടുപോകുവാൻ അവനു അധികം മനസ്സുണ്ടായിരുന്നു. എ

ന്നാൽ ഞാൻ പറഞ്ഞപ്രകാരം അവൻ പൊയ്ക്കളഞ്ഞുവല്ലോ; അവൻ പൊയ്ക്കോള്ളട്ടെ. നഷ്ടം അവനല്ലാതെ മറെറാരുത്തനും ഇല്ല. നാം അവനെ വിട്ടുപിരിയുന്നതിനു പകരം അവൻതന്നെ പിരിഞ്ഞുപോയി. എന്തെന്നാൽ അവൻ ഈ അവസ്ഥയിൽ തന്നെയിരിക്കുന്നു എങ്കിൽ നമുക്കു അവൻ ഒരു ദൃഷ്യമായിരിക്കുമായിരുന്നു. എന്നു തന്നെയല്ല, 'ഇപ്രകാരമുള്ളവരെ വിട്ടൊഴിഞ്ഞിരിക്ക' എന്നു് അപ്പൊസ്തലൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു."

വിശ്വാസി:— എങ്കിലും നാം അല്പമെങ്കിലും അവനുമായിട്ടു സംസാരിച്ചതുകൊണ്ടു എനിക്കു സന്തോഷമുണ്ടു്. അവൻ വീണ്ടും അതിനെക്കുറിച്ചു വിചാരിക്കുമായിരിക്കും. എന്നാൽ ഞാൻ അവനോടു വളരെ സ്പഷ്ടമായിട്ടു സംസാരിച്ചതിനാൽ അവൻ നശിച്ചുപോകുന്നു എങ്കിൽ അവന്റെ രക്തത്തിനു ഞാൻ കുറ്റമില്ലാത്തവൻ ആകുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:— നീ അത്ര സ്പഷ്ടമായിട്ടു് അവനോടു സംസാരിച്ചതു നന്നായി. ഇത്ര വിശ്വസ്തതയോടെ മനുഷ്യരോടു സംസാരിക്കുന്നവർ ഈ കാലങ്ങളിൽ ചുരുക്കമായിരിക്കുന്നു; അത്ര ഹേതുവായിട്ടു മാർഗ്ഗം പലർക്കും നാറ്റമുള്ളതായി ഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ വാചാലന്മാരും ഭോഷന്മാരുമായിരിക്കുന്ന ഇവരുടെ മാർഗ്ഗം വചനങ്ങളിൽ മാത്രം ഇരിക്കുന്നതേയുള്ളു. അവരുടെ നടപ്പു വഷളായും വ്യർത്ഥമായും ഇരിക്കുന്നു. അവർ ഭക്തരുടെ സംഘത്തിൽ ചേർക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടു് ലോകത്തെ കലക്കി ക്രിസ്തീയ മാർഗ്ഗത്തെ അപമാനിച്ചു സത്യവിശ്വാസികളെ ദുഃഖിപ്പിക്കുന്നു. നീ ചെയ്തപ്രകാരം എല്ലാ മനുഷ്യരും ഇങ്ങനെയുള്ള ആളുകളോടു ചെയ്തു എങ്കിൽ കൊള്ളാമായിരുന്നു! അപ്പോൾ അവർ ഒന്നുകിൽ മാർഗ്ഗത്തോടു് അധികമായി ചേർന്നിരിക്കും, അല്ലെങ്കിൽ വിശുദ്ധന്മാരുടെ കൂട്ടം അവർക്കു് അതിചൂടായിരിക്കും. ഇതിന്റെ ശേഷം അവർ ഇപ്രകാരം പാടി:—

ആത്മാ മുതല്ലു വാചാലൻ, ഏറ്റം സാവജ്ഞനുത്തമൻ
എന്നുള്ള നാട്യമൊട്ടില്ല മനസ്സിട്ടെ ഉയർത്തിനാൻ

അവനത്യന്ത ധൈര്യേണ സംസാരിച്ചാനനാകുലം
വാക്കിനാലേവരേയും താൻ താഴ്ത്തുമെന്നോർത്തിരുന്നവൻ
എങ്കിലും ഹൃദയത്തിങ്കൽ ഉള്ള ദൈവകൃപാപ്രതി
വിശ്വാസി വാദിപ്പാനായി തുടങ്ങിയ ഉടൻ തദാ
കൃഷ്ണപക്ഷത്തിലെ ചന്ദ്രൻ ക്രമേണ കുറയുംവിധം
വാക്കിങ്കൽ ക്ഷീണനായ്ത്തീർന്നു വാചാലനവനോ ജവാൽ
അപ്പോലെതന്നെ ലോകത്തിൽ ഹൃദയത്തിങ്കലുള്ളൊരു
ദൈവത്തിൻകൃപയെ ഏതും അറിയാത്ത ജനങ്ങളും.

പതിമ്മൂന്നാം അദ്ധ്യായം

മായച്ചന്ത

ഇങ്ങനെ അവർ തങ്ങൾ വഴിയിൽ കണ്ടതായ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു നടന്നു; അതുകൊണ്ടു് ആ വഴി അവക്കു് എളുപ്പമുള്ളതായിത്തീർന്നു; അല്ലെങ്കിൽ അതു് അവക്കു ദുർഘടമുള്ളതായി തോന്നുമായിരുന്നു—സംശയമില്ല. എന്തെന്നാൽ ഈ സമയം അവർ ഒരു വനപ്രദേശത്തുകൂടി പോകുകയായിരുന്നു. അവർ ഈ വനം ഏകദേശം കഴിയാറായപ്പോൾ വിശ്വാസി യാദൃശ്ചികമായി പുറകോട്ടു നോക്കി. അപ്പോൾ അവനു പരിചയമുള്ള ഒരാൾ അവരുടെ പിന്നാലെ വരുന്നതു കണ്ടു തന്റെ സഹോദരനോടു "ഹാ! പുറകെ വരുന്നതു് ആരു്" എന്നു ചോദിച്ചു. എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനി നോക്കി, "അതു എന്റെ നല്ല സ്നേഹിതനായ ഏവൻഗേലീസ്ഥൻ ആകുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ വിശ്വാസി, "ഓഹോ! അവൻ എനിക്കും നല്ല സ്നേഹിതൻ തന്നെ; എന്തെന്നാൽ, വാതിലുള്ളേക്കുള്ള വഴിയിൽ എന്നെ കൊണ്ടുവന്നാക്കിയതു് അവൻ ആകുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. പിന്നെ ഏവൻഗേലീസ്ഥൻ അവരുടെ അടുക്കൽ വന്നപ്പോൾ ഇപ്രകാരം അവക്കു വന്ദനം ചൊല്ലി. "ഏറ്റവും പ്രിയമുള്ളവരേ, നിങ്ങൾ

ക്കു സമാധാനമുണ്ടായിരിക്കട്ടെ ; നിങ്ങളെ സഹായിച്ചവർക്കും സമാധാനമുണ്ടായിരിക്കട്ടെ.”

ക്രിസ്ത്യാനി:—എന്റെ നല്ലവനായ ഏവൻഗേലീസ്ഥാ, വരിക, വരിക, നിന്റെ മുഖം ഞാൻ കണ്ടയുടനെ എന്റെ നിത്യഗുണത്തിനുവേണ്ടി നീ ചെയ്തിരിക്കുന്ന മുൻപിലത്തെ ദയയെയും ഇളവുകൂടാത്ത പ്രയത്നങ്ങളെയും ഞാൻ ഓർക്കുന്നു.

വിശ്വാസി:—അയിരം പ്രാവശ്യം ഞാൻ നിനക്കു വന്ദനം ചൊല്ലുന്നു ; പ്രിയമുള്ള ഏവൻഗേലീസ്ഥാ, പാവപ്പെട്ട വഴിക്കാരായ ഞങ്ങൾക്കു നിന്റെ സംസർഗ്ഗം എത്ര ഇമ്പകരമാകുന്നു !

ഏവൻഗേലീസ്ഥൻ:—എന്റെ സ്നേഹിതന്മാരേ, നാം തമ്മിൽ വേർപിരിഞ്ഞ നാൾ മുതൽ നിങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വാർത്തകൾ എന്തെല്ലാമാണു് ? നിങ്ങൾക്കു് എന്തെല്ലാം സംഭവിച്ചു ? നിങ്ങൾ ഏതുപ്രകാരം നടന്നു ?

അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനിയും വിശ്വാസിയും വഴിയിൽ തങ്ങൾക്കു സംഭവിച്ച സകല കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും, പ്രത്യേകിച്ചു്, ആ സ്ഥലത്തു് അവർ വന്നുചേരുന്നതുവരെ അവർക്കുണ്ടായ പ്രയാസങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവനോടു് പറഞ്ഞു.

ഏവൻഗേലീസ്ഥൻ:—ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഏറ്റവും സന്തോഷിക്കുന്നു. അതു നിങ്ങൾക്കു പരീക്ഷകൾ ഉണ്ടായതുകൊണ്ടല്ല, നിങ്ങൾ ജയം കൊണ്ടവരായിരിക്കകൊണ്ടും അനേകം ക്ഷീണതകൾ നിങ്ങൾക്കു് ഉണ്ടായിട്ടും ഇന്നുവരെക്കും വഴിയിൽ തന്നെ നിലനിന്നതുകൊണ്ടും അത്രെ. ഈ കാര്യത്തിൽ ഞാൻ എന്റെ സ്വന്തനിമിത്തമായിട്ടും നിങ്ങളുടെ നിമിത്തമായിട്ടും ഏറ്റവും സന്തോഷിക്കുന്നു എന്നു ഞാൻ പറയുന്നു. ഞാൻ വിതച്ചു, നിങ്ങൾ കൊയ്തു ; എന്നാൽ വിതയ്ക്കുന്നവനും കൊയ്യുന്നവനും ഒന്നിച്ചു സന്തോഷിക്കുന്ന ദിവസം വരുന്നു : അതു നിങ്ങൾ നിലനില്ക്കുന്നു എങ്കിൽ തന്നെ ; “എന്തെന്നാൽ നിങ്ങൾ തളർന്നുപോകുന്നില്ല എങ്കിൽ നിങ്ങൾ തക്കസമയത്തു കൊയ്യും.” കിരീടം നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ഇരിക്കുന്നു, അതു നശമില്ലാത്തതാകുന്നു. “ഇപ്രകാരം നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കേണ്ടുന്നതിനു് ഓടുവിൻ ; ” ഈ കിരീടത്തിനായിട്ടു ചി

ലർ പുറപ്പെട്ടുന്നുണ്ട്; എന്നാൽ അതിനായിട്ടു കുറച്ചു ദൂരം നടന്നശേഷം മറെറാരുത്തൻ വന്നു് അവരിൽനിന്നു് അതെടുത്തുകൊണ്ടുപോകുന്നു. അതുകൊണ്ടു "ഒരുത്തനും നിങ്ങളുടെ കിരീടം എടുക്കാതിരിപ്പാൻ, നിങ്ങൾക്കുള്ളതിനെ മുറുകെ പിടിച്ചുകൊൾവിൻ." പിശാചിൻെറ അസ്ത്രത്തിനു് എത്താകുന്നതിനു് അപ്പുറം നിങ്ങൾ ഇതുവരെയും അയിട്ടില്ല; നിങ്ങൾ "ഇനി രക്തത്തോളം പാപത്തിൻെറ നേരെ പൊരുതുകൊണ്ടു് എതിർത്തുനിന്നിട്ടില്ല." രാജ്യം എല്ലായ്പോഴും നിങ്ങളുടെ മുമ്പാകെയിരിക്കട്ടെ; കാണപ്പെടാത്ത കായ്ങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഉറപ്പായിട്ടു വിശ്വസിച്ചുകൊൾവിൻ. ഇഹലോകത്തിന്നടുത്ത കായ്ങ്ങളിൽ ഒന്നും നിങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽ കയറാതിരിപ്പാൻ സൂക്ഷിപ്പിൻ; എല്ലാററിനും മേലായി നിങ്ങളുടെ സ്വന്തഹൃദയങ്ങളെയും അവയുടെ മോഹങ്ങളെയും നന്നായി ഉറ്റുനോക്കുവിൻ. എന്തെന്നാൽ "എല്ലാററിനെക്കാളും അവ വഞ്ചനയുള്ളവയും അതിദോഷമുള്ളവയുമാകുന്നു." നിങ്ങളുടെ മുഖങ്ങളെ തീക്കല്ലിനെപ്പോലെ ആക്കുവിൻ; ആകാശത്തിലും ഭൂമിയിലുമുള്ള ശക്തി ഒക്കെയും നിങ്ങളുടെ പക്ഷത്താകുന്നു.

അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി അവൻെറ ഉപദേശവാക്കുകൾക്കായിട്ടു് അവനു വന്ദനംചെയ്തു ശേഷമുള്ള വഴിയിൽ അവരുടെ സഹായത്തിനായി കുറച്ചുകൂടെ അവരോടു സംസാരിക്കണമെന്നു് അവനോടു യാചിച്ചു. എന്തെന്നാൽ അവൻ ഒരു ദീർഘദർശി ആയിരുന്നുവെന്നും, തങ്ങൾക്കു സംഭവിപ്പാനിരിക്കുന്ന കായ്ങ്ങളെയും, അവയെ തട്ടത്തു ജയിക്കേണ്ടുന്നതു് എങ്ങനെയെന്നുള്ളതിനെയും അവനു പറവാൻ കഴിയുമെന്നും അവർ നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിരുന്നു. ആ യാചന വിശ്വാസിക്കും സമ്മതമായി. അങ്ങനെ ഏവൻഗേലീസ്ഥൻ താഴെ വരുന്നപ്രകാരം പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

ഏവൻഗേലീസ്ഥൻ:—എൻെറ പുത്രന്മാരേ, "നിങ്ങൾ അനേകം കഷ്ടങ്ങളിൽക്കൂടി ദൈവരാജ്യത്തിൽ കടക്കേണ്ടുന്നതാകുന്നു" എന്ന സുവിശേഷത്തിൻെറ സത്യമായുള്ള വചനങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ. പിന്നെയും "ബന്ധനങ്ങളും ഉപദ്രവങ്ങളും നഗരങ്ങൾതോറും നിങ്ങളെ കാത്തിരിക്കുന്നു." അയ

തുകൊണ്ട് ഒരുപ്രകാരത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ മറെറാരു പ്രകാരത്തിൽ അവയെക്കുടാതെ നിങ്ങളുടെ വഴിയാത്രയിൽ അധികകഷ്ടം പുരോഗമിക്കാമെന്നു നിങ്ങൾക്കു് ആഗ്രഹിക്കാവുന്നതല്ല. ഈ സാക്ഷ്യങ്ങൾ സത്യം ആകുന്നു എന്നു മുമ്പുതന്നെ നിങ്ങൾക്കു സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾകൊണ്ടു നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നുവല്ലോ. എന്നാൽ അതിനെക്കാൾ അധികം ഇനിയും താമസിക്കാതെ വന്നുസംഭവിക്കയും ചെയ്യും. എന്തെന്നാൽ ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ കാണുന്നപ്രകാരം ഈ വനം ഏകദേശം കഴിയാറായിരിക്കുന്നു. ആയതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ കാണുന്ന നഗരത്തിലേക്കു നിങ്ങൾ ചെല്ലേണ്ടിവരും. ആ നഗരത്തിൽ ശത്രുക്കൾ നിങ്ങളെ വളഞ്ഞു, കൊല്ലുവാനായിട്ടു നന്നായി ശ്രമിക്കും ; നിങ്ങളിൽ ഒരാൾ, അല്ലെങ്കിൽ ഇരുവരും നിങ്ങൾ പിടിച്ചിരിക്കുന്ന സാക്ഷിക്കു രക്തംകൊണ്ടു മുദ്ര ഇടേണ്ടിവരുമെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമായിരിപ്പിൻ. എങ്കിലും "മരണപര്യന്തം വിശ്വസ്തരായിരിപ്പിൻ, എന്നാൽ രാജാവു നിങ്ങൾക്കു ജീവന്റെ കിരീടം തരും." അവിടെ മരിക്കുന്നവന്റെ മരണം സ്വാഭാവികമല്ലാത്തതും വേദനകൾ ഏറെറം വലുതും ആയിരുന്നാലും അവൻ തന്റെ കൂട്ടുകാരനേക്കാൾ സൌഖ്യവാനായിരിക്കും. ആയതു മോക്ഷപട്ടണത്തിൽ അവൻ വേഗം ചെന്നെത്തുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമല്ല, മറവവന്നശിഷ്ടമുള്ള വഴിയിൽ ഉണ്ടാകുവാനിരിക്കുന്ന അനേകം അരിഷ്ടതകളിൽനിന്നു അവൻ രക്ഷപെടുന്നതുകൊണ്ടുമത്രെ. എന്നാൽ നിങ്ങൾ നഗരത്തിലേക്കു ചെന്നശേഷം ഞാൻ ഇവിടെവച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ നിവൃത്തിയായി എന്നു നിങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ നിങ്ങളുടെ സ്നേഹിതനെ ഓർത്തുധൈര്യമുള്ളവരായിരിക്കയും "വിശ്വസ്തനായ സ്രഷ്ടാവിങ്കൽ എന്നപോലെ നിങ്ങളുടെ ആത്മാക്കളെ ദൈവത്തിങ്കൽ നന്മചെയ്യുന്നതിൽ ഭരമേല്പിക്കയും ചെയ്യിൻ."

പിന്നെ ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതെന്തെന്നാൽ, അവർ ആ വനപ്രദേശം കടന്ന ഉടനെ മുമ്പിൽകണ്ട നഗരത്തിൽ ചെന്നു. ആ നഗരത്തിന്റെ പേർ മായ എന്നാകുന്നു. അതിൽ "മായച്ചന്ത" എന്നു പേരായിട്ടു് ഒരു ചന്തയുമുണ്ടു്. സംവത്സരം മുഴുവനും മുടങ്ങാതെ ആ

ചന്തയിൽ കച്ചവടം ഉണ്ട്. അതു മായച്ചന്ത എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു് അതു് സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന നഗരം "മായയെക്കാൾ ലഘുവായുള്ളതും" അവിടെ വരികയോ വിൽക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്ന സകലവും, മായയാകുന്നതുകൊണ്ടും ആകുന്നു. ബുദ്ധിമാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നപ്രകാരം "വന്നുസംഭവിക്കുന്നതൊക്കെയും മായ ആകുന്നു."

ഈ ചന്ത പുതുതായിട്ടു് നടപ്പാക്കിയിട്ടുള്ളതല്ല പൂർവ്വകാലം മുതല്ക്കുതന്നെ അതു നിലനിന്നുപോരുന്നതത്രെ. ഞാൻ അതിന്റെ ഉത്ഭവചരിത്രം വിവരിക്കാം.

ഏകദേശം 5000 സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പു് മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടു പരമാത്മികളായ ആളുകൾ പോകുന്നതുപോലെ മോക്ഷപട്ടണത്തിലേക്കു പോകുന്ന വഴിക്കാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാറെ ബെയസബൂബും അപ്പൊല്ല്യോനും, ലെഗിയോനും അവരുടെ കൂട്ടുകാരും കൂടെ ഈ വഴിയാത്രക്കാർ പോയിരുന്ന വഴി കണ്ടുകൊണ്ടു്, മോക്ഷപട്ടണത്തിനുള്ള വഴി ഈ മായ എന്ന നഗരത്തിൽകൂടി ആണു് എന്നറിഞ്ഞു് ഇവിടെ ഒരു ചന്ത സ്ഥാപിക്കണമെന്നും, അവിടെ സകലവിധ മായകളും വിൽക്കപ്പെടേണമെന്നും, അവിടെ കച്ചവടം സംവത്സരം മുഴുവനും മുടങ്ങാതിരിക്കേണമെന്നും നിശ്ചയിച്ചു. അതുകൊണ്ടു് ഈ ചന്തയിൽ ഭവനങ്ങൾ, നിലങ്ങൾ, കച്ചവടങ്ങൾ, സ്ഥലങ്ങൾ, ബഹുമാനങ്ങൾ, ഉദ്യോഗങ്ങൾ, സ്ഥാനങ്ങൾ, ദേശങ്ങൾ, രാജ്യങ്ങൾ, മോഹങ്ങൾ, ഉല്ലാസങ്ങൾ, എല്ലാവിധത്തിലുമുള്ള ജഡിക ഇമ്പങ്ങൾ, വേശ്യകൾ, വ്യഭിചാരികൾ, ഭാര്യമാർ, ഭർത്താക്കന്മാർ, മക്കൾ, യജമാനന്മാർ, ഭൃത്യന്മാർ, ജീവസ്സുകൾ, ആത്മാക്കൾ, രക്തം, വെള്ളി, പൊന്നു്, മുത്തുകൾ, വിലയേറിയ രത്നങ്ങൾ മുതലായ സകലവിധ ചരക്കുകളും വിൽക്കപ്പെടുന്നു.

വിശേഷിച്ചും ചന്തയിൽ എല്ലായ്പ്പോഴും കൺകെട്ടു വിദ്യകളും, കള്ളസൂത്രങ്ങളും, അടികളും, കുത്തുകളും, ഉണ്ടായിരുന്നതു കൂടാതെ ഭോഷന്മാർ, വഞ്ചകന്മാർ, പിടിച്ചുപറിക്കാർ എന്നിങ്ങനെ പലതരത്തിലുള്ള മനുഷ്യരും, മോഷണം, കൊലപാതകം, വ്യഭിചാരം, കള്ളസ്സാക്ഷി മുതലായ ഘോരസംഗതികളും അവിടെ കാണ്മാനുണ്ടായിരുന്നു.

ഇതിനേക്കാൾ ചെറുതായുള്ള മറ്റു ചന്തകളിൽ ഇങ്ങനെയുള്ള ചരക്കുകൾ വിൽക്കപ്പെടുന്ന പല പല തെരുവുകൾക്കും, അങ്ങാടികൾക്കും, അതതിനു തക്കതായിട്ടുള്ള പേരുകൾക്കും ഉള്ളതുപോലെ തന്നെ ഇവിടെയും ഈ ചന്തയിലുള്ള ചരക്കുകൾ വേഗത്തിൽ കണ്ടെത്തപ്പെടാവുന്ന സ്ഥലങ്ങളും തെരുവുകളും അങ്ങാടികളും (അയതു ദേശങ്ങളും രാജ്യങ്ങളും) ഉണ്ടു്. ഇവിടെ ചീനത്തങ്ങാടിയുണ്ടു്; ബങ്കാളത്തങ്ങാടിയുണ്ടു്; മംഗലപുരത്തങ്ങാടിയുണ്ടു്; കോഴിക്കോട്ടങ്ങാടിയുണ്ടു്. എന്നാൽ മറ്റുള്ള ചന്തകളിൽ ചില ചരക്കുകൾ ചന്തയിൽ ഉള്ളതിലേക്കും പ്രധാനമായിട്ടുള്ളപ്രകാരം തന്നെ ഈ ചന്തയിൽ റോമായിലെ ചരക്കും കച്ചവടവും അധികമായി പ്രിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ റോമയിലെ ചരക്കുകളിൽ നമ്മുടെ ഇംഗ്ലീഷുകാക്കും മറ്റു ചില ജാതിക്കാക്കും മാത്രമെ അനിഷ്ടമായിരിക്കുന്നുള്ളു.

എന്നാൽ മുൻ പറഞ്ഞപ്രകാരം മോക്ഷപട്ടണത്തിലേക്കു പോകുന്ന വഴി ഈ ചന്ത സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന നഗരത്തിനു മദ്ധ്യക്കൂടെ കിടന്നിരുന്നതുകൊണ്ടു് ആ പട്ടണത്തിലേക്കു പോകുന്നവൻ ഈ നഗരത്തിൽക്കൂടി പോകാതിരിക്കണമെങ്കിൽ അവൻ ലോകത്തിൽനിന്നു വേർപെട്ടുപോകേണ്ടിവരും. രാജാധിരാജാവായിരിക്കുന്നവൻ തന്നെയും ലോകത്തിലായിരുന്നപ്പോൾ ഈ നഗരത്തിൽക്കൂടിയാണു് സ്വദേശത്തേക്കു പോയതു്. അതും ഒരു കച്ചവടദിവസം ആയിരുന്നു. എനിക്കു തോന്നുന്നതു അതിലുള്ള മായകളിൽനിന്നു വാങ്ങുവാൻ തന്നെ വിളിച്ചതു' ഈ ചന്തയുടെ പ്രധാന യജമാനനായ ബെയത്സബൂബു തന്നെ ആയിരുന്നു. എന്നു തന്നെയല്ല, താൻ ആ നഗരത്തിൽക്കൂടി പോയപ്പോൾ, അവൻ ഒന്നു വണങ്ങുക മാത്രം ചെയ്തിരുന്നു എങ്കിൽ, തന്നെ ആ ചന്തയുടെ പ്രമാണി ആക്കുന്നതിനു് അവനു മനസ്സുണ്ടായിരുന്നു. കൂടാതെ ആ രാജാവു് എത്രയും ബഹുമാനമുള്ളവനായിരുന്നതുകൊണ്ടു, ബെയത്സബൂബു് തെരുവുകൾതോറും അവനെ കൊണ്ടുനടന്നു് അവനുള്ള മായകളിൽ ചിലതു മോഹിച്ചു വാങ്ങിക്കുന്നതിനു് ആ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടവനെ വശീകരിപ്പാനായിട്ടു ലോകത്തിലുള്ള സകല രാജ്യങ്ങളെയും ഒരു ക്ഷണനേരംകൊണ്ടു് അവനു കാണിച്ചു; എന്നാൽ അവനു ആ ചരക്കുക

ളിൽ തീരെ ഇഷ്ടമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ ഈ മായകൾക്കു് ഒരു കാശുപോലും വില പറയാതെ അവൻ ആ നഗരത്തെ വിട്ടു പൊയ്ക്കളഞ്ഞു. ആയതുകൊണ്ടു് ഈ ചന്ത വളരെ പുരാതനവും തുലോം വലിയതുമാകുന്നു.

എന്നാൽ ഞാൻ പറഞ്ഞപ്രകാരം ഈ വഴിക്കാർ, ഈ ചന്തയിൽക്കൂടി പോയേ തീരൂ. അവർ അങ്ങനെ പോകയും

മായച്ചന്ത

ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇതാ, അവർ ചന്തയിലേക്കു പ്രവേശിച്ച ഉടനെ ചന്തയിൽ ഇരുന്ന ജനങ്ങൾ ഒക്കെയും ഇളകി അവർക്കു

മുറവും കൂടി. നഗരം എല്ലാം അവരുടെ നിമിത്തം വലിയ കലക്കത്തിലായി. അതിനു പല കാരണങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു.

1-ാമതു്, ഈ വഴിക്കാർ ധരിച്ചിരുന്ന ഉടുപ്പു് ആ ചന്തയിൽ കച്ചവടംചെയ്ത എല്ലാവരുടെയും ഉടുപ്പിൽ നിന്നു വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ചന്തയിലെ ജനങ്ങൾ അവരുടെമേൽ അധികമായി സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി; ചിലർ, "ഇവർ ഭോഷന്മാരാകുന്നു" എന്നും, ചിലർ, "ഇവർ ഭ്രാന്തന്മാരാകുന്നു" എന്നും, മറു ചിലർ, "ഇവർ അന്യദിക്കുകാർ ആകുന്നു" എന്നും പറഞ്ഞു.

2-ാമതു്, ഇവരുടെ ഉടുപ്പു് ആശ്ചര്യജനകമായിരുന്നതുപോലെ തന്നെ ഇവരുടെ സംസാരവും ആശ്ചര്യജനകമായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഇവർ പറയുന്നതു ചിലർ മാത്രമേ ഗ്രഹിച്ചുള്ളു. ഇവർ പ്രകൃത്യാ സംസാരിച്ചതു കനാൻനാട്ടിലെ ഭാഷയായിരുന്നു. എന്നാൽ ചന്തയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നവരോ ഈ ലോകത്തിനുള്ളവരായിരുന്നതുകൊണ്ടു്, ചന്തയുടെ ഒരറ്റംമുതൽ മറ്റെ അറ്റംവരെയും ഇവർ അവക്കം, അവർ ഇവക്കം ബർബ്ബരന്മാരെന്നു തോന്നി.

3-ാമതു്, ആ കച്ചവടക്കാർക്കു് അത്യധികം ആശ്ചര്യം തോന്നിയതു ഈ യാത്രക്കാർ അവരുടെ ചരക്കുകൾ എല്ലാം നിസ്സാരമായി ഗണിച്ചുകളഞ്ഞതുകൊണ്ടു് ആയിരുന്നു: അവയുടെമേൽ നോക്കുവാൻപോലും ഇവർക്കു മനസ്സില്ലായ്ഞു. വാങ്ങിപ്പാനായിട്ടു് ഇവരെ അവർ വിളിച്ചു എന്നുവരികിൽ അവർ തങ്ങളുടെ ചെവികളിൽ വിരലിട്ടുംകൊണ്ടു് "മായയെ നോക്കാതിരിപ്പാൻ എന്റെ കണ്ണുകളെ തിരിക്കേണമേ" എന്നു നിലവിളിച്ചു, തങ്ങളുടെ കച്ചവടവും വ്യാപാരവും സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ആകുന്നു എന്നു കാണിച്ചുകൊണ്ടു മേല്പോട്ടു നോക്കും.

എന്നാൽ യാദൃശ്ചികമായി ഒരുവൻ ആ മനുഷ്യരോടു "നിങ്ങൾക്കു് എന്തു വാങ്ങുവാൻ മനസ്സുണ്ടു്?" എന്നു പരിഹസിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു. എന്നാൽ അവർ അടക്കത്തോടുകൂടെ അവനെ നോക്കി, ഞങ്ങൾ "സത്യം വാങ്ങുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇതിങ്കൽ ഈ മനുഷ്യരെ അവർ അധികമായിട്ടു നിന്ദിക്കുന്നതിനിടയായി; ചിലർ അവരെ പരിഹസിക്കയും, ചിലർ ഭത്സിക്കയും, ചിലർ അസഭ്യങ്ങൾ പറകയും, മറു ചിലർ അവരെ അടിപ്പിൻ എന്നു വിളിച്ചുപറകയും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ കയ്യ്ങ്കൽ എല്ലാം വലിയ കുഴപ്പത്തിലായി. ചന്തയിൽ ഒരു മഹാ കലഹവും ഉണ്ടായി; അയതിനാൽ എല്ലാ സംഗതികളും അനാശ്വാസ്യമായ നിലയിലായി.

ഈ സംഗതികൾ ഉടനെ ചന്തപ്രമാണിയുടെ അടുക്കൽ ബോധിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. അവൻ ശീഘ്രത്തിൽ വന്നു. ചന്ത ഇത്ര ഇളക്കുന്നതിനു കാരണമാക്കിയിരിക്കുന്ന ഈ മനുഷ്യരെ വിസ്തരിക്കുന്നതിനായിട്ടു കൊണ്ടുവരുവാൻ തന്റെ ഏറ്റവും വിശ്വസ്തന്മാരായിട്ടുള്ള സ്നേഹിതന്മാരിൽ ചിലരെ പറഞ്ഞയച്ചു. അങ്ങനെ ആ മനുഷ്യരെ വിസ്തരിക്കുന്നതിനായിട്ടു കൊണ്ടുവന്നു. അവരുടെമേൽ ന്യായാധിപതിമാരായിട്ടിരുന്നവർ അവരോടു "നിങ്ങൾ എവിടത്തുകാർ?" എന്നും, "എവിടേക്കു പോകുന്നു?" എന്നും, "ഇത്ര അസാധാരണമായവിധത്തിൽ നിങ്ങൾ അവിടെ എന്തു ചെയ്തു?" എന്നും ചോദിച്ചു. ഉടനെ ആ മനുഷ്യർ അവരോടു: "ഞങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ അന്യന്മാരും പരദേശികളും ആകുന്നു; സ്വർഗ്ഗത്തിന്നടുത്ത യരുശലേം ആകുന്ന ഞങ്ങളുടെ സ്വദേശത്തിനു പോകുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്രകാരം ഒക്കെയും ഞങ്ങളെ ദുഷിപ്പാനും ഞങ്ങളുടെ വഴിയാത്രയ്ക്കു മുടക്കംചെയ്യാനും തക്കവണ്ണം നഗരത്തിലുള്ള കച്ചവടക്കാരൊ മറ്റാരെങ്കിലുമോ യാതൊരിടയും ഞങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടില്ല. പിന്നെ ഒരുത്തൻ ഞങ്ങളോടു "നിങ്ങൾക്കു എന്തുവാങ്ങുവാൻ മനസ്സുണ്ടു" എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ ഞങ്ങൾ "സത്യം വാങ്ങുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതല്ലാതെ ഞങ്ങളുടെപേരിൽ യാതൊരു കുറ്റവും ഇല്ല എന്നു പറഞ്ഞു: എങ്കിലും ഇവരുടെ ന്യായം കേൾക്കുന്നതിനായിട്ടു നിയമിക്കപ്പെട്ട ആളുകൾ, ഇവർ പയിത്യക്കാരൊ [1]ഭ്രാന്തന്മാരൊ അല്ലെങ്കിൽ

---

1. ലോകം ദുഷ്ടതയിൽ കിടക്കുന്നതുകൊണ്ടു അതു നമ്മെ ദ്വേഷിക്കയും നിന്ദിക്കയും ചെയ്യും. എന്നാൽ ഈലോകത്തിൽനിന്നു നമ്മെ വേർതിരിച്ചു അറിയുന്നതിനു ഒന്നും നുകില്ലെങ്കിൽ നാം യേശുക്രിസ്തുവിൽ പുതിയ സൃഷ്ടികളാകുന്നു എന്നും നിശ്ചയിക്കുന്നതിനു ഇടയില്ല. നാം ക്രിസ്തുവിനുള്ളവരാകുന്നു എന്നുവരികിൽ ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി നാം ഭോഷന്മാരായിത്തീരുകയും ക്രിസ്തുവി

ചന്തയിലുള്ള കായ്ങ്ങളെ ഒക്കെയും കലക്കുന്നതിനായിട്ടു വന്നവരോ ആകുന്നു എന്നതെ വിചാരിച്ചതു്. ആയതുകൊണ്ടു അവർ അവരെ പിടിച്ചു അടിച്ചു ചേറുകൊണ്ടു പൊതിഞ്ഞു, ചന്തയിലുള്ള മനുഷ്യർക്കു ഒക്കെയും ഒരു കാഴ്ചയായിരിക്കേണ്ടതിനു തടവിൽ ആക്കുകയും ചെയ്തു. അവർ കുറച്ചുകാലത്തേക്കു അവിടെ കിടന്നു, ഓരോരുത്തരുടെ നിന്ദയ്ക്കും അസൂയയ്ക്കും ക്രൂരതയ്ക്കും പാത്രവാന്മാരായിത്തീർന്നു. ചന്തപ്രമാണി അവർക്കു സംഭവിച്ച സകലത്തെക്കുറിച്ചും അവരെ പരിഹസിച്ചുകൊണ്ടും ഇരുന്നു. എന്നാൽ ആ മനുഷ്യർ ക്ഷമയുള്ളവരായും "നിന്ദയ്ക്കു നിന്ദ പകരംചെയ്യാതെ പ്രതിയോഗികളെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നവരായും ഇരുന്നു." ചീത്തവാക്കുകൾക്കു പകരം നല്ല വാക്കുകൾ പറകയും, തങ്ങളോടു ചെയ്ത അന്യായങ്ങൾക്കു പകരം ദയ കാണിക്കയും ചെയ്തതുകൊണ്ടു ചന്തയിൽ ഇരുന്നവരിൽ മറ്റവരേക്കാൾ കുറെ സുബോധമുള്ളവരും അവരെപ്പോലെ അത്ര ദുഷ്ടന്മാർ അല്ലാത്തവരുമായ ചിലർ ആ മനുഷ്യരോടു അഭിഭാസന്മാരായവർ ഇടവിടാതെ കാട്ടിയ അനാശ്യമായ പെരുമാറ്റംമൂലം അവരെ വിരോധിച്ചു ശാസിച്ചുതുടങ്ങി. ആയതുകൊണ്ടു ഈ മനുഷ്യർ തങ്ങളെ ശാസിച്ചവരുടെ നേരെ കോപപ്പെട്ടു, അവർ ആ തടവിൽ കിടക്കുന്ന മനുഷ്യരെപ്പോലെ ദുഷ്ടന്മാരും അവരുടെ ഒത്താശക്കാരും ആകുന്നു എന്നും, അവരുടെ അരിഷ്ടതയ്ക്കു ഓഹരിക്കാരായിത്തീരുമെന്നും പറഞ്ഞു. എന്നാൽ മറ്റവർ അതിനുത്തരമായിട്ടു തങ്ങൾ കണ്ടിടത്തോളം ഈ മനുഷ്യർ അടക്കമുള്ളവരും സുബോധമുള്ളവരും ആകുന്നു എന്നും, യാതൊരുത്തരോടും ഉപദ്രവം ചെയ്യാൻ ഭാവിച്ചവരല്ല എന്നും, തടവിൽ ആക്കുന്നതിനു മാത്രമല്ല, വിലങ്ങിടുന്നതിനുകൂടെയും ഇവരേക്കാൾ അധികയോഗ്യന്മാരായിട്ടുള്ള ആളുകൾ ചന്തയിൽ കച്ചവടം ചെയ്യുന്നവരിൽ ഉണ്ടു എന്നും പറഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ രണ്ടുപക്ഷക്കാരും തമ്മിൽ അധിക വാഗ്വാദങ്ങൾ കഴിഞ്ഞശേഷം (ആ മനുഷ്യർ ഈ സമയമെല്ലാം അവരുടെ മുമ്പാകെ

നെ അറിയാത്തവരാൽ നാം ഭ്രാന്തന്മാരെന്നു വിചാരിക്കപ്പെട്ടുകയും വേണം. എന്തെന്നാൽ നാം അവനു ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരായാൽ, ലോകത്തിനു ക്രൂശിൽതറയ്ക്കപ്പെട്ടവരാകും. "എല്ലാ മനുഷ്യരും നിങ്ങളെക്കുറിച്ചു നന്മ പറയുമ്പോൾ, നിങ്ങൾക്കു ഹാ കഷ്ടം!" എന്നു ക്രിസ്തുവും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ബഹുബുദ്ധിയോടും അടക്കത്തോടും കൂടെ ഇരിക്കകൊണ്ടു) അവരിൽത്തന്നെ ഒരു അടിപിടിയുണ്ടായി; പരസ്പരം ആക്രമിച്ചു. അതിന്റെശേഷം ഈ രണ്ടു പാവപ്പെട്ട മനുഷ്യർ തങ്ങളുടെ കാര്യം വിസ്തരിക്കുന്നവരുടെ മുമ്പാകെ വീണ്ടും കൊണ്ടുവരപ്പെട്ടു, ചന്തയിൽ മുമ്പെ ഉണ്ടായ കലഹത്തിനു കാരണക്കാർ അവരെന്നു കുറ്റാരോപണം ചെയ്യപ്പെട്ടു. അയതിനാൽ അവർ അവരെ അടിച്ചു അവരുടെമേൽ ഇരുമ്പുകഷണങ്ങൾ കെട്ടിത്തൂക്കി, യാതൊരുത്തനും അവരുടെ പക്ഷം പറയുകയോ അവരോടുകൂടെ കൂട്ടുകയോ ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതിനും ശേഷമുള്ളവർക്കു ഭയം ഉണ്ടാകുവാനും ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമായി ചന്തയിൽ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും അവരെ വിലങ്ങിട്ടു കൊണ്ടുനടന്നു.

എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനിയും വിശ്വാസിയും പിന്നെയും അധികബുദ്ധിയോടുകൂടെ നടന്നു. അവരോടു കാട്ടിയ അപമാനവും പരിഹാസവും എത്രയും സൌമ്യതയോടും ക്ഷമയോടും കൂടെ സഹിച്ചതുകൊണ്ടു ചന്തയിൽ പലരും അവരുടെ പക്ഷത്തു കൂട്ടുന്നതിനിടയായി. ഇതിങ്കൽ മറുപക്ഷക്കാർ പിന്നെയും ഉഗ്രമായി കോപിച്ചിട്ടു ഈ മനുഷ്യരെ രണ്ടുപേരെയും കൊന്നുകളയുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. അതുകൊണ്ടു ഇവർക്കു പാറാവും വിലങ്ങും പോരാ എന്നും, അവർ ചെയ്ത ദ്രോഹത്തിനായിട്ടും ചന്തയിലുള്ള മനുഷ്യരെ വഞ്ചിച്ചതിനായിട്ടും അവർ മരിക്കണമെന്നും പറഞ്ഞു അവരെ ഭയപ്പെടുത്തി. അതിന്റെശേഷം അവരെക്കുറിച്ചു വേറെ കല്പനയുണ്ടാകുന്നതുവരെ അവരെ പിന്നെയും പാറാവിൽ ആക്കി. അവരുടെ കാലുകൾ ആമത്തിൽ ഇട്ടു പൂട്ടുകയും ചെയ്തു.

ഇവിടെ അവർ തങ്ങളുടെ വിശ്വസ്ത സ്നേഹിതനായ ഏവൻഗേലീസ്ഥനിൽനിന്നു കേട്ടിരുന്നതു് ഓർത്തു. അവർക്കു ഇന്നതു സംഭവിക്കും എന്നു് അവൻ അവരോടു പറഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ, തങ്ങളുടെ വഴികളിലും കഷ്ടതകളിലും അവർ അധികം സ്ഥിരതയുള്ളവരായിത്തീർന്നു. പിന്നെയും അവർ പരസ്പരം ആശ്വസിപ്പിക്കയും മരിപ്പാൻ സംഗതിവരുന്നതു് അവരിൽ ഏവനോ, അവൻ ഭാഗ്യമുള്ളവനാകുന്നു എന്നു പറകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടു് "ആ ഭാഗ്യം എനിക്കു കി

ട്ടണം, എനിക്കു കിട്ടണം" എന്ന അവക്കു ഇരുവക്കും ഉള്ളിൽ അഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്ന എങ്കിലും എല്ലാ കാര്യങ്ങളെയും ഭരിച്ചു വാഴുന്നവന്റെ സർവ്വജ്ഞാനപ്രകാരമുള്ള നടത്തിപ്പിനു തങ്ങളെത്തന്നെ ഭരമേല്പിച്ചുകൊണ്ടു വേറെ തീർപ്പുണ്ടാകുന്നതുവരെയും അവർ ഇരുന്ന അവസ്ഥയിൽത്തന്നെ നല്ല സമാധാനത്തോടുകൂടെ പാർക്കയും ചെയ്തു.

പിന്നെ ഒരു യോഗ്യമായുള്ള സമയം നിശ്ചയിച്ചിട്ടു് അവരെ ശിക്ഷയ്ക്കു വിധിക്കുന്നതിനായി വിസ്താരത്തിനു വരുത്തി. സമയം ആയപ്പോൾ അവരെ തങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളുടെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവന്ന കുറ്റം ചുമത്തി. ജഡ്ജിയുടെ പേർ "നന്മദ്വേഷി" എന്നായിരുന്നു. അവരുടെമേൽ ചുമത്തപ്പെട്ട കുറ്റം കേൾവിക്കു കുറെ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു; എങ്കിലും കാര്യത്തിൽ ഒന്നുതന്നെ ആയിരുന്നു. അതിന്റെ സംഗതികൾ ഇവയാകുന്നു:—

"ഇവർ അവരുടെ കച്ചവടത്തിനു ശത്രുക്കളും അതിനെ കലക്കുന്നവരുമായിരുന്നു എന്നും, നഗരത്തിൽ കലഹവും ഭിന്നതയും ഉണ്ടാക്കി അവരുടെ രാജാവിന്റെ ചട്ടത്തെ ലംഘിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം ഇവർ തങ്ങളുടെ മഹാ അപകടകരമായുള്ള വിചാരങ്ങൾക്കു് അനുകൂലമായിരിക്കുന്ന പക്ഷക്കാരെ ചേർത്തു" എന്നും തന്നെ.

ഇതിനു വിശ്വാസി ഇപ്രകാരം മറുപടി പറഞ്ഞു. "എല്ലാറ്റിനും മേലായിരിക്കുന്നവനു വിരോധമായിട്ടു് എതിർത്തുനിന്നവന്റെനേരെ ഞാനും എതിർത്തുനിന്നിട്ടുള്ളതല്ലാതെ ഞാൻ യാതൊരു കലഹവും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടില്ല. ഞാൻ തന്നെ സമാധാനശീലനായിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങളോടു ചേർന്നിരിക്കുന്ന പക്ഷക്കാർ ഞങ്ങളുടെ സത്യസന്ധതയും കുറ്റമില്ലായ്മയും കണ്ടു ചേർന്നവർ ആകുന്നു. അവർ അധികതിന്മയിൽനിന്നു മുറ്റവും നന്മയിലേക്കു തിരിഞ്ഞതേയുള്ളു. എന്നാൽ നിങ്ങൾ പറയുന്ന രാജാവോ, അവൻ ഞങ്ങളുടെ കർത്താവിനു ശത്രുവായിരിക്കുന്ന ബെയെസബൂബു ആകകൊണ്ടു അവനെയും അവന്റെ സകല ഭൃത്യന്മാരെയും ഞാൻ നിന്ദിക്കുന്നു."

അപ്പോൾ ആ തടവുകാരനു വിരോധമായിട്ടു തങ്ങളുടെ യജമാനനായിരിക്കുന്ന രാജാവിനുവേണ്ടി വല്ലതും ബോധിപ്പിപ്പാനുള്ളവർ ഉടനെ വന്നു തങ്ങളുടെ സാക്ഷി ബോധിപ്പിച്ചുകൊള്ളണമെന്നു ഒരു വിളംബരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. ഉടനെ അസൂയ എന്നും, മൂഢഭക്തി എന്നും, പ്രിയവാദി എന്നും മൂന്നു സാക്ഷിക്കാർ വന്നു. അവരോടു "നിങ്ങൾ ഈ തടവുകാരനെ അറിയുമോ?" എന്നും, "നിങ്ങളുടെ യജമാനനായിരിക്കുന്ന രാജാവിനുവേണ്ടി ഇവനു വിരോധമായിട്ടു പറവാൻ നിങ്ങൾക്കു് എന്തുള്ളു" എന്നും ചോദിച്ചു.

അപ്പോൾ അസൂയ എന്നവൻ വന്നുനിന്നു് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. എന്റെ അങ്ങുന്നേ, ഞാൻ ഈ മനുഷ്യനെ ഏറെ നാളായിട്ടു് അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു; ഞാൻ സത്യം ചെയ്തശേഷം ഈ ബഹുമാനപ്പെട്ട ന്യായാസനത്തിന്റെ മുമ്പാകെ അവനെക്കുറിച്ചു സാക്ഷിബോധിപ്പിക്കാം.

ജഡ്ജി:— നിൽക്ക, അവനെക്കൊണ്ടു് ആണയിടുവിപ്പിൻ.

അങ്ങനെ അവർ അവനെക്കൊണ്ടു ആണയിടുവിച്ചശേഷം ആ മനുഷ്യൻ പറഞ്ഞു. "യജമാനനേ, ഈ മനുഷ്യന്റെ പേരു് ഉത്തമമായുള്ളതുതന്നെ എങ്കിലും ഇവൻ നമ്മുടെ രാജ്യത്തു ഏറ്റവും ദുഷ്ടന്മാരായിട്ടുള്ള മനുഷ്യരിൽ ഒരുത്തനാകുന്നു. ഇവൻ രാജാവിനെയും, ജനങ്ങളെയും, ചട്ടത്തെയും, മര്യാദയെയും ഒന്നുംതന്നെ പ്രമാണിക്കുന്നില്ല. 'വിശ്വാസത്തിന്റെയും വിശുദ്ധിയുടെയും സംഗതികൾ' എന്നു് അവൻ സാമാന്യമായിട്ടു പറയുന്നതായ അവന്റെ വിചാരങ്ങളിൽ എല്ലാവരെയും ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതിനായിട്ടു് അവനാൽ കഴിയുന്നതെല്ലാം അവൻ ചെയ്യുന്നു. പിന്നെയും പ്രത്യേകമായിട്ടു മായ എന്ന നമ്മുടെ നഗരത്തിലെ മര്യാദകളും ക്രിസ്ത്യാനിമാർഗ്ഗവും തമ്മിൽ ലേശംപോലും യോജിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത വിധം അത്രമാത്രം നേരെ വിപരീതമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു എന്നു് ഇവൻതന്നെ ഒരിക്കൽ പറയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടിരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം ഇവൻ പറയുന്നതിനാൽ, യജമാനനേ അവൻ നമ്മുടെ ഉത്തമമായുള്ള ക്രിയകളെ മാത്രമല്ല, നാം അവയെ

ചെയ്യുന്നതിനാൽ നമ്മെയാകുടെ കുറ്റം വിധിച്ചുകള യുന്നു.

ജഡ്ജി:— ഇനി നിനക്കു വല്ലതും ബോധിപ്പിപ്പാൻ ഉണ്ടോ?

അസ്സെയ:— യജമാനനേ, ഇനിയും വളരെ കാര്യങ്ങൾ ബോധിപ്പിപ്പാൻ എനിക്കു കഴിയും, എങ്കിലും കോടതിയെ മുഷിപ്പിപ്പാൻ എനിക്കു മനസ്സില്ലായ്കകൊണ്ടത്രെ ബോധിപ്പി ക്കാത്തതു്. എന്നാൽ ശേഷം സാക്ഷികൾ തങ്ങളുടെ സാക്ഷി ബോധിപ്പിച്ചശേഷം അവനെ കൊല്ലുന്നതിനു വല്ലതും കുറവു ണ്ടായിരുന്നാൽ ഞാൻ അവനെക്കുറിച്ചു എന്റെ സാക്ഷി അ ധികമായി ബോധിപ്പിച്ചുകൊള്ളാം.

അങ്ങനെ അവൻ മാറിനില്പാൻ ജഡ്ജി കല്പിച്ചു.

പിന്നെ അവർ മൂഢഭക്തിയെ വിളിച്ചു, ആ തടവുകാര നെ നോക്കുവാൻ അവനോടു കല്പിച്ചിട്ടു, "നമ്മുടെ യജമാനനായിരിക്കുന്ന രാജാവിനു വേണ്ടി, ഇവന്റെ നേരെ എന്തു ബോധിപ്പിപ്പാൻ നിനക്കു കഴിയും?" എന്നു അവനോടു ചോദിച്ചു. അവനെക്കൊണ്ടു് ആണയിടുവിച്ചശേഷം അവൻ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:—

യജമാനനേ, ഈ മനുഷ്യനുമായിട്ടു എനിക്കു വലിയ മുഖപരിചയം ഇല്ല. അവനെ അറിയണമെന്നു എനിക്കു ആഗ്രഹവുമില്ല; എങ്കിലും ഒരു ദിവസം ഈ പട്ടണത്തിൽ വച്ചു അവനുമായിട്ടു കുറെ സംസാരിച്ചതിൽ നിന്നു അവൻ വലിയ വിഷമക്കാരനാകുന്നു എന്നറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ നമ്മുടെ മാർഗ്ഗം ഏതുമില്ലാത്തതാകുന്നു എന്നും, ആ മാർഗ്ഗംകൊണ്ടു ഒരു മനുഷ്യനും ദൈവത്തെ ഒരു പ്രകാര ത്തിലും പ്രസാദിപ്പിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല എന്നും, അവൻ എന്നോടു പറഞ്ഞു. ഇപ്രകാരം അവൻ പറഞ്ഞതിൽ നിന്നു എത്ര വലുതെന്നു ബഹുമാനപ്പെട്ട കോടതിതന്നെ നല്ലതു പോലെ അറിഞ്ഞിരിക്കുമല്ലോ; "നാം വന്ദിക്കുന്നതു വ്യർത്ഥ മാകുന്നു എന്നും, നാം ഇനിയും നമ്മുടെ പാപങ്ങളിൽ ഇരിക്കുന്നു എന്നും, ഒടുവിൽ ശിക്ഷാവിധി ഏല്ക്കും" എന്നും അത്രെ, എനിക്കു ബോധിപ്പിപ്പാൻ ഉണ്ടായിരുന്നതു് ഇത്രമാത്രമെയുള്ളൂ

പിന്നെ പ്രിയവാദിയെക്കൊണ്ടു് അണയിടുവിച്ചശേഷം തങ്ങളുടെ യജമാനനായിരിക്കുന്ന രാജാവിനുവേണ്ടി ആ തടവുകാരനെക്കുറിച്ചു് അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ബോധിപ്പിപ്പാൻ അവനോടു കല്പിച്ചു.

പ്രിയവാദി:—യജമാനന്മാരേ, ഞാൻ ഇവനെ ഏറെ നാളായി അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പറയരുതാത്ത കാര്യങ്ങൾ ഇവൻ പറയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടിരിക്കുന്നു; ഇവൻ നമ്മുടെ മഹാരാജാവായിരിക്കുന്ന ബെയത്സബൂബിനെ ദുഷിക്കയും, ബഹുമാനപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന അവന്റെ സ്നേഹിതന്മാരായ പഴയ മനുഷ്യൻ, ജഡത്തിനടുത്ത ഇമ്പം, അതിഭോഗി, വൃഥാ സ്തുതിക്കുള്ള ആഗ്രഹം, കാമവികാരം, ദുർമ്മോഹം മുതലായവരെക്കുറിച്ചും ശേഷമുള്ള നമ്മുടെ പ്രധാനികളെക്കുറിച്ചും നിന്ദിച്ചുപറകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇതുകൂടാതെയും എല്ലാ മനുഷ്യരും അവനെപ്പോലെയുള്ള വിചാരമുള്ളവരായിരുന്നു എങ്കിൽ, ഈ പ്രധാനികളിൽ ഒരുത്തനും ഈ നഗരത്തിൽ പാർക്കയില്ലായിരുന്നു എന്നും അവൻ പറഞ്ഞു. വിശേഷിച്ചും നമ്മുടെ നഗരത്തിൽ ഉള്ള പ്രധാനികളിൽ പലരെയും ഇവൻ ദുഷിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ തന്നെ ഇവനു ഇപ്പോൾ ന്യായാധിപതിയായിരിക്കുന്ന എന്റെ യജമാനനെ ക്രൂരതയും ദൈവഭക്തിയില്ലാത്ത നീചൻ എന്നും മറ്റും പലവിധമായുള്ള ധിക്കാരവാക്കുകൾ പറഞ്ഞു ഭയംകൂടാതെ ദുഷിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഈ പ്രിയവാദി ഇങ്ങനെ തന്റെ വ്യാജം പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞ ഉടൻ ജഡ്ജി ആ തടവുകാരന്റെ മേൽ നോക്കി, "എടാ വേദഭ്രഷ്ടാ, മതവിപരീതക്കാരാ, ദ്രോഹീ, ഈ പരമാർത്ഥികളായ ആളുകൾ നിന്റെ നേരെ സാക്ഷി ബോധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു നീ കേട്ടുവോ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

വിശ്വാസി:—എന്റെ സ്വന്ത രക്ഷയ്ക്കായിട്ടു കുറെ വചനങ്ങൾ എനിക്കു പറയാമോ?

ജഡ്ജി:—നീചാ, നീചാ, നീ ഇവിടെവച്ചു ഉടൻ തന്നെ കൊല്ലപ്പെടുവാനല്ലാതെ, ഇനി ജീവനോടിരിക്കുന്നതിനു യോഗ്യനല്ല, എങ്കിലും നിന്റെ നേരെ ഞങ്ങൾക്കുള്ള ദയാശീലം എല്ലാ മനുഷ്യരും കാണേണ്ടുന്നതിനായി നീചനായ ഭ്രഷ്ടാ, നിനക്കു പറവാനുള്ളതു എന്തെന്നു കേൾക്കട്ടെ.

വിശ്വാസി:—അസൂയ എന്നവൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനു ഉത്തരമായിട്ടു ഞാൻ പറയുന്നതു് എന്തെന്നാൽ, ഏതെങ്കിലും ചട്ടമോ, പ്രമാണങ്ങളോ, മര്യാദകളോ, ജനങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തികളോ, ദൈവത്തിന്റെ വചനത്തിനു വിരോധമായിട്ടുള്ളതായിരുന്നാൽ, അതു ക്രിസ്ത്യാനിമാർക്കു നേരെ വിപരീതമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു എന്നല്ലാതെ മറെറാന്നും ഞാൻ ഒരിക്കലും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഈ കാര്യത്തിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞതു തെറെറാകുന്നു എങ്കിൽ, ആ തെറെറിനെക്കുറിച്ചു എന്നെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുക. എന്നാൽ ഇവിടെ നിന്റെ മുമ്പിൽവച്ചു തന്നെ മറിച്ചു പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നതിനു ഞാൻ ഒരുങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

രണ്ടാമത്തവനായ മൂഢഭക്തി എന്റെമേൽ കുറ്റം ചുമത്തിയിരിക്കുന്നതിനു ഞാൻ ഉത്തരം പറയുന്നതു്, ദൈവാരാധനയിൽ ദൈവികമായ ഒരു വിശ്വാസം വേണ്ടുന്നതു ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു എന്നും, ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടത്തെ താൻ തന്നെ വെളിപ്പെടുത്തുതിരുന്നു എങ്കിൽ, ദൈവികത്തിന്നടുത്ത വിശ്വാസം ഉണ്ടാകുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല എന്നും മാത്രമെ ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളു. ആകയാൽ ദൈവവെളിപ്പാടിനോടു ചേരാത്ത വല്ല കാര്യവും ദൈവാരാധനയോടുകൂടെ ചേർക്കപ്പെട്ടാൽ അതു മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിനടുത്ത വിശ്വാസം മൂലം അല്ലാതെ ചെയ്യപ്പെടുവുന്നതല്ല. ആ വിശ്വാസം നിത്യജീവനു പ്രയോജനമായിട്ടു തീരുന്നതുമല്ല.

പ്രിയവാദി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഈ നഗരത്തിലെ രാജാവും അവന്റെ സേവകന്മാരായിരിക്കുന്ന കൂട്ടക്കാർ ഒക്കെയും ഈ നഗരത്തിലും രാജ്യത്തും ഇരിക്കുന്നതിനെക്കാൾ നരകത്തിൽ കിടക്കുന്നതിനു അധികം യോഗ്യന്മാരാകുന്നു എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതല്ലാതെ എന്നെക്കുറിച്ചു അവൻ പറഞ്ഞപ്രകാരം ഞാൻ ഒരിക്കിയൊന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു കർത്താവു എനിക്കു കരുണ ചെയ്യുമാറാകട്ടെ.

പിന്നെ ജഡ്ജി (ഈ കാര്യങ്ങൾ കേട്ടുകൊണ്ടും വിചാരിച്ചുകൊണ്ടും ഈ സമയം ഒക്കെയും അരികെ നിന്നിരുന്ന) വിസ്താരക്കാരെ വിളിച്ചു അവരോടു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. "വിസ്താരക്കാരേ, ഈ നഗരത്തിൽ ഇതു വല്ലതായുള്ളോരു

കലഹമുണ്ടാക്കുന്നതിനു കാരണക്കാരനായിരിക്കുന്ന ഈ മനുഷ്യനെ നിങ്ങൾ കാണുന്നുവല്ലോ. ഈ യോഗ്യന്മാരായിരിക്കുന്ന ആളുകൾ അവനു വിരോധമായി ബോധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന സാക്ഷിയും അവന്റെ പ്രത്യുത്തരവും നിങ്ങൾ കേട്ടിരിക്കുന്നു, എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അവനെ തൂക്കിക്കളയുന്നതിനോ ജീവനോടെ രക്ഷിക്കുന്നതിനോ നിങ്ങൾക്കു അധികാരം ഉണ്ടു്. എങ്കിലും നമ്മുടെ ചട്ടം എങ്ങനെയിരിക്കുന്നു എന്നു നിങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞുതരുന്നതു യുക്തമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ രാജാവിന്റെ ഭൃത്യനായിരുന്ന വലിയവനായ ഫറവോന്റെ ദിവസങ്ങളിൽ അവനു വിപരീതമായിരുന്ന ഒരു മാർഗ്ഗത്തിലുള്ളവർ വർദ്ധിച്ചു പെരുകി അവനെക്കാൾ ബലവാന്മാരായി തീരാതിരിക്കേണ്ടുന്നതിനായിട്ടു് അവരുടെ ആണ്ടുതങ്ങൾ ആറാറിൽ എറിയപ്പെടണമെന്നു് ഒരു തീർപ്പു് ഉണ്ടാക്കി. പിന്നെയും അവന്റെ ഭൃത്യന്മാരിൽ വേറൊരുത്തനായിരുന്ന, വലിയ നെബൂഖദ്നേസറിന്റെ നാളുകളിലും ആരെങ്കിലും വീണു അവന്റെ പൊൻബിംബത്തെ വന്ദിക്കാതെയിരുന്നാൽ, അവൻ അഗ്നിച്ചൂളയുടെ നടുവിലേക്കു തള്ളപ്പെടണമെന്നു് ഒരു തീർപ്പുനിശ്ചയിച്ചു. പിന്നെയും ദാര്യൂസിന്റെ ദിവസങ്ങളിൽ, ആരെങ്കിലും കുറച്ചു സമയത്തേക്കു അവനോടു് അല്ലാതെ മറ്റു യാതൊരു ദൈവത്തോടെങ്കിലും അപേക്ഷിച്ചാൽ, അവൻ സിംഹങ്ങളുടെ ഗുഹയിലേക്കു തള്ളപ്പെടണമെന്നും ഒരു കല്പന ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ സ്വാമിദ്രോഹി, ഈ ചട്ടങ്ങളുടെ പ്രധാനകായ്യത്തെ, വിചാരംകൊണ്ടു മാത്രമല്ല, വചനംകൊണ്ടും പ്രവൃത്തികൊണ്ടും ക്രൂടെ ലംഘിച്ചിരിക്കുകയാൽ അതു് ഒരിക്കലും ക്ഷമിച്ചു ക്രൂടാത്തതായിരിക്കുന്നു.

എന്തെന്നാൽ ഫറവോന്റെ കല്പന, ഒരു കുറവുംകാണാനില്ലാതിരുന്നപ്പോൾ, നാശം വരുമെന്നുള്ള സംശയത്തിൽ നിന്നു ജനത്തെ തടുക്കുന്നതിനായിട്ടു് ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇവിടെ ഇതാ ഒരു കുറവു തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നുവല്ലോ. രണ്ടാമത്തേതിനും മൂന്നാമത്തേതിനുമോ, അവൻ നമ്മുടെ മാർഗ്ഗത്തിനു വിരോധമായിട്ടു തക്കിക്കുന്നതു നിങ്ങൾ

കാണുന്നു. അവൻ ഏറ്റുപറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പ്രകാരമുള്ള ദോഹം മൂലം അവൻ മരണത്തിനു യോഗ്യനാകുന്നു."

അപ്പോൾ വിസ്താരക്കാരായ കുരുടനും നിർഗ്ഗുണനും, തീരാവൈരവും, മോഹപ്രിയനും, ഭൂമ്യാദക്കാരനും, ശഠനും, ഉന്നതഭാവമുള്ളവനും, ശത്രുതക്കാരനും, അസത്യവാദിയും, ക്രൂരനും, വെളിച്ചദ്വേഷിയും, യോജ്യതയില്ലാത്തവനും പുറത്തിറങ്ങി അവനു വിരോധമായി അവരിൽ ഓരോരുത്തൻ അവനവന്റെ തീപ്പുകൊട്ടത്തശേഷം ജഡ്ജിയുടെ മുമ്പാകെ അവനെ കുറ്റക്കാരൻ ആക്കുന്നതിനായിട്ട് ഏകമനസ്സോടുകൂടെ നിശ്ചയിച്ചു.

അവരിൽ മുമ്പനായ കുരുടൻ, "ഈ മനുഷ്യൻ ഒരു വേദവിപരീതക്കാരനാകുന്നു എന്നു സ്പഷ്ടമായിട്ടു ഞാൻ കാണുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. "ഇപ്രകാരമുള്ളവനെ ഭ്രമിയിൽനിന്നു നീക്കിക്കളയണം" എന്നു നിർഗ്ഗുണൻ പറഞ്ഞു. "ഹെയ്, അവനെ നോക്കുന്നതു തന്നെ എനിക്കു വെറുപ്പാകുന്നു" എന്നു തീരാവൈരക്കാരൻ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ മോഹപ്രിയൻ "എനിക്കു് അവനെ ഒട്ടും സഹിച്ചുകൂടാ" എന്നു പറഞ്ഞു. "എനിക്കും അങ്ങനെതന്നെ ; എന്തെന്നാൽ അവൻ എല്ലായ്പോഴും എന്റെ വഴിക്കു കുറേ പറയുന്നു" എന്നു ഭൂമ്യാദക്കാരൻ പറഞ്ഞു. "അവനെ തൂക്കിക്കളക, അവനെ തൂക്കിക്കളക" എന്നു ശഠൻ പറഞ്ഞു. "ഇവൻ ഒരു കാശിനുപോലും വിലപിടിക്കാത്തവൻ" എന്നു ഉന്നതഭാവമുള്ളവൻ പറഞ്ഞു. "എന്റെ ഹൃദയം അവനു വിരോധമായിട്ടു് എഴുനേല്ക്കുന്നു" എന്നു ശത്രുതക്കാരൻ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ "അവൻ ഒരു കള്ളനാകുന്നു" എന്നു അസത്യവാദി പറഞ്ഞു. "അവനെ തൂക്കുന്നതു് കുറേം നല്ലതു്" എന്നു ക്രൂരൻ പറഞ്ഞു. "നമുക്കു് അവനെ വഴിയിൽനിന്നു ശൂന്യമാക്കിക്കളയാം" എന്നു വെളിച്ചദ്വേഷി പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ യോജ്യതയില്ലാത്തവൻ "ലോകം ഒക്കെയും എനിക്കു തരിക എന്നു വന്നാലും, എനിക്കു് അവനോടു യോജിക്കുവാൻ വഹിയാ ; അതുകൊണ്ടു നമുക്കിവനെ മരണത്തിനു കുറേം വിധിക്കാം" എന്നു പറഞ്ഞു.

അപ്രകാരം തന്നെ അവർ ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടു മുമ്പെ അവൻ എവിടെ നിന്നു വന്നുവോ അവിടേക്കു് ഉടൻത

ന്നെ അവനെ കൊണ്ടുപോയി, അവിടെ മഹാകഠിനമായ ള്ളോരു വിധത്തിൽ കൊന്നുകളയുന്നതിനു ശിക്ഷ വിധിച്ചു.

ആകയാൽ അവർ തങ്ങളുടെ ചട്ടത്തിൻപ്രകാരം അവനോടു ചെയ്യാനായിട്ട് അവനെ പുറത്തു കൊണ്ടുവന്നു. ഒന്നാമതു്, അവർ അവനെ കൊരടാവുകൾകൊണ്ടു അടിച്ചു, അവനെ കീഴക്കി, കത്തികൾകൊണ്ടു അവന്റെ ശരീരത്തിൽ മുറിവുണ്ടാക്കി, അതിന്റെ ശേഷം അവനെ കല്ലെറിഞ്ഞു. തങ്ങളുടെ വാളുകൾകൊണ്ടു അവനെ മുറിച്ചു, അവസാനത്തിൽ ഭസ്മമായിപ്പോകത്തക്കവണ്ണം അവനെ ചുട്ടുകളകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ വിശ്വാസിയുടെ അവസാനം ആയി.

അപ്പോൾ ഞാൻ കണ്ടതെന്തെന്നാൽ: ഈ പുരുഷാരത്തിന്റെ പുറകിൽ ഒരു തേരും രണ്ടു കുതിരകളും വിശ്വാസിക്കായിട്ടു കാത്തുകൊണ്ടു നിന്നിരുന്നു. അവന്റെ ശത്രുക്കൾ അവനെ കൊന്ന ഉടനെ അവൻ അതിലേക്കു എടുത്തുകൊള്ളപ്പെട്ടുകയും മോക്ഷവാതിലിലേക്കു നേർവഴിയായിട്ടു മേഘങ്ങളിൽക്കൂടി, കൊമ്പിന്റെ സ്വരത്തോടുംകൂടെ വേഗത്തിൽ കൊണ്ടുപോകപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനിയോ, അവനു കുറെ താമസം ഉണ്ടായി, തിരികെ തടവിൽ ആക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ കുറച്ചുനേരം അവൻ അവിടെ കിടന്നു എങ്കിലും സകലത്തിനുംമേൽ അധികാരിയായിരിക്കുന്നവൻ, അവരുടെ കോപത്തിന്റെ ശക്തി തന്റെ കയ്യിൽത്തന്നെ ഇരിക്കയാൽ, തല്ക്കാലത്തേക്കു അവരിൽനിന്നു രക്ഷപെട്ടു അവന്റെ വഴിയെ പോകത്തക്കവണ്ണം സംഭവിക്കുമാറാക്കി: അവൻ അങ്ങനെ പോകുമ്പോൾ ഇപ്രകാരം പാടി:—

കൊള്ളാം വിശ്വാസി, നീ നല്ല വിശ്വാസത്തോടുകൂടവെ
നിൻ കർത്താവിനെ നന്നായി അനുസരിച്ചു പറഞ്ഞു.
ആ രക്ഷിതാവിനാൽ നീയും അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടുമെ
വിശ്വാസഹീന മർത്യന്മാർ വ്യർത്ഥ സന്തോഷ സംയുതം
നരകത്തിന്നടുത്തുള്ള പ്രകാരം കരയും വിധൌ
പാടുക പാടുക വിശ്വാസീ, നിൻനാമം നിലനില്ക്കട്ടെ.
എന്തന്നാൽ നിന്നെ കൊന്നിട്ടും നീ ജീവനോടിരിക്കുന്നു.

പതിന്നാലാം അദ്ധ്യായം

ക്രിസ്ത്യാനിയും ആശയുള്ളവനും

പിന്നെ ക്രിസ്ത്യാനി നടന്നുപോയതു ഏകനായിട്ടല്ലായിരുന്നു എന്നു ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടു. ആശയുള്ളവൻ എന്നു പേരായിട്ടു ഒരുത്തൻ ചന്തയിൽവച്ചു ക്രിസ്ത്യാനിയും വിശ്വാസിയും കഷ്ടതകൾ അനുഭവിച്ച സമയത്തു അവരുടെ വാക്കുകളും പ്രവൃത്തികളും സൂക്ഷിച്ചു മനസ്സിലാക്കിയും കൊണ്ടു ക്രിസ്ത്യാനിയോടുകൂടെ ചേർന്നു ഒരു സഹോദര സഖ്യം ചെയ്തു, അവന്റെ കൂട്ടുകാരനായിരിക്കുമെന്നു അവനോടു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ വിശ്വാസി സത്യത്തിനു സാക്ഷികൊടുപ്പാനായിട്ടു മരിച്ചപ്പോൾ, അവന്റെ ചിതയിൽനിന്നു വേറൊരുത്തൻ ക്രിസ്ത്യാനിക്കു തന്റെ വഴിയാത്രയിൽ കൂട്ടായിരിക്കേണ്ടതിനു എഴുന്നേറ്റു. ഈ ആശയുള്ളവൻ ക്രിസ്ത്യാനിയോടു, "നമ്മുടെ പിന്നാലെ വരുന്നതിനു മനസ്സുള്ളവരായിട്ടു ചന്തയിലുള്ള മനുഷ്യരിൽ വളരെപ്പേരുണ്ടു" എന്നു പറകയും ചെയ്തു.

പല സംഗതികളും വീണ്ടും ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടു. അവർ ചന്തയിൽനിന്നു പുറത്തായ ഉടൻതന്നെ, തൻകാര്യക്കാരൻ എന്നു പേരായ ഒരുത്തൻ തങ്ങൾക്കു മുമ്പെ പോകുന്നതായി അവർക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അവർ അവനോടു, "എടോ, നിങ്ങൾ എവിടത്തുകാരൻ? നീ ഇതുവഴി എവിടെവരെ പോകുന്നുണ്ടു" എന്നു ചോദിച്ചു. "ഞാൻ മംഗലവാക്കു എന്ന നഗരത്തിൽനിന്നു വരുന്നു, മോക്ഷപട്ടണത്തിലേക്കു പോകുന്നു" എന്നു അവൻ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ അവന്റെ പേർ എന്തെന്നു അവൻ അവരോടു പറഞ്ഞില്ലതാനും.

ക്രിസ്ത്യാനി:—മംഗലവാക്കിൽനിന്നോ? അവിടെ നന്മയായിട്ടുള്ളതു വല്ലതും ഉണ്ടോ?

തൻകാര്യക്കാരൻ:—ഉണ്ടു എന്നു ഞാൻ നിരൂപിക്കുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഞാൻ നിന്നെ എന്തു വിളിക്കേണ്ടു?

തൻകായ്ക്കാരൻ:—ഞാൻ നിനക്കും നീ എനിക്കും അന്യനായിരിക്കുന്നു; എന്നാൽ നിങ്ങൾ ഈ വഴിയെ പോകുന്നു എങ്കിൽ നിങ്ങളോടുകൂടെ പോരുന്നതിനു എനിക്കു സന്തോഷമുണ്ടു്. അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ തനിച്ചു പൊയ്ക്കൊള്ളാം.

ക്രിസ്ത്യാനി:—മംഗലവാക്കു എന്ന നഗരത്തെക്കുറിച്ചു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്; ഞാൻ ഓർക്കുന്നപ്രകാരം അതു ഐശ്വര്യമുള്ളോരു സ്ഥലമാകുന്നു എന്നു അവർ പറയുന്നു.

തൻകായ്ക്കാരൻ:—ഉവ്വു്; അതങ്ങനെ തന്നെയാണു് എന്നു ഞാൻ നിന്നോടു ഉറപ്പായിട്ടു പറയാം. എന്റെ ശേഷക്കാരായിട്ടു വളരെ ധനികന്മാരും അവിടെ ഉണ്ടു്.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഞാൻ ചോദിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നിനക്കു പരിഭവം തോന്നരുതേ. അവിടെ നിനക്കു ചാച്ചുക്കാർ ആരുള്ളു?

തൻകായ്ക്കാരൻ:—ആ നഗരവാസികൾ മിക്കവരും എന്റെ ചാച്ചുക്കാർ ആകുന്നു. പ്രത്യേകമായിട്ടു തൻകായ്ം സാധിപ്പാൻ തിരിയുന്നവനും, സമയം നോക്കുന്നവനും, ആ നഗരത്തിനു ഈ പേർ കിട്ടുന്നതിനു ഹേതുഭൂതനായ അവന്റെ കാരണവൻ മംഗലവാക്കു എന്നവനും, കാഞ്ഞിരപ്പഴം പോലിരിക്കുന്നവനും, രണ്ടു വഴികളും നോക്കുന്നവനും, എല്ലാറ്റിലും കൂട്ടുന്നവനും എന്റെ അപ്പന്റെ വകയിൽ ചാച്ചുക്കാർ ആകുന്നു. ഞങ്ങളുടെ ഇടവകപ്പട്ടക്കാരനായ ഇരുനാക്കു് എന്നവൻ, എന്റെ അമ്മയുടെ നേരെ സഹോദരനാകുന്നു. പിന്നെയും നിന്നോടു സത്യം പറയുന്നുവെങ്കിൽ, ഞാൻ ഒരു നല്ല ഗൃഹസ്ഥൻ ആണു്. എന്റെ വലിയ പിതാമഹൻ, ഒരു ദിക്കിലോടു നോക്കുകയും മറെറാരു ദിക്കിലോടു തുഴകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു തോണിക്കാരനായിരുന്നു. ഈ തൊഴിലുകൊണ്ടു തന്നെ എന്റെ ദ്രവ്യത്തിൽ അധിക പങ്കും ഞാൻ സമ്പാദിച്ചു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—നീ വിവാഹം ചെയ്തവനാണോ?

തൻകായ്ക്കാരൻ:—അതേ, എന്റെ ഭാര്യ സുകൃതയായ ഒരു സ്ത്രീയുടെ പുത്രിയായി, ഏറവും സുകൃതമുള്ളോരു സ്ത്രീ

യാകുന്നു. അവൾ നടിക്കുന്നവളുടെ പുത്രിയായിരിക്കകൊണ്ടു ഏറവും ബഹുമാനമുള്ള കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചവൾ അത്രേ. എത്രയും നല്ലവണ്ണം വളർത്തപ്പെട്ടവളാകയാൽ ഒരു രാജാവിന്റെ അടുക്കലായാലും ശരി, ഒരു എളിയവന്റെ അടുക്കലായാലും ശരി, എല്ലാവക്കും സമ്മതമായിരിക്കത്തക്കവണ്ണം നടക്കുന്നതിനു അവൾക്കു അറിയാം. എന്നാൽ മാർഗ്ഗത്തെ സംബന്ധിച്ചു ഏറവും താല്പൎയ്യമായിട്ടു നടക്കുന്നവരും ഞങ്ങളും തമ്മിൽ അല്പം ചില വ്യത്യാസങ്ങളെല്ലാം ഉണ്ടു് എന്നുള്ളതു സത്യംതന്നെ ; അതു രണ്ടു ചെറിയ കാൎയ്യങ്ങളിൽ മാത്രമേയുള്ളു. ഒന്നാമതു, ഞങ്ങൾ ഒരിക്കലും കാറിനും ഒരാളത്തിനും നേരെ പിണങ്ങുകയില്ല. രണ്ടാമതു, മാർഗ്ഗം വെള്ളിച്ചെരിപ്പിട്ടു നടക്കുമ്പോൾ ഒക്കെയും ഞങ്ങൾ അധിക ശ്രദ്ധാന്തിയുള്ളവർ ആകുന്നു ; അതു സുഖമായിരിക്കയും ജനങ്ങൾ അതിനെ പുകഴ്ത്തുകയും ചെയ്യുന്നു എങ്കിൽ, തെരുവീഥികളിൽ അതിനോടുകൂടെ നടക്കുന്നതിനു ഞങ്ങൾക്കു വളരെ പ്രിയമുണ്ടു്.

അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ കൂട്ടുകാരനായ ആശയുള്ളവന്റെ അടുക്കലോട്ടു അടുത്തു ; "ഇവൻ മംഗല വാക്കിലെ തൻകാൎയ്യക്കാരനാകുന്നു എന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു. ഇതു അവനാകുന്നു എങ്കിൽ, ഇവിടങ്ങളിൽ പാൎക്കുന്ന കള്ളന്മാരെക്കാളും ബഹു കള്ളനായിരിക്കുന്ന ഒരുത്തൻ നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടു്." ഉടനെ ആശയുള്ളവൻ, "അവനോടു ചോദിക്ക ; അവന്റെ നാമത്തെക്കുറിച്ചു അവൻ ലജ്ജിക്കയില്ല എന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. അങ്ങനെ ക്രിസ്ത്യാനി അവന്റെ അടുക്കൽ പിന്നെയും ചെന്നു അവനോടു, "ലോകർ ഒക്കെയും അറിയുന്നതിനേക്കാൾ കുറെക്കൂടെ അറിവോടെ നീ സംസാരിക്കുന്നു. എന്റെ വിചാരം തെറ്റല്ലെങ്കിൽ എനിക്കു നിന്നെക്കുറിച്ചു കുറെ ഊഹം ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. നിന്റെ പേർ മംഗല വാക്കിലെ തൻകാൎയ്യക്കാരൻ എന്നല്ലയോ ?"

തൻകാൎയ്യക്കാരൻ :—എന്റെ പേരിതല്ല. എന്നാൽ ഇതു എന്നോടു വിരോധമുള്ളവരിൽ ചിലർ എനിക്കു ഇട്ട ഒരു പരിഹാസപ്പേരാകുന്നു ; നേരുതന്നെ, എനിക്കു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന നല്ലമനുഷ്യർ നിന്ദയായുള്ള നാമങ്ങൾ ധരിച്ചിരുന്ന

പ്രകാരംതന്നെ, ഞാനും ഒരു നിന്ദ എന്നപോലെ ആ പേരു വഹിക്കുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—എങ്കിലും മനുഷ്യർ നിന്നെ ഈ പേർ വിളിക്കത്തക്കവണ്ണം നീ അവക്കു ഒരിക്കലും ഒരിടയും കൊടുത്തിട്ടില്ലയോ?

തൻകായ്ക്കാരൻ:—ഇല്ല, ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഈ പേർ എനിക്കു ഇടത്തക്കവണ്ണം ഞാൻ ഒരുവിധത്തിൽ മാത്രമെ ഇടകൊടുത്തിട്ടുള്ളു. ഞാൻ അതാതു സമയത്തു കാണുന്നപ്രകാരം കായ്ങ്ങൾ വിധിക്കയും, അങ്ങനെ എനിക്കുള്ളതു സമ്പാദിക്കയും ചെയ്യുവന്നു. എന്നാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള കായ്ങ്ങൾ എന്റെമേൽ ചുമത്തുക എന്നു വന്നാൽ അവയെ ഒരു അനുഗ്രഹം എന്നപോലെ ഞാൻ വിചാരിക്കും. അതുകൊണ്ടു ദ്വേഷമുള്ളവർ എന്റെമേൽ നിന്ദ ചുമത്താതെയിരുന്നുകൊള്ളട്ടെ.

ക്രിസ്ത്യാനി:— ഞാൻ കേട്ടിരുന്ന മനുഷ്യൻ നീതന്നെ ആകുന്നു എന്നു് എനിക്കു നിശ്ചയമായിട്ടു തോന്നുന്നു. എന്നാൽ എന്റെ വിചാരം ഞാൻ നിന്നോടു പറയാം. ഈ പേർ നിനക്കു നന്നായിട്ടു ചേരുന്നു എങ്കിലും ഞങ്ങൾ ഇങ്ങനെ നിന്നെക്കുറിച്ചു വിചാരിക്കേണമെന്നു നിനക്കു മനസ്സില്ല.

തൻകായ്ക്കാരൻ:— കൊള്ളാം നിങ്ങൾക്കു് അങ്ങനെ തോന്നുന്നു എങ്കിൽ എനിക്കു നിവ്വാഹമില്ല; എങ്കിലും നിങ്ങളുടെ കൂട്ടുകാരനായിട്ടു് എന്നെ ചേർത്തുകൊള്ളുന്നതിനു നിങ്ങൾക്കു മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ ഒരു നല്ല കൂട്ടുകാരൻ എന്നു നിങ്ങൾക്കു കാണാം.

ക്രിസ്ത്യാനി:— നീ ഞങ്ങളോടുകൂടെ പോരുമെങ്കിൽ, കാറ്റിനും ഓളത്തിനും നേരെ പോകണം; അതു നിന്റെ വിചാരത്തിനു വിരോധമായുള്ളതാകുന്നു എന്നു ഞാൻ അറിയുന്നു. വെള്ളിച്ചെരിപ്പിട്ടു നടക്കുമ്പോഴത്തെപ്പോലെതന്നെ, ജീർണ്ണവസ്ത്രങ്ങളോടുകൂടെ നടക്കുമ്പോഴും നീ മാഗ്ഗത്തെ അനുസരിക്കണം; തെരുവീഥികളിൽ മാഗ്ഗത്തിന്റെ പുകഴ്ചയോടുകൂടെ നടക്കുമ്പോഴത്തെപ്പോലെതന്നെ, ഇരുമ്പുവിലങ്ങു

കൽകൊണ്ടു ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോഴും നീ അതിനോടു ചേർന്നിരിക്കണം.

തൻകായ്ക്കാരൻ:— ഈ കായ്ങ്ങളെക്കുറിച്ചു നിങ്ങൾ എന്നെ നിർബ്ബന്ധിക്കരുതു്, ഞാൻ നിങ്ങളോടുകൂടെ പോരട്ടെ.

ക്രിസ്ത്യാനി:— ഞാൻ പറഞ്ഞ കായ്ങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾ ചെയ്യുന്നപ്രകാരം നീ ചെയ്യുമെങ്കിൽ അല്ലാതെ ഒരു ചുവടു മുമ്പോട്ടു പോരേണ്ടാ.

തൻകായ്ക്കാരൻ:—എന്റെ മുമ്പിലത്തെ പ്രമാണങ്ങൾ കുറെ മില്ലാത്തവയും പ്രയോജനമുള്ളവയുമായിരിക്കയാൽ, ഞാൻ അവയെ ഒരുനാളും വിട്ടുകളകയില്ല; നിങ്ങളോടുകൂടെ ഞാൻ വന്നുകൂടാ എന്നുണ്ടായിരുന്നാൽ, എന്റെകൂടെ പോരുന്നതിനു സന്തോഷമുള്ള ആളുകൾ എന്നോടുകൂടെ വന്നുചേരുന്നതു വരെയും, നിങ്ങൾ എന്നെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു മുമ്പിൽ ഞാൻ ചെയ്യുവന്നതുപോലെ തനിച്ചു പൊയ്ക്കൊള്ളാം.

പിന്നെ ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതെന്തെന്നാൽ, ക്രിസ്ത്യാനിയും ആശയുള്ളവനും അവനെ വിട്ടിട്ടു് അവന്റെ മുമ്പിൽ കുറെ അകലെ നടന്നു. എന്നാൽ അവരിൽ ഒരുത്തൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയാറെ തൻകായ്ക്കാരന്റെ പുറകെ മൂന്നു മനുഷ്യർ വരുന്നതു കണ്ടു; അവന്റെ അടുക്കൽ വന്നെത്തിയപ്പോൾ അവൻ അവരുടെ മുമ്പിൽ താണുവീണു നമസ്കരിച്ചു. അവരും അവനെ വണങ്ങി. ആ മനുഷ്യരുടെ നാമങ്ങൾ ലോകപ്രിയൻ എന്നും, ദ്രവ്യസ്നേഹി എന്നും, ലുബ്ധൻ എന്നും ആയിരുന്നു. ഈ മനുഷ്യരുമായിട്ടു തൻകായ്ക്കാരനു മുമ്പുതന്നെ മുഖപരിചയം ഉണ്ടായിരുന്നു; എന്തെന്നാൽ അവർ തങ്ങളുടെ ചെറുപ്രായത്തിൽ ഒന്നിച്ചു് ഒരു പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പഠിച്ചവരും, വടക്കു് ദ്രവ്യാഗ്രഹം എന്ന ദേശത്തുള്ള ലാഭസ്നേഹം എന്നു പറയുന്ന ഒരു കച്ചവടത്തെരുവിലെ ഗുരുഭൂതനായിരിക്കുന്ന മുഖപക്ഷക്കാരൻ എന്ന ഒരുവന്റെ ശിഷ്യരുമായിരുന്നു. ഈ ഗുരുഭൂതൻ, ബലാൽക്കാരംകൊണ്ടോ, ഉപായംകൊണ്ടോ, സ്തുതിവാക്കുകൾകൊണ്ടോ, വ്യാജം പറഞ്ഞിട്ടോ, മാർഗ്ഗവേഷം ധരിച്ചോ ഏതുവിധമെങ്കിലും പണം സ

ന്വാദിക്കുന്നതിനുള്ള സൂത്രം അവരെ പഠിപ്പിച്ചു. അകയാൽ ഇവർ നാലുപേരും അവനവൻ തനിക്കുതന്നെ ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു പാഠശാലയുണ്ടാക്കി പഠിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം തങ്ങളുടെ ഗുരുഭ്രതന്റെ വിദ്യ അത്രയധികമായിട്ട് അഭ്യസിച്ചവരായിരുന്നു.

പിന്നെ ഞാൻ പറഞ്ഞപ്രകാരം അവർ ഇങ്ങനെ പരസ്പരം വന്ദനം ചെയ്തശേഷം ദ്രവ്യസ്നേഹി തൻകാഴ്ക്കാരനോട്ട്, "നമുക്കുമുമ്പെ നടന്നുപോകുന്ന ഇവർ ആരു് ?" എന്നു ചോദിച്ചു. എന്തെന്നാൽ അവക്കു ക്രിസ്ത്യാനിയെയും ആശയുള്ളവനെയും അപ്പോഴം കാണാമായിരുന്നു.

തൻകാഴ്ക്കാരൻ:—അവർ തങ്ങളുടെ ബോധത്തിൻ പ്രകാരം വഴിയാത്രയായിട്ടു പോകുന്ന രണ്ടു ദൂരദേശക്കാർ ആകുന്നു.

ദ്രവ്യസ്നേഹി:—ഹാ ! നമുക്കു് അവരുടെ നല്ല കൂട്ടു ഉണ്ടാകേണ്ടുന്നതിനു അവർ നിൽക്കാതെ പൊയ്കളയുന്നതു് എന്തുകൊണ്ടു് ? അവരും ഞങ്ങളും നീയും വഴിയാത്രയായിട്ടു പോകുന്നവരാകുന്നല്ലൊ.

തൻകാഴ്ക്കാരൻ:—അതു ശരിതന്നെ. എങ്കിലും നമുക്കുമുമ്പെ പോകുന്ന മനുഷ്യർ എത്രയും വൈരാഗ്യക്കാരും തങ്ങളുടെ സ്വന്തവിചാരങ്ങളെ അധികമായി സ്നേഹിക്കയും, മറ്റുള്ളവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ ഏറ്റവും നിസ്സാരമായിട്ടു് എണ്ണിക്കളകയും ചെയ്യുന്നവർ ആയിരിക്കയാൽ, ഒരു മനുഷ്യൻ എത്രതന്നെ ദൈവഭക്തിയുള്ളവനായിരുന്നാലും അവൻ സ്വൽകാഴ്ചകളിലും അവരോടു യോജിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, അവർ അവനെ തങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽനിന്നു തന്നെ തള്ളിക്കളയും.

ലുബ്ധൻ:—അതു മോശമാണു് ; എന്നാൽ വലിയ നീതിമാന്മാരായിട്ടിരിക്കുന്ന ചില ആളുകളെക്കുറിച്ചു നാം വായിക്കുന്നുണ്ടു് ; ഇങ്ങനെയുള്ളവരുടെ വൈരാഗ്യം തങ്ങളെ ഒഴിച്ചു ശേഷം എല്ലാവരെയും വിധിച്ചു കുറ്റക്കാർ ആക്കുവാൻ അവക്കു ഇടവരുത്തുന്നു. നീയും അവരും തമ്മിൽ ഭേദമുള്ളതു ഏതെല്ലാം കാഴ്ചകളിൽ ആയിരുന്നു ?

തൻകായ്ക്കാരൻ:—അവർ തങ്ങളുടെ വഴിയാത്രയിൽ വേനലിലും വർഷത്തിലും നടന്നുപോകുന്നതു മുറയായിരിക്കുന്നു എന്നു അവർ വളരെ ഖണ്ഡിതമായി പറയുന്നു; എന്നാൽ ഞാൻ കുറെറിനും ഒരളത്തിനുമായി കാത്തിരിക്കുന്നു. അവർ ദൈവത്തെപ്രതി സകലവും ഒന്നിച്ചു നഷ്ടമാക്കുന്നവരായിരിക്കുന്നു; ഞാനോ, എന്റെറ ജീവനെയും സമ്പത്തിനെയും രക്ഷിച്ചു കൊണ്ടുപോകുന്നതിനുള്ള തക്കങ്ങളൊക്കെയും നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവർ സകല മനുഷ്യരും തങ്ങൾക്കു വിരോധികളായിത്തീർന്നാലും തങ്ങളുടെ വിചാരങ്ങൾ ശാഠ്യബുദ്ധിയോടുകൂടെ മുറുകെ പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു; ഞാനോ, മാർഗ്ഗം ഏതെല്ലാം കായ്ങ്ങളിൽ എന്റെറ ഗുണത്തിനും കാലങ്ങൾക്കും തക്കതായിരിക്കുമോ അവയിൽ ഒക്കെയും അതിനെ അനുസരിക്കുന്നു. അവർ മാർഗ്ഗം ജീർണ്ണവസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചു നിന്ദയോടുകൂടിയിരിക്കുമ്പോഴും അതിനെ പിടിച്ചുകൊള്ളുന്നു; ഞാനോ, അതു പൊൻചെരിപ്പുകൾ ഇട്ടു, നല്ല സൗഖ്യമുള്ള കാലത്തു ആഘോഷമായിട്ടു നടക്കുമ്പോൾ അതിനെ കൈക്കൊള്ളുന്നു.

ലോകപ്രിയൻ:—കൊള്ളാം, അല്പയോ നല്പവനായ തൻകായ്ക്കാരാ! നീ അങ്ങനെ തന്നെ പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്ക. എന്തെന്നാൽ ഒരുത്തൻ തനിക്കുള്ളതിനെ വെച്ചുകൊള്ളുന്നതിനു സ്വാധീനതയുള്ളവനായിരിക്കെ അതെല്ലാം കളവാൻ തക്കവണ്ണം അത്ര ബുദ്ധിഹീനനായി തീർന്നാൽ അവനെ ഒരു ഭോഷൻ എന്നത്രെ ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നതു്. നമുക്കു സപ്പുങ്ങളെപ്പോലെ ബുദ്ധിയുള്ളവരായിരിക്കാം; വെയിലുള്ളപ്പോൾ പുല്ലുണക്കുന്നതിനു നല്ല സമയം ആകുന്നു. തേനീച്ച വർഷകാലത്തു സ്വസ്ഥമായിരിക്കയും സന്തോഷത്തോടുകൂടെ അതിനു പ്രയോജനം ഉണ്ടാക്കുവാൻ കഴിയുമ്പോൾ മാത്രം വേലചെയ്കയും ചെയ്യുന്നതു നിങ്ങൾ കാണുന്നുവല്ലോ. ദൈവം മഴയും വെയിലും നല്കുന്നു. അവർ മഴയത്തു നടക്കുന്നതിനു് അത്ര ഭോഷന്മാരായി തീരുന്നു എങ്കിൽ, നമുക്കു സൌഖ്യമായിട്ടു വെയിലുള്ളപ്പോൾ നടക്കുന്നതിനു സമ്മതമുള്ളവരായിരിക്കാം. ദൈവത്തിന്റെറ നല്ലതായുള്ള അനുഗ്രഹങ്ങൾ നമ്മിൽ നിലനിറുത്തുന്നതായുള്ള ആ മാർഗ്ഗത്തെ ഞാൻ ഏറെറവും സ്നേഹിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ, ഈ ലോകത്തിനടുത്ത

നന്മകളെ ദൈവം നമുക്കു തന്നിരിക്കുമ്പോൾ, തന്റെ നിമിത്തമായിട്ടു നാം അവയെ കാംക്ഷിക്കുന്നതിനു് അവൻ തിരുമനസ്സുള്ളവനാകുന്നു, എന്നല്ലാതെ നേരെ മറിച്ചു ബുദ്ധിമാന്മാരിൽ അതി വിചാരിക്കും! അബ്രഹാമും ശലോമോനും മാർഗ്ഗത്താൽ ധനവാന്മാരായി തീർന്നു. ഒരു നല്ല മനുഷ്യൻ "പൊടിപോലെ പൊന്നിനെ സമ്പാദിക്കുന്നു" എന്നു യോബു പറയുന്നു. എന്നാൽ നമുക്കു മുമ്പെ പോകുന്ന മനുഷ്യർ, നീ പറഞ്ഞപ്രകാരമുള്ളവരാകുന്നു എങ്കിൽ അവൻ അവരെപ്പോലെയുള്ളവൻ ആകയില്ല.

ലുബ്ധൻ:— ഈ കാര്യത്തിൽ നാം എല്ലാവരും ഒരുപോലെ യോജിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നു. അതുകയാൽ അതിനെക്കുറിച്ചു് അധികം പറഞ്ഞു തീർക്കു എന്നില്ല.

ദ്രവ്യസ്നേഹി:— ഇല്ല ഈ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു് ഇനി വളരെ പറഞ്ഞു തീർക്കു എന്നില്ല നിശ്ചയം. എന്തെന്നാൽ വേദവാക്യത്തെയും ബുദ്ധിയേയും നാം അനുസരിക്കുന്നു എങ്കിലും, ഇവ രണ്ടിനെയും ഒരുപോലെ വിശ്വസിക്കാത്തവൻ തന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ അറിയുകയോ, തന്റെ സ്വന്ത രക്ഷയെഅന്വേഷിക്കയോ ചെയ്യുന്നില്ല.

തൻകാര്യക്കാരൻ:— എന്റെ സഹോദരന്മാരേ, നിങ്ങൾ കാണുന്നപ്രകാരം നാം എല്ലാവരും വഴിയാത്രയായി പോകുന്നവരാണല്ലൊ. നാം ചീത്തയായുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നു് ഒഴിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടുന്നതിനായിട്ടു് ഈ ചോദ്യം നിങ്ങളോടു ചോദിക്കുവാൻ എനിക്കു് അനുവാദം തരുവിൻ. "ഒരു പട്ടക്കാരനോ, ഒരു കച്ചവടക്കാരനോ, അല്ല മറ്റു യാതൊരുത്തനോ, ഈ ജീവനുള്ളത്ത നന്മകൾ സമ്പാദിക്കുന്നതിനു് ഒരു നല്ല സമയം വന്നിരിക്കുമ്പോൾ മാർഗ്ഗത്തിനടുത്ത ചില കാര്യങ്ങളിൽ മുൻപു് അവനു് ഇല്ലാതിരുന്ന ഭക്തിവൈരാഗ്യം പുറമെ എങ്കിലും കാണിക്കാതിരുന്നാൽ അവയെ ലഭിപ്പാൻ കഴികയില്ല എന്നുവന്നാൽ, അവൻ ഈ ഉപായങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചു തന്റെ കാര്യം സാധിക്കയും നല്ല നേരും പരമാർത്ഥതയുമുള്ളവനായിരിക്കയും ചെയ്യരുതോ?"

ദ്രവ്യസ്നേഹി:— നിന്റെ ചോദ്യത്തിന്റെ സാരം മുഴുവനും ഞാൻ അറിയുന്നു. ഇവർ എനിക്കു് അനുവാദം ത

ന്നാൽ അതിനു നിനക്കു് ഒരു ഉത്തരം തരുന്നതിനു ഞാൻ ശ്രമിക്കാം. ഒന്നാമതു, ഒരു പട്ടക്കാരനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള നിന്റെ ചോദ്യത്തെക്കുറിച്ചു പറയാം. നല്ല യോഗ്യനായിട്ടുള്ള ഒരു പട്ടക്കാരൻ ഉണ്ടെന്നിരിക്കട്ടെ ; അവനു വരവു തുലോം കുറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഒരു ഇടവകയുമുണ്ടു് ; അതിനെക്കാൾ വലുതും ഏറവും പ്രയോജനമുള്ളതുമായ മറെറാരു ഇടവക അവൻ കണ്ടു് അതു കരസ്ഥമാക്കുന്നതിനു് ഒരു നല്ല സമയം വന്നിട്ടു് ; എങ്കിലും അതിനായിട്ടു് അവൻ ക്രുത്തൽ പഠിത്തമുള്ളവനായി തീരുകയും ക്രുടെക്രുടെ അധിക ശുശ്രൂഷാന്തിപൂവ്വം പ്രസംഗങ്ങൾ പറകയും ജനങ്ങളുടെ ശീലങ്ങൾക്കു തക്കതായിട്ടു് അവന്റെ നടപടികളിൽ ചിലതെല്ലാം മാറുകയും ചെയ്താലേ കഴിയു എന്നുണ്ടായിരുന്നാൽ, അവൻ അപ്രകാരം ചെയ്യുക്രുടാ എന്നു പറവാൻ യാതൊരു കാരണവും ഞാൻ കാണുന്നില്ല. അവൻ അതിനു വിളിക്കപ്പെട്ടവനായിരുന്നാൽ, അങ്ങനെ ചെയ്താലും അതിനെക്കാൾ അധികം ചെയ്താലും അവൻ പരമാർത്ഥമുള്ളവനായിരിക്കും, എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ:—

1–ാമതു, അധികം വരവുള്ള ഒരു ഇടവക അവൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു മര്യ്യാദ തന്നെ ; അതു ദൈവവിചാരണയാൽ അവന്റെ മുമ്പാകെ വെക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതാകകൊണ്ടു് അതു ന്യായമല്ല എന്നു് ഒരുത്തനും പറഞ്ഞു ക്രുടാ. ആയതിനാൽ മനോബോധത്തിന്റെ നിമിത്തമായിട്ടു് ഒരു ചോദ്യവും ചോദിക്കാതെ അവനു കഴിയുന്നതായിരുന്നാൽ ആയതു് കരസ്ഥമാക്കിക്കൊള്ളാം.

2–ാമതു, ആ ഇടവക അവൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതിനാൽ, അവൻ അധികം പഠിക്കുവാനും അധിക ശുശ്രൂഷാന്തിയോടുക്രുടെ പ്രസംഗിക്കുവാനും മുമ്പിലത്തേതിലും ഏറവും നല്ലവനുമായിട്ടു് തീരുവാനും പ്രേരിപ്പിക്കപ്പെട്ടുന്നു. എന്നു തന്നെയല്ല, അവൻ തന്റെ പ്രാപ്തികളെ അധികമായി വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവയെല്ലാം ദൈവത്തിനു് ഇഷ്ടമായിരിക്കുമല്ലൊ.

3–ാമതു, തന്റെ ജനങ്ങളുടെ ശീലത്തിനു തക്കവണ്ണം നടക്കുന്നതിനു തന്റെ സ്വന്ത നടപ്പുകളിൽ ചിലതിനെ മാ

ററിക്കളയുന്നതിനാൽ, അവൻ സ്വയത്യാഗിയും മറ്റുള്ളവരെ വശീകരിക്കത്തക്കവിധം ഇമ്പകരമായ നടപ്പുള്ളവനും തൻമൂലം പട്ടത്വത്തിന്നടുത്ത സ്ഥാനത്തിനു് അധികം യോഗ്യതയുള്ളവനും ആകുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നു.

4–ാമതു, ആകയാൽ വലിയ സ്ഥാനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചെറുതായിട്ടുള്ളവ വിട്ടുകളയുന്ന ഒരുപട്ടക്കാരൻ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു ദ്രവ്യാഗ്രഹി എന്നു വിളിക്കപ്പെടേണ്ടവനല്ല എന്നാണു എന്റെ അഭിപ്രായം. എന്നാൽ അവൻ തന്റെ പ്രാപ്തികളിലും അദ്ധ്വാനങ്ങളിലും വർദ്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ദൈവവിളിയെ യഥാർത്ഥമായി ആദരിക്കുന്നവനും നന്മ ചെയ്യുന്നതിന്നായിട്ടു ലഭിക്കുന്ന നല്ല അവസരങ്ങൾ തക്കത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നവനുമാകുന്നു എന്നു വിചാരിക്കേണ്ടതത്രെ.

എന്നാൽ നിന്റെ ചോദ്യത്തിൽ കച്ചവടക്കാരനെപ്പറ്റി പരാമർശിക്കുന്ന രണ്ടാം ഭാഗത്തെക്കുറിച്ചു ഞാൻ പറയുന്നതു് എന്തെന്നാൽ: ലോകത്തിൽ മുങ്ങിയ ഒരു കച്ചവടമുള്ള ഒരുത്തൻ ഉണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുക. അവൻ ദൈവഭക്തിയുള്ളവനായി തീർന്നാൽ തന്റെ കട ശരിയാക്കി, ധനികയായ ഒരു ഭാര്യയേയും തന്റെ കടയിൽ ഏറ്റം നല്ലവരായിട്ടുള്ള അധികം വ്യാപാരികളെയും തനിക്കു ലഭിക്കാം എന്നുണ്ടെങ്കിൽ അപ്രകാരം ചെയ്യുകൂടാ എന്നു പറവാൻ യാതൊരു കാരണവും ഞാൻ കാണുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ:—

1. ഏതു വിധത്തിൽ എങ്കിലും ദൈവഭക്തിയുള്ളവനായി തീരുന്നതു് ഒരു സുകൃതമാകുന്നു.

2. ധനികയായ ഒരു ഭാര്യയെയോ തന്റെ പീടികയിൽ അധികം വ്യാപാരികളെയോ ലഭിക്കുന്നതു ന്യായക്കേടായിട്ടുള്ളതല്ല.

3. വിശേഷിച്ചും ദൈവഭക്തിയുള്ളവനായി തീരുന്നതിനാൽ ആ മനുഷ്യൻ താൻതന്നെ നല്ലവനായി തീർന്നു നല്ലവരായിരിക്കുന്നവരിൽനിന്നു നല്ലതായിട്ടുള്ള ഇവയൊക്കെയും സമ്പാദിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ഒരു നല്ല ഭാര്യയും നല്ല വ്യാപാരികളും നല്ല ലാഭവും ഉണ്ടാകുന്നു; ഇവയെല്ലാം ദൈവഭക്തിയുള്ളവനായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു; അതും നല്ലതു തന്നെ. ആയതുകൊണ്ടു് ഈ കാര്യങ്ങൾ സമ്പാദിപ്പാനായിട്ടു് ദൈവ

ഭക്തിയുള്ളവനായി തീരുന്നതു നല്ലതും പ്രയോജനകരവുമായ ഒരു കാര്യം തന്നെ.

ഇങ്ങനെ തൻകാര്യക്കാരൻ ചോദിച്ച ചോദ്യത്തിനു് ഈ ദ്രവ്യസ്നേഹി എന്നവൻ നല്കിയ മറുപടി അവർ എല്ലാവരും വളരെ പ്രശംസിക്കയും, എല്ലാംകൊണ്ടും അതു ഏറ്റവും നല്ലതും പ്രയോജനമുള്ളതും ആകുന്നു എന്നു് അവർ നിശ്ചയിക്കയും ചെയ്തു. പിന്നെ ഇതിനു വിരോധം പറവാൻ കഴിയുന്നവൻ ഒരുത്തനും ഇല്ല എന്നു് അവർ വിചാരിച്ചതുകൊണ്ടും, അപ്പോഴും ക്രിസ്ത്യാനിയും ആശയുള്ളവനും ഒരു വിളിപ്പാടിനു് ഇപ്പുറം ആയിരുന്നതുകൊണ്ടും, പ്രത്യേകമായിട്ടു് ഇവർ മുമ്പു തൻകാര്യക്കാരനോടു തർക്കിച്ചതുകൊണ്ടും ഇവരോടുകൂടെ എത്തിയാൽ ഉടൻതന്നെ ഈ ചോദ്യംകൊണ്ടു് അവരെ മടുപ്പിക്കുന്നതിനായിട്ടു് അവർ ഒന്നിച്ചു കൂടി നിശ്ചയിച്ചു് അവരെ വിളിച്ചു. എന്നാറെ തങ്ങളുടെ അടുക്കൽ അവർ അടുത്തു ചെല്ലുന്നതുവരെയും അവർ താമസിച്ചു നിന്നു. എന്നാൽ ഇവർ പോകുംവഴി ലോകപ്രിയൻ അല്ലാതെ തൻകാര്യക്കാരൻ ഈ ചോദ്യം അവരോടു ചോദിക്കരുതെന്നു് അവർ നിശ്ചയിച്ചു. എന്തെന്നാൽ ഇവനോടു് അവർ ഉത്തരം പറയുന്നതു, കുറച്ചു മുമ്പു തൻകാര്യക്കാരനിൽ നിന്നു അവർ വേർപിരിയുമ്പോൾ അവനോടു് അവർക്കുണ്ടായ കോപത്തോടുകൂടെ ആയിരിക്കരുതെന്നു് അവർ വിചാരിച്ചു.

അങ്ങനെ ഇവർ അവരുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു തമ്മിൽ സലാം ചെയ്തശേഷം ലോകപ്രിയൻ, ക്രിസ്ത്യാനിയോടും അവന്റെ കൂട്ടുകാരനോടും ആ ചോദ്യം ചോദിച്ചു, കഴിയുമെങ്കിൽ അതിനുത്തരം പറവാൻ അവരോടു് അവശ്യപ്പെട്ടു.

അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി പറഞ്ഞു: മാർഗ്ഗത്തിൽ ഒരു ശിശുവായിരിക്കുന്നവനുപോലും ഇങ്ങനെയുള്ള പതിനായിരം ചോദ്യങ്ങൾക്കു് ഉത്തരം കൊടുപ്പാൻ കഴിയും; എന്തെന്നാൽ അപ്പങ്ങൾക്കായിട്ടു് ക്രിസ്തുവിന്റെ പിന്നാലെ ചെല്ലുന്നതു ന്യായമല്ലെങ്കിൽ (യോഹന്നാൻ 6-ൽ എഴുതിയിരിക്കുന്ന പ്രകാരം തന്നെ) ലൌകീകാദായങ്ങൾക്കായി അവനേയും മാർഗ്ഗത്തേയും ഒരു മുഖാന്തരമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതു് എത്ര അധികം വെറുപ്പായിട്ടുള്ളതാകുന്നു; എന്നു തന്നെയുമല്ല, ഈ വിചാ

രം അജ്ഞാനികൾക്കും, കപടഭക്തിക്കാക്കും, പിശാചുക്കൾക്കും, ക്ഷുദ്രക്കാക്കും അല്ലാതെ മറ്റു യാതൊരുത്തക്കും ഉള്ളതായി ഞങ്ങൾ കണ്ടറിഞ്ഞില്ല.

എന്നാൽ ഒന്നാമതു, അജ്ഞാനികൾ ഇപ്രകാരം വിചാരിക്കുന്നു : എന്തെന്നാൽ ഹമോരും, ശേഖേമും, യാക്കോബിന്റെ പുത്രിയേയും കന്നുകാലിക്കൂട്ടത്തേയും ആഗ്രഹിച്ചു് അവയെ ലഭിക്കേണ്ടുന്നതിനു, പരിച്ഛേദന ഏല്ക്കുന്നതിനാൽ അല്ലാതെ മറെറാരു വഴിയും ഇല്ലെന്നു കണ്ടിട്ടു, അവർ തങ്ങളുടെ കൂട്ടുകാരോടു പറയുന്നതു് "ഈ മനുഷ്യർ പരിച്ഛേദനയുള്ളവരായിരിക്കുംപോലെ നമ്മിലുള്ള ആണെല്ലാം പരിച്ഛേദന ഏറ്റാൽ....അവരുടെ ആട്ടിൻകൂട്ടവും അവരുടെ സമ്പത്തും അവരുടെ മൃഗങ്ങൾ ഒക്കെയും നമുക്കു് ആകയില്ലയോ?" തങ്ങൾക്കു കിട്ടേണമെന്നു അവർ ആഗ്രഹിച്ചതു് അവരുടെ പുത്രിമാരെയും, അവരുടെ കന്നുകാലിക്കൂട്ടവും ആയിരുന്നു. അവയെ ലഭിപ്പാനായിട്ടു അവർ മാഗ്രം ഒരു ഏണിയാക്കുന്നേയുള്ളു. ആ സംഗതി മുഴുവനും വായിച്ചു കൊൾവിൻ (ഉല്പ. 34. 20—24).

കപടഭക്തിക്കാരായ പരീശന്മാരും ഈ മാർഗ്ഗത്തിലുള്ളവരായിരുന്നു: അവരുടെ ദീർഘമായുള്ള പ്രാർത്ഥനകൾ വെറും അഭിനയമായിരുന്നു. എങ്കിലും അവരുടെ ആഗ്രഹം വിധവമാരുടെ വീടുകളെ സമ്പാദിക്കുക എന്നതത്രെ. പക്ഷെ അവരുടെ അനുഭവം ദൈവത്തിൽ നിന്നുള്ള ഭയങ്കരമായ ശിക്ഷയായിരുന്നു. (ലൂക്കൊ. 20. 46—47).

പിശാചായിരുന്ന യൊഹൂദായും ഈ മാർഗ്ഗത്തിൽ തന്നെയുള്ളവനായിരുന്നു. സഞ്ചിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതു കൈക്കലാക്കേണ്ടുന്നതിനായിട്ടു് ആ സഞ്ചിയുടെ നിമിത്തം അവൻ മാർഗ്ഗക്കാരനായിരുന്നു. എങ്കിലും അവൻ തള്ളിക്കളയപ്പെട്ടവനായി നാശത്തിന്റെ പുത്രനായിത്തീർന്നു.

ക്ഷുദ്രക്കാരനായ ശിമോനും ഈ കൂട്ടത്തിലുള്ളവനായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ അവനും ദ്രവ്യം സമ്പാദിക്കുന്നതിനായിട്ടാണു് പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ പ്രാപിക്കണമെന്നു ആഗ്രഹിച്ചതു് പത്രൊസിന്റെ വായിൽ നിന്നു അവനു ലഭിച്ചതായ ശാപം

അവന്റെ ഭൂരാഗ്രഹത്തിനു തക്കവണ്ണമായിരുന്നു. അപ്പൊ. പ്ര. 8. 18—23.

പിന്നെയും ലോകത്തിന്റെ നിമിത്തമായിട്ടു മാർഗ്ഗം കൈക്കൊള്ളുന്നവൻ ലോകത്തിന്റെ നിമിത്തമായിട്ടു തന്നെ മാർഗ്ഗത്തെ തള്ളിക്കളകയും എന്നു് എന്റെ മനസ്സിൽ തോന്നുന്നു. എന്തെന്നാൽ യെഹൂദാ ലോകത്തെ അഗ്രഹിച്ചു ദൈവ ഭക്തിയുള്ളവനായി തീർന്നതുപോലെ തന്നെ അവൻ ലോകത്തി നുവേണ്ടി മാർഗ്ഗത്തെയും തന്റെ യജമാനനെയും വിറ്റുകള ഞ്ഞു. അതുകൊണ്ടു ഈ ചോദ്യത്തിനു ആമെൻ എന്നു നി ങ്ങൾ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും, ആ ഉത്തരം സത്യമാകുന്നു എന്നു് സമ്മതിക്കുന്നതും, അജ്ഞതയും കപടഭക്തിക്കു ചേർന്നതും വി ശാചിനടുത്തതും ആകുന്നു. എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തി കൾക്കു തക്കവണ്ണമായിരിക്കും നിങ്ങളുടെ പ്രതിഫലവും.

അപ്പോൾ അവർ ക്രിസ്ത്യാനിയോടു എന്തു ഉത്തരം പറ യേണ്ടു എന്നറിയാതെ തമ്മിൽ തമ്മിൽ വിസ്മയിച്ചു മിഴിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു. ക്രിസ്ത്യാനി പറഞ്ഞ ഉത്തരം നന്നാ യി എന്നു് ആശയുള്ളവൻ കരുതിയതുകൊണ്ടു അവനും ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അങ്ങനെ അവരുടെ ഇടയിൽ ഒരു വലിയ മൌനതയുണ്ടായി. തൻകായ്ക്കാരനും അവന്റെ കൂട്ടുകാരും ലജ്ജിതരായി, ക്രിസ്ത്യാനിയും ആശയുള്ളവനും തങ്ങൾക്കു മു മ്പെ പോകട്ടെ എന്നു വിചാരിച്ചു പുറകിൽ നിന്നു. അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ കൂട്ടുകാരനോടു, ഇവർക്കു മനുഷ്യരുടെ ന്യാ യവിധിക്കു മുമ്പാകെ നില്പാൻ കഴികയില്ല എങ്കിൽ ദൈവ ത്തിന്റെ ന്യായവിധിയിങ്കൽ അവർ എന്തു ചെയ്യും? മണ്ണാ ത്തുങ്ങളുമായിട്ടു സംസാരിക്കുമ്പോൾ അവർ മൌനമായി പോ കുന്നു എങ്കിൽ ദഹിപ്പിക്കുന്ന അഗ്നിജ്വാലകളാൽ ശാസിക്ക പ്പെട്ടുമ്പോൾ അവർ എന്തു ചെയ്യും?

ഈ സമയം ക്രിസ്ത്യാനിയും ആശയുള്ളവനും ഇവർക്കു മുമ്പു കടന്നു സുഖം എന്നു പറയപ്പെട്ടുന്ന ഭംഗിയുള്ളോരു വെളിമ്പറ മ്പിൽ വന്നുചേർന്നു. ആ സ്ഥലത്തുകൂടി അവർ അത്യധികം സന്തോഷത്തോടുകൂടെ നടന്നുപോയി. ആ വെളിമ്പറമ്പു വിസ്താരം കുറഞ്ഞതായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവർ വേഗത്തിൽ

അതു കടന്നു. എന്നാൽ ആ വെളിമ്പറമ്പിന്റെ അപ്പുറത്തു ലാഭം എന്നു പറയപ്പെട്ടുന്ന ഒരു ചെറിയ കുന്നും, ആ കുന്നിൽ വെള്ളി കുഴിച്ചെടുക്കുന്ന ഒരു സ്ഥലവും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതു അസുലഭമായ ഒരു കാഴ്ച ആകയാൽ മുമ്പെ ഈ വഴി പോയിട്ടുള്ളവരിൽ ചിലർ അതു കാണ്മാനായി വഴി വിട്ടു തിരിഞ്ഞു പോയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആ കുഴിയുടെ വക്കത്തു അവർ അടുത്തു ചെല്ലുമ്പോൾ അവരുടെ കീഴിലെ നിലം ചതിവുള്ളതാകകൊണ്ടു ഇടിഞ്ഞു വീണു അവർ മരിച്ചുപോകയും, ചിലരുടെ കാൽ ഒടിഞ്ഞിട്ടു തങ്ങൾ മരിക്കുന്നതുവരെയും മുമ്പെ ഇരുന്നതുപോലെ ആയിത്തീരുവാൻ വഹിയാതെ പോകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

അപ്പോൾ ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതെന്തെന്നാൽ, ആ വഴിയിൽനിന്നു അല്പം മാറി വെള്ളി കുഴിച്ചെടുക്കുന്ന സ്ഥലത്തിന്നടുത്തു ദേമാസ് എന്നവൻ വഴിപോക്കരോടു "വന്നു കാണ്മിൻ" എന്നു വിളിച്ചുപറവാനായിട്ടു നിന്നിരുന്നു. ആയവൻ ക്രിസ്ത്യാനിയോടും അവന്റെ കൂട്ടുകാരനോടും "ഹെയ്! തിരിഞ്ഞു ഇങ്ങോട്ടു വരുവിൻ, ഞാൻ നിങ്ങളെ ഒരു കാഴ്ച്ച കാണിക്കാം" എന്നു പറഞ്ഞു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഞങ്ങൾ ഈ നേർവഴി വിട്ടു അങ്ങോട്ടു വരത്തക്കവണ്ണം അത്ര വിശേഷമായിട്ടുള്ള കാഴ്ച എന്താണു?

ദേമാസ്:—ഇവിടെ വെള്ളി കുഴിച്ചെടുക്കുന്ന ഒരു സ്ഥലമുണ്ടു. ആ വെള്ളി എടുപ്പാനായിട്ടു കുഴിക്കുന്ന ആളുകളും ഇവിടെയുണ്ടു. നിങ്ങളും വന്നു അല്പം പ്രയാസപ്പെട്ടാൽ നിങ്ങൾക്കും വളരെ ദ്രവ്യം സമ്പാദിക്കുവാൻ സാധിക്കും.

ആശയുള്ളവൻ:—നമുക്കു ചെന്നു കാണാം.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഞാൻ വരികയില്ല, ഇതിനു മുമ്പു ഞാൻ ഈ സ്ഥലത്തെക്കുറിച്ചും, എത്രയോ ആളുകൾ ഇവിടെ കൊല്ലപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും കേട്ടിട്ടുണ്ടു. വിശേഷിച്ചും ആ നിക്ഷേപം, അതു തേടുന്ന ആളുകൾക്കു ഒരു കണിയാകുന്നു. അതു അവരുടെ വഴിയാത്രയിൽ അവർക്കു പ്രതിബന്ധമായി ഭവിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

പിന്നെ ക്രിസ്ത്യാനി ദേമാസിനോട്ട്, "ആ സ്ഥലം അ പകടമുള്ളതല്ലയോ? അതു പലർക്കും അവരുടെ വഴിയാത്രയ്ക്കു തടസ്സമായിരുന്നിട്ടില്ലയോ"? എന്നു വിളിച്ചു ചോദിച്ചു.

ദേമാസ്:—വിചാരമില്ലാത്തവർക്കല്ലാതെ ആർക്കും അതു അത്ര അപകടമുള്ളതല്ല. (എങ്കിലും ഇതു പറഞ്ഞ ഉടൻ തന്നെ അവൻ നാണിച്ചു.)

അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി ആശയുള്ളവനോട്ട് "നമുക്കു ഒരു മുവട്ട മാറിവയ്ക്കാതെ വഴിയെതന്നെ പോക എന്നു പറഞ്ഞു.

ആശയുള്ളവൻ:—തൻകാര്യക്കാരൻ ഇവിടെ വന്നു ചേരുമ്പോൾ, നമ്മെപ്പോലെ അവനും വിളിക്കപ്പെട്ടുമെങ്കിൽ, കാണ്മാനായി അവിടേക്കു അവൻ തിരിഞ്ഞു ചെല്ലും എന്നു വളരെ ബലമായി എനിക്കു തോന്നുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—അതിനു സംശയം ഒട്ടും ഇല്ലല്ലോ, എന്തെന്നാൽ അവന്റെ പ്രമാണങ്ങൾ അതു വഴിയായി അവനെ കൊണ്ടുപോകും; എന്നാൽ അവൻ അവിടെ മരിക്കുമെന്നതിനും തർക്കമില്ല.

അപ്പോൾ ദേമാസ്, "നിങ്ങൾ വന്നു കാണുകയില്ലയോ?" എന്നു പിന്നെയും വിളിച്ചു ചോദിച്ചു,

അതിനു ക്രിസ്ത്യാനി ഉത്തരമായിട്ടു, "ദേമാസേ, നീ ഈ പാതയുടെ യജമാനനായിരിക്കുന്നവന്റെ നേരായുള്ള വഴികൾക്കു ഒരു ശത്രുവാകുന്നു. നീ അവയെ വിട്ടതിരിഞ്ഞുകളഞ്ഞതിനാൽ അവന്റെ ന്യായാധിപതിമാരിൽ ഒരുത്തനാൽ മുമ്പെതന്നെ ശിക്ഷയ്ക്കു വിധിക്കപ്പെട്ടതല്ലയോ? (2തിമൊ. 4. 10). ആ ശിക്ഷയിലേക്കുതന്നെ ഞങ്ങളെയും അകപ്പെടുത്തുന്നതിനു നീ അന്വേഷിക്കുന്നതു് എന്തുകൊണ്ടു്? ഇതു കൂടാതെയും, ഞങ്ങൾ തിരിഞ്ഞുകളയുന്നു എങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ കർത്താവായ രാജാവു നിശ്ചയമായിട്ടു് അതിനെക്കുറിച്ചു കേൾക്കും, തന്റെ മുമ്പാകെ ഞങ്ങൾ ധൈര്യത്തോടുകൂടെ നിൽക്കേണ്ടിയതിനു പകരം ഞങ്ങൾ ലജ്ജിക്കുന്നതിനു ഇടയാകയും ചെയ്യും.

ദേമാസ്:—ഞാനും നിങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരുത്തനാകുന്നു. നിങ്ങൾ അല്പം താമസിക്കും എങ്കിൽ ഞാനും നിങ്ങളോടുകൂടെ നടന്നുപോരാം എന്നു പിന്നെയും വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—നിന്റെ പേരെന്ത്? ഞാൻ നിന്നെ വിളിച്ചതുതന്നെ അല്ലയോ?

ദേമാസ്:—അതേ, എന്റെ പേർ ദേമാസ് എന്നാകുന്നു; ഞാൻ അബ്രഹാമിന്റെ പുത്രൻ ആകുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഞാൻ നിന്നെ അറിയും; ഗേഹാസി നിന്റെ പിതാമഹനും, യെഹൂദാ നിന്റെ പിതാവുമാകുന്നു. നീ അവരുടെ പിന്നടികളിൽ നടക്കുന്നു. നീ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഉപായം പിശാചിന്നടുത്തതു തന്നെ. നിന്റെ പിതാവു് ഒരു ദ്രോഹിയായിട്ടു തൂക്കപ്പെട്ടു; നീയും അതിന്നു യോഗ്യൻ തന്നെ. (2രാജാ. 5. 20—27; മത്താ. 26. 14, 15; 28. 3—5). ഞങ്ങൾ രാജാവിന്റെ അട്ടക്കൽ ചെല്ലുമ്പോൾ ഈ നിന്റെ നടപ്പിനെക്കുറിച്ചു് അവനെ ബോധിപ്പിക്കും എന്നു നീ നിശ്ചയമായിട്ടു് അറിഞ്ഞുകൊൾക" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് അവർ തങ്ങളുടെ വഴിക്കു പോകയും ചെയ്തു.

ഈ നേരംകൊണ്ടു തൻകാര്യക്കാരനും അവന്റെ കൂട്ടുകാരും ഇവർക്കു കാണാകുന്നിടത്തു പിന്നെയും വന്നു. ദേമാസ് അവർക്കു ഒരു അംഗ്യം കാണിച്ച ഉടൻതന്നെ അവർ അവന്റെ അട്ടക്കൽ ചെന്നു. എന്നാൽ അവർ ആ കുഴിയുടെ വക്കത്തു ചെന്നു നോക്കി അതിൽ വീണുപോയോ, അതോ അവർ കുഴിപ്പാനായിട്ടു് അതിൽ ഇറങ്ങിച്ചെന്നോ, അതോ അതിന്റെ അടിയിൽനിന്നു ക്രടെക്രടെ പുറപ്പെട്ടുന്ന പുകകൊണ്ടു ശ്വാസംമുട്ടി മരിച്ചുപോയോ എന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല; എങ്കിലും അവർ വഴിയിൽ പിന്നെ ഒരിക്കലും കാണപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞു. അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി ഇപ്രകാരം പാടി:—

"തൻകാര്യക്കാരനാം മർത്യൻ, വെള്ളിയിൽ പ്രിയമുള്ളോരു
ദേമാസോടൊത്തു മിച്ചിട്ടു, ചേന്നുകൊണ്ടോനവൻ തടാ
ഏകൻ വിളിച്ചു മറ്റവൻ അവന്റെ ലാഭമുള്ളതിൽ
ഓഹരിക്കാരനായിട്ടു തീരുവാനോടി എത്തിനാൻ
ഇവരിങ്ങനെ ഈ ലോകം തന്നെ മതി എന്നുവെച്ചു
അതിനപ്പുറമായുള്ള ലോകം പോകുന്നതുമില്ലം."

പിന്നീടു ഞാൻ കണ്ടതു് ഈ വെളിമ്പറമ്പിന്റെ അപ്പുറത്തു് ഒരു സ്ഥലത്തു ഈ വഴിക്കാർ വന്നു; അവിടെ പെരു

വഴിക്കു് അരികിൽ തന്നെ ഒരു പഴയ ഓമ്മസ്തംഭം നിന്നിരുന്നു. അതിന്റെ രൂപം അതിശയമായിട്ടുള്ളതായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവർ ഇരുവരും അതു കണ്ടു വിസ്മയിച്ചു. എന്നാൽ, അതു ഒരു സ്ത്രീ ഒരു തൂണിന്റെ രൂപമായിട്ടു തീർന്നപ്രകാരം അവക്കു തോന്നി; ആയതുകൊണ്ടു് അതിന്മേൽ അവർ നോക്കി നിന്നു. എങ്കിലും അതു് ഇന്നതായിരുന്നു എന്നു കുറെ നേരത്തേക്കു് അവക്കു പറവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഒടുവിൽ ആശയുള്ളവൻ സാമാന്യമല്ലാതുള്ള ഒരു എഴുത്തു് അതിന്റെ തലയിന്മേൽ എഴുതപ്പെട്ടിരുന്നതു കണ്ടെത്തി; എന്നാൽ താൻ എഴുത്തു പഠിച്ചിട്ടില്ലാത്തവനായിരുന്നതുകൊണ്ടു്: അതിന്റെ സാരം നോക്കി അറിയാമൊ എന്നു കാണ്മാനായിട്ടു പഠിത്തമുള്ളവനായിരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനിയെ വിളിച്ചു. അവൻ ചെന്നു് അക്ഷരങ്ങൾ കൂട്ടിവെച്ചു നോക്കിയശേഷം അതു "ലോത്തിന്റെ ഭാര്യയെ ഓർത്തുകൊൾക" എന്നു് തന്റെ കൂട്ടുകാരനെ വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു (ഉല്പ. 19. 26). ഇതു ലോത്തിന്റെ ഭാര്യ രക്ഷയ്ക്കായിട്ടു സോദോമിൽനിന്നു പോകുമ്പോൾ ദ്രവ്യസ്നേഹമുള്ളോരു ഹൃദയത്തോടുകൂടെ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയ കാരണത്താൽ ഉപ്പുതൂണായിത്തീർന്നതു തന്നെ ആകുന്നു എന്നു പിന്നത്തേതിൽ അവർ ഇരുവരും നിശ്ചയിച്ചു. ഈ അതിശയമായിട്ടുള്ള കാഴ്ച പെട്ടെന്നു് അവർ കണ്ടതിനാൽ താഴെവരുന്ന പ്രകാരം തമ്മിൽ സംസാരിക്കുന്നതിനു് അവക്കു ഇടയായി.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഹാ! എന്റെ സഹോദരാ, ഇതു ഈ സമയത്തിനു തക്കതായിട്ടുള്ളോരു കാഴ്ചയാകുന്നു. ലാഭം എന്നതു കാണുന്നതിനായി ദേമാസു് നമ്മെ വിളിച്ച ഉടനെ, തത്സമയത്തു നമുക്കു് ഇതു ഉണ്ടായി. അവൻ നമ്മോടു അപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ എന്റെ സഹോദരാ, നിനക്കു മനസ്സു തോന്നിയതനുസരിച്ചു, നാം പോയിരുന്നു എങ്കിൽ, നാമും ഇവളെപ്പോലെ പിൻവരുന്ന ആളുകൾക്കു കാണ്മാൻ തക്കവണ്ണം ഒരു കാഴ്ചയായിത്തീരുമായിരുന്നു.

ആശയുള്ളവൻ:—ഞാൻ ഇത്ര ഭോഷനായിപ്പോയതുകൊണ്ടു സങ്കടപ്പെടുന്നു; ലോത്തിന്റെ ഭാര്യയെപ്പോലെ ആയിത്തീരായ്കയാൽ ആശ്വസിപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്തെന്നാൽ അവളുടെ പാപവും, എന്റെ പാപവും തമ്മിൽ വ്യത്യാസം

എന്തിരിക്കുന്നു? അവൾ പുറകോട്ടു നോക്കിയതേ ഉള്ളു; ഞാനോ ചെന്നു കാണ്മാൻ ആഗ്രഹിച്ചുവല്ലോ; ദൈവനാമത്തിനു സ്തോത്രം ഉണ്ടാകട്ടെ. ഇങ്ങനെയുള്ളോരു വിചാരം എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഉണ്ടായതിനാൽ ഞാൻ ലജ്ജിക്കയും ചെയ്യട്ടെ.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഇനി വരുംകാലത്തേക്കു നമുക്കു് ഒരു സഹായത്തിനായിട്ടു് ഇവിടെ നാം കാണുന്ന കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു നമുക്കു സൂക്ഷ്മമുള്ളവരായിരിക്കാം. ഈ സ്ത്രീ സോദോമിന്റെ നാശത്തിൽപ്പെട്ടു നശിച്ചുപോകാതിരുന്നു എങ്കിലും അവൾ വേറെ ഒരു ശിക്ഷകൊണ്ടു നശിച്ചു, നാം ഇപ്പോൾ കാണുന്നപ്രകാരം ഒരു ഉപ്പുതൂണായിത്തീർന്നു.

ആശയുള്ളവൻ:—സത്യംതന്നെ, അവൾ നമുക്കു് ഒരു ബുദ്ധിയുപദേശമായിട്ടും ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ടും ഇരിക്കണം. നാം അവളുടെ പാപത്തിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതിനായിട്ടു് ഒരു ബുദ്ധിയുപദേശവും, ഇങ്ങനെയുള്ള ഉപദേശത്തെ കൂട്ടാക്കാത്തവക്കു വന്നുഭവിക്കുന്ന ശിക്ഷയുടെ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തവും തന്നെ. ഇപ്രകാരം തന്നെ കോറഹ്, ദാഥാൻ, അബീരാം എന്നവരും, തങ്ങളുടെ പാപത്തിൽ നശിച്ചുപോയ ആ ഇരുനൂറ്റൻപതു മനുഷ്യരും നാം സൂക്ഷ്മതയുള്ളവരായിരിക്കുന്നതിനു നമുക്കു് ഒരു അടയാളമായിട്ടും ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ടും ഭവിച്ചു. എന്നാൽ എല്ലാറ്റിലും അധികമായിട്ടു ഞാൻ ഈ ഒരു കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നു. അതായതു്, ഈ സ്ത്രീ വഴിയിൽനിന്നു് ഒരു മുപ്പട്ടടി എങ്കിലും മാറാതെ പുറകോട്ടു നോക്കിയതുകൊണ്ടുമാത്രം ഉപ്പുതൂണായിതീരുവാൻ ഇടയാക്കിയ ആ ദ്രവ്യത്തിനായിട്ടു ലോത്തും അവന്റെ കൂട്ടുകാരും ഇത്ര ഉറപ്പോടുകൂടെ നോക്കിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുന്നതു് അതിശയമായിരിക്കുന്നു. അവർ നില്ക്കുന്ന സ്ഥാനത്തുനിന്നു തങ്ങളുടെ കണ്ണുകൾ ഒന്നുയർത്തി നോക്കുകമാത്രം ചെയ്താൽ ഇവൾക്കു സംഭവിച്ച ശിക്ഷ അവക്കു കാണ്മാൻ തക്കവണ്ണം അവരുടെ മുമ്പിൽ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമായിരിക്കെ ആ ദ്രവ്യത്തെ അവർ ആഗ്രഹിക്കയും ചെയ്യുന്നുവല്ലൊ എന്നുള്ളതു തന്നെ.

ക്രിസ്ത്യാനി:—അതു ആശ്ചര്യപ്പെടത്തക്ക കാര്യം തന്നെ. ഈ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു് അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ കഠിനപ്പെട്ടി

രിക്കുന്നു എന്നു് ഇതു സാക്ഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇവരെ ജഡ്ജിയുടെ മുമ്പിൽവച്ചു തന്നെ പിടിച്ചു പറിക്കയോ; കഴുമരത്തിൻകീഴിൽവച്ചു തന്നെ പോക്കറ്റു് അടിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവരോടു അല്ലാതെ മറ്റാരോടു സദൃശപ്പെടുത്തേണ്ടു എന്നു് എനിക്കറിവാൻ വഹിയാ. "അവർ ഏറ്റവും പാപികളായിരുന്നു" എന്നു സോദോമിലെ മനുഷ്യരെക്കുറിച്ചു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കാരണം ആ സമയത്തു സോദോമെന്ന ദേശം ആദിമ ഏദൻതോട്ടം പോലെ ആയിരുന്നു. കർത്താവു് അവർക്കു് അത്രയ്ക്കു അധികം ദയ കാണിച്ചിരുന്നിട്ടും അവർ "കർത്താവിന്റെ മുൻപാകെ" അതായതു് അവന്റെ കൺമുമ്പിൽ തന്നെ പാപം ചെയ്തുവന്നു. ഇതു് അവനെ ഏറ്റവും കോപിപ്പിച്ചു, ഇവരുടെ ശിക്ഷയെ, സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ കർത്താവിനു എത്ര ഉഗ്രമാക്കുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നോ അത്രയ്ക്കു ഉഗ്രമാക്കുവാൻ കാരണമായി. അതുകൊണ്ടു് തങ്ങൾക്കു അപകടസൂചനയായി സദാനേരവും തങ്ങളുടെ മുമ്പാകെ വയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ കണ്ടുംകൊണ്ടു് അവയ്ക്കു വിരോധമായിട്ടു പാപംചെയ്യുന്നവർ അതിഭയങ്കരമായ ശിക്ഷകൾക്കു് ഓഹരിക്കാരായിത്തീരുമെന്നു് ഏറ്റവും യുക്തമായിട്ടു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടവാനുള്ളതാകുന്നു.

ആശയുള്ളവൻ:—നീ പറഞ്ഞതു സത്യംതന്നെ സംശയമില്ല; എന്നാൽ നീയും പ്രത്യേകം ഞാനും ഇങ്ങനെയുള്ളോരു ശിക്ഷയ്ക്കു വിധേയമാകാഞ്ഞതു എത്ര വലിയ കരുണയാകുന്നു. അതുകയാൽ ദൈവത്തിനു സ്തോത്രം ചെയ്യുന്നതിനും, തന്നെ ഭയപ്പെടുന്നതിനും, എല്ലായ്പോഴും ലോത്തിന്റെ ഭാര്യയെ ഓർക്കുന്നതിനും ഇതു നമുക്കു് ഇടവരുത്തുന്നു.

പതിനഞ്ചാം അദ്ധ്യായം

സംശയക്കോട്ടയും മല്ലനും

പിന്നെ ഞാൻ കണ്ടതെന്തെന്നാൽ, അവർ തങ്ങളുടെ വഴിയെ നടന്നു ദാവീദു രാജാവു ദൈവത്തിന്റെ നദി സങ്കീ. 46: 4. യെഹെ. 47: 1–9 എന്നും, യോഹന്നാൻ ജീവവെ

ള്ളത്തിന്റെ നദി വെളി. 22: 1 എന്നും വിളിച്ചിരിക്കുന്നതായ ഇമ്പകരമായൊരു നദിയുടെ അരികിൽ വന്നു. ഇവരുടെ വഴി ഈ നദിയുടെ തീരത്തിൽക്കൂടി ആയിരുന്നതിനാൽ ക്രിസ്ത്യാനിയും അവന്റെ കൂട്ടുകാരനും വളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടെ ഇവിടെ നടന്നു, ആലസ്യപ്പെട്ടിരുന്ന തങ്ങളുടെ ആത്മാക്കളെ ഫലപ്പെടുത്തുന്നതും സന്തോഷപ്പെടുത്തുന്നതുമായ ആ നദിയിലെ വെള്ളത്തിൽനിന്നു കുടിച്ചു. നദിയുടെ തീരത്തു് ഇരുകരയിലും സകലവിധ ഫലങ്ങളുള്ള പച്ചവൃക്ഷങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിഭക്ഷണങ്ങളാൽ വരുന്ന ദീനങ്ങളും, വഴി നടപ്പുകൊണ്ടു രക്തം ചൂടാകുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്ന മറ്റു രോഗങ്ങളും തങ്ങൾക്കു വരാതിരിപ്പാനായിട്ടു ഈ വൃക്ഷങ്ങളുടെ ഇലകൾ അവർ ഭക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നെയും ഈ നദിയുടെ ഇരുഭാഗത്തും ചെങ്ങഴനീർപുഷ്പങ്ങൾ കൊണ്ടു വിശേഷമായി അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു മൈതാനം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതു സംവത്സരം മുഴുവനും പച്ചയായിരുന്നു. ഈ മൈതാനത്തിൽ അവർ കിടന്നുറങ്ങി ; എന്തെന്നാൽ ഇവിടെ അവക്കു ഭയംകൂടാതെ കിടക്കാമായിരുന്നു. അവർ ഉണർന്നതിന്റെ ശേഷം, പിന്നെയും വൃക്ഷങ്ങളുടെ കായ്കൾ പറിച്ചു തിന്നു നദിയിലെ വെള്ളത്തിൽനിന്നു കുടിച്ചു വീണ്ടും കിടന്നുറങ്ങി. ഇങ്ങനെ അവർ ഏറെനാൾ ചെയ്തു. അതിന്റെ ശേഷം അവർ ഈ പാട്ടു പാടി—

> "പാന്ഥരെ ആശ്വസിപ്പിപ്പാൻ രാജമാർഗ്ഗസമീപത :
> പച്ചകുപോലിരിക്കുന്ന അതിനിർമ്മലമാം ജലം
> സ്വച്ഛമായൊഴുകീടുന്നതെങ്ങനെ എന്നു നോക്കുവിൻ
> ഈ വൃക്ഷങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ഫലങ്ങൾ മാത്രമല്ലഹോ
> ഇലകൾ തന്നെയും ഏറെ ഇൻപമായുള്ളതാകുന്നു,
> എന്നറിയുന്നവൻ വേഗം ഇതിനെ കൈക്കലാക്കുവാൻ
> തനിക്കുള്ളവയെ എല്ലാം തീരെ വിട്ടുകളഞ്ഞിടും"

എന്നാൽ അവർ ഇതുവരെയും തങ്ങൾ പോകുന്ന വഴിയുടെ അവസാനത്തിൽ എത്തിയിട്ടില്ലായിരുന്നതിനാൽ, പിന്നെയും അവർ ഭക്ഷിച്ചു കുടിച്ചു യാത്ര തുടരുകയും ചെയ്തു.

പിന്നെ ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതെന്നാൽ,

അവർ അധികദൂരം ചെല്ലുന്നതിനു മുമ്പു്, ആ നദിയും വഴിയും തമ്മിൽ കുറെയിട വേർപെട്ട കണ്ടു. ഇതിങ്കൽ അവക്കുണ്ടായ ദുഃഖം അല്പമല്ലായ്തു. എങ്കിലും വഴിവിട്ടു മാറിപ്പോകുവാൻ അവക്കു മനസ്സില്ലായ്തു. എന്നാൽ ഈ നദിയെ വിട്ടു പോയിരുന്ന വഴി ദുർഘടമുള്ളതായും അവരുടെ കാലുകൾ ദീർഘമായ യാത്രകൊണ്ടു തേഞ്ഞതുമായിരുന്നു. അകയാൽ ഈ വഴിക്കാരുടെ ആത്മാക്കൾ വഴിയുടെ നിമിത്തമായിട്ടു് ഏറവും അധൈര്യപ്പെട്ടുകയും അവർ നടന്നു പോകുന്ന ഇടയിൽ വഴി നല്ലതായിരുന്നെങ്കിൽ എന്നു ആഗ്രഹിക്കയും ചെയ്തു. എന്നാൽ അവരുടെ മുമ്പിൽ അല്പം ദൂരെ ആ വഴിക്കു ഇടത്തുഭാഗത്തു് ഒരു മൈതാനവും അതിലേക്കു കയറിച്ചെല്ലുന്നതിനു് ഒരു പടിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ മൈതാനത്തിന്റെ പേർ ലോകസുഖപ്പുറമ്പു് എന്നായിരുന്നു. എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ കൂട്ടുകാരനോടു "ഈ മൈതാനം നമ്മുടെ വഴിയോടു ഒത്തുപോകുമെങ്കിൽ നമുക്കു് അതിലേകേറിപോകാം" എന്നു പറഞ്ഞു. അതു് അറിവാനായിട്ടു് അവൻ ആ പടി കയറി നോക്കിയതിൽ വേലിക്കു് അപ്പുറത്തു് വഴിയോടടുത്തു് ഒരു പാത ഉണ്ടായിരുന്നതു കണ്ടു, "ഇതാ എന്റെ ആഗ്രഹപ്രകാരം ഇവിടെ നല്ല എളുപ്പമുള്ള വഴി കിടക്കുന്നു. നല്ലവനായ ആശയുള്ളവനേ, വരിക, നമുക്കുകേറിപ്പോകാം" എന്നു പറഞ്ഞു.

ആശയുള്ളവൻ:—എന്നാൽ ഈ പാത നേർവഴിയിൽ നിന്നു നമ്മെ തെറ്റിച്ചെങ്കിലോ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—അതിനിടയില്ല; നോക്കുക, അതു വഴിയോടു് അടുത്തു പോകുന്നില്ലയോ?

ഇങ്ങനെ ആശയുള്ളവൻ തന്റെ കൂട്ടുകാരൻ പറഞ്ഞതു സമ്മതിച്ചു, പടികടന്നു് അവന്റെ പിന്നാലെ ചെന്നു. ഇവർ ആ പാതയിൽ ഇറങ്ങിയപ്പോൾ അതു തങ്ങളുടെ കാലുകൾക്കു് ഏറവും സുഖമുള്ളതായിട്ടു് കണ്ടു. പിന്നത്തേതിൽ അവർ മുമ്പോട്ടു നോക്കിയാറെ തങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെ ഒരാൾ നടന്നു പോകുന്നതു കണ്ടു. അവന്റെ പേർ വ്യർത്ഥാശ്രയം എന്നായിരുന്നു. അവർ ഇവനെ വിളിച്ചു, "ഈ വഴി എവിടേക്കു പോകുന്നതാകുന്നു?" എന്നു ചോദിച്ചു. മോ

ക്ഷവാതിൽക്കലേക്കു് എന്നു അവൻ പറഞ്ഞു, അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി ആശയുള്ളവനോടു്, നോക്കുക, ഞാൻ നിന്നോടു പറഞ്ഞില്ലയോ ? നാം പോകുന്നതു നേരെ ആകുന്നു എന്നു് ഇതുകൊണ്ടു് നമുക്കു് അറിയാം" എന്നു പറഞ്ഞു. അങ്ങനെ അവർ അവന്റെ പിന്നാലെയും അവൻ അവക്കു മുമ്പായിട്ടും നടന്നു. എന്നാൽ രാത്രിയായി, അന്ധകാരവും ആയി. അതുകൊണ്ടു പുറകെ പോകുന്നവക്കു മുമ്പേ നടക്കുന്നവനെ കാണ്മാൻ വഹിയാതെയായി.

ആകയാൽ അവക്കു മുമ്പേ പോയ വ്യർത്ഥാശ്രയം തനിക്കു മുമ്പേ വഴി ഏതെന്നു് അറിയാതെ ആഴമുള്ളൊരു കുഴിയിൽ വീണു. ഈ കുഴി വൃഥാഭിമാനികളായ ഭോഷന്മാരെ പിടിപ്പാൻ വേണ്ടി ആ നിലങ്ങളുടെ യജമാനൻ അവിടെ ഉണ്ടാക്കിയതായിരുന്നു. ഇതിൽ അവൻ വീണു; അതു വീഴ്ത്തുകൊണ്ടു തകർന്നുപോകയും ചെയ്തു.

ക്രിസ്ത്യാനിയും അവന്റെ കൂട്ടുകാരനും ഇവൻ വീഴുന്നതു കേട്ടു, കാര്യം എന്തെന്നു് അറിവാനായിട്ടു വിളിച്ചു ചോദിച്ചു. ഉത്തരമായിട്ടു അവർ ഒരു ഞരക്കം മാത്രം കേട്ടു. അപ്പോൾ ആശയുള്ളവൻ "ഇപ്പോൾ നാം എവിടെ ആകുന്നു ?" എന്നു ചോദിച്ചു. എന്നാറെ, ഇവനെ വഴിയിൽ നിന്നു തെറ്റിച്ചുകൊണ്ടു പോന്നതു താൻ ആകുന്നുവല്ലൊ എന്നു അവന്റെ കൂട്ടുകാരൻ വിചാരിച്ചു മൌനമായിരുന്നു. ഉടനെ മഴ പെയ്തുതുടങ്ങി ; ഭയങ്കരമായുള്ള വിധത്തിൽ ഇടിയും മിന്നലും ഉണ്ടായി ; വെള്ളവും പെരുകി.

അപ്പോൾ ആശയുള്ളവൻ തന്നിൽത്തന്നെ ഞരങ്ങിക്കൊണ്ടു, "അയ്യോ ! ഞാൻ എന്റെ വഴി വിടാതിരിക്കേണ്ടിയിരുന്നുവല്ലൊ" എന്നു പറഞ്ഞു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഈ പാത വഴിയിൽനിന്നു നമ്മെ തെറ്റിച്ചുകൊണ്ടുപോകുമെന്നു് ആരു വിചാരിച്ചു ?

ആശയുള്ളവൻ:—എനിക്കു് ആദ്യംതന്നെ ഇതിനെക്കുറിച്ചു സംശയമുണ്ടായിരുന്നു ; അതുകൊണ്ടായിരുന്നു ഞാൻ നിന്നെ അല്പമായിട്ടു് ഓമ്മപ്പെടുത്തിയതു്. നീ എന്നെക്കാൾ പ്രായംചെന്നവൻ അല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ, അതിനെക്കാൾ സ്പഷ്ടമായിട്ടു ഞാൻ പറയുമായിരുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—നല്ല സഹോദരാ, എന്നോട്ട കോപപ്പെടരുതേ. ഞാൻ നിന്നെ വഴിതെറ്റിച്ചു കൊണ്ടുപോന്നതിലും ഇത്രവലുതായ ആപത്തിൽ നിന്നെ അകപ്പെട്ടുത്തിയതിലും ഞാൻ വ്യസനിക്കുന്നു; എന്റെ സഹോദരാ! എന്നോട്ട ക്ഷമിക്കേണമേ, ദോഷം വിചാരിച്ചുകൊണ്ടല്ല ഞാൻ ഇതു ചെയ്തതു്.

ആശയുള്ളവൻ:—ആശ്വാസമായിരിക്ക. എന്റെ സഹോദരാ, ഞാൻ നിന്നോട്ട ക്ഷമിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതു നമ്മുടെ ഗുണത്തിനായിട്ടു തീരും എന്നു വിശ്വസിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഇത്ര കരുണയുള്ളോരു സഹോദരനെ എനിക്കു കിട്ടിയിരിക്കകൊണ്ടു ഞാൻ സന്തോഷിക്കുന്നു, എങ്കിലും നാം ഇങ്ങനെ ഇവിടെ നില്ക്കുന്നതു നന്നല്ല. നമുക്കു തിരിച്ചുപോകുവാൻ നോക്കാം.

ആശയുള്ളവൻ:—എന്നാൽ ഉത്തമ സഹോദരാ! ഞാൻ മുമ്പെ പോകട്ടെ.

ക്രിസ്ത്യാനി:—അങ്ങനെ അല്ല, നിനക്കു് ഇഷ്ടമുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ തന്നെ പോകാം, ആപത്തു വല്ലതും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അതിൽ ഞാൻ മുമ്പെ വീഴേണ്ടുന്നതിനായിട്ടുതന്നെ. എന്തെന്നാൽ, എന്റെ നിമിത്തമായിട്ടല്ലൊ നാം ഇരുവരും വഴിയിൽനിന്നു തെറ്റി പോരുന്നതിനു് ഇടവന്നതു്.

ആശയുള്ളവൻ:—ഇല്ല, നീ മുമ്പെ പോകരുതു്; എന്തെന്നാൽ നിന്റെ ഹൃദയം വ്യാകുലപ്പെട്ടിരിക്കകൊണ്ടു അതു നിന്നെ വഴിയിൽനിന്നു തെറ്റിക്കുമായിരിക്കും.

അപ്പോൾ ഇവരുടെ ആശ്വാസത്തിനായിട്ടു് ഒരുത്തൻ "നീ പോയ പെരുവഴി മനസ്സിൽ വച്ചു കൊൾക....മടങ്ങിവരിക" (യിരെ. 31. 21.) എന്നു പറയുന്നതു കേട്ടു. എന്നാൽ ഈ സമയംകൊണ്ടു വെള്ളം അധികമായി പെരുകി; അതു കാരണത്താൽ പുറകോട്ടു പോകുന്നതു ബഹുപ്രയാസമായിത്തീർന്നു. നേർവഴിയിൽനിന്നു തെറ്റിപ്പോകുന്നതിനെക്കാൾ വിഷമകരമാണെല്ലൊ അതിലേക്കു മടങ്ങി വരുന്നതു എന്നു എനിക്കു അപ്പോൾ തോന്നുകയുണ്ടായി). എങ്കിലും തിരിച്ചു പോകണം എന്നു അവർ

നിശ്ചയിച്ചു. എന്നാൽ ഇരുട്ട് എത്രയും കഠിനമായിരുന്നതുകൊണ്ടും വെള്ളം തുലോം പൊങ്ങിയിരുന്നതുകൊണ്ടും അവർ തിരിച്ചുപോകുംവഴി ഒൻപതോ പത്തോ പ്രാവശ്യം മുങ്ങിമരിച്ചു പോകത്തക്ക അപകടങ്ങളിൽ വീഴുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ തങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്ന സാമർത്ഥ്യമെല്ലാം പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടും ആ രാത്രി ആ പടിക്കു് അരികിൽ വീണ്ടും വരുന്നതിനു കഴിഞ്ഞില്ല. അതുകൊണ്ടു് അവർ ഒടുവിൽ ഒരു ചെറിയ തണലിൽ കയറിനേരം വെളുപ്പാകുന്നതു വരെയും അവിടെയിരുന്നു. ക്ഷീണം കൊണ്ടു് അവർ കിടന്നുറങ്ങിപ്പോയി.

അവർ കിടന്ന സ്ഥലത്തിനു സമീപം തന്നെ സംശയക്കോട്ട എന്നു പേരായിട്ടു് ഒരു കോട്ടയുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ മല്ലനായ നിരാശ്രയം എന്നപനായിരുന്നു. അവർ അപ്പോൾ ഉറങ്ങിക്കിടന്നിരുന്നതും അവന്റെ സ്ഥലത്തായിരുന്നു. അതുകയാൽ ഇവൻ കാലത്തു് അതിരാവിലെ എഴുനീറ്റു, തന്റെ പറമ്പുകളിൽ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ അവന്റെ സ്ഥലത്തു ക്രിസ്ത്യാനിയും ആശയുള്ളവനും ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. അവൻ ഒരു മഹാ ശബ്ദത്തോടുകൂടെ, "എഴുനേല്പിൻ, നിങ്ങൾ എവിടെ നിന്നു വരുന്നവർ, എന്റെ പറമ്പിൽ നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതെന്തു"? എന്നു അവരോടു ചോദിച്ചു. അവർ: "ഞങ്ങൾ സഞ്ചാരികൾ ആകുന്നു, [1]വഴി തെറ്റി ഇവിടെ വന്നു" എന്നു് അവനോടു പറഞ്ഞു. ഉടനെ ആ മല്ലൻ അവരോടു, "നിങ്ങൾ ഈ രാത്രി എന്റെ സ്ഥലത്തു ചവുട്ടിയതിനാലും, അവിടെ കിടന്നതിനാലും എനോടു ദ്രോഹം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ എന്റെ കൂടെ പോരണം" എന്നു പറഞ്ഞു. അവൻ അവരെക്കാൾ ഏറ്റവും ആരോഗ്യമുള്ളവനായിരുന്നതുകൊണ്ടു, അവർ അവനോടുകൂടെ പോകേണ്ടിവന്നു. തങ്ങൾ കുറ്റക്കാരാകുന്നു

---

1. നേരെയുള്ള വഴി, മാംസത്തിനും രക്തത്തിനും എത്ര എല്ലാം ദുഃഖമുള്ളതായിരുന്നാലും അതു വിട്ടുതിരിഞ്ഞു് അതിനെക്കാൾ ഏറ്റവും ഏളുപ്പമായിട്ടുള്ള ഒരു വഴിയേ മോക്ഷത്തിൽ ചെല്ലുന്നതിനു ശ്രമിക്കുന്നവർ ദൈവത്തിന്റെ കൃപയേയും സ്നേഹത്തെയും കുറിച്ചു സംശയിച്ചു നിരാശ്രയന്മാരായി പോകും. എന്നാൽ നമ്മുടെ ദൈവം വൈരാഗ്യമുള്ളോരു ദൈവമാകുന്നു. അവൻ തന്റെ സ്വന്ത മഹത്വത്തെക്കുറിച്ചും തന്റെ ഇഷ്ടപുത്രന്റെ ബഹുമാനത്തെക്കുറിച്ചും എല്ലായ്പോഴും വൈരാഗ്യമുള്ളവൻ തന്നെ.

എന്നു് അറിഞ്ഞിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഇതിനു എതിർ പറവാൻ കഴിവില്ലാതെയും ഇരുന്നു. ആകയാൽ ആ മല്ലൻ അവരെ പിടിച്ചു തള്ളി, തന്റെ കോട്ടയിൽ കൊണ്ടുചെന്നു് അഴുക്കും നാറ്റവുമുള്ളതായി വലിയ ഇരുട്ടുള്ള ഒരു കാരാഗൃഹക്കുഴിയിൽ അവരെ ഇട്ടു,,എന്നാൽ ഇവിടെ അവർ ഒരു നുക്കു അപ്പമോ ഒരു തുള്ളി വെള്ളമോ അല്പം വെളിച്ചമോ തങ്ങളോടു വല്ലതു

ക്രിസ്ത്യാനിയുടെയും ആശയുള്ളവന്റെയും ഉറക്കുത്തിൽ നിരാശ്രയം എന്ന മല്ലൻ അവരെ ഉപദേശിക്കുന്നതു്.

മൊന്നു ചോദിപ്പാൻ ഒരു മനുഷ്യനോ ഇല്ലാതെ ബുധനാഴ്ച കാലത്തു മുതൽ ശനിയാഴ്ച രാത്രിയാകുന്നതുവരെയും കിടന്നു.

ബഹു കഷ്ടതയായിട്ടുള്ള ഒരു അവസ്ഥയിൽ അവൻ സമയം കഴിച്ചു. എന്നാൽ ഈ അനർത്ഥത്തിൽ തങ്ങൾ അകപ്പെട്ടതിനു് ഇടയായതു തന്റെ വിചാരം കൂടാത്ത പ്രവൃത്തി നിമിത്തമായിരുന്നതുകൊണ്ടു ക്രിസ്ത്യാനിക്കു് ഈ സ്ഥലത്തു വച്ചു് ഇരട്ടി ദുഃഖം ഉണ്ടായി.

എന്നാൽ നിരാശ്രയം എന്നു പറഞ്ഞ മല്ലനു നിരാശ എന്നു പേരായ ഒരു ഭാര്യയുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ നിദ്രയായിട്ടു പോയ ശേഷം ഇവളോടു, "ഞാൻ രണ്ടു കാവൽപുള്ളികളെ പിടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവർ എന്റെ സ്ഥലത്തു പ്രവേശിച്ചതു നിമിത്തം നമ്മുടെ കാരാഗൃഹക്കഴിയിൽ അവരെ ഇട്ടിരിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞശേഷം ഇനി അവരോടു് അധികമായിട്ടു് എന്തു ചെയ്യണമെന്നു ചോദിച്ചു. എന്നാറെ അവൾ അവനോടു് അവർ ആരെന്നും, എവിടെനിന്ന വരുന്നവർ എന്നും, എവിടേക്കു പോകുന്നവർ എന്നും ചോദിച്ചു. അവൻ അതൊക്കെയും അവളോടു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവൾ അവനോടു, "നീ രാവിലെ എഴുനേറ്റു് അലിവുകൂടാതെ അവരെ അടിക്കണം" എന്നു് ആലോചന പറഞ്ഞു, അങ്ങനെ അവൻ എഴുനേറ്റശേഷം ഏറ്റവും കനത്ത ഒരു വളർവടി എടുത്തു് അവരുടെ അടുക്കൽ ആ കാരാഗൃഹക്കഴിയിൽ ഇറങ്ങിച്ചെന്നു. അവർ അവനു് കോപം വരത്തക്കവണ്ണം യാതൊരു വചനം പോലും പറഞ്ഞിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ആദ്യം തന്നെ അവൻ ഒരു നായെപ്പോലെ അവരോടു ഗർജ്ജിച്ചു. അതിനുശേഷം അവരുടെനേരെ പാഞ്ഞുചെന്നു് അവക്കു സഹിപ്പാനോ അനുഭവിപ്പാനോ കഴിവില്ലാതാകുവോളം ഭയങ്കരമായിട്ടു് അവരെ അടിച്ചു. ഇതു കഴിഞ്ഞശേഷം അവർ തങ്ങളുടെ അരിഷ്ടതയെക്കുറിച്ചു പ്രലപിച്ചു തങ്ങളുടെ അനർത്ഥത്തിൽ ദുഃഖിക്കേണ്ടുന്നതിനായിട്ടു് അവൻ അവരെ വിട്ടുമാറി. അങ്ങനെ ആ ദിവസം മുഴുവനും കട്ടപ്പുമായിട്ടുള്ള പ്രലാപങ്ങൾകൊണ്ടും നെടുവീർപ്പുകൾക്കൊണ്ടും തങ്ങളുടെ സമയം കഴിച്ചുകൂട്ടി. അന്നു രാത്രിയും അവന്റെ ഭാര്യ അവരെക്കുറിച്ചു പിന്നെയും അവനോടു സംസാരിച്ചു; അവർ പിന്നെയും ജീവനോടിരിക്കുന്നു എന്നു് അറിഞ്ഞു്, അവർ തങ്ങളെത്തന്നെ നശിപ്പിച്ചുകളയണമെന്നു് അവരോടു ഗുണദോഷം പറവാൻ അവൾ

അവനോടു പറഞ്ഞു. അപ്രകാരം തന്നെ അവൻ കാലത്തു അവരുടെ അടുക്കൽ മുമ്പിലത്തെപ്പോലെ കോപത്തോടുകൂടെ ചെന്നു, തലേദിവസം താൻ അവരെ അടിച്ച അടികളൊക്കെയും പഴുത്തു് അതികഠിനമായ വേദനയിൽ അവൻ അയിരിക്കുന്നു എന്നു് അറിഞ്ഞു്, അവരോടു "നിങ്ങൾക്കു് ഈ സ്ഥലത്തുനിന്നു പുറത്തുപോകുന്ന കാര്യം ഒരിക്കലും സാദ്ധ്യമല്ലാത്തതുകൊണ്ടു് ഒരു കത്തികൊണ്ടോ കെട്ടിഞാന്നോ വിഷംതിന്നോ, എളുപ്പത്തിൽ നിങ്ങളുടെ അവസാനം വരുത്തിക്കൊള്ളുന്നതു തന്നെ നിങ്ങൾക്കു നല്ലതു്: എന്തെന്നാൽ നിങ്ങളുടെ ജീവൻ ഇത്ര ദുഃഖമുള്ളതായിരിക്കെ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിനു് നിങ്ങൾ അഗ്രഹിക്കുന്നതു് എന്തിനു്? എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവർ തങ്ങളെ വിടേണമെന്നു് അവനോടു യാചിച്ചു. ഇതിങ്കൽ അവൻ അവരുടെമേൽ ക്രൂരഭാവത്തോടെ നോക്കി, അവരുടെ നേരെ പാഞ്ഞു ചെന്നു. എന്നാൽ പെട്ടെന്നു് അവനു് ഒരു അപസ്മാരം വന്നു കുറച്ചുനേരത്തേക്കു് അവന്റെ കൈ തളർന്നുപോയിട്ടില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ അവൻതന്നെ അവരുടെ അവസാനം വരുത്തിക്കളയുമായിരുന്നു. (എന്നാൽ വെയിലുള്ള ചില സമയത്തു് അവനു് ഇങ്ങനെ അപസ്മാരം വരിക പതിവുണ്ടായിരുന്നു.) അതുകൊണ്ടു് അവർ തങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതു് എന്താകുന്നു എന്നു ആലോചിച്ചുകൊള്ളുവാനായിട്ടു മുമ്പിലത്തെപ്പോലെ അവൻ അവരെ വിട്ടുമാറി. അപ്പോൾ ആ കാരാഗൃഹവാസികൾ അവന്റെ ആലോചനയിൻപ്രകാരം ചെയ്കയൊ ചെയ്യാതിരിക്കയൊ ഏതു നല്ലതാകുന്നു എന്നു തങ്ങളിൽത്തന്നെ ആലോചിച്ചിട്ടു് ഇപ്രകാരം സംസാരിപ്പാൻ തുടങ്ങി:—

ക്രിസ്ത്യാനി:—സഹോദരാ, നാം എന്തു ചെയ്യേണ്ടു? നാം ഇപ്പോൾ പാർക്കുന്ന അവസ്ഥ അരിഷ്ടതയുള്ളതാകുന്നു. ഇങ്ങനെ പാർക്കയൊ, മരിച്ചുകളകയൊ ഏതു നല്ലതാകുന്നു എന്നു് എനിക്കു അറിഞ്ഞുകൂടാ. "ഞാൻ തെരിഞ്ഞെടുക്കുന്നു" ഇയ്യോ. 7. 14, 15. ഈ കാരാഗൃഹകഷ്ടതയെക്കാൾ ശവക്കുഴി എനിക്കു ഏറവും സുഖമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു! ഈ മല്ലൻ നമ്മെ ഭരിക്കുകയോ?

ആശയുള്ളവൻ:—നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥ ഭയങ്കരമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു സത്യം തന്നെ; എല്ലാനാളും ഇങ്ങനെ പാർക്കുന്നതിനെക്കാൾ മരണം എനിക്കു ഏറ്റവും അധികം ആശാസമായിരിക്കും, നിശ്ചയം. എങ്കിലും നാം പോകുന്ന ദേശത്തിനു കർത്താവായിരിക്കുന്നവൻ "നീ കൊല ചെയ്യരുതു" എന്നു കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു നാം ഓർക്കണം. മറ്റൊരുത്തനെ കൊല ചെയ്യുകൂടാ എന്നിരിക്കുമ്പോൾ, ഈ മല്ലന്റെ ഗുണദോഷപ്രകാരം നമ്മെത്തന്നെ കൊല ചെയ്യുന്നതു് എത്രയും അധികം കുറ്റകരമായിരിക്കും. എന്നു തന്നെയുമല്ല, മറ്റൊരാളിനെ കൊല്ലുന്നവനു് അവന്റെ ദേഹത്തെ മാത്രമെ കൊല ചെയ്വാൻ കഴികയുള്ളു. എന്നാൽ തന്നെത്തന്നെ കൊല്ലുന്നവനോ, അവന്റെ ആത്മാവിനെയും ശരീരത്തെയും ഒരുമിച്ചു കൊന്നുകളയുന്നു. വിശേഷിച്ചും, എന്റെ സഹോദരാ, ശവക്കുഴിയിലെ സൌഖ്യത്തെക്കുറിച്ചു നീ പറയുന്നുവല്ലൊ. എന്നാൽ കൊലപാതകന്മാർ നിശ്ചയമായിട്ടു പോകുന്ന നരകത്തെക്കുറിച്ചു നീ മറന്നുപോയോ? എന്തെന്നാൽ ഒരു കൊലപാതകനും നിത്യജീവൻ ഇല്ലല്ലൊ. പിന്നെയും സകല അധികാരവും നിരാശ്രയം എന്ന മല്ലന്റെ കയ്യിൽ അല്ല ഇരിക്കുന്നതു് എന്നു വീണ്ടും നാം ഓർക്കണം. നമ്മെപ്പോലെ അവനാൽ പിടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അനേകരും അവന്റെ കൈകളിൽ നിന്നു രക്ഷപെട്ടിട്ടുണ്ടു് എന്നാണു് എന്റെ അറിവു്. ലോകത്തെ ഉണ്ടാക്കിയ ദൈവം നിരാശ്രയം എന്ന ഈ മല്ലൻ മരിക്കുന്നതിനൊ, ഒരിക്കൽ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരിക്കൽ അവൻ നമ്മെ പൂട്ടിയും വെച്ചുപോകുവാൻ മറന്നുപോകുന്നതിനൊ, അല്ലെങ്കിൽ ഇനിയും താമസിയാതെ അവനു് ഒരിക്കൽക്കൂടെ അപസ്മാരം വന്നു അവന്റെ തൊണ്ടുകൾ തളർന്നുപോകുന്നതിനെ സംഗതി വരുത്തിയേക്കാം, അറിയാം. ഇതു ഒരിക്കൽക്കൂടെ അവനുണ്ടാകുന്നപക്ഷം ഞാൻ നല്ല ധൈര്യത്തോടെ അവന്റെ കയ്യിൽനിന്നു രക്ഷപെട്ടുപോകുവാൻ എന്നാൽ കഴിയുന്നതും ശ്രമിക്കുന്നതിനു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. മുമ്പെ തന്നെ ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതിനു ഞാൻ ശ്രമിക്കാഞ്ഞതിനാൽ ഞാൻ ഭോഷനായിപ്പോയി. എങ്കിലും എന്റെ സഹോദരാ, നമുക്കു ക്ഷമയുള്ളവരായിട്ടു കുറച്ചു നാൾ കൂടെ സഹിച്ചിരി

ക്കാം ; നമുക്ക നല്ല ആനന്ദമായിട്ടുള്ള വിടുതൽ ഉണ്ടാകുന്ന സമയം വരും. എങ്ങനെയായാലും നാം നമ്മെത്തന്നെ കൊല ചെയ്യുന്നവർ ആകരുതു്.

ഈ വചനങ്ങൾകൊണ്ടു് ആശയുള്ളവൻ തല്ക്കാലത്തേക്കു തന്റെ സഹോദരന്റെ മനസ്സിനെ ഉറപ്പിച്ചു; അങ്ങനെ ആ ദിവസം അവർ തങ്ങളുടെ ദുഃഖകരവും പരിതാപകരവുമായിട്ടുള്ള അവസ്ഥയോടുകൂടെ ഇരുട്ടിൽ ഒരുമിച്ചു പാർത്തു.

പിന്നെ സന്ധ്യാസമയത്തു, മല്ലൻ പിന്നെയും ആ കാരാഗൃഹക്കുഴിയിലേക്കു് ഇറങ്ങി തന്റെ തടവുകാർ തന്റെ ആലോചനപ്രകാരം ചെയ്യുവോ ഇല്ലയോ എന്നു് അറിവാനായിട്ടു് ചെന്നു ; എന്നാൽ അവൻ അവിടെ ചെന്നസമയം അവർ ജീവനോടിരിക്കുന്നതു കണ്ടു ; എങ്കിലും അവർ ഒന്നുംതന്നെ തിന്നാതെയും കുടിക്കാതെയും ഇരുന്നതിനാലും, അവൻ അവരെ അടിച്ച അടികൾകൊണ്ടു് ഉണ്ടായ മുറിവുകൾ ഹേതുവായിട്ടും അവർ ആ സമയത്തു പൊത്തുവരുത്തം ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്യുവാനേ കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളു. അവർ ജീവനോടിരിക്കുന്നതു് അവൻ കണ്ടപ്പോൾ മഹാ ഉഗ്രമായി കോപം പൂണ്ടു് അവരോടു "എന്റെ ആജ്ഞ അനുസരിക്കായ്കകൊണ്ടു നിങ്ങൾ ജനിച്ചനാൾമുതൽ അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ള സകല ആപത്തുകളെക്കാളും ഇതു് അത്യാപത്തായിട്ടു തീരും" എന്നും പറഞ്ഞു.

ഇതിങ്കൽ അവർ ഏറ്റവും ഭയപ്പെട്ടു നടുങ്ങി, ക്രിസ്ത്യാനി ബോധംകെട്ടു വീണുപോയി എന്നു് എനിക്കു തോന്നി. വീണ്ടും അവനു ബോധം വന്നശേഷം, അവർ മല്ലന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരം ചെയ്തുയോ ചെയ്യാതിരിക്കയൊ, ഏതു നല്ലതു് എന്നു പിന്നെയും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതിനു ക്രിസ്ത്യാനിക്കു പിന്നെയും അഗ്രഹമുണ്ടെന്നു തോന്നിയതിനാൽ ആശയുള്ളവൻ താഴെവരുന്നപ്രകാരം രണ്ടാമതും അതിനുത്തരം പറഞ്ഞു തുടങ്ങി:—

ആശയുള്ളവൻ:—എന്റെ സഹോദരാ നീ ഇതിനു മുമ്പു എത്ര ധൈര്യമുള്ളവനായിരുന്നു എന്നു് ഓർക്കുന്നില്ലയോ ? അപ്പൊല്ലോയോനോ മരണനിഴലിൻ താഴ്വരയിൽവച്ചു നീ കാണു

കയും കേൾക്കുകയും അറികയും ചെയ്തിരുന്ന യാതൊന്നിനെങ്കി
ലുമോ നിന്നെ നശിപ്പിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞില്ല; എന്തെല്ലാം അ
പകടങ്ങളും ഭയങ്കരങ്ങളും അന്ധാളിപ്പുകളും മുമ്പു തന്നെ നീ
സഹിച്ചിരിക്കുന്നു; ഇപ്പോൾ നിനക്കു ഭയമല്ലാതെ വേറൊ
ന്നും ഇല്ലയോ? പ്രകൃത്യാതന്നെ നിന്നെക്കാൾ തുലോം ബല
ഹീനനായിരിക്കുന്ന ഞാനും നിന്നോട്ടുകൂടെ ഈ കാരാഗൃഹ
ക്കുഴിയിൽ കിടക്കുന്നു എന്നു നീ കാണുന്നുവല്ലോ. ഈ മല്ലൻ
നിന്നെപ്പോലെതന്നെ എന്നെയും മുറിവേല്പിച്ചു, എനിക്കും അ
പ്പവും വെള്ളവും വിരോധിച്ചിരിക്കുന്നു. വെളിച്ചം കൂടാതെ
ഞാനും നിന്നോട്ടുകൂടെ ദുഃഖിക്കുന്നു. മായച്ചന്തയിൽവച്ചു
നീ ഏതു ധൈര്യവാനായിരുന്നാലും നീ ഓർക്ക, അവിടെ
വിലങ്ങോ തടവോ ഭയങ്കരമായ മരണമോ നീ ഭയപ്പെട്ടി
ല്ലല്ലൊ; അതുകൊണ്ടു് ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിക്കു ചേർച്ചയല്ലാത്ത
ആ ലജ്ജ നമുക്കു വരാതിരിപ്പാനായിട്ടു കഴിയുന്നിടത്തോളം
ക്ഷമയോട്ടുകൂടെ നമുക്കു സഹിച്ചിരിക്കാം.

പിന്നെ രാത്രിയായശേഷം മല്ലനും അവന്റെ ഭാര്യയും
ശയ്യമേൽ കിടക്കുമ്പോൾ, അവൾ "ആ തടവുകാർ നിന്റെ
ആജ്ഞപ്രകാരം ചെയ്യുവോ?" എന്നു് അവനോടു ചോദി
ച്ചു. അതിനു് അവൻ ഉത്തരമായിട്ടു്, "അവർ ഉറച്ച കള്ള
ന്മാരാകുന്നു. എന്തെല്ലാം ആപത്തുകൾ വന്നാലും അവർ
തങ്ങളെത്തന്നെ കൊലചെയ്യുന്നതിനു മനസ്സില്ലാത്തതായി കാ
ണുന്നു" എന്നു് അവളോടു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവൾ "നീ
നാളെ അവരെ കോട്ടയുടെ മുറ്റത്തു കൊണ്ടുചെന്നു്, മുമ്പെ
നീ കൊന്നിട്ടുള്ളവരുടെ അസ്ഥികളും തലയോട്ടികളും അ
വർക്കു കാണിച്ചു, നിങ്ങളുടെ ഈ കൂട്ടുകാരെപ്പോലെ നിങ്ങളെ
യും ഒരാഴ്ചവട്ടത്തിനകം ഞാൻ കഷണം കഷണമായിട്ടു ചീ
ന്തിക്കളയും എന്നു നീ അവരെ പറഞ്ഞു ഭീഷണിപ്പെടുത്ത
ണം" എന്നു അവനോടു പറഞ്ഞു.

പ്രഭാതമായശേഷം മല്ലൻ അവരുടെ അടുക്കൽ പിന്നെ
യും ചെന്നു, കോട്ടമുറ്റത്തു അവരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി,
തന്റെ ഭാര്യ തന്നോടു പറഞ്ഞതു പോലെ ഒക്കെയും, ചെയ്തിട്ടു
അവരോടു "ഇവരും നിങ്ങളെപ്പോലെ സഞ്ചാരികളായിരു
ന്നു. നിങ്ങൾ ചെയ്തതുപോലെ എന്റെ നിലത്തിൽ ഇവർ

ന്യായമല്ലാതെ കയറി, എന്നാറെ ഞാൻ അവരെ കഷണങ്ങളായിട്ടു നുറുക്കിക്കളഞ്ഞു; അങ്ങനെതന്നെ പത്തു ദിവസത്തിനകം ഞാൻ നിങ്ങളോടും ചെയ്യും. ഏതായാലും ഇപ്പോൾ പോയി നിങ്ങളുടെ കുഴിയിൽ തന്നെ ഇറങ്ങി കിടന്നുകൊൾവിൻ" എന്നു പറഞ്ഞു. അതിന്റെശേഷം അവർ അവിടെ ചെല്ലുന്നതുവരെയും അവൻ അവരെ അടിച്ചു. അകയാൽ അവർ ശനിയാഴ്ച മുഴുവനും മുമ്പിലത്തെപ്പോലെ തന്നെ ദുഃഖകരമായ ഒരവസ്ഥയിൽ കിടന്നു. രാത്രിയിൽ നിരാശ

ക്രിസ്ത്യാനിയും ആശയുള്ളവനും സംശയകോട്ടയിൽനിന്നു ഓടിപ്പോകുന്നതു്.

എന്നവളും അവളുടെ ഭർത്താവായ മല്ലനും നിദ്രയ്ക്കു പോയശേഷം കാവലിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഇവരെക്കുറിച്ചു വീണ്ടും

സംസാരിച്ചുതുടങ്ങി. അപ്പോൾ ആ വൃദ്ധനായ മല്ലൻ, അടികൾകൊണ്ടോ ഗുണദോഷവാക്കുകൾകൊണ്ടോ അവരുടെ അവസാനം വരുത്തുവാൻ അവനു കഴിയാഞ്ഞതിനാൽ അശ്ചര്യപ്പെട്ടു. അതിനു് അവന്റെ ഭാര്യ ഉത്തരമായിട്ടു, "അവർ തങ്ങളെ രക്ഷിപ്പാനായിട്ടു വല്ലവരും വരും എന്നോ, അല്ലെങ്കിൽ അവർക്കു കള്ളത്തരംകൊണ്ടുമാത്രം രക്ഷപെട്ടു പൊയ്ക്കളയാം എന്നോ ആശിച്ചുംകൊണ്ടു പാർക്കുന്നു എന്നു ഞാൻ ശങ്കിക്കുന്നു." അപ്പോൾ മല്ലൻ, "എന്റെ പ്രിയേ, നീ അങ്ങനെയോ പറയുന്നതു്? ഏതായാലും കാലത്തു ഞാൻ അവരെ ശോധനചെയ്യും എന്നു പറഞ്ഞു.

ശനിയാഴ്ച അർദ്ധരാത്രി സമയത്തു അവർ പ്രാർത്ഥിപ്പാൻ തുടങ്ങി, പുലർകാലം വരെയും പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു തന്നെ ഇരുന്നു.

എന്നാൽ വെളിച്ചമാകുന്നതിനു് അല്പം മുൻപു്, നല്ല ക്രിസ്ത്യാനി അത്ഭുതപരതന്ത്രനായി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. "നല്ല സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടെ നടക്കുന്നതിനു് എനിക്കു് സാദ്ധ്യതയുള്ളപ്പോൾ ഈ നാറാമുള്ള കാരാഗൃഹക്കുഴിയിൽ ഇപ്രകാരം കിടപ്പാൻ തക്കവണ്ണം ഞാൻ എത്ര ഭോഷനായിരിക്കുന്നു! വാശ്രത്തം എന്നു പേരായി ഒരു താക്കോൽ എന്റെ കീശയിൽ ഉണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു സംശയക്കോട്ടയിൽ ഉള്ള

---

1. വിലയേറിയ വാശ്രത്തം! മശിഹാമൂലമുള്ള ദൈവത്തിന്റെ വാഗ്ദത്തങ്ങൾ വിശ്വാസത്തെ രക്ഷിക്കയും പ്രാർത്ഥനയെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നവയാകുന്നു. ഹാ! ഭയങ്ങളും സംശയങ്ങളും നമ്മെ പിടിച്ചു കാരാഗൃഹത്തിൽ ഇടുമ്പോൾ, ക്രിസ്തുയേശുവിങ്കലുള്ള ദൈവത്തിന്റെ വലിയവയും വിലയേറിയവയുമായുള്ള വാഗ്ദത്തങ്ങൾ നാം എത്ര പ്രാവാശ്യം മറന്നുകളയുന്നു! ഈ വഴിക്കാരുടെ അവസ്ഥയും ഇങ്ങനെതന്നെ ആയിരുന്നു. നാലു ദിവസത്തേക്കു് അവരുടെ ആത്മാവു കഠിനമായ അടിമത്വത്തിൽ അകപ്പെട്ടു കിടന്നു. എന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ ആത്മാവിനെ ദുഃഖിപ്പിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു് എന്താകുന്നു എന്നു ഇതുകൊണ്ടു കാണിൻ. അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതിനു ഭയമുള്ളവരായിരിക്കയും ചെയ്യിൻ. എന്തെന്നാൽ അവൻ മാത്രമെ ആശ്വാസപ്രദനായിട്ടുള്ളു. അവൻ തന്റെ കൃപാശക്തികളെ നമ്മിൽനിന്നു മാറിക്കളയുന്നു എങ്കിൽ, പിന്നെ നമ്മെ ആശ്വസിപ്പിപ്പാൻ ആർക്കു അല്ലെങ്കിൽ ഏതിനു കഴിയും? വിലയേറിയ വാഗ്ദത്തങ്ങൾ ദൈവവചനത്തിൽ നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും ആത്മാവിന്റെ കൃപകൊണ്ടല്ലാതെ, യാതൊരു ആശ്വാസവും അവയിൽനിന്നു നമുക്കു് ലഭിക്കുവാൻ കഴികയില്ല.

ഏതു പൂട്ടും ശരിയായി തുറക്കാമെന്നു് എനിക്കു നല്ല നിശ്ചയം ഉണ്ടു്." അപ്പോൾ ആശയുള്ളവൻ, "നല്ല കായ്മ, എന്റെ സഹോദരാ [1]അതു നിന്റെ മടിയിൽനിന്നു് എടുത്തു നോക്കുക" എന്നു പറഞ്ഞു.

ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ മടിയിൽ നിന്നു് അതു വലിച്ചെടുത്തു കാരാഗൃഹക്കുഴിയുടെ വാതിൽ തുറപ്പാൻ ശ്രമിച്ചു. അവൻ അതു താക്കോൽ ഇട്ടു തിരിച്ചയുടനെ കതകു എളുപ്പത്തിൽ തുറന്നു, ക്രിസ്ത്യാനിയും ആശയുള്ളവനും ഒരുമിച്ചു പുറത്തിറങ്ങി. പിന്നെ ആശയുള്ളവൻ കോട്ടമുറ്റത്തേക്കു കയറുന്ന പുറത്തെ വാതിൽക്കൽ വന്നു് ഈ താക്കോൽകൊണ്ടതിനെ അതും തുറന്നു. പിന്നീടു് അവൻ ഇരുമ്പുവാതിൽക്കൽ ചെന്നു; എന്തെന്നാൽ അതും തുറപ്പാനുള്ളതായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ പൂട്ടു തുലോം ബലവത്തരമായിരുന്നു; എങ്കിലും ഈ താക്കോൽകൊണ്ടു് അവൻ അതും തുറന്നു. അപ്പോൾ അവർ ത്വരിതയിൽ ഓടി രക്ഷപ്പെടേണ്ടതിനായിട്ടു് ആ കതകു വലിച്ചു തുറന്നു. എന്നാൽ അതു തുറക്കുമ്പോൾ, ഉറക്കെ കിറുകിറുത്തതുകൊണ്ടു നിരാശ്രയം എന്ന മല്ലൻ അതു കേട്ടു് ഉണർന്നു തന്റെ കാവലിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നവരെ പിന്തുടർന്നു പിടിപ്പാനായിട്ടു ബദ്ധപ്പെട്ടു് എഴുനേറ്റു. എന്നാൽ അവനു പിന്നെയും അപസ്മാരം വന്നു് അവന്റെ തൈമ്പുകൾ തളർന്നു. അതുകൊണ്ടു് അവനു് ഒരുപ്രകാരത്തിലും അവരുടെ പിന്നാലെ ചെല്ലുന്നതിനു കഴിഞ്ഞില്ല. അങ്ങനെ അവർ നടന്നു രാജാവിന്റെ പെരുവഴിയിൽവന്നു; മറവന്റെ അധികാരത്തിനു പുറത്തായതുകൊണ്ടു ഭയംക്രമത്തെ പോകുകയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ അവർ ആ പടി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഇനി പിൻവരുന്ന ആളുകൾ നിരാശ്രയം എന്ന മല്ലന്റെ കയ്യിൽ വീഴാതിരിപ്പാനായിട്ടു് ആ പടിയുടെ അടുക്കൽ ഒരടയാളത്തിനായി എന്തുചെയ്യേണ്ടു എന്നു് ആലോചിച്ചശേഷം അവർ അവർ അവിടെ ഒരു തൂണ നിറുത്തേണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു, അവർ അങ്ങനെ ചെയ്തു. അതിന്റെ ഒരുവശത്തു് ഇപ്രകാരം എഴുതി:—"ഈ പടി കയറിപ്പോകുന്ന വഴി സംശയക്കോട്ടയിലേക്കു പോകുന്നതാകുന്നു; അതിൽ നിരാശ്രയം എന്ന മല്ലൻ പാർക്കുന്നു, അവൻ മോക്ഷരാജ്യത്തിന്റെ രാജാവിനെ

നിന്ദിക്കയും അവന്റെ പരിശുദ്ധന്മാരായ വഴിയാത്രക്കാരെ നശിപ്പിപ്പാൻ അന്വേഷിക്കയും ചെയ്യുന്നവനാകുന്നു." ആകയാൽ പിന്നാലെ വന്ന പലരും എഴുതപ്പെട്ടിരുന്ന അപകടസൂചന വായിച്ചു ആ അപകടത്തിൽനിന്നു രക്ഷപെടുകയും ചെയ്തു. ഇതിന്റെ ശേഷം അവർ താഴെ വരുന്ന പ്രകാരം പാടി:—

നാം വഴി വിട്ടു പോയാരെ വിലക്കപ്പെട്ട ഭ്രമിയിൽ
കാൽ വെക്കുന്നതിനാലുണ്ടാം വിക്ഷമമെന്തെന്നു കണ്ടു
പിന്നാലെ ആഗമിച്ചീടും മർത്ത്യർ വഴിപിഴച്ചിഹ
സംശയക്കോട്ടയിൽ പുക്കു നിരാശ്രയമല്ലനാൽ
പിടിപെടാതെ ഇരിപ്പാൻ നന്നാ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

പതിനാറാം അദ്ധ്യായം

ഇമ്പകരമായ പർവ്വതങ്ങൾ

പിന്നെ അവർ നടന്നു ഇമ്പകരങ്ങളായ പർവ്വതങ്ങളുടെ അരികിൽ വന്നു. ഈ പർവ്വതങ്ങൾ മുൻപറഞ്ഞ മലയുടെ യജമാനനുള്ളവയാണു്. അവർ ആ പർവ്വതങ്ങളിൽ കയറി അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന തോട്ടങ്ങളും, തോപ്പുകളും, മുന്തിരിത്തോട്ടങ്ങളും, നീരുറവകളും കാണ്മാനായി ചുറ്റിനടന്നു. അവിടെ അവർ കുടിക്കുകയും കുളിക്കുകയും മുന്തിരിപ്പഴങ്ങൾ ഇഷ്ടംപോലെ ഭക്ഷിക്കയും ചെയ്തു. ആ പർവ്വതങ്ങളുടെ മുകളിൽ തങ്ങളുടെ ആട്ടിൻക്രൂട്ടങ്ങളെ മേയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആട്ടിടയർ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ രാജവഴിക്കു സമീപെ നിന്നിരുന്നു. ആകയാൽ ഈ വഴിക്കാർ അവരുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു. ക്ഷീണമുള്ള വഴിപോക്കർ വഴിയിൽ വല്ലവരോടും സംസാരിക്കുമ്പോൾ സാധാരണമായി നിൽക്കാറുള്ളതുപോലെ അവർ തങ്ങളുടെ വടികളുടെമേൽ ചാരിക്കൊണ്ടു നിന്നു. "ഈ ഇമ്പകരങ്ങളായ പർവ്വതങ്ങളും ഇവയുടെമേൽ മേയുന്ന ആട്ടുകളും ആർക്കുള്ളവ?" എന്നു അവർ ചോദിച്ചു.

ആട്ടിടയർ:—ഈ പർവ്വതങ്ങൾ എമ്മാനുവേലിന്റെ ദേശവും അവന്റെ പട്ടണത്തിൽനിന്നു നോക്കിയാൽ കാണാകു

ന്നവയും ആകുന്നു; ആടുകൾ അവനുള്ളവയാകുന്നു; അവയ്ക്കു വേണ്ടിയത്രേ അവൻ തന്റെ ജീവനെ വച്ചുകൊടുത്തതു്.

ക്രിസ്ത്യാനി:—മോക്ഷപട്ടണത്തിലേക്കു പോകുന്ന വഴി ഇതു തന്നെയോ?

ഇടയർ:—നിങ്ങൾ നേരെയുള്ള വഴിയിൽത്തന്നെയാണു നില്ക്കുന്നതു്.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ആ പട്ടണത്തിലേക്കു് ഇവിടെനിന്നു് എത്രമാത്രം ദൂരമുണ്ടു്?

ഇടയർ:—അവിടെ ചെന്നുചേരുവാനുള്ളവക്കൊഴികെ മറ്റുള്ളവക്കെല്ലാം അതു വളരെ ദൂരമായി തോന്നും.

ക്രിസ്ത്യാനി:—വഴി സുഖപ്രദമോ അതോ അപകടം ഉള്ളതോ?

ഇടയർ:—അതു നന്മയായുള്ളതായിരിക്കേണ്ടുന്നതു് അതിക്കോ അവക്കു നന്മയുള്ളതുതന്നെ; "എന്നാൽ അക്രമക്കാരോ അതിൽ ഇടറി വീഴും." (ഹോശേ. 14. 9)

ക്രിസ്ത്യാനി:—വഴിയിൽ ക്ഷീണിച്ചു് അലസപ്പെട്ടു പോകുന്ന വഴിക്കാർക്കു് ഈ സ്ഥലത്തു് ആശ്വാസത്തിനു വല്ലതുമുണ്ടോ?

ഇടയർ:—"അതിഥിസൽക്കാരം മറക്കരുതെന്നു" (എബ്രാ. 12: 2) ഈ പർവ്വതങ്ങളുടെ യജമാനനായിരിക്കുന്നവൻ ഞങ്ങൾക്കു് ഒരു കല്പന തന്നിട്ടുണ്ടു്; അതുകയാൽ ഈ സ്ഥലത്തുള്ള നന്മകൾ നിങ്ങളുടെ മുൻപാകെയിരിക്കുന്നു.

പിന്നെ ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതെന്തെന്നാൽ, അവർ സഞ്ചാരികളാകുന്നു എന്നു് ആ ഇടയന്മാർ അറിഞ്ഞസമയം "നിങ്ങൾ എവിടെ നിന്നു വരുന്നു? ഈ വഴിയിൽ നിങ്ങൾ എങ്ങനെ വന്നു? ഇവിടെ വരുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരിൽ കുറഞ്ഞോരാളുകൾ മാത്രമെ ഈ പർവ്വതങ്ങളിൽ വന്നു മുഖം കാണിക്കുന്നുള്ളു. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾ എങ്ങനെ ഈ വഴിയിൽ തന്നെ ഇതുവരെ നടന്നുവന്നു?' എന്നിങ്ങനെയുള്ള ചോദ്യങ്ങൾ അവരോടു ചോദിച്ചു. ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കു് അവർ മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിൽവച്ചു പറഞ്ഞപ്രകാരം തന്നെ മറുപടി പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ഇടയർ അവരുടെ

മറുപടി കേട്ടു സന്തോഷിച്ചു സ്നേഹപൂവ്വം അവരെ നോക്കി, "നിങ്ങൾ ഈ ഇമ്പകരമായ പവ്വതങ്ങളിലേക്കു വന്നതു ഞങ്ങൾക്കു് ഏറവും സന്തോഷം തന്നെ" എന്നു പറഞ്ഞു.

എന്നാൽ ഈ ഇടയരുടെ നാമങ്ങൾ: അറിവുള്ളവൻ, പരിചയമുള്ളവൻ, ജാഗരണമുള്ളവൻ, നിഷ്കൂപടൻ എന്നിവയായിരുന്നു. ഇവർ അവരെ കൈക്കുപിടിച്ചു തങ്ങളുടെ ക്രൂടാരങ്ങളിലേക്കു കൊണ്ടുചെന്നു്, അപ്പോൾ തയ്യാറായിരുന്ന വസ്തുക്കളിൽനിന്നു് അവക്കു ഭക്ഷിപ്പാൻ കൊടുത്തു. പിന്നെ അവർ അവരോടു "നിങ്ങൾക്കു ഞങ്ങളോടു പരിചയമുണ്ടാകുന്നതിനും പ്രത്യേകിച്ചു് ഈ ഇമ്പകരമായ പവ്വതങ്ങളിലുള്ള നന്മകൾകൊണ്ടു നിങ്ങളെത്തന്നെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിനുമായി, നിങ്ങൾ ഇവിടെ കുറച്ചു താമസിക്കേണമെന്നു ഞങ്ങൾക്കു് ആഗ്രഹമുണ്ടു്" എന്നു പറഞ്ഞു. "അങ്ങനെയെങ്കിൽ താമസിക്കുന്നതിനു ഞങ്ങൾ സന്നദ്ധരാണു്" എന്നു് അവർ മറുപടിപറഞ്ഞു. അങ്ങനെ ആരാത്രി തുലോം അതിക്രമിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവർ ഉറങ്ങുവാൻ പോയി.

പിന്നെ ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതെന്തെന്നാൽ, ഇടയർ രാവിലെ ആ പവ്വതങ്ങളിൽ തങ്ങളോടുകൂടെ നടപ്പാനായിട്ടു ക്രിസ്ത്യാനിയെയും ആശയുള്ളവനെയും വിളിച്ചു. അവരും അവരോടുകൂടെ പോയി. കുറച്ചുനേരം നടന്നു. എല്ലാഭാഗത്തും ഉള്ള കാഴ്ച വളരെ സന്തോഷകരമായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഇടയന്മാർ, "നാം ഈ വഴിക്കാക്കു ചില അതിശയങ്ങളെ കാണിക്കേണ്ടയോ?" എന്നു തമ്മിൽ തമ്മിൽ ചോദിച്ചു. "കാണിക്കണം" എന്നു് അവർ നിശ്ചയിച്ച ശേഷം, അവർ അവരെ ക്രൂട്ടിക്കൊണ്ടു് ഒരു വശം ഏറവും താഴ്ചയുള്ളതായി തെറ്റെന്നു പറയപ്പെട്ടന്ന ഒരു കുന്നിന്റെ മുകളിൽ കൊണ്ടുചെന്നു താഴോട്ടു നോക്കുവാൻ അവരോടു പറഞ്ഞു. ക്രിസ്ത്യാനിയും ആശയുള്ളവനും കീഴ്പോട്ടു നോക്കി, അടിയിൽ അനേകം പേർ മുകളിൽനിന്നു വീണ വീഴ്ചകൊണ്ടു തകൎന്നുകിടക്കുന്നതായി കണ്ടു. എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനി "ഇതിന്റെ അൎത്ഥം എന്തു?" എന്നു ചോദിച്ചു. ഇടയന്മാർ ഉത്തരമായിട്ടു, "ശരീരത്തിന്റെ പുനരുത്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിശ്വാസത്തെ സംബന്ധിച്ചു, ഹുമനയോസിനും ഫിലേത്തൊസിനും (2തിമൊ.

2: 18) ചെവികൊടുത്തതിനാൽ തെറ്റിപ്പോയിട്ടുള്ളവരെ കുറിച്ചു നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടില്ലയോ?" എന്നു ചോദിച്ചു. "ഉവ്വ്" എന്നു് അവർ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ഇടയർ, "നിങ്ങൾ കാണുന്നതുപോലെ ഈ മലയുടെ അടിയിൽ ഛിന്നഭിന്നമായി തകർന്നു കിടക്കുന്ന ഇവർ അവരാകുന്നു. അധികം ഇടച്ചുള്ളായിട്ടു കയറിപ്പോകാതിരിപ്പാനും ഈ മലയുടെ വക്കിനോടു് ഏറെ അടുത്തുവരാതിരിപ്പാനും സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനു മറ്റുള്ളവക്കു് ഒരു ദൃഷ്ടാന്തത്തിനുമായി അവരുടെ ശവം ഇന്നുവരയ്ക്കും അടക്കപ്പെടാതിരിക്കുന്നു."

അനന്തരം ഞാൻ കണ്ടതെന്തെന്നാൽ, അവർ ഇവരെ സൂക്ഷ്മം എന്നു പേരുള്ള വേറൊരു മലയുടെ മുകളിലേക്കു കൊണ്ടുചെന്നു, ദൂരത്തേക്കു നോക്കുവാൻ പറഞ്ഞു. അവർ നോക്കിയപ്പോൾ, അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ശവക്കല്ലറകളുടെ ഇടയിൽ അനേകം ആളുകൾ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടക്കുന്നതായി കണ്ടു എന്നു് അവക്കു തോന്നി. ആ മനുഷ്യർ ചിലപ്പോൾ ശവക്കല്ലറകളുടെ മേൽ തട്ടിവീണതുകൊണ്ടും, അവയുടെ ഇടയിൽനിന്നു് അവക്കു പുറത്തിറങ്ങുവാൻ കഴിയാഞ്ഞതുകൊണ്ടും അവർ കുരുടന്മാരായിരുന്നു എന്നു് അവർ അറിഞ്ഞു. അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി "ഇതിന്റെ അർത്ഥം എന്തു്?" എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ഇടയർ ഉത്തരമായിട്ടു്, "ഈ മലകളുടെ അടിവാരത്തുനിന്നു് അല്പം ദൂരെ, ഈ വഴിക്കു് ഇടത്തുഭാഗത്തു് ഒരു മൈതാനത്തിലേക്കു കയറിപ്പോകുന്നതിനു് ഒരു പടി നിങ്ങൾ കണ്ടില്ലയോ?" എന്നു ചോദിച്ചു. ഉവ്വ് എന്നു് അവർ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ഇടയർ പറഞ്ഞതെന്തെന്നാൽ, "ആ പടിയുടെ അരികിൽ നിന്നു നിരാശ്രയം എന്ന മല്ലൻ ഇരിക്കുന്ന സംശയക്കോട്ടയിലേക്കു നേരെ പോകുന്ന ഒരു പാത പോയിരിക്കുന്നു." (പിന്നെ ശവക്കല്ലറകളുടെ ഇടയിലുള്ളവരുടെ നേരെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു്) "ഈ മനുഷ്യർ ആ പടിയുടെ അരികിൽ വരുന്നതുവരെയും നിങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെ വഴിയാത്രയായിട്ടു വന്നവരാകുന്നു. എന്നാൽ ആ സ്ഥലത്തുവച്ചു നേരെയുള്ള വഴി ദുർഘടമുള്ളതായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവർ അതുവിട്ടു് ആ മൈതാനത്തിലേക്കു കയറിപ്പോയി. അവിടെവച്ചു നിരാശ്രയം എന്ന

മല്ലൻ അവരെ പിടിച്ചു സംശയക്കോട്ടയിൽ ഇട്ടു. അ കാരാഗൃഹക്കുഴിയിൽ കുറെ നാൾ അവൻ അവരെ ഇട്ടതിന്റെ ശേഷം ഒടുവിൽ അവരുടെ കണ്ണുകൾ ചുഴന്നുകളഞ്ഞു, ഈ ശവക്കല്ലറകളുടെ ഇടയിൽ അവരെ ആക്കി. "വിവേകമാർഗ്ഗം വിട്ടു നടക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ കൂട്ടത്തിൽ വിശ്രമിക്കും" (സദൃ. 21. 16) എന്നു ജ്ഞാനി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു നിവൃത്തിയാകേണ്ടതിനായി ഇന്നേവരെയും അവിടെ ചുറ്റിസഞ്ചരിക്കത്തക്കവണ്ണം അവൻ അവരെ വിട്ടിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനിയും ആശയുള്ളവനും തമ്മിൽ തമ്മിൽ നോക്കി, തങ്ങളുടെ കണ്ണുകൾ കണ്ണുനീർ കൊണ്ടു തുളുമ്പി, എങ്കിലും ഇടയരോടു അവർ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല.

ഇതിന്റെ ശേഷം ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതെന്തെന്നാൽ: ഇടയന്മാർ അവരെ താഴ്വരയിൽ ഉള്ള വേറൊരു സ്ഥലത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയി. അവിടെ ഒരു കുന്നിന്റെ ചരിവിൽ ഒരു കതകുണ്ടായിരുന്നു. അവർ ആ കതകു തുറന്നു, "ഉള്ളിലോട്ടു നോക്കുവിൻ" എന്നു പറഞ്ഞു. അവർ നോക്കി. അതിന്റെ ഉള്ളിൽ മഹാ അന്ധകാരവും പുകയും ആയിരുന്നു. അഗ്നിയുടെ എന്നപോലെ ഒരു ഇമ്പമ്പൽ ശബ്ദവും, അതിവേദനപ്പെടുന്ന ചിലരുടെ നിലവിളിയും തങ്ങൾ കേട്ടു എന്നും, ഗന്ധകത്തിന്റെ മണം തങ്ങൾക്കു വന്നു എന്നും, അവർക്കു തോന്നി. എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനി അതിന്റെ സാരം എന്തെന്നു ചോദിച്ചു. ഇടയർ അവരോടു, "ഇതു കപടഭക്തിക്കാർ നരകത്തിലേക്കു പോകുന്ന ഒരു വഴിയാകുന്നു. ഇതിൽ ഏശാവിനെപ്പോലെ തങ്ങളുടെ ജന്മാവകാശം വിറ്റുകളയുന്നവരും, യെഹൂദായെപ്പോലെ തങ്ങളുടെ യജമാനനെ വിറ്റുകളയുന്നവരും, അലക്സന്ത്രിയോസിനെപ്പോലെ സുവിശേഷത്തെ ഭൂഷിക്കുന്നവരും, അനന്യാസിനെയും അവന്റെ ഭാര്യയായ സഫീറായെയും പോലെ അസത്യവും കപടവും പറയുന്നവരും പോകുന്നു."

അപ്പോൾ ആശയുള്ളവൻ ഇടയരോടു, "ഇവരെല്ലാവരും ഞങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെ മോക്ഷയാത്രയുടെ വേഷം ധരിച്ചിരുന്നു എന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നു. അങ്ങനെ അല്ലേ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

ഇടയർ:—അതെ, വളരെ നാളുകൾ അവർ ആ വേഷം ധരിച്ചിരുന്നു.

ആശയുള്ളവൻ:—ഇവർ ഇത്ര അരിഷ്ടരായി തള്ളിക്കളയപ്പെട്ടിരിക്കകൊണ്ട് ഇവക്ക് എത്രദൂരം ഈ വഴിയായിട്ടു ചെല്ലാം ?

ഇടയർ:—ചിലർ ഈ പർവ്വതങ്ങൾക്കു കുറെക്കുടെ അപ്പുറം ചെല്ലും ; ചിലർ ഇത്രടംതന്നെ വന്നെത്തുകയുമില്ല.

അപ്പോൾ വഴിക്കാർ "നമുക്കു ശക്തി കിട്ടേണ്ടുന്നതിനു ശക്തിയുള്ളവനോടു നിലവിളിപ്പാൻ നമുക്ക് ആവശ്യമുണ്ട്" എന്നു തമ്മിൽ തമ്മിൽ പറഞ്ഞു.

ഇടയർ:—സത്യം തന്നെ ; ഇനി ശക്തി നിങ്ങൾക്കു കിട്ടുമ്പോൾ അതു പ്രയോഗിക്കുന്നതിനു നിങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമുണ്ടാകും.

ഈ സമയത്ത് ഈ സഞ്ചാരികൾക്കു മുമ്പോട്ടു പോകുവാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു ; അതിനു ഇടയരും സമ്മതിച്ചു. ആകയാൽ അവർ എല്ലാവരും കൂടെ ആ പർവ്വതങ്ങളുടെ അറ്റംവരെയും ഒരുമിച്ചു നടന്നു. അപ്പോൾ ഇടയർ, "ഈ വഴിക്കാർക്കു നമ്മുടെ കുഴൽ കണ്ണാടിയിൽ കൂടി നോക്കിക്കാണ്മാൻ സാമർത്ഥ്യമുണ്ടെങ്കിൽ ഇവരെ നമുക്കു മോക്ഷപട്ടണത്തിന്റെ വാതിലുകൾ കാണിക്കാം" എന്നു തമ്മിൽ തമ്മിൽ പറഞ്ഞു. സഞ്ചാരികൾ അതു സന്തോഷത്തോടുകൂടെ സമ്മതിച്ചു. അങ്ങനെ അവർ അവരെ തെളിവു് എന്നു പറയപ്പെട്ടുന്ന ഒരു ഉയർന്ന മലയുടെ മുകളിലേക്കു കൊണ്ടുചെന്നു, നോക്കുവാനായി കണ്ണാടി കൊടുത്തു, എന്നാൽ നോക്കുവാൻ അവർ ശ്രമിച്ചുവെങ്കിലും ഇടയർ ഒടുവിൽ അവരെ കാണിച്ച ആ അന്ധകാരലോകത്തിന്റെ കാഴ്ചമോഹിച്ചു, അവരുടെ കൈകൾ വിറച്ചതുകൊണ്ടു് അവക്കു ശരിയായിട്ടു നോക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എങ്കിലും വാതിൽപോലെയും ആ സ്ഥലത്തിന്റെ മഹത്വംപോലെയും ചില വസ്തുക്കൾ തങ്ങൾ കണ്ടു എന്നു് അവക്കു തോന്നി. അതിന്റെ ശേഷം അവർ ഇപ്രകാരം പാടി :—

മറെറല്ലാവരിലും നിന്നു മറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന
രഹസ്യങ്ങൾ ഇടയരാൽ ഇങ്ങനെ വെളിപ്പെടുന്നു.
ആകയാലഗാധങ്ങിലും മറവിലും ശ്രദ്ധത്തിലും
ഇരിക്കും പല വസ്തുക്കൾ കാണ്മാൻ നിങ്ങൾക്കു മാനസ
ഇച്ഛയുണ്ടെങ്കിലൊ നിങ്ങൾ ആയവരുടെ അടുക്കൽ
വേഗത്തിൽ ഓടിവന്നിട്ടു അവയെ കണ്ടുകൊൾവിൻ.

അവർ അവിടെനിന്നും പുറപ്പെട്ടുവാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ, ഇടയരിൽ ഒരുത്തൻ വഴിയെക്കുറിച്ചു് ഒരു അടയാളം അവക്കു കൊടുത്തു. ഒരുത്തൻ മുഖസ്തുതി പറയുന്നവനെക്കുറിച്ചു സൂക്ഷിച്ചുകൊൾവിൻ എന്നും, ഒരുത്തൻ മയക്കം ഉണ്ടാക്കുന്ന സ്ഥലത്തു നിങ്ങൾ ഉറങ്ങാതിരിപ്പാൻ സൂക്ഷിക്കണം എന്നും, വേറൊരുത്തൻ ദൈവം നിങ്ങളോടുകൂടെ ഇരിക്കട്ടെ എന്നും പറഞ്ഞു. ഇത്രയുമായപ്പോഴേക്കു ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽനിന്നു് ഉണർന്നു.

പതിനേഴാം അദ്ധ്യായം

ആഭിചാരനില

വീണ്ടും ഞാൻ ഉറങ്ങി. എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ ആ സഞ്ചാരികൾ രണ്ടുപേരും പർവ്വതങ്ങളിൽ നിന്നു താഴെയിറങ്ങി രാജവഴിയിൽക്കൂടെ പട്ടണത്തിനു നേരെ പോകുന്നതു കണ്ടു എന്നാൽ ഈ പർവ്വതങ്ങളുടെ താഴെ ഇടത്തോട്ടു മാറി അല്പം ദൂരത്തു വലിപ്പവിചാരം എന്ന ഒരു ദിക്കുണ്ടായിരുന്നു. ആ ദിക്കിൽ നിന്നു വഴിക്കാർ നടന്നു പോകുന്ന വഴിയിലേക്കു വളവുള്ള ഒരു ചെറിയ പാത കിടന്നിരുന്നു. അവിടെവച്ചു അവർ നല്ല ചൊടിപ്പുള്ളവനായ ഒരു യൌവനക്കാരൻ ആ ദിക്കിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടുവരുന്നതായി കണ്ടു; അവന്റെ പേർ മൂഢത എന്നായിരുന്നു. അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി അവനോടു: "നീ എവിടെനിന്നു വരുന്നു; എവിടേക്കു പോകുന്നു?" എന്നു ചോദിച്ചു.

മൂഢത:—ഞാൻ ഇവിടെ ഇടത്തുഭാഗത്തു കുറെ ദൂരത്തുള്ള ആ ദിക്കിൽ ജനിച്ചവനാണു മോക്ഷപട്ടണത്തിലേക്കു പോകുന്നവനും ആകുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—അവിടെ ചില വൈഷമ്യങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു നീ കാണുന്ന സ്ഥിതിക്കു വാതിൽക്കൽ പ്രവേശിച്ചുകൊള്ളാം എന്നു നീ എങ്ങനെ വിചാരിക്കുന്നു ?

മൂഢത:—മറ്റുള്ള നല്ല ആളുകൾ പ്രവേശിക്കുന്ന പ്രകാരം തന്നെ ഞാനും പ്രവേശിക്കും.

ക്രിസ്ത്യാനി: എന്നാൽ ആ വാതിൽ നിനക്കു തുറക്കപ്പെടേണ്ടുന്നതിനു വാതിൽക്കൽ കാണിപ്പാൻ നിനക്കെന്തുള്ളു ?

മൂഢത:—ഞാൻ എന്റെ കർത്താവിന്റെ ഇഷ്ടം അറിഞ്ഞു നല്ലവനായി ജീവിക്കുന്നവനാകുന്നു. എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും ന്യായമായിട്ടുള്ളതു ഞാൻ കൊടുക്കുന്നുണ്ടു്. ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കയും ഉപവസിക്കയും പത്തിലൊന്നു കൊടുക്കയും ധർമ്മങ്ങൾ ചെയ്കയും ചെയ്യുന്നു; ഞാൻ പോകുന്ന സ്ഥലത്തിനുവേണ്ടി എന്റെ സ്വദേശം വിട്ടിരിക്കുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—എന്നാൽ നീ ഈ വഴിയുടെ അറ്റത്തുള്ള ഇടുക്കുവാതിൽക്കൽ കയറി പോരാതെ, ആ വളഞ്ഞ വഴിയിൽ കൂടെയല്ലോ ഇവിടെ വന്നതു; അതുകൊണ്ടും നീ ഇപ്പോൾ നിന്നെക്കുറിച്ചു എങ്ങനെയെല്ലാം നിരൂപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാലും, കണക്കുനോക്കുന്ന ദിവസം വരുമ്പോൾ പട്ടണത്തിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ അനുവാദം ലഭിക്കുന്നതിനു പകരം നീ ഒരു കള്ളനും മോഷ്ടാവുമാകുന്നു എന്നു നിന്റെ പേരിൽ കുറ്റം ചുമത്തപ്പെടും.

മൂഢത:—മഹാന്മാരേ, നിങ്ങൾ എനിക്കു അശേഷം അന്യന്മാരായിരിക്കുന്നു; ഞാൻ നിങ്ങളെ അറിയുന്നില്ല. നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ദിക്കിലെ മാർഗ്ഗത്തിൻ പ്രകാരം നടന്നുകൊൾവിൻ. ഞാൻ എന്റെ ദിക്കിലേതിൻപ്രകാരം നടന്നുകൊള്ളാം. ഒടുവിൽ സകലവും നന്നായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. പിന്നെ നിങ്ങൾ പറയുന്ന വാതിലോ, അതു ഞങ്ങളുടെ ദിക്കിൽനിന്നു ബഹുദൂരമാകുന്നു എന്നു ലോകരെല്ലാം അറിയുന്നു. അവിടെ ചെല്ലുവാനുള്ള വഴി അറിയുന്ന ഒരുത്തൻപോലും ഞങ്ങളുടെ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഉണ്ടെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. അതു അവർ അറിഞ്ഞാലും അറിയാതിരുന്നാലും അതിൽ ഒരു കാര്യവുമില്ല. എന്തെന്നാൽ നിങ്ങൾ

കാണുന്നപ്രകാരം. ഞങ്ങളുടെ ദേശത്തുനിന്നു വളരെ വിശേഷവും ഇമ്പകരവുമായുള്ള ഒരു പാതനല്ല കുക്കുവഴിയായിട്ടു കിടക്കുന്നുണ്ടല്ലൊ.

ആ മനുഷ്യൻ തന്റെ സ്വന്ത കാര്യങ്ങൾ ജ്ഞാനമുള്ളവനായിരുന്നു എന്നു ക്രിസ്ത്യാനി കണ്ടിട്ടു, ആശയുള്ളവനോടു "അവനെക്കുറിച്ചുള്ളതിനെക്കാളും ഭോഷനെക്കുറിച്ചു അധികം പ്രത്യാശയുണ്ടു" (സദൃ. 26. 12.) എന്നു മന്ത്രിച്ചു. പിന്നെയും 'ഭോഷൻ നടക്കുന്ന വഴിയിൽ അവന്റെ ബുദ്ധി ക്ഷയിച്ചുപോകുന്നു; താൻ ഭോഷനെന്നു എല്ലാവർക്കും വെളിവാക്കും.' സഭാ. 10. 3. "ആയതുകൊണ്ടു" എങ്ങനെ? നാം ഇവനോടുകൂടെ കുറച്ചുകൂടെ നടക്കയൊ, അതോ അവൻ മുമ്പെ കേട്ട കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു വിചാരിക്കേണ്ടുന്നതിനായി തല്ക്കാലം അവനെ വിട്ടു മുന്നോട്ടു പോയി വീണ്ടും അവനായി കാത്തുനിന്നു ക്രമേണ അവനു വല്ല ഗുണവും ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കയോ?" എന്നു ക്രിസ്ത്യാനി ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ആശയുള്ളവൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

"പറയപ്പെട്ട കാര്യത്തെ കുറിച്ചിന്നിഹ മൂഢത
ചിന്തിക്കട്ടെ കുറേനേരം ഏറ്റവും വലുതാകിയ
പ്രധാന ലാഭമെന്നുള്ള ഈയാൾ ഇനിയും പ്രാപ്തമാ-
കിയാത്തവനാകാതെ ഇരിക്കേണ്ടുന്നതിന്നിഹ
സത്യമാലോചനകളെ കൈക്കൊള്ളട്ടെ ഇവൻ മുഖാ
അറിവില്ലാതുള്ളവരെ ദൈവം സൃഷ്ടിച്ച എങ്കിലും
അവരെ രക്ഷിക്കയില്ല എന്നു താനരുളിച്ചെയ്തു.

പിന്നെയും ആശയുള്ളവൻ, "നാം എല്ലാകാര്യങ്ങളും ഒരുമിച്ചു അവനോടു പറയുന്നതു നന്നല്ല എന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു; അതുകയാൽ തല്ക്കാലത്തേക്കു അവനെ വിട്ടിട്ടു പിന്നീടു അവനു ഗ്രഹിപ്പാൻ കഴിയുന്നവണ്ണം അവനോടു സംസാരിക്കാം" എന്നു പറഞ്ഞു.

അങ്ങനെ അവർ ഇരുവരും നടന്നുപോയി, മൂഢതയും പിന്നാലെയും ചെന്നു. എന്നാൽ അവർ അവനെ വിട്ടു കുറെ വഴി കടന്നുപോയശേഷം വളരെ അന്ധകാരമയമായിരുന്ന പാതയിൽ വന്നിറങ്ങി. അവിടെ ഏഴു പിശാചുക്കൾ ബലമുള്ള ഏഴു കയറുകൾ കൊണ്ടു ഒരു മനുഷ്യനെ ബന്ധിച്ചു, തങ്ങൾ മുമ്പെ ആ കുന്നിൻചരിവിൽ കണ്ട വാതിലിലേക്കു

തിരികെ കൊണ്ടുപോകുന്നതായി അവർ കണ്ടു. ഇതിങ്കൽ നല്ലവനായ ക്രിസ്ത്യാനിയും അവന്റെ കൂട്ടുകാരനായ ആശയുള്ളവനും വിറച്ചുതുടങ്ങി. എന്നാൽ പിശാചുക്കൾ അവനെ നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്ന സമയം, ക്രിസ്ത്യാനി അവനെ അറിയുമോ എന്നു വിചാരിച്ചു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി; മാർഗ്ഗയുപേക്ഷ എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ പാർത്തിരുന്ന പിൻവാങ്ങി എന്നവൻ ആയിരിക്കുമെന്നു അവൻ വിചാരിച്ചു. എന്നാൽ കണ്ടുപിടിക്കുടിയ ഒരു കള്ളനെപ്പോലെ അവൻ തന്റെ തല കുനിച്ചുകൊണ്ടു പോയിരുന്നതുകൊണ്ടു അവൻ അവന്റെ മുഖം പൂർണ്ണമായിട്ടു കണ്ടില്ല. എന്നാൽ അവൻ കടന്നു പോയ ശേഷം ആശയുള്ളവൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയതിൽ "മാർഗ്ഗത്തെ വൃഥാ അനുസരിച്ചു പറയുന്നവൻ ശിക്ഷയ്ക്കു യോഗ്യമുള്ള മാർഗ്ഗോപേക്ഷക്കാരൻ" എന്നു എഴുതിയിരുന്ന ഒരു കടലാസ് അവന്റെ പുറത്തു കണ്ടു. അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ കൂട്ടുകാരനോടു പറഞ്ഞതു്, "ഒരു നല്ല മനുഷ്യനു ഇവിടെ ഒരിടത്തു വച്ചു സംഭവിച്ചതു ഞാൻ കേട്ടിരുന്നതു ഇപ്പോൾ ഓർക്കുന്നു. അവന്റെ പേർ അല്പവിശ്വാസി എന്നായിരുന്നു; എങ്കിലും അവൻ ഒരു നല്ല മനുഷ്യനും പരമാർത്ഥം എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ പാർത്തിരുന്നവനുമായിരുന്നു. എന്നാൽ അവനു സംഭവിച്ചതു ഇതായിരുന്നു. ഈ വഴിയുടെ തുടസ്സത്തിങ്കൽ വിസ്താരവഴിവാതിൽക്കൽനിന്നു മൂതപാത എന്നു പേരായിട്ടു് ഒരു പാതവനു കുടിയിട്ടുണ്ടു്. അവിടെ കൂടെക്കൂടെ ചെയ്തുവരുന്ന കൊലപാതകങ്ങൾ ഹേതുവായിട്ടു് അതു മൂതപാത എന്നു പറയപ്പെട്ടതു. ഈ അല്പവിശ്വാസി എന്നവൻ നാം ഇപ്പോൾ പോകുന്നതുപോലെ വഴിയാത്രയായിട്ടു പോകുമ്പോൾ അവിടെ ഇരുന്നുറങ്ങി.

ആ സമയത്തു് വിസ്താരവഴിവാതിൽക്കൽനിന്നു് മുട്ടാളന്മാരായ മൂന്നു കള്ളന്മാർ ആ പാതയിൽക്കുടി വന്നു. അവർ ക്ഷീണഹൃദയം എന്നും, അസ്ഥിരത എന്നും, കുറവു എന്നും പേരായിട്ടു മൂന്നു ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാരായിരുന്നു. അവർ അല്പവിശ്വാസിയെ കണ്ടിട്ടു് വേഗത്തിൽ ഓടിവന്നു. ഈ സമയത്തു് ആ നല്ല മനുഷ്യൻ ഉറക്കം തെളിഞ്ഞു, തന്റെ യാത്ര തുടരുവാനായി എഴുനേല്പാൻ തുടങ്ങി. അവർ അടുക്കൽ വന്നു ഭയ

പ്പെടത്തക്കവണ്ണമുള്ള ശബ്ദത്തോടുകൂടെ "നില്ല്" എന്നു് അവനോടു പറഞ്ഞു. ഇതിങ്കൽ അല്പവിശ്വാസിയുടെ മുഖം തീരെ വിളറിപ്പോയി. ഇവരോടു നേരിടുന്നതിനോ ഓടിപ്പോകുന്നതിനോ പ്രാപ്തിയില്ലാതെയും ആയി. അപ്പോൾ ക്ഷീണഹൃദയം അവനോടു് : "നിന്റെ മടിശ്ശീല ഇങ്ങു് ഏല്പിക്ക" എന്നു പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ഇവനു തന്റെ ദ്രവ്യം നഷ്ടപ്പെടുത്തുവാൻ മനസ്സില്ലാതെ അതു കൊടുപ്പാൻ താമസിക്കയാൽ അസ്ഥിരത എന്നവൻ അവന്റെ കൂപ്പായത്തിന്റെ ഉറയിൽ കൈ ഇട്ടു് ഒരുസഞ്ചി പണം വലിച്ചെടുത്തു. അപ്പോൾ അവൻ 'കള്ളന്മാർ കള്ളന്മാർ' എന്നു നിലവിളിച്ചു പറഞ്ഞു. ഉടനെ കൂറേം എന്നു പറഞ്ഞവൻ, തന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വലിയ കുറുവടികൊണ്ടു് അല്പവിശ്വാസിയുടെ തലയ്ക്കു് അടിച്ചു. ആ അടികൊണ്ടു് അവൻ നിലംപറ്റെ വീണു, മരിപ്പാറായി കിടക്കുന്നവനെപ്പോലെ രക്തം ഒലിച്ചുകൊണ്ടു കിടന്നു. ഈ സമയമെല്ലാം കള്ളന്മാരും അവന്റെ അരികിൽ നിന്നിരുന്നു. എന്നാൽ ഒടുവിൽ അവർ ആ വഴിയെ ഒരുത്തൻ വരുന്നു എന്നു് അറിഞ്ഞിട്ടു് അതു നല്ലാശ്രയം എന്ന നഗരത്തിൽ പാർക്കുന്ന മഹാകൃപ എന്നവൻ ആയിരിക്കും എന്നു വിചാരിച്ചു ഭയപ്പെട്ടു ഈ നല്ല മനുഷ്യനെ ഈ അവസ്ഥയിൽ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു് ഓടിപ്പോയി. അവനും എഴുനേറ്റു സാവധാനത്തിൽ തന്റെ വഴിയെ പോകുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ കേട്ട വർത്തമാനം ഇതായിരുന്നു."

ആശയുള്ളവൻ :—എന്നാൽ അവർ അവനുണ്ടായിരുന്ന സകലവും അവനിൽനിന്നു് എടുത്തുകൊണ്ടു പോയോ ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഇല്ല, അവനുണ്ടായിരുന്ന രത്നങ്ങൾ അവർ കവർന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് അവ അവന്റെ പക്കൽ തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും ഞാൻ കേട്ടതു ആ നല്ല മനുഷ്യൻ തനിക്കുണ്ടായ നഷ്ടം ഹേതുവായിട്ടു ഏറ്റവും ദുഃഖിച്ചു എന്നായിരുന്നു; എന്തെന്നാൽ അവനു ചെലവിനുണ്ടായിരുന്ന പണം മിക്കവാറും കള്ളന്മാർ എടുത്തുകൊണ്ടുപോയി. അവർക്കു കിട്ടാഞ്ഞതു, ഞാൻ പറഞ്ഞപ്രകാരം രത്നങ്ങളായിരുന്നു. പിന്നെ കുറച്ചു പണവും അവനു ശേഷിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും അവന്റെ വഴിയാത്രയുടെ അവസാനത്തിങ്കൽ

ചെന്നുപറവാൻ അതു മതിയായിരുന്നില്ല. പത്രൊ. 4. 8. അതുമല്ല, പറഞ്ഞുകേട്ടതു തെറ്റാല്ലെങ്കിൽ അവന്റെ രത്നങ്ങൾ അവനു വിറുക്കുടാതായിരുന്നതുകൊണ്ടു. തന്റെ ജീവൻ രക്ഷിക്കുന്നതിനായിട്ടു് അവൻ പോയ വഴിയെല്ലാം ഇരക്കേണ്ടിവന്നു. അങ്ങനെ ഇരന്നും തന്നാൽ കഴിയുംവണ്ണം പ്രയാസപ്പെട്ടുകൊണ്ടു ശിഷ്ട വഴി മിക്കവാറും വളരെ വിശപ്പോടുകൂടെ പോകയും ചെയ്തു.

അശയുള്ളവൻ:—മോക്ഷവാതിൽതുറന്നു അവനു പ്രവേശം ലഭിക്കുന്തക്കവണ്ണം അവന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന സാക്ഷിച്ചീട്ടു് അവർ എടുക്കാതിരുന്നതു് അതിശയം അല്ലയോ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—അതു് അതിശയം തന്നേ. എന്നാൽ അതു് അവർ എടുക്കാതിരുന്നതു് അവന്റെ യാതൊരു വൈഭവവുംകൊണ്ടല്ലായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ അവരുടെ വരവിങ്കൽ അവൻ മഞ്ചലപ്പെട്ടുപോയതുകൊണ്ടു യാതൊന്നെങ്കിലും മറന്നുന്നതിനു അവനു് പ്രാപ്തിയോ ബുദ്ധിയോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു ആ നല്ലവസ്തു അവക്കു കിട്ടാഞ്ഞതു് അവന്റെ സാമർത്ഥ്യത്താലല്ല ദൈവവിചാരണയാൽ മാത്രമായിരുന്നു. (2തിമൊ. 1. 14; 2 പത്രൊ. 2. 9.)

അശയുള്ളവൻ:—എന്നാൽ അവർ അവനിൽനിന്നു് ആ രത്നങ്ങൾ കൊണ്ടുപോകാഞ്ഞതു് അവനൊരാശ്വാസമായിരുന്നിരിക്കണം.

ക്രിസ്ത്യാനി:—അവൻ വേണ്ടുംവണ്ണം അവകൊണ്ടു കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ അതു് അവനു് ഒരു വലിയ ആശ്വാസമായിരുന്നേനെ. എന്നാൽ എന്നോടു് ഈ വർത്തമാനം പറഞ്ഞവർ ശേഷംവഴിയിൽ ഒക്കെയും അവനു— അതുകൊണ്ടുണ്ടായിരുന്ന പ്രയോജനം തുലോം കുറവായിരുന്നു എന്നും, അതു അവന്റെ പണം പോയതുകൊണ്ടുണ്ടായ മനോചഞ്ചലം ഹേതുവായിട്ടായിരുന്നു എന്നും പറഞ്ഞു. അവന്റെ വഴിയാത്രയിൽ മിക്കഭാഗവും അവൻ അതു മറന്നുകളഞ്ഞു. വിശേഷിച്ചും അവൻ വല്ലപ്പോഴും അതോർത്തു ആശ്വസിച്ചുതുടങ്ങുമ്പോൾ അവന്റെ നഷ്ടത്തെക്കുറിച്ചു പുതുതായുള്ള വിചാരങ്ങൾ പിന്നെയും അവന്റെ മേൽ വന്നു മറെറല്ലാറെറിനെയും വിഴുങ്ങിക്കളയും.

ആശയുള്ളവൻ :—ഹാ! പാവപ്പെട്ട മനുഷ്യൻ, ഇതു അവനു വലുതായ ദുഃഖമായിരുന്നിരിക്കണം.

ക്രിസ്ത്യാനി :—അതേ, വലിയ ദുഃഖം തന്നെ നിശ്ചയം. നാമും അവനെപ്പോലെ അറിയാത്ത ഒരു സ്ഥലത്തുവച്ചു കള്ളന്മാരുടെ കയ്യിൽ അകപ്പെട്ടു, അവർ നമുക്കുള്ളതൊക്കെയും പിടിച്ചുപറിച്ചു, നമ്മെ മുറിവേല്പിച്ചുവിട്ടാൽ നമുക്കും അങ്ങനെ ദുഃഖം വരികയില്ലയോ? ദുഃഖംകൊണ്ടു് അവൻ മരിച്ചുപോകാഞ്ഞതു് അത്ഭുതം. എന്നാൽ അവൻ പോകുംവഴിയിൽ ആരെങ്കിലും അവനെ കാണുകയോ ആരെയെങ്കിലും അവൻ കാണുകയോ ചെയ്താൽ അവരോടെല്ലാം താൻ കൊള്ളയിടപ്പെട്ടതു് എവിടെവച്ചെന്നും, എങ്ങനെയെന്നും, അയതു ചെയ്തവർ ആരെന്നും, തനിക്കു് എന്തെല്ലാം നഷ്ടം വന്നു എന്നും, എങ്ങനെയെല്ലാം താൻ മുറിവേറ്റു എന്നും, എത്ര പ്രയാസത്തോട്ടുകൂടെ താൻ രക്ഷപെട്ടു എന്നും ഉള്ളതൊക്കെയും പറകയും, ശേഷം ഉണ്ടായിരുന്ന വഴി മുഴുവനും കട്ടപ്പുമായ സങ്കടവാക്കുകൾ മാത്രം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു പോകയും ചെയ്തു എന്നു ഞാൻ കേട്ടു.

ആശയുള്ളവൻ :—എന്നാൽ അവൻ തന്റെ വഴിയാത്രയിൽ ഉപജീവനത്തിനായി ബുദ്ധിമുട്ടിയപ്പോൾ ആ രത്നങ്ങളിൽ കുറച്ചു വിറ്റുയോ പണയം വയ്ക്കയോ ചെയ്യാഞ്ഞതു അതിശയംതന്നെ.

ക്രിസ്ത്യാനി :—നീ ഒന്നും അറിയാത്ത ഒരു ശിശുവിനെപ്പോലെ പറയുന്നു. അവൻ എന്തിനു അവ പണയം വെക്കുന്നു? അല്ലെങ്കിൽ ആർക്കു് അവയെ വിൽക്കുന്നു? അവൻ കൊള്ളയിടപ്പെട്ട ദിക്കിൽ എങ്ങും അവന്റെ രത്നങ്ങൾ സാരമായിട്ടു എണ്ണപ്പെട്ടുന്നില്ല; അവ വിൽക്കുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്ന സഹായംകൊണ്ടു് അവനു ആവശ്യമില്ല. എന്നു തന്നെയുമല്ല, മോക്ഷപട്ടണത്തിന്റെ വാതിൽക്കൽ ചെല്ലുമ്പോൾ അവന്റെ രത്നങ്ങൾ കയ്യിൽ ഇല്ലാതെ ഇരുന്നാൽ അവിടെ ഒരു അവകാശം അവനു കിട്ടുകയില്ല എന്നും, അയതു പതിനായിരം കള്ളന്മാർ വന്നു അവനെ കൊള്ളയിടുന്നതിനെക്കാളും അവനു് അധികം ചീത്തയായിരിക്കും എന്നും അവൻ നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിരുന്നു.

ആശയുള്ളവൻ:—എന്റെ സഹോദരാ, നീ ഇത്ര കടുപ്പമായി സംസാരിക്കുന്നതു എന്തുകൊണ്ടു? ഏശാവു ഒരുകിണ്ണൻ പായസത്തിനുവേണ്ടി തന്റെ ജന്മാവകാശം വിറ്റുകളഞ്ഞുവല്ലോ! (എബ്രാ. 12. 16.) ആ ജന്മാവകാശം അവന്റെ പ്രധാന രത്നം ആയിരുന്നു. എന്നാൽ അവൻ അങ്ങനെ ചെയ്യുവെങ്കിൽ, അല്പവിശ്വാസി ഇങ്ങനെ എന്തുകൊണ്ടു ചെയ്യുകൂടാ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഏശാവു തന്റെ ജന്മാവകാശം വിറ്റതു സത്യംതന്നേ. അവനെ കൂടാതെ മറ്റനേകംപേർ അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നുണ്ടു. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിനാൽ, ആ വഷളനെപ്പോലെതന്നെ അവരും പ്രധാനമായുള്ള അനുഗ്രഹത്തിൽനിന്നു തള്ളിക്കളയപ്പെടുന്നു; എങ്കിലും ഏശാവും അല്പവിശ്വാസിയും തമ്മിലും അവരുടെ വസ്തുക്കൾ തമ്മിലും വ്യത്യാസം ഉണ്ടു. ഏശാവിന്റെ ജന്മാവകാശം ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ടുള്ളതായിരുന്നു; എന്നാൽ അല്പവിശ്വാസിയുടെ രത്നങ്ങൾ അപ്രകാരമുള്ളവയല്ലായ്തു; ഏശാവിന്റെ വയറു അവന്റെ ദൈവമായിരുന്നു: എന്നാൽ അല്പവിശ്വാസിയുടേതു അങ്ങനെ അല്ലായിരുന്നു. ഏശാവിന്റെ ആവശ്യം ജഡത്തിന്നടുത്ത ആഗ്രഹത്തിൽ കിടന്നിരുന്നു; അല്പവിശ്വാസിയുടേതോ അപ്രകാരം അല്ലായിരുന്നു. പിന്നെയും ഏശാവു അവന്റെ ദുർമ്മോഹത്തെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനല്ലാതെ അതിനപ്പുറം നോക്കിയില്ല; എന്തെന്നാൽ "ഞാൻ മരിക്കേണ്ടിവരുമല്ലോ; ഈ ജ്യേഷ്ഠാവകാശം എനിക്കു എന്തിനു?" (ഉല്പ. 25. 32.) എന്നു അവൻ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ അല്പവിശ്വാസിയോ, അല്പവിശ്വാസംമാത്രമെ അവനുണ്ടായിരുന്നുള്ളു, എങ്കിലും അവന്റെ ആ അല്പവിശ്വാസംകൊണ്ടു ഇങ്ങനെയുള്ള ദുഷ്പ്രവൃത്തികളിൽനിന്നു കാക്കപ്പെട്ടു; ഏശാവു അവന്റെ ജന്മാവകാശം വിറ്റതുപോലെ അവൻ തന്റെ രത്നങ്ങൾ വിറ്റുകളയാതെ അവയെ അധികമായിട്ടു വിലമതിച്ചു സ്നേഹിക്കുന്നതിനു ഇടവന്നു. ഏശാവിനു അല്പം എങ്കിലും വിശ്വാസം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു നീ ഒരിടത്തും വായിക്കുന്നില്ലല്ലോ. അതുകയാൽ ജഡത്തിന്റെ ശക്തിമാത്രം പ്രബലപ്പെട്ടിരിക്കയും മറുത്തുനില്ക്കുന്നതിനു ഒട്ടും വിശ്വാസമില്ലാതിരി

ക്കയും ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യൻ തന്റെ ജന്മവകാശവും, ആത്മാവിനെയും, തനിക്കുള്ള സകലത്തെയും നരകപിശാചിനു തന്നെ വിറ്റുകളഞ്ഞാലും അതിൽ അത്ഭുതപ്പെട്ടുവാനില്ല. എന്തെന്നാൽ ഇപ്രകാരമുള്ളവർ" അതിന്റെ മദപ്പാടിൽ ആർക്കും അതിനെ തടുപ്പാൻ കഴിയാത്ത പെൺകഴുതയെപ്പോലിരിക്കുന്നു. (യിരെ. 2. 24.) അവർ തങ്ങളുടെ ദുർമ്മോഹങ്ങളിൽ മനസ്സുവെച്ചാൽ, എന്തെല്ലാം ചെലവിട്ടിട്ടെങ്കിലും അവയെ സാധിച്ചെ അടങ്ങുകയുള്ളൂ. എന്നാൽ അല്പവിശ്വാസിയുടെ ശീലം വേറൊന്നായിരുന്നു. അവന്റെ ചിന്ത ദൈവകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവന്റെ ജീവൻ ചാരത്രികവും ആത്മികവുമായ കാര്യങ്ങളിലും ആയിരുന്നു. ആകയാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള സ്വഭാവമുള്ളവൻ, തന്റെ രത്നങ്ങളെ വിലയ്ക്കു വാങ്ങുവാൻ മനസ്സുള്ളവനുണ്ടായിരുന്നാലും, വ്യർത്ഥമായുള്ള കാര്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു തന്റെ മനസ്സിനെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനായിട്ടു അവയെ വിറ്റുകളയുമോ? ഒരുത്തൻ കച്ചികൊണ്ടു തന്റെ വയറിനെ നിറയ്ക്കുവാൻ ഒരു കാശെങ്കിലും കൊടുക്കുമോ? അല്ലെങ്കിൽ അഭക്ഷ്യമായ മാംസം കാക്ക തിന്നുന്നതുപോലെ നിനക്കു മാടപ്രാവിനെ തീറ്റാമോ? അവിശ്വാസികൾ മാംസേച്ഛകൾ നിമിത്തം തങ്ങൾക്കുള്ളവയേയും തങ്ങളെ തന്നെയും വില്ക്കുയോ പണയംവെക്കയോ ചെയ്താലും ജീവനുള്ള വിശ്വാസം അല്പമെങ്കിലും ഉള്ളവർക്കു അപ്രകാരം ചെയ്വാൻ കഴിയുകയില്ല. ആയതുകൊണ്ടു എന്റെ സഹോദരാ, ഇതിൽ നിന്റെ വിചാരം തെറ്റിയിരിക്കുന്നു.

ആശയുള്ളവൻ:—ഞാൻ അതു സമ്മതിക്കുന്നു; എങ്കിലും നിന്റെ കഠിനമായുള്ള ശാസനയിൽ എനിക്കുണ്ടായതു മിക്കവാറും കോപംതന്നെ ആയിരുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—എന്തുകൊണ്ടു? നീ ഒന്നും അറിയാത്ത ഒരു ശിശുവിനെപ്പോലെ പറയുന്നു എന്നു ഞാൻ നിന്നെ സാദൃശപ്പെടുത്തി പറഞ്ഞതേ ഉള്ളല്ലോ; എങ്കിലും അതു വിട്ടിട്ടു നാം ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ടുവരുന്ന കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കാം. എന്നാൽ എനിക്കും നിനക്കും നന്നായിരിക്കും.

ആശയുള്ളവൻ:—എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനീ, ആ കള്ളന്മാർ മൂവരും ഭീരുക്കളായിരുന്നു എന്നു എന്റെ മനസ്സിൽ തോന്നുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ വഴിയെ ഒരുത്തൻ വരുന്നു എന്നറി

ഞാൻ അവർ ഓടിപ്പോയ്ക്കളയുമെന്നു നിനക്കുതോന്നുന്നുണ്ടോ? അല്പവിശ്വാസി നല്ല ധൈര്യം പിടിച്ചുനിൽക്കാഞ്ഞതു എന്തു കൊണ്ടു?" അവരോടു എതിർത്തുനില്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഫലമില്ല എന്നു കാണുന്നതുവരെ എതിർക്കയും പിന്നീടുമാത്രം കീഴടങ്ങുകയും ചെയ്യേണ്ടതായിരുന്നു എന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—അവർ ഭീരുക്കളാകുന്നു എന്നു പലരും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു എങ്കിലും അവരെ എതിരിടുന്ന സമയം അപ്രകാരം കണ്ടിട്ടുള്ളവർ ചുരുക്കം. എന്നാൽ അല്പവിശ്വാസിക്കു ധൈര്യം തീരെ ഇല്ലാഞ്ഞു. എന്റെ സഹോദരാ, ഈ അവസ്ഥയിൽ നീ ആയിരുന്നു എങ്കിൽ ഒരടിക്കു കീഴടങ്ങുമായിരുന്നു എന്നു നിന്റെ വാക്കിൽനിന്നു ഞാൻ അറിയുന്നു. അവർ ഇപ്പോൾ നമ്മിൽനിന്നു ദൂരമായിരിക്കുന്നതിനാൽ നീ ഇത്ര ധൈര്യത്തോടുകൂടെ പറയുന്നു. അവർ അവനു കാണപ്പെട്ടതുപോലെ നിനക്കും കാണപ്പെട്ടാൽ നിന്റെ ഈ വിചാരങ്ങൾ മാറിപ്പോകും നിശ്ചയം.

പിന്നെ നി ഒന്നുകൂടെ വിചാരിച്ചുകൊൾക. ഇവർ സഞ്ചാരികളായ കള്ളന്മാർ എന്നേയുള്ളു; ഇവർ സേവിക്കുന്നതു പാതാളക്കുഴിയുടെ രാജാവിനെയത്രേ. ആവശ്യമായിരുന്നാൽ അവൻതന്നെ അവരുടെ സഹായത്തിനായി വരും. അവന്റെ ശബ്ദം സിംഹത്തിന്റെ അലർച്ചപോലെ ആണു. (1 പത്രൊ. 5. 8.) ഞാനും ഈ അല്പവിശ്വാസിയെപ്പോലെ അകപ്പെട്ടുപോകയും അത്ര ഭയങ്കരമായുള്ള ഒരു കാര്യമാകുന്നു എന്നു കണ്ടറികയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു. ഈ മൂന്നു നീചന്മാരും എന്നോടു നേരിട്ടു. എന്നാൽ ഞാൻ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയെപ്പോലെ മുഖത്തുനില്പാൻ തുടങ്ങിയതിനാൽ അവർ ഒരു വിളി വിളിച്ചു; ഉടൻതന്നെ അവരുടെ യജമാനനും വന്നു. അപ്പോൾ എന്റെ ജീവൻ തീരെ പോകേണ്ടതായിരുന്നു; എങ്കിലും ജീവിക്കേണമെന്നു ദൈവത്തിനു തിരുമനസ്സായിരുന്നു. ശോധനചെയ്തു തെരഞ്ഞെടുത്ത ആയുധങ്ങളെ ഞാൻ ധരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അപ്രകാരം ആയുധം ധരിച്ചവനായിരുന്നിട്ടും ധൈര്യമായിട്ടു നില്ക്കുന്നകാര്യം ബഹുപ്രയാസം എന്നു ഞാൻ കണ്ടു. ആ യുദ്ധത്തിൽ നമുക്കുണ്ടാകുന്നതു എന്തെല്ലാം

ആകുന്നു എന്നു പറയുന്നതിനു ആ യുദ്ധത്തിൽ അകപ്പെട്ടവർക്കല്ലാതെ മറ്റാർക്കും കഴിയുകയില്ല.

ആശയുള്ളവൻ.—എങ്കിലും മഹാകൃപ എന്നവൻവഴിയെ വരുന്നു എന്നു അവർ വിചാരിച്ച മാത്രയിൽ അവർ ഓടിപ്പോയല്ലോ.

ക്രിസ്ത്യാനി. അതു നേരുതന്നെ ; മഹാകൃപ കാണപ്പെട്ടപ്പോൾ അവരും അവരുടെ യജമാനനും പലപ്പോഴും ഓടിപ്പോയിട്ടുണ്ടു്. അതിൽ അതിശയിപ്പാനില്ല. എന്തെന്നാൽ അവൻ രാജാവിന്റെ യോദ്ധാവാകുന്നു ; എന്നാൽ അല്പവിശ്വാസിയും രാജാവിന്റെ യോദ്ധാവും തമ്മിൽ കുറച്ചു വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നു് നീ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണു് എന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു. രാജാവിന്റെ പ്രജകൾ എല്ലാം അവന്റെ യോദ്ധാക്കൾ അല്ല. യുദ്ധത്തിൽവെച്ചു അവൻ ചെയ്യുന്നതുപോലെയുള്ള പരാക്രമങ്ങൾ അവർക്കു ചെയ്വാനും വഹിയാ. ദാവീദു ഗോലിയാത്തിനെ കീഴ്പെടുത്തിയപോലെ ഒരു ചെറിയ പൈതൽ ചെയ്യണമെന്നോ, ഒരു കാളയുടെ ശക്തി ഒരു രാജാളിക്കു വേണം എന്നോ വിചാരിക്കുന്നതു യുക്തമാണോ ? ചിലർ ബലമുള്ളവരും ചിലർ ബലഹീനന്മാരും ആകുന്നു. ചിലർക്കു വലിയ വിശ്വാസവും ചിലർക്കു അല്പവിശ്വാസവും ഉണ്ടു്. എന്നാൽ ഈ മനുഷ്യൻ ബലഹീനന്മാരിൽ ഒരുത്തനായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവൻ തോറ്റുപോയി.

ആശയുള്ളവൻ. അവന്റെ സ്ഥാനത്തു അതു മഹാകൃപ എന്നവനായിരിക്കേണ്ടിയിരുന്നു എന്നു് ഇപ്പോൾ കാണുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി. അതു് അവൻതന്നെ ആയിരുന്നാലും അവനും വളരെ പ്രയാസപ്പെടുന്നതിനു് ഇടയുണ്ടായിരിക്കും. എന്തെന്നാൽ മഹാകൃപ ആയുധപ്രയോഗത്തിൽ മഹാസമർത്ഥനും തന്റെ വാൾ എത്തുന്നിടത്തു് അവർ നില്ക്കുന്നപക്ഷം അവരോടു നന്നായി യുദ്ധം ചെയ്യുന്നവനുമാകുന്നു. എങ്കിലും ക്ഷീണഹൃദയവും, അസ്ഥിരതയും, കുറവും അവനെ തെറുക്കിയാൽ, അവന്റെ കാൽ പറിഞ്ഞു താഴെ വീഴുന്നതിനു് ഇടയാകും. എന്നാൽ ഒരുത്തൻ താഴെ വീണശേഷം അവനെന്തു ചെയ്വാൻ കഴിയും ?

മഹാകൃപയുടെ മുഖത്തു് അതെങ്കിലും നല്ലവണ്ണം നോക്കിയാൽ ഞാൻ പറയുന്നതു സത്യമാകുന്നു എന്നു് എളുപ്പത്തിൽ സാക്ഷിക്കുത്തക്കവണ്ണമുള്ള വടുവുകളെയും മുറിവുകളെയും അവിടെ കാണാം. എന്നു തന്നെയല്ല, അവൻ ഒരിക്കൽ യുദ്ധസ്ഥലത്തുവെച്ചു "ഞങ്ങൾ ജീവിക്കുമോ" എന്നും "ഞങ്ങൾ പരിഭ്രമിച്ചു" എന്നും പറയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടു. അതു ഉറച്ചകള്ളന്മാരും അവരുടെ കൂട്ടുകാരും ദാവീദിനെ എത്ര ദുഃഖിപ്പിക്കയും ഞരങ്ങിക്കയും അലറിക്കുകയും ചെയ്തു. ഹേമാനും ഹെസക്കിയായും തങ്ങളുടെ ദിവസങ്ങളിൽ നല്ല യുദ്ധശാലികൾ ആയിരുന്നു എങ്കിലും, ഇവരാൽ എതിർക്കപ്പെട്ടാറെ തങ്ങളെത്തന്നെ ധൈര്യപ്പെടുത്തി നിൽക്കേണ്ടിവന്നു. അതു ധൈര്യത്തോടുകൂടെ നിന്നിട്ടും അവർക്കു് അവരിൽനിന്നു വളരെ മുറിവുകൾ ഏറുപോയി. ഒരിക്കൽ പത്രോസു ചെന്നതിനാൽ കഴിയുന്നതെല്ലാം ശ്രമിച്ചുനോക്കുവാൻ ഭാവിച്ചു. അവൻ അപ്പൊസ്തലന്മാരിൽ പ്രമാണിയാകുന്നു എന്നു ചിലർ പറയുന്നു. എങ്കിലും വാസ്തവത്തിൽ ഒരു വേലക്കാരിയെ ഭയപ്പെടത്തക്കവണ്ണം അവർ അവനെ അത്ര വിഷമിപ്പിച്ചു.

ഇത്ര ക്രൂരതയും അവരുടെ രാജാവു് അവർ ചൂളമിട്ടാൽ ഉടനെ വരുന്നവൻ ആകുന്നു. അവൻ ഒരിക്കലും കേൾക്കാതിരിക്കയില്ല; എപ്പോഴെങ്കിലും അവർക്കൊരാപത്തു് പിണഞ്ഞാൽ, കഴിയുമെങ്കിൽ അവൻ ചെന്നു അവർക്കു സഹായിക്കും. എന്നാൽ അവനെക്കുറിച്ചു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു് "അവനോടു അടുക്കുന്നവന്റെ വാളു്, ചാട്ടുകുന്തം, അസ്ത്രം, വില്ലു് ഇവ ഒന്നും നിലനിൽക്കയില്ല. അവൻ ഇരുമ്പിനെ വൈക്കോലിനെപ്പോലെയും പിച്ചളയെ ചെതുക്കുമരത്തെപ്പോലെയും അണ കരുതുന്നതു്. അമ്പിനു അവനെ ഓടിക്കാവുന്നതല്ല; കവിണയിലെ കല്ലുകൾ അവനു താളടിയായി തീരുന്നു. ചാട്ടുകുന്തങ്ങൾ താളടി എന്നപോലെ വിചാരിക്കപ്പെടുന്നു; കുന്തത്തിന്റെ ഇളക്കത്തെ അവൻ പരിഹസിക്കുന്നു." ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരുവനോടു ഒരു മനുഷ്യനാൽ എന്തു കഴിയും? എന്നാൽ ഒരുവനു് എല്ലായ്പോഴും ഇയ്യോബു പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കുതിരയും അതിന്മേൽ ഓടിക്കുന്നതിനു സാമർത്ഥ്യവും ധൈര്യവും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അവനു അത്ഭുതകാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാം സത്യംതന്നെ.

അതിന്റെ ഹുങ്കാരപ്രതാപം ഭയങ്കരം. അതു താഴ്വരയിൽ മാന്തി ഉന്മേഷത്തോടെ ഉല്ലസിക്കുന്നു. അതു് ആയുധപാണികളെ എതിർത്തു ചെല്ലുന്നു; അതു ക്രൂരമായ ഭയത്തെ പുച്ഛിക്കുന്നു—വാളിനോടു പിൻവാങ്ങി മണ്ടുന്നതുമില്ല. അതിന്നു എതിരെ ആവനാഴിയും മിന്നുന്ന കുന്തവും, ശൂലവും കിലുകിലുക്കുന്നു. അതു ഉഗ്രതയും കോപവും പൂണ്ട നിലം വിഴുങ്ങുന്നു. കാഹള നാദം കേട്ടാൽ അതു അടങ്ങിനിൽക്കയില്ല. കാഹളനാദം ധ്വനിക്കുന്തോറും അതു ഹാ, ഹാ എന്നു ചിനയ്ക്കുന്നു; പടയും പടനായകന്മാരുടെ മുഴക്കവും അതു ദൂരത്തുനിന്നു മണക്കുന്നു." ഇയ്യോ. 39. 20—25.

എന്നാൽ കാലാളുകളായിരിക്കുന്ന നാം ഒരു ശത്രുവിനോടു എതിർക്കുന്നതിനു ആഗ്രഹിക്കയോ, മറുള്ളവർ തോറ്റു പോയി എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ അവരെക്കാൾ ഏറ്റം നല്ലവണ്ണം ചെയ്വാൻ നമുക്കു കഴിയും എന്നു് അഹമ്മതി വിചാരിക്കയോ, നമ്മുടെ പ്രാപ്തിവലിപ്പത്തെക്കുറിച്ചു വിചാരിച്ചു സന്തോഷിക്കയോ ഒരിക്കലും ചെയ്യരുതു്. എന്തെന്നാൽ ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നവർ ശോധന ചെയ്യപ്പെടുമ്പോൾ ഏറ്റവും മോശക്കാരായിട്ടു തീരുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ പത്രോസ് എന്നവൻ തന്നെക്കുറിച്ചുതന്നെ അധികമായിട്ടു പ്രശംസിക്കയും തന്റെ വ്യർത്ഥമായുള്ള മനസ്സിൽ തോന്നിയപ്രകാരം മറ്റെല്ലാ മനുഷ്യരെക്കാളും ഏറ്റവും നല്ലവണ്ണം തന്റെ യജമാനനു സഹായിക്കുമെന്നു പറകയും ചെയ്തു; എന്നാൽ ആ നീചന്മാരോടു് അവൻ തോറ്റതുപോലെ അത്ര തോറ്റു് ഓടീട്ടുള്ളവൻ മറ്റാരുള്ളു?

ആകയാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള കൊള്ളകൾ രാജാവിന്റെ പെരുവഴിയിൽവെച്ചു ചെയ്യപ്പെടുന്നു എന്നു നാം കേൾക്കുമ്പോൾ രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ നാം ചെയ്വാനുള്ളതാകുന്നു.

ഒന്നാമതു, നാം ആയുധം ധരിച്ചവരായിട്ടു പുറപ്പെടുകയും ഒരു പരിചയമ്മോട്ടുകൂടെ എടുക്കയും വേണം; അതില്ലാതെ എത്രയെല്ലാം ധൈര്യത്തോടുകൂടെ ഒരുത്തൻ ചെവിയാഫാനോടു് എതിർത്താലും അവനെ കീഴ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ആയതു നമ്മുടെ പക്കൽ ഇല്ലെങ്കിൽ അവൻ നമ്മെ ഒട്ടുംതന്നെ ഭയപ്പെടുകയില്ല. ആകയാൽ "സകലത്തിനും

മീതെ ദുഷ്ടന്റെ തീയമ്പുകളെ ഒക്കെയും കെടുക്കുവാൻ തക്കതായ വിശ്വാസമെന്ന പരിച എടുത്തുകൊണ്ടു നില്പിൻ" (എഫേ. 6. 16) എന്നു പരിചയമുള്ള ഒരുവൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

രണ്ടാമത്തു്, രാജാവു വഴിക്കു തുണയ്ക്കായി നമുക്കു ഒരു അകമ്പടി നൽകുവാനും അവൻ തന്നേ നമ്മോടുകൂടെ പോരുവാനും നാം രാജാവിനോടു അപേക്ഷിക്കുന്നതു് നല്ലതത്രേ. മരണനിഴലിൻ താഴ്വരയിൽവച്ചു ദാവീദു സന്തോഷിച്ചതു് ഇതുകൊണ്ടായിരുന്നു. മോശെ തന്റെ ദൈവത്തെ കൂടാതെ ഒരു ചുവടു നടക്കുന്നതിനെക്കാൾ, താൻ നിന്നിടത്തുതന്നെ മരിച്ചുകളയുന്നതു് ഏറ്റവും നല്ലതു് എന്നു വിചാരിച്ചു (പുറ. 33. 15). എന്റെ സഹോദരരാ, അവൻ നമ്മോടുകൂടെ പോരുന്നു എങ്കിൽ, പതിനായിരം പേർ നമുക്കു വിരോധികളായി തീർന്നാലും നമുക്കു ഭയപ്പെടുവാനില്ല. എന്നാൽ അവൻ കൂടെ ഇല്ലാതിരുന്നാൽ നിഗളികളായ സഹായക്കാർ മൃതന്മാരുടെ ഗണത്തിൽ വീഴും. (സങ്കീ. 3. 7 ; യെശ. 10. 4).

ഞാൻ ഇതിനുമുമ്പു് യുദ്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ നീ കാണുന്നപ്രകാരം (ഏറ്റവും നല്ലവനായിരിക്കുന്നവന്റെ നന്മമൂലം) ഞാൻ ഈ നിമിഷംവരെ ജീവനോടിരിക്കുന്നു എങ്കിലും എന്റെ യാതൊരു പ്രാപ്തിയെക്കുറിച്ചും എനിക്കു പ്രശംസിപ്പാനില്ല. ഇനിയും ഞാൻ ഇങ്ങനെയുള്ള യുദ്ധങ്ങളിൽ അകപ്പെടാതിരുന്നാൽ സന്തോഷിക്കും, എങ്കിലും ഉള്ള ആപത്തുകൾ എല്ലാം നാം കടന്നിട്ടില്ല എന്നു ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നു. എന്നാലും സിംഹവും കരടിയും എന്നെ ഇതുവരെയും വിഴുങ്ങാതിരുന്നതിനാൽ ഇനിയും ചേലയില്ലാത്ത ഫലിസ്ത്യരിൽനിന്നും ദൈവം നമ്മെ രക്ഷിക്കുമെന്നു ഞാൻ പ്രത്യാശിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ ശേഷം ക്രിസ്ത്യാനി ഇപ്രകാരം പാടി:—

സാധുവായുള്ള അല്പവിശ്വാസീ, കഷ്ടന്മാരുടെ കൈകളിൽ
നീ അകപ്പെട്ടുവോ? നിന്നെ അവരും കൊള്ളയിട്ടുവോ?
നിങ്ങൾ ആരെങ്കിലും ചിത്തെ വിശ്വസിച്ചിട്ടു പൂർണ്ണമാം
വിശ്വാസത്തെ ലഭിക്കുമ്പോൾ അയുതം പേരെ ജയിക്കാം
അല്ലെങ്കിൽ മൂവരെ പോലും ഇല്ലെന്നും ഓർത്തുകൊൾവിൻ.

അവർ മുമ്പോട്ടുപോയി. മൂഢത അവരുടെ പിന്നാലെയും ചെന്നു. എന്നാൽ അവർ കുറച്ചു നടന്നു് ഒരു സ്ഥലത്തു് എത്തിയപ്പോൾ അവിടെ തങ്ങളുടെ വഴിയോടുകൂടെ വേറൊരു വഴി വന്നുകൂടിയിരിക്കുന്നതു അവർ കണ്ടു. അതു് അവർ പോകേണ്ടുന്ന വഴിപോലെ തന്നെ ചൊവ്വായിരിക്കുന്നു എന്നു തോന്നി. അങ്ങനെ ഈ വഴികൾ രണ്ടും തങ്ങളുടെ മുമ്പാകെ ചൊവ്വായിരുന്നു എന്നു തോന്നിയതുകൊണ്ടു് അവയിൽ ഏതിൽക്കൂടെ പോകേണ്ടു എന്നറിയാതെ കുറച്ചു നേരം ചിന്താനിമഗ്നരായി അവർ അവിടെ നിന്നു. അങ്ങനെ നില്ക്കുമ്പോൾ, ഏറ്റവും ശോഭയുള്ള വസ്ത്രം ധരിച്ചവനായി കുത്ത ദേഹമുള്ള ഒരു മനുഷ്യൻ അവരുടെ അടുക്കൽ വന്നു്, "നിങ്ങൾ ഇവിടെ എന്തിനു നില്ക്കുന്നു?" എന്നു ചോദിച്ചു. അവർ ഉത്തരമായിട്ടു് "ഞങ്ങൾ മോക്ഷപട്ടണത്തിലേക്കു പോകുന്നവരാകുന്നു, എന്നാൽ ഈ വഴികളിൽ ഏതിൽക്കൂടി പോകേണ്ടു എന്നു് അറിയുന്നില്ല" എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനെ അവൻ അവരോടു്: "എന്റെ പിന്നാലെ വരുവിൻ, ഞാൻ അവിടേക്കാണു പോകുന്നതു്" എന്നുപറഞ്ഞു. അങ്ങനെ അവർ പോകുന്ന വഴിയിൽ വന്നു ചേർന്നിരുന്ന വഴിയെ അവനെ പിന്തുടർന്നു; എന്നാൽ അതു തങ്ങൾ പോകുവാൻ ആഗ്രഹിച്ച നഗരത്തിൽനിന്നു് അവരെ ക്രമേണ തിരിച്ചു തിരിച്ചു കൊണ്ടുപോകയാൽ അല്പനേരംകൊണ്ടു് ആ പട്ടണത്തിൽനിന്നു് അവരുടെ മുഖങ്ങൾ മറഞ്ഞു. എന്നിട്ടും അവർ അവന്റെ പിന്നാലെ ചെന്നു. എന്നാൽ ക്ഷണത്തിൽ അവൻ അവരെ ഇരുവരെയും അവരറിയാതെ ഒരു വലയിൽ കൊണ്ടു ചെന്നു് അകപ്പെടുത്തി. രണ്ടുപേരും അതിൽ കുരുങ്ങി, തങ്ങൾ എന്തുചെയ്യേണ്ടു എന്നു് അവർ അറിഞ്ഞില്ല. ഉടനെ ആ കുമ്പന്റെ പുറത്തുനിന്ന വെള്ളവസ്ത്രം വീണുപോയി. തങ്ങൾ എവിടെ ആകുന്നു എന്നു് അപ്പോൾ അവരറിഞ്ഞു. അവിടെ നിന്നു പുറത്തിറങ്ങുവാൻ കഴിയാതെ കുറച്ചു സമയം അവർ കരഞ്ഞുകൊണ്ടു കിടന്നു.

അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ കൂട്ടുകാരനോടു ഞാൻ തന്നെ തെറ്റിൽ അകപ്പെട്ടു എന്നു ഇപ്പോൾ ഞാൻ കാണുന്നു. മുഖസ്തുതി പറയുന്നവനെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം എന്നു ഇടയർ

നമ്മോട്ട കല്പിച്ചില്ലയോ? "ക്രൂശുകാരനോട്ട മുഖസ്തുതി പറയുന്നവൻ അവന്റെ കാലിന്നും ഒരു വല വിരിക്കുന്നു" (സദൃശ. 29. 5.) എന്നു ബുദ്ധിമാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പ്രകാരം തന്നെ നാം ഇന്നു കണ്ടിരിക്കുന്നു.

ആശയുള്ളവൻ:—നാം ഈ വഴി സൂക്ഷിച്ചുകണ്ടു നിശ്ചയപ്പെട്ടത്തേണ്ടതിന്നു അവർ അതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഒരടയാളച്ചീട്ടും നമുക്കു തന്നുവല്ലോ. എന്നാൽ നാം ഇതിൽ നിന്നു വായിപ്പാൻ മറന്നുകളഞ്ഞു. നശിപ്പിക്കുന്നവന്റെ ഊടുവഴികളിൽനിന്നു നമ്മെത്തന്നെ കാത്തതുമില്ല. ഇവിടെ ഭാവീട്ടു നമ്മെക്കാൾ ഏറ്റവും ബുദ്ധിമാനായിരുന്നു; എന്തെന്നാൽ "മനുഷ്യരുടെ പ്രവൃത്തികളെ കണ്ടിട്ടു ഞാൻ നിന്റെ അധരങ്ങളുടെ വചനത്താൽ നിഷ്ഠുരന്റെ പാതകളെ സൂക്ഷിച്ചൊഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു." (സങ്കീ. 17. 4.) എന്നു അവൻ പറയുന്നു.

ഇങ്ങനെ അവർ ആ വലയിൽ തങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയോർത്തു പ്രലപിച്ചുംകൊണ്ടു കിടന്നു. ഒട്ടുവിൽ ഒരുവൻ ജാജ്വല്യമാനമായി തിളങ്ങുന്ന ഒരുവൻ കയ്യിൽ ചെറിയ ചരടുകൾ കൊണ്ടുള്ള ഒരു ചമ്മട്ടിയും പിടിച്ചു അവരുടെ നേരെ വരുന്നതു അവർ കണ്ടു. അവൻ അവർ കിടന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തു വന്നു അവരോട്ട: "നിങ്ങൾ എവിടെനിന്നു വരുന്നു? ഇവിടെ എന്തുചെയ്യുന്നു?" എന്നു ചോദിച്ചു. അവർ അവനോട്ട "ഞങ്ങൾ സീയോനിലേക്കു പോകുന്ന പാവപ്പെട്ട സഞ്ചാരികളാകുന്നു. എന്നാൽ വെള്ളധരിച്ചിരുന്ന ഒരു കറുത്ത മനുഷ്യൻ, 'നിങ്ങൾ പോകുന്നിടത്തേക്കു ഞാനും പോകുന്നു, എന്റെ പിന്നാലെ വരുവിൻ' എന്നു പറഞ്ഞു. ഞങ്ങളെ വഴിയിൽ നിന്നു തെറ്റിച്ചുകൊണ്ടു പോന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ചമ്മട്ടി പിടിച്ചിരുന്ന മനുഷ്യൻ "അവൻ ഒരു മുഖസ്തുതിക്കാരനും വെളിച്ചദൂതന്റെ വേഷം ധരിച്ച ഒരു കള്ള അപ്പോസ്തലനുമാകുന്നു" (2കൊരി. 11. 14.) എന്നു പറഞ്ഞു, ആ വല കീറി അവരെ പുറത്താക്കി. പിന്നെ അവൻ അവരോട്ട "ഞാൻ നിങ്ങളെ വഴിയിൽ വീണ്ടും കൊണ്ടുചെന്നു ആക്കേണ്ടുന്നതിനായിട്ടു എന്റെ പിന്നാലെ വരുവിൻ" എന്നു പറഞ്ഞു. അങ്ങനെ മുഖസ്തുതിക്കാരനെ പിന്തുടരുവാനായിട്ടു അവർ വിട്ടുകളഞ്ഞ വഴിയിൽ അവൻ അവരെ തിരികെ കൊണ്ടു

ചെന്നു, അവരോട്ട "കഴിഞ്ഞ രാത്രിയിൽ നിങ്ങൾ കിടന്നതു എവിടെ?" എന്നു ചോദിച്ചു. "ഇമ്പകരമായ പർവ്വതങ്ങളിൽ ഇടയരോടുകൂടെ" എന്നു അവർ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവൻ അവരോട്ട "നിങ്ങൾക്കു വഴിക്കു ഒരു ലക്ഷണച്ചീട്ടു കിട്ടീട്ടില്ലയോ?" എന്നു ചോദിച്ചു. "ഉവ്വു" എന്നു അവർ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. എന്നാൽ "നിങ്ങൾ തക്കിച്ചു നിന്നിടത്തുവച്ചു നിങ്ങളുടെ ചീട്ടു എടുത്തു വായിച്ചുവോ?" എന്നു ചോദിച്ചു. "ഇല്ല" എന്നു അവർ പറഞ്ഞു. "എന്തുകൊണ്ടു?" എന്നു അവൻ ചോദിച്ചു. "ഞങ്ങൾ മറന്നുപോയി" എന്നു അവർ പറഞ്ഞു. പിന്നെയും അവൻ "മുഖസ്തുതിക്കാരനെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണമെന്നു ഇടയന്മാർ നിങ്ങളോട്ട കല്പിച്ചില്ലയോ?" എന്നു ചോദിച്ചു. "ഉവ്വു", എങ്കിലും ഇതു വിശേഷമായി പറയുന്ന ഇവൻ അവനായിരുന്നു എന്നു ഞങ്ങൾ വിചാരിച്ചില്ല" (റോമ. 16. 17.) എന്നു അവർ പറഞ്ഞു.

പിന്നെ ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതെന്തെന്നാൽ, അവൻ അവരോട്ട നിലത്തു കിടപ്പാൻ കല്പിച്ചു. അവർ കിടന്നശേഷം തങ്ങൾ നടക്കേണ്ടുന്ന നല്ലവഴി ഏതെന്നു അവരെ പഠിപ്പിപ്പാനായിട്ടു അവൻ അവരെ നന്നായിട്ടു ശിക്ഷിച്ചു (2 ദിന 6. 27.) ശിക്ഷിക്കുന്ന സമയത്തു അവൻ "ഞാൻ സ്നേഹിക്കുന്നവരെ ഞാൻ ശാസിച്ചു ശിക്ഷിക്കുന്നു; അതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ ശുഷ്കാന്തിയുള്ളവരായിരിപ്പിൻ, അനുതപിക്കയും ചെയ്യിൻ" (വെളി. 3. 19.) എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കഴിഞ്ഞശേഷം അവൻ "നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ വഴിയെ പോകുവിൻ, ഇടയരുടെ ശിഷ്യന്മുള്ള കല്പനകളെക്കുറിച്ചു നല്ല ജാഗ്രതയുള്ളവരായിരിക്കയും ചെയ്യിൻ" എന്നു പറഞ്ഞും. അങ്ങനെ അവർ അവന്റെ സകല ദയകൾക്കായിട്ടും അവനു സ്തോത്രംചെയ്തു നേരെയുള്ള വഴിയെ സാവധാനത്തിൽ നടന്നുംകൊണ്ടു ഇപ്രകാരം പാടി:—

> വഴിപോകരെ, വരുവിൻ, തെറ്റിപോകുന്ന ആളുകൾ
> ലഭിക്കുന്നതു എന്തെന്നു നിങ്ങളും വന്നു നോക്കുവിൻ,
> അവർ ശുഭലോചനയെ മറന്നു പോകയാൽ ക്ഷണം
> കുരുക്കുവലയിൽ ചാടി, അതിൽനിന്നവർ പിന്നെയും
> വിട്ടയക്കപ്പെട്ട സത്യം; എങ്കിലും തൻഗുണത്തിനു
> ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടതും നിങ്ങൾ കണ്ടുവല്ലോ; ഇതെന്നുമേ
> നിങ്ങൾക്കു ഓർമ്മയ്ക്കായിട്ടു വേകട്ടെ ദിവാനിശം.

എന്നാൽ അല്പനേരം കഴിഞ്ഞശേഷം, രാജപാതയിൽ കൂടെ ഒരുത്തൻ തനിച്ചു സാവധാനത്തിൽ നടന്നു തങ്ങൾക്കു എതിരിട്ടു വരുന്നതിനെ അവർ ദൂരത്തു കണ്ടു. എന്നിട്ടു ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ കൂട്ടുകാരനോടു "ഇതാ സീയോനു നേരെ തന്റെ പുറംതിരിച്ചു ഒരു മനുഷ്യൻ നമ്മോടു എതിരിട്ടു വരുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു.

ആശയുള്ളവൻ:—ഞാനും അവനെ കാണുന്നു; എന്നാൽ നമുക്കു സൂക്ഷ്മമുള്ളവരായിരിക്കാം; അവനും ഒരു മുഖസ്തുതിക്കാരനായിരിക്കും.

അങ്ങനെ അവൻ ക്രമേണ അടുത്തടുത്തു അവരുടെ അടുക്കൽ വന്നു. അവന്റെ പേർ നാസ്തികൻ എന്നായിരുന്നു. അവൻ അവരോടു "നിങ്ങൾ എവിടെ പോകുന്നു?" എന്നു ചോദിച്ചു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഞങ്ങൾ സീയോൻപർവ്വതത്തിലേക്കു പോകുന്നു.

ഇതിങ്കൽ നാസ്തികൻ വലുതായിട്ടു ഒരു ചിരി ചിരിച്ചു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—നീ ചിരിച്ചതിന്റെ സാരം എന്തു?

നാസ്തികൻ:—ഇത്ര രഹസ്യമായിട്ടുള്ള ഒരു വഴിയാത്രയ്ക്കു നിങ്ങൾ ഒരുങ്ങി പുറപ്പെട്ടുകയും, നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന ഈ പ്രയത്നങ്ങൾക്കു നിങ്ങളുടെ വഴിനടപ്പല്ലാതെ വേറൊന്നും കിട്ടുന്നതിനു ഇടയില്ലാതിരിക്കയും ചെയ്കയാൽ നിങ്ങൾ എത്ര മൂഢന്മാരാകുന്നു എന്നോർത്തു ഞാൻ ചിരിച്ചുപോകുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—മനുഷ്യാ, എന്തു കാണ്ടു?! ഞങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളപ്പെടുകയില്ല എന്നു നീ വിചാരിക്കുന്നുവോ?

നാസ്തികൻ:—കൈക്കൊള്ളപ്പെടുന്നു! നിങ്ങൾ സ്വപ്നം കാണുന്നതുപോലെ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രകാരം ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു സ്ഥലം ലോകത്തിലെങ്ങും ഇല്ലല്ലോ.

ക്രിസ്ത്യാനി:—എന്നാൽ വരുവാനുള്ള ലോകത്തിൽ ഉണ്ടു.

നാസ്തികൻ:—ഞാൻ സ്വദേശത്തു എന്റെ വീട്ടിലായിരുന്നപ്പോൾ, നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ പറയുന്നപ്രകാരം കേട്ടു

കൊണ്ടു കാണ്മാനായി പുറപ്പെട്ടു. ഇരുപതു സംവത്സരക്കാല മായി ഞാൻ ഈ നഗരം അന്വേഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ ആദ്യം പുറപ്പെട്ട നാളിൽ കണ്ടതിനെക്കാൾ അധികം ഒന്നും കാണുന്നില്ല.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഇപ്രകാരം ഒരു സ്ഥലം ഉണ്ടെന്നു ഞങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടു; വിശ്വസിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

നാസ്തികൻ:—ഞാനും വീട്ടിൽവച്ചു വിശ്വസിക്കാതി രുന്നു എങ്കിൽ ഇവിടെവരെ അന്വേഷിച്ചു വരികയില്ലായിരു ന്നല്ലോ; ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു സ്ഥലം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുവരി കിൽ ഞാൻ അതിനെ കണ്ടെത്തുമായിരുന്നു. എന്തുകൊ ണ്ടെന്നാൽ ഞാൻ അതിനെ അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടു നിങ്ങളെ ക്കാൾ തുലോം ദൂരം പോയി. കാണായ്കയാൽ ഞാൻ തിരിച്ചു പോകുന്നു. മുമ്പിൽ ഉണ്ടെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നതു് ഇപ്പോൾ ഇല്ല എന്നു കാണുന്നതുകൊണ്ടു അതിനെപ്രതി ഞാൻ ഉപേക്ഷി ച്ചുകളഞ്ഞ വസ്തുക്കളാൽ എന്നെത്തന്നേ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്ന തിനു അന്വേഷിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

120754

അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ സ്നേഹിതനായ ആശയുള്ള വനോടു "ഇവൻ പറയുന്നതു സത്യംതന്നെ ആകുന്നുവോ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

ആശയുള്ളവൻ:—നീ സൂക്ഷിച്ചുകൊൾക; ഇവൻ മുഖ സ്തുതിക്കാരിൽ ഒരുവനാകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ളവർക്കു ചെവി കൊടുത്തതിനാൽ മുമ്പൊരിക്കൽ നമുക്കു എന്തുഭവിച്ചുവെന്നു് ഓർത്തുകൊൾക. എന്തു? സീയോൻ പർവ്വതം ഇല്ലയോ? ഇമ്പകരമായുള്ള പർവ്വതങ്ങളിൽനിന്നു പട്ടണത്തിന്റെ വാതിൽ നാം കണ്ടില്ലയോ? പിന്നെയും നാം ഇപ്പോൾ വിശ്വാസം കൊണ്ടു നടപ്പാനുള്ളവരല്ലയോ? ചമ്മട്ടി പിടിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ വീണ്ടും നമ്മെ പിടിക്കാതിരിപ്പാനായിട്ടു നമുക്കു പോകാം. നീ എന്നെ പഠിപ്പിക്കേണ്ടുന്ന ആ ഉപദേശവാക്യത്തെ നിന്റെ ചെവികളിൽ ഞാൻ പറയാം: എന്റെ പുത്രാ, അറിവിന്റെ വചനങ്ങളെ വിട്ടു തെറ്റിപ്പോകുന്നതിനുള്ള ഉപദേശത്തെ കേൾക്കാതെ വിടുകളക." എന്നാൽ ഞാൻ പറയുന്നതു്, എന്റെ സഹോദരാ, അവനെ കേൾക്കാതെ

KUTTIYADI PUBLIC LIBRARY

വിട്ടുകളക, നമ്മുടെ ആത്മാവിന്റെ രക്ഷയ്ക്കായിട്ട് നാം വിശ്വസിക്കയും ചെയ്ക.

ക്രിസ്ത്യാനി:—എന്റെ സഹോദരാ, ഞാൻ ഈ ചോദ്യം നിന്നോട് ചോദിച്ചതു, നിന്റെ വിശ്വാസത്തിന്റെ സത്യത്തെക്കുറിച്ചു എനിക്കു സംശയം ഉണ്ടായിട്ടല്ല, നിന്നെ ശോധനചെയ്തു നിന്റെ ഏടയത്തിന്റെ പരമാർത്ഥതയുടെ ഒരു ഫലം നിങ്കൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടുവിപ്പാനായിട്ടത്രെ. ഈ മനുഷ്യൻ ഈ ലോകത്തിന്റെ ദൈവമായിരിക്കുന്ന പിശാചിനാൽ അന്ധനാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു ഞാൻ അറിയുന്നു. എന്നാൽ സത്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിശ്വാസം നമുക്കുണ്ട്" എന്നു അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു, നമുക്കു ഇരുവർക്കും പോകാം; "ഭോഷ്കൊന്നും സത്യത്തിൽനിന്നു വരികയില്ല." (1യോഹ. 2. 21.)

ആശയുള്ളവൻ:—ഇപ്പോൾ ഞാൻ ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രത്യാശയിൽ സന്തോഷിക്കുന്നു.

അവർ ആ മനുഷ്യനെ വിട്ടുപോയി. അവനും അവരെ പരിഹസിച്ചുകൊണ്ടു തന്റെ വഴിക്കു പോകയും ചെയ്തു.

ഇതിന്റെശേഷം ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതെന്തെന്നാൽ, അവർ നടന്നു ഒരു ദിക്കിൽ വന്നു. ആ ദിക്കിലെ വായു അന്യനായിരിക്കുന്ന ഒരുത്തൻ ചെന്നാൽ അവനു നിദ്രയുണ്ടാക്കത്തക്കവണ്ണമുള്ളതായിരുന്നു. ഇവിടെ ആശയുള്ളവനു ഒരു മയക്കവും നിദ്രാഭാരവും വന്നുതുടങ്ങി. അതുകയാൽ അവൻ ക്രിസ്ത്യാനിയോടു, "എനിക്കു ഇപ്പോൾ എന്റെ കണ്ണുകൾ തുറപ്പാൻ വഹിയാതവണ്ണം ഞാൻ അത്ര നിദ്രാഭാരമുള്ളവനായി തീരുന്നു. അതുകൊണ്ടു നമുക്കു ഇവിടെ കിടന്നു ഒന്നുറങ്ങാം."

ക്രിസ്ത്യാനി:—നാം ഉറങ്ങി ഒരിക്കലും ഉണരാത്തവർ ആകാതിരിക്കേണ്ടുന്നതിനു ഒരു പ്രകാരത്തിലും അങ്ങനെ ചെയ്യേണ്ടതേ.

ആശയുള്ളവൻ:—എന്തുകൊണ്ടു? എന്റെ സഹോദരാ, അദ്ധ്വാനം ചെയ്യുന്നവർക്കു ഉറക്കം ബഹുരസമായിരിക്കുന്നുവല്ലോ; നാം ഉറങ്ങുന്നു എങ്കിൽ നാം ആശ്വാസപ്പെട്ടം.

ക്രിസ്ത്യാനി:—മയക്കം ഉണ്ടാക്കുന്ന സ്ഥലത്തെക്കുറിച്ചു സൂക്ഷിച്ചുകൊൾവിൻ എന്നു ഇടയരിൽ ഒരുത്തൻ നമ്മോടു കല്പിച്ചിരുന്നതു നീ ഓർക്കുന്നില്ലയോ? അയതു അവൻ പറഞ്ഞതിൻറെ സാരം നാം ഉറങ്ങാതെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം എന്നാകുന്നുവല്ലോ. "അകയാൽ നാം മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ ഉറങ്ങാതെ ഉണർന്നും സുബോധമായും ഇരിക്ക."

ആശയുള്ളവൻ:—ഞാൻ അപത്തിൽ അകപ്പെട്ടുപോകുമായിരുന്നു എന്നു സമ്മതിച്ചു പറയുന്നു. ഇവിടെ ഞാൻ തനിച്ചു വന്നിരുന്നു എങ്കിൽ ഞാൻ ഉറങ്ങി മരിച്ചുപോകുമായിരുന്നു. "ഒരുവനെക്കാൾ ഇരുവർ ഏറെ നല്ലതു." (സഭാ. 4. 9.) എന്നു ബുദ്ധിമാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു സത്യമാകുന്നു എന്നു ഞാൻ കാണുന്നു. ഇത്രടം നിൻറെ സംസർഗ്ഗം എനിക്കു സഹായമായിരുന്നു, നിൻറെ പ്രയത്നത്തിനു തക്കതായുള്ള പ്രതിഫലം നിനക്കു കിട്ടുകയും ചെയ്യും.

ക്രിസ്ത്യാനി:—എന്നാൽ ഈ സ്ഥലത്തു നമുക്കു മയക്കം വരാതിരിപ്പാനായിട്ടു പ്രയോജനകരമായ ഒരു സംഭാഷണം തുടങ്ങാം.

ആശയുള്ളവൻ:—എൻറെ പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടുകൂടെ ഞാൻ അതിനു സമ്മതിക്കുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—നാം എവിടെ തുടങ്ങണം?

ആശയുള്ളവൻ:—ദൈവം നമ്മോടു തുടങ്ങിയതു എവിടെയോ അവിടം തുടങ്ങി തന്നെ പറയാം. എന്നാൽ നിനക്കു ഇഷ്ടമെങ്കിൽ, നീ തന്നെ തുടങ്ങിയാലും.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഞാൻ ആദ്യം ഈ പാട്ടു പാടി നിന്നെ കേൾപ്പിക്കാം.

പരിശുദ്ധന്മാരു നിദ്രചെയ്യുമ്പോൾ അവർ വന്നിഹ,
ഈവഴിക്കാരിരുവരും തങ്ങളിൽ പറയുന്നതു,
എങ്ങനെയെന്നു കേൾക്കുക്കട്ടെ; അവർ വല്ലവിധത്തിലും
ഉറക്കത്താൽ മയങ്ങുന്ന സ്വന്ത കണ്ണുകളെ സ്വതാ
ഉറപ്പുകൊണ്ടിരിപ്പാനും അവരിൽനിന്നു തങ്ങളും
നന്നായുഴിച്ചുകൊള്ളട്ടെ, വിശുദ്ധന്മാരുടെ സംഗം
നല്ലതായി നടത്തിക്കും എങ്കിൽ അയവരെ അതു
നരകവിരോധമായിട്ടു ഉണർത്തീടുന്നു നിശ്ചയം.

അനന്തരം ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ കൂട്ടുകാരനോടു താഴെ വരുംപ്രകാരം സംഭാഷണം ആരംഭിച്ചു. ഞാൻ ഒരു ചോദ്യം നിന്നോടു ചോദിക്കാം. നീ ഇപ്പോൾ ചെയ്യുവരുന്ന കാര്യങ്ങൾ അപ്രകാരം ചെയ്തു തുടങ്ങുവാൻ ആദ്യം നിനക്കു വിചാരമുണ്ടായതു എങ്ങനെ?

ആശയുള്ളവൻ:—ഞാൻ എന്റെ ആത്മാവിന്റെ ഗുണത്തെ അന്വേഷിച്ചുതുടങ്ങുന്നതിനു ആദ്യം എനിക്കിടവന്നതു എങ്ങനെ എന്നു തന്നേ അല്ലേ നീ ചോദിക്കുന്നതിന്റെ സാരം?

ക്രിസ്ത്യാനി:— അതേ, അതുതന്നെ.

ആശയുള്ളവൻ:—ഞങ്ങളുടെ ചന്തയിൽ കാണപ്പെടുകയും വില്ക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങളിന്മേൽ എനിക്കു വളരെക്കാലം ഇഷ്ടമുണ്ടായിരുന്നു. അവയിൽ തന്നെ ഞാൻ ഇതുവരെയും നിലനിന്നിരുന്നു എങ്കിൽ അവ എന്നെ ശാപത്തിലും നാശത്തിലും മുക്കിക്കളയുമായിരുന്നു എന്നു ഇപ്പോൾ ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി: — ആ കാര്യങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണു?

ആശയുള്ളവൻ:—ലോകത്തിലുള്ള സകല നിക്ഷേപങ്ങളും ദ്രവ്യങ്ങളും തന്നെ. വിശേഷിച്ചും ഞാൻ വെറിയിലും, അതിഭക്ഷണത്തിലും, മദ്യപാനത്തിലും, ആണയിടുന്നതിലും, അസത്യം പറയുന്നതിലും, അശുദ്ധിയിലും, ശാബത്തുലംഘനത്തിലും, ആത്മാവിനെ നശിപ്പിക്കുന്നതായുള്ള എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും അധികം ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ഒടുവിൽ നിങ്കൽനിന്നും തന്റെ വിശ്വാസത്തിന്റെയും നല്ലനടപ്പിന്റെയും നിമിത്തമായിട്ടു മായച്ചന്തയിൽവച്ചു കൊല്ലപ്പെട്ടപ്രിയമുള്ള വിശ്വാസിയിൽനിന്നും ഞാൻ കേട്ട ആ ദൈവകാര്യങ്ങൾക്കു ചെവികൊടുക്കയും അവയെക്കുറിച്ചു വിചാരിക്കയും ചെയ്തതിനാൽ "ഈ കാര്യങ്ങളുടെ അവസാനം മരണമാകുന്നു." (റോമ. 6. 23.) എന്നും "ഈ വക നിമിത്തമല്ലോ ദൈവ കോപം അനുസരണം കെട്ടവരുടെമേൽ വരുന്നു" (എഫെ. 5. 6.) എന്നും ഞാൻ കണ്ടറിഞ്ഞു.

ക്രിസ്ത്യാനി:— ഈ മനോബോധം നിനക്കുണ്ടായാറെ, അത് ഉടൻതന്നെ നീ വിശ്വസിച്ചുവോ?

ആശയുള്ളവൻ:— ഇല്ല, പാപത്തിന്റെ ദോഷത്തെയും അത് ചെയ്താൽ വരുന്ന ശിക്ഷയും നേരായിട്ടും ഉണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിനു എനിക്കു മനസ്സില്ലാതെ, ദൈവവചനം കേട്ടു, എന്റെ മനസ്സ് ആദ്യം ഇളകിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ, അതിന്റെ വെളിച്ചത്തിന്റെ നേരെ എന്റെ കണ്ണുകൾ ഞാൻ അടച്ചുകളവാൻ ശ്രമിച്ചതേയുള്ളു.

ക്രിസ്ത്യാനി:— എന്നാൽ നീ ദൈവത്തിന്റെ അനുഗ്രഹമുള്ള ആത്മാവിന്റെ ആദ്യക്രിയകളോട് ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള കാരണം എന്തായിരുന്നു?

ആശയുള്ളവൻ:— അതിനുള്ള കാരണങ്ങൾ:—

ഒന്നാമത്, ഇത് എന്നിൽ ദൈവത്തിന്റെ ഒരു പ്രവൃത്തിയായിരുന്നു എന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞില്ല. ദൈവം ഒരു പാപിയുടെ മനസ്സാന്തരിവിനായി പ്രവർത്തിച്ചു തുടങ്ങുന്നത് ആദ്യം പാപത്തിൽനിന്ന് അവനെ ഉണർത്തുന്നതിനാൽ ആകുന്നു എന്നു ഞാൻ ഒരിക്കലും വിചാരിച്ചില്ല.

രണ്ടാമത്, പാപം എപ്പോഴും എന്റെ ജഡത്തിനു മഹാ ഇമ്പമായിരുന്നു. അതു ഉപേക്ഷിപ്പാൻ എനിക്കു മനസ്സും ഇല്ലായ്ഞ്ഞു.

മൂന്നാമത്, എന്റെ മുമ്പിലത്തെ കൂട്ടുകാരിൽനിന്ന് വേർപിരിയുന്നത് എങ്ങനെ എന്ന് എനിക്ക് അറിവാൻ വഹിയാഞ്ഞു. അവരുടെ സംസർഗ്ഗവും പ്രവൃത്തിയും എനിക്കു അത്ര പ്രിയമായിരുന്നു.

നാലാമത്, ഞാൻ ചെയ്ത പാപങ്ങളെക്കുറിച്ച് എനിക്കു ബോധം വന്നപ്പോൾ, വളരെ ഭയവും വ്യാകുലവും എനിക്കുണ്ടായി. അതിനാൽ, എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അവ ഓർക്കുന്നതുതന്നെ എനിക്കു സഹിച്ചുകൂടാത്തതായിരുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:— എന്നാൽ ചില സമയത്തു നിന്റെ വ്യാകുലങ്ങളിൽനിന്നു നിനക്കാശ്വാസം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു.

ആശയുള്ളവൻ:— ഉണ്ടു്, സത്യം തന്നെ; എങ്കിലും അവ പിന്നെയും എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ വരും. അപ്പോൾ അതു എനിക്കു മുമ്പിലത്തേതിലും അധികം അസഹ്യമായിട്ടു തീരും.

ക്രിസ്ത്യാനി:— എന്തുകൊണ്ടു്? നിന്റെ പാപങ്ങളെക്കുറിച്ചു പിന്നെയും നിന്റെ മനസ്സിൽ ഓർമ്മ വരുത്തുന്നതു് എന്തു്?

ആശയുള്ളവൻ:— അതിനു പല കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടു്.

ഒന്നാമതു്, ഞാൻ തെരുവിൽവച്ചു് ഒരു നല്ല മനുഷ്യനെ കാണുകയോ,

രണ്ടാമതു്, വേദപുസ്തകം വല്ലവരും വായിക്കുന്നതു് കേൾക്കയോ,

മൂന്നാമതു്, എനിക്കു തലവേദന വരികയോ,

നാലാമതു്, എന്റെ അയൽക്കാരിൽ ചിലർ രോഗമായിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുകേൾക്കയോ,

അഞ്ചാമതു, മരണമണിയുടെ ശബ്ദം കേൾക്കയോ,

ആറാമതു്, ഞാനും മരിച്ചുപോകുമെന്നു വിചാരിക്കയോ,

ഏഴാമതു്, മറ്റുള്ളവർക്കു പെട്ടെന്നു സംഭവിക്കുന്ന മരണത്തെക്കുറിച്ചു കേൾക്കയോ ചെയ്യുന്നതും,

എട്ടാമതു്, പ്രത്യേകമായിട്ടു ന്യായവിധിക്കു ഞാൻ ക്ഷണത്തിൽ ചെല്ലേണ്ടിവരും എന്ന ചിന്ത മനസ്സിൽ വരുന്നതും തന്നെ.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഇവയിൽ ഏതിനാൽ എങ്കിലും പാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഭാരം നിന്റെ മനസ്സിൽ തോന്നുമ്പോൾ അതു എളുപ്പത്തിൽ നീക്കിക്കളയുന്നതിനു വല്ലപ്പോഴും നിനക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ?

ആശയുള്ളവൻ:— ഇല്ല എനിക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല; എന്തെന്നാൽ അപ്പോൾ അവ എന്റെ മനോബോധത്തെ അധികമായിട്ടു മുറുകെ പിടിക്കും. എന്നാൽ എന്റെ മനസ്സു് പാപത്തിനു വിരോധമായിരുന്നു എങ്കിലും, അതിലോട്ടു തിരിഞ്ഞുപോകുന്നതിനു് അപ്പോൾ ഞാൻ വിചാരിക്കമാത്രം ചെയ്താൽ അതെനിക്കു ഇരട്ടി ഭാരത്തിനു കാരണമായിരിക്കും

ക്രിസ്ത്യാനി:— അങ്ങനെ വന്നപ്പോൾ നീ എന്തു ചെയ്തു?

ആശയുള്ളവൻ:— ഞാൻ എന്റെ നടപ്പിനെ നന്നാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കണം, അല്ലെങ്കിൽ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുമെന്നു നിശ്ചയമായിട്ടു ഞാൻ ഉറച്ചു.

ക്രിസ്ത്യാനി:— നന്നാക്കുവാൻ നീ ശ്രമിച്ചുവോ?

ആശയുള്ളവൻ:— ഉവ്വ്, അതിനായിട്ടു ഞാൻ എന്റെ പാപങ്ങളെ മാത്രമല്ല, പാപികളുടെ കൂട്ടത്തെയും വിട്ടുമാറി; പ്രാർത്ഥന, വേദവായന, പാപത്തെപ്പറ്റിയുള്ള കരച്ചിൽ, എന്റെ അയൽക്കാരോടു സത്യം സംസാരിക്കുക മുതലായ മാർഗ്ഗത്തിനടുത്ത മറ്റു മുറകളും ചെയ്തുതുടങ്ങി. ഈ കാര്യങ്ങൾ കൂടാതെ, ഇവിടെ പറവാൻ അവശ്യമില്ലാത്ത മറ്റു അനേകം കാര്യങ്ങളും ഞാൻ ചെയ്തു.

ക്രിസ്ത്യാനി:— അപ്പോൾ നീ ഗുണവാനായി എന്നു നിനക്കു തോന്നിയോ?

ആശയുള്ളവൻ:— ഉവ്വ്, കുറച്ചു നാളേക്കു ഞാൻ അങ്ങനെ വിചാരിച്ചു. എന്നാൽ ഒടുക്കം, എന്റെ വ്യാകുലം പിന്നെയും എന്റെമേൽ വന്നു, സകലത്തിലും ഞാൻ എന്നെ നന്നാക്കിയിരിക്കുന്നതിനിടയിൽതന്നെ എന്നെ ദുഃഖിപ്പിച്ചു.

ക്രിസ്ത്യാനി:— നീ ഗുണവാനായി തീർന്നശേഷം അതു വരുന്നതിനു് ഇടയായതെങ്ങനെ?

ആശയുള്ളവൻ:— അതിനു പല പല കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും പ്രത്യേകമായിട്ടു "നമ്മുടെ നീതിപ്രവൃത്തികൾ ഒക്കെയും കറപുരണ്ട തുണിപോലെ ആകുന്നു" (യെശ. 64. 6) എന്നും, "ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളാൽ ഒരു ജഡവും നീതീകരിക്കപ്പെടുകയില്ല" (ഗലാ. 2. 16). എന്നും, "നിങ്ങളോടു കല്പിച്ചതൊക്കെയും ചെയ്തശേഷം ഞങ്ങൾ പ്രയോജനമില്ലാത്ത ദാസന്മാർ.....എന്നു നിങ്ങളും പറവിൻ" (ലൂക്കൊ. 17. 10) എന്നുള്ള വാക്യങ്ങളും ഇതുപോലെയുള്ള മറ്റു വാക്കുകളും ആയിരുന്നു. ആ വാക്കുകളിൽ നിന്നു ഞാൻ ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചുതുടങ്ങി—എന്റെ നീതിയെല്ലാം കറപുരണ്ട തുണിപോലെ ഇരിക്കുന്നു എന്നും, ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെ ക്രിയകളാൽ ഒരു മനുഷ്യനും നീതീകരിക്കു

പ്പെട്ടന്നില്ല എന്നും, സകലവും ചെയ്തതിന്റെശേഷം നാം പ്ര യോജനമില്ലാത്തവരായിരുന്നാൽ, അപ്പോൾ ന്യായപ്രമാണം കൊണ്ടു മോക്ഷം നേടുവാൻ വിചാരിക്കുന്നതു ഭോഷത്വമത്രെ എന്നും തോന്നി.

പിന്നെയും, ഒരുത്തൻ ഒരു കച്ചവടക്കാരന്റെ പക്കൽ നിന്നു നൂറു രാശി കടംകൊണ്ടശേഷം പിന്നീടു അവൻ വാ ങ്ങിക്കുന്നതിനെല്ലാം പണം കൊടുത്താലും ഈ പഴയ കടം കണക്കിൽനിന്നു നീങ്ങാതെയിരുന്നാൽ, അതിനായിട്ടു ആ ക ച്ചവടക്കാരൻ അവനെ പിടിച്ചു, ആ കടം കൊടുത്തു തീർക്കു വോളം കാരാഗൃഹത്തിൽ അവനെ ഇടുവിക്കുന്നതിനു ന്യാ യം ഉണ്ടെന്നും ഞാൻ വിചാരിച്ചു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—കൊള്ളാം ! ഇതു നിന്റെ അവസ്ഥയോടു നീ ബന്ധപ്പെടുത്തി ചിന്തിച്ചതെങ്ങനെ ?

അശയുള്ളവൻ:—ഞാൻ എന്റെ പാപങ്ങൾ ഹേതുവാ യിട്ടു് അധികം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവൻ ആകുന്നു എന്നു തെ വത്തിന്റെ പുസ്തകത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും ഇ പ്പോഴുള്ള എന്റെ ജീവിതവ്യത്യാസം ആ കടം തീർക്കയില്ല എന്നും ഞാൻ വിചാരിച്ചു. ആയതുകൊണ്ടു ഈ സമയത്തു ഞാൻ എത്രയെല്ലാം നന്നായിരുന്നാലും "എന്റെ മുമ്പിലത്തെ അക്രമങ്ങൾ ഹേതുവായിട്ടു വരുവാനിരിക്കുന്ന ശിക്ഷയിൽ നിന്നു വിടുവിക്കപ്പെടുന്നതു് എങ്ങനെ ?" എന്നു ഇപ്പോഴും ഞാൻ വിചാരിച്ചുവന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഇതു നല്ല വ്യാഖ്യാനമായിരിക്കുന്നു. ഇ നി ശേഷംകൂടി പറയുക.

അശയുള്ളവൻ:—ഞാൻ നന്നായ നാൾമുതൽ ഇതുവ രെയും എന്നെ വ്യാകുലപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള പേരൊരു കാര്യം ഉണ്ടു്. അതായതു ഞാൻ ഇപ്പോൾ ചെയ്യുന്ന നല്ല കാര്യ ങ്ങളെ ഉറുനോക്കുന്നു എങ്കിൽ, അവയിൽ അത്യധികം നല്ല തായിട്ടുള്ളതിൽ തന്നെയും പുതുതായുള്ള പാപംകൂടി കലർന്നി രിക്കുന്നതായി ഇപ്പോഴും ഞാൻ കാണുന്നുണ്ടു്. അതുകയാൽ എന്നെക്കുറിച്ചും, എന്റെ മുറകളെക്കുറിച്ചും, മുമ്പിൽ എനിക്കു ണ്ടായിരുന്ന വ്യർത്ഥവിചാരങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു എന്റെ മുൻ

നടപ്പു കുറവില്ലാത്തതായിരുന്നു എങ്കിലും, എന്നെ നരകത്തിൽ തള്ളുന്നതിനു വേണ്ടുന്ന പാപങ്ങൾ ഒറ്റദിവസത്തിൽ ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു കരുതുന്നതിനു ഇപ്പോൾ എനിക്കു ഇടവന്നിരിക്കുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഈ വിചാരം നിനക്കുണ്ടായപ്പോൾ നീ എന്താണു ചെയ്തതു?

ആശയുള്ളവൻ:—[1]ഞാൻ വിശ്വാസിയോടു് എന്റെ മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്നതു അറിയിക്കുന്നതുവരെയും എന്തു ചെയ്യേണ്ടു എന്നു എനിക്കു അറിയാൻ വഹിയാഞ്ഞു. എന്നാൽ അവനും ഞാനും പരസ്പരം കണ്ടു പരിചയമുള്ളവരായിരുന്നു. അവൻ എന്നോടു്, ഞാൻ ഒരിക്കലും പാപം ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ഒരു മനുഷ്യന്റെ നീതിയെ പ്രാപിക്കാതിരുന്നാൽ, എന്റെ സ്വന്ത നീതിക്കോ, ലോകത്തിലുള്ള സകല നീതികൾക്കുമോ എന്നെ രക്ഷിപ്പാൻ കഴികയില്ല എന്നു പറഞ്ഞു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—അവൻ പറഞ്ഞതു സത്യം എന്നു നിനക്കു തോന്നിയോ?

ആശയുള്ളവൻ:—ഞാൻ എന്റെ സ്വന്ത ഗുണങ്ങളിൽ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു തൂങ്ങി പൂണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, അപ്രകാരം അവൻ എന്നോടു പറഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിൽ, അവൻ പെട്ട പാട്ടുകൾമൂലം ഞാൻ അവൻ ഒരു ഭോഷൻ എന്നു പറയുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഞാൻ എന്റെ സ്വന്തക്ഷീണതയേയും എന്റെ ക്രിയകളിൽ ഏറ്റവും നല്ലതായിട്ടുള്ളതിനോടുപോലും പറ്റിയി

---

1. മനോബോധവും മനസ്സുതിരിവും, സത്യാത്മാവിൽനിന്നാകുന്നുവോ അല്ലയോ എന്നു ശോധനചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഉരകല്ലു് ഇതാകുന്നു. പലരും മനോബോധത്തെക്കുറിച്ചും മനസ്സുതിരിവിനെക്കുറിച്ചും സാമാന്യമിക്കുണ്ടു്. എങ്കിലും അവർ ദൈവവും മനുഷ്യനുമായിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തുയേശുവിന്റെ അന്തമില്ലാത്ത പൂർണ്ണതയും നിത്യമഹത്വവുമുള്ള നീതിയെ മാത്രം നോക്കി, അതിൽ പൂർണ്ണമായിട്ടു ആശ്രയിച്ചു, അതിനെ ധരിച്ചുകൊണ്ടു അവനിൽ കണ്ടെത്തപ്പെടുന്നതിനു ആഗ്രഹിക്കുന്നതിനു പകരം തങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ സൌഖ്യമുള്ളവരായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ സ്വന്തനീതിയിൽ ഉറപ്പായിട്ടു ആശ്രയിച്ചു സ്വയം നീതിമാരായിത്തീരുവാൻ കഴിയുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള മനോബോധം മനസ്സുതിരിയുന്നവക്കു തങ്ങളുടെ ആത്മാവിനെ സുവിശേഷനിമിത്ത നീതിയും, പ്രത്യാശയും, മോക്ഷവും ഇല്ലാതാക്കിത്തീർക്കുന്നു.

രിക്കുന്ന പാപത്തെയും കാണുന്നതുകൊണ്ടു അവന്റെ വിചാരംപോലെ തന്നെ വിചാരിക്കേണ്ടതായി വന്നിരിക്കുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഒരുനാളും പാപം ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ഒരു മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചു അവൻ ആദ്യം നിന്നോടു പറഞ്ഞപ്പോൾ, ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരുത്തൻ ഉണ്ടെന്നു നീ വിചാരിച്ചുവോ?

ആശയുള്ളവൻ:—ആ വാക്കുകൾ ആദ്യം ഞാൻ കേട്ടപ്പോൾ എനിക്കു അതിശയം തോന്നി. പിന്നെ അവനുമായിട്ടു കുറെക്കൂടെ സംസാരിച്ചു സംസർഗ്ഗം ചെയ്തശേഷം എനിക്കു അതിനെക്കുറിച്ചു പൂർണ്ണബോദ്ധ്യം വന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ആ മനുഷ്യൻ ആരെന്നും അവനാൽ നീ നീതീകരിക്കപ്പെട്ടുന്നതു എങ്ങനെയെന്നും നീ അവനോടു ചോദിച്ചുവോ? റോമ. 4; കൊലൊ. 1; എബ്രാ. 10; 2 പത്രൊ. 1.

ആശയുള്ളവൻ:—ഉവ്വ്, ചോദിച്ചു. എന്നാൽ അതു അത്യുന്നതനായിരിക്കുന്നവന്റെ വലത്തുഭാഗത്തിരിക്കുന്ന കർത്താവായ യേശുവാകുന്നു എന്നും, അവനാൽ നീതീകരിക്കപ്പെടുന്നതു, താൻ ജഡത്തോടുകൂടിയിരുന്ന ദിവസങ്ങളിൽ ചെയ്തിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിലും, മരത്തിന്മേൽ താൻ തൂങ്ങിയപ്പോൾ അനുഭവിച്ച കഷ്ടതകളിലും ആശ്രയിക്കുന്നതിനാൽ തന്നെ ആകുന്നു എന്നും അവൻ എന്നോടു പറഞ്ഞു. പിന്നെ ഞാൻ അവനോടു, ആ മനുഷ്യന്റെ നീതി ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പാകെ മറെറാരുത്തനെ നീതീകരിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം ഫലമുള്ളതായിത്തീരുന്നതു എങ്ങനെ എന്നു ചോദിച്ചു. ഉടനെ അവൻ എന്നോടു, അവൻ സർവ്വവല്ലഭനായിരിക്കുന്ന ദൈവം ആകുന്നു എന്നും താൻ തന്റെ ജഡദിവസങ്ങളിൽ ചെയ്ത സകലവും മരണംക്രൂടെ അനുഭവിച്ചതും തനിക്കുവേണ്ടിയല്ല, നമുക്കുവേണ്ടിയത്രെ എന്നും, അവങ്കൽ നാം വിശ്വസിച്ചാൽ, അവന്റെ പ്രവൃത്തികളും അവയുടെ യോഗ്യതയും നമ്മുടേതായിട്ടു എണ്ണപ്പെടും എന്നും പറഞ്ഞു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—നീ അപ്പോൾ എന്തു ചെയ്തു?

ആശയുള്ളവൻ:—അവനെ എന്നെ രക്ഷിപ്പാൻ മനസ്സില്ല

എന്നു ഞാൻ നിരൂപിച്ചു അവനിൽ വിശ്വസിക്കാതിരിപ്പാൻ നല്ല ന്യായങ്ങൾ പറഞ്ഞു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—അപ്പോൾ വിശ്വാസി നിന്നോടു എന്തു പറഞ്ഞു?

ആശയുള്ളവൻ:—"നീ അവന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു നോക്കുക" എന്നു അവൻ എന്നോടു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ഞാൻ, "അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതിനു എനിക്കു യോഗ്യത പോരാ" എന്നു പറഞ്ഞു. "ഇല്ല, ചെല്ലുവാൻ അവൻ നിന്നെ വിളിച്ചിട്ടുണ്ടു" (മത്താ. 11. 28.) എന്നു അവൻ പറഞ്ഞു. പിന്നെ നല്ല സ്വാതന്ത്ര്യമായിട്ടു ചെല്ലുന്നതിനു എന്നെ ധൈര്യപ്പെടുത്തുവാനായി, അവൻ യേശുവിന്റെ കയ്യെഴുത്തായിട്ടു ഒരു പുസ്തകം എനിക്കു തന്നു; ആ പുസ്തകത്തിലുള്ള സകല പുള്ളിയും വള്ളിയും ആകാശത്തെയും ഭൂമിയെയുംകാൾ ഉറപ്പായിട്ടു നില്ക്കുന്നതാകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു. (മത്താ. 24. 35;) എന്നാൽ ഞാൻ ചെന്നതിന്റെശേഷം "എന്തുചെയ്യണം?" എന്നു അവനോടു ചോദിച്ചു. അവൻ എന്നോടു്, "അവനെ നിനക്കു വെളിപ്പെടുത്തി തരേണ്ടതിനായിട്ടു, നീ നിന്റെ മുട്ടിന്മേൽ നിന്നു, നിന്റെ പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടും പൂർണ്ണാത്മാവോടുംകൂടെ പിതാവിനോടു അപേക്ഷിക്കണം" (സങ്കീ. 95. 6; യിരെ. 29. 12, 13; ദാനീ, 6. 10.) എന്നു പറഞ്ഞു. പിന്നെ ഞാൻ അവനോടു അപേക്ഷിക്കേണ്ടുന്നതു് എങ്ങനെ?" എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ അവൻ, "നീ ചെല്ലുക, ഒരു കൃപാസനത്തിന്മേൽ നീ അവനെ കണ്ടെത്തും, അവൻ അവിടെ തന്റെ അടുക്കൽ ചെല്ലുന്നവർക്കു പാപമോചനവും ക്ഷമയും നല്കുവാനായിട്ടു സദാനേരവും എഴുന്നെള്ളിയിരിക്കുന്നു" പുറ. 22. 25; ലേവ്യ. 16. 2; എബ്രാ. 4. 16. എന്നു പറഞ്ഞു. എന്നാൽ "ഞാൻ അവന്റെ അടുക്കൽ ചെല്ലുമ്പോൾ എന്തു പറയണം എന്നു അറിയുന്നില്ല" എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഉടനെ അവൻ എന്നോടു്, "നീ ഇപ്രകാരം പറയണം" എന്നു പറഞ്ഞു. "ദൈവമേ, പാപിയായിരിക്കുന്ന എന്നോടു കരുണയുണ്ടായി, ഞാൻ യേശുമശിഹയെ അറിഞ്ഞു വിശ്വസിക്കേണ്ടുന്നതിനു എനിക്കു കൃപ നല്കേണമേ. എന്തെന്നാൽ അവന്റെ നീതി ഇല്ലാതിരിക്കയോ, ആ നീതിയിൽ എനിക്കു വിശ്വാസമില്ലാതെയിരിക്കയോ ചെയ്യുന്നു എങ്കിൽ, ഞാൻ അശേഷം

തള്ളിക്കളയപ്പെട്ടവനാകുന്നു എന്നു ഞാൻ കാണുന്നു. കർത്താവേ, നീ കരുണയുള്ള ദൈവം ആകുന്നു എന്നും, നീ നിന്റെ പുത്രനായ യേശുമശിഹായെ ലോകരക്ഷിതാവായിട്ടു നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും, അത്രയുമല്ല, ഒരു മഹാപാപിയായിരിക്കുന്ന എന്നെപ്പോലെയുള്ള ഒരു പാപിക്കു അവനെ നല്കുവാൻ നീ തിരുമനസ്സുള്ളവനാകുന്നു എന്നും ഞാൻ കേട്ടിരിക്കുന്നു. ആയതുകൊണ്ടു കർത്താവേ, ഈ അവസരം എന്നെ നോക്കി, നിന്റെ പുത്രനായ യേശുമശിഹാമൂലം എന്റെ ആത്മാവിനെ രക്ഷിക്കുന്നതിനായ് നിന്റെ കൃപയെ മഹത്വപ്പെടുത്തേണമേ. ആമെൻ.”

ക്രിസ്ത്യാനി:—അവൻ നിന്നോടു പറഞ്ഞപ്രകാരം നീ ചെയ്തുവോ?

അശയുള്ളവൻ:—ഉവ്വ്, പലപ്രാവശ്യം ചെയ്തു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—എന്നാറെ പിതാവു പുത്രനെ നിനക്കു വെളിപ്പെടുത്തി തന്നുവോ?

അശയുള്ളവൻ:—ഒന്നാംപ്രാവശ്യം ചെയ്തില്ല; രണ്ടാമതും, മൂന്നാമതും, നാലാമതും, അഞ്ചാമതും ഇല്ല. ആറാംപ്രാവശ്യം ചെയ്തില്ല.

ക്രിസ്ത്യാനി:—അപ്പോൾ നീ എന്തു ചെയ്തു?

അശയുള്ളവൻ:— എന്തു ചെയ്യുന്നു? ഇനിയും ചെയ്യണമെന്നു എനിക്കു തോന്നിയില്ല.

ക്രിസ്ത്യാനി:—പ്രാർത്ഥന വിട്ടുകളയുന്നതിനുള്ള വിചാരം നിനക്കില്ലായിരുന്നുവോ?

അശയുള്ളവൻ:—ഉവ്വ്, പലപ്പോഴും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—എന്നാൽ പിന്നെ നീ അങ്ങനെ ചെയ്യാതിരുന്നതിന്റെ കാരണം എന്തു?

അശയുള്ളവൻ:—ഈ മശിഹായുടെ നീതിയെ കൂടാതെ ലോകമൊക്കെയും കൂടിയാലും എന്നെ രക്ഷിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല എന്നു എന്നോടു പറഞ്ഞിരുന്നതു സത്യംതന്നെ എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിച്ചു. ആയതുകൊണ്ടു ഞാൻ പ്രാർത്ഥന നിർത്തിക്കളയുന്നു എങ്കിൽ മരിച്ചുപോകുമെന്നും, മരിക്കുന്നു എങ്കിൽ കൃപാസനത്തിന്റെ മുമ്പിൽവച്ചു തന്നെ മരിക്കേണമെന്നും

ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു. അതിനോടു കൂടെ "അതു വൈകിയാലും അതിനായിട്ടു കാത്തിരിക്ക; അതു വരും നിശ്ചയം, താമസിക്കയുമില്ല" എന്നുള്ളതും ഞാൻ ഓർത്തു അങ്ങനെ പിതാവു തന്റെ പുത്രനെ എനിക്കു കാണിക്കുവോളം ഞാൻ കാത്തിരിക്കയും ചെയ്തു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—അവൻ നിനക്കു വെളിപ്പെട്ടതെങ്ങനെ?

ആശയുള്ളവൻ:—ഞാൻ അവനെ എന്റെ ശരീരത്തിനടുത്ത കണ്ണുകൾ കൊണ്ടല്ല, ബോധത്തിനടുത്ത കണ്ണുകൾ കൊണ്ടത്രെ കണ്ടതു്. (എഫെ. 1. 18, 19). എന്നാൽ അതു് ഇപ്രകാരമായിരുന്നു: ഒരു ദിവസം എനിക്കു വളരെ ദുഃഖമുണ്ടായി. അതുപോലെയുള്ള ദുഃഖം പിന്നെ ഒരിക്കലും എനിക്കു് ഉണ്ടായിട്ടില്ല എന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നു. എന്നാൽ ആ ദുഃഖം എനിക്കുണ്ടായതു് എന്റെ പാപങ്ങളുടെ പെരുപ്പവും മ്ലേച്ഛതയും ഞാൻ പുതുതായിട്ടു കണ്ടതുകൊണ്ടായിരുന്നു. എന്റെ ആത്മാവിന്റെ നിത്യശിക്ഷയും, നരകവും ഒഴികെ വേറൊന്നും മുമ്പിൽ കാണുന്നതിനു എനിക്കില്ലാതിരിക്കുമ്പോൾ പെട്ടെന്നു കർത്താവായ യേശു സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു് എന്റെമേൽ നോക്കി, "കർത്താവായ യേശുവിൽ വിശ്വസിക്ക, അപ്പോൾ നീ രക്ഷിക്കപ്പെട്ടും" അ. പ്ര. 16. 30. എന്നു പറയുന്നതായി ഞാൻ കേട്ടു എന്നു് എനിക്കു തോന്നി. എന്നാൽ ഞാൻ, "കർത്താവേ, ഞാൻ ഒരു മഹാവലിയ പാപിയാകുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. അവൻ ഉത്തരമായിട്ടു് "എന്റെ കൃപ നിനക്കു മതി" എന്നു പറഞ്ഞു: എന്നാറെ ഞാൻ, "കർത്താവേ, വിശ്വസിക്കുക എന്നാൽ എന്തു്?" എന്നു ചോദിച്ചു. പിന്നെ, "എന്റെ അടുക്കൽ വരുന്നവനു് വിശക്കയില്ല, എന്നിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവനു് ഒരുനാളും ദാഹിക്കയുമില്ല" യോഹ. 6. 36. എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതും, വരുന്നു എന്നു പറയുന്നതും, എല്ലാം ഒന്നാകുന്നു എന്നും ക്രിസ്തുവിന്റെ അടുക്കൽ ചെല്ലുന്നവൻ—തന്റെ ഹൃദയംകൊണ്ടും ചിന്തകൾകൊണ്ടും ക്രിസ്തുവിനാലുള്ള രക്ഷയുടെ പിന്നാലെ ഓടിച്ചെല്ലുന്നവൻതന്നെ—ക്രിസ്തുവിൽ സത്യമായിട്ടു വിശ്വസിക്കുന്നവൻ എന്നും ഞാൻ കണ്ടു. അപ്പോൾ എന്റെ കണ്ണുകൾ കണ്ണുനീർകൊണ്ടു നിറ

ഞ്ഞു. പിന്നെയും ഞാൻ "കർത്താവേ, എന്നെപ്പോലെ ഇത്ര മഹാപാപിയായിരിക്കുന്നവൻ നിന്നാൽ കൈക്കൊള്ളപ്പെട്ടു രക്ഷിക്കപ്പെട്ടുമോ?" എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ അവൻ "എന്റെ അടുക്കൽ വരുന്നവനെ ഞാൻ ഒരുനാളും തള്ളിക്കളകയില്ല" യോഹ. 6. 37. എന്നു പറയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടു. അതിന്റെ ശേഷം ഞാൻ, "കർത്താവേ; നിന്റെമേൽ എന്റെ വിശ്വാസം നേരായിട്ടു സ്ഥാപിക്കപ്പെടേണ്ടുന്നതിനു, ഞാൻ നിന്റെ അടുക്കൽ വരുമ്പോൾ നിന്നെക്കുറിച്ചു വിചാരിക്കേണ്ടുന്നതു് എങ്ങനെ?" എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ അവൻ പറഞ്ഞതു "പാപികളെ രക്ഷിപ്പാനായിട്ടു ക്രിസ്തുയേശു ലോകത്തിലേക്കു വന്നു—വിശ്വസിക്കുന്ന ഏവനും നീതി ലഭിപ്പാൻ ക്രിസ്തു ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെ അവസാനം ആകുന്നു; അവൻ നമുടെ പാപങ്ങൾക്കായിട്ടു മരിച്ചു, നമുടെ നീതീകരണത്തിനായിട്ടു ഉയിർത്തെഴനീറ്റു, അവൻ നമ്മെ സ്നേഹിച്ചു തന്റെ സ്വന്തരക്തംകൊണ്ടു് നമുടെ പാപങ്ങളിൽനിന്നു നമ്മെ കഴുകി അവൻ ദൈവത്തിനും മനുഷ്യക്കും ഇടയിൽ മദ്ധ്യസ്ഥനാകുന്നു. അവൻ നമുക്കുവേണ്ടി പക്ഷവാദംചെയ്യുന്നതിനു് എന്നേക്കും ജീവിക്കുന്നു." 1തിമൊ. 1. 15; റോമ. 10. 4; എബ്രാ. 7. 25. ഈ വചനങ്ങളാൽ ഞാൻ അവനിൽനിന്നു നീതിയും അവന്റെ രക്തത്താൽ എന്റെ പാപങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഉത്തരവാദിത്വവും അന്വേഷിക്കേണമെന്നും, അവൻ തന്റെ പിതാവിന്റെ ന്യായപ്രമാണത്തോടുള്ള അനുസരണംകൊണ്ടു് അതിന്റെ ശിക്ഷയ്ക്കു കീഴടങ്ങിയതിനാൽ താൻ ചെയ്തിട്ടുള്ളതൊന്നും തനിക്കുവേണ്ടിയല്ല, ആർ അതിനെ തന്റെ രക്ഷയ്ക്കായിട്ടു് അംഗീകരിച്ചു നന്ദിയോടിരിക്കുന്നവോ അവനുവേണ്ടി അത്രേ എന്നും ഞാൻ അറിഞ്ഞ ഉടനെ, എന്റെ ഹൃദയം സന്തോഷംകൊണ്ടും എന്റെ കണ്ണുകൾ കണ്ണുനീരുകൊണ്ടും നിറഞ്ഞു. എന്റെ ചിന്തകൾ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ നാമത്തോടും അവന്റെ ജനങ്ങളോടും വഴികളോടുമുള്ള സ്നേഹംകൊണ്ടു കവിഞ്ഞൊഴുകുകയും ചെയ്തു.

ക്രിസ്ത്യാനി :—ക്രിസ്തു നിന്റെ ആത്മാവിനു വെളിപ്പെട്ടതു തന്നെ നിശ്ചയം; എന്നാൽ പ്രത്യേകമായിട്ടു് ഇതിനാൽ നിന്റെ ആത്മാവിനുണ്ടായ ഫലങ്ങൾ എന്തു് എന്നു് എന്നോടു പറയുക.

ആശയുള്ളവൻ:—ലോകം മുഴുവനും അതിനു് എത്രയെല്ലാം നീതിയുണ്ടായിരുന്നാലും ശിക്ഷാവിധിക്കു യോഗ്യമായുള്ളോരു അവസ്ഥയിൽ കിടക്കുന്നു എന്നും, പിതാവായ ദൈവം നീതിമാൻ എങ്കിലും തന്റെ അടുക്കൽ ചെല്ലുന്ന പാപിയെ തന്റെ നീതിക്കു തക്കവണ്ണം നീതികരിപ്പാൻ പ്രാപ്തിയുള്ളവനാകുന്നു എന്നും അതിനാൽ ഞാൻ കണ്ടു. എന്റെ മുമ്പിലത്തെ നടപ്പിനെക്കുറിച്ചും എന്റെ അറിവില്ലായ്മയെക്കുറിച്ചും അതു് എനിക്കു ബോധംവരുത്തി ഏറ്റവും ലജ്ജിപ്പിച്ചു. അതിനുമുമ്പു് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സൌന്ദര്യത്തെ അത്ര അധികമായിട്ടു ഞാൻ കാണാത്തക്കവണ്ണമുള്ള വിചാരം എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലായിരുന്നു. പരിശുദ്ധമുള്ള ഒരു നടപ്പിനെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനും, കർത്താവായ യേശുവിന്റെ ബഹുമാനത്തിനും മഹത്വത്തിനുമായിട്ടു ചില കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനും അതു് എന്നെ ഉത്സാഹിപ്പിച്ചു. അത്രയുമല്ല; എന്റെ ദേഹത്തിൽ എത്രമാത്രം രക്തം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ തന്നെയും യേശുകർത്താവിനു വേണ്ടി അതു മുഴുവൻ ചിന്തിക്കളവാൻ ഞാൻ സന്നദ്ധനാണു് എന്നും എനിക്കു തോന്നി.

പതിനെട്ടാം അദ്ധ്യായം

മൂഢത

ഇതിനെ ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതെന്തെന്നാൽ: ആശയുള്ളവൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ തങ്ങൾ പുറകിൽ വിട്ടുപോന്ന മൂഢത എന്നവൻ പിന്നാലെ വരുന്നതു കണ്ടു, ക്രിസ്ത്യാനിയോടു് "നോക്കുക, ആ യൌവ്വനക്കാരൻ പുറകിൽ എത്രദൂരത്തു മടിച്ചു, മടിച്ചു നടന്നുവരുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഹാ, ഹാ, ഞാൻ അവനെ കാണുന്നു. അവനു നമ്മുടെ കൂടെ വന്നുചേരുന്നതിനു മനസ്സില്ല.

ആശയുള്ളവൻ:—അവൻ ഇത്രടവും നമ്മോടുകൂടെ പോന്നിരുന്നെങ്കിൽ അതുകൊണ്ടു് അവനു് ഒരു വൈഷമ്യവും വരികയില്ലായിരുന്നു എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—അതു സത്യംതന്നേ, എന്നാൽ അവൻ നേരെ മറിച്ചത്രെ വിചാരിക്കുന്നതു് എന്നു തോന്നുന്നു.

ആശയുള്ളവൻ:—അതു് അങ്ങനെ തന്നെ എന്നു് എനിക്കും തോന്നുന്നു. എങ്കിലും അവൻ വരുവോളം നമുക്കു താമസിക്കാം. (അങ്ങനെ അവർ താമസിച്ചു നിന്നു.)

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഹേ മനുഷ്യാ വരിക. നീ ഇത്ര പുറകിൽ നിന്നുകളയുന്നതെന്തു് ?

മൂഢത:—കൂട്ടത്തിൽ കൂടി പോകുന്നതിനെക്കാൾ തനിച്ചു പോകുന്നതു് എനിക്കു പ്രിയമായിരിക്കുന്നു. അല്ലെന്നുവരികിൽ ആ കൂട്ടം എനിക്കു നല്ല ഇഷ്ടമുള്ളതായിരിക്കണം.

അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി ആശയുള്ളവനോടു് "അവനു നമ്മോടുകൂടെ വരുന്നതിനു മനസ്സില്ല എന്നു ഞാൻ നിന്നോടു പറഞ്ഞില്ലയോ ? എങ്കിലും വരിക, ഈ വിജന സ്ഥലത്തു സംസാരിച്ചു നമ്മുടെ നേരംപോക്കാം" എന്നു രഹസ്യത്തിൽ പറഞ്ഞു. പിന്നെ അവൻ മൂഢതയുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു, "കൊള്ളാം, നിനക്കു സുഖമോ ? നിന്റെ ആത്മാവും മറ്റവരും തമ്മിലുള്ള അവസ്ഥ ഇപ്പോൾ എങ്ങനെയിരിക്കുന്നു ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

മൂഢത:—നല്ലതുപോലെതന്നെ എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു ; എന്തെന്നാൽ ഞാൻ നടക്കുമ്പോൾ എന്നെ ആശ്വസിപ്പിപ്പാനായിട്ടു് എനിക്കുണ്ടാകുന്ന നല്ല വിചാരങ്ങൾകൊണ്ടു് എന്റെ ഹൃദയം എല്ലായ്പോഴും നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:— ആ നല്ല വിചാരങ്ങൾ എന്തെല്ലാമെന്നു ഞങ്ങളോടു പറയുമോ ?

മൂഢത:— ദൈവത്തെക്കുറിച്ചും സ്വർഗ്ഗത്തെക്കുറിച്ചും ഞാൻ വിചാരിക്കുന്ന വിചാരങ്ങൾ തന്നെ.

ക്രിസ്ത്യാനി:— പിശാചുക്കൾക്കും ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ട ആത്മാക്കൾക്കും അപ്രകാരമുള്ള വിചാരങ്ങൾ ഉണ്ടല്ലൊ.

മൂഢത:— എന്നാൽ ഞാൻ അവയെക്കുറിച്ചു വിചാരിക്കുമാത്രമല്ല, അഭ്യസിക്കയുംകൂടെ ചെയ്യുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:— മോക്ഷത്തിൽ ചെല്ലുന്നതിനു ഒട്ടും യോ

ഗ്യതയില്ലാത്ത അനേകം പേർ അതിനെ അഗ്രഹിക്കാറുണ്ട്. എന്തെന്നാൽ "മടിയൻ കൊതിച്ചിട്ടും ഒന്നും കിട്ടുന്നില്ല" (സദ്യ. 13. 4) എന്നു എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവല്ലോ.

മൂഢത:—എന്നാൽ ഞാൻ അവയെ അഗ്രഹിച്ചു് അവയ്ക്കു വേണ്ടി സകലത്തെയും ഉപേക്ഷിക്കുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—അതിനെക്കുറിച്ചു എനിക്കു സംശയമുണ്ടു്. എന്തെന്നാൽ സകലത്തെയും ഉപേക്ഷിക്കുന്നതു പ്രയാസമുള്ള ഒരു കാര്യമാകുന്നു; പലരും അതിനെക്കുറിച്ചു് വിചാരിക്കുന്നതിനെക്കാളും അതു് ഏറ്റവും പ്രയാസം തന്നെ. എന്നാൽ നീ ദൈവത്തിനും സ്വർഗ്ഗത്തിനും വേണ്ടി സകലത്തെയും ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നതു് എന്തു കൊണ്ടു്?

മൂഢത:— എന്റെ ഹൃദയം അപ്രകാരം എന്നോടു പറയുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:— "സ്വന്ത ഹൃദയത്തിൽ ആശ്രയിക്കുന്നവൻ മൂഢനാകുന്നു" (സദൃശ. 28. 26) എന്നു ബുദ്ധിമാൻ പറയുന്നുവല്ലോ.

മൂഢത:— അതു് ഒരു ദുഷ്ടഹൃദയത്തെക്കുറിച്ചു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതാണു്; എന്നാൽ എന്റെ ഹൃദയം നല്ലതു തന്നെ.

ക്രിസ്ത്യാനി:— അതിനെന്താണു തെളിവു്?

മൂഢത:— മോക്ഷത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആശകൾകൊണ്ടു് അതു് എന്നെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:— അതു നിന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ വഞ്ചന മൂലം ആയിരിക്കും; എന്തെന്നാൽ ഒരു മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയം അവനു ലഭിപ്പാൻ കഴിയാത്ത കാര്യത്തിലുള്ള ആശകൊണ്ടു അവനെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നു.

മൂഢത:— എന്നാൽ എന്റെ ഹൃദയവും നടപ്പും തമ്മിൽ യോജിച്ചിരിക്കുന്നു. ആയതുകൊണ്ടു് എന്റെ ആശയും ഒരു നല്ല അടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:— നിന്റെ ഹൃദയവും നടപ്പും തമ്മിൽ യോജിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു നിന്നോടു ആരു പറഞ്ഞു?

മൂഢത:— എന്റെ ഹൃദയം എന്നോട്ട അപ്രകാരം പറയുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:— നിന്റെ ഹൃദയം നിന്നോട്ട് അപ്രകാരം പറയുന്നുവോ? അതു "ഞാൻ ഒരു കള്ളനാകുന്നുവോ എന്നു എന്റെ കൂട്ടുകാരനോട്ട ചോദിക്ക" എന്നു പറയുന്നതുപോലെ തന്നെയിരിക്കുന്നു! ഈ കാര്യത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ വചനം പറയുന്ന സാക്ഷ്യം അല്ലാതെ മറ്റുള്ള സാക്ഷ്യം ഒന്നും കാര്യമായുള്ളതല്ല.

മൂഢത:—എന്നാൽ നല്ല വിചാരങ്ങളുള്ള ഹൃദയം നല്ല ഹൃദയവും ദൈവത്തിന്റെ കല്പനകളിൻപ്രകാരമുള്ള നടപ്പു നല്ല നടപ്പും അല്ലയോ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—അതേ; നല്ല വിചാരങ്ങളുള്ള ഹൃദയം നല്ല ഹൃദയവും ദൈവകല്പനപ്രകാരമുള്ള നടപ്പു നല്ല നടപ്പും തന്നേ; എങ്കിലും ഇവയുണ്ടാകുന്നതും ഇവയുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുമാത്രം ചെയ്യുന്നതും രണ്ടാകുന്നു.

മൂഢത:—നല്ല വിചാരങ്ങളും ദൈവത്തിന്റെ കല്പനപ്രകാരമുള്ള നടപ്പും ഏതെന്നു നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നു?

ക്രിസ്ത്യാനി:—നല്ല വിചാരങ്ങൾ പലപ്രകാരത്തിലും ഉണ്ടു; ചിലതു നമ്മെക്കുറിച്ചു തന്നെയും, ചിലതു ദൈവത്തെക്കുറിച്ചും, ചിലതു ക്രിസ്തുവിനെക്കുറിച്ചും, ചിലതു മറ്റു കാര്യങ്ങളെ കുറിച്ചും.

മൂഢത:—നമ്മെക്കുറിച്ചുതന്നെയുള്ള വിചാരങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണു?

ക്രിസ്ത്യാനി:—ദൈവത്തിന്റെ വചനത്തോട്ട ചേരുന്നവ തന്നെ.

മൂഢത:—നമ്മെക്കുറിച്ചു തന്നെയുള്ള വിചാരങ്ങൾ എപ്പോൾ ദൈവത്തിന്റെ വചനത്തോട്ട ചേരുന്നവ ആകുന്നു?

ക്രിസ്ത്യാനി:—ദൈവവചനം നമ്മെക്കുറിച്ചു വിധിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഏതുപ്രകാരമോ അപ്രകാരം നാമും നമ്മെക്കുറിച്ചു വിധിക്കുമ്പോൾ തന്നെ. ഇതു ഞാൻ കൂടുതൽ വ്യക്തമാക്കാം. ദൈവവചനം പ്രകൃതിയാലുള്ള അവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കുന്ന

ആളുകളെക്കുറിച്ചു "നീതിമാൻ ആരുമില്ല, നന്മ ചെയ്യുന്നവൻ ഒരുത്തനുമില്ല" എന്നു പറയുന്നു. പിന്നെയും "മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയവിചാരങ്ങളുടെ നിരൂപണമൊക്കെയും എല്ലായ്പോഴും ദോഷമുള്ളതത്രെ" (ഉല്പ. 6. 5.) എന്നും, മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിലെ വിചാരം അവന്റെ ബാല്യം മുതൽ ദോഷമുള്ളതാകുന്നു" എന്നും അതിൽ പറയുന്നുണ്ടു; അപ്രകാരം തന്നെ നമുക്കും നമ്മുടെ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ചു ഇപ്രകാരമുള്ള ബോധം വരികയും നാമും നമ്മെക്കുറിച്ചു ഇപ്രകാരം തന്നെ വിചാരിക്കയും ചെയ്യുമ്പോൾ ആ വിചാരങ്ങൾ ദൈവത്തിന്റെ വചനപ്രകാരമുള്ളവയാകകൊണ്ടു അവ നല്ലവയാകുന്നു.

മൂഢത:—എന്റെ ഹൃദയം ഇത്ര ചീത്തയാകുന്നു എന്നു ഞാൻ ഒരിക്കലും വിശ്വസിക്കയില്ല.

ക്രിസ്ത്യാനി:—അതുകൊണ്ടു തന്നെ നിനക്കു നിന്നെക്കുറിച്ചു ഒരു നല്ല വിചാരവും നിന്റെ ആയുസ്സിലൊരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഞാൻ ശേഷം പറയാം. ദൈവത്തിന്റെ വചനം നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ കുറവു വിധിക്കുന്നപ്രകാരം തന്നെ നമ്മുടെ വഴികളെയും വിധിക്കുന്നു; അതുകയാൽ നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളെയും വഴികളെയും കുറിച്ചുള്ള വിചാരങ്ങൾ ദൈവവചനത്തിന്റെ വിധിയോടു യോജിക്കുന്നു എങ്കിൽ അവ നല്ലവ തന്നെ.

മൂഢത:—നീ പറഞ്ഞതു ഒന്നുകൂടി വ്യക്തമാക്കി പറയുക.

ക്രിസ്ത്യാനി:—മനുഷ്യന്റെ വഴികൾ വളഞ്ഞവയാകുന്നു (സങ്കീ. 125. 5.) എന്നും അവർ വളഞ്ഞ വഴിക്കു പോകുന്നവരും ചൊവ്വല്ലാത്ത പാതയിൽ നടക്കുന്നവരും ആകുന്നു (സദൃ. 2. 15.) എന്നും ദൈവവചനത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒരുത്തൻ സുബോധത്തോടും മനോവിനയത്തോടുംകൂടെ തന്റെ വഴികളെക്കുറിച്ചു ഇപ്രകാരം വിചാരിക്കുമ്പോൾ അവനു സ്വന്തവഴികളെ കുറിച്ചു നല്ല വിചാരങ്ങൾ ഉണ്ടാകാം. എന്തെന്നാൽ ദൈവവചനം വിധിച്ചിരിക്കുന്നതിനോടു അവന്റെ വിചാരങ്ങൾ ചേർന്നിരിക്കുന്നു.

മൂഢത:—ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നല്ല വിചാരങ്ങൾ എന്തു?

ക്രിസ്ത്യാനി:—നമ്മെ സംബന്ധിച്ചു ഞാൻ പറഞ്ഞതു പോലെ തന്നെ ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ വിചാരങ്ങളും തന്റെ വചനത്തോടു ഒത്തിരിക്കുമ്പോൾ, അതായതു ദൈവവചനം നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രകാരം നാം ദൈവത്തെക്കുറിച്ചും അവന്റെ സൽഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ചും വിചാരിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ ആ വിചാരങ്ങൾ നല്ലവയാകുന്നു. അവയെല്ലാം ഞാൻ ഇപ്പോൾ സവിസ്തരം വ്യവഹരിക്കുന്നില്ല; എങ്കിലും നമ്മെ സംബന്ധിച്ചും ദൈവത്തെക്കുറിച്ചും പറയാം. നാം നമ്മെ അറിയുന്നതിനെക്കാൾ ഏറ്റവും നല്ലതു പോലെ ദൈവം നമ്മെ അറിയുന്നു എന്നും നമുക്കു പാപം ഒന്നും നമ്മിൽ കാണ്മാൻ കഴിയാതിരിക്കുമ്പോൾ തനിക്കു നമ്മിൽ കാണാമെന്നും, താൻ നമ്മുടെ അന്തർഭാഗങ്ങളിലുള്ള രഹസ്യവിചാരങ്ങളെ അറിയുന്നു എന്നും, നമ്മുടെ ഹൃദയവും അതിന്റെ സകല അഗാധങ്ങളും തന്റെ കണ്ണുകൾക്കു മുമ്പാകെ എല്ലായ്പോഴും തുറന്നിരിക്കുന്നു എന്നും, നമ്മുടെ നീതികൾ ഒക്കെയും അവന്റെ മുമ്പിൽ ചീഞ്ഞ നാറ്റമുള്ളവയാകുന്നു എന്നും, അതു ഹേതുവായിട്ടു നാം നമ്മുടെ ഏറ്റവും നല്ല പ്രവൃത്തികളിൽ തന്നെയും എന്തെങ്കിലും ആശ്രയവും വെച്ചുകൊണ്ടു തന്റെ സന്നിധിയിൽ നില്ക്കുന്നതു തനിക്കു സഹിച്ചുകൂടാത്തതാകുന്നു എന്നും, നാം ദൈവത്തെക്കുറിച്ചു വിചാരിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ വിചാരങ്ങൾ നേരുള്ളവയാകുന്നു.

മൂഢത:—ദൈവത്തിനു് എന്നെക്കാൾ അധികം ഒന്നും കാണ്മാൻ വഹിയാ എന്നു വിചാരിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം ഞാൻ അത്ര ഭോഷനാകുന്നു എന്നോ, എന്റെ നല്ല പ്രവൃത്തികളിൽ ആശ്രയിച്ചുംകൊണ്ടു് ദൈവത്തിന്റെ അടുക്കൽ ചെല്ലുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നോ എങ്കിലും നീ വിചാരിക്കുന്നുവോ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഈ കാര്യങ്ങളെ കുറിച്ചു നീ എന്തു് വിചാരിക്കുന്നു ?

മൂഢത:—നീതീകരണത്തിനായിട്ടു ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിക്കേണമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—നിനക്കു ക്രിസ്തുവിനെക്കൊണ്ടുള്ള ആവശ്യം നീ കാണാതിരിക്കുമ്പോൾ, അവനിൽ വിശ്വസിക്കേണ

മെന്നു നീ വിചാരിക്കുന്നതു് എങ്ങനെ? നീ നിന്റെ ജന്മ പാപത്തെ എങ്കിലും കർമ്മപാപങ്ങളെ എങ്കിലും കാണുന്നില്ല; എന്നാൽ നീ നിന്നെക്കുറിച്ചും, നിന്റെ ക്രിയകളെക്കുറിച്ചും വിചാരിക്കുന്നതു് എങ്ങനെയെന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പാകെ നിന്നെ നീതീകരിക്കുന്നതിനായിട്ടു മശിഹായുടെ നീതി കൊണ്ടുള്ള ആവശ്യം ഒരിക്കലും ബോധപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തവരിൽ ഒരുത്തനാകുന്നു എന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുവല്ലൊ. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നുഎന്നു നീ പറയുന്നതെങ്ങനെ?

മൂഢത:—ആ കാര്യങ്ങൾ എല്ലാം വേണ്ടുംപ്രകാരം ഞാൻ നല്ലതുപോലെ വിശ്വസിക്കുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—നീ എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കുന്നു?

മൂഢത:—മശിഹാ പാപികൾക്കുവേണ്ടി മരിച്ചു എന്നും, ദൈവം തന്റെ ന്യായപ്രമാണങ്ങളോടു എനിക്കുള്ള അനുസരണത്തെ കൃപയോടെ കൈക്കൊള്ളുന്നതിനാൽ, ഞാൻ ആ ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെ ശാപത്തിൽനിന്നു് അവന്റെ മുമ്പാകെ നീതീകരിക്കപ്പെട്ടുമെന്നും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ മശിഹാ തന്റെ യോഗ്യതകളാൽ മാർഗ്ഗത്തിനടുത്ത എന്റെ മുറകളെ തന്റെ പിതാവിനാൽ അംഗീകരിക്കപ്പെടത്തക്കതായിട്ടു തീർക്കുന്നതിനാൽ ഞാൻ നീതീകരിക്കപ്പെട്ടുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—നീ നിന്റെ വിശ്വാസം ഇപ്രകാരം പ്രഖ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതിനു ഞങ്ങൾ നിനക്കു് ഒരു പ്രത്യുത്തരം തരട്ടെ.

ഒന്നാമതു്, നിന്റെ വിശ്വാസം സ്വയംകൃതമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ചു ദൈവവചനത്തിൽ ഒരിടത്തും പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

രണ്ടാമതു്, നിന്റെ വിശ്വാസം വ്യാജമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ നീ മശിഹായുടെ നീതികൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന നീതീകരണം എടുത്തു നിന്റെ സ്വന്ത നീതിയുടേതായിട്ടു് ആക്കുന്നു.

മൂന്നാമതു്, മശിഹാ നീതീകരിക്കുന്നതു നിന്നെ അല്ല

നിന്റെ പ്രവൃത്തികളെയത്രെ എന്നും, നിന്റെ പ്രവൃത്തികളാൽ നീ നീതീകരിക്കപ്പെട്ടുന്നു എന്നും ആകുന്നു നിന്റെ വിശ്വാസം ; അതു വ്യാജമാകുന്നു.

നാലാമതു്, ഇതു ഹേതുവായിട്ടു നിന്റെ വിശ്വാസം വഞ്ചനയുള്ളതുതന്നെ. വിധിദിവസത്തിൽ സർവ്വശക്തിയുള്ള ദൈവത്തിന്റെ ഉഗ്രകോപത്തിൻകീഴിൽ നീ നിത്യം പതിച്ചു വീണുപോകും. എന്തെന്നാൽ നീതീകരിക്കുന്നതായുള്ള സത്യവിശ്വാസം ന്യായപ്രമാണംകൊണ്ടു് നമ്മുടെ ആത്മാവിന്റെ നഷ്ടമായിപ്പോയ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ചു നമ്മെ ബോധം വരുത്തി, രക്ഷയ്ക്കായിട്ടു മശിഹായുടെ നീതിയിങ്കലേക്കു് ഓടിച്ചെല്ലുന്നതിനു ഇടവരുത്തുന്നു ; അവനുള്ള ആ നീതി, നീതീകരണത്തിനായിട്ടു്, നിന്റെ അനുസരണത്താൽ അല്ല നാം ചെയ്യേണ്ടുന്ന കായ്ങ്ങൾ നമുക്കു വേണ്ടി താൻ ചെയ്തു കഷ്ടതകൾ അനുഭവിക്കയാൽ ന്യായപ്രമാണത്തോടു തനിക്കുള്ള അനുസരണത്താൽ നമ്മെ ദൈവത്താൽ അംഗീകരിക്കപ്പെടത്തക്കതായിട്ടു് ആക്കുന്ന കൃപയുടെ ഒരു ശ്രേഷ്ഠതയാകുന്നു, ഈ നീതിയെ സത്യവിശ്വാസം അംഗീകരിക്കുന്നു. ഈ നീതിയാകുന്ന വസ്ത്രം ആത്മാവിനെ പൊതിയുകയും അതിനെ ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പാകെ കുറവില്ലാത്തതായി നിറുത്തുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ദൈവം അതിനെ കൈക്കൊണ്ടു ശിക്ഷാവിധിയിൽ നിന്നു വിടുവിക്കുന്നു.

മൂഢത:—എന്നു് മശിഹാ നമ്മെ ക്രൂശതെ താൻ തന്നെ ചെയ്തിരിക്കുന്ന കായ്ങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾ ആശ്രയിക്കേണമെന്നു നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നുവോ? ഈ വിചാരം നമ്മുടെ ഇച്ഛയുടെ കടിഞ്ഞാൺ അയച്ചു നമുക്കു് ഇഷ്ടംപോലെ നടക്കുന്നതിനു നമ്മെ സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളവരാക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ നാം മശിഹായുടെ നീതിയിൽ വിശ്വസിച്ചാൽ സകലത്തിൽനിന്നും നീതീകരിക്കപ്പെട്ടുമെങ്കിൽ നാം എങ്ങനെ നടന്നാലും വേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ക്രിസ്ത്യാനി:—നിന്റെ പേർ മൂഢത എന്നാകുന്നു. നിന്റെ പേരുപോലെ തന്നെ നിന്റെ സ്വഭാവവും ഇരിക്കുന്നു. നീ പറഞ്ഞ ഈ ഉത്തരം തന്നെ, ഞാൻ പറയുന്നതു സത്യം ആകുന്നു എന്നു സാക്ഷിപ്പെടുത്തുന്നു. നീതീകരിക്കുന്നതായുള്ള നീതി എന്താകുന്നു എന്നും, അതിലുള്ള വിശ്വാസം

മൂലം ദൈവത്തിന്റെ ഉഗ്രകോപത്തിൽനിന്നു നിന്റെ ആത്മാവിനെ രക്ഷിക്കുന്നതു് ഏതുപ്രകാരമെന്നും നീ അറിയുന്നില്ല. പിന്നെയും മശിഹായുടെ ഈ നീതിയിലുള്ള സത്യവിശ്വാസത്താൽ ഉണ്ടാകുന്ന നല്ല ഫലങ്ങൾ എന്തെന്നും നീ അറിയുന്നില്ല. അവ മശിഹാമൂലം നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ ദൈവത്തിനു കീഴ്പ്പെടുത്തി തങ്കലേക്കു തിരിച്ചു, തന്റെ നാമത്തെയും വചനത്തെയും വഴികളെയും ജനങ്ങളെയും സ്നേഹിപ്പിക്കുന്നു; അല്ലാതെ നീ നിന്റെ അറിവില്ലായ്മയിൽ വിചാരിക്കുന്നപ്രകാരം ഒന്നുമില്ല.

ആശയുള്ളവൻ:—മശിഹാ വല്ലപ്പോഴും സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു അവനെ വെളിപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടോ എന്നു അവനോടു ചോദിക്ക.

മൂഢത:—എന്തു്! നീ വെളിപ്പാടുകൾ വേണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നവനാകുന്നുവോ? നീയും നിന്നെപ്പോലെയുള്ള ശേഷംപേരെല്ലാവരും ഈ കായ്ത്തെക്കുറിച്ചു പറയുന്നതു തലയ്ക്കു മന്ദം പിടിച്ചിട്ടു പറയുന്നതാകുന്നു എന്നു എനിക്കു നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടു്.

ആശയുള്ളവൻ:—എന്തുകൊണ്ടു നീ അപ്രകാരം പറയുന്നു? മനുഷ്യന്റെ പ്രകൃതിയാലുള്ള ബോധങ്ങൾ കൊണ്ടു ക്രിസ്തുവിനെ അറിവാൻ വഹിയാത്തവണ്ണം അവൻ ദൈവത്തിൽ മറയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു പിതാവായ ദൈവം മനുഷ്യനു അവനെ വെളിപ്പെടുത്താതിരുന്നാൽ യാതൊരുത്തനും അവനെ നേരായിട്ടറിവാൻ കഴികയില്ല.

മൂഢത:—അതു നിങ്ങളുടെ വിശ്വാസം. എന്റേതു് അങ്ങനെയല്ല. എന്നാൽ നിങ്ങളെപ്പോലെ തലയ്ക്കു അത്ര മന്ദം എനിക്കില്ല എങ്കിലും എന്റെ വിശ്വാസം നിങ്ങളുടേതിനോളം നല്ലതാകുന്നു, സംശയമില്ല.

ക്രിസ്ത്യാനി:—നിന്നോടു ഒരു വാക്കുകൂടെ പറയുന്നതിനു എനിക്കു അനുവാദം തരിക. നീ ഈ കായ്ത്തെക്കുറിച്ചു അത്ര നിസ്സാരമായിട്ടു സംസാരിക്കരുതേ; എന്തെന്നാൽ പിതാവു വെളിപ്പെടുത്താതിരുന്നാൽ പുത്രനെ അറിയുന്നതിനു ഒരു മനുഷ്യനും കഴിയുന്നതല്ല എന്നു എന്റെ നല്ല കൂട്ടുകാരൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നപ്രകാരം ഞാനും ധൈര്യത്തോടുകൂടെ പറയുന്നു; എന്നു തന്നെയല്ല, ആത്മാവിനെ ക്രിസ്തുവിനോടു സംയോജി

പ്പിക്കുന്ന ആ വിശ്വാസവും നേരായുള്ളതാകുന്നു എങ്കിൽ അവന്റെ വല്ലഭത്വമുള്ള ശക്തിയുടെ വലിപ്പത്താൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതായിരിക്കണം ; മത്താ. 11. 27; 1 കൊരി. 12. 3; എഫെ. 1. 17—19. ആ വിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിയെ കുറിച്ചു പാവപ്പെട്ട മൂഢതേ നീ അറിയാതിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ ഉണരുക, നിന്റെ സ്വന്ത അരിഷ്ടത കണ്ടു കർത്താവായ യേശുവിന്റെ അരികിലേക്കു ഓടിച്ചെല്ലുക. അവൻ ദൈവം ആകകൊണ്ടു ദൈവത്തിന്റെ നീതിയാകുന്ന അവന്റെ നീതിയാൽ നീ ശിക്ഷാവിധിയിൽനിന്നു വിടുവിക്കപ്പെട്ടും.

മൂഢത:—നിങ്ങൾ തുലോം വേഗത്തിൽ നടക്കുകയാൽ, എനിക്കു നിങ്ങളോടുകൂടെ നടന്നു വരുവാൻ വഹിയാ; നിങ്ങൾ മുമ്പെ പോകുവിൻ, എനിക്കു പുറകിൽ കുറച്ചു താമസിക്കണം.

അപ്പോൾ അവർ ഇപ്രകാരം ചൊല്ലി:—

മൂഢതയേ നീ പത്തു പ്രാവശ്യം ഞങ്ങൾ നിന്നോടു ചൊല്ലിയ
ഈ നല്ല ആലോചനയെ കൈക്കൊള്ളുവാൻ കൂടുവണ്ണം
ഇനിയും ദോഷനിയ്യെന്നെ തീരുമോ അതിനെ ഇനി
നീ ധിക്കരിക്കുന്നു എങ്കിൽ, അതിനാൽ സംഭവിക്കുന്ന
മഹാ ദോഷം ക്ഷണംകൊണ്ടു അറിവാൻ ഇടവന്നിട്ടും
എടോ മനുഷ്യാ നീ കാലംപോകാതെ ഓർത്തുകൊൾക
നീ ഭയപ്പെടാതെ നില്ക്ക, ഈ നല്ല ആലോചനയെ
നല്ലതായിട്ടു കൈക്കൊണ്ടാൽ നീ രക്ഷിക്കപ്പെട്ടും ധ്രുവം
ആകയാലതിനെ കേൾക്ക അല്ലാതിനിയ്യാ അതിനെ
ധിക്കരിച്ചാൽ മൂഢതയേ നീ നഷ്ടപ്പെട്ടവനാകുമേ.

പിന്നെ ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ കൂട്ടുകാരനോടു, "കൊള്ളാം, നല്ല ആശയുള്ളവനേ വരിക, ഞാനും നീയും ഇനിയും തനിച്ചു നടക്കേണം" എന്നു പറഞ്ഞു.

അങ്ങനെ അവർ മുമ്പോട്ടു നടന്നുപോയി. മൂഢതയും മുടന്തി മുടന്തി പുറകെ ചെന്നു. അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ കൂട്ടുകാരനോടു "ഈ പാവപ്പെട്ട മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചു എനിക്കു വളരെ ദുഃഖമുണ്ടു്. അവസാനത്തിങ്കൽ അവനു ദോഷമുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാണു്" എന്നു പറഞ്ഞു.

ആശയുള്ളവൻ:—അയ്യോ! ഈ അവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കുന്നവരെ അളുകളും മുഴു കുടുംബങ്ങളും തെരുവുകളും ഞങ്ങളുടെ പട്ടണത്തിൽ ഉണ്ടു്. യാത്രക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിലും ഉണ്ടു്. എന്നാൽ ഞങ്ങളുടെ ഭാഗങ്ങളിൽ അത്ര അധികംപേരുണ്ടെങ്കിൽ, അവൻ ജനിച്ചിടത്തു എത്ര അധികം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നാണു ഞാൻ ഓർത്തുപോകുന്നതു്.

ക്രിസ്ത്യാനി:—"അവർ കാണാതിരിപ്പാനായിട്ടു് അവൻ അവരുടെ കണ്ണുകളെ അന്ധതപ്പെടുത്തി" എന്നു ദൈവവചനം പറയുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ നാം തന്നെ അല്ലെ ഉള്ളു. ഇങ്ങനെയുള്ള അളുകളെക്കുറിച്ചു നീ എന്തു വിചാരിക്കുന്നു? അവർക്കു തങ്ങളുടെ പാപങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള മനോബോധവും അതുകൊണ്ടു തങ്ങളുടെ അവസ്ഥ അപകടമുള്ളതാകുന്നു എന്നുള്ള ഭയവും ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകയില്ലയോ?

ആശയുള്ളവൻ:—നീ എന്നെക്കാൾ പ്രായം ചെന്നവനാകകൊണ്ടു് ആ ചോദ്യത്തിനു നീ തന്നെ ഉത്തരം പറയുക.

ക്രിസ്ത്യാനി:—എന്നാൽ ഞാൻ പറയാം; ചിലപ്പോൾ അവർക്കു പാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം ഉണ്ടാകുമെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു; എങ്കിലും അവർ സ്വഭാവേന മൂഢന്മാരാകകൊണ്ടു ഇങ്ങനെയുള്ള മനോബോധങ്ങൾ തങ്ങളുടെ ഗുണത്തിനായിട്ടു ഭവിക്കുന്നു എന്നറിയുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു അവർ അവയെ അവഗണിക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കുകയും, തങ്ങളുടെ സ്വന്ത ഹൃദയങ്ങളുടെ വഴികളിൽ തങ്ങളെത്തന്നെ പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടു പാക്കുയും ചെയ്യുന്നു.

ആശയുള്ളവൻ:—നീ പറയുന്നപ്രകാരം ഞാനും വിശ്വസിക്കുന്നു. ഭയം മനുഷ്യരുടെ ഗുണത്തിനു ഏറ്റവും ഉതകുന്നതും, വഴിയാത്രയ്ക്കു പോകുവാൻ ആരംഭിക്കുമ്പോൾ അവരെ നേരെ നടത്തുന്നതും ആകുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—നേരായുള്ള ഭയം ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയം ഒട്ടുമില്ല. എന്തെന്നാൽ ദൈവവചനവും അപ്രകാരം പറയുന്നു: "യഹോവയെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയം ജ്ഞാനത്തിന്റെ ആരംഭം ആകുന്നു." (സങ്ക. I. 7; 9. 10; ഇയ്യോ. 28. 28).

ആശയുള്ളവൻ:—നേരായിട്ടുള്ള ഭയത്തിന്റെ അവസ്ഥ എങ്ങനെയിരിക്കുന്നു എന്നാണു നീ പറയുന്നതു് ?

ക്രിസ്ത്യാനി:— യഥാർത്ഥമായിട്ടുള്ള അഥവാ നേരായിട്ടുള്ള ഭയം മൂന്നു വിധത്തിൽ അറിയപ്പെടുന്നു.

ഒന്നാമതു്, പാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള രക്ഷാകരമായ മനോബോധംകൊണ്ടു് അതുണ്ടാകുന്നു.

രണ്ടാമതു്, അതു രക്ഷയ്ക്കായിട്ടു മശിഹായെ മുറുകെ പിടിക്കുന്നതിനു ആത്മാവിനെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു.

മൂന്നാമതു്, അതു ദൈവത്തെക്കുറിച്ചും തന്റെ വചനത്തെയും വഴികളെയും കുറിച്ചും വലുതായുള്ളൊരു വണക്കം ആത്മാവിൽ ഉണ്ടാക്കി നിലനിറുത്തുകയും, ദൈവത്തെ അവമാനിക്കയോ, ആത്മാവിന്റെ സമാധാനത്തിനു ലംഘനം ചെയ്കയോ, പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ ദുഃഖിപ്പിക്കയോ, ശത്രുവിനു ദൂഷണം പറവാൻ ഇട കൊടുക്കയോ ചെയ്യുന്ന യാതൊരു കായ്ത്തിനെങ്കിലും ഇടത്തോട്ടോ വലത്തോട്ടോ തിരിയുന്നതിനെപ്പറ്റി ആത്മാവിൽ ഭയം ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ആശയുള്ളവൻ:—നീ നന്നായി പറഞ്ഞു. നീ പറഞ്ഞതു സത്യമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കയും ചെയ്യുന്നു. നാം ഇപ്പോൾ മയക്കം ഉണ്ടാക്കുന്ന സ്ഥലം മിക്കവാറും കഴിഞ്ഞുവോ ?

ക്രിസ്ത്യാനി:— എന്തുകൊണ്ടു്? ഈ സംസാരം ഹേതുവായിട്ടു നീ ക്ഷീണിച്ചുവോ ?

ആശയുള്ളവൻ:— ഇല്ല, സത്യം ; നാം ഇപ്പോൾ എവിടെയാകുന്നു എന്നു് അറിയേണ്ടതിനു ചോദിച്ചതത്രെ.

ക്രിസ്ത്യാനി:—അതു കഴിയുന്നതിനു നമുക്കു ഇനിയും രണ്ടു നാഴികയിൽ അധികമില്ല. എന്നാൽ നാം പറഞ്ഞുകൊണ്ടുവന്ന കായ്ത്തെക്കുറിച്ചു പറയാം. മൂഢന്മാരായുള്ളവർ തങ്ങൾക്കു ഭയമുണ്ടാക്കത്തവണ്ണമുള്ള ഈ മനോബോധങ്ങൾ തങ്ങളുടെ ഗുണത്തിനായിട്ടാകുന്നു എന്നു് അറിയായ്കകൊണ്ടു് അവയെ അടക്കിക്കളയുന്നതിനു ശ്രമിക്കുന്നു.

ആശയുള്ളവൻ :— അവയെ അടക്കുവാൻ അവർ ശ്രമിക്കുന്നതെങ്ങനെ ?

ക്രിസ്ത്യാനി :— ഒന്നാമതു്, ആ ഭയങ്ങൾ നിശ്ചയമാ

യിട്ടു ദൈവത്തിൽനിന്നുള്ളവയാകുന്നു. എങ്കിലും അവ പിശാചിൽനിന്നുള്ളവയും തങ്ങൾക്കു നാശമുണ്ടാക്കുന്നവയും ആയ കാര്യങ്ങൾ എന്നുവെച്ചു് അവയോടു മറുത്തുനില്ക്കുന്നു.

രണ്ടാമതു്, ആ പാവപ്പെട്ട മനുഷ്യക്കു വിശ്വാസം തീരെ ഇല്ലാതിരിക്കെ തങ്ങൾ വിശ്വാസം എന്നു വിചാരിക്കുന്നവയെ ഈ ഭയങ്ങൾ ക്ഷയിപ്പിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിച്ചു് അവ ഉണ്ടാകാതിരിപ്പാനായിട്ടു തങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ കഠിനപ്പെടുത്തുന്നു.

മൂന്നാമതു്, തങ്ങൾ ഭയപ്പെടേണ്ടുന്നവരല്ല എന്നു വിചാരിച്ചു് അവയ്ക്കു വിരോധമായിട്ടു് അവർ ധീരതയോടുകൂടെ നടക്കുന്നു.

നാലാമതു്, ആ ഭയങ്ങൾ തങ്ങളുടെ പഴയ സ്വയശ്രുദ്ധതയെ ഇല്ലായ്മയാക്കിക്കളയുന്നു എന്നു് അവർ കാണുന്നു. അതുകയാൽ അവർ തങ്ങളുടെസകല ശക്തിയോടുംകൂടെ അവയോടു് എതിർത്തുനില്ക്കുന്നു.

ആശയുള്ളവൻ:— എനിക്കും ഇക്കാര്യങ്ങൾ കുറെയൊക്കെ അറിയാം. ഞാൻ എന്നെ അറിയുന്നതിനു മുമ്പെ എന്റെ സ്ഥിതിയും അങ്ങനെ തന്നെ ആയിരുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:— കൊള്ളാം, നമുക്കു മൂഢതയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള കാര്യങ്ങളെ വിട്ടിട്ടു പ്രയോജനമായിട്ടുള്ള വേറൊരു കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കാം.

ആശയുള്ളവൻ:— അതിനു എനിക്കു പൂർണ്ണമനസ്സു തന്നേ; എന്നാൽ നീ തന്നേ തുടങ്ങണം.

ക്രിസ്ത്യാനി:— പത്തു സംവത്സരം മുമ്പെ മാർഗ്ഗത്തിൽ നല്ല താല്പര്യമുള്ളവനായിട്ടു നിങ്ങളുടെ ഭാഗത്തുണ്ടായിരുന്ന നിലയില്ലാത്തവൻ എന്ന ഒരുത്തനെ നീ അറിയുമോ?

ആശയുള്ളവൻ:— ഉവ്വു്; അവൻ പരമാർത്ഥത എന്ന നഗരത്തിൽനിന്നു രണ്ടു നാഴിക വഴി ദൂരെയുള്ള കൃപയില്ലായ്മ എന്ന നഗരത്തിൽ പിൻവാങ്ങി എന്ന ഒരുത്തൻ പാർക്കുന്ന മുറിയുടെ അടുത്ത മുറിയിൽ ഒരു വീട്ടിൽ തന്നെയല്ലേ പാർക്കുന്നതു്?

ക്രിസ്ത്യാനി:— അതേ, അവൻ ആ വീട്ടിൽ തന്നേ പാർത്തിരുന്നു. എന്നാൽ ആ മനുഷ്യൻ ഒരിക്കൽ തന്റെ പാപ

ത്തിൽനിന്നു് ഉണരുകയും, പാപത്തെക്കുറിച്ചും അതിനു കിട്ടുന്ന ക്രൂലിയെക്കുറിച്ചും അല്പമായിട്ടു് അറിവാനിടവരികയും ചെയ്തു എന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു.

ആശയുള്ളവൻ:— ഞാനും അങ്ങനെതന്നേ വിചാരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ എന്റെ വീടും അവന്റെ വീടും തമ്മിൽ മൂന്നു നാഴികയിൽ അധികം ദൂരമില്ലാഞ്ഞതുകൊണ്ടു് അവൻ ക്രൂടെക്കൂടെ എന്റെ അടുക്കൽ കരഞ്ഞുകൊണ്ടു വരിക പതിവായിരുന്നു. ഞാൻ ആ മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചു ദുഃഖിച്ചു സത്യം; അവനെക്കുറിച്ചു എനിക്കു അല്പം ആശയില്ലാതെയും ഇരുന്നില്ല. എങ്കിലും "കർത്താവേ, കർത്താവേ" എന്നു വിളിക്കുന്നവനെല്ലാം നല്ലവനല്ല എന്നു് ഇവന്റെ അവസ്ഥകൊണ്ടു് അറിയാം.

ക്രിസ്ത്യാനി:— അവൻ, നാം ഇപ്പോൾ പോകുന്നപ്രകാരം വഴിയാത്രയായിട്ടു പോകുന്നതിനു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു് ഒരിക്കൽ എന്നോടു് പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ഉടൻതന്നേ അവൻ തന്നെത്താൻ രക്ഷിക്കുന്നവനോടു പരിചയപ്പെട്ടു് എന്നെ അറിയാത്തവനായി ഭവിച്ചു.

ആശയുള്ളവൻ:— എന്നാൽ നാം അവനെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അവനും അവനെപ്പോലെയുള്ളവരും ഇത്രവേഗത്തിൽ പിന്നോക്കം പോകുന്നതിന്റെ കാരണമെന്തെന്നു ചിന്തിക്കാം.

ക്രിസ്ത്യാനി:— അതു വളരെ ഉപകാരമുള്ളതുതന്നേ. എന്നാൽ നീ തുടങ്ങിയാലും.

ആശയുള്ളവൻ:— അതിനു നാലു കാരണങ്ങളുണ്ടു് എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.

ഒന്നാമതു്, ഇങ്ങനെയുള്ള ആളുകളുടെ മനോബോധങ്ങൾ ഉണരുന്നു, എങ്കിലും അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾക്കു മാറ്റം ഉണ്ടാകുന്നില്ല. അതുകയാൽ അവരുടെ പാപംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഭയം മാറിപ്പോകുമ്പോൾ ദൈവഭക്തന്മാരായി തീരുന്നതിനുള്ള വിചാരവും നിന്നുപോകുന്നു. അങ്ങനെ അവർ പ്രകൃതിയാൽ തങ്ങളുടെ മുമ്പിലത്തെ അവസ്ഥയിലേക്കു വീണ്ടും തിരിയുന്നു. നായ് വല്ലതും തിന്നു ദീനം വരുമ്പോൾ, അതു തിന്ന സകലവും ഛർദ്ദിച്ചുകളയുന്നു. ഇപ്രകാരം അതു ചെ

യ്യുന്നതു നല്ല മനസ്സോട്ടുകൂടെ അല്ല; അതിന്റെ വയറിലെ ദീനംകൊണ്ടത്രെ. എന്നാൽ അതിന്റെ ദീനം മാറി അതിനു സൌഖ്യം വന്നശേഷം അതിന്റെ ആഗ്രഹം പിന്നെയും ആ ചർട്ടിയിന്മേൽ ആയിരിക്കയാൽ അതു തിരിഞ്ഞു അതുതുയും നക്കിത്തിന്നുന്നു. ഇങ്ങനെ "നായ് അതു ഛർട്ടിച്ചതിനു തിരിഞ്ഞു" (2 പത്രൊ. 2. 22) എന്നു് എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു സത്യം ആകുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെ പലരും നരകവേദനകളെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയം ഹേതുവായി സ്വർഗ്ഗത്തെക്കുറിച്ചു താല്പ ര്യമുള്ളവരായിത്തീരുന്നു; എന്നാൽ നരകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവും, ശിക്ഷയെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയവും തണുക്കുമ്പോൾ സ്വർഗ്ഗത്തിന്നായും രക്ഷയ്ക്കായുമുള്ള അവരുടെ ആഗ്രഹങ്ങളും തണുത്തു പോകുന്നു. അങ്ങനെ അവരുടെ കുറ്റബോധവും അതിനാൽ ഉണ്ടായ ഭയവും പൊയ്പോയശേഷം മോക്ഷത്തെക്കുറിച്ചും ഭാഗ്യത്തെക്കുറിച്ചുമുള്ള അവരുടെ ആഗ്രഹങ്ങളും അറുപോകയും, അവർ പിന്നെയും തങ്ങളുടെ പണ്ടത്തെ വഴിക്കു തിരികയും ചെയ്യുന്നു.

രണ്ടാമതു്, അവക്കുണ്ടാകുന്ന ഭയം തങ്ങളെ കീഴടത്തിക്കൊള്ളുന്നതായ അടിമത്വത്തിന്നടുത്ത ഭയമാകുന്നു. അവക്കു മനുഷ്യരെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയത്തെക്കുറിച്ചു ഞാൻ ഇപ്പോൾ പറയുന്നു: "എന്തെന്നാൽ മനുഷ്യഭയം ഒരു കണി ആകുന്നു." (സദൃ. 29. 25). അപ്രകാരം നരകജ്വാലകളുടെ ഭ്രമ്പൽ തങ്ങളുടെ ചെവികളിൽ മുഴങ്ങുമ്പോൾ എല്ലാം അവർ മോക്ഷത്തിനായി ബഹു താല്പര്യമുള്ളവരായി കാണപ്പെടുന്നു എങ്കിലും ആ ഭയം കുറച്ചു മാറുമ്പോൾ അവക്കു മറു വിചാരങ്ങൾ വന്നു, തങ്ങൾ അറിയാത്ത കഴുത്തിനുവേണ്ടി സകലത്തെയും നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയും തെറ്റി ഒഴിയുവാൻ വഹിയാത്തവയും ആവശ്യമില്ലാത്തവയുമായ ഉപദ്രവങ്ങളിൽ തങ്ങളെത്തന്നേ അകപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യാതിരിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം ബുദ്ധിമാന്മാരായിരിക്കുന്നതു നല്ലതെന്നു നിനച്ചു വീണ്ടും ലോകത്തോടു തന്നേ ചേർന്നുകൊള്ളുന്നു.

മൂന്നാമതു്, മാർഗ്ഗത്തിൻനിമിത്തമായിട്ടു് ഉണ്ടാകുന്ന ലജ്ജ അവരുടെ വഴിയിൽ ഒരു വിലങ്ങുതടിപോലെ കിടക്കുന്നു. അവർ നിഗളികളും ഉന്നത ഭാവമുള്ളവരും ആകുന്നു. മാർഗ്ഗം അവരുടെ കാഴ്ചയ്ക്കു ഹീനമായും നിന്ദ്യമായും ഇരിക്കു

ന്നു. അകയാൽ നരകത്തെയും വരുവാനിരിക്കുന്ന കോപത്തെയും കുറിച്ചുള്ള ഭയം ഇല്ലാതായിത്തീരുമ്പോൾ അവർ വീണ്ടും തങ്ങളുടെ മുമ്പിലത്തെ വഴിക്കു തിരിയുന്നു.

നാലാമതു്, കുറ്റത്തെയുംഅതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഭയത്തെയുംകുറിച്ചു വിചാരിക്കുന്നതു അവക്കു വ്യസനമായിരിക്കുന്നു. തങ്ങളുടെ അരിഷ്ടത തങ്ങളെ പിടിക്കുന്നതിനു മുമ്പു് അതിനെ കാണുന്നതിനു അവക്കു മനസ്സില്ല. ആദ്യം അവർ അതിനെ കാണുമ്പോൾ, ആ കഴ്ചയെ അവർ സ്നേഹിച്ചു എന്നുവരികിൽ, നീതിമാന്മാർ ഓടുന്നിടത്തോട്ടു ഓടി രക്ഷപ്പെടുന്നതിനു പക്ഷെ അവക്കു സംഗതി വരുമായിരിക്കും: എങ്കിലും മുമ്പു ഞാൻ പറഞ്ഞപ്രകാരം അവർ പാപത്തെയും ഭയത്തെയും കുറിച്ചുള്ള വിചാരങ്ങൾപോലും വെറുക്കുന്നതുകൊണ്ടു ദൈവത്തിന്റെ കോപത്തെയും ഭയങ്കരങ്ങളെയും വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ടാകുന്ന ഉണർച്ചകൾ നീങ്ങുമ്പോൾ ഉടൻ, അവൻ സന്തോഷത്തോടുകൂടെ തങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളെ കഠിനപ്പെടുത്തി, പിന്നെയും അധികമധികമായിട്ടു തങ്ങളെ കഠിനമാക്കുന്നതിനു വഴികൾ തെരഞ്ഞെടുക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—നീ ഇതിനെക്കുറിച്ചു വേണ്ടവിധത്തിൽ പറഞ്ഞു. എന്തെന്നാൽ സകലത്തിന്റെയും കാരണം അവരുടെ ഹൃദയവും മനസ്സും മാറ്റംകൂടാതിരിക്കുന്നതു തന്നെ ആകുന്നു. അകയാൽ അവർ ന്യായാധിപതിയുടെ മുമ്പാകെ നില്ക്കുന്ന ഒരു കുറ്റക്കാരനെപ്പോലെ മാത്രം ഇരിക്കുന്നു. അവൻ വിറച്ചു നടുങ്ങി തന്റെ കുറ്റത്തിൽ ഏറ്റവും മനഃപൂർവ്വമായിട്ടു അനുതപിക്കുന്നവനായി കാണപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ അതിന്റെയെല്ലാം കാരണം, ശിക്ഷയെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയമല്ലാതെ, താൻ ചെയ്ത കുറ്റത്തോടു യാതൊരു വെറുപ്പും അല്ല. എന്തെന്നാൽ അവനെ വിട്ടാൽ പിന്നെയും അവൻ ഒരു കള്ളനായിത്തീരും. അവനു മനോമാറ്റം ഉണ്ടായി എങ്കിൽ അപ്രകാരം ഭവിക്കയില്ല.

ആശയുള്ളവൻ:—എന്നാൽ അവർ പിന്തിരിഞ്ഞുപോകുന്നതിനുള്ള കാരണം ഞാൻ നിനക്കു കാണിച്ചുവല്ലോ. നീ ആയതിന്റെ വിധം എങ്ങനെ എന്നു എനിക്കു കാണിച്ചുതരിക.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ഞാൻ സസന്തോഷം അതു ചെയ്യാം.

ഒന്നാമതു്, ദൈവത്തെയും, മരണത്തെയും, വരുവാനിരിക്കുന്ന ന്യായവിധിയേയുംകുറിച്ചുള്ള ഓമ്മയിൽനിന്നു തങ്ങളുടെ വിചാരങ്ങൾ തങ്ങളിൽ അകൃംവണ്ണം അവർ വിലക്കിക്കളയുന്നു.

രണ്ടാമതു, പിന്നെ അവർ, രഹസ്യപ്രാത്ഥന കഴിക്കുക, തങ്ങളുടെ ദുർമ്മോഹങ്ങളെ അടക്കുക, ജാഗരണംചെയ്ക, പാപത്തിനായിട്ടു ദുഃഖിക്ക മുതലായിട്ടുള്ള തങ്ങളുടെ രഹസ്യമായിട്ടുള്ള മുറകളെ ക്രമേണ ഉപേക്ഷിച്ചുകളയുന്നു.

മൂന്നാമതു്, പിന്നെ അവർ ജാഗ്രതയും ശുഷ്കാന്തിയുമുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സംസർഗ്ഗം വിട്ടു അതുപേക്ഷിക്കുന്നു.

നാലാമതു്, അതിൻറശേഷം അവർ ദൈവവചനം വായിക്കുക, കേൾക്കുക, ഭക്തിക്കടുത്ത കാര്യങ്ങൾ സംസാരിക്ക മുതലായി ഇങ്ങനെയുള്ള പരസ്യമുറകൾക്കും ശീതവാന്മാരായിത്തീരുന്നു.

അഞ്ചാമതു്, ക്രൂശാതെ, മാർഗ്ഗത്തെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനു് ഒരു ഹേതു അവർക്കുണ്ടാകേണ്ടുന്നതിനായി ദൈവഭക്തിയുള്ളവരുടെപേരിൽ വല്ലതും തെറ്റായിട്ടു കണ്ടു അവരെ കുറ്റം പറയുന്നതിനു അന്വേഷിച്ചുതുടങ്ങുന്നു.

ആറാമതു്, അതുകഴിഞ്ഞു അവർ ജഡത്തിനടുത്തവരും വീണ്ടന്മാരും ദുർമ്മോഹികളുമായുള്ള മനുഷ്യരോടു ചേർന്നു അവരോടുകൂടെ സംസർഗ്ഗം ചെയ്യുന്നു.

ഏഴാമതു്, പിന്നെ അവർ ജഡത്തിനും കാമവികാരത്തിനും അടുത്ത കാര്യങ്ങൾ രഹസ്യത്തിൽ സംസാരിക്കയും, ധൈര്യപൂർവ്വം അവ ചെയ്യേണ്ടുന്നതിനായി, പരമാർത്ഥികളെന്നു വിചാരിക്കപ്പെടുന്നവരിൽ ആരിലെങ്കിലും ഇങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങൾ അവർ കാണുന്നു എങ്കിൽ സന്തോഷിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

എട്ടാമതു്, ഇതിൻറശേഷം അവർ ചില പാപങ്ങൾ ചെറിയവയെന്നു വിചാരിച്ചു പരസ്യമായിട്ടു അവ ചെയ്യുതുടങ്ങുന്നു.

ഒമ്പതാമതു്, പിന്നെ അവർ കഠിനഹൃദയന്മാരായ
ത്തീൻ യഥാർത്ഥമായ തങ്ങളുടെ സ്വന്ത അവസ്ഥയെ മുഴുവനും
വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ അത്ഭുതമാന്ന കരുണ
മൂലം അവർ വിടുവിക്കപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിൽ അവർ അരിഷ്ടത
യുടെ അഗാധത്തിൽ പിന്നെയും മുങ്ങി തങ്ങളുടെ സ്വന്ത വ
ഞ്ചനകൾമൂലം എന്നേക്കും നശിച്ചുപോകയും ചെയ്യുന്നു.

പത്തൊമ്പതാം അദ്ധ്യായം

ബയൂലാ എന്ന ദേശം അറുകടവു്

പിന്നെ ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതെന്തെ
ന്നാൽ, സഞ്ചാരികൾ ഈ സമയംകൊണ്ടു മയക്കം ഉണ്ടാക്കുന്ന
സ്ഥലം കഴിഞ്ഞു, ബയൂലാ എന്ന ദേശത്തു വന്നു. യെശ. 52.
4—12; ഉത്ത. 2. 10—12. അവിടത്തെ കാറ്റു വളരെ ഇ
മ്പകരവും സന്തോഷകരവുമായിരുന്നു. അവരുടെ വഴി ഇ
തിന്റെ മദ്ധ്യക്കൂടെ കിടന്നിരുന്നതുകൊണ്ടു, അവർ കുറേ
നേരം അവിടെ ഇരുന്നു തങ്ങളെതന്നേ ആശ്വസിപ്പിച്ചു. അ
യുമല്ല, അവർ അവിടെ പക്ഷികളുടെ പാട്ടും കാട്ടുപ്രാവിന്റെ
ശബ്ദവും ഇടവിടാതെ കേട്ടു. ദിവസംതോറും പുഷ്പങ്ങൾ ഭൂ
മിയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതും അവർ കണ്ടു. ആ ദേശത്തു സൂ
ര്യൻ രാവും പകലും പ്രകാശിക്കുന്നു. ആകയാൽ ഇതു മരണ
നിഴലിൻ താഴ്വരയും നിരാശ്രയമല്ലന്റെ അർത്ഥിക്കും അ
പ്പുറമായിരുന്നു. ആ സ്ഥലത്തുനിന്നു അവർക്കു സംശയക്കോട്ട
കാണ്മാൻപോലും കഴിഞ്ഞില്ല. അവിടെവച്ചു തങ്ങൾ പോ
കുന്ന പട്ടണം അവർക്കു ദൃശ്യമായിത്തുടങ്ങി. എന്നു മാത്രമല്ല,
ആ പട്ടണത്തിലെ കുടിയാനവന്മാരിൽ ചിലരെ കാണ്മാനും
ഇടയായി. എന്തെന്നാൽ ആ ദേശം മോക്ഷത്തിന്റെ അർ
ത്തിക്കായിരുന്നതുകൊണ്ടു പ്രകാശമുള്ളവർ എപ്പോഴും അവി
ടെ ഇറങ്ങി നടക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ആ ദേശത്തുവച്ചു മണവാ
ളനും മണവാട്ടിയും തമ്മിലുള്ള ഉടമ്പടിയും പുതുക്കപ്പെട്ടു.
അതുമല്ല അവിടെ "മണവാളൻ മണവാട്ടിയുടെമേൽ സ
ന്തോഷിക്കുന്നപ്രകാരംതന്നെ അവരുടെ ദൈവം അവരുടെ
മേൽ സന്തോഷിക്കുന്നു." അവിടെ അവർക്കു ധാന്യംകൊണ്ടും

വീഞ്ഞുകൊണ്ടും അവശ്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ അവർ തങ്ങളുടെ വഴിയാത്രയിലെല്ലാം അന്വേഷിച്ചുവന്ന സകലവും അ സ്ഥലത്തു പരിപൂർണ്ണമായിട്ടു അവർക്കു കിട്ടി. "ഇതാ നിന്റെ രക്ഷ വരുന്നു; ഇതാ, അവന്റെ പ്രതിഫലം അവനോടുകൂടെ ഉണ്ടു എന്നു സീയോന്റെ പുത്രിയോടു പറവിൻ" എന്നു പട്ടണത്തിൽനിന്നു വിളിച്ചുപറയുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ—ഉരത്ത ശബ്ദങ്ങൾതന്നെ—അവർ അവിടെവച്ചുകേട്ടു. അവിടെ ദേശത്തുള്ള സകല കുടിയാന്മാരും "അവരെ വിശുദ്ധജനമെന്നും; യഹോവയാൽ വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടവരെന്നും, അന്വേഷിക്കപ്പെട്ടവരെന്നും" വിളിച്ചു.

എന്നാൽ അവർ ആ ദേശത്തുകൂടെ നടന്നുപോകുമ്പോൾ, മോക്ഷരാജ്യത്തുനിന്നു തുലോം ദൂരമായിരുന്ന ഭാഗങ്ങളിൽ വച്ചു അവർക്കുണ്ടായിരുന്നതിനെക്കാൾ അധികസന്തോഷം അനുഭവമായിരുന്നു. പട്ടണത്തോടു അടുത്തടുത്തു ചെല്ലുന്തോറും അവർ അതിനെ കുറെക്കൂടെ തെളിവായിട്ടു കാണുകയും ചെയ്തു. അതു മുത്തുകൾകൊണ്ടും വിലയേറിയ രത്നങ്ങൾകൊണ്ടും പണിയപ്പെട്ടിരുന്നു. അതിന്റെ തെരുവുകളും സ്വർണ്ണംകൊണ്ടു പടുത്തിരുന്നു. ആകയാൽ ആ പട്ടണത്തിനു സ്വഭാവേന ഉള്ള മഹത്വം ഹേതുവായിട്ടും, സൂര്യരശ്മികൾ അതിന്മേൽ വീശിയിരുന്നതുകൊണ്ടും ക്രിസ്ത്യാനി അവിടെ എത്തിച്ചേരുവാനുള്ള ആഗ്രഹംകൊണ്ടു വിവശനായി വീണു. ആശയുള്ളവനും ആ വിവശത ഒന്നോ രണ്ടോ പ്രാവശ്യം ഉണ്ടായി. ആകയാൽ അവിടെ അവർ കുറച്ചുനേരം കിടന്നു. തങ്ങളുടെ വ്യസനം ഹേതുവായിട്ടു "നിങ്ങൾ എന്റെ പ്രിയനെ കണ്ടെത്തുന്നു എങ്കിൽ, ഞാൻ സ്നേഹംകൊണ്ടു പരവശനായിരിക്കുന്നു എന്നു നിങ്ങൾ അവനോടു അറിയിപ്പിൻ" എന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

അനന്തരം അവർ കുറച്ചു ശക്തിപ്രാപിച്ചു തങ്ങളുടെ പ്രയാസങ്ങൾ സഹിപ്പാൻ പ്രാപ്തന്മാരായ ശേഷം, തങ്ങളുടെ വഴിയെ നടന്നു, വീണ്ടും അടുത്തടുത്തു ചെന്നു. അവിടെ തോപ്പുകളും മുന്തിരിത്തോട്ടങ്ങളും പൂന്തോട്ടങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവയുടെ വാതിലുകൾ രാജവഴിക്കു നേരെ തുറന്നിരുന്നു. എന്നാൽ അവർ ആ സ്ഥലങ്ങളിൽ എത്തിയപ്പോൾ

തോട്ടക്കാരൻ വഴിയിൽ നിന്നിരുന്നു. വഴിക്കാർ അവനോട്ട "ഈ ഭംഗിയുള്ള തോപ്പുകളും മുന്തിരിത്തോട്ടങ്ങളും ആക്കള്ളവ?" എന്നു ചോദിച്ചു. അവൻ ഉത്തരമായിട്ടു, "അവ രാജാവിനുള്ളവയും തന്റെ സ്വന്ത ഇഷ്ടത്തിനായിട്ടും വഴിക്കാരുടെ ആശ്വാസത്തിനായിട്ടും ഇവിടെ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടവയും ആകുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. അതിന്റെശേഷം തോട്ടക്കാരൻ അവരെ ആ മുന്തിരിത്തോട്ടങ്ങളിലേക്കു കൊണ്ടുചെന്നു, അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന മധുരമുള്ള കനികളെ ഭക്ഷിച്ചു ആശ്വസിച്ചുകൊൾവാൻ അവരോട്ട പറഞ്ഞു. പിന്നെയും അവൻ അവക്കു രാജാവു വിലാസുന്ന സ്ഥലങ്ങളെയും, അദ്ദേഹം ഇരിപ്പാൻ ഇഷ്ടപ്പെടാറുള്ള ശാലകളെയും കാണിച്ചു. അനന്തരം അവർ അവിടെ പാർത്തു ഉറങ്ങി.

എന്നാൽ ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതെന്തെന്നാൽ, അവർ അതേവരെയുള്ള തങ്ങളുടെ വഴിയാത്രയിൽ സംസാരിച്ചതിനെക്കാൾ അധികം ഈ സമയത്തു തങ്ങളുടെ ഉറക്കത്തിൽ സംസാരിച്ചു. ഞാൻ അതിനെക്കുറിച്ചു ആശ്ചര്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, തോട്ടക്കാരൻ എന്നോട്ട "നീ ഈ കാര്യത്തിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നതു എന്തിനു? ഇതു ഈ തോട്ടങ്ങളിലുള്ള മുന്തിരിപ്പഴങ്ങളുടെ വിശേഷതയാകുന്നു. അവ എത്രയും മധുരമുള്ളവയാകകൊണ്ടു ഉറങ്ങി കിടക്കുന്നവരുടെ ചുണ്ടുകളെയും സംസാരിക്കുമാറാക്കുന്നു."

അവർ ഉണർന്നതിന്റെശേഷം പട്ടണത്തിലേക്കു കേറിച്ചെല്ലുന്നതിനു ഭാവിച്ചു എന്നു ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടു. എന്നാൽ മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം, പട്ടണത്തിന്മേൽ സൂര്യൻ ഏറ്റവും ശോഭയോടുകൂടെ ഉദിച്ചു പ്രകാശിച്ചതുകൊണ്ടും, പട്ടണം മുഴുവനും സ്വർണ്ണമയമായിരുന്നതുകൊണ്ടും, അവക്കു നോക്കുന്നതിനായിട്ടു ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു കണ്ണാടിയിൽകൂടി അല്ലാതെ തങ്ങളുടെ സ്വന്ത കണ്ണുകൾകൊണ്ടു അതിനെ നോക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വെളി. 21. 8; 2കൊരി. 3. 18. അങ്ങനെ അവർ പോകുമ്പോൾ സ്വർണ്ണംപോലെ ശോഭയുള്ള വസ്ത്രം ഉടുത്തവരായ രണ്ടു മനുഷ്യർ അവരെ എതിരേറ്റതായി ഞാൻ കണ്ടു. അവരുടെ മുഖങ്ങളും മിന്നൽപോലെ പ്രകാശിച്ചു.

ഇവർ ആ വഴിക്കാരോട്ട, "നിങ്ങൾ എവിടെനിന്നു വരുന്നു?" എന്നു ചോദിച്ചു. അവർ അതു അവരോട്ട പറഞ്ഞു. പിന്നേയും അവർ അവരോട്ട "നിങ്ങൾ പാർത്തിരുന്നതു എവിടെ?" എന്നും, "നിങ്ങൾക്കു വഴിയിൽവച്ചു എന്തെല്ലാം വൈഷമ്യങ്ങളും, ആപത്തുകളും, അശ്വാസങ്ങളും, സന്തോഷങ്ങളും ഉണ്ടായി?" എന്നും ചോദിച്ചു. അവർ അതെല്ലാം അവരോട്ട പറഞ്ഞു. പിന്നെ അവരെ എതിരേറ്റ മനുഷ്യർ അവരോട്ട, "ഇനിയും നിങ്ങൾക്കു രണ്ടു വൈഷമ്യങ്ങൾക്കുടെ വന്നു സംഭവിക്കും; അതിന്റെശേഷം നിങ്ങൾക്കു പട്ടണത്തിൽ ചെല്ലാം" എന്നു പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനിയും അവന്റെ കൂട്ടുകാരനും ആ മനുഷ്യർ തങ്ങളോട്ടുകുടെ പോരേണമെന്നു അപേക്ഷിച്ചു. എന്നാൽ അവർ അവരോട്ട, "ഞങ്ങൾ പോരാം, എങ്കിലും നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ സ്വന്ത വിശ്വാസംകൊണ്ടു തന്നെ ആ വിഷമങ്ങളിന്മേൽ വിജയം നേടണം" എന്നു പറഞ്ഞു. അങ്ങനെ അവർ വഴിയിൽ കണാകുന്നിടത്തു ചെല്ലുന്നതുവരെയും ഒരുമിച്ചു നടന്നുപോയതായി ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടു.

എന്നാൽ വീണ്ടും ഞാൻ കണ്ടതെന്തെന്നാൽ അവർക്കും വാതിലിനും മദ്ധ്യേ ഒരു[1] നദിയുണ്ടായിരുന്നു. അതു കടന്നു പോകുന്നതിനു പാലമില്ലായിരുന്നു; നദി വളരെ ആഴമുള്ളതുമായിരുന്നു. അതുകയാൽ ആ വഴിക്കാർ ഈ നദി കണ്ട ഉടൻതന്നെ ഏറ്റവും അസ്വാളിച്ചു. എന്നാൽ അവരോട്ടുകുടെ പോയ മനുഷ്യർ, "നിങ്ങൾ ഇതിൽക്കുടി പോയേ കഴിയു; അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കു വാതിൽക്കൽ ചെല്ലുവാൻ സാധിക്കയില്ല" എന്നു പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ ആ വഴിക്കാർ "വാതിൽക്കൽ ചെല്ലുന്നതിനു വേറൊരു വഴിയുമില്ലയോ?" എന്നു ചോദിച്ചു. അതിനു അവർ ഉത്തരമായിട്ട "ഉണ്ടു, എങ്കിലും ഹാനോക്കു" എന്നും ഏലീയാ എന്നും രണ്ടുപേർ അല്ലാതെ മറ്റൊരുത്തനും ലോകാരംഭം മുതൽ ഇതുവരെയും ആ വഴിയെ ചെല്ലുന്നതിനു

1. ഈ നദി എന്നതിന്റെ അർത്ഥം മരണം എന്നാണ്.

അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല" എന്നും, "ഒട്ടുവിലത്തെ കാഹളം ധ്വനിക്കുന്നതുവരെ അനുവദിക്കപ്പെടുകയുമില്ല" എന്നും പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ആ സഞ്ചാരികൾ, പ്രത്യേകിച്ചു ക്രിസ്ത്യാനി ചഞ്ചലപ്പെട്ടു തുടങ്ങി. ആ നദിയിൽനിന്നു രക്ഷപെടുന്നതിനുള്ള നഴി വല്ലതും ഉണ്ടോ എന്നറിവാൻ അവർ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും നോക്കി ; എങ്കിലും അവർ ഒന്നും കണ്ടില്ല. പിന്നെ അവർ ആ മനുഷ്യരോടു " വെള്ളങ്ങൾ എല്ലാം ഒരുപോലെ ആഴമുള്ളവയാകുന്നുവോ? എന്നു ചോദിച്ചു. അവർ ഉത്തരമായിട്ടു "അല്ല, എങ്കിലും ഞങ്ങൾക്കു നിങ്ങളെ സഹായിച്ചുകൂടാ. നിങ്ങൾ ഈ സ്ഥലത്തിന്റെ രാജാവിന്മേൽ വയ്ക്കുന്ന വിശ്വാസത്തിനു തക്കതായിട്ടു, നിങ്ങൾ ആഴം കുടിയും കുറഞ്ഞും കാണും" എന്നു പറഞ്ഞു.

പിന്നെ അവർ വെള്ളത്തിലിറങ്ങുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഇരുവരും ഇറങ്ങി ; എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനി മുങ്ങിത്തുടങ്ങി ; തന്റെ നല്ല സ്നേഹിതനായ ആശയുള്ളവനോടു "ഞാൻ ആഴമുള്ള വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിപ്പോകുന്നു, ഓളങ്ങൾ എന്റെ തലയ്ക്കുമീതെ കടക്കുന്നു, അവന്റെ തിരമാലകളും എന്റെ മീതെ കടന്നുപോകുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ ആശയുള്ളവൻ "എന്റെ സഹോദരാ ധൈര്യമായിരിക്ക, അടി ഞാൻ കാണുന്നു, അതു നല്ലതായുമിരിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനി "ഹാ, എന്റെ സ്നേഹിതാ, മരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ദുഃഖം എന്നെ ചുറ്റും വളഞ്ഞിരിക്കുന്നു ; പാലും തേനും ഒഴുകുന്ന ദേശം ഞാൻ കാണുകയില്ല" എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനെ ഒരു വലിയ അന്ധകാരവും ഭയവും ക്രിസ്ത്യാനിയുടെമേൽ വീഴുകയാൽ തന്റെ മുമ്പിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതൊന്നും അവനു കാണ്മാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പിന്നെയും അവനു വലിയ ബോധക്കേടുണ്ടായി. ആയതു കൊണ്ടു മുമ്പിൽ തന്റെ വഴിയാത്രയിൽ തനിക്കു ലഭിച്ച ആ നല്ല ആശ്വാസങ്ങൾ ഓർപ്പാനോ, അവയെക്കുറിച്ചു സംസാരിപ്പാനോ അവനു കഴിഞ്ഞില്ല. അവൻ പറഞ്ഞ വചനങ്ങളെല്ലാം താൻ ആ നദിയിൽവച്ചു മരിച്ചുപോകുമെന്നും, വാതിലിങ്കൽ ചെന്നു കയറുന്നതിനു ഒരിക്കലും സംഗതിവരികയില്ല എന്നും ഉള്ള ഭയവും മനോവിഷാദവും അവനുണ്ടാ

യിരുന്നു എന്നു കാണിക്കത്തക്കവയായിരുന്നു. അവൻ സഞ്ചാരിയാകുവാൻ തുടങ്ങിയതിനു മുമ്പും അതിൽ പിന്നെയും ചെയ്തിട്ടുള്ള പാപങ്ങളെക്കുറിച്ചു അവിടെവച്ചു വിചാരിച്ചു ദുഃഖിച്ചു എന്നു അവന്റെ അടുത്തുനിന്നവർ അറിഞ്ഞു. ഇതു ക്രൂടാതെയും അവൻ ക്രൂരികളെയും മ്ലേച്ഛാത്മാക്കളെയും കണ്ടു ഭയപ്പെട്ടു എന്നു അപ്പഴപ്പോൾ അവൻ പറഞ്ഞ വചനങ്ങളിൽ നിന്നു വ്യക്തമായിരുന്നു.

ആയതുകൊണ്ടു അവിടെ ആശയുള്ളവനു തന്റെ സഹോദരന്റെ തല വെള്ളത്തിനു മീതെ നിറുത്തുന്നതിനു അധികമായ പ്രയാസം ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൻ ചിലപ്പോൾ അശേഷം മുങ്ങിപ്പോകയും, കുറച്ചു കഴിയുമ്പോൾ ജീവൻ പകുതി പോയവനായിട്ടു പൊങ്ങിവരികയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ആശയുള്ളവൻ അവനോടു, "സഹോദരാ, ഞാൻ വാതിലും നമ്മെ കൈക്കൊള്ളുന്നതിനായി നില്ക്കുന്ന ആളുകളെയും കാണുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു അവനെ ആശ്വസിപ്പിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനി ഉത്തരമായിട്ടു "അതു നിന്നെ ആകുന്നു, അവർ കൈക്കൊൾവാനായിട്ടു നില്ക്കുന്നതു നിന്നെ ആകുന്നു. ഞാൻ നിന്നെ അറിഞ്ഞ നാൾമുതൽ ഇതുവരെക്കും നീ ആശയുള്ളവനായിരിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. അവൻ ക്രിസ്ത്യാനിയോടു, "നീയും അങ്ങനെതന്നെ ആയിരിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനി "ഹാ സഹോദരാ! ഞാൻ നീതിമാനായിരുന്നു എങ്കിൽ അവൻ ഇപ്പോൾ എനിക്കു സഹായിക്കുന്നതിനായിട്ടു വരുമായിരുന്നു—എന്നാൽ എന്റെ പാപങ്ങളുടെ നിമിത്തമായിട്ടു അവൻ എന്നെ ഒരു കണിയിൽ അകപ്പെട്ടുത്തി, എന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചുമിരിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ആശയുള്ളവൻ പറഞ്ഞതെന്തെന്നാൽ "എന്റെ സഹോദരാ, അവരുടെ മരണത്തിൽ ബന്ധനങ്ങൾ ഇല്ല, എന്നാൽ അവരുടെ ബലം സ്ഥിരമുള്ളതാകുന്നു; അവർ മറ്റുള്ള മനുഷ്യർ എന്നപോലെ ഉപദ്രവത്തിൽ അകപ്പെടുന്നില്ല; മറ്റു മനുഷ്യരോടുകൂടെ അവർ ബാധിക്കപ്പെടുന്നതുമില്ല" എന്നു ദുഷ്കരമായതെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വാക്യം നീ തീരെ മറന്നുപോയി. ഈ വെള്ളങ്ങളിൽ നിനക്കുണ്ടാകുന്ന അനർത്ഥങ്ങളും ഞെരുക്കങ്ങളും ദൈവം നിന്നെ കൈവിട്ടുകളഞ്ഞു എന്നുള്ളതിനു യാതൊരു

അടയാളവുമല്ല. എന്നാൽ നീ അവന്റെ നാമമൂലം ഇതിനു മുൻപു അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ള ഗുണങ്ങൾ ഓർത്തു്, ഈ നിന്റെ ഞെരുക്കങ്ങളിൽ അവന്റെമേൽ ശരണം വയ്ക്കുമോ എന്നു നിന്നെ ശോധനചെയ്യുന്നതിനായിട്ടു അയക്കപ്പെട്ട വയത്രെ.”

ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതെന്തെന്നാൽ, ക്രിസ്ത്യാനി കുറച്ചുനേരം എന്തോ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അശയുള്ളവൻ അവനോടു, “ധൈര്യമായിരിക്കു, യേശുക്രിസ്തു നിന്നെ സൌഖ്യമാക്കുന്നു” എന്നുകൂടെ പറഞ്ഞു. ഉടനെ ക്രിസ്ത്യാനി ഒരു മഹാശബ്ദത്തോടുകൂടെ “ഹാ ഞാൻ അവനെ വീണ്ടും കാണുന്നു! ‘നീ വെള്ളങ്ങളിൽകൂടെ കടന്നുപോകുമ്പോൾ, ഞാൻ നിന്നോടുകൂടി ഇരിക്കും; നീ നദികളിൽകൂടി കടന്നുപോകുമ്പോൾ അവ നിന്റെ മീതെ കവിയുകയില്ല’ എന്നു അവൻ എന്നോടു പറയുന്നു” എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവർ ഇരുവരും ധൈര്യമുള്ളവരായി; അവർ നദിക്കു അക്കരെ ചെല്ലുന്നതുവരെയും ശത്രു ഒരു കല്ലുപോലെ മൌനമായിരുന്നു. അതുകയാൽ ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ കാൽ ഉറപ്പിച്ചു നില്ക്കുന്നതിനു സ്ഥലം കണ്ടു. അങ്ങനെ നദിയിൽ ശേഷമുണ്ടായിരുന്ന ഭാഗങ്ങൾ അഴം കുറഞ്ഞവയായിരുന്നു. അവർ കടന്നുപോകയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ അക്കരെ അറുവക്കത്തു തങ്ങൾക്കായിട്ടു കാത്തിരുന്ന പ്രകാശവാന്മാരായ ആ രണ്ടു മനുഷ്യരെ പിന്നെയും അവർ കണ്ടു. അവർ നദിയിൽനിന്നു കരേറിയ ഉടനെ ആ മനുഷ്യർ അവർക്കു വന്ദനംചൊല്ലി “രക്ഷപ്രാപിപ്പാനുള്ളവരുടെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കായിട്ടു അയക്കപ്പെടുന്ന സേവകാത്മാക്കൾ ആകുന്നു” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതിന്റെ ശേഷം അവർ വാതിലിനു നേരെ നടന്നു.

എന്നാൽ ആ പട്ടണം ബലമുള്ളൊരു മലയിന്മേൽ സ്ഥാപിതമായിരുന്നു. എങ്കിലും ആ സഞ്ചാരികളെ കൈക്കു പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നതിനായിട്ടു രണ്ടു പേർക്കുടെ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു അവർ എളുപ്പത്തിൽ ആ മല കയറിപ്പോയി. ആ നദിയിൽ നിന്നു കയറിയപ്പോൾ അവർ ധരിച്ചിരുന്ന വസ്ത്രങ്ങൾ അവിടെ ഉപേക്ഷിച്ചുകളഞ്ഞിട്ടാണു് യാത്ര തുടർന്നതു്.

അവർ നദിയിൽ ഇറങ്ങിയതു അവയോടുകൂടെ ആയിരുന്നു. അതിൽനിന്നു കരേറിയതോ അവ കൂടാതെ ആയിരുന്നു. ആ പട്ടണം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു മേഘങ്ങളെക്കാളും ഉന്നതമായ ഒരു മലമേൽ ആയിരുന്നു എങ്കിലും അവർ അതിശീഘ്രമായി കരേറിപ്പോയി. ഇങ്ങനെ അവർ നദിയിൽനിന്നു രക്ഷപെട്ടതുകൊണ്ടും, തങ്ങളോടൊരുമിച്ചു പോകുന്നതിനു ഇത്ര മഹത്വമുള്ള ക്രൂടികരെ ലഭിച്ചതുകൊണ്ടും ആശ്വസിച്ചു തങ്ങളുടെ യാത്രയിൽ വളരെ ഉല്ലാസത്തോടുകൂടി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു ആകാശമാർഗ്ഗത്തിലൂടെ കരേറിപ്പോയി.

അവർക്കു പ്രകാശമായി വിളങ്ങുന്നവരുമായി ഉണ്ടായിരുന്ന സംസാരം ആ സ്ഥലത്തിന്റെ മഹത്വത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. "ആ സ്ഥലത്തിന്റെ ഭംഗിയും മഹത്വവും പറയപ്പെടുവാൻ വഹിയാത്തവണ്ണമുള്ളവയാകുന്നു എന്നു അവർ ആ സഞ്ചാരികളോടു പറഞ്ഞു. 'സീയോൻപർവ്വതവും സ്വർഗ്ഗീയയെരുശലേമും, അനേകായിരം ദൈവദൂതന്മാരുടെ സമ്പൂസംഘവും, സിദ്ധന്മാരായ നീതിമാന്മാരുടെ ആത്മാക്കളും' എബ്രാ. 12: 22–24 അവിടെയുണ്ടു; നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ദൈവത്തിന്റെ പറുദീസായിലേക്കു പോകുന്നു. അവിടെ നിങ്ങൾ ജീവന്റെ വൃക്ഷത്തെ കാണും; എക്കാലത്തും അക്ഷയമായ അതിന്റെ ഫലങ്ങളിൽനിന്നു നിങ്ങൾ ഭക്ഷിക്കും. അവിടെ നിങ്ങൾ ചെല്ലുമ്പോൾ വെള്ള നിലയങ്കികൾ നിങ്ങൾക്കു നല്കപ്പെടും. നിങ്ങളുടെ നടപ്പും സംസാരവും എന്നും എന്നെന്നേക്കും രാജാവിനോടുകൂടെ ആയിരിക്കും. വെളി. 2. 7; 3. 4, 5; 22. 5 നിങ്ങൾ താഴെ ഭൂമിയിൽ ആയിരുന്നപ്പോൾ അവിടെ കാണാറുണ്ടായിരുന്നദുഃഖം, രോഗം, തെരുക്കം, മരണം ഇങ്ങനെയുള്ളവ ഒന്നുംതന്നേ അവിടെ കാണുകയില്ല. എന്തെന്നാൽ 'മുമ്പിലത്തെ കഷ്ടങ്ങൾ മറന്നുപോയി' നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ വരുവാനുള്ള ദോഷത്തിൽനിന്നു ദൈവം രക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നവരും ഇപ്പോൾ 'അവനവന്റെ നേരിൽ നടന്ന തങ്ങളുടെ കിടക്കകളിൽ സ്വസ്ഥതപ്പെടുന്നവരു'മായ അബ്രാഹാമിന്റെയും, യിസ്ഹാക്കിന്റെയും യാക്കോബിന്റെയും, ദീർഘദർശിമാരുടെയും, അടുക്കലേക്കു പോകുന്നു." അപ്പോൾ ആ മനുഷ്യർ അവരോടു, "ഞങ്ങൾ ആ പരിശുദ്ധസ്ഥലത്തു് എന്തു ചെയ്യേണം" എന്നു ചോദിച്ചു. അ

വർ അതിനുത്തരമായിട്ട് പറഞ്ഞതു "നിങ്ങൾ അവിടെ നിങ്ങളുടെ സകല പ്രയത്നങ്ങൾക്കായിട്ടും ആശ്വാസം പ്രാപിച്ചു, നിങ്ങളുടെ സകല ദുഃഖങ്ങൾക്കായിട്ടും സന്തോഷിക്കണം. നിങ്ങൾ വിതച്ചിട്ടുള്ള നിങ്ങളുടെ സകല പ്രാർത്ഥനകളുടെയും കണ്ണുനീരുകളുടെയും വഴിയിൽ രാജാവിന്റെ നിമിത്തമായിട്ട് നിങ്ങൾ അനുഭവിച്ച കഷ്ടതകളുടെയും ഫലങ്ങൾ നിങ്ങൾ കൊയ്യണം. അവിടെ നിങ്ങൾ പൊൻകിരീടങ്ങൾ ധരിച്ചു", പരിശുദ്ധനായവന്റെ മുഖപ്രസാദവും ദർശനവും ഇടവിടാതെ അനുഭവിക്കണം. ഗലാ. 6. 7, 8 ഭൂമിയിൽ വച്ചു നിങ്ങളുടെ ശരീരക്ഷീണത ഹേതുവായിട്ട് വലിയ പ്രയാസത്തോടുകൂടെ സേവിപ്പാൻ നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിച്ചവനെ അവിടെ സ്തുതിയോടും, ആരാധനയോടും, സ്തോത്രത്തോടുംകൂടെ സദാനേരവും സേവിക്കണം. അവിടെ നിങ്ങളുടെ കണ്ണുകൾ സ്വപ്നവല്ലഭനായിരിക്കുന്നവനെ കണ്ടും, നിങ്ങളുടെ ചെവികൾ അവന്റെ സന്തോഷകരമായുള്ള സ്വരം കേട്ടും ആനന്ദം അനുഭവിക്കും. നിങ്ങളുടെ മുമ്പെ അവിടേക്കു പോയിരിക്കുന്ന നിങ്ങളുടെ സ്നേഹിതന്മാരെ വീണ്ടും അവിടെ നിങ്ങൾ കാണും. നിങ്ങളുടെ പിന്നാലെ ആ പരിശുദ്ധസ്ഥലത്തേക്കു വരുന്ന എല്ലാവരേയും സന്തോഷത്തോടുകൂടെ അവിടെ നിങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളും. അവിടെ നിങ്ങൾ മഹത്വവും മാഹാത്മ്യവും ധരിച്ചവരായി, മഹത്വത്തിന്റെ രാജാവിനോടുകൂടെ സഞ്ചരിപ്പാൻ തക്കയോഗ്യതയുള്ള വാഹനങ്ങളിൽ ആഡംബരങ്ങളോടുകൂടെ നടക്കും. അവൻ കാറിൻ ചിറകുകളിന്മേൽ എന്നപോലെ മേഘങ്ങളിൽ കാഹളനാദത്തോടുകൂടെ എഴുന്നെള്ളിവരുമ്പോൾ, നിങ്ങൾ അവനോടുകൂടെ വരും; ന്യായാസനത്തിന്മേൽ അവൻ ഇരിക്കുമ്പോൾ നിങ്ങളും അവന്റെ അരികെ ഇരിക്കും. അന്യായം പ്രവർത്തിക്കുന്ന എല്ലാവരുടെമേലും അവൻ വിധി കല്പിക്കുമ്പോൾ അവർ ആത്മാക്കളാകട്ടെ മനുഷ്യരാകട്ടെ അവരുടെമേൽ പറയപ്പെട്ടന്ന ആ ന്യായതീർപ്പിനെ നിങ്ങളും ശരിവയ്ക്കുന്നവരാകും. എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ അവർ അവന്റെയും നിങ്ങളുടെയും ശത്രുക്കളായിരുന്നു പിന്നെയും അവൻ പട്ടണത്തിലേക്കു വീണ്ടും എഴുന്നെള്ളുമ്പോൾ കാഹളസ്വരത്തോടുകൂടെ

നിങ്ങളും പോയി, എന്നും അവനോടുകൂടെ ഇരിക്കുകയും ചെയ്യും." 1തെസ്സ. 4. 13—17 ; യൂദാ. 14, 15 1കൊരി. 6. 2, 3.

അവർ ഇങ്ങനെ വാതിലിനു സമീപിച്ചപ്പോൾ, ഇതാ സ്വർഗ്ഗസേനകളുടെ ഒരു കൂട്ടം അവരെ എതിരേല്പാനായിട്ടു പുറപ്പെട്ടുവന്നു. അവരോടു പ്രകാശമായി വിളങ്ങുന്ന അരണ്ടാളുകൾ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. "ഇവർ ഭൂമിയിൽ ആയിരുന്നപ്പോൾ നമ്മുടെ കർത്താവിനെ സ്നേഹിച്ചു, അവന്റെ പരിശുദ്ധനാമത്തിന്റെ നിമിത്തമായി സകലത്തെയും ഉപേക്ഷിച്ചുകളഞ്ഞവരാകുന്നു ; ഇവരെ കൊണ്ടുവരുവാനായിട്ടു് അവൻ ഞങ്ങളെ അയച്ചു ; എന്നാൽ അവർ അകത്തു ചെന്നു സന്തോഷത്തോടുകൂടെ തങ്ങളുടെ വീണ്ടെടുപ്പുകാരന്റെ മുഖത്തു നോക്കേണ്ടുന്നതിനായിട്ടു, ഞങ്ങൾ അവരുടെ വഴിയാത്രയിൽ ഇവിടെവരെ അവരെ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു." അപ്പോൾ സ്വർഗ്ഗസേനകൾ ഒരു വലിയ ആർപ്പിട്ടു, "കുഞ്ഞാടിന്റെ കല്യാണസദ്യയ്ക്കു ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ" എന്നു പറഞ്ഞു. ഈ സമയത്തു രാജാവിന്റെ (വെളി. 19. 9) കാഹളക്കാരിൽ പലരും വെണ്മയും പ്രകാശവും ഉള്ള വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചവരായി ഇവരെ എതിരേല്പാനായിട്ടു പുറപ്പെട്ടുവന്നു. അവർ തങ്ങളുടെ കാഹളങ്ങളിൽ ഇമ്പകരമായുള്ള ഉരത്ത നാദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചപ്പോൾ അവ സ്വർഗ്ഗമാകെ മാറ്റൊലിക്കൊണ്ടു. ഈ കാഹളക്കാർ ക്രിസ്ത്യാനിക്കും അവന്റെ കൂട്ടുകാരനും വന്ദനം ചൊല്ലി, "നിങ്ങൾ ലോകത്തെ വിട്ടുപോന്നതിനാൽ ഞങ്ങൾക്കു പതിനായിരം മടങ്ങു സന്തോഷമായിരിക്കുന്നു" എന്നു ആർപ്പോടും കാഹളനാദത്തോടും കൂടെ പറഞ്ഞു.

ഇതു കഴിഞ്ഞശേഷം അവർ ഇവരെ മുറ്റും വളഞ്ഞു. ആകാശമാർഗ്ഗത്തിലൂടെ അവക്കു കാവലായിട്ടു എന്നപോലെ ചിലർ മുമ്പിലും ചിലർ പുറകിലും ചിലർ വലത്തു ഭാഗത്തും ചിലർ ഇടത്തുഭാഗത്തുമായിട്ടു നടന്നു. തങ്ങൾ പോകുംവഴിയിൽ ഇമ്പകരമായുള്ള സ്വരത്തോടും അത്യുച്ചനാദമുള്ള താളങ്ങളോടും കൂടെ ഇടവിടാതെ പാടിക്കൊണ്ടുപോയി. ആകയാൽ ഇവയൊക്കെയും കാണുന്നവക്കു സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു അവരെ എതിരേല്പാനായിട്ടു് ഇറങ്ങിവന്നവയാ എന്നു

തോന്നും. ഇങ്ങനെ അവർ ഒരുമിച്ചു നടന്നുപോയി. എന്നാൽ അവർ പോകുമ്പോൾ ഈ കാഹളവാദ്യക്കാർ ക്രിസ്ത്യാനിയും അവന്റെ ക്രൂട്ടുകാരനും തങ്ങളുടെ ക്രൂട്ടത്തിൽ വന്നുചേർന്നതു തങ്ങൾക്കു അനിർവ്വചനീയമായ സന്തോഷമാണെന്നും, അവരെ കൈക്കൊൾവാനായി എത്രയും ആനന്ദത്തോടുകൂടെ തങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടുവന്നു എന്നും അവരുടെ സന്തോഷമുള്ള ശബ്ദങ്ങൾകൊണ്ടു മാത്രമല്ല അവരുടെ നോട്ടങ്ങൾകൊണ്ടും മറ്റു ചില അടയാളങ്ങൾകൊണ്ടും അവർക്കു വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഈ മനുഷ്യർ രണ്ടു പേരും ദൈവദൂതന്മാരെ കണ്ടും അവരുടെ ഇമ്പകരമായ വാദ്യങ്ങൾ കേട്ടും വിസ്മയം നിറഞ്ഞവരായി തങ്ങൾ മോക്ഷത്തിൽ ചെല്ലുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ മോക്ഷഭാഗ്യം ലഭിച്ചവരെപ്പോലെയായി. ഇവിടെ വച്ചു പട്ടണം അവർ കണ്ടു; അതിലുണ്ടായിരുന്ന മണികളെല്ലാം തങ്ങൾ അവിടെ ചെന്നു എന്നുള്ള സന്തോഷംകൊണ്ടു ഒരുമിച്ചു ശബ്ദിക്കുന്നതും കേട്ടു. എന്നാൽ ഇവ എല്ലാറ്റിലും അധികമായിട്ടു തങ്ങൾക്കു ഇങ്ങനെയുള്ളോരു ക്രൂട്ടത്തിൽ എന്നും എന്നേക്കും വസിക്കാം എന്നുള്ള സന്തോഷവും ആനന്ദവുമായുള്ള വിചാരങ്ങൾകൊണ്ടു അവർക്കുണ്ടായ പരമാനന്ദം ഹാ എന്റെ നാവുകൊണ്ടും പേനകൊണ്ടും ഒരു വിധത്തിലും വിവരിക്കാവുന്നവയല്ല! ഇങ്ങനെ അവർ വാതിൽക്കൽ കരേറി ചെന്നു.

എന്നാൽ അവർ വാതിൽക്കൽ വന്നപ്പോൾ അതിന്മേൽ "ജീവന്റെ വൃക്ഷത്തിൽ തങ്ങൾക്കു അധികാരം ഉണ്ടാകേണ്ടുന്നതിനും ഗോപുരങ്ങളിൽക്കൂടി നഗരത്തിൽ കടക്കേണ്ടുന്നതിനും തങ്ങളുടെ വസ്ത്രം അലക്കുന്നവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ" (വെളി 22. 14) എന്ന പൊന്നുകൊണ്ടുള്ള അക്ഷരങ്ങളിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു കണ്ടു.

പിന്നെ ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതെന്തെന്നാൽ, പ്രകാശവാന്മാരായ മനുഷ്യർ അവരോടു, "വാതിൽക്കൽനിന്നു വിളിപ്പിൻ" എന്നു പറഞ്ഞു. അവർ വിളിച്ചതിൽ, ഹാനോക്കു, ഏലിയാ, മോശെ മുതലായ അനേകർ മുകളിൽനിന്നു വാതിലിന്മീതെക്കൂടി നോക്കി അവരോടു, "ഈ സഞ്ചാരികൾ ഈ സ്ഥലത്തിന്റെ രാജാവിനോടുള്ള സ്നേഹം

നിമിത്തമായിട്ടു നാശപട്ടണത്തിൽനിന്നു വന്നവരാകുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ആ യാത്രക്കാർ ഇരുവരും തങ്ങൾക്കു ആദ്യം കിട്ടിയിരുന്ന സാക്ഷിച്ചീട്ടുകൾ അവിടെ ഏല്പിച്ചു; അവ രാജാവിന്റെ അടുക്കലേക്കു കൊണ്ടുപോകപ്പെട്ടു; രാജാവു അവ വായിച്ചു കണ്ടശേഷം "ആ മനുഷ്യർ എവിടെ?" എന്നു ചോദിച്ചു. "അവർ വാതിലിനു പുറത്തു നില്ക്കുന്നു" എന്നു അവർ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ രാജാവു വിശ്വസ്തത കാണിക്കുന്ന നീതിയുള്ള ജാതി പ്രവേശിക്കേണ്ടുന്നതിനു വാതിലുകളെ തുറപ്പിൻ" (യെശ. 26. 2.) എന്നു കല്പിച്ചു.

പിന്നെ ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതെന്തെന്നാൽ, ഈ മനുഷ്യർ ഇരുവരും വാതിലിൽക്കൂടി അകത്തു പ്രവേശിച്ചു; എന്നാൽ ഇതാ! അവർ പ്രവേശിച്ച ഉടൻ അവർ മറുരൂപപ്പെട്ടു, സ്വർണ്ണശോഭയുള്ള വസ്ത്രം ധരിച്ചു. അപ്പോൾ കൈകളിൽ വീണകൾ പിടിച്ചു പൊൻകിരീടങ്ങൾ ധരിച്ചവരായി അനേകംപേർ അവരെ എതിരേറ്റു, സ്തോത്രങ്ങൾ പാടുവാനായിട്ടു വീണകളും ബഹുമാനത്തിന്റെ അടയാളമായിട്ടു കിരീടങ്ങളും അവർക്കു കൊടുത്തു. അപ്പോൾ പട്ടണത്തിലുണ്ടായിരുന്ന മണികളെല്ലാം സന്തോഷംകൊണ്ടു പിന്നെയും ശബ്ദിക്കുന്നതായും "നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ കർത്താവിന്റെ സന്തോഷത്തിലേക്കു പ്രവേശിപ്പിൻ" എന്നു അവരോടു പറയപ്പെടുന്നതായും ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കേട്ടു. പിന്നെയും ആ മനുഷ്യർ തന്നെയും "സിംഹാസനത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവനും കുഞ്ഞാടിനും സ്തോത്രവും ബഹുമാനവും, മഹത്വവും ബലവും എന്നെന്നേക്കും ഉണ്ടാകട്ടെ" എന്നു പാടി പറയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടു." വെളി. 5. 13.

എന്നാൽ ആ മനുഷ്യരെ അകത്തു കരേറുവാനായിട്ടു വാതിലുകൾ തുറക്കപ്പെട്ട ഉടനെ ഞാൻ അവരുടെ പിന്നാലെ നോക്കി, കണ്ടാലും ആ പട്ടണം സൂര്യനെപ്പോലെ പ്രകാശിച്ചു; അതിന്റെ തെരുവുകൾ സ്വർണ്ണംകൊണ്ടു പാകപ്പെട്ടിരുന്നു. അവയിൽ അനേകം പേർ, തങ്ങളുടെ തലകളിൽ കിരീടങ്ങളോടും കൈകളിൽ കുരുത്തോലകളോടും സ്തോത്രങ്ങൾ പാടുന്നതിനായി പൊൻവീണകളോടുംകൂടെ നടന്നിരുന്നു.

അവരുടെ ഇടയിൽ ചിറകുള്ളവരും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ ഓരോരുത്തൻ "സൈന്യങ്ങളുടെ ദൈവമായ കർത്താവു പരിശുദ്ധൻ, പരിശുദ്ധൻ, പരിശുദ്ധൻ" എന്നു തമ്മിൽ തമ്മിൽ ഇളവുകൂടാതെ ചൊല്ലിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതിന്റെ ശേഷം അവർ വാതിലുകൾ അടച്ചു. അതു ഞാൻ കണ്ടപ്പോൾ ഞാനും അവരുടെ ഇടയിൽ ആയിരുന്നു എങ്കിൽ കൊള്ളായിരുന്നു എന്നു വിചാരിച്ചു.

എന്നാൽ ഞാൻ ഈ കാര്യങ്ങളെല്ലാം സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, പുറകോട്ടു നോക്കുവാനായിട്ടു ഞാൻ എന്റെ തല തിരിച്ചു, മൂഢത എന്നവൻ നദിയുടെ അരികിൽ വരുന്നതു കണ്ടു. എന്നാൽ അവൻ വേഗത്തിൽ ആ നദി കടന്നു. അതും മറവക്കും ഇരുവക്കും ഉണ്ടായ പ്രയാസത്തിൽ അര വാശി പ്രയാസംകൂടാതെ ആയിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ അപ്പോൾ ആ സ്ഥലത്തു വ്യർത്ഥാശ എന്ന ഒരു കടവുതോണിക്കാരൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവൻ അവനെ തന്റെ തോണിയിൽ കരേറ്റി അക്കരെ ഇറക്കി. അവനും മറവരെപ്പോലെ മല കരേറി വാതിലിൽ ചെല്ലുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. എന്നാൽ അവൻ ചെന്നതു ഏകനായിട്ടായിരുന്നു. അവനെ ധൈര്യപ്പെടുത്തുവാനായിട്ടു ഒരുത്തൻപോലും വന്നു എതിരേറ്റതുമില്ല. അവൻ വാതിലിൽ ചെന്നപ്പോൾ മേലെഴുതപ്പെട്ടിരുന്ന എഴുത്തു നോക്കി. വേഗത്തിൽ അവനു തുറക്കപ്പെട്ടുമെന്നു വിചാരിച്ചു മുട്ടുവാൻ തുടങ്ങി. എന്നാൽ വാതിലിന്റെ മുകളിൽ നിന്നു നോക്കിയ മനുഷ്യർ അവനോടു, "നീ എവിടെനിന്നു വരുന്നു" എന്നും, "നിനക്കു എന്തു വേണ"മെന്നും ചോദിച്ചു. അവൻ ഉത്തരമായിട്ടു "ഞാൻ രാജാവിന്റെ മുമ്പിൽ ഭക്ഷിക്കയും കുടിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു; അവൻ ഞങ്ങളുടെ തെരുവുകളിൽ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ടു" എന്നു പറഞ്ഞു, ഉടനെ അവർ അവനോടു, "ഞങ്ങൾ കൊണ്ടുചെന്ന രാജാവിനെ കാണിപ്പാനായിട്ടു നിന്റെ സാക്ഷിച്ചീട്ടു തരിക" എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവൻ തന്റെ മടിയിൽ തപ്പി ഒന്നും കണ്ടതുമില്ല. പിന്നെ അവർ "നിനക്കു ഒന്നും ഇല്ലയോ?" എന്നു ചോദിച്ചു. അവൻ അതിനുത്തരമായിട്ടു ഒരു വചനംപോലും പറഞ്ഞില്ല. അനന്തരം അവർ ചെന്നു രാജാവിനെ വിവരം ബോധിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ അവനു മൂഢതയെ കാണ്മാൻ മനസ്സില്ലാതെ

ക്രിസ്ത്യാനിയെയും ആശയുള്ളവനെയും പട്ടണത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു ചെന്ന ആ പ്രകാശവാന്മാരായ രണ്ടുപേരോടും, നിങ്ങൾ ചെന്ന മൂഢതയെ പിടിച്ചു, കയ്യും കാലും കെട്ടി പുറത്താക്കിക്കളവിൻ എന്നു കല്പിച്ചു. അവർ ചെന്ന് അവനെ പിടിച്ചുകെട്ടി മുമ്പെ ഞാൻ കുന്നിന്റെ ചരിവിൽ കണ്ടിരുന്ന വാതിലേക്കു ആകാശത്തൂടെ അവനെ കൊണ്ടു ചെന്നു, അതിനകത്തു അവനെ ഇട്ടുകളകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ ഞാൻ നരകത്തിന്നു പോകുവാൻ വഴി നാശപട്ടണത്തിൽനിന്നു മാത്രമല്ല, മോക്ഷവാതിലിൽനിന്നുംകൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു കണ്ടറിഞ്ഞു. ഉടനെ ഞാൻ ഉണർന്നു. കണ്ടാലും അതു ഒരു സ്വപ്നമായിരുന്നു.

രണ്ടാം ഭാഗം

അദ്ധ്യായം 1

ക്രുമ്മബുദ്ധി

പ്രിയ സ്നേഹിതരേ,

കുറച്ചുകാലം മുമ്പു സഞ്ചാരിയായി പോയ ക്രിസ്ത്യാനിയെയും സീയോൻപട്ടണത്തിലേക്കുള്ള അവന്റെ അപകടകരമായ യാത്രയെയും കുറിച്ചു ഞാൻ കണ്ട സ്വപ്നം നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞതു എനിക്കു സന്തോഷവും നിങ്ങൾക്കു പ്രയോജനവും ആയി തീർന്നുവല്ലോ; അവന്റെ ഭാര്യയെയും മക്കളെയും കുറിച്ചു ഞാൻ കണ്ടവയും, അവക്കു അവനോടുകൂടെ പോകുന്നതിനു അശേഷം മനസ്സില്ലാതിരുന്നതും നാശപട്ടണത്തിന്മേൽ വരുവാനിരിക്കുന്ന നാശത്തിനു ഓഹരിക്കാരനാകുവാൻ മനസ്സില്ലാഞ്ഞതിനാൽ തനിച്ചു യാത്രചെയ്യാൻ അവനു സംഗതി ആയതും ഞാൻ മുൻപു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അപ്രകാരം അവൻ അവരെ വിട്ടു പോയി.

അവൻ വിട്ടേച്ചുപോയ അവന്റെ ജന്മദേശത്തേക്കു എന്റെ പതിവിൻപ്രകാരം യാത്രചെയ്യാൻ ജോലിത്തിരക്കു മൂലം സാധിക്കാതെ വന്നതിനാൽ അവൻ പിന്നിൽ വിട്ടിട്ടു പോയ അവന്റെ സ്നേഹിതക്കാരെക്കുറിച്ചു അന്വേഷിച്ചു നിങ്ങൾക്കു അറിവു തരുവാൻ ഇതുവരെ സംഗതിയായില്ല. എന്നാൽ ഏതാനും നാളുകളായി ആ പ്രദേശത്തു എനിക്കു ചില ജോലികളുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഞാൻ വീണ്ടും അവിടേക്കു പോയി; പട്ടണത്തിൽനിന്നു ഏകദേശം ഒരു നാഴിക അകലെയുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ചെറുകാട്ടിൽ ചെന്നു താമസിച്ചു. അവിടെ കിടന്നുറങ്ങുമ്പോൾ വീണ്ടും ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടു.

എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ ഞാൻ ഇപ്രകാരം കണ്ടു; ഇതാ ഒരു വൃദ്ധൻ ഞാൻ കിടന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തു വന്നു. ആ ആൾ ഞാൻ പോകുവാനിരുന്ന വഴിയെതന്നെ കുറച്ചുദൂരം പോകുന്നു

വനായിരുന്നതുകൊണ്ടു അ അളോട്ടുകൂടെ പോകുന്നതു നല്ലതു എന്നു കരുതി ഞാൻ എഴുനേറ്റു യാത്ര ചെയ്തു. അങ്ങനെ ഞങ്ങളിരുവരും ഒരുമിച്ചു നടന്നുപോകുമ്പോൾ വഴിയാത്രക്കാരുടെ പതിവിൻപ്രകാരം സംസാരിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ഞങ്ങളുടെ സംഭാഷണം ക്രിസ്ത്യാനിയെയും അവന്റെ യാത്രയെയും സംബന്ധിച്ചായിരുന്നതിനാൽ ഞാൻ ആ വൃദ്ധനോട്ട, "വല്യപ്പാ! നമ്മുടെ വഴിയുടെ ഇടത്തുഭാഗത്തു താഴെകാണുന്ന ആ പട്ടണം ഏതാകുന്നു?" എന്നു ചോദിച്ചു.

അപ്പോൾ ക്രുമ്മബുദ്ധി എന്നു പേരായ ആ വൃദ്ധൻ എന്നോട്ട "അതിന്റെ പേർ നാശപട്ടണം എന്നാകുന്നു. അതു വളരെ ജനപ്പെരുപ്പമുള്ള ഒരു നഗരംതന്നേ. എങ്കിലും അതിലെ പൗരന്മാർ വളരെ വല്ലാത്തവരും തുലോം മടിയരും ആകുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു.

"ഞാനും അപ്രകാരംതന്നെ വിചാരിച്ചു; ആ പട്ടണത്തിൽക്കൂടെ യാത്രചെയ്വാൻ എനിക്കു ഒരിക്കൽ സംഗതിവന്നതിനാൽ അതിനെക്കുറിച്ചു താങ്കൾ പറഞ്ഞതു നേരുതന്നെ എന്നു ഞാനറിയുന്നു." എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ക്രുമ്മ:—അതേ, സത്യംതന്നെ; അവിടെ പാർക്കുന്നവരെക്കുറിച്ചു സത്യമായി പ്രശംസിച്ചു പറയുവാൻ സംഗതിയുണ്ടെങ്കിൽ അയതു എനിക്കു വളരെ വളരെ സന്തോഷംതന്നേ.

ഞാൻ:—അങ്ങനെ ആകുന്നു എങ്കിൽ താങ്കൾ കാര്യങ്ങൾ പരമാർത്ഥമായി ശോധനചെയ്തു അറിയുന്ന ഒരുവനും, നല്ലകാര്യങ്ങൾ കേൾപ്പാനും സംസാരിപ്പാനും താല്പര്യമുള്ളവനും ആകുന്നു എന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു. അതുകയാൽ വല്യപ്പാ! ഈ പട്ടണത്തിൽനിന്നു കുറേക്കാലങ്ങൾക്കുമുമ്പു മേൽലോകത്തിലേക്കു മോക്ഷയാത്ര ചെയ്ത ക്രിസ്ത്യാനി എന്നു പേരായ ഒരുവനെക്കുറിച്ചു താങ്കൾ വല്ലതും കേൾക്കാറുണ്ടോ?

ക്രുമ്മ:—വല്ലതും കേൾക്കാറുണ്ടോ എന്നു! അവനു യാത്രയിൽ നേരിട്ട പീഡകൾ, ഉപദ്രവങ്ങൾ, യുദ്ധങ്ങൾ, അടിമപ്പാട്ടുകൾ, ഞെരുക്കങ്ങൾ, കഷ്ടപ്പാട്ടുകൾ, ചഞ്ചലങ്ങൾ ഇവയെല്ലാറ്റെയുംകുറിച്ചു കേട്ടിട്ടുണ്ടു. എന്നു മാത്രമല്ല അവന്റെ കീർത്തി ഞങ്ങളുടെ ദേശം മുഴുവനും പരന്നിരിക്കുന്നു; അവനെയും അവന്റെ വസ്തുക്കളെയും കുറിച്ചു അറിയാത്തവരും,

അവന്റെ പ്രയാണവിവരം എഴുതിയിരിക്കുന്ന പുസ്തകമില്ലാത്ത വീടുകളും വളരെ ചുരുക്കം തന്നേ. അവന്റെ ഈ ദൈവക്ഷമയാത്ര അനേകക്കു ഗ്രണകരമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അവൻ ഇവിടെ വസിച്ചിരുന്ന കാലത്തു അവരുടെ കഴ്ച്ചയ്ക്കു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ ഇരുന്നിരുന്നു, എങ്കിലും യാത്രാശേഷമോ, എല്ലാവരാലും അവൻ പ്രശംസിക്കപ്പെട്ടിവരുന്നു. അവൻ ഇപ്പോൾ വസിക്കുന്നിടത്തു ഒരു ജയവീരനെപ്പോലെ പാത്തുവരുന്നു. അവൻ അകപ്പെട്ട അപകടങ്ങളിൽ ചെന്നു ചാടാൻ മടിച്ചു അവനോടുകൂടെ യാത്രപുറപ്പെടാഞ്ഞ പലരും അവന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ സൗഭാഗ്യത്തിൽ കൊതിയുള്ളവരായിരിക്കുന്നു.

ഞാൻ:—അവനെക്കുറിച്ചുള്ള അവരുടെ ഈ അഭിപ്രായം പരമാർത്ഥഹൃദയപ്രകാരമായിരുന്നാൽ വളരെ നല്ലതുതന്നേ. എന്തെന്നാൽ അവൻ ഇപ്പോൾ ജീവയുവയിക്കലും അതിന്റെ തീരത്തും വസിച്ചു യാതൊരു കഷ്ടതയും ദുഃഖവും കൂടാതെ അവിടത്തെ സകല ഭാഗ്യങ്ങളും അനുഭവിച്ചുവരുന്നതിനാൽ അവൻ മഹാഭാഗ്യവാനായിത്തന്നെ അവിടെ വാഴുന്നു എന്നു അവർ വിചാരിക്കുന്നു എങ്കിൽ, ആ വിചാരം ഒത്തതുതന്നേ. അവിടത്തെ സന്തോഷങ്ങൾ വ്യസനം കലർന്നവ അല്ലല്ലോ. എന്നാൽ ജനങ്ങൾ അവനെക്കുറിച്ചു ഇപ്പോൾ എന്തു പറയുന്നു എന്നു വിവരമായി താങ്കൾ പറയണമേ; ഞാൻ കേൾപ്പാൻ വളരെ ആഗ്രഹമുള്ളവനായിരിക്കുന്നു.

ക്രമ്മ:— ജനങ്ങൾ പറയുന്നതോ? അവനെക്കുറിച്ചു ജനങ്ങൾ പറയുന്നതു കേട്ടാൽ വളരെ പുതുമയാണു. അവൻ വെള്ളനിലയങ്കി ധരിച്ചു (വെളി. 3. 4; 6. 11.) കഴുത്തിൽ സ്വർണ്ണസരപ്പളിമാല അണിഞ്ഞു, തലയിൽ രത്നങ്ങൾ പതിക്കപ്പെട്ട ഒരു തങ്കക്കിരീടം ധരിച്ചു നടക്കുന്നു എന്നു ചിലരും; അവന്റെ യാത്രയിൽ അവനു പലപ്പോഴും കാണപ്പെട്ടിരുന്ന പ്രകാശരൂപികൾ, ഇവിടെ അയല്പക്കാർതമ്മിൽ ഏപ്രകാരം സ്നേഹിതന്മാരായിരിക്കുന്നുവൊ അപ്രകാരം അവിടെ അവന്റെ സഖികളായിത്തീർന്നു അവനോടുകൂടെ വാസംചെയ്യുവരുന്നതു കൂടാതെ, ആ രാജ്യത്തിലെ രാജാവു അവനു തന്റെ മഹാപ

രാജധാനിയിൽ അതിവിശേഷവും സുഖപ്രദവുമായ ഒരു വാസസ്ഥലം കൊടുത്തു എന്നും ; അവൻ ദിവസംതോറും ആ രാജാവിനോടുകൂടെ ഭക്ഷിക്കയും കുടിക്കയും സംഭാഷിക്കയും നടക്കയും ചെയ്തു എന്നും; സകലരുടെയും ന്യായാധിപതി ആയവന്റെ മുഖത്തെ പുഞ്ചിരിയും പ്രസാദവും കണ്ടു അവൻ ആനന്ദിക്കുന്നു എന്നും (സെഖ. 3 7; ലൂക്കൊ. 14. 14, 15) മറു ചിലരും യാതൊരു സംശയവുംകൂടാതെ പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഇതുകൂടാതെ, ഈ പട്ടണവാസികൾ തങ്ങളുടെ അയല്ക്കാരനായ ക്രിസ്ത്യാനി മോക്ഷയാത്ര ചെയ്വാൻ പോകുന്നു എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അവനെ നിന്ദിച്ചു നിസ്സാരനാക്കിയതിനു വല്ല കാരണവുമുണ്ടോ എന്നു തിരക്കുവാനായി ആ രാജ്യത്തിന്റെ കർത്താവായ അവന്റെ പ്രഭു ഏറെ താമസിയാതെ ഈ സ്ഥലം സന്ദർശിക്കും എന്നു ചിലർ വിചാരിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതായും കേൾക്കുന്നു (യൂദാ. 14, 15.) എന്തെന്നാൽ അവൻ ഇപ്പോൾ തന്റെ രാജാവിനു ഉറ്റ സ്നേഹിതനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതിനാൽ അവൻ സഞ്ചാരിയായിത്തീർന്നശേഷം അവർ അവനോടു ചെയ്ത ഉപദ്രവങ്ങൾ എല്ലാം തന്നോടു ചെയ്തതായി രാജാവു വിചാരിക്കുന്നു (ലൂക്കൊ. 10. 16.) ഇതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടുവാനില്ല. എന്തെന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനി ഇവയെല്ലാം സഹിച്ചതു തനിക്കു രാജാവിനോടുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹംമൂലമായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ലല്ലോ.

ഞാൻ:—താങ്കളുടെ വർത്തമാനം എന്റെ ഹൃദയത്തെ ആനന്ദംകൊണ്ടു നിറയ്ക്കുന്നു. ആ സാധുവായ മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചു ഓർക്കുമ്പോൾ എന്റെ സന്തോഷംവർദ്ധിക്കുന്നു. അവൻ ഇപ്പോൾ തന്റെ വേലയിൽ നിന്നു സ്വസ്ഥനായിത്തീർന്നതന്റെ കണ്ണുനീരുകളുടെ ഫലം സന്തോഷത്തോടെ അനുഭവിക്കുന്നതിനാലും, അവന്റെ ശത്രുക്കളുടെ പരിധിക്കപ്പുറവും അവനെ പകയ്ക്കുന്നവരുടെ കൈ എത്താത്തിടത്തും അവൻ ചെന്നു ചേർന്നിരിക്കയാലും എനിക്കു അവനെക്കുറിച്ചു വളരെ സന്തോഷമുണ്ടു്. (വെളി. 14. 13, സങ്കീ. 125 5, 6.) വിശേഷിച്ചും, അവനെക്കുറിച്ചുള്ള സംഗതികൾ ഈ നാടുകളിൽ എങ്ങും സുപ്രസിദ്ധമായിരിക്കയാൽ അതു അവരിൽ ചിലരിലെങ്കിലും വല്ല ഫലവും ഉണ്ടാകാതെയിരിക്കയില്ല

എന്നു വിചാരിച്ചു പ്രത്യേകം ഞാൻ സന്തോഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ വല്യപ്പാ! ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ യാത്രയുടെശേഷം അവന്റെ ഭാഗ്യസ്ത്രീം മക്കൾക്കും എന്തു സംഭവിച്ചു എന്നും പിന്നീടു അവർ എന്തു ചെയ്തു എന്നും അറിവാൻ എനിക്കു വളരെ ആഗ്രഹമുണ്ടു്. പാവങ്ങൾ! അവരെന്തു ചെയ്യുന്നു?

ക്രമ്മ:—ആ ക്രിസ്തീനയും മക്കളുമോ? ക്രിസ്ത്യാനി ചെയ്തതു തന്നേ അവരും ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്നു കേൾക്കുന്നു. ആദ്യം അവർ അവനെ ഒരു ഭ്രാന്തനെന്നു വിചാരിച്ചു അവന്റെ നിലവിളിയും യാചനകളും ധിക്കരിച്ചു; എങ്കിലും, വീണ്ടും ചിന്തിച്ച വേളയിൽ അവരുടെ മനസ്സിൽ അതിശയകരമായി രൂപാന്തരം ഉണ്ടായി; അതിനാൽ അവരും എല്ലാം കെട്ടിപ്പെറുക്കി അവന്റെ പിന്നാലെ പോയിരിക്കുന്നു.

ഇതിങ്കൽ ഞാൻ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടു, 'ഹാ നല്ലകാര്യം' വളരെ സന്തോഷം; ഭാര്യയും മക്കളും എല്ലാവരും കൂടെയോ? എന്നു ചോദിച്ചു.

ക്രമ്മ:—അതേ, എല്ലാവരും കൂടെ തന്നേ. ഞാൻ ആ സംഗതി എല്ലാം വിവരമായി അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു; അവർ യാത്ര പുറപ്പെട്ട സമയം ഞാൻ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ വിവരമെല്ലാം എനിക്കു സൂക്ഷ്മമായി അറിയാം.

അപ്പോൾ എനിക്കിനി അതിനെപ്പറ്റി ഉറപ്പായി മറ്റുള്ളവരോടു പറയാമല്ലോ എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ക്രമ്മ:—സംശയം വേണ്ട; ആ വീട്ടുകാരിയും നാലു മക്കളും മോക്ഷയാത്രക്കാരായി, നിശ്ചയം. എന്നാൽ നാമിരുവരും ഈ വഴിയെ തന്നേ കുറെ ദൂരം ഒരുമിച്ചു പോകുന്നവരാകയാൽ ആ സംഗതികളെല്ലാം വിവരമായി നിന്നോടു പറയാം. അതിന്റെശേഷം ക്രമ്മബുദ്ധി വിവരങ്ങളെല്ലാം വിശദമായി പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

അദ്ധ്യായം 2

ക്രിസ്റ്റീനയുടെ യാത്രാരംഭം

ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ഭാര്യ മോക്ഷയാത്രയ്ക്കു തുടങ്ങിയ നാൾമുതൽ അവൾക്കു ക്രിസ്റ്റീന എന്ന പേരു നടപ്പായി. അവളുടെ ഭർത്താവു നദി കടന്നതിൽ പിന്നെ അവനെക്കുറിച്ചു യാതൊന്നും കേൾക്കാതെയായപ്പോൾ അവൾ ചിന്താഭാരത്തിനധീനയായിത്തുടങ്ങി.

ഒന്നാമതു്:—അവളുടെ പ്രിയഭർത്താവു പൊയ്പോകയും അതിനാൽ അവളുടെ വിവാഹത്തിന്റെ സ്നേഹബന്ധം നിശ്ശേഷം ഇല്ലാതാകയും ചെയ്തുവല്ലോ എന്നോർത്തു അവൾ വളരെ സങ്കടപ്പെട്ടു. ജീവനുള്ളവർ തങ്ങളുടെ പ്രിയപ്പെട്ടവരുടെ മരണത്താൽ ഉണ്ടാകുന്ന നഷ്ടങ്ങൾ ഓർത്തു ഭ്രമിക്കുന്നതു സാധാരണമാണെന്നു നിനക്കും അറിയാമല്ലോ; അതു തടുപ്പാൻ ആർക്കു കഴിയും? ഇങ്ങനെ അവൾ തന്റെ ഭർത്താവിനെക്കുറിച്ചു ഓർത്തു ക്രമേക്രമേ കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. ക്രമാതെ, അവനെ തിരെ കാണ്മാൻ സാധിക്കാത്തതിനും അവൻ ഇപ്രകാരം അവളിൽനിന്നു എടുക്കപ്പെട്ടതിനുമുള്ള ഒരു കാരണം അവളുടെ ഭർത്താവിനോടു അവൾ കാട്ടിയ നിന്ദാപൂർവ്വകമായ പെരുമാറ്റമല്ലയോ എന്നും ക്രിസ്റ്റീന വിചാരിച്ചു. ഇതോർക്കുമ്പോളെല്ലാം അവളുടെ പ്രിയഭർത്താവിനോടു അവൾ കാട്ടിയ നിർദ്ദയമായ മനസ്ഥിതിയും ദുസ്വഭാവവും അഭക്തിയും എല്ലാം ക്രമംക്രമമായി അവളുടെ മനസ്സിൽ വന്നു അവളുടെ മനസ്സാക്ഷിയെ വിമ്മിഷ്ടപ്പെടുത്തുകയും, ആ കുറ്റങ്ങൾ ഒരു ചുമടുപോലെ അവളുടെമേൽ ഇരിക്കുന്നു എന്നു അവൾക്കു തോന്നുകയും ചെയ്തു. അതോടുകൂടെ അവളുടെ ഭർത്താവിന്റെ ഇടവിടാതുള്ള നെടുവീർപ്പുകളും, അവൻ ചൊരിഞ്ഞ കണ്ണുനീരും, അവന്റെ വ്യാകുലസംസാരങ്ങളും, അവളും മക്കളും തന്നോടുകൂടെ സഞ്ചാരികളായി തീരേണമെന്നു യാചിച്ചിട്ടും അവൾ കഠിനഹൃദയമുള്ളവളായിരുന്നതും, എന്നുവേണ്ടാ, ക്രിസ്ത്യാനി പാപഭാരത്തോടെ സഞ്ചരിച്ച കാലത്തു ചെയ്തതും അവളോടു പറഞ്ഞതും ആയ സകല സംഗതികളും ഓരോന്നായി മിന്നൽപോലെ അവളുടെ മനസ്സിൽ തട്ടി ഹൃദയത്തെ തകർത്തു.

പ്രത്യേകമായി 'രക്ഷിക്കപ്പെട്ടവാൻ ഞാൻ എന്തു ചെയ്യേണ്ടു?' എന്നു അവൻ മനംപൊടിഞ്ഞു നിലവിളിച്ചതു അവളുടെ കാതിൽ ഏറ്റവും വ്യസനകരമായി മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒടുവിൽ അവൾ മക്കളെ വിളിച്ചു അവരോടു, "അയ്യോ എന്റെ ഓമനക്കുഞ്ഞുങ്ങളേ! നമുക്കു ഹാ കഷ്ടം! ഞാൻ നിങ്ങളുടെ അപ്പനു വിരോധമായി ദ്രോഹംചെയ്തു; അവനും തന്റെ ആയുസ്സു കഴിച്ചുകൂട്ടി നമ്മിൽനിന്നു പോയിരിക്കുന്നു; നമ്മെയും കൂടെ കൊണ്ടുപോകുവാൻ അവനു എത്രമേൽ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു! എന്നാൽ അന്നു എനിക്കു അതിനു ഒട്ടുംതന്നേ മനസ്സുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നു മാത്രവുമല്ല, നിങ്ങളെയുംകൂടെ ഞാൻ ജീവവഴിയിൽനിന്നു തടുത്തുവല്ലോ" എന്നു പറഞ്ഞു. മക്കൾ ഇതു കേട്ടപ്പോൾ തങ്ങൾക്കും അപ്പന്റെ പിന്നാലെ പോകേണമെന്നു പറഞ്ഞു നിലവിളിയായി.

അപ്പോൾ ക്രിസ്റ്റീന അവളുടെ മക്കളോടു, പുത്രന്മാരേ, നമുക്കു അയ്യോ കഷ്ടം, നിങ്ങളുടെ അപ്പന്റെ വേദനകളും സംഭാഷണങ്ങളും എല്ലാം ബുദ്ധിഭ്രമത്താലോ മനോരാജ്യത്തിൽ ഉണ്ടായ വ്യർത്ഥവിചാരങ്ങളാലോ ആയിരുന്നു എന്നാണു ഞാൻ ഭോഷത്വത്താൽ നിരൂപിച്ചതു്. എന്നാൽ അതിന്റെ സാക്ഷാൽ കാരണം ഇന്നതായിരുന്നു എന്നും, ജീവവെളിച്ചം അവനിൽ ഉദിക്കയാൽ (യാക്കോ. 1. 23—25; യോഹ. 8. 12.) അതിന്റെ പ്രകാശത്താൽ അത്രെ അവനു മരണപാശങ്ങളിൽ നിന്നു രക്ഷ പ്രാപിപ്പാൻ സംഗതി വന്നതു് (സദൃ. 14. 27). എന്നും ഇപ്പോൾ മാത്രമേ എനിക്കു ബോദ്ധ്യം വന്നിട്ടുള്ളൂ" എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ട ഉടനെ മക്കൾ എല്ലാവരും, "ഹാ! നാം അന്നുതന്നെ അപ്പന്റെ കൂടെ പോയിരുന്നു എങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു! ഇപ്പോഴോ നമുക്കു ഹാ കഷ്ടം!" എന്നു പറഞ്ഞു. അവർ എല്ലാവരും പിന്നെയും കരഞ്ഞു, ആ ദിവസം ശപിക്കപ്പെട്ടതു എന്നു പറഞ്ഞു.

പിറെറ രാത്രിയിൽ ക്രിസ്റ്റീന ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടു. സ്വപ്നത്തിൽ വലിയോരു തോൽചുരുൾ അവളുടെ മുമ്പിൽ വിടർത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായും അതിൽ അവളുടെ ദോഷവിചാരങ്ങൾ, സംസാരങ്ങൾ, പ്രവൃത്തികൾ മുതലായവ സകലവും തെളിവായി എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായും, അവ അവളെ മഹാ ഉഗ്ര

തയോടെ നോക്കുന്നതായും കണ്ടു. അപ്പോൾ അവൾ ഉറക്കത്തിൽ "കർത്താവേ, പാപിയായിരിക്കുന്ന എന്നോട്ടു കൃപയുണ്ടാകേണമേ" (ലൂക്കൊ. 18. 13.) എന്നു നിലവിളിക്കയും മക്കൾ അതു കേൾക്കയും ചെയ്തു.

അനന്തരം അവൾ വീണ്ടും ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടു. കറുത്തിരുണ്ട രണ്ടു വിരൂപികൾ ഒരുവൻ അവളുടെ കട്ടിലിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തും ഇതരൻ മറ്റെ ഭാഗത്തും നിന്നുംകൊണ്ടു, ഇവൾ ഉറക്കത്തിലും ഉണർച്ചയിലും കൃപയ്ക്കായി നിലവിളിക്കുന്നവല്ലോ, ആകയാൽ നാം ഈ സ്ത്രീയോട്ടു എന്തു ചെയ്യേണ്ടു? ഇനിയും നാം അവൾ ഇങ്ങനെ നിലവിളിക്കുന്നതിനു അനുവദിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഇവളുടെ ഭർത്താവിനെപ്പോലെ തന്നേ ഇവളും നമുക്കു നഷ്ടമായി വന്നേക്കും അതുകൊണ്ടു ഏതുവിധമെങ്കിലും നാം ഈ വിചാരം ഇവളിൽനിന്നു അകറ്റുവാൻ ശ്രമിക്കണം. ഇപ്പോൾ സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ലോകം ഗംഭീര പ്രയത്നം ചെയ്താൽ തന്നെയും അവളെ മോക്ഷയാത്രയിൽ നിന്നു പിൻതിരിപ്പാൻ കഴിയാതെവരും നിശ്ചയം" എന്നു പറയുന്നതു കേട്ടു. അപ്പോൾ അവൾ വ്യസനിച്ചു കണ്ണു തുറന്നു നോക്കി. അവളുടെ ദേഹം മുഴുവനും വിയർക്കയും സന്ധുക്കൾക്കെല്ലാം തളർച്ചയുണ്ടായതായി തോന്നുകയും ചെയ്തു.

വീണ്ടും അവൾ കിടന്നുറങ്ങിയപ്പോൾ തന്റെ ഭർത്താവു അനേകായിരം ദൈവദൂതന്മാരോട്ടുകൂടെ മഹാഭാഗ്യസ്ഥലത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു ശിരസ്സിന്മേൽ മുഴുവില്ലു ധരിച്ചു മഹത്പ തേജസ്സോട്ടുകൂടെ സിംഹാസനത്തിന്മേൽ ഇരുന്ന ഒരാളിന്റെ സന്നിധിയിൽ വീണവായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി കാണുകയും ഹൃദയത്തെ ആനന്ദിപ്പിക്കുന്ന ഇമ്പകരമായ ഒരു ഗീതം പാടുന്നതു കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. അതുകൂടാതെ, തന്റെ ഭർത്താവു ആ മഹാന്റെ പാദത്തിൽ വീണു വണങ്ങി "എന്റെ രാജാവും ദൈവവുമായുള്ളോവേ, അടിയാനെ ഈ സ്ഥലത്തേക്കു കൊണ്ടുവന്നു ചേർത്തതിനായി ഞാൻ നിന്നെ സ്തുതിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞതായും, ആ സമയം രാജധാനിയിൽ നിന്നിരുന്ന ഒരുകൂട്ടർ തങ്ങളുടെ വീണകൾ വായിച്ചു പാടുന്നതായും അവൾ ശ്രവിച്ചു. എന്നാൽ അവരുടെ പാട്ടു എന്താ

യിരുന്ന എന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളും സഖികൾക്കും അല്ലാതെ ഭ്രവാസികളിൽ ആർക്കും അറിവാൻ പാടില്ലായിരുന്നു.

അദ്ധ്യായം 3

രഹസ്യം എന്ന പേരായ ദൂതൻ വന്നത്

പിറെന്നാൾ കാലത്തു അവൾ എഴുന്നേറ്റു പ്രാർത്ഥിച്ച ശേഷം മക്കളോട്ട സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ആരോ ഒരാൾ കതകിൽ ശക്തിയോടെ മുട്ടുന്നതു കേട്ടു. ഉടനെ ക്രിസ്ത്യാന അ ആളോട്ട, "നീ കർത്താവിന്റെ നാമത്തിൽ വരുന്നവനാകുന്നുവെങ്കിൽ അകത്തേക്കു വരിക" എന്നു പറഞ്ഞു. അതിനു ആ ആൾ ആമെൻ എന്നു പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു വാതിൽ തുറന്നു അകത്തേക്കു കടന്നു "ഈ വീട്ടിനു സമാധാനമുണ്ടാകട്ടെ" എന്നു പറഞ്ഞു. അതിന്റെ ശേഷം അവൻ, "ക്രിസ്ത്യാനയേ! ഞാൻ വന്നതെന്തിനാകുന്നു എന്നു നീ അറിയുന്നുവോ?" എന്നു ചോദിച്ചു. ഇതു കേട്ട മാത്രയിൽ അവളുടെ മുഖഭാവം മാറി ഭയപരവശയായി, ആ ആൾ എവിടെനിന്നു വരുന്നു, എന്തിനായി വരുന്നു എന്നെല്ലാം അറിവാൻ അത്യാഗ്രഹമുള്ളവളായിത്തീർന്നു. അപ്പോൾ ആ മനുഷ്യൻ അവളോട്ട "എന്റെ പേർ രഹസ്യം എന്നാകുന്നു. എന്റെ വാസം സ്വർഗ്ഗീയവാസികളോട്ടുകൂടെ ആകുന്നു. നിനക്കു അവിടേക്കു വരുവാൻ അത്യാഗ്രഹമുള്ളതായി അവിടെയെല്ലാം ശ്രുതിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മുമ്പു നീ നിന്റെ ഭർത്താവിന്റെ വാക്കുകൾക്കു ചെവികൊടുക്കാതെ ഹൃദയം കഠിനപ്പെടുത്തി ഈ കുഞ്ഞുങ്ങളെ അറിവില്ലായ്മയിൽ വളർത്തി; ഇങ്ങനെ നിന്റെ ഭർത്താവിനോട്ട ചെയ്ത അന്യായങ്ങൾ എല്ലാം ഇപ്പോൾ നീ ഓർത്തു പരമാർത്ഥമായി വ്യസനിക്കുന്നു എന്നു ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിൽ സംസാരമായിരിക്കുന്നു; ക്രിസ്ത്യാനയേ, കൃപാലു ആയവൻ നിനക്കു ക്ഷമ നല്കുന്ന ദൈവമാകുന്നു എന്നും പാപങ്ങളുടെ ബഹുത്വത്തിനു മാപ്പു നല്കുവാൻ ഒരുങ്ങിയിരിക്കുന്നവൻ ആകുന്നു എന്നും പറവാൻ എന്നെ അയച്ചിരിക്കുന്നു. തന്റെ തിരുമുഖം ദർശിപ്പാനും തിരുമേശയിൽനിന്നു ഭക്ഷിപ്പാനും തന്റെ

ഭവനത്തിന്റെ മേദസ്സുകൊണ്ടു നിന്നെ പോറ്റുവാനും നിന്റെ പിതാവായ യാക്കോബിന്റെ അവകാശം നിനക്കു തരുവാനുമായി അവൻ നിന്നെ ക്ഷണിക്കുന്നു. നിന്റെ ഭർത്താവായ ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ സഖികളായ ആയിരമായിരങ്ങളോടുകൂടെ കാഴ്ചക്കു ജീവൻ നല്കുന്ന തിരുമുഖം സദാ ദർശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നിന്റെ കാലടികളുടെ ശബ്ദം നിന്റെ പിതാവിന്റെ ഭവനവാതിൽക്കൽ കേൾക്കാറാകുമ്പോൾ അവർ എല്ലാവരും സന്തോഷമുള്ളവരായി തീരുകയും ചെയ്യും" എന്നു പറഞ്ഞു.

ക്രിസ്ത്യാനി ഇതിങ്കൽ വളരെ കലങ്ങിതല കുനിച്ചു വന്ദിച്ചു. അപ്പോൾ ആ ആൾ "ക്രിസ്ത്യാനയേ, ഇതാ നിന്റെ ഭർത്താവിന്റെ രാജാവിങ്കൽനിന്നു നിനക്കു ഒരു തിരുവെഴുത്തു" എന്നു പറഞ്ഞു ഒരു എഴുത്തെടുത്തു കൊടുത്തു. ക്രിസ്ത്യാനി അതു വാങ്ങി തുറന്നപ്പോൾ അതിൽനിന്നു പരിമളതൈലത്തിന്റെ സുഗന്ധം അവിടെങ്ങും വ്യാപിച്ചു (ഉത്തമഗീ. 1. 3). അതിലെ അക്ഷരങ്ങൾ സ്വർണ്ണമയമായിരുന്നു. അതിന്റെ സാരാംശം അവളുടെ ഭർത്താവായ ക്രിസ്ത്യാനി ഏതുവിധം നടന്നുവോ അപ്രകാരം തന്നെ അവളും നടക്കണമെന്നാകുന്നു രാജാവിന്റെ ആഗ്രഹം എന്നും, രാജനഗരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു രാജമുഖം കണ്ടു സദാ ആനന്ദിക്കുന്നതിനു ആ ഒരു വഴി മാത്രമേ ഉള്ളു എന്നും ആയിരുന്നു. എഴുത്തു വായിച്ച ഉടനെ ക്രിസ്ത്യാനി പരവശതയോടെ, "യജമാനനേ, നിങ്ങളുടെ രാജാവിനെ കണ്ടു തൃപ്പാദം വന്ദിപ്പാൻ സാധുക്കളായ എന്നെയും മക്കളെയും നിങ്ങളോടുകൂടെ കൊണ്ടുപോകാമോ?" എന്നു രഹസ്യത്തിനോടു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ രഹസ്യം അവളോടു, "ക്രിസ്ത്യാനയേ, മുമ്പിൽ കൈപ്പു, പിന്നെ മധുരം; നിനക്കു മുമ്പിൽ പോയവൻ ചെയ്തതുപോലെ നീയും അനേക പ്രയാസത്തിൽകൂടി മോക്ഷപട്ടണത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കേണ്ടുന്നതാകയാൽ നിന്റെ ഭർത്താവായ ക്രിസ്ത്യാനി ചെയ്തതുപോലെ നീയും ചെയ്വാൻ ഞാൻ ബുദ്ധി ഉപദേശിക്കുന്നു. നീ ഇനി ഒട്ടും താമസിക്കാതെ അതാ ദൂരത്തിൽ കാണുന്ന ആ മൈതാനത്തിനു അപ്പുറത്തുള്ള ഇടുക്കുവാതിൽക്കലേക്കു പോക അതു നീ പോകേണ്ടുന്ന വഴിയുടെ പ്രവേശനദ്വാരമാകുന്നു. നിന്റെ യാത്ര

ശുഭമായി ഭവിക്കട്ടെ. വിശേഷിച്ചും, ഈ എഴുത്തു നിനക്കും മക്കൾക്കും മനഃപാഠമായി തീരുന്നതുവരെ വായിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനായി അതു നിന്റെ മടിയിൽ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം;

രഹസ്യം എന്ന ദൂതൻ ക്രിസ്ത്യാനയ്ക്കു എഴുത്തു കൊടുക്കുന്നത്.

എന്തെന്നാൽ ഇതു നീ പരദേശിയായി പാർക്കുന്ന ഭവനത്തിൽ പാടേണ്ടുന്ന ഗീതങ്ങളിൽ ഒന്നാകുന്നു (സങ്കീ. 119. 54). ഇതു നീ ഇതിനുപുറത്തുള്ള വാതിൽ കാണിക്കയും വേണം."

അദ്ധ്യായം 4

യാത്രയ്ക്കുള്ള ഒരുക്കം

എന്നോടു ഈ വാർത്തയറിയിച്ച ക്രമ്മബുദ്ധി എന്ന വൃദ്ധൻ ഇത്രയും പറഞ്ഞപ്പോൾ അതു് അയാളുടെ ഹൃദയത്തെയും സ്പർശിച്ചതുപോലെ ഞാൻ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ട എങ്കിലും അയാൾ വീണ്ടും തുടർന്നു പറഞ്ഞു. അതിപ്രകാരമായിരുന്നു:— രഹസ്യം ക്രിസ്റ്റീനയോടു സംസാരിച്ചുതീർന്ന ശേഷം അവൾ മക്കളെ വിളിച്ചു് അവരോടു: "ഹാ! എന്റെ വാത്സല്യമുള്ള മക്കളേ, നിങ്ങൾ കാണുന്നപ്രകാരം, ഞാൻ ഇപ്പോൾ ചില നാളുകളായി നിങ്ങളുടെ അപ്പന്റെ മരണത്തെക്കുറിച്ചു വ്യസനമുള്ളവളായിരിക്കുന്നവല്ലോ; ഭാഗ്യാവസ്ഥയിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ അവനു ഇടവന്നുവോ ഇല്ലയോ എന്നുള്ള സംശയമല്ല അതിനു കാരണം. അവൻ നിത്യഭാഗ്യം അനുഭവിച്ചുവരുന്നു എന്നു് ഇപ്പോൾ എനിക്കു പൂർണ്ണ ബോദ്ധ്യം വന്നുമിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ വ്യസനിക്കുന്നതോ എന്റെയും നിങ്ങളുടെയും സ്ഥിതി ഓർത്തിട്ടത്രെ. സ്വഭാവത്താൽ നാം മഹാ നിർഭാഗ്യസ്ഥിതിയിൽ ഇരിക്കുന്നു എന്നുള്ള ഈ കാര്യം എന്റെ ഹൃദയത്തെ വളരെ വ്യസനിപ്പിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ പ്രിയപ്പെട്ട പിതാവു് ആത്മവ്യസനത്താൽ കഷ്ടപ്പെട്ട സമയങ്ങളിൽ അവനോടു ഞാൻ കാട്ടിയ നിന്ദയെല്ലാം എന്റെ മനസ്സാക്ഷിക്കു വലിയ ഭാരമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഞാൻ എന്റെയും നിങ്ങളുടെയും ഹൃദയങ്ങൾ അവനു വിരോധമായി കഠിനപ്പെടുത്തി, അവനോടുകൂടെ മോക്ഷയാത്ര ചെയ്യാതെ ഇരുന്നുകളഞ്ഞു. എന്നാൽ ഇന്നലെ രാത്രി ഞാൻ കണ്ട സ്വപ്നവും ഈ പുണ്യപുരുഷൻ ഇന്നു രാവിലെ പറഞ്ഞുതന്ന ആശ്വാസവചനങ്ങളും എന്നെ ധൈര്യപ്പെടുത്തീട്ടില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ, ഈ സംഗതികളെക്കുറിച്ചുള്ള വിചാരം എന്നെ തൽക്ഷണം കൊന്നുകളയുമായിരുന്നു. ആകയാൽ എന്റെ മക്കളേ! വരുവിൻ, നിങ്ങളുടെ അപ്പനെ കാണ്മാനും, ആ നാട്ടിലെ മര്യാദപ്രകാരം അവനോടും സഖികളോടും ഒരുമിച്ചു സമാധാനത്തോടെ വാഴുവാനുമായി നമ്മുടെ വസ്തുക്കൾ എല്ലാം ശേഖരിച്ചു പട്ടണത്തിലേക്കുള്ള വഴിയുടെ പ്രവേശനദ്വാരത്തിലേക്കു പോകാം" എന്നു പറഞ്ഞു. തങ്ങളുടെ അമ്മ

യുടെ ഹൃദയം ഇപ്രകാരമുള്ള സന്മാർഗ്ഗത്തിലേക്കു ചാഞ്ഞിരിക്കുന്നതായി കണ്ട മക്കൾ സന്തോഷംകൊണ്ട കണ്ണുനീർ വാർത്തു. ഇങ്ങനെ അവരുടെ അടുക്കൽ വന്നയാൾ യാത്രപറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു. അവരോ തങ്ങളുടെ യാത്രയ്ക്കു വട്ടംകൂട്ടുകയും ചെയ്തു.

അവർ തങ്ങളുടെ യാത്രയ്ക്കായി ഒരുങ്ങുന്ന സമയം ക്രിസ്തീനയുടെ അയല്ക്കാരികളായ രണ്ടു സ്ത്രീകൾ അവിടെ വന്നു വാതില്ക്കൽ മുട്ടി. അപ്പോൾ ക്രിസ്തീന "നിങ്ങൾ ദൈവനാമത്തിൽ വന്നതായാൽ അകത്തേക്കു വരുവിൻ" എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടു് ആ സ്ത്രീകൾ വളരെ വിസ്മയിച്ചുപോയി; എന്തെന്നാൽ ക്രിസ്തീനയുടെ വായിൽനിന്നു ഇങ്ങനെയുള്ള വാക്കു പുറപ്പെട്ടതായി ഇതിനുമുമ്പു ഒരിക്കലും അവർക്കു അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും അവർ വാതിൽ തുറന്നു് അകത്തേക്കു കടന്നു നോക്കിയപ്പോൾ, ക്രിസ്തീനയും മക്കളും വീടുവിട്ടു് ഒരു ദൂരയാത്ര ചെയ്യാൻ ഒരുങ്ങുന്നതായി കണ്ടു. അപ്പോൾ അവരിൽ ഒരുത്തിയായ ഭീതാ എന്നവൾ "ചെങ്ങാതീ! നിന്റെ ഈ സംഭ്രമണത്തിന്റെ ഒക്കെ അർത്ഥം എന്താണു്" എന്നു ചോദിച്ചു. (ഈ ഭീതാ എന്നവൾ ക്രിസ്ത്യാനിയെ പ്രലോഭനങ്ങളിൽവച്ചു സിംഹങ്ങളെക്കുറിച്ചു് പറഞ്ഞു ഭയപ്പെടുത്തി തിരികെ അയയ്ക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചവന്റെ പുത്രിയായിരുന്നു). അപ്പോൾ ക്രിസ്തീന അവരിൽ മൂത്തവളായ ഭീതായോടു

"ഞാൻ ഒരിടത്തു് ഒന്നു പോകുവാൻ തുടങ്ങുകയാണു്" എന്നു പറഞ്ഞു.

ഭീത. എവിടെ?

ക്രിസ്തീന:— എന്റെ പ്രിയ ഭർത്താവിന്റെ പിന്നാലെ (ഇതു പറഞ്ഞിട്ടു് അവൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു).

ഭീത:— പൊന്നു ചെങ്ങാതീ, അരുതു്. ഈ സാധുക്കളായ കുഞ്ഞുങ്ങളെ ഓർത്തിട്ടെങ്കിലും സ്ത്രീകൾക്കു ചേരാത്ത ഈവക പ്രവൃത്തിക്കു തുനിയരുതേ.

ക്രിസ്തീന:— അങ്ങനെയല്ല, എന്റെ മക്കളും കൂടെ എന്റെകൂടെ പോരികയാണു്. ഇവരിൽ ആർക്കും ഇവിടെ താമസിപ്പാൻ മനസ്സില്ല.

ഭീത:— ഈ ബുദ്ധിയൊക്കെ നിനക്കു ആരു വെച്ചുതന്നു? കൊള്ളാം ?. ആശ്ചര്യംതന്നെ.

ക്രിസ്റ്റീന:— ചെങ്ങാതീ! എന്റെ മനസ്സിലുള്ള വ്യസനം നിന്റെ ഉള്ളിലായിരുന്നു എങ്കിൽ നീ അര നാഴിക പോലും താമസിക്കാതെ എന്റെകൂടെ യാത്രചെയ്യുമായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു എനിക്കു യാതൊരു സംശയവുമില്ല.

ഭീത:— നിന്റെ സ്നേഹിതരെയും സഖികളെയും ഉപേക്ഷിപ്പാനും, നാടിനെയും നഗരത്തെയും വിട്ടുവാനും, ആരും അറിയാത്ത ഒരു നാട്ടിലേക്കു പുറപ്പെട്ടുപോകുവാനും നിന്നെ ഉത്സാഹിപ്പിച്ച ആ പുതിയ അറിവു് എന്തെന്നു ഒന്നു കേട്ടെങ്കിൽ കൊള്ളായിരുന്നു.

ക്രിസ്റ്റീന:— എന്റെ ഭർത്താവു് എന്നെ പിരിഞ്ഞനാൾ മുതൽ എനിക്കുണ്ടായ വ്യസനം അവർണ്ണനീയമാണു്. അവൻ നടി കടന്നപ്പോൾ മുതൽ ആ വ്യസനം വർദ്ധിച്ചു. അവന്റെ വ്യസനസമയത്തു ഞാൻ അവരോടു നിർദ്ദയയായി ചെയ്ത പ്രവൃത്തികൾ എന്നെ എല്ലാറിലും അധികമായി വ്യസനിപ്പിക്കുന്നു. ആ സമയത്തു് അവന്റെ വ്യസനം ഏതു വിധമായിരുന്നുവോ അപ്രകാരം തന്നെ ഇപ്പോൾ ഞാനും വ്യസനിക്കുന്നു. അതിൽനിന്നു് ആശ്വാസം കിട്ടണമെങ്കിൽ മോക്ഷയാത്ര ചെയ്തേ മതിയാവൂ എന്നു ഞാൻ അറിയുന്നു. ഇന്നലെ രാത്രി ഞാൻ എന്റെ പ്രിയ ഭർത്താവിനെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടു. എന്റെ ആത്മാവു് അവനോടുകൂടെ ആയിരുന്നതുപോലെ എനിക്കു തോന്നി. അവൻ ആ രാജ്യത്തിലെ രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ വസിക്കയും, അവന്റെ മേശയിൽ നിന്നു ഭക്ഷിക്കയും, ദൈവദൂതന്മാരുടെ സഖിയായി തീരുകയും, ഈ ലോകരാജധാനികൾ അതിന്റെ മുമ്പിൽ വെറും കുപ്പക്കുന്നെന്നു തോന്നത്തക്കവണ്ണം അത്ര വിശേഷമായ ഒരു സ്ഥലത്തു് എത്തിച്ചേരുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു (2 കൊരി. 5. 1—4). വിശേഷിച്ചും ആ രാജാവു തന്നെ ഒരാളിനെ അയച്ചു, ഞാനും ചെന്നാൽ അപ്രകാരമെല്ലാം ചെയ്യാമെന്നു വാഗ്ദത്തം ചെയ്തു എന്നെ ക്ഷണിച്ചിരിക്കുയുമാണു്. ആ ക്ഷണം ഇതാ, നോക്കുക (രഹസ്യം കൊണ്ടുവന്ന എഴുത്തെടുത്തു കാണിച്ചു) ഇതിനു നീ എന്തു പറയുന്നു എന്നു ചോദിച്ചു.

ഭീത:—അയ്യോ! മഹാപ്രയാസങ്ങളിലൊക്കെയും ചെന്നു വീഴുവാൻ തക്കവണ്ണം നിന്നെയും നിൻറെ ഭർത്താവിനെയും പിടിച്ച ഭ്രാന്തു്! എന്തെല്ലാം പ്രയാസങ്ങൾ, അപകടങ്ങൾ, ഉപദ്രവങ്ങൾ എന്നിവ സഹിപ്പാനുണ്ടു എന്നു നീ ലേശവും ആക്കുന്നില്ലല്ലോ. ഇതെന്തൊരു ബുദ്ധി! നിൻറെ ഭർത്താവി നോടുകൂടെ പോയ നമ്മുടെ അയൽവാസിയായ കഠിനനും, ബുദ്ധിമാൻ എന്നു കരുതിയ ചഞ്ചലഹൃദയനും പറഞ്ഞ സംഗതികൾ എല്ലാം നീ ഇത്രവേഗം മറന്നുവോ? നിൻറെ ഭർത്താവു യാത്ര ആരംഭിച്ചപ്പോൾ തന്നെ എത്ര വലിയ അപകടത്തിൽ ചെന്നു ചാടിഎന്നു നീഓർക്കുന്നില്ലയോ? ഇല്ലെങ്കിൽ അവരോടു ചോദിക്കു. കൊള്ളാകുന്നവരും ജ്ഞാനികളുമായ അവർ ബുദ്ധിപൂർവ്വം തിരിച്ചുപോന്നുവല്ലോ. പിന്നീടു നിൻറെ ഭർത്താവു സഹിച്ച കഷ്ടതകൾക്കു അവസാനമുണ്ടോ? സിംഹങ്ങൾ, അപ്പോല്ലോൻ, മരണനിഴലിൻ താഴ്വര മുതലായവയും മായച്ചന്തയിലെ മറക്കുവാൻതല്ലാത്ത ഉപദ്രവങ്ങളും അവൻ ഏതുപ്രകാരം സഹിച്ചു എന്നു നിൻറെ ഓർമ്മയിൽനിന്നു പോയിരിക്കുമോ? പുരുഷനായ അവനു ഇത്ര പ്രയാസങ്ങളും കഷ്ടതകളും ഉണ്ടായി എങ്കിൽ സ്ത്രീയായ നിൻറെ അവസ്ഥ എന്തായിരിക്കും? നിനക്കു തലയ്ക്കു സ്ഥിരമില്ലെങ്കിൽ നിൻറെ മക്കളെ ഓർത്തെങ്കിലും ഈവക വൈക്ഷമ്യങ്ങളിൽ ചെന്നു ചാടരുതേ!

അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി അവളോടു "പ്രിയ സ്നേഹിതേ! എന്നെ പരീക്ഷിക്കരുതേ; മേലായ ഭാഗ്യത്തെ അനുഭവമാക്കുവാൻ തക്ക സമയം എനിക്കു നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ലാഭം എടുപ്പാനുള്ള മുതൽ എൻറെ കയ്യിൽ തന്നിരിക്കുമ്പോൾഞാൻ അതു ഉപയോഗിക്കാതെ അധൈര്യപ്പെട്ടിരുന്നാൽ എന്നപ്പോലെയുള്ള വലിയ ഭോഷ്കി ഈ ലോകത്തിൽ എങ്ങുമില്ല എന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു; അതുപേക്ഷിക്കേണ്ടതിനു പകരം, യാത്രയിൽ എനിക്കുണ്ടാകുമെന്നു നീ പറയുന്ന ഉപദ്രവങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലും എന്നെ അധൈര്യപ്പെടുത്തുന്നതെ ഞാൻ നേർവഴിയിൽ ഇരിക്കുന്നു എന്നു എന്നെ ബോധപ്പെടുത്തി ഈ യാത്രയുടെ അവ എന്നെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതേയുള്ളു മധുരത്തിനുമുമ്പിൽ കൈപ്പു വരേണ്ടതു അത്യാവശ്യം. അപ്പോൾമാത്രമേ കൈപ്പിൻറെശേഷം അനുഭവിക്കുന്ന മധുരം അധികം മധുരമായി തോന്നുകയുള്ളു. അതുകയാൽ നിൻറെ വരവു ദൈവ

നാമത്തിൽ അല്ലായ്കയാലും, നിൻെറ സഖിത്വവും ആലോചനയും ഇനി എനിക്കു ആവശ്യമില്ലാത്തതിനാലും എൻെറ വീട്ടിൽനിന്നു പോകണമെന്നു ഞാൻ നിന്നോടു അപേക്ഷിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇതിങ്കൽ ഭീത വളരെ കോപത്തോടെ ക്രിസ്തീനയെ ശകാരിച്ചിട്ടു, കൂടെ വന്ന കരുണയെ നോക്കി അവളോടു "വാ ചെങ്ങാതീ—കരുണ വാ! നമുക്കു പോകാം. അവൾ നമ്മെയും നമ്മുടെ ആലോചനയേയും ഉപേക്ഷിച്ചതിനാൽ അവളുടെ തന്നിഷ്ടംപോലെ ചെയ്യട്ടെ; നമുക്കു പോകാം" എന്നു പറഞ്ഞു. കരുണ ഇതു കേട്ടു കുറേനേരം മൌനമായി നിന്നു. ഒന്നു രണ്ടു കാരണങ്ങളാൽ ഭീതിയോടുകൂടെ പോകുന്നതിനു അവൾക്കു മനസ്സില്ലാതെയിരുന്നു. ഒന്നാമതു, ക്രിസ്തീനയുടെ കയ്യ്മോത്തു അവളുടെ ഹൃദയം കലങ്ങിപ്പോയതിനാലും, ഭീത പോകുന്നപക്ഷം, കുറച്ചുദൂരംക്രിസ്തീനയോടൊന്നിച്ചു യാത്രചെയ്തു തിരിച്ചുപോരണം എന്നു വിചാരിച്ചതുകൊണ്ടും; രണ്ടാമതു, തൻെറ സ്വന്ത ആത്മാവിൻെറ സ്ഥിതിയോർത്തു അവളുടെ ഹൃദയം ഉരുകിയതുകൊണ്ടും ആയിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ ക്രിസ്തീനയുടെ വാക്കുകളിൽ ചിലതു അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ കൊണ്ടു; ആകയാൽ വല്ല വിധത്തിലും ഭീതയെ അയച്ചു ക്രിസ്തീനയോടു ചില സംഗതികൾ ചോദിച്ചറിഞ്ഞു അവയിൽ വല്ല സത്യവും ഉണ്ടെങ്കിൽ കൂടെ പോകണമെന്നു വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു ഭീതയോടു ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു.

കരുണ:—ജ്യേഷ്ഠത്തീ, ക്രിസ്തീനയെ കാണ്മാൻ ഞാൻ നിൻെറകൂടെയാണു ഇവിടെ വന്നതു എന്നുള്ളതു നേരുതന്നേ. നാം കാണുന്നപ്രകാരം ഇതാ അവൾ ശേഷക്കാരെയും സഖികളെയും, നാടിനെയും നഗരത്തെയുമെല്ലാം വിട്ടു യാത്ര ചെയ്വാൻ ഒരുങ്ങുന്നു. ഇന്നു നല്ല പ്രകാശമുള്ള ഒരുദിവസം ആകുന്നുവല്ലോ. ഞാനും അവളോടു കൂടെ കുറച്ചുദൂരം പോയി അല്പം സംഭാഷിച്ചു യാത്ര അയച്ചിട്ടു മടങ്ങണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിനാൽ, ഞാൻ കൂടെ താമസിച്ച മാത്രമെ വരുന്നുള്ളു. രണ്ടാമത്തെ കാരണം കരുണ ഭീതയോടു പറഞ്ഞതുമില്ല.

ഭീത:—നിനക്കും ഒന്നു വഴിതെറ്റയാകുന്നതിനു മനസ്സുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നു. കൊള്ളാം; കാലംനോക്കി ജ്ഞാനമുള്ള

വളായിരിക്ക; അപത്തിൽനിന്നു അകന്നിരുന്നാൽ അപത്തില്ലെന്നും അപത്തിൽഅകപ്പെട്ടാൽ അകപ്പെട്ടതു തന്നെ എന്നും ഓർത്തുകൊൾക.

ഭീത അവളുടെ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. ക്രിസ്റ്റീനാ യാത്രയ്ക്കും ആരംഭിച്ചു. ഭീത വീട്ടിൽ എത്തിയ ഉടനെ കുരുട്ടുകണ്ണി, നിശ്ചിന്തനി, വീരനാദിനി, മൂഢ എന്നീ സ്നേഹിതകളെ വിളിച്ചു ക്രിസ്റ്റീനയുടെ യാത്രയെക്കുറിച്ചു താഴെ പറയുംപ്രകാരം സംഭാഷിപ്പാൻ തുടങ്ങി:—"സ്നേഹിതകളേ, ഇന്നു കാലത്തു വിശേഷിച്ചു ജോലി ഒന്നും ഇല്ലാഞ്ഞതിനാൽ ക്രിസ്റ്റീനയെ കാണണമെന്നു കരുതി ഞാൻ അവളുടെ വീട്ടിലേക്കു പോകയുണ്ടായി. നമ്മുടെ മര്യാദപ്രകാരം ഞാൻ ചെന്നു വാതിൽക്കൽ മുട്ടിയപ്പോൾ അവൾ "നീ ദൈവനാമത്തിൽ വരുന്നെങ്കിൽ അകത്തേക്കു വരിക' എന്നു പറഞ്ഞു ഇതു വകയ്ക്കാതെ ഞാൻ അകത്തേക്കു കടന്നു. അപ്പോൾ ഇതാ അവളും മക്കളും എല്ലാം പട്ടണം വിട്ടു പോകുവാൻ ഒരുങ്ങുന്നു; വിവരം ചോദിച്ചപ്പോൾ അവളുടെ ഭർത്താവിനെപ്പോലെ അവളും മോക്ഷയാത്രചെയ്വാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു. അവളുടെ ഭർത്താവു ചെന്നുചേർന്നിരിക്കുന്ന നാട്ടിലെ രാജാവു അവളും അവിടേക്കു ചെല്ലുവാൻ അവൾക്കു ഒരു ക്ഷണം അയച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു അവൾ ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടു എന്നും അവൾ എന്നോടു പറഞ്ഞു.

മൂഢ:—എന്തു? അവൾ പോകുമെന്നോ നീ വിചാരിക്കുന്നതു?

ഭീത:—പോകും സംശയമില്ല. എന്തുതന്നെ വന്നാലും പോകണമെന്നു തന്നെയാണു അവളുടെ സിദ്ധാന്തം. വഴിയിൽ പലതരം കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ സംഭവിക്കും എന്നു പറഞ്ഞു അവളുടെ മനസ്സിനെ മറിപ്പാൻ പഠിച്ച വിദ്യ എല്ലാം ഞാൻ പ്രയോഗിച്ചുനോക്കി. അതൊന്നും അവളിൽ ഫലിച്ചില്ല എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ. ഞാൻ ഭയപ്പെട്ടുത്തുവാൻ വിചാരിച്ച അപകടങ്ങൾ യാത്രയ്ക്ക അവളെ ഉത്സാഹവും ജാഗ്രതയും ജാഗരണവും ഉള്ളവളാക്കിത്തീർക്കയത്രെ ചെയ്തിരിക്കുന്നതു. അവൾ പറയുന്നതു മധുരത്തിനു മുമ്പിൽ കയ്പു വരേണ്ടതു അവശ്യം; അങ്ങനെയായാൽ, മധുരം അധികം മധുരമായി

തോന്നും എന്നാണു്. അതുകയാൽ ഞാനറിയുന്നിടത്തോളം ഇനി അവൾ ഈ നാട്ടിൽ താമസിക്കയില്ല എന്നുള്ളതു നിശ്ചയംതന്നേ.

കുരുട്ടുകണ്ണി:—അയ്യോ! ആ ക്രിസ്ത്യീനയുടെ കണ്ണു രണ്ടും പൊടിഞ്ഞുപോയോ, ബുദ്ധിയും കെട്ടുപോയോ? അവളുടെ ഭർത്താവു സഹിച്ച കഷ്ടതകൾ അവൾ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലേ? അവയെത്തങ്കിലും അവൾ സൂക്ഷ്മമുള്ളവളായിരിക്കേണ്ടതല്ലേ?

അവളുടെ ഭർത്താവിനു തിരിച്ചു ഇവിടെ വരുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നാൽ, ഇപ്രകാരമുള്ള കഷ്ടതകൾ സഹിക്കുന്നതു ഭോഷത്വമെന്നു കരുതി ഇതുപോലെയൊന്നും ഉദ്യമിക്കാതെ ഇവിടെത്തന്നെ സുഖത്തോടെ പാർക്കുമായിരുന്നു എന്നതേ എന്റെ അഭിപ്രായം.

നിശ്ചിന്തിനി:—ഇപ്രകാരമുള്ള ഭ്രാന്തികൾ എവിടെയെങ്കിലും പോയി വല്ലവിധത്തിലും നശിക്കട്ടെ. പക്ഷെ അവൾ അവളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്വഭാവത്തിൽ ഇവിടെ വസിക്കെന്നു വന്നാൽത്തന്നെ അവളോടുകൂടെ സംസർഗ്ഗം ചെയ്വാൻ ആർക്കു കഴിയും? ഈവിധമുള്ള സംസാരവും സ്വഭാവവുമുള്ളവളോടുകൂടെ ബുദ്ധിയുള്ള വല്ലവരും സംസർഗ്ഗം ചെയ്യുമെന്നു നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നുവോ? കൊള്ളാം! എന്റെ കാര്യം പറയാമല്ലോ, അവൾ പോകുന്നതിൽ എള്ളോളം വ്യസനം എനിക്കില്ല. അവൾ പോയി അവൾക്കു പകരമായി നല്ല ഒരുത്തി വരട്ടെ. ഇപ്രകാരം ഭ്രാന്തുപിടിച്ച ആളുകൾ പാർക്കുന്ന കാലത്തോളം നമ്മുടെ പട്ടണം സുഖമുള്ളതായിരിക്കയില്ല.

വിനോദിനി:—ഈവിധ സംഭാഷണം തന്നെ നല്ലതല്ല. ഇന്നലെ ഞാൻ കാമാതുരയുടെ വീട്ടിലേക്കു പോയി നല്ലതുപോലെ ഉല്ലസിച്ചു അവിടെ എന്നെക്കൂടാതെ മോഹിനി, മാംസേച്ഛ മുതലായ നാലഞ്ചു ബാല്യക്കാരികളും, കാമാതുരൻ, അശുദ്ധത മുതലായ ബാല്യക്കാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ ആട്ടവും പാട്ടും ജഡത്തെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്ന മറ്റു വിനോദങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. വീട്ടുകാരിയായ കാമാതുര കുലീനയും അവളുടെ ഭർത്താവായ കാമാതുരൻ നല്ല യോഗ്യനും കൊള്ളാകുന്നവനുമാകുന്നു.

ഇതിനിടയിൽ ക്രിസ്റ്റീന മക്കളോടുകൂടെ യാത്രയായി; കരുണയും കൂടെ പോയി. അവർ നടന്നുപോകയിൽ പല സംഗതികളെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കയുണ്ടായി. ഒടുവിൽ ക്രിസ്റ്റീന കരുണയോട് "കരുണേ, നീ എന്നോടുകൂടെ കൂടെക്കൂടെ പോരുവാൻ വിചാരിച്ചതു ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കാത്ത ഒരു ദയതന്നെ" എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ കന്യകയായ കരുണ ഉത്തരമായിട്ടു "നിന്നോടുകൂടെ വരുന്നതിൽ എനിക്കു വല്ല ഗുണവും ഉണ്ടാകുന്നതായാൽ ഞാൻ നാട്ടിലേക്കു കാലെടുത്തു വെക്കുകപോലും ചെയ്കയില്ല" എന്നു പറഞ്ഞു.

ക്രിസ്റ്റീന:—എന്റെ പ്രിയ കരുണ! എന്നോടുകൂടെ പോരുവാൻ നിനക്കു മനഃപ്രയാസമുള്ളപക്ഷം അങ്ങനെതന്നെ ഉറച്ചുകൊൾക. നമ്മുടെ യാത്രയുടെ അവസാനത്തിൽ നമുക്കു ലഭിക്കുന്ന ഭാഗ്യം ഇന്നതാകുന്നു എന്നു എനിക്കു നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടു്. എന്റെ ഭർത്താവു ഭൂലോകത്തിലുള്ള സ്വർഗ്ഗീയനിലകളിലെ സ്വർഗ്ഗം എല്ലാം കൊടുത്താലും ലഭിക്കാത്ത ഒരു സ്ഥലത്തിൽ, വസിച്ചുവരുന്നു. എന്റെ വാക്കു കേട്ടിട്ടാണു നീ വരുന്നതു എന്നിരുന്നാലും അവിടെ തള്ളിക്കളയപ്പെടുകയില്ല. എന്നെയും മക്കളെയും ക്ഷണിച്ചിരിക്കുന്ന രാജാവു കരുണയിൽ ഇഷ്ടമുള്ളവനാകുന്നു. വിശേഷിച്ചും നിനക്കു സമ്മതമുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ നിന്നെ എന്റെ ശമ്പളക്കാരിയായി കൊണ്ടുപോകാം. എങ്കിലും എന്റെ വസ്തു എല്ലാം നമുക്കു പൊതുവിൽ തന്നേ അനുഭവിക്കാം; എന്റെ കൂടെ പോരുകമാത്രം ചെയ്ക.

കരുണ:—എന്നെ അകത്തേക്കു കൈക്കൊള്ളുമെന്നുള്ളതിനു എനിക്കെന്തൊരുറപ്പുള്ളു? തക്കതായ ഉറപ്പു കിട്ടുന്നതായാൽ ഞാൻ മനസ്സിടിവോടെ ഇരിക്കാതെ എന്തു ആപത്തു വന്നാലും കൂട്ടാക്കാതെ എപ്പോഴും സഹായിപ്പാൻ ഒരുങ്ങിയിരിക്കുന്നു. കർത്താവിൻ കൃപയാൽ മുമ്പോട്ടുതന്നെ പോകുമായിരുന്നു.

ക്രിസ്റ്റീന:—എന്റെ സ്നേഹിതയേ, ഞാൻ പറയുന്നതു കേൾക്ക; ഇടുക്കുവാതിൽവരെ എന്റെകൂടെ വരിക. അവിടെവച്ചു നിന്റെ കാര്യം ചോദിച്ചു തിട്ടപ്പെടുത്താം. അവിടെ നിന്നെ ചേർക്കാത്തപക്ഷം നിന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരം നിനക്കു തിരിച്ചുപോരാം. അപ്പോൾ നീ എനിക്കും മക്കൾക്കും ചെയ്ത ഉപകാരങ്ങൾക്കു തക്ക പ്രതിഫലം തന്നു നിന്നെ വിട്ടേക്കയും ചെയ്യാം.

കരുണ:—അങ്ങനെ തന്നേ, അവിടത്തോളം വരാം. പിന്നെയുള്ള കാര്യം അവിടെ എത്തിയശേഷം ആലോചിച്ചു കൊള്ളാം. കർത്താവു എനിക്കൊരു നല്ല പങ്കു തരികയും സ്വർഗ്ഗത്തിൻരാജാവു തന്റെ കൃപയുള്ള മനസ്സിനെ എന്മേൽ വെക്കുകയും ചെയ്യുമാറാകട്ടെ.

ഇതിങ്കൽ ക്രിസ്ത്യീന വളരെ സന്തോഷിച്ചു; അതിന്റെ കാരണം തനിക്കു ഒരു സഹായിയെ കിട്ടിയല്ലോ എന്നു ഓർത്തിട്ടല്ല; ആ സാധുവായ കന്യകയും തന്നെപ്പോലെ ആത്മരക്ഷയെക്കുറിച്ചു വിചാരിപ്പാൻ താൻ ചെയ്ത ശ്രമം അവളിൽ ഫലിച്ചല്ലോ എന്നു ഓർത്തിട്ടത്രെ. ഇങ്ങനെ അവർ ഒരുമിച്ചു നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കയിൽ കരുണയുടെ കണ്ണിൽനിന്നു കണ്ണുനീർ വീഴുന്നതു കണ്ടു അവളോടു, "സ്നേഹിതേ! നീ കരയുന്നതിന്റെ കാരണമെന്തു?" എന്നു ചോദിച്ചു. അതിനു കരുണ "ഹാ, പാപംനിറഞ്ഞ നാശപട്ടണത്തിൽ പാർക്കുന്നവരായ എന്റെ ചാർച്ചക്കാരുടെ സ്ഥിതി ഓർക്കുമ്പോൾ ഞാൻ കരയാതെ ഇരിക്കുന്നതു എങ്ങനെ? അവരെ പറിച്ചിപ്പാനോ വരുവാനിരിക്കുന്ന നാശത്തെക്കുറിച്ചു അവരെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാനോ ഒരാൾ എങ്കിലും ഇല്ലല്ലോ എന്നു ഓർക്കുമ്പോൾ എന്റെ ഹൃദയം തകരുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു.

ക്രിസ്ത്യീന:—ആരുടെ രക്ഷയെക്കുറിച്ചു മനംനൊന്തു നീ വ്യസനിക്കുന്നുവോ, അയവർ മോക്ഷയാത്രക്കാരായി തീരും. എന്തെന്നാൽ എന്റെ ഭർത്താവു യാത്രചെയ്തപ്പോൾ എന്നെക്കുറിച്ചു വ്യസനിച്ചതുപോലെ നീയും നിന്റെ ബന്ധുക്കൾക്കായി വ്യസനപ്പെടുന്നു. ഞാൻ അവന്റെ കണ്ണുനീരിനെ ധിക്കരിച്ചുകളഞ്ഞു എങ്കിലും, അവന്റെയും നമ്മുടെയും ദൈവമായവൻ അവയെ എല്ലാം തന്റെ കുടത്തിൽ അടച്ചുവച്ചിരുന്നു. ഇപ്പോഴോ ഞങ്ങൾ അതിന്റെ ഫലം അനുഭവിക്കുന്നു. അതുപോലെ തന്നേ പ്രിയ കരുണേ, നിന്റെ ഈ കണ്ണുനീരും, നിഷ്ഫലമായി തീരുകയില്ല; എന്തെന്നാൽ കണ്ണുനീരോടെ വിതയ്ക്കുന്നവൻ സന്തോഷത്തോടെ കൊയ്യും എന്നും വിലയേറിയ വിത്തുകളെ എടുത്തു കരഞ്ഞുംകൊണ്ടു പോകുന്നവൻ സംശയം കൂടാതെ കറ്റകളെ എടുത്തു സന്തോഷത്തോടെ തിരിച്ചുവരും എന്നും (സങ്കീ. 126. 5, 6.) എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഇതു കേട്ടു സന്തോഷിച്ചുകൊണ്ടു കരുണ താഴെ വരുന്ന പാട്ടു പാടി:—

കർത്തൻ തനിക്കെന്നുടെമേൽ, കൃപയുണ്ടാകിലെന്നെ
അത്തലൊഴിച്ചനുദിനം കാത്തു തന്നുടെ
വഴിയിലുടനീളം തന്റെ ആട്ടിൻകുട്ടത്തിലേക്കും താൻ
ശുദ്ധ പച്ചത്തുറുകളിലേക്കും വേഗം നടത്തുമാറാകേ.
എന്തു ഭവിക്കിലും ദേവൻ, തന്റെ വിശുദ്ധ മാർഗ്ഗവും
അന്തമില്ലാതുള്ള ദിവ്യ പ്രേമ കൃപയും
ഹന്ത വിട്ടുപോകയോ താൻ, പിന്തിരിഞ്ഞുകൾകയോ താൻ
ചെയ്തിടുവാൻ കർത്തൻ എന്നെ കാത്തുകൊണ്ടിടട്ടെ നിത്യം.
യാത്ര ഞാൻ ചെയ്കയിൽ പിന്നി-ലുള്ളോരെൻ കൂട്ടരെ എല്ലാം
പാർത്തു നിൻ കയ്യാലണച്ചു ചേർത്തുകൾക നീ.
കർത്തനെ അവർ നിനക്കു ഉള്ളവരായി തീർന്നിടുവാൻ
ചിത്ത ശുദ്ധിയോടവരെക്കൊണ്ടു പ്രാർത്ഥിപ്പിച്ചീടുക.

അദ്ധ്യായം 5

സഞ്ചാരികൾ നിരാശ്രയക്കുഴിക്കൽ വന്നതു്

പിന്നെയും ആ വയസ്സനായ ക്രുമ്മബുദ്ധി പറഞ്ഞതു: ക്രിസ്ത്യാനാ നിരാശ്രയക്കുഴിയിൽ വന്നപ്പോൾ "ഇവിടെ ആകുന്നു എന്റെ ഭർത്താവു കാൽ വഴുതി വീണു ചേറു പുരണ്ടു മുങ്ങുമാറായതു്" എന്നു പറഞ്ഞു കുറച്ചുനേരം അനങ്ങാതെ നിന്നു. വിശേഷിച്ചു ആ വഴി സഞ്ചാരികൾക്കു സുഗമമായി തീരുവാൻവേണ്ടി അതു നന്നാക്കുവാൻ രാജാവു കല്പിച്ചിട്ടും അതു മുമ്പിലത്തേതിനെക്കാൾ അധികം വിഷമമായി തീർന്നതല്ലാതെ ഒട്ടും നന്നായിരുന്നില്ല എന്നു അവർ കണ്ടു. ഇതു സത്യംതന്നെയോ എന്നു ഞാൻ ആ വയസ്സനോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ, ആ വൃദ്ധൻ "അതേ, അതു സത്യംതന്നേ; എന്തെന്നാൽ പലരും 'ഞങ്ങൾ വഴി നന്നാക്കുവാൻ രാജാവിനാൽ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട വേലക്കാരാകുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞു അതു കല്ലുകൊണ്ടു നന്നാക്കുന്നതിനു പകരം ചേറും ചെളിയും ഇട്ടു് പൂർവ്വാധികം വഷളാക്കിവരുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതിനാൽ അതെ ക്രിസ്ത്യാനെക്കും മക്കൾക്കും ഇവിടെ കടപ്പാൻ പ്രയാസമായി വന്നതു്. ഇതു കരുണ കണ്ടു് അവരോടു "അധൈര്യപ്പെടരുതു്, വരിക, നമുക്കു വേഗം ഇതു കടപ്പാൻ നോക്കാം" എന്നു പറ

ഞ്ഞു. ഉടനെ അവർ വളരെ സൂക്ഷത്തോടെ കാൽവെച്ചു മുമ്പോട്ടു നടന്നുതുടങ്ങി. എന്നിട്ടും ക്രിസ്റ്റീന പല പ്രാവശ്യവും വീഴത്തക്കവണ്ണം ഇടറിപ്പോയി, ഒടുവിൽ വളരെ പ്രയാസത്തോടെ അവർ അതു കടന്നു. അപ്പോൾ 'കർത്താവു തന്നോടു അരുളിച്ചെയ്തതിനു നിവൃത്തിയുണ്ടാകും എന്നു വിശ്വസിച്ചവൾ ഭാഗ്യവതി' (ലൂക്കൊ. 1. 45) എന്നൊരു ശബ്ദം കേട്ടതുപോലെ അവൾക്കു തോന്നി. ഇങ്ങനെ അവർ എല്ലാവരും ഇടുക്കുവാതിൽക്കലേക്കു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, കരുണ ക്രിസ്റ്റീനയെ നോക്കി, 'ഹാ ഇടുക്കുവാതിൽക്കൽ സ്നേഹത്തോടെ കൈക്കൊള്ളപ്പെടുമെന്നു നിനക്കുള്ളതുപോലെ ധൈര്യം എനിക്കുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഒരു നിരാശ്രയക്കുഴിയും എന്നെ അധൈര്യപ്പെടുത്തുകയില്ല' എന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു.

അപ്പോൾ ക്രിസ്റ്റീന ഉത്തരമായിട്ടു, സ്നേഹിതേ! നീ നിന്റെ വേദനയെയും ഞാൻ എന്റേതിനെയും അറിയുന്നു; നമ്മുടെ യാത്രാവസാനത്തിനു മുമ്പിൽ മഹാ പ്രയാസമേറിയ വലിയ അപത്തുകൾ നമുക്കുണ്ടാകും. അതു കൂടാതെ നമ്മെപ്പോലെ മോക്ഷമഹിമകൾ അഗ്രഹിച്ചുപോകുന്ന സഞ്ചാരികളോടു വൈരമായിരിക്കുന്ന ആളുകൾ നമ്മെ പകയ്ക്കുന്നതു കൂടാതെ വഴിയിൽ ഭയങ്കരങ്ങളായ കണികളും അപത്തുകളും ഉപദ്രവങ്ങളും വെച്ചു നമ്മെ അപായപ്പെടുത്തുമോ അക്കറിയാം എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതുയും പറഞ്ഞശേഷം ക്രമ്മബുദ്ധി എന്ന വയസ്സൻ എന്നെ പിരിഞ്ഞു വേറെ വഴിയായി പോയി. അതിന്റെ ശേഷവും പല സംഗതികളും എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ ഞാൻ കണ്ടു.

അദ്ധ്യായം 6

സഞ്ചാരികൾ ഇടുക്കുവാതിൽക്കൽ ചെന്നതു

ക്രിസ്റ്റീനയും മക്കളും കരുണയും ഇടുക്കുവാതിൽ നോക്കിപ്പോയി; വാതിൽക്കൽ എത്തിയപ്പോൾ എങ്ങനെയാണു് അവിടെ വിളിക്കുന്നതു എന്നു തങ്ങളിൽ തന്നെ ആലോചിച്ചു, ഒടുവിൽ ക്രിസ്റ്റീന എല്ലാവരിലും പ്രായം കൂടിയവൾ ആക

കൊണ്ടു് അവൾ തന്നേ വാതിലിൽ മുട്ടുവാനും വാതിൽ തുറക്കുന്നവനോടു മറുള്ളവരുടെ കാര്യവും അവൾ തന്നെ പറയുവാനും ആലോചിച്ചുറച്ചുകൊണ്ടു വാതിലിൽ മുട്ടിത്തുടങ്ങി. തന്റെ ഭർത്താവു മുമ്പു ചെയ്തതുപോലെ അവളും പല പ്രാവശ്യം മുട്ടേണ്ടതായി വന്നു. ഒടുവിൽ മറുപടിക്കു പകരം ഒരു ഭയങ്കരനായ പട്ടി കുരച്ചുംകൊണ്ടു അവരുടെനേരെ വരുന്നു എന്നു് അവർക്കെല്ലാവർക്കും തോന്നി. അതു ഏറ്റവും വലിയതും ഭയങ്കര രൂപമുള്ളതും ആയ ഒന്നായിരുന്നു. സ്ത്രീകളും കുഞ്ഞുങ്ങളും ഇതിങ്കൽ വളരെ ഭയപ്പെട്ടു എന്നതന്നെയല്ല, അതു തങ്ങളെ കടിച്ചു കീറിക്കളയുമെന്നു വിചാരിച്ചു വളരെ പേടിച്ചുപോയതിനാൽ കുറെ നേരത്തേക്കു അവർ മുട്ടാതെയും, തങ്ങളുടെ മനസ്സിളകിയതിനാൽ എന്തു ചെയ്യേണ്ടു എന്നറിയാതെയും നിന്നു. നായെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയം മൂലം മടങ്ങിപ്പോയാൽ കൊള്ളാമായിരുന്നു എന്നു അവർ വിചാരിച്ചു. എങ്കിലും അപ്രകാരം ചെയ്താൽ കാവൽക്കാരൻ കോപിച്ചേക്കുമോ എന്നു സംശയിച്ചു് അവിടെ തന്നെ നിന്നു. ഒടുവിൽ രണ്ടായാലും വീണ്ടും മുട്ടുകതന്നെയാണു വേണ്ടതെന്നുറച്ചു് പൂർവ്വാധികം ശക്തിയോടെ അവൾ മുട്ടിത്തുടങ്ങി. വാതിലിന്റെ അടിസ്ഥാനം ഇളകുവാൻ തക്ക ഹേമത്തോടെ അവർ മുട്ടുകയാൽ വാതിൽ കാവൽക്കാരൻ അതു ആരെന്നു ചോദിച്ചു. പട്ടി പിന്നെ ശബ്ദിച്ചുമില്ല. കാവൽക്കാരൻ വന്നു വാതിൽ അവർക്കായി തുറന്നു. അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യീന താണുവണങ്ങിച്ചു വന്ദിച്ചുകൊണ്ടു് 'എന്റെ കർത്താവിന്റെ ബഹുമാനപ്പെട്ട വാതിലിൽ വന്നു മുട്ടിയ അവിടുത്തെ ദാസികളോടു കോപിക്കരുതേ' എന്നു പറഞ്ഞു. അതു കേട്ടു കാവൽക്കാരൻ അവരോടു 'നിങ്ങൾ എവിടെനിന്നു വരുന്നു? നിങ്ങൾക്കെന്തു വേണം?' എന്നു ചോദിച്ചു.

ക്രിസ്ത്യീന:— ഞങ്ങൾ ക്രിസ്ത്യാനി വന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നും അവൻ വന്ന കാര്യത്തിനായും വരുന്നവരാകുന്നു. മോക്ഷപട്ടണത്തിലേക്കു ഈ വാതിലൂടെ പോകേണ്ടതാകകൊണ്ടു് ഞങ്ങൾ ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ ഞങ്ങളെ കൃപയോടെ കൈക്കൊള്ളേണമേ. വിശേഷിച്ചും ഞാൻ മേലോകത്തിലേക്കു പോയ ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ഭാര്യയാകുന്നു. ഇതിങ്കൽ കാവൽക്കാരൻ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. "കുറെ മുമ്പെ മോക്ഷയാത്രയെ ത്യജിച്ച നീ ഇപ്പോൾ സഞ്ചാരിയായി തീർന്നിരിക്കു

ന്നുവോ?" എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ക്രിസ്റ്റീന തല കുനിച്ചു "അതേ, ഈ എന്റെ വാത്സല്യമക്കളും അപ്രകാരംതന്നേ" എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനെ അവൻ അവളുടെ കൈക്കു പിടിച്ചു "പൈതങ്ങൾ എന്റെ അടുക്കൽ വരുവാൻ വിടുവിൻ, അവരെ വിരോധിക്കയുമരുതു" എന്നു പറഞ്ഞു അവരെ അണച്ചു അകത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയി ഒരു കാഹളക്കാരനെ വിളിച്ചു ക്രിസ്റ്റീനയുടെ വരവിനെ സന്തോഷചിഹ്നങ്ങളായ അപ്പോ ട്ടും കാഹള ധ്വനിയോടുംകൂടെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ കല്പിച്ചു. അവൻ കാഹളം ഊതി ഉന്നതലോകത്തെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു.

ഇതെല്ലാം അകത്തു നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ പാവപ്പെട്ട കരുണ താൻ തള്ളപ്പെട്ടുപോയല്ലൊ എന്നുള്ള വ്യസനത്താൽ വാതിലിന്നു പുറത്തു നിന്നുകൊണ്ടു കരകയായിരുന്നു. ക്രിസ്റ്റീനയും, താനും മക്കളും അകത്തേക്കു കൈക്കൊള്ളപ്പെട്ട ശേഷം പുറത്തു നിൽക്കുന്ന കരുണയ്ക്കുവേണ്ടി മദ്ധ്യസ്ഥത പറവാൻ തുടങ്ങി. "എന്റെ കർത്താവേ, എന്നെപ്പോലെതന്നെ സഞ്ചാരിയായി തീർന്നിട്ടുള്ള എന്റെ ഒരു സ്നേഹിത വാതിലിന്നു പുറമേ ഇനിയും നിൽപ്പുണ്ടു". ഞാൻ എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ രാജാവിങ്കൽനിന്നുള്ള ക്ഷണം അനുസരിച്ചു വന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവളോ, അതുക്കുടാതെ ക്ഷണിക്കപ്പെടാത്ത വിരുന്നുകാരിയായി വന്നിരിക്കുന്നതോർത്തു വളരെ മനസ്സിടിവോടിരിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. ഇവൾ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ പുറത്തു നിൽക്കുന്ന കരുണയ്ക്കുണ്ടായ വ്യസനം വിവരിപ്പാൻ ആർക്കു കഴിയും? ഓരോ വിനാഴിക ഓരോ മണിക്കൂറായി അവൾക്കു തോന്നി. ക്രിസ്റ്റീന അവൾക്കുവേണ്ടി മദ്ധ്യസ്ഥത പറഞ്ഞുകൊണ്ടു നിൽക്കുമ്പോൾ തന്നെ അവളും വിടാതെ മുട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മുട്ടുന്ന ശബ്ദത്തിന്റെ അധികത്വത്താൽ ക്രിസ്റ്റീനപോലും ചില സമയത്തു നടുങ്ങിപ്പോയി. അപ്പോൾ കാവൽക്കാരൻ "അതാരു?" എന്നു ചോദിച്ചു. ക്രിസ്റ്റീന ഉത്തരമായിട്ടു, അതു തന്റെ സ്നേഹിത ആകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനെ അദ്ദേഹം വാതിൽ തുറന്നു നോക്കി, കരുണ തനിക്കു വാതിൽ തുറക്കപ്പെട്ടുകയില്ല എന്നോർത്തു മോഹാത്സ്യത്തോടു വീണു കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹം അവളുടെ കൈക്കു പിടിച്ചു "ബാലേ, എഴു

നേൽക്ക എന്നു ഞാൻ നിന്നോടു കല്പിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു് എഴുനേൽപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ കരുണ അവനോടു, "ഹാ കർത്താവേ, ഞാൻ ബോധരഹിതയായിരിക്കുന്നു; എന്റെ ജീവൻ എന്നിൽ ഉണ്ടോ എന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. അതിനു് അദ്ദേഹം അവളോടു "ബാലേ, ഭയപ്പെടേണ്ടാ; ഇതു് എന്റെ പ്രാണൻ എന്റെ ഉള്ളിൽ ക്ഷീണിച്ചു പോയപ്പോൾ ഞാൻ യഹോവയെ ഓർത്തു, എന്റെ പ്രാർത്ഥന നിന്റെ വിശുദ്ധ മന്ദിരത്തിൽ നിന്റെ അടുക്കൽ എത്തി (യോനാ 2. 7) എന്നു മുമ്പൊരിക്കൽ ഒരാൾ പറഞ്ഞതുപോലെ സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു എഴുനേറ്റുനിന്നു നീ എന്തിനായിട്ടു വന്നു എന്നു എന്നോടു പറക" എന്നു പറഞ്ഞു.

കരുണ:—കർത്താവേ, ക്ഷണിക്കപ്പെടാത്ത ഒരുത്തിയായി ഞാൻ ക്രിസ്തീനയോടുകൂടെ വന്നിരിക്കുന്നു. അവൾ രാജാവിന്റെ ക്ഷണപ്രകാരവും ഞാൻ അവളുടെ പാക്കിൻപ്രകാരവും അത്രെ പുറപ്പെട്ടു വന്നിരിക്കുന്നതു്. ലജ്ജയും ഭയവും എന്നെ പിടിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ അകത്തേക്കു കയറുവാൻ ഭയപ്പെടുന്നു.

കാവല്ക്കാരൻ:— നീ ഇവിടേക്കു വരുവാൻ അവൾക്കു അഗ്രഹം ഉണ്ടായിരുന്നുവോ?

കരുണ:— ഉവ്വു്, അതിനാൽ അത്രെ നിന്റെ ദാസിക്കു ഇവിടെ വരുവാൻ സംഗതിയായതു്. അതുകയാൽ പാപത്തിന്റെ വല്ല മോചനവും കൃപയും ശേഷിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ നിന്റെ ദാസിയെക്കൂടെ അതിനു ഓഹരിക്കാരിയാക്കിക്കൊള്ളണമെന്നു മാത്രമേ എനിക്കു അപേക്ഷയുള്ളു.

ഇതിന്റെശേഷം അവൻ വീണ്ടും അവളുടെ കൈക്കു പിടിച്ചു സാവധാനത്തിൽ അകത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയിട്ടു്, ഏതുപ്രകാരത്തിലും എങ്കലേക്കു വന്നു എന്നിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർക്കുവേണ്ടി ഞാൻ എപ്പോഴും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു. പിന്നെ അദ്ദേഹം അരികിൽ നിന്നിരുന്നവരോടു കരുണയുടെ ബോധക്ഷയം മാറേണ്ടതിനു മണപ്പിക്കുവാൻ വല്ലതും കൊണ്ടുവരിക എന്നു കല്പിച്ചു. അവർ ഒരു കെട്ടു മൂറെടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു് (2 കൊരി. 1. 13). അവൾക്കു മണക്കുവാൻ കൊടുത്തു; ഉട

നെ അവളുടെ മോഹാലസ്യം മാറി ഇങ്ങനെ കാവല്ക്കാരൻ ക്രിസ്ത്യീനയെയും മക്കളെയും കരുണയെയും ഇട്ടുക്കുവതിലിൽഭയയോടെ കൈക്കൊണ്ടു് അവരോടു സ്നേഹപൂവ്വം സംഭാഷിച്ചാനന്ദിച്ചു. അവർ അവനോടു്, "ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ പാപ

വാതിൽ കാവല്ക്കാരൻ കരുണയെ അകത്തു കൊണ്ടുപോകുന്നതു്.

ങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പ്രാപ്തിപ്പെട്ടതിനാൽ ഞങ്ങളുടെ കർത്താവു ഞങ്ങളുടെ പാപങ്ങൾ ഞങ്ങളോടു ക്ഷമിക്കയും ഇനി ഞങ്ങൾ നടക്കേണ്ടും വഴി ഉപദേശിച്ചു തരുകയും ചെയ്യണമെന്നു അപേക്ഷിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം അവരോടു് "ഞാൻ

നിങ്ങൾക്കു വചനത്താലും പ്രവൃത്തിയാലും പാപക്ഷമ നൽകുന്നു. പാപമോചനത്തെക്കുറിച്ചു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന വാഗ്ദത്തങ്ങൾമൂലം വചനത്താലും, അതിനെ ഞാൻ സമ്പാദിച്ച വഴിമൂലം പ്രവൃത്തിയാലും നിങ്ങൾക്കു പാപക്ഷമ നല്കുന്നു! ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തേതു എന്റെ അധരങ്ങളിൽനിന്നുള്ള മുംബനത്തോടുകൂടെ പ്രാപിച്ചുകൊൾക. മറേറതു ഇനി നിങ്ങൾക്കു വഴിയെ കിട്ടിപ്പെട്ടും" (യോഹ. 20. 20) എന്നു പറഞ്ഞു. പിന്നീടു അദ്ദേഹം അവരോടു പല കാര്യങ്ങളെ കുറിച്ചു സംഭാഷിച്ചു അവരെ ആനന്ദിപ്പിച്ചു എന്നു ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടു. അതിന്റെശേഷം അവൻ അവരെ വാതിലിൻ മീതെയുള്ള കൊത്തളത്തിലേക്കു കയറി അവർ ഏതു പ്രവൃത്തിമൂലമാണു് രക്ഷിക്കപ്പെട്ടതു എന്നു അവരെ കാണിച്ചതുകൂടാതെ, അവർ സഞ്ചാരം ചെയ്തു മുമ്പോട്ടു ചെല്ലുന്തോറും ആ കാഴ്ച അവർക്കു ആശ്വാസത്തിനായി അവർക്കു തെളിവായി വരുന്നതായിരിക്കും എന്നും അവരോടു പറഞ്ഞു. അതിന്റെശേഷം അവരെ താഴെ കൊണ്ടുവന്നു സുഖപ്രദമായ ഒരു മുറിയിലിരുത്തി കുറച്ചുനേരം ആശ്വസിച്ചു കൊൾവാൻ പറഞ്ഞിട്ടു് അവരെ വിട്ടുപോയി. അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യീന താഴെ പറയുംപ്രകാരം സംഭാഷിപ്പാൻ തുടങ്ങി.

ക്രിസ്ത്യീന:—നാം ഇവിടെ കൈക്കൊള്ളപ്പെട്ടതിനാൽ എനിക്കുള്ള സന്തോഷം അവർണ്ണനീയമായിരിക്കുന്നു.

കരുണ:—നിനക്കു അങ്ങനെ അനുഭവമാകും. എനിക്കോ ആനന്ദംകൊണ്ടു നൃത്തംചെയ്വാൻ സംഗതിയുണ്ടു്.

ക്രിസ്ത്യീ:—നാം പുറത്തുനിന്നു മുട്ടിയപ്പോൾ ആരും ഉത്തരം പറയാതിരിക്കയും, അതിലും പ്രത്യേകിച്ചു ആ ഭയങ്കരനായ പട്ടി നമ്മുടെ നേരെ അത്ര ഘോരമായി കുരയ്ക്കയും ചെയ്തപ്പോൾ നമ്മുടെ അദ്ധ്വാനം എല്ലാം നിഷ്ഫലമായിപ്പോയി എന്നു് എനിക്കു തോന്നി.

കരുണ:—എന്നാൽ എനിക്കുണ്ടായ അധികമായ ഭീതി അവൻ നിങ്ങളെയെല്ലാം ചേർത്തുകൊൾകയും എന്നെ തനിച്ചു പുറത്തു നിർത്തിക്കളകയും ചെയ്തതായിരുന്നു. അപ്പോൾ 'രണ്ടുപേർ ഒരു തിരികല്ലിൽ പൊടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും; ഒരുത്തി

യെ കൈക്കൊള്ളും, മറവിളെ ഉപേക്ഷിക്കും' (മത്താ. 24. 41) എന്ന എഴുതപ്പെട്ടതു നിവൃത്തിയായല്ലോ എന്നോർത്തു ഞാൻ വളരെ ഭയപ്പെട്ടു മുട്ടുവാൻ ഏറ്റവും മടിച്ചു, എങ്കിലും വാതിലിന്റെ മുകളിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരുന്ന വാക്യം നോക്കിയപ്പോൾ എനിക്കു ധൈര്യമുണ്ടായി. അതുകൊണ്ടു ഒന്നുകിൽ വീണ്ടും മുട്ടുക, അല്ലെങ്കിൽ മരിക്കുക എന്നുറച്ചുകൊണ്ടു ഞാൻ മുട്ടിത്തുടങ്ങി. എന്നാൽ എന്റെ ആത്മാവു് അ സമയം ജീവനും മരണത്തിനും മദ്ധ്യേ ഉഴന്നു കൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ ഏതുവിധമാണു ഞാൻ മുട്ടിയതു എന്നു് എനിക്കു തന്നെ നിശ്ചയമില്ല.

ക്രിസ്തീ:—ഏതുവിധമായിരുന്നു എന്നു നീ ഓർക്കുന്നില്ലയോ? നീ വലിയ ഹേമത്തോടായിരുന്നു മുട്ടിയതു് എന്നുള്ളതിനു എന്തു സംശയമാണുള്ളതു്? അതിന്റെ ശക്തിയാൽ ഞാൻ തന്നെ കിടുകിടെ വിറച്ചുപോയി. ഇപ്രകാരമുള്ള മുട്ടൽ എന്റെ ആയുസ്സിൽ ഞാൻ കേട്ടിട്ടില്ല; നീ ബലത്തോടെ ഉൾപ്രവേശിക്കയോ, ബലബന്ധത്തോടെ ഈ പ്രദേശം കൈവശമാക്കുകയോ ചെയ്യുമെന്നു ഞാൻ ഓർത്തുപോയി (മത്താ. 11. 12).

കരുണ:—ഹാ, എന്റെ അപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിയിൽ ആരുതന്നെ ആയിരുന്നാലും അങ്ങനെ ചെയ്യുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളു. ഞാൻ പുറത്തു വിടപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആ സ്ഥിതിയിൽ ഒരു ക്രൂരനായ പട്ടി എന്നെ കടിച്ചുകീറുവാൻ വന്നാൽ ഇങ്ങനെ മുട്ടുകയല്ലാതെ ഞാൻ എന്തു ചെയ്യും? ക്ഷീണഹൃദയമുള്ള ഒരാൾ ആ സ്ഥിതിയിൽ പൂർണ്ണശക്തിയോടെ മുട്ടാതിരിക്കുന്നതെങ്ങനെ? എന്നാൽ ഞാൻ അങ്ങനെ മുട്ടിയ സമയം എന്റെ മുട്ടാളത്വത്തെക്കുറിച്ചു് യജമാനൻ എന്തു പറഞ്ഞു? തനിക്കു അതിങ്കൽ നീരസം ഉണ്ടായോ?

ക്രിസ്തീ:—നീ മുട്ടുന്നതു കേട്ടു് അദ്ദേഹം അത്ഭുതകരമായി കളങ്കമറ്റ പുഞ്ചിരിവീണ്ടു; കോപഭാവം ലേശംപോലും കാണിക്കുകയുണ്ടായില്ല. എന്നുമാത്രവുമല്ല, നിന്റെ പ്രവൃത്തിയിൽ അദ്ദേഹം വളരെ പ്രസാദിച്ചപ്രകാരം എനിക്കു തോന്നി. അതിരിക്കട്ടെ, അദ്ദേഹം ഇതു വല്ലാത്ത ഒരു പട്ടിയെ സൂക്ഷിച്ചുപോരുന്നതിന്റെ കാരണം എന്തെന്നോർത്തു് ഞാൻ ആശ്ചര്യ

പ്പെട്ടു. ഇതു ഞാൻ യാത്രാരംഭത്തിൽ അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ഈ യാത്രയ്ക്കു തുനിയുന്നതിനു് എനിക്കു ധൈര്യമുണ്ടാകയില്ലായിരുന്നു. ഇനി എന്തായാലും വേണ്ടതില്ല ; അകത്തേക്കു പ്രവേശനം ലഭിച്ചുവല്ലോ. ഞാൻ ഏറ്റവും സന്തോഷിക്കുന്നു.

കരുണ:—ഇപ്രകാരം ഒരു പട്ടിയെ അവിടെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിന്റെ കാരണം എന്തെന്നു അല്പേഹം ഇറങ്ങി വരുമ്പോൾ നിനക്കു സമ്മതമാണെങ്കിൽ ഞാൻ ചോദിക്കാം. അതു കുറ്റമെന്നു താൻ വിചാരിക്കയില്ലെന്നാണു് എന്റെ വിശ്വാസം. അപ്പോൾ പൈതങ്ങൾ എല്ലാവരും "ചോദിക്കണം ! തീർച്ചയായിട്ടു ചോദിക്കണം ! നാം ഇവിടെനിന്നു പോകുമ്പോൾ അതു നമ്മെ കടിക്കാതിരിക്കുന്നതിനു അതിനെ കൊന്നുകളവാൻ നിർബന്ധിക്കണം" എന്നു പറഞ്ഞു. ഒടുവിൽ കാവല്ക്കാരൻ വന്നപ്പോൾ കരുണ സാഷ്ടാംഗം വീണു വന്ദിച്ചു കൊണ്ടു തന്റെ അധരങ്ങളാകുന്ന കാളക്കുട്ടികളെ അർപ്പിച്ചു നല്കുന്ന ബലിയെ സന്തോഷത്തോടെ കൈക്കൊള്ളേണമേ എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനെ അവൻ അവളോടു, "നിനക്കു സമാധാനം, എഴുന്നേറ്റു നിൽക്ക" എന്നു കല്പിച്ചു. എന്നിട്ടും അവൾ വീണ്ടും മുഖം കുനിച്ചു കുമ്പിട്ടുകൊണ്ടു, "കർത്താവേ, ഞാൻ നിന്നോടുവാദിച്ചാൽ നീ നീതിമാനായിരിക്കും ; എങ്കിലും, ന്യായങ്ങളെ കുറിച്ചു ഞാൻ നിന്നോടു ചോദിപ്പാൻ തുനിയുന്നു (യിരെ. 12. 1, 2). എന്റെ യജമാനൻ ഇപ്രകാരം ക്രൂരതയുള്ള ഒരു പട്ടിയെ ഈ മുറ്റത്തു വിട്ടിരിക്കുന്നതു് എന്തുകൊണ്ടു് ? സ്ത്രീകളും കുഞ്ഞുങ്ങളുമായ അടിയങ്ങൾ അതിന്റെ കുര കേട്ടു് നന്നാ ഭയപ്പെട്ടുപോയി" എന്നു പറഞ്ഞു.

കാവൽക്കാരൻ:—പട്ടിയുടെ ഉടമസ്ഥൻ മറ്റൊരുവനാണു്. മറ്റൊരുവന്റെ പുരയിടത്തിലുമാണു വളർത്തിവരുന്നതു്. എന്റെ മോക്ഷയാത്രക്കാർ അതിന്റെ കുര കേൾക്കുന്നതേയുള്ളു. അതാ കുറെ അകലെ കാണുന്ന ആ കോട്ടയിലുള്ളതാകുന്നു ആ പട്ടി. എന്നാൽ ഈ സ്ഥലത്തിന്റെ മതിലുവരെ അതിനു വരാം. അതു ഭയങ്കരമായി അലറുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു പേടിച്ചു് പരമാർത്ഥികളായ യാത്രക്കാരിൽ പലരും ഗ്രണപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. പരമാർത്ഥം പറഞ്ഞാൽ യാത്രക്കാർ എന്റെ

അടുക്കൽ വരാതിരിപ്പാനും അവർ പേടിച്ചു ഈ പടിക്കൽ അകത്തു കടപ്പാൻ വന്ന മുട്ടാതിരിപ്പാനും കരുതിക്കൂട്ടിക്കൊണ്ടു ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതാണു്. അല്ലാതെ എന്നോടൊ എനിക്കുള്ളവരോടൊ വല്ല നന്മനസ്സും ഉണ്ടായിട്ടല്ല. ചിലപ്പോൾ അതു വെളിക്കുചാടി ഞാൻ സ്നേഹിച്ചവരിൽ ചിലരെ വിഷമിപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇതെല്ലാം ഞാൻ ഇപ്പോൾ ക്ഷമയോടു സഹിച്ചിരിക്കയാണു്. എന്റെ യാത്രക്കാക്കു ആവശ്യപ്പെട്ടുമ്പോൾ ഞാൻ സഹായം ചെയ്യുന്നുണ്ടുതാനും; അതിനാൽ അവന്റെ ഭസ്മഭാവം കൊണ്ടു ചെയ്യണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു നിവർത്തിക്കുവാൻ അവന്റെ കയ്യിൽ അകപ്പെടുന്നില്ല. വിലയ്ക്കു കൊള്ളപ്പെട്ട എന്റെ മക്കളേ, എന്തു! ഈ വാസ്തവം അല്പമെങ്കിലും നിങ്ങൾ മുൻകൂട്ടി അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ആ പട്ടിയെ നിങ്ങൾ പേടിക്കയില്ലായിരുന്നു എന്നു ഞാൻ നിരൂപിക്കുന്നു. വീടുതോറും ഇരന്നു നടക്കുന്ന ഭിക്ഷക്കാരും കിട്ടിയേക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുന്ന ധർമ്മം പോകട്ടെ എന്നു വെക്കുന്നതിനെക്കാളും പട്ടിയുടെ മോങ്ങലും കുരയും—എന്നുവേണ്ടാ, കടിയും നേരിടാമെന്നു വെക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. പിന്നെയാണൊ മറെറാരുത്തന്റെ വേലിക്കകത്തു കിടക്കുന്നതും മാത്രമല്ല, അതിന്റെ കുരതന്നെ യാത്രക്കാരുടെ ഗുണത്തിനായിട്ടു ഞാൻ ഉപകാരപ്പെടുത്തുന്നതും ആയ ഒരു പട്ടി എന്റെ അടുക്കൽ വരുന്നവരെ തടുക്കുന്നതു്? ഞാൻ അവരെ സിംഹങ്ങളിൽനിന്നും, നായുടെ ശക്തിയിൽനിന്നു എന്റെ ജീവനെയും വിടുവിക്കുന്നു (സങ്കീ. 22. 20, 21).

കരുണ:—എന്റെ കർത്താവേ, നിന്റെ ദാസി തന്റെ മൂഢത സമ്മതിച്ചുകൊള്ളുന്നു; ഞാൻ അറിവില്ലാതെയാണു സംസാരിച്ചതു്. നീ ചെയ്യുന്ന സകലവും നന്മയ്ക്കായി ചെയ്യുന്നു എന്നു ഞാൻ ഇപ്പോൾ അറിയുന്നു.

അതിന്റെ ശേഷം ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ യാത്രയെയും വഴികളെയും കുറിച്ചു ചോദിപ്പാൻ തുടങ്ങി. അവനും അവരെ പോഷിപ്പിച്ചു് അവരുടെ കാലുകൾ കഴുകി അവളുടെ ഭർത്താവിനോടു ചെയ്തതുപോലെ അവരുടെ പാദങ്ങളെ തന്റെ വഴികളിൽ നിറുത്തി. അതിന്റെ ശേഷം സഞ്ചാരികൾ തങ്ങളുടെ വഴിക്കു പോകുന്നതായും അപ്പോഴത്തെ കാറ്റു്

അവക്ക് അനുകൂലമായിരുന്നതായും ഞാൻ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടു. അപ്പോൾ ക്രിസ്റ്റീന ഇപ്രകാരം പാടി.

വാഴ്ക വാഴ്ക മോക്ഷത്തിനായി പോവാൻ പുറപ്പെട്ട നാളും
ഉത്സാഹിപ്പിച്ച ആളും വാഴ്ക ; ഹല്ലേലൂയ.
മോക്ഷം ചേരാൻ ബഹുമാനമായി ആശപ്പെട്ടേൻ ആകയാൽ നാം
കൂടിക്കൊൾക തത്ര വാഴുവാൻ ; ഹല്ലേലൂയ.
താമസിച്ചു കൂടുന്നതു മടിച്ചിരിയേകാൾ ഉത്തമം
അങ്ങുപോവേൻ എന്നും വാഴ്ത്തുൻ ; ഹല്ലേലൂയ,
കണ്ണീർ സന്തോഷവും, ഭയം വിശ്വാസവുമായ് തീർന്നു
ആരംഭത്താൽ ഭവിക്കുണ്ടേൻ ; ഹല്ലേലൂയ.

അദ്ധ്യായം 7

ഇട്ടക്കുവഴി

ക്രിസ്റ്റീനയും കുട്ടരും പോയ വഴിയുടെ രണ്ടു ഭാഗത്തും ഉണ്ടായിരുന്ന മതിലിനപ്പുറത്തു മുൻപറഞ്ഞ നായുടെ ഉടമസ്ഥന്റെ വക ഒരു തോട്ടം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിലെ വൃക്ഷങ്ങളുടെ കൊമ്പുകൾ പക്വമായ പഴങ്ങൾ നിറഞ്ഞു വഴിയിലേക്കു ചാഞ്ഞു കിടന്നിരുന്നു. സഞ്ചാരികൾ അവ പറിച്ചു തങ്ങൾക്കു നാശകാരണമെന്നോക്കാതെ ഭക്ഷിക്കാറുണ്ട്. അതുപോലെ ക്രിസ്റ്റീനയുടെ മക്കളും ചെറിയ പൈതങ്ങളുടെ ശീലപ്രകാരം ഈ പഴങ്ങൾ കണ്ടു മോഹിച്ചു പറിച്ചു തിന്നുവാൻ തുടങ്ങി. അമ്മ അവരെ ശാസിച്ചെങ്കിലും ആ ശാസന ഗണ്യമാക്കാതെ അവർ ഭക്ഷിച്ചു. അപ്പോൾ അവൾ അവരോടു "മക്കളെ! ഈ പഴങ്ങൾ നമ്മുടേതല്ലാത്തതിനാൽ നിങ്ങൾ തെറ്റു ചെയ്യുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. എന്നാൽ അതു ശത്രുവിന്റേതു എന്നു അവൾ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അറിഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിൽ ഭയംകൊണ്ടു അവൾ മരിച്ചുപോകുമായിരുന്നു. അങ്ങനെ അവർ ആ സ്ഥലം കടന്നു തങ്ങളുടെ വഴിയെ പോയി. അവർ മുമ്പോട്ടുപോയി ഇട്ടക്കുവാതിലിൽനിന്നു രണ്ടു അമ്പിൻപാട്ടകലെ ആയപ്പോൾ വളരെ വിരൂപരായ രണ്ടു പുരുഷന്മാർ അവരുടെ നേരെ വരുന്നതു കണ്ടു. അപ്പോൾ ക്രിസ്റ്റീനയും കരുണയും മുട്ടുവടംകൊണ്ടു തങ്ങളുടെ മൂടി മക്കളെ മുമ്പിൽ നടത്തി. ആ പുരുഷന്മാർ ഇരുവരും സ്ത്രീകളെ ആലിംഗനം

ചെയ്യേണമെന്നുള്ള ഭാവത്തോടെ അവരുടെ നേരെ അടുത്തു. അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യീന അവരോടു "ദൂരെ നില്പിൻ, അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ വഴിക്കു സമാധാനത്തോടെ പോകുവിൻ" എന്നു പറഞ്ഞു. അതിനു അവർ ചെകിടരെന്നപോലെ ക്രിസ്ത്യീനയുടെ വാക്കു കേൾക്കാത്ത ഭാവത്തിൽ അവരെ പിടിപ്പാൻ അടുത്തു. അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യീനസ്ത്രീ കോപം വന്നു തന്നെ പിടിപ്പാൻ വന്നവരിൽനിന്നു രക്ഷപെടുവാൻ ശ്രമംചെയ്തു. കരുണയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനായി കഴിയുന്നതെല്ലാം ചെയ്തു. ക്രിസ്ത്യീന അവരോടു "ഞങ്ങളെ വിട്ടു പോകുവിൻ, ഞങ്ങളെ തൊടുവാൻ നിങ്ങൾക്കു കാര്യമില്ല, ഞങ്ങൾ സഞ്ചാരികളാകുന്നു; പണമാണു നിങ്ങൾക്കാവശ്യമെങ്കിൽ ഓരോരുത്തരുടെ ഔദാര്യത്താൽ ഉപജീവനം കഴിച്ചുവരുന്നവരാകയാൽ ഞങ്ങളുടെ കയ്യിൽ ഒരു കാശുപോലും ഇല്ല എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനെ ആ പുരുഷന്മാരിൽ ഒരുവൻ ക്രിസ്ത്യീനയോടു, "നിങ്ങളുടെ പണം കൈക്കലാക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചല്ല ഞങ്ങൾ വന്നിരിക്കുന്നതു"; ഞങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം വേറൊന്നിലാകുന്നു; അതിനു നിങ്ങൾ സമ്മതിക്കുന്നതായാൽ ഞങ്ങൾ നിങ്ങളെ സമാധാനത്തോടെ വിടുകയുംചെയ്യാം" എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതിൽനിന്നു അവരുടെ അന്തരം ഇന്നതാകുന്നു എന്നു ക്രിസ്ത്യീനസ്ത്രീ മനസ്സിലാകയാൽ അവൾ അവരോടു, "നിങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം എന്തുതന്നെയായിരുന്നാലും ഞങ്ങൾ ഒരുനാളും അതിനു വഴിപ്പെടുകയില്ല. ഞങ്ങൾക്കു ബദ്ധപ്പാടായിരിക്കയാൽ വഴിയിൽ താമസിക്കുന്നതുമല്ല. മുമ്പോട്ടു പോയാൽ ജീവൻ; മടങ്ങിയാൽ മരണം എന്നറിഞ്ഞു ഞങ്ങൾ പോകുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ക്രിസ്ത്യീനയും ക്രൂട്ടുകാരിയും അവരെ ഒഴിഞ്ഞു കടന്നുപോകുന്നതിനു വീണ്ടും ശ്രമിച്ചു. അപ്പോൾ ഈ ദുഷ്ടർ ഇവരെ മുമ്പോട്ടു വിടാതെ തടഞ്ഞു പറഞ്ഞതു "ഞങ്ങൾ നിങ്ങളെ കൊല്ലുമെന്നു ഭയപ്പെടേണ്ടാ, ഞങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം അതല്ല, വേറൊന്നാകുന്നു." അതിനു ക്രിസ്ത്യീന ഉത്തരമായിട്ടു, "നിങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ ശരീരാത്മാക്കളെ നശിപ്പിപ്പാൻ വന്നവരെന്നു ഞങ്ങൾ നല്ലവണ്ണം അറിയുന്നു. ഞങ്ങൾക്കു വയ്പ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പരമഭാഗ്യത്തെ നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നതായ ഈവിധകണികളിൽ അകപ്പെടുവാൻ ഇടയാകുന്നതിനെക്കാൾ ഈ സ്ഥലത്തുതന്നേ മരിക്കുന്നതു ഞങ്ങൾക്കു ഏറെ നല്ലതാകുന്നു"

എന്നു പറഞ്ഞു. സ്ത്രീകളുടെ രക്ഷയ്ക്കായി നിയമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന രാജകല്പനപ്രകാരം (അവ. 22. 23—27.) അയ്യോ! കൊലപാതകം, കൊലപാതകം എന്നു നിലവിളിച്ചു അവർ തങ്ങളെ കാത്തുകൊൾവാൻ എത്രമേൽ അദ്ധ്വാനിച്ചുവോ, അത്രമേൽ ആ ദ്രോഹികൾ അവരെ ബലാത്കാരം ചെയ്വാൻ പ്രയത്നം ചെയ്തു. ആകയാൽ അവർ വീണ്ടും ഉച്ചത്തിൽ നിലവിളിച്ചു. എന്നാൽ അവർ ഇടുക്കുവാതിൽനിന്നു ഏറെ ദൂരത്തല്ലായിരുന്നതിനാൽ അവരുടെ നിലവിളി അവിടെ എത്തി, അവിടത്തുകാരിൽ ഒരാൾ അതു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ശബ്ദം എന്നറിഞ്ഞു അവളെ സഹായിപ്പാൻ ഓടി വന്നു. അവൻ വന്നപ്പോൾ ഈ പാതകർ അവരെ പിടിക്കുന്നതായും സ്ത്രീകൾ അവരിൽനിന്നു രക്ഷപെടുവാൻ അദ്ധ്വാനിക്കുന്നതായും, കുട്ടികൾ ഭയപ്പെട്ടു വിറച്ചു നില്ക്കുന്നതായും ദൂരത്തു നിന്നു കണ്ടു, അവരോടു, "ഹേ പാതകരേ, നിങ്ങൾ ഈ അന്യായം ചെയ്യുന്നതെന്തു? എന്റെ യജമാനന്റെ ജനങ്ങളെ പാപം ചെയ്യിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നുവോ?" എന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞും കൊണ്ടു അവരെ പിടിപ്പാൻ പാഞ്ഞുവന്നു. എന്നാൽ ഇവൻ അടുക്കുന്നതിനു മുമ്പു ആ ദുഷ്ടർ മതിൽ ചാടി മുൻപു പറഞ്ഞ പട്ടിയുടെ ഉടമസ്ഥന്റെ തോട്ടത്തിൽ കയറി രക്ഷപെടുകയും ആ പട്ടി അവരുടെ രക്ഷയായി തീരുകയും ചെയ്തു. ഈ സഹായി സ്ത്രീകളോടു അവർക്കു നേരിട്ട സംഗതികൾ ചോദിച്ചറിഞ്ഞു. പിന്നെ സ്ത്രീകൾ അവനോടു, "നിങ്ങളുടെ യജമാനൻ ഞങ്ങൾക്കു ചെയ്ത സഹായത്തിനു ഞങ്ങൾ വളരെ നന്ദിപറയുന്നു. ആ പാതകർ ഞങ്ങളെ കൂറെത്താനും ഭയപ്പെട്ടതിയതല്ലാതെ മറെറാന്നിനും ഇടവന്നില്ല. നിങ്ങൾ ഈ അപത്തിൽ ഞങ്ങൾക്കു സഹായിപ്പാൻ വന്നതിനാൽ നിങ്ങൾക്കു വളരെ വന്ദനം. നിങ്ങൾ വന്നിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ആ ദ്രോഹികൾ ഞങ്ങളുടെമേൽ ജയംകൊള്ളുമായിരുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ അവർ അല്പനേരം സംഭാഷിച്ചതിന്റെ ശേഷം ഈ സഹായി അവരോടു "നിങ്ങൾ തനിച്ചു ഇടുക്കുവാതിൽ വന്നപ്പോൾ ഞാൻ വളരെ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു; വിശേഷിച്ചും നിങ്ങൾ ബലഹീനപാത്രങ്ങൾ എന്നു നിങ്ങൾ തന്നെ അറിഞ്ഞിരിക്കെ തുണയ്ക്കായി ഒരു സഹായിയെ കർത്താവിനോടു ചോദിക്കേണ്ടതായിരുന്നുവല്ലോ. അങ്ങനെ ഒരാൾ

നിങ്ങളോടുകൂടെ വന്നിരുന്നെങ്കിൽ ഇപ്രകാരമുള്ള ആപത്തും പ്രയാസവും നിങ്ങൾക്കുണ്ടാകയില്ലായിരുന്നുവല്ലോ. നിങ്ങൾ ചോദിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ കർത്താവു നിശ്ചയമായി ഒരാളിനെ നിങ്ങൾക്കു തുണയായിട്ടു അയക്കുമായിരുന്നു താനും" എന്നു പറഞ്ഞു.

ക്രിസ്ത്യീന ഉത്തരമായിട്ടു, ഹാ! തൽക്കാലം ലഭിച്ച സന്തോഷങ്ങളും ഭാഗ്യങ്ങളും ഹേതുവാൽ മേലിൽ അപകടം ഉണ്ടാകുമെന്നു ഒട്ടുംതന്നെ ഞങ്ങൾ വിചാരിച്ചില്ല. വിശേഷിച്ചും, കൊട്ടാരത്തിനു ഇത്ര സമീപം ഈ വക ദുർമ്മാർഗ്ഗികൾ ഉണ്ടെന്നു ആരു വിചാരിച്ചു! ചോദിച്ചാൽ ഒരു സഹായിയെ യജമാനൻ തരുമായിരുന്നു എന്നുള്ളതു നിശ്ചയം തന്നെ. എന്നാൽ സകലവും അറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന താൻ ഒരാളെ ഞങ്ങളുടെ സഹായത്തിനു അയച്ചുതരാഞ്ഞതിൽ ഞാൻ ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നു.

സഹായി:—ചോദിക്കാതെ ലഭിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ ആരും വിലമതിക്കുക പതിവില്ലാത്തതിനാൽ ചോദിക്കാത്ത കാര്യങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നതു എപ്പോഴും ഗുണമായി വരികയില്ല. ആവശ്യമുണ്ടായിട്ടു യാചിക്കുന്ന കാര്യം സാധിക്കുമ്പോൾ അവ വേണ്ടുംവിധം വിലമതിക്കുക പതിവാണല്ലോ. അങ്ങനെയിരിക്കെ നിങ്ങൾ ചോദിക്കാതെ തന്നെ എന്റെ കർത്താവു നിങ്ങൾക്കു ഒരു സഹായിയെ അയച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ ഈ വന്ന ദോഷം അറിവാൻ സംഗതിയാകാതെയും ഇപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഉള്ളവായ മുൻകരുതലിനുള്ള അറിവു നിങ്ങൾക്കുണ്ടാകാതെയും പോകുമായിരുന്നു. ആകയാൽ ഇതിൽനിന്നും തന്റെ പ്രവൃത്തികൾ സകലവും നന്മയ്ക്കായി വ്യാപരിക്കുന്നു എന്നും നിങ്ങളെ വളരെ സൂക്ഷ്മമുള്ളവരാക്കിത്തീർക്കുന്നു എന്നും തെളിയുന്നു.

ക്രിസ്ത്യീന:—എന്നാൽ ഞങ്ങൾ യജമാനന്റെ അടുക്കൽ മടങ്ങിച്ചെന്നു ഞങ്ങളുടെ ഭോഷത്വത്തെ ഏറ്റുപറഞ്ഞു ഒരു സഹായിയെ ചോദിക്കട്ടെയോ?

സഹായി:—ഇനി വേണ്ട, നിങ്ങളുടെ ഈ വീഴ്ചയെക്കുറിച്ചു നിങ്ങൾക്കുള്ള മനോവ്യസനം ഞാൻ തിരുമുമ്പിൽ

ബോധിപ്പിക്കാം. നിങ്ങൾ ചെല്ലുന്ന എല്ലായിടത്തും തക്ക സഹായം കണ്ടെത്താകുന്നതാകുന്നു. എന്റെ കർത്താവു സഞ്ചാരികളുടെ ഉപയോഗത്തിനു വേണ്ട സഹായങ്ങൾ എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളിലും ഒരുക്കീട്ടുണ്ടു; അവ നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കയും ചെയ്യും. ഞാൻ മുമ്പു പറഞ്ഞതുപോലെ "ഇതിനെ അവർക്കു ചെയ്വാനായി ഞാൻ അവരാൽ അന്വേഷിക്കപ്പെട്ടും" (യെഹെ. 36. 37.) എന്നു താൻ പറഞ്ഞതു നിവർത്തിപ്പാൻ ഇതു സംഭവിച്ചതാകകൊണ്ടു ഇനി ചോദിപ്പാനാവശ്യമില്ല. ഇതുയും പറഞ്ഞിട്ടു സഹായിയും ക്രൂട്ടരും കോട്ടയിലേക്കും ക്രിസ്ത്യാനയും മറ്റും അവരുടെ വഴിക്കും പോയി.

കരുണ:—എത്ര വേഗം നമുക്കു ഈ മാറ്റം സംഭവിച്ചു! നമ്മുടെ ഉപദ്രവങ്ങളെല്ലാം തീർന്നുപോയി എന്നും ഇനി നമുക്കു യാതൊരു ദുഃഖവും ഉണ്ടാകയില്ലെന്നും അല്ലോ ഞാൻ വിചാരിച്ചുപോയതു്.

ക്രിസ്ത്യാന:—ഒന്നും അറിയാതിരുന്ന നിനക്കു ഇപ്രകാരം തോന്നിയതു നിന്റെ കുറ്റമല്ല, എന്നാൽ എനിക്കോ, വീട്ടിൽ നിന്നു പോരുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ഇപ്രകാരമുള്ള അപകടത്തെക്കുറിച്ചു അറിവുണ്ടായിരിക്കെ വേണ്ടുന്ന മുൻകരുതൽ ചെയ്യാഞ്ഞതിനാൽ എന്റെ ദുഃഖത്തിനു തെളിവായിരിക്കുന്നു. അതുകയാൽ ഞാൻ ശാസിക്കപ്പെട്ടുവാനുള്ളവൾ തന്നെ.

കരുണ:—നീ വീട്ടിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടുംമുമ്പുതന്നെ ഇപ്രകാരം സംഭവിക്കുമെന്നു അറിഞ്ഞതെങ്ങനെ? പറയുക.

ക്രിസ്ത്യാന:—പറയാം, കേൾക്ക. ഞാൻ വീട്ടിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടതിന്റെ തലേദിവസം രാത്രി ഒരു സ്വപ്നത്തിൽ ഈ വിരുതന്മാരെപ്പോലെ തന്നെ രണ്ടുപേർ എന്റെ കിടക്കയുടെ ഇരുഭാഗത്തും നിന്നുകൊണ്ടു എന്റെ രക്ഷയെ നശിപ്പിക്കാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു താഴ്പ്പറയുന്ന വാക്കുകൾ പറഞ്ഞതായി ഞാൻ കേട്ടു. ഞാൻ എന്റെ വ്യസനസ്ഥിതിയിൽ ആയിരുന്നപ്പോഴാണു അവർ അപ്രകാരം പറഞ്ഞതു്. "നാം ഈ സ്ത്രീയോടു എന്തു ചെയ്യേണ്ടു? ഇവൾ ഉറക്കത്തിലും ഉണർച്ചയിലും ക്ഷമയ്ക്കായി യാചിക്കുന്നു. ഇവളുടെ ഭർത്താവിനെപ്പോലെ ഇവളും നമുക്കു നഷ്ടമാകുമല്ലോ" എന്നാകുന്നു.

ഈ സംഗതി എന്നെ സൂക്ഷ്മമുള്ളവളാക്കുകയും അതിനു വേണ്ടുന്ന കരുതൽ, ഞാൻ എന്നിൽ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതായിരുന്നു.

കരുണ:—ഈ വിചാരമില്ലായ്മയാൽ നമ്മുടെ കുറവു പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ കർത്താവും തന്റെ കൃപാധനത്തെ നമുക്കു കാണിപ്പാൻ തക്ക സമയംനോക്കി നാം ചോദിക്കാത്ത കൃപയെ നമുക്കു നല്കുകയും തന്റെ മഹാകരുണയാൽ നമ്മേക്കാൾ ശക്തരായവരിൽനിന്നു നമ്മെ രക്ഷിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം 8

സഞ്ചാരികൾ വ്യാഖ്യാനിയുടെ വീട്ടിൽവന്നതു്

അവർ ഇങ്ങനെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു സഞ്ചാരികളുടെ ആശ്വാസത്തിനായി വഴിയരികെ പണിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു ഭവനത്തിന്റെ സമീപത്തുവന്നു. (ഈ ഭവനത്തെക്കുറിച്ചു ഒന്നാംഭാഗത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു). വ്യാഖ്യാനിയുടെ തന്നെ സ്ഥലമാകുന്ന ഈ വീട്ടിന്റെ വാതിൽക്കൽ അവർ വന്നു നിന്നപ്പോൾ അകത്തൊരു സംസാരം കേട്ടു. അതു എന്തെന്നു ചെവി ഓർത്തപ്പോൾ "ക്രിസ്റ്റീന" എന്നു പറയുന്നതുപോലെ അവർക്കുതോന്നി. ഇതിന്റെ കാരണം അവൾ ഈ സ്ഥലത്തു വരുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ അവളുടെ യാത്രാവിവരം ഇവിടെ കേൾവിപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നുള്ളതാണു്. പ്രത്യേകിച്ചു സഞ്ചാരിയാകുവാൻ വളരെ വിസമ്മതിച്ച ക്രിസ്റ്റീന സഞ്ചാരിആയതിനാൽ അവർക്കു വളരെ സന്തോഷമുണ്ടായിരുന്നു: അതുകയാൽ അ ഉത്തമജനങ്ങൾ അവളെ പ്രശംസിക്കുന്നതു അവളും മക്കളും കരുണയും കേട്ടു. ഒട്ടുവിൽ ക്രിസ്റ്റീന ഇടുക്കുവാതിൽക്കൽ എന്നപോലെ ഈ വാതിൽക്കലും മുട്ടി. അപ്പോൾ ഒരു കന്യക വന്നു വാതിൽതുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ രണ്ടു സ്ത്രീകൾ വാതിൽക്കൽ നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു അവരോടു "ആരെ കണ്ടു സംസാരിപ്പാനായിട്ടാകുന്നു നിങ്ങൾ ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നതു" എന്നു ചോദിച്ചു.

ക്രിസ്ത്യീന:—ഈ സ്ഥലം സഞ്ചാരികൾക്കു പാർപ്പാൻ അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാകുന്നു എന്നു കേട്ടിരിക്കയാൽ ഇന്നുനേരം അസമയമാകകൊണ്ടും രാത്രിയിൽ സഞ്ചരിപ്പാൻ മനസ്സില്ലാത്തതുകൊണ്ടും സഞ്ചാരികളായ ഞങ്ങളെ ഇന്നു ഇവിടെ താമസിപ്പിച്ചു ഇവിടത്തെ സന്തോഷത്തിനു ഓഹരിക്കാരാക്കിക്കൊള്ളണമെന്നു അപേക്ഷിക്കുന്നു;

കന്യക:—ഞാൻ പോയി വിവരം എന്റെ യജമാനനെ ബോധിപ്പിക്കാം. നിന്റെ പേർ എന്തെന്നു പറയുക.

ക്രിസ്ത്യീന:—ഞാൻ കുറെ സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പു ഇതിലെ സഞ്ചാരംചെയ്ത ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ഭാര്യയായ ക്രിസ്ത്യീനയും, ഇവർ നാലുപേരും അവന്റെ മക്കളും ഈ ബാല്യക്കാരി എന്റെ സഞ്ചാരയാത്രയിൽ സഖിയായി എന്റെകൂടെ പോന്നിട്ടുള്ളവളും ആകുന്നു. ഇതു കേട്ടു നിശ്ശൂളങ്ക എന്നു പേരായ ആ കന്യക അകത്തേക്കോടി അവിടെയുള്ളവരോടു "വാതിൽക്കൽ നില്ക്കുന്നവർ ആരെന്നാകുന്നു നിങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നതു"? ക്രിസ്ത്യീനയും മക്കളും ഒരു സഖിയുമത്രേ. അവർ ഇവിടത്തെ സൽക്കാരം ലഭിപ്പാൻ അഗ്രഹിച്ചു നില്ക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവർ സന്തോഷംകൊണ്ടു നൃത്തം ചെയ്തു തങ്ങളുടെ യജമാനനോടു വിവരം അറിയിച്ചു. അവൻ വേഗത്തിൽ വാതിൽക്കൽവന്നു ക്രിസ്ത്യീനയോടു "ആ ഉത്തമപുരുഷനായ ക്രിസ്ത്യാനി സഞ്ചാരിയായിത്തീർന്നപ്പോൾ നാശപട്ടണത്തിൽ വിട്ടുപോന്ന ക്രിസ്ത്യീന എന്നവൾ നീ തന്നെയോ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

ക്രിസ്ത്യീന:—എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ വ്യസനങ്ങൾ നിസ്സാരമായി വിചാരിച്ചു അവനു വിരോധമായി ഹൃദയം കഠിനപ്പെടുത്തി അവനെ ഏകനായി വിട്ടയച്ച ക്രിസ്ത്യീന എന്നവൾ ഞാൻ തന്നേ. ഈ നാലുപേർ അവന്റെ മക്കളാകുന്നു. ഇതല്ലാതെ വേറെ ശരിയായ യാതൊരു വഴിയും ഇല്ലെന്നു ബോദ്ധ്യംവരികയാൽ ഞാനും ഈ വഴിയിൽക്കൂടി വന്നിരിക്കുന്നു.

വ്യാഖ്യാനി:—ഒരിക്കൽ ഒരു മനുഷ്യൻ തന്റെമകനോടു "എന്റെ മുന്തിരിത്തോട്ടത്തിൽ പോയി വേല ചെയ്ക" എന്നു

പറഞ്ഞു; എന്നാൽ അവൻ പിതാവിനോട്ട, "എനിക്ക മനസ്സില്ല" എന്ന പറഞ്ഞു; എങ്കിലും പിന്നീട്ട അനുതാപപ്പെട്ട പോയി എന്ന (മത്താ. 21. 28, 29.) പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വചനം ഇപ്പോൾ തന്നെ നിവൃത്തിയായിരിക്കുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—അങ്ങനെതന്നെ, ആമെൻ. ദൈവം ആയത്ത എന്നിൽ സത്യമായി നിവർത്തിക്കയും അവസാനത്തിൽ എന്നെ സമാധാനമുള്ളവളായി കറക്കുടാതെയും കളങ്കംക്കുടാതെയും തന്റെ മുമ്പാകെ കാണപ്പെട്ടവാൻ കൃപ നല്കുകയും ചെയ്യുമാറാകട്ടെ.

അവൾ പുറത്ത നില്ക്കുന്നത കണ്ട വ്യാഖ്യാനി അവളോട്ട "അബ്രഹാമിന്റെ പുത്രിയേ, നീ പുറത്ത നില്ക്കുന്നത എന്ത കൊണ്ട്" ? അകത്തേക്ക വരിക. നീ സഞ്ചാരിയായിത്തീർന്നവിവരം നിന്റെ വരവിനു മുമ്പതന്നെ ഞങ്ങൾക്കറിവുണ്ടാകയാൽ ഞങ്ങൾ അല്പംമുമ്പ നിന്നെക്കുറിച്ച സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു എന്ന പറഞ്ഞു. അനന്തരം അവൻ മറ്റുള്ളവരെനോക്കി, പ്രിയ മക്കളെ, അകത്തേക്ക കയറുവിൻ : ബാല്യക്കാരിയേ, നീയുംക്രുടെ" എന്ന പറഞ്ഞു. അവൻ അവരെ വിളിച്ച അകത്തേക്ക കൊണ്ടുപോയി ഇരുത്തി, അല്പ നേരം ആശ്വസിപ്പാൻ കല്പിച്ചു. ഉടനെ സഞ്ചാരികളെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നവരും വന്നുക്രുടി. ക്രിസ്ത്യാനി സഞ്ചാരിയായിത്തീർന്നതിനാലുള്ള സന്തോഷത്താൽ അവർ ആനന്ദിക്കയും കുഞ്ഞുങ്ങളോടുള്ള പ്രീതിയെ കാണിപ്പാൻ അവരുടെ മുഖം തഴുകുകയും ചെയ്തു. കരുണയോടും അവർ അപ്രകാരം തന്നെ ചെയ്തു. അത്താഴം തയ്യാറാക്കുവാൻ അല്പം സമയം വേണ്ടിവന്നതിനാൽ വ്യാഖ്യാനി അവരെ തന്റെ കാഴ്ചമുറികളിൽ കൊണ്ടുപോയി മുമ്പ ക്രിസ്ത്യാനിക്ക കാണിച്ച കാഴ്ചകളെല്ലാം അവരെയും കാണിച്ചു. അങ്ങനെ അവർ ഇരുമ്പുക്രുട്ടിൽ അടയ്ക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യനെയും, സ്വപ്നക്കാരനെയും, ശത്രുക്കളുടെ ഇടയിൽക്രുടി ജയത്തോടെ പോയവനേയും, വലിയ ചിത്രവും ക്രിസ്ത്യാനിക്ക പ്രയോജനമായിത്തീർന്ന മറ്റെല്ലാ സംഗതികളും കണ്ട അവയുടെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കിയശേഷം വ്യാഖ്യാനി അവരെ വേറൊരു മുറിയിലേക്ക കൊണ്ടുപോയി.

അവിടെ ഒരു മനുഷ്യൻ വാരിക്കുലും പിടിച്ചു, കീഴ്പോട്ടല്ലാതെ മറ്റൊരിടത്തേക്കും നോക്കുവാൻ കഴിയാത

വണ്ണവും, വേറൊരുത്തൻ അവന്റെ തലയ്ക്കുമീതെ ഒരു സ്വർഗ്ഗീയകിരീടം പിടിച്ചുകൊണ്ടും നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു. എന്നാൽ ആ മനുഷ്യനോ, മേല്പോട്ടു നോക്കുകയാകട്ടെ ആയതിനെക്കുറിച്ചു വിചാരിക്കുകയാകട്ടെ ചെയ്യാതെ താളടിയെയും നിലത്തിലെ പൊടിയെയും അടിച്ചു കൂട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ ക്രിസ്റ്റീന "ഇതിന്റെ അർത്ഥം കുറച്ചെല്ലാം എനിക്കു മനസ്സിലായതായി തോന്നുന്നു; യജമാനനേ, ഇതുലോകമനുഷ്യനല്ലയോ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

വ്യാഖ്യാനി:—അതു ശരിതന്നെ; അവന്റെ കൂപ്പുവാരിക്കുള്ള ജഡസ്വഭാവത്തെ കുറിക്കുന്നു. സ്വർഗ്ഗീയകിരീടം കയ്യിൽപിടിച്ചു ഇവനെ വിളിക്കുന്നവന്റെ വാക്കുകൾ അനുസരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ നിലത്തുള്ള വൈയ്ക്കോൽ, ചപ്പു, പൊടി ഇവ ഇവൻ വളരെ സാരമെന്നെണ്ണുന്നു. ചിലർക്കു സ്വർഗ്ഗം ഒരു മിത്ഥ്യയും, ഈ ലോകസുഖം സ്ഥിരവും എന്നു തോന്നുന്നു എന്നുള്ളതിനു ഇതൊരു ദൃഷ്ടാന്തമാണു്. ഇഹലോകകാര്യങ്ങൾ മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിൽ ശക്തിപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോൾ അവ മനുഷ്യരെ ദൈവത്തിൽനിന്നു തിരിച്ചുകളയുന്നു എന്നു ഇവൻ കീഴ്പോട്ടു നോക്കിയിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു തെളിയുന്നു.

ക്രിസ്റ്റീന:—ഹാ, ഈ കൂപ്പുവാരിക്കുലിൽനിന്നു എന്നെ വിടുവിക്കേണമേ (സദൃ. 30. 8.)

വ്യാഖ്യാനി:—ഈ പ്രാർത്ഥന ദീർഘകാലമായി ആരുമുപയോഗിക്കാതെ വിസ്മൃതിയിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണു്. എന്തെന്നാൽ എനിക്കു ദ്രവ്യം തരുന്നതേ എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ഒരുവനെ പതിനായിരങ്ങളുടെ ഇടയിൽപോലും കാണ്മാൻ പ്രയാസം. താളടിയും കോലും പൊടിയുമാകുന്ന എല്ലാവരും ഇപ്പോൾ കായ്കുമായി വിചാരിക്കുന്നതു്. ഇതിങ്കൽ ക്രിസ്റ്റീനയും കരുണയും കരഞ്ഞുകൊണ്ടു "ഇതു എത്ര സത്യം" എന്നു പറഞ്ഞു.

വ്യാഖ്യാനി ഇതിൻപ്രകാരം അവരെ ആ ഭവനത്തിൽ ഏറ്റവും വിശേഷമായ ഒരു മുറിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. "ഇതിൽ നിങ്ങൾക്കു പഠിപ്പാൻ തക്ക വല്ല കാര്യവും കാണുന്നുവോ?" എന്നു ചോദിച്ചു. അവർ ചുറ്റും നോക്കിയതിൽ

ഒരു ചിലന്തിയെ അല്ലാതെ വേറൊന്നും കാണായ്കയാൽ അതിനെ സാരമാക്കാതെ കരുണ ഉത്തരമായിട്ട് "യജമാനനേ, ഒന്നും കാണുന്നില്ല" എന്നു പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ക്രിസ്റ്റീനയോ ഒന്നും ഉരിയാടാതെ നിന്നു. അപ്പോൾ വ്യാഖ്യാനി അവരോട് "ഒന്നുകൂടെ സൂക്ഷിപ്പിനോക്കുവിൻ" എന്നു പറകയാൽ അവർ നാലുഭാഗത്തോട്ടും നോക്കി അവനോട് "ഞങ്ങൾ ഒരു ചിലന്തിയെ അല്ലാതെ വേറൊന്നും കാണുന്നില്ല, അതു അതിന്റെ കാലുകളെക്കൊണ്ട് ചുവരിന്മേൽക്കൂടെ മേലോട്ട് കയറുവാൻ നോക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. അതിനു വ്യാഖ്യാനി അവരോട് "ഈ വലിയ മുറിയിൽ ഒരു ചിലന്തിയെമാത്രമെ നിങ്ങൾ കാണുന്നുള്ളോ?" എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ക്രിസ്റ്റീനയുടെ കണ്ണുകളിൽ ജലം നിറഞ്ഞു; എന്തെന്നാൽ അവൾ സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയുള്ളവളായിരുന്നു. അവൾ ഉടനെ "യജമാനനേ, ഒന്നിൽ അധികമുണ്ട്, അവയുടെ വിഷം ഇതിന്റേതിനേക്കാൾ പത്തിരട്ടിയാകുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു.

വ്യാഖ്യാനി ഇതിങ്കൽ സന്തോഷിച്ചു അവളെ നോക്കി "നീ സത്യം പറഞ്ഞു" എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതിന്റെ അർത്ഥം എല്ലാവർക്കും വ്യക്തമാകയാൽ കരുണ ലജ്ജിക്കയും കുഞ്ഞുങ്ങൾ മുഖം മറച്ചുനില്ക്കയും ചെയ്തു. പിന്നെ വ്യാഖ്യാനി അവരോട് "നിങ്ങൾ കാണുന്ന ഈ ചിലന്തി അതിന്റെ കൈകൾകൊണ്ടു പിടിച്ചു രാജധാനിയിൽ ഇരിക്കുന്നു (സദൃ. ൩൦, 28). ഇതിനെ നിങ്ങൾക്കു കാണിച്ചതിന്റെ താല്പര്യം പാപസ്വഭാവം നിങ്ങളിൽ ഇരുന്നാലും വിശ്വാസക്കൈകളാൽ നിങ്ങൾക്കു പരമലോകത്തിലെ രാജഭവനത്തിൽ വിശേഷവാസസ്ഥലങ്ങൾ പിടിച്ചു അതിൽ എന്നേക്കും വസിക്കാം എന്നു ബോദ്ധ്യം വരുത്തുവാനാകുന്നു."

ക്രിസ്റ്റീന:— യജമാനനേ, ഞാനും ഇതിനേക്കുറിച്ചു കുറഞ്ഞൊന്നു ചിന്തിച്ചു എങ്കിലും അതിന്റെ സാരം പൂർണ്ണമായി ഗ്രഹിപ്പാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ഇതിൽനിന്നു് എനിക്കു മനസ്സിലായതു ഞങ്ങൾ എത്ര വിശേഷസ്ഥലത്തു വസിച്ചാലും ഈ ചിലന്തിയെപ്പോലെ നീചർതന്നെ എന്നായിരുന്നു. എന്നാൽ വിഷജന്തുവിൽനിന്നു വിശ്വാസത്തിന്റെ പെരുമാറ്റത്തെക്കുറിച്ചു പഠിക്കാം എന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചില്ല. അ

തിന്റെ വിഷം അതിലുണ്ടായിരുന്നിട്ടും രാജകൊട്ടാരത്തിൽ വസിക്കുന്നതിനു കാലുകളുപയോഗിച്ചു പരിശ്രമിക്കുന്നതോ ക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നു: ദൈവം ഒന്നിനെയും വെറുതെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല. ഇങ്ങനെ അവർ എല്ലാവരും വളരെ സന്തോഷിച്ചു ആനന്ദാശ്രുക്കൾ തൂകി ആശ്ചര്യത്തോടെ പരസ്പരം നോക്കുകയും വ്യാഖ്യാനിയെ വന്ദിക്കയും ചെയ്തു.

വ്യാഖ്യാനി അവരെ വേറൊരു മുറിയിൽ കൊണ്ടുപോയി, ഒരു പിടക്കോഴിയേയും അതിന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളേയും കുറച്ചു നേരം നോക്കുവാൻ കല്പിച്ചു. അപ്പോൾ ഒരു കോഴിക്കുഞ്ഞു ചട്ടിയിൽ വച്ചിരുന്ന വെള്ളം കുടിപ്പാനായി ഓടിച്ചെന്നു വെള്ളം കുടിപ്പാൻ തുടങ്ങി. അതു കുടിച്ചപ്പോൾ ഒക്കെയും മേലോട്ടു തല ഉയർത്തി ആകാശത്തേക്കു നോക്കുമായിരുന്നു. അപ്പോൾ വ്യാഖ്യാനി അവരോടു "നോക്കുക, ആ കോഴിക്കുഞ്ഞു് എന്തു ചെയ്യുന്നു എന്നു മനസ്സിലായോ? നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്ന കരുണകളെല്ലാം ദൈവത്തിൽനിന്നു വരുന്നു എന്നോർത്തു മേലോട്ടു നോക്കി നന്ദിയുള്ളവരായിരിക്കുക; ഇനിയും ആ കോഴിയും കുഞ്ഞുങ്ങളും ചെയ്യുന്നതു നോക്കുക" എന്നു പറഞ്ഞു. അവർ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ആ പിടക്കോഴി നാലുവിധം ശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതു കേട്ടു. ഒന്നാമത്തേതു സാധാരണ ശബ്ദം; അതായതു അതു നടക്കുമ്പോൾ എല്ലായ്പോഴും ശബ്ദിക്കുന്നതും; രണ്ടാമത്തേതു പ്രത്യേക ശബ്ദം; അതായതു ചിലപ്പോൾ മാത്രം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതും; മൂന്നാമത്തേതു, കുഞ്ഞുങ്ങളെ ചിറകിൻകീഴെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതിനുള്ളതും; നാലാമത്തേതു ശത്രുവിൽനിന്നു രക്ഷിപ്പാനുള്ള അറിവുകൊടുക്കുന്ന ശബ്ദവുമായിരുന്നു.

വ്യാഖ്യാ:—ഈ പിടക്കോഴിയെ നിങ്ങളുടെ രാജാവിനും, കുഞ്ഞുങ്ങളെ തന്റെ അനുസരണമുള്ള മക്കൾക്കും സദൃശമായി വിചാരിക്ക. പിടക്കോഴി തന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളോടു പെരുമാറുന്നതുപോലെ തന്നെ നിങ്ങളുടെ രാജാവും നിങ്ങളോടു ചെയ്യുന്നു. തന്റെ സാധാരണ ശബ്ദത്താൽ അവൻ തന്റെ മക്കൾക്കു യാതൊന്നും കൊടുക്കുന്നില്ല. രണ്ടാമത്തേതിനാൽ അവർക്കു സഹായം ചെയ്യുന്നു. മൂന്നാമത്തേതിനാൽ

അവരെ ചിറകുകളിൻകീഴിൽ അണച്ചുകൊള്ളുന്നു (മത്താ. 23. 37). നാലാമത്തേതോ ശത്രു സമീപിക്കുമ്പോൾ അവരെ ഓമ്മപ്പെട്ടത്തേണ്ടുന്നതിനുപകരിക്കുന്നു. എന്റെ പ്രിയ കുഞ്ഞുങ്ങളേ, നിങ്ങൾ സ്ത്രീകൾ ആകയാൽ നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാകത്തക്ക സംഗതികൾ മാത്രമേ നിങ്ങളെ കാണിക്കുന്നുള്ളു എന്നു പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ ക്രിസ്റ്റീന "യജമാനനേ, ഇനിയും കുറച്ചു കാര്യങ്ങൾകൂടെ കാണിക്കേണമേ" എന്നു യാചിക്കയാൽ അവൻ അവരെ ആടിനെ അറുത്തു വില്ക്കുന്ന സ്ഥലത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയി. അവിടെ ഒരുവൻ ഒരാടിനെ കൊല്ലുവാൻ കൊണ്ടുപോകുന്നതും ആടോ ക്ഷമയോടുകൂടെ മരണം അനുഭവിപ്പാൻ അവനോടുകൂടെ പോകുന്നതും കാണിച്ചു അവരോടു "നിങ്ങൾ വളരെ ക്ഷമാപൂർവ്വം കഷ്ടമനുഭവിക്കയും പിറുപിറുപ്പും സങ്കടവും കൂടാതെ ഉപദ്രവങ്ങൾ സഹിക്കയും വേണം. ആ ആടു് എത്ര ക്ഷമയോടെ തന്റെ മരണം കയ്യേല്ക്കുന്നു എന്നു നോക്കുവിൻ. നിങ്ങളുടെ രാജാവു നിങ്ങളെ ആടുകൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു."

അനന്തരം അവൻ അവരെ തന്റെ പൂന്തോട്ടത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി പലതരം പുഷ്പങ്ങൾ കാണിച്ചു, "നിങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം കാണുന്നുവല്ലോ; ഈ പുഷ്പങ്ങൾ വളർച്ചയിലും, ലക്ഷണങ്ങളിലും, നിറത്തിലും, മണത്തിലും, ഗുണത്തിലും എത്രയോ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ചിലതു മറ്റുള്ളവയേക്കാൾ വളരെ നല്ലവ തന്നേ എങ്കിലും അവയെല്ലാം യാതൊരു പിറുപിറുപ്പും കൂടാതെ തോട്ടക്കാരൻ നട്ടതായ സ്ഥാനത്തു സന്തുഷ്ടിയോടു നില്ക്കുന്നുവല്ലോ" എന്നു പറഞ്ഞു.

അതിന്റെ ശേഷം അവൻ അവരെ തന്റെ വയലിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി, കോതമ്പു മുതലായ ധാന്യങ്ങൾ വിതച്ചിരുന്ന സ്ഥലം അവർക്കു കാണിച്ചു. എന്നാൽ അവയുടെ കതിരുകൾ എല്ലാം അറുക്കപ്പെട്ടു തണ്ടുകൾ മാത്രം ശേഷിച്ചിരുന്നു. അപ്പോൾ അവൻ അവരോടു് "ഈ നിലത്തു നല്ല വളമിട്ടു് ഉഴുതു വിതച്ചു. ഈ താളടിയെക്കൊണ്ടു നാം എന്തു ചെയ്യേണ്ടു?" എന്നു ചോദിച്ചു. ക്രിസ്റ്റീന അതിനുത്തരമായിട്ടു് "അവയെ തീയിലിട്ടു ചുട്ടു വളമാക്കിതീർക്കേണം" എ

ന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനെ വ്യാഭ്യാനി അവരോടു "നാം ആവശ്യപ്പെടുന്നതു ഫലം ആകുന്നു; അതു ഇല്ലായ്മയാൽ അതു മുട്ടുകളുവാനും മനുഷ്യരാൽ ചവിട്ടപ്പെടുവാനും നീ വിധിച്ചുവല്ലോ. ഇതിൽ നിങ്ങൾ നിങ്ങളെത്തന്നേ വിധിക്കാതിരിപ്പാൻ സൂക്ഷിച്ചുകൊൾവിൻ" എന്നു പറഞ്ഞു.

അവർ വയലിൽ നിന്നു തിരിച്ചുവരുമ്പോൾ ഒരു പക്ഷി ഒരു വിട്ടിലിനെ കൊത്തിക്കൊണ്ടു പറന്നുപോകുന്നതു വ്യാഭ്യാനി കണ്ടു് അവരോടു "പറന്നുപോകുന്ന പക്ഷിയെ നോക്കുവിൻ" എന്നു പറഞ്ഞു. അവർ നോക്കിയപ്പോൾ കരുണ അതിനെ കണ്ടു ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു ക്രിസ്ത്യാനയോടു ഉത്തരമായിട്ടു "ഹാ, മുവന്ന നെഞ്ചും ഭംഗിയുള്ള ചിറകുകളും ഉള്ള ഈ പക്ഷി മറ്റനേകം പക്ഷികളേക്കാൾ വിശേഷമുള്ളതായിരിക്കുന്നുവല്ലോ; മനുഷ്യരോടു് അധികം ഇണക്കവും ഉണ്ടല്ലോ; ഈ വക ഉപജീവിക്കുന്നതു ധാന്യം തിന്നാകുന്നു എന്നത്രേ ഞാൻ ഇതുവരെയും വിചാരിച്ചുപോന്നതു്; ഇതു നികൃഷ്ടജാതി എന്നു ഞാൻ മുമ്പു് ഒരിക്കലും വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല; അതുകയാൽ ഇതിനെക്കുറിച്ചു് എനിക്കു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന അഭിപ്രായം ഇതുമുതൽ തീരെ പൊയ്പോയിരിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. അതിനു വ്യഭ്യാനി "ഈ പക്ഷി നാമധേയക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു തുല്യമാകുന്നു; പുറമേ അവർ ഇതിനെപ്പോലെ നല്ല യോഗ്യരും സജ്ജനങ്ങളും എന്നു നടിക്കുന്നു; സത്യക്രിസ്ത്യാനികളെ അവർ മാനിക്കുന്നു; അവരുടെ ഭക്ഷണം മാത്രമെന്തങ്കിലും പറവുകയുള്ളു എന്നു് അവർ അറിഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ എന്നു നടിക്കയും അവരോടു സഹവാസം ചെയ്യുന്നതിൽ സന്തോഷഭാവം കാണിക്കയും, തങ്ങൾ ഉത്തമരെന്നു വരുത്തേണ്ടതിനു അവരുടെ ഭവനങ്ങളിൽ ക്കൂടെക്കൂടെ പോകുകയും, പുറമേ ദൈവനിയമങ്ങളെ അനുസരിക്കയും ചെയ്യുന്നു; എന്നാൽ അവർ തനിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ സാക്ഷാലുള്ള സ്വഭാവം തെളിയുന്നു. അപ്പോൾ അവർ ഈ പക്ഷിയെപ്പോലെ പുഴുക്കളെയും വിട്ടിലുകളെയും ഭക്ഷിക്കയും, "അക്രിത്യത്തെ പാൽ പോലെയും പാപത്തെ വെള്ളം പോലെയും പാനംചെയ്കയും ചെയ്യുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു.

അവർ മടങ്ങി വീട്ടിൽ വന്നപ്പോൾ അത്താഴം കാലമായിട്ടില്ലാതിരുന്നതിനാൽ ക്രിസ്ത്യാന വ്യാഭ്യാനിയോടു "യജമാ

നനേ, വേറെ വല്ല പ്രയോജനമുള്ള കാഴ്ചകൾ ഞങ്ങൾക്കു കാണിച്ചുതരികയോ, പ്രയോജനകരമായ ഉപദേശങ്ങൾ ഞങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞുതരികയോ ചെയ്യണമെന്നു് അപേക്ഷിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. അതിനു വ്യാഖ്യാനി താഴെ പറയുന്ന ജ്ഞാനോപദേശങ്ങൾ അവരോടു പറഞ്ഞു.

പന്നി എത്ര തടിച്ചിരിക്കുന്നുവോ അത്ര അധികം അതു ചേറു തിരയുന്നു. മാടു് എത്ര കൊഴുത്തിരിക്കുന്നുവോ, അത്ര മേൽ അതു ശീഘ്രത്തിൽ കൊല്ലപ്പെടുന്നു. ലോകമനുഷ്യൻ എത്ര സുഖിമാനായിരിക്കുന്നുവോ, അത്ര മേൽ അവൻ തിന്മയിൽ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. മോടിയുള്ള വസ്ത്രങ്ങളാൽ തങ്ങളെ അലങ്കരിക്കേണമെന്നാകുന്ന സ്ത്രീകളുടെ ആഗ്രഹം. എന്നാൽ ദൈവമുൻപാകെ വിലയേറിയതായ സൽഗുണങ്ങളെയത്രേ അവർ സാക്ഷാൽ ആഭരണങ്ങളാക്കി എടുക്കേണ്ടുന്നതു്. ഒരു സംവത്സരം മുഴുവൻ ഉറക്കിളയ്ക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഒരു രാത്രി ഉറക്കിളക്കുന്നതിനു വളരെ എളുപ്പം; അപ്രകാരം തന്നെ ഒരുവനു നല്ലവനെന്നു നടിപ്പാൻ ആരംഭിക്കുന്നതു് അവസാനംവരെ നല്ലവനായി ജീവിക്കുന്നതിനേക്കാൾ എളുപ്പം. ഏതു മാലുമിയും കപ്പലിലെ ഭാരം കുറെപ്പാൻ കടലിലേക്കു് ആദ്യം എറിഞ്ഞുകളയുന്നതു വില കുറഞ്ഞ വസ്തുക്കളാകുന്നു. എന്നാൽ ആരംഭത്തിൽ തന്നേ വിലയേറിയവയെ എറിഞ്ഞുകളയുന്ന ഭോഷൻ ആരുള്ളു? ദൈവത്തെ ഭയമില്ലാത്തവർ അല്ലാതെ ആരും അതു ചെയ്കയില്ല. ഒരു ചെറിയ ഭാരം വലിയ കപ്പലിനെ മുക്കുന്നതുപോലെ ഒരു പാപം പാപിയെ നിർമ്മൂലമാക്കുന്നു. സ്നേഹിതനെ മറക്കുന്നവൻ നന്ദികെട്ടവൻ, തന്റെ രക്ഷിതാവിനെ മറക്കുന്നവനോ തന്നെത്താൻ നശിപ്പിക്കുന്നവനത്രേ. പാപത്തിൽ ജീവിച്ചുകൊണ്ടു വരുവാനുള്ള ലോകത്തിലെ ഭാഗ്യം അനുഭവിപ്പാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവൻ കളകളെ വിതച്ചു ധാന്യം കൊയ്വാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഭോഷനു തുല്യനത്രേ. മോക്ഷഭാഗ്യം അനുഭവിപ്പാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവൻ തന്റെ മരണം എപ്പോഴും തന്റെ മുൻപാകെ വെച്ചു് അതിനെ ഒരു വടിപോലെ പിടിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു. രഹസ്യ സംസാരം കൊണ്ടു ലോകത്തിൽ പാപമുണ്ടെന്നു തെളിയുന്നു. ദൈവപ്രകാശം ഇല്ലാതെ അന്ധകാരമായി തീർന്നിരിക്കുന്ന ഈ ലോകം മനുഷ്യനു നിത്യം എന്നു തോന്നിയാൽ ദൈവസന്നിധി

യാൽ പ്രസന്നമായിരിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗം എത്ര വിശേഷമെന്നാണു് തോന്നേണ്ടതു്? രോഗം, വ്യസനം ഇവകളാൽ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഈ ആയുസ്സിനെ വിടുവാൻ മനുഷ്യനു മനസ്സില്ലെങ്കിൽ നിത്യജീവൻ എത്ര വിശേഷമെന്നു തോന്നേണ്ടതും അതു കളയാതിരിപ്പാൻ എത്രമേൽ താല്പര്യപ്പെടേണ്ടതുമാകുന്നു! മനുഷ്യൻ ചെയ്യുന്ന ഒരുപകാരത്തെ പ്രശംസിക്കുന്നതും അതിനു നന്ദി കാണിക്കുന്നതും ലോകത്തിൽ ധാരാളമായി കണ്ടുവരുന്നു. എന്നാൽ ദൈവം ചെയ്യുന്ന നന്മകൾക്കു് അവനോടു നന്ദിയുള്ളവർ എത്ര ചുരുക്കം! നാം തിന്നു ശേഷിപ്പിക്കുകയാണു പതിവു്. അതുപോലെ തന്നെ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പുണ്യവും നീതിയും ലോകത്തിനു മുഴുവനും മതിയാകുന്നതു മാത്രമല്ല, അധികപ്പറ്റുമാകുന്നു.

മേല്പറഞ്ഞ ഉപദേശങ്ങൾ വ്യാഖ്യാനി പറഞ്ഞ ശേഷം അവരെ തന്റെ തോട്ടത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി കൊമ്പുകൾ ഒഴികെ തടി മുഴുവനും ദ്രവിച്ചുപോയ ഒരു വൃക്ഷം അവർക്കു കാണിച്ചു. അതിൽ പച്ചയായ ചില കൊമ്പുകളും ഇലകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. കരുണ അതു കണ്ടപ്പോൾ അതിന്റെ താല്പര്യം എന്തെന്നു ചോദിച്ചു. അതിനു വ്യാഖ്യാനി അവരോടു "പുറമേ പച്ചയായുള്ളതും അകമേ ദ്രവിച്ചുപോയതും ആയ ഈ വൃക്ഷം ക്രിസ്തുസഭയിലുള്ള അനേകർക്കു തുല്യമാകുന്നു; ഇവർ ദൈവികകാര്യങ്ങളിൽ പലതും ചെയ്യുന്നു എന്നു വായാൽ സമ്മതിക്കുന്നു; എന്നാൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ അവയെ വിട്ടുകളകയത്രെ ചെയ്യുന്നതു. അവരുടെ ഇലയുടെ ഭംഗി ഒഴികെ അകമെ അവരിൽ ഒന്നുമില്ല. സാത്താന്റെ അഗ്നിക്കു വിറകുകളായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു.

ഇതിനിടയിൽ അത്താഴം തയ്യാറാകയാൽ എല്ലാവരും ഭക്ഷിപ്പാൻ പോയി. സ്തോത്രം ചെയ്തശേഷം ഭക്ഷിച്ചു തുടങ്ങി. വിരുന്നുകാർ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ വ്യാഖ്യാനി പതിവായി വിരുന്നുകാരെ ഗീതവാദ്യങ്ങളാൽ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നപ്രകാരം അപ്പോഴും ഗീതവാദ്യക്കാരെ വരുത്തി വീണ വായിപ്പിച്ചു. അവരിൽ ഒരുവൻ ഒരു ഗീതം പാടി, അവന്റെ സ്വരം കിന്നരിന്റെതുപോലെ ഏറ്റവും ആനന്ദകരമായിരുന്നു; അവൻ ഇപ്രകാരം പാടി.

കർത്താവെന്നുടെ ഇടയൻ താൻ
എന്തുമെ ഭോഗിപ്പുള്ളോൻ ഞാൻ
എന്നെ നിത്യവും കാക്കുന്നോൻ
ഞാൻ ഭാരിദ്ര്യമറിഞ്ഞീടാ.

പാട്ടു പാടിക്കഴിഞ്ഞശേഷം വ്യാഖ്യാനി ക്രിസ്റ്റീനയോട്ട "നീ സഞ്ചാരിയായി തീരുവാൻ ആദ്യമായി നിന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ച സംഗതി എന്തായിരുന്നു?" എന്നു ചോദിച്ചു.

ക്രിസ്റ്റീന :—യജമാനനേ, എന്റെ ഭർത്താവു പോയല്ലോ എന്നുള്ള മഹാ വ്യസനമായിരുന്നു എന്നെ ആദ്യം പിടിച്ചതു്. ഇതു ലോക പ്രകാരമുള്ള ദുഃഖമായിരുന്നു. ഇതിനോടുകൂടെ എന്റെ ഭർത്താവിനു സഞ്ചാരത്തിലുണ്ടായ വേദനകളും വ്യസനങ്ങളും, അവൻ സഹിച്ച കഷ്ടതകളും, ഞാൻ അവനോടു ചെയ്ത കഠിനപ്രവൃത്തികളും എന്റെ മനസ്സിൽ വന്നു് എന്നെ ക്രൂടെക്രൂടെ വേദനപ്പെടുത്തി. എന്റെ പാതകങ്ങൾ ഒരു വലിയ ഭാരം പോലെ എന്റെ മേൽ വന്നു വലിയ കുളത്തിൽ എന്നെ തള്ളിയിട്ടതുപോലെ എന്നെ ഞെരുക്കി. ഞാൻ ഈ സ്ഥിതിയിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ പരമ ഭാഗ്യാവസ്ഥയെക്കുറിച്ചു ഒരു സ്വപ്നം കാണുകയും എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ രാജാവിങ്കൽ നിന്നു് എന്നെ ക്ഷണിച്ചിരിക്കുന്നതായി ഒരെഴുത്തു എനിക്കു കിട്ടുകയും ചെയ്തു. ആ സ്വപ്നവും എഴുത്തും എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നല്ലവണ്ണം പ്രവർത്തിച്ചു എന്നെ ഈ കാണുന്ന സ്ഥിതിയിൽ ഒരു സഞ്ചാരിയാക്കി തീർത്തിരിക്കുന്നു.

വ്യാഖ്യാനി :—നീ നിന്റെ വീടു വിട്ടു പുറപ്പെടുന്നതിനു ഒരുങ്ങിയപ്പോൾ ആരും നിന്നെ തടുത്തില്ലയോ?

ക്രിസ്റ്റീന :—അതും ഉണ്ടായി. എന്റെ അയല്പക്കാരികളിൽ ഒരുത്തിയും എന്റെ ഭർത്താവിനെ സിംഹങ്ങളുടെ കാര്യം പറഞ്ഞു ഭയപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചവന്റെ സംബന്ധിയും ആയ "ഭീത" എന്ന ഒരുത്തി, ഞാൻ ആരംഭിച്ച ഈ സഞ്ചാരം ഭോഷത്വമാണെന്നും പറഞ്ഞു് എന്നെ ശകാരിച്ചു; ഞാൻ ഭ്രാന്തിയാണെന്നു പറഞ്ഞു; എന്റെ ഭർത്താവിനു സഞ്ചാരത്തിൽ സംഭവിച്ച പല സങ്കടങ്ങളും പ്രയാസങ്ങളും വിവ

രിച്ചു എന്നെ അധൈര്യപ്പെടുത്തുവാൻ നോക്കി. അതെല്ലാം ഞാൻ ത്യജിച്ചു. എന്റെ വിശ്വാസം നശിപ്പിപ്പാൻ ശ്രമിച്ച രണ്ടു വിരൂപികളെ ഞാൻ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടു വളരെ വ്യസനിച്ചു; ആ ഭയം ഇന്നും എന്റെ മനസ്സിൽ ഇരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു അവരെ കണ്ടാലും എന്റെ വിശ്വാസം നശിപ്പിപ്പാൻ ശ്രമിച്ച ഇരുവർ ഇവരോ എന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. ഇതു കൂടാതെ, അവരിൽനിന്നു മറച്ചാലും എന്റെ കർത്താവിൽനിന്നു മറപ്പാൻ വഹിയാത്ത ഒരു സംഗതി എനിക്കു സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതു ഞങ്ങൾ വരുമ്പോൾ ഇടുക്കുവഴിയിലിനി ഈ വീട്ടിനും മദ്ധ്യവച്ചു ഞാൻ മുമ്പു സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതുപോലെയുള്ള വിരൂപികളായ ഇരുവർ ഞങ്ങളുടെ നേരെ വന്നു ഞങ്ങളെ മാർഗ്ഗതടസ്സം ചെയ്തു; അപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ഭയപ്പെട്ടു, "കള്ളന്മാർ, എന്നു നിലവിളിച്ചു സഹായത്തിന്നപേക്ഷിച്ചു.

വ്യാഖ്യാനി:—സ്ത്രീയേ, നിന്റെ ആരംഭം നല്ലതു്; നിന്റെ അവസാനം എത്രയും അധികം നന്നായിരിക്കും എന്നു പറഞ്ഞു. കരുണയോടു്, "നിന്നെ ഈ സൽപ്രവൃത്തിക്കു പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചതു് എന്താകുന്നു" എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ കരുണ ലജ്ജിച്ചും ഭയത്തോടുകൂടെ കുറെ നേരം ഒന്നും മിണ്ടാതെ തലകുനിച്ചിരുന്നു. വ്യാഖ്യാനി അതുകണ്ടു് അവളോടു "ഭയപ്പെടരുതു, വിശ്വസിക്കമാത്രം ചെയ്തു; നിന്റെ മനസ്സിലുള്ളതു ധൈര്യത്തോടെ പറക" എന്നു പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ കരുണ ധൈര്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടു് "അറിവില്ലായ്മയും പരിചയക്കുറവും ഹേതുവായതു ഞാൻ മൌനമായിരുന്നതു്. എന്റെ സ്നേഹിതയായ ക്രിസ്തീനയ്ക്കുണ്ടായ സ്വപ്നങ്ങളും വെളിപാടുകളും എനിക്കുണ്ടാകയോ, നല്ല സംബന്ധികളുടെ ആലോചനയെ ധിക്കരിച്ചശേഷം ദുഃഖിപ്പാൻ ഇടവരികയോ ചെയ്തിട്ടില്ല.

വ്യാഖ്യാ:—അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ എന്റെ പ്രിയ മകളേ, ഇപ്രകാരം സഞ്ചാരി ആയിത്തീരുവാൻ നിന്നെ നിർബന്ധിച്ചതെന്തു്?

കരുണ:— എന്റെ പ്രിയ സ്നേഹിതയായ ക്രിസ്തീനയുടെ ഭർത്തൃസ്ഥാനവും കേട്ടി ഒരുങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഞാനും

വേറൊരുത്തിയും യാദൃശ്ചികമായി അവിടെ ചെന്നു കതകിനു മുട്ടി. അകത്തുക്കു ചെന്നപ്പോൾ യാത്രസ്സള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ കണ്ടു സംഗതി അവളോടു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ അവൾ, "എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ പിന്നാലെ ചെല്ലുവാൻ എഴുത്തു വന്നിരിക്കയാൽ അതിനുള്ള ഒരുക്കമാകുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. വീണ്ടും "അവൻ ഒരു വിശേഷസ്ഥലത്തു മരണമില്ലാത്തവരോടുകൂടെ താമസിച്ചു, കിരീടം ധരിച്ചു, വീണവായിച്ചു് രാജമേശയിൽ ഭക്ഷിച്ചു കുടിച്ചു്, തന്നെ അവിടേക്കു കൊണ്ടുപോയതിനായും മറും രാജാവിനെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടു" എന്നു പറഞ്ഞു. ഇവൾ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ തീ കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നപോലെ എനിക്കു തോന്നി. അതുകയാൽ ഈ കാര്യങ്ങൾ പരമാർത്ഥമാണെങ്കിൽ ഞാനും എന്റെ അമ്മയപ്പന്മാരെയും സ്വന്ത നാടും ഉപേക്ഷിച്ചു കഴിയുമെങ്കിൽ ഇവളോടുകൂടെ പോകേണമെന്നും, ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിലെ പാപ്പു് സ്ഥിരമുള്ളതല്ലെന്നും അതുവേഗം നശിച്ചുപോകുമെന്നും ഉറച്ചു ഇതിന്റെ വാസ്തവത്തെക്കുറിച്ചു സവിസ്തരം ചോദിച്ചറിഞ്ഞശേഷം എന്നെയുംകൂടെ കൊണ്ടുപോകാമോ എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ ഇവൾ സമ്മതിക്കയാൽ പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടെ പുറപ്പെട്ടു ഇവിടെ വരെയും വന്നിരിക്കുന്നു. ഇനി ക്രിസ്തീനയോടുകൂടെ അവളുടെ ഭർത്താവിന്റെയും അവന്റെ രാജാവിന്റെയും അടുക്കൽ പോയി അവരെ കാണ്മാൻ ആശയുള്ളവളായിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും എന്റെ നാട്ടിലുള്ള സംബന്ധക്കാരെ ഓർക്കുമ്പോൾ മനം തകരുന്നു.

വ്യാഖ്യാ:—നീ സത്യത്തിനു ചെവികൊടുത്തതിനാൽ നിന്റെ ആരംഭം നല്ലതു്. നീ, നയോമിയോടും അവളുടെ ദൈവമായ കർത്താവിനോടും ഉള്ള സ്നേഹത്താൽ അമ്മയപ്പന്മാർ, ബന്ധുക്കൾ, സ്വഭവനം എന്നിവ ഉപേക്ഷിച്ചു അറിയാത്ത ഒരു ജനത്തോടുകൂടെ പാപ്പാൻ ഒരുങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ട രൂത്തു് ആകുന്നു (രൂത്തു് 2. 11, 12). കർത്താവു നിന്റെ അദ്ധ്വാനത്തിനുതക്കഫലം തരികയും യിസ്രായേലിന്റെ ദൈവമായ യഹോവ തന്റെ ചിറകിൻകീഴിൽ സങ്കേതം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന നിനക്കു പൂർണ്ണപ്രതിഫലം നൽകുമാറാകയും ചെയ്യട്ടെ.

അത്താഴം കഴിഞ്ഞശേഷം, അവർ ഉറങ്ങുവാൻ പോയി. സ്ത്രീകൾ വെവ്വേറായും കുട്ടികൾ ഒരുമിച്ചും കിടന്നു. എന്നാൽ കരുണയുള്ള സന്തോഷത്താൽ ഉറക്കം വരാഞ്ഞതുകൊണ്ടു് അവസാനത്തിൽ തള്ളപ്പെട്ടു പോകുമോ എന്നു തനിക്കു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന സംശയം ഇപ്പോൾ നീങ്ങിയതിനാൽ ദൈവം തനിക്കു ചെയ്ത ഉപകാരങ്ങൾക്കായി അവനെ വാഴ്ത്തി സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

പിറ്റേദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ അവർ എഴുനേറ്റു യാത്രപുറപ്പെടുവാൻ ഒരുങ്ങി. അപ്പോൾ വ്യാഖ്യാനി അവരോടു "ഈ സ്ഥലത്തു ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു ചെയ്യുവാനുള്ള സകല സത്കാരങ്ങളും സ്വീകരിച്ചശേഷമേ പോകാവൂ" എന്നു പറഞ്ഞു് വാതിൽ തുറന്നു അവരെ അകത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയി. അവർക്കു വാതിൽ തുറന്നുകൊടുത്ത ആ പെൺകുട്ടിനെ വിളിച്ചു് അവളോടു "ഇവരെ എന്റെ തോട്ടത്തിലുള്ള കുളത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി യാത്രയിൽ അവരുടെ ദേഹത്തിൽ പറ്റിയിരിക്കുന്ന അഴുക്കും ചേറും പോക്കേണ്ടതിനു കുളിപ്പിക്കു" എന്നു കല്പിച്ചു. ഉടനെ നിഷ്കളങ്ക എന്നു പേരായ ആ പെൺകുട്ടി അവരെ കുളത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി, തന്റെ ഭവനത്തിലേക്കു വരുന്നവർ ആ കുളത്തിൽ കുളിച്ചു ശുദ്ധിയുള്ളവരാകണം എന്നുള്ള വീട്ടുടമസ്ഥന്റെ കല്പനപ്രകാരം "ഇതിൽ കുളിച്ചു ശുദ്ധരാകുവിൻ" എന്നു പറഞ്ഞു. അതിൻപ്രകാരം എല്ലാവരും കുളിച്ചു കയറിയപ്പോൾ അവരുടെ ദേഹവും ദേഹിയും ഭംഗിയും വെടിപ്പുമുള്ളവയായി തീർന്നതുകൂടാതെ അവരുടെ ദേഹത്തിനു സുഖവും സന്തുഷ്ടിക്കു ഉറപ്പും ബലവും ഉണ്ടാകയും അവർ മുമ്പിലത്തേതിനെക്കാൾ യൌവനമുള്ളവരായി തീരുകയും ചെയ്തു. അവർ തിരിച്ചുവന്നപ്പോൾ വ്യാഖ്യാനി അവരെ ചന്ദ്രനെപ്പോലെ ഭംഗിയുള്ളവരെന്നു പറഞ്ഞു, തന്റെ കുളത്തിൽ കുളിക്കുന്നവരെ മുദ്രയിടുന്ന മുദ്ര വരുത്തി അവർ ചെല്ലുന്ന ദിക്കിലുള്ളവർ അവരെ തന്റെ വക എന്നു് അറിയേണ്ടുന്നതിനു് അവരുടെ നെറ്റിമേൽ മുദ്രയിട്ടു. ആ മുദ്രയോ യിസ്രായേല്ക്കാർ മിസ്രയീമിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ട രാത്രി ആചരിച്ചതും ഭക്ഷിച്ചതുമായ പെസഹായിൽ അടങ്ങിയിരുന്ന സാരമായിരുന്നു (പുറ. 13. 8—10). ഈ മുദ്ര അവർക്കു് ഒരു മുഖാഭരണമായി തീരുകയാൽ അവ

രുടെ സൌന്ദര്യം ഒന്നുകൂടെ വർദ്ധിച്ചു ദൈവദൂതന്മാരുടേതിനു സമമായിത്തീർന്നു. പിന്നീടു വ്യാഖ്യാനി അവരെ ശുശ്രൂഷിച്ച കന്യകയോടു് വസ്ത്രമുറിയിൽ പോയി അവർക്കെല്ലാം വേണ്ടുന്ന വസ്ത്രങ്ങൾ കൊണ്ടു വരുവാൻ കല്പിച്ചു. അവൾ ചെന്നു വെള്ളാട്ടിൻ രോമംകൊണ്ടുള്ള നിർമ്മലവെള്ളവസ്ത്രങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നു. വ്യാഖ്യാനി അവരോടു് അവ ധരിപ്പാൻ കല്പിച്ചു. അവർ അതു ധരിച്ചശേഷം അവരുടെ ഭംഗിയിലും ശോഭയിലും അന്യോന്യം വിസ്മയിച്ചു, പുകഴ്ത്തി "നീ എന്നെക്കാൾ ഭംഗിയുള്ളവൾ" എന്നു ഒരുത്തിയും, "നീ എന്നെക്കാൾ സുന്ദരി" എന്നു മറെറാരുത്തിയും പറഞ്ഞു. കുഞ്ഞുങ്ങളും തങ്ങൾക്കു് ഇപ്രകാരമുള്ള മാറങ്ങൾ സംഭവിച്ചതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടുനിന്നു. പിന്നെ വ്യാഖ്യാനി ധൈര്യഹൃദയൻ എന്നൊരു ഭൃത്യനെ വിളിച്ചു് അവനോടു്, "നീ വാളും തലക്കോരികയും പരിചയും ധരിച്ചുകൊണ്ടു് എൻെറ ഈ പുത്രികളെ ഇനിയത്തെ സത്രമാകുന്ന സുന്ദരഭവനംവരെ കൊണ്ടുചെന്നാക്കുക" എന്നു കല്പിച്ചു. അവൻ അപ്രകാരം തൻെറ ആയുധം ധരിച്ചു് അവരുടെ മുമ്പിൽ നടന്നു. "നിങ്ങളുടെ യാത്ര ശുഭമായി ഭവിക്കട്ടെ" എന്നു വ്യാഖ്യാനിയും ഭവനത്തിലുള്ളവർ എല്ലാവരും പറഞ്ഞു് അവരെ യാത്ര അയച്ചു. അപ്പോൾ അവർ പാടി.

കുപ്പവാരിയിൻ കാഴ്ച കണ്ടേൻ— ഞാൻ
കോഴിക്കുഞ്ഞിൻെറയും കാഴ്ച കണ്ടേൻ
ചിലന്തി പൂച്ചിയിൻ കാഴ്ചയിനാരു—പാപി
വിശ്വസിക്കും വിധം ക്രൂടെ കണ്ടേൻ.
പക്ഷി പറക്കുന്ന കാഴ്ച കണ്ടേൻ— അതിൻ
കൊക്കിൽ ഒരു വിട്ടിൽ ക്രൂടെ കണ്ടേൻ
ആടറുപ്പതേയും കണ്ടിവിടെ— കതിർ
ക്കുടാതെയുള്ളൊരു വയലും കണ്ടേൻ,
ഉള്ളുരുവിച്ച മരത്തെ കണ്ടേൻ— അതിൻ
ഉത്തമപാഠത്തെയുമറിഞ്ഞേൻ.
ഈ കണ്ട കാഴ്ചകളിൻ പാഠങ്ങൾ— എൻെറ
ആയുരന്ത്യംവരെ നിൽപ്പുതാക.

അദ്ധ്യായം 9

സഞ്ചാരികൾ സുന്ദരവീട്ടിലേക്കു പോകുന്നതു്

വിന്നെ ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതെന്തെന്നാൽ സഞ്ചാരികളും ധൈര്യഹൃദയനുംകൂടെ നടന്ന ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ഭാരച്ചുമടു് അറുവീണ സ്ഥലത്തു വന്നപ്പോൾ അല്പനേരം

ധൈര്യഹൃദയൻ യാത്രക്കാരെയും വഹിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നതു്.

നിന്നുകൊണ്ടു ദൈവത്തിനു സ്തോത്രം ചെയ്തു. അപ്പോൾ ക്രിസ്തീന "ഇടക്കുവാതിൽ"ൽവെച്ചു വാക്കിലും പ്രവൃത്തിയിലും

ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു മോചനം തരുന്നു എന്നു വാതിൽകാവക്കാരൻ നമ്മോടു പറഞ്ഞതു് എനിക്കു ഇപ്പോൾ നല്ലതുപോലെ ബോദ്ധ്യം വന്നിരിക്കുന്നു. വാക്കിൽ എന്നു പറയുന്നതു പാപമോചനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വാദത്തങ്ങളെയും, പ്രവൃത്തിയിൽ എന്നതു താൻ അയതു സമ്പാദിച്ച വഴിയെയും കുറിക്കുന്നു. ആ വാദത്തങ്ങളിൽ ചിലതു് എന്റെ ഓർമ്മയിൽ തോന്നുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ അതു സമ്പാദിക്കപ്പെട്ട വഴിയെപ്പറ്റി ധൈര്യ്യഹീദയാ! നിനക്കു വേണ്ടവിധത്തിലുള്ള അറിവുണ്ടു് എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. അതുകയാൽ അതു സവിസ്തരം പറഞ്ഞുതരേണമെന്നു് അപേക്ഷിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു.

ധൈര്യ്യം:—പ്രവർത്തിക്കപ്പെട്ട ക്രിയയാലുള്ള പാപമോചനം എന്നു പറഞ്ഞാൽ പാപമോചനം ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരുവന്റെ പേക്കായി അതു ആവശ്യമില്ലാത്ത ഒരുവനാൽ സമ്പാദിക്കപ്പെട്ടതു എന്നാകുന്നു. ഇതു ഒന്നുകൂടെ വ്യക്തമായി പറയണമെങ്കിൽ—നിനക്കും കരുണസ്സും ഈ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കും പാപമോചനം കിട്ടിയല്ലോ—അതു വേറൊരാളാൽ സമ്പാദിക്കപ്പെട്ടതാണു്. അതു സമ്പാദിച്ച ആൾ നിങ്ങളെ ഇടുക്കുവാതിലിൽ കൈക്കൊണ്ട ആളാകുന്നു. അദ്ദേഹം രണ്ടു വഴിയായി നിങ്ങൾക്കു പാപമോചനം തന്നിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമതു നിങ്ങളെ മൂടുവാൻ താൻ നിവർത്തിച്ച നീതിയാലും രണ്ടാമതു നിങ്ങളെ കഴുകുവാൻ താൻ ചിന്തിയ രക്തത്താലും തന്നേ.

ക്രിസ്ത്യാനി:—അദ്ദേഹം തന്റെ നീതി ഞങ്ങളുടെ പേക്കായി വിട്ടതുനാൽ പിന്നെ തനിക്കു എങ്ങനെ?

ധൈര്യ്യം:—നിങ്ങൾക്കു ആവശ്യമുള്ളതിനേക്കാളും, എന്നു തന്നെയല്ല, തനിക്കുതന്നെ ആവശ്യമുള്ളതിനേക്കാളും അധികം നീതി തനിക്കു ഉണ്ടു്.

ക്രിസ്ത്യാനി:—അതെങ്ങനെ എന്നു കുറച്ചുകൂടി വ്യക്തമായി പറഞ്ഞാലും.

ധൈര്യ്യം:—വളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടി ഞാനതു പറയാം. ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കുക. ഒന്നാമതു്, നാം അവരെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുന്നവോ ആ ആളിനു തുല്യനായി അരുമില്ല.

ആൾ ഒരുവൻ എങ്കിലും രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങൾ തനിക്കുണ്ടു്. അവ എളുപ്പത്തിൽ തിരിച്ചറിയാകുന്നവയും പ്രയാസപ്പെട്ടാൽ കൂടെ വേർതിരിപ്പാൻ കഴിയാത്തവയുമാണു്. ഈ ഓരോ സ്വഭാവത്തിനു ചേരുന്നതായ ഓരോ നീതിയും തനിക്കുണ്ടു്. ആ ഓരോ നീതി തന്റെ ഓരോ സ്വഭാവത്തിനും പ്രത്യേകിച്ചാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു; അതുകയാൽ ആ നീതി അതാതു സ്വഭാവത്തിൽ നിന്നു വേർതിരിക്കുന്നതിനു ഒരുനാളും കഴിവുള്ളതല്ല. നാം നീതിമാന്മാരായി തീരുന്നതു ഇവയിൽ ഒന്നിനാലുമല്ല; ഇവയ്ക്കു പങ്കാളികളാകുവാൻ നമുക്കു കഴിയുന്നതുമല്ല. മേല്പറഞ്ഞ നീതികളില്ലാതെ രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളും ചേർന്നു ഒരുവനായി തീർന്നിരിക്കുന്ന മുറയ്ക്കു് ഒരു നീതി തനിക്കുണ്ടു്. ഇതു തന്റെ പൂർണ്ണദൈവത്വത്തിനോ പൂർണ്ണമനുഷ്യത്വത്തിനോ ചേരുന്നതായ നീതിയല്ല. പിന്നെയോ തന്റെ രണ്ടു തത്വങ്ങളും കൂടെ ചേർന്നു തന്നെ ഭരമേല്പിച്ച മദ്ധ്യസ്ഥപ്രവൃത്തിക്കു ചേരുന്നതായ ഒരു നീതിയാകുന്നു. എന്നാൽ താൻ തന്റെ ഒന്നാമത്തെ നീതി വിട്ടുകളയുന്നു എങ്കിൽ തന്റെ ദൈവത്വത്തേയും രണ്ടാമത്തേതു വിടുന്നു എങ്കിൽ മനുഷ്യത്വത്തേയും, മൂന്നാമത്തേതു പോയാൽ മദ്ധ്യസ്ഥസ്ഥാനത്തേയും വിട്ടുകളകയാകുന്നു. അതുകയാൽ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ദൈവേഷ്ടത്തിനു കീഴടങ്ങുന്നതും അതിനെ നിവർത്തിക്കുന്നതുമായ മറെറാരു നീതിയും തനിക്കുണ്ടു്. അതത്രേ അവൻ പാപികൾക്കു കൊടുക്കുന്നതു്. അതിനാലാണു് അവരുടെ പാപങ്ങൾ മായിക്കപ്പെടുന്നതു്. അതുകയാൽ അവൻ പറയുന്നതു് "ഒരുത്തന്റെ അനുസരണക്കേടിനാൽ പലരും പാപികളായതുപോലെ ഒരുത്തന്റെ അനുസരണത്താൽ പലരും നീതിമാന്മാരായിതീരുന്നു" (റോമ. 5. 19).

ക്രിസ്റ്റീന:—അങ്ങനെ ആയാൽ തന്റെ മറെറ നീതികൾകൊണ്ടു നമുക്കു ഒരാവശ്യവും ഇല്ലയോ?

ഡൈയ്ക്ക:—ഉണ്ടു്. അവ തന്റെ സ്വഭാവത്തിനും പ്രവൃത്തിക്കും വേണ്ടതായും മറെറാക്കും കൊടുപ്പാൻ പാടില്ലാത്തതായും ഇരുന്നാലും അവയുടെ പ്രയോജനവും മഹത്വവും മനുഷ്യരെ നീതിമാന്മാരാക്കുന്ന നീതിയാൽ ഉണ്ടാകുന്ന പുണ്യഫലങ്ങൾ ഫലിപ്പിക്കുന്നവയായി തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. തന്റെ

ദൈവത്വത്തിനടുത്ത നീതി തന്റെ അനുസരണത്തെ പൂർത്തീകരിപ്പാനും, മനുഷ്യത്വത്തിനടുത്തതു മനുഷ്യരേ നീതിമാന്മാരാക്കുന്നതിനു തന്റെ അനുസരണത്തിനു കഴിവുള്ളതാക്കിത്തീർപ്പാനും, മദ്ധ്യസ്ഥത വേണ്ടുവോളം ആവശ്യമായതോ, നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട വേല ചെയ്വാൻ താൻ സൌജന്യമായി കൊടുക്കുന്നതോ ആയ നീതിയെ അനുവദിച്ചു നടത്തുവാനും ഉപകാരമുള്ളവ തന്നെ. അതിനാൽ താൻ ദാനം ചെയ്യുന്ന നീതി തന്റെ ദൈവത്വത്തിനും, മനുഷ്യത്വത്തിനും, മദ്ധ്യസ്ഥപ്രവൃത്തിക്കും ആവശ്യപ്പെട്ടതല്ല. അതിനെയത്രേ അവൻ പാപികൾക്കു കൊടുക്കുന്നതു്. അതിനെ താൻ നീതിയാകുന്ന ദാനം എന്നു വിളിക്കുന്നു (റോമ. 5. 17). കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തു മനുഷ്യനായി ന്യായപ്രമാണത്തിൻ കീഴിൽ വന്നതു കൊണ്ടു് ഈ നീതി അവൻ മറ്റുള്ളവർക്കു കൊടുക്കുന്നതിനുള്ളതാകുന്നു! എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ന്യായപ്രമാണം തന്റെ കീഴിലുള്ളവരെ നീതിയായി നടപ്പാൻ മാത്രമല്ല, മറ്റുള്ളവരോടു സ്നേഹമായി പെരുമാറുവാൻകൂടെ നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നു. ആകയാൽ ന്യായപ്രമാണപ്രകാരം തനിക്കു രണ്ടുട്ടുപുകൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ ഒന്നു ഇല്ലാത്തവനു് അവൻ ദാനം ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. നമ്മുടെ കർത്താവിനു രണ്ടു വസ്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടു് ; അതിൽ ഒന്നു തന്റെ ആവശ്യത്തിനും മറ്റേതു ദാനം ചെയ്വാനുമായിട്ടുള്ളതത്രേ. ആകയാൽ ഒന്നു താൻ ഒന്നുമില്ലാത്തവനു കൊടുക്കുന്നു. അങ്ങനെ തന്റെ വഴിയിൽ നടക്കുന്നവരായ നിങ്ങൾക്കു പാപമോചനം കിട്ടിയതു മറ്റൊരുവന്റെ പ്രവൃത്തിയാൽ സമ്പാദിക്കപ്പെട്ടതാകുന്നു. നിങ്ങളുടെ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവാകുന്ന ഈ നീതി നിവർത്തിച്ചവൻ. അവൻ ഇങ്ങനെ സമ്പാദിച്ച നീതി തന്നോടു ചേരുന്നവർക്കും ദരിദ്രനും സൌജന്യമായി കൊടുക്കുന്നു. വീണ്ടും താൻ പ്രവൃത്തിയാൽ സമ്പാദിച്ച മോചനത്തിനു ഈടായി ദൈവത്തിനു വല്ലതും കൊടുക്കയും നമ്മെയും മറ്റുള്ളവരെയും മൂടുവാൻ വല്ലതും ഒരുക്കുകയും വേണം. പാപം നമ്മെ നീതിയുള്ള ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെ ശാപത്തിനേല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. രക്ഷമുഖാന്തരമായി മാത്രമേ നമുക്കു ഈ ശാപത്തിൽനിന്നു വിടുതൽ ലഭിക്കുന്നുള്ളു. നാം ചെയ്ത ദോഷത്തിനു തക്ക പ്രായശ്ചിത്തം ആവശ്യം ; ആയതു നിങ്ങളുടെ അക്രമങ്ങൾ ക്ഷമിക്കുകൊണ്ടു നിങ്ങളുടെ

സ്ഥാനത്തിൽനിന്നു നിങ്ങൾ സഹിക്കേണ്ട മരണം അനുഭവിച്ച കർത്താവിന്റെ രക്ഷമാകുന്നു. ഇതിനാൽ അവൻ നിങ്ങളെ വിലയ്ക്കു മേടിച്ചു്, അശുദ്ധവും വിരൂപവുമായ നിങ്ങളുടെ ആത്മാവിനെ നീതി കൊണ്ടു മൂടിയിരിക്കുന്നു (റോമ. 8. 34). അതിനാൽ ദൈവം ന്യായവിധിക്കു വരുമ്പോൾ നിങ്ങളെ ശിക്ഷിക്കാതെയിരിക്കും (ഗലാ. 3. 13).

ക്രിസ്റ്റീന:—ഇതു വളരെ ആശ്വയ്മായിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയാകുന്നു ഞങ്ങൾക്കു വാക്കിലും പ്രവൃത്തിയിലും മോചനം ലഭിക്കുന്നതു് എന്നു ഇപ്പോഴേ എനിക്കു നല്ലതുപോലെ മനസ്സിലായുള്ളു. ആകയാൽ പ്രിയപ്പെട്ട കരുണേ! ഇതു ഒരിക്കലും മറക്കരുതു്. പ്രിയ മക്കളേ, ഇതു ഹൃദയത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചുകൊൾവിൻ. ഇതായിരുന്നു എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ മുതുകിന്മേൽ കിടന്നിരുന്ന ഭാരച്ചുമട്ടു നീക്കിയതും സന്തോഷംകൊണ്ടു നൃത്തം ചെയ്വാൻ സംഗതിയാക്കിയതും.

ധൈര്യ:—ഈ വിശ്വാസത്താൽ അത്രെ അവന്റെ ബന്ധനങ്ങൾ എല്ലാം അറുപോയതു്. ഇതിനാലല്ലാതെ മറെറാന്നിനും അതു നിവ്വഹിപ്പാൻ കഴികയില്ല. ഇതിന്റെ സാരം അറിവാനത്രെ അവൻ ക്രൂശിങ്കലേക്കു ഭാരച്ചുമടോടെ നടത്തപ്പെട്ടതു്.

ക്രിസ്റ്റീന:—ഞാനും അപ്രകാരം തന്നേ വിചാരിച്ചു; എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന പ്രകാശവും സന്തോഷവും ഇപ്പോൾ പത്തിരട്ടിയായിരിക്കുന്നു എന്നു് എന്റെ അനുഭവത്തിൽനിന്നു ഞാൻ നല്ലതുപോലെ അറിയുന്നു. എന്റെ ഈ അറിവു പൂർണ്ണമായിട്ടില്ല, എങ്കിലും ഇത്രത്തോളം അറിവു് ഒരുവനുണ്ടായാൽ അവൻ ലോകത്തിലേക്കും വലിയ പാപിയായിരുന്നാലും അവന്റെ ഹൃദയം സന്തോഷവും പ്രകാശവുമുള്ളതായിത്തീരും.

ധൈര്യ:—ഇങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നതിനാലും അവയെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുന്നതിനാലും ആശ്വാസവും സന്തോഷവും ഉണ്ടാകുന്നതു കൂടാതെ, മഹാസ്നേഹവും നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്നു. പാപമോചനം വാഗ്ദത്തത്താൽ മാത്രമല്ല പ്രവൃത്തിയാൽക്കൂടിയും ആകുന്നു മുഖ്യമായിട്ടുണ്ടാകു

ന്നതു് എന്നറിഞ്ഞാൽ അതു പ്രവർത്തി നിവ്വഹിച്ചവനോടുള്ള സ്നേഹം വർദ്ധിക്കാതെ ഇരിക്കുന്നതു് എങ്ങനെ ?

ക്രിസ്റ്റീന :—ഹാ, അതു എത്ര സത്യം ! അവൻ എനിക്കു വേണ്ടി തന്റെ രക്തം ചിന്തി എന്നോർക്കുമ്പോൾ എന്റെ ഹൃദയം തകരുന്നു. ഹാ സ്നേഹം നിറഞ്ഞവനേ ! അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടവനേ ! നീ എന്നെ വിലയ്ക്കു വാങ്ങിയിരിക്കുന്നു. എന്നെക്കാൾ പതിനായിരം മടങ്ങു യോഗ്യതയുള്ള വസ്തുക്കൾ നീ എനിക്കുവേണ്ടി കൊടുത്തിരിക്കുന്നുവല്ലോ. ഇതായിരുന്നു എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ കണ്ണുകളിൽനിന്നു സന്തോഷകണ്ണുനീർത്തുള്ളികൾ വീഴ്ത്തുകയും, ബദ്ധപ്പെട്ടോടുവാൻ സംഗതിയാക്കുകയും ചെയ്തതു്. എന്നെക്കൂടെ കൊണ്ടുപോകുവാൻ അവൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ അരിഷ്ടസ്ത്രീയായ ഞാൻ അതു വകവയ്ക്കാതെ അവനെ ഏകനായി വിട്ടയച്ചുവല്ലോ. ഹാ കരുണേ ! നിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു ! ഭീതികൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലോ എത്ര അധികം ! നിശ്ചയമായിട്ടു് അവരുടെ ഹൃദയംകൂടെ ഈ സ്നേഹത്താൽ ഇളകി യാതൊരു ഭയത്താലോ ജഡമോഹത്താലോ തിരിച്ചുപോകുവാൻ സംഗതിവരാതെ ഇരിക്കുമായിരുന്നുവല്ലോ.

ധൈര്യം:—നീ നിന്റെ അത്യന്ത സ്നേഹത്തിൽനിന്നു സംസാരിക്കുന്നു ; ഈ സ്ഥിതി എല്ലായ്പോഴും നിന്നിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുമോ ? എല്ലാവരിലും ഇതു കാണുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ കർത്താവിന്റെ മുറിവുകൾ കണ്ടിട്ടുള്ള എല്ലാവരിലും ഇതു അനുഭവമായി വരുന്നില്ല. തന്റെ മരണസമയത്തു അടുക്കെ നിന്നു തന്റെ ശിരസ്സിൽനിന്നും മറ്റും രക്തം ഒഴുകുന്നതു കണ്ടവർ ഭക്ഷിക്കുന്നതിനു പകരം പരിഹസിക്കയും, ശിഷ്യരാകുന്നതിനു പകരം തങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ കഠിനപ്പെടുത്തുകയും അത്രേ ചെയ്തതു്. അതുകയാൽ പ്രിയമക്കളേ ! ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കുണ്ടായ ആത്മീയ ഉണർവ്വും സ്നേഹവും, എന്റെ വാക്കു കേട്ട ദൈവശക്തിയുടെ വ്യാപാരത്താലുണ്ടായതാണല്ലോ. ഇതിനാൽ ഒരു പിടക്കോഴി തന്റെ സാധാരണ ശബ്ദത്താൽ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു യാതൊരു ഭക്ഷണവും കൊടുക്ക

ന്നില്ല എന്നു കേട്ടതു ഒരിക്കലും മറക്കരുതു്. ഈ ഉണർവ്വു പ്രത്യേക കൃപയാൽ ലഭിച്ചതാകുന്നു എന്നു ഓർക്ക.

ഇതിനിടയിൽ അവർ മൂഢൻ, മടിയൻ, അഹങ്കാരി എന്നീ മൂവർ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന സ്ഥിതിയിൽ ക്രിസ്ത്യാനി അവരെ കണ്ട സ്ഥലത്തു വന്നപ്പോൾ ഈ മൂവരും വഴിയുടെ ഒരു ഭാഗത്തു കുറച്ചു മാറി ഇരുമ്പുചങ്ങലയാൽ കെട്ടപ്പെട്ടു തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. അപ്പോൾ കരുണ അവരുടെ സഹായിയായ ധൈര്യഹൃദയനോടു "ഇവർ ആരു്? എന്തു കൊണ്ടാണു് ഇവരെ തൂക്കിയിരിക്കുന്നതു്?" എന്നു ചോദിച്ചു.

ധൈര്യ:—ഇവർ മൂവരും തങ്ങളുടെ ഉമ്മാർഗ്ഗത്തിനു കീർത്തിപ്പെട്ടവരും സഞ്ചാരികളാകുവാൻ മനസ്സില്ലാത്തവരുമാകുന്നു. എന്നു തന്നെയല്ല, പോകുന്നവരെ കൂടെ മുടക്കുന്നവരും ആയിരുന്നു. തങ്ങൾ മടിയന്മാരാണെന്നു മാത്രമല്ല, മറ്റുള്ളവരെ അപ്രകാരമാക്കുവാൻ ഉപദേശിക്കയും അപ്രകാരം ചെയ്താൽ അവസാനം നന്നായിത്തീരുമെന്നു അവരെ പഠിപ്പിക്കയും കൂടെ ചെയ്തിട്ടുള്ളവരാകുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനി പോകുമ്പോൾ ഇവർ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുകയായിരുന്നു. ഇപ്പോഴോ തൂക്കപ്പെട്ടവരായി കാണുന്നു.

കരുണ:—ഇവർ വല്ലവരെയും തങ്ങളുടെ ഉപദേശത്തിൽ അകപ്പെട്ടത്തീട്ടുണ്ടോ?

ധൈര്യ:—ഉവ്വു് പലരെ അവർ കൂട്ടുകിലാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. മന്ദഗതി, നിമിഷശ്രദ്ധ, ശൂന്യഹൃദയം, ജഡാശ്രയം, നിദ്രാസുഖം, ബാല്യക്കാരിയായ മന്ദത എന്നിവർ ആ ഉപദേശത്തിൽ കൂടുങ്ങിയവരാകുന്നു. വീണ്ടും നമ്മുടെ കർത്താവു "കഠിനയജമാനൻ" എന്നും, 'നിങ്ങൾ ചെന്നെത്തുവാൻ പോകുന്ന ആ നല്ല രാജ്യം നിങ്ങൾ കേട്ടിരിക്കുന്നതിൽ പകുതിപോലും ഗുണമുള്ളതല്ല" എന്നും ഉപദേശിക്കുകയും; അവന്റെ ദാസന്മാരെ അപമാനിച്ചു് അവരിൽ അത്യുത്തമന്മാരെ പോലും വ്യാജോപദേശങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നവരും ഉപദ്രവികളും, പരകാര്യം നോക്കുന്നവരും ആണെന്നു കുറ്റം പറകയും, ദൈവത്തിന്റെ അപ്പത്തെ തവിടെന്നും, തന്റെ മക്കളുടെ സന്തോ

ഷം സ്വപ്നമെന്നും, സഞ്ചാരവും മോക്ഷയാത്രയും ഫലമില്ലാത്തതെന്നും പറകയും ചെയ്യുവന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി :—ഇവർ ഇപ്രകാരമുള്ളവരാകയാൽ ഇവരെക്കുറിച്ച് എനിക്കു യാതൊരു സഹതാപവും ഇല്ല ; ഇവർ ഈ ശിക്ഷയ്ക്കു യോഗ്യർതന്നേ. ഇവരെ ഈ വഴിയരികെ തൂക്കിയിരിക്കുന്നതിനാൽ അനേകർ ഇവർ മൂലം സൂക്ഷ്മമുള്ളവരായി തീരുവാനിടയുണ്ട്. എന്നാൽ ഇവരുടെ കുറ്റങ്ങൾ ഇരുമ്പോ പിച്ചളയോ കൊണ്ടുള്ള പലകയിന്മേൽ എഴുതി അവരെ തൂക്കിയിരിക്കുന്ന ഈ സ്ഥലത്തു സ്ഥാപിച്ചാൽ പലർക്കും ഉപകാരമായി തീരുകയില്ലയോ ?

ധൈര്യ :—നിങ്ങൾ അല്പം മുമ്പോട്ടു ചെല്ലുമ്പോൾ അപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നതു കാണാം.

കരുണ :—"ഹാ അതു വളരെ നല്ലതു" ! അവരുടെ പേരുകൾ ദുർഗ്ഗന്ധമായും അവരുടെ കുറ്റങ്ങൾ അവർക്കു വിരോധമായും നിൽക്കട്ടെ. നാം ഇവിടെ വരുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ അവരെ തൂക്കിയതു നന്നായി ; അല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ ബലഹീനപാത്രങ്ങളായ ഞങ്ങളോടു് അവർ എന്തെല്ലാം ചെയ്യുമായിരുന്നുവെന്നു് ആർക്കറിയാം" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു തഴെ കാണുന്ന പാട്ടു പാടി.

നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ഇങ്ങു തുടുവിൻ ദുഷ്ടാന്തമായി
സത്യത്തെ തള്ളിപ്പോകെ വന്നിട്ടും ഫലം കാട്ടാൻ
സഞ്ചാരികൾക്കെതിരായി ഈ വഴി വരുന്നവർ
നിങ്ങൾക്കു വന്ന ഫലം വരാതവൻ ശ്രമിക്കട്ടെ.
എന്നുടെ ആത്മാവേ, നീ ഈ വിധക്കാരിൽനിന്നു
ഒരുപ്രയും സൂക്ഷ്മത്തോടെ തെറ്റിയങ്ങൊഴിയുക.

അദ്ധ്യായം 10

സഞ്ചാരികൾ വൈഷമ്യക്കുന്നു കയറുന്നതു്

ഇങ്ങനെ സംഭാഷിച്ചുകൊണ്ടു് അവർ വൈഷമ്യക്കുന്നിന്റെ അടിവാരത്തെത്തിയപ്പോൾ ധൈര്യഹൃദയൻ ക്രിസ്ത്യാനിക്കു് അവിടെവച്ചുണ്ടായ സംഗതികൾ അവരോടു പറഞ്ഞു് ഒരു

നീരുറവയിലേക്കു അവരെ കൊണ്ടുപോയി. "ഇതിൽനിന്നായിരുന്നു ക്രിസ്ത്യാനി ഈ കുന്നു കയറുംമുമ്പു കുടിച്ചതു്. ആ നാളുകളിൽ ഇതു ശുദ്ധജലമായിരുന്നു. എന്നാൽ പിന്നീടു ചില കൊള്ളരുതാത്തവർ ഇതു സഞ്ചാരികൾക്കു ദാഹം തീർപ്പാൻ ഉപയോഗമാകരുതെന്നു കരുതി ചേറിട്ടു വെള്ളം ചീത്തയാക്കി" (യെഹെ. 34. 18, 19) എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ കരുണ "അവൾക്കു് ഇതിൽ ഇത്ര അസൂയ തോന്നുവാൻ കാരണമെന്തു്?" എന്നു ചോദിച്ചു. അതിനു ധൈര്യഹീനയൻ "അസൂയ എന്നല്ലാതെ വേറൊരു കാരണവുമില്ല; എങ്കിലും ഇതിൽനിന്നു വെള്ളം കോരി നല്ല പാത്രത്തിൽ ഒഴിച്ചുവച്ചാൽ ചേറു് അടിഞ്ഞു പോകുകയും വെള്ളം നിർമ്മലമാകുകയും ചേറിന്റെ ചുവ ഇല്ലാതാകുകയും ചെയ്യുന്നതാണു്. അപ്പോൾ കുടിപ്പാൻ വളരെ രുചിയുള്ളതായിത്തീരുകയും ചെയ്യും" എന്നു പറഞ്ഞു. അങ്ങനെ ക്രിസ്റ്റീനയും കരുണയും വെള്ളം കോരി മൺപാത്രത്തിൽ ഒഴിച്ചു; ചേറടിഞ്ഞപ്പോൾ കുടിച്ചു ദാഹം തീർക്കയും ചെയ്തു.

അനന്തരം കുന്നിന്റെ അടിവാരത്തു രണ്ടു വഴികൾ നേർവഴിയുടെ രണ്ടു ഭാഗത്തുമായി കിടക്കുന്നതു് അവർ കണ്ടു. അപ്പോൾ അവരുടെ സഹായി അവരോടു "നോക്കുവിൻ! ഇവ രണ്ടും ഭയങ്കരവഴികളാകുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനി ഈ കുന്നു കയറുമ്പോൾ മേൽപ്പറഞ്ഞ കപടഭക്തിയും ഈ വഴികളിൽ ക്കൂടി പോയി നശിച്ചു. മേലാൽ ഇതിലെ ആരും പോകാതെ ഇരിപ്പാൻ നിങ്ങൾ കാണുന്നതുപോലെ ഇവ നല്ലവണ്ണം കെട്ടി ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു; എങ്കിലും പലരും കുന്നു കയറുന്നതിനേക്കാൾ ഇവ എളുപ്പമുള്ളതെന്നു കരുതി ഈ വഴികളിൽക്കൂടി സഞ്ചരിച്ചു നശിക്കുന്നു.

ക്രിസ്റ്റീന:—അക്രമക്കാരുടെ വഴി പ്രയാസം തന്നേ (സദൃ. 13. 15). ഇതിലെ ചാടിക്കടക്കുമ്പോൾ അവരുടെ കഴുത്തു് ഒടിയാത്തതു ആശ്ചര്യം തന്നേ.

ധൈര്യ:—അവരുടെ ആഗ്രഹം മുഴുവനും ഇതിലേ പോകണമെന്നാകുന്നു. രാജഭൃത്യന്മാരിൽ ആരെങ്കിലും അവരെ കണ്ടു അടുക്കൽ ചെന്നു് അവർ നേർവഴിയിലല്ലാത്തതി

നാൽ വരുന്ന ദോഷത്തെ സൂക്ഷിക്കേണമെന്നു ബുദ്ധിയുപദേശിച്ചാൽ അവർ അവരെ ശകാരിച്ചു്, "നിങ്ങൾ രാജാവിന്റെ നാമത്തിൽ ഞങ്ങളോടു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള വചനപ്രകാരം ഞങ്ങൾ നടക്കയില്ല; ഞങ്ങളുടെ വായിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടതുപോലെയെല്ലാം ഞങ്ങൾ ചെയ്യും" (യിരെ. 44. 16, 17) എന്നു പറയും. വിശേഷിച്ചും നിങ്ങൾ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ ഈ വഴികൾ തുണികൾ, കിടങ്ങുകൾ, ചങ്ങലകൾ, വേലികൾ ഇവയാൽ ഉറപ്പാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി കാണാം. എന്നാലും ഇവ ചാടിക്കടക്കുന്നതാകുന്ന ഈ വക ആളുകൾക്കു ഇഷ്ടമായി തോന്നുന്നതു്.

ക്രിസ്ത്യാനി:—അവർ മടിയരാകയാലത്രെ അവക്കു് അപ്രകാരം ഇഷ്ടം തോന്നുന്നതു്. പ്രയാസപ്പെട്ടവൻ അവക്കു മനസ്സില്ല; കുന്നിൽക്കൂടി കിടക്കുന്ന നേർവഴി അവക്കു അസഹ്യമത്രെ; അതുകയാൽ മടിയന്റെ വഴി മുള്ളുകൊണ്ടുള്ള വേലിപോലെ ആകുന്നു എന്നു് എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു (സദൃ. 15. 19). അവക്കു കുന്നിലൂടെ ഉള്ള നേർവഴിയേയും സ്വർഗ്ഗീയപട്ടണത്തിലേക്കുള്ള വിശിഷ്ടവഴിയേയുംകാൾ കണിയിൽക്കൂടി നടക്കുന്നതു തന്നേ സന്തോഷം.

ഇങ്ങനെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു് അവർ കുന്നു കയറുവാൻ തുടങ്ങി. എന്നാൽ മുകളിൽ എത്തുംമുമ്പെ ക്രിസ്ത്യാനി വല്ലാതെ ക്ഷീണിച്ചു "ഹാ! ഇതു മഹാ വിഷമമുള്ള കുന്നു തന്നേ. എനിക്കു നടക്കുവാൻ വഹിയാ; ആത്മരക്ഷയെക്കാൾ ശരീരസുഖം കൂടുതൽ കാംക്ഷിയായി വിചാരിക്കുന്നവർ ഇതിലും എളുപ്പമുള്ള വഴി തിരഞ്ഞെടുത്തു് അതിലെ പോകുന്നതു ആശ്ചര്യമല്ല" എന്നു പറഞ്ഞു. കുറച്ചുനേരം ഇരുന്നു തളർച്ച മാറിയശേഷം പോകാമെന്നു കരുണ പറഞ്ഞു: ചെറിയ കുഞ്ഞു നിലവിളിയായി. അപ്പോൾ ധൈര്യഹൃദയൻ അവരെ ധൈര്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു "അതരുതേ, നാം ഇവിടെ അല്പനേരംപോലും ഇരിക്കരുതു്; കുറെക്കൂടെ ചെന്നാൽ രാജാവു സഞ്ചാരികളുടെ ആശ്വാസത്തിനായി ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ള ഒരു തോട്ടമുണ്ടു്, അവിടെ ചെന്നു നമുക്കാശ്വസിക്കാം; ആകയാൽ വരുവിൻ, നില്ക്കരുതു്" എന്നു പറഞ്ഞു ചെറിയ കുഞ്ഞിന്റെ കയ്യും പിടിച്ചു മുകളിലോട്ടു നടന്നു. മുകളിലെത്തിയപ്പോൾ

അവർ വളരെ ക്ഷീണിച്ചിരുന്നതിനാൽ ഒരു സ്ഥലത്തിരിപ്പാൻ അഗ്രഹിച്ചു ക്രിസ്ത്യാനി ചീട്ടു മറന്നിടത്തുചെന്നിരുന്നു. അപ്പോൾ കരുണ അവരോടു് "അദ്ധ്വാനികൾക്കു സ്വസ്ഥത എത്ര മധുരമുള്ളതു്? (മത്താ. 11. 28). വിശേഷിച്ചും സഞ്ചാരികളുടെ രാജാവു് അവക്കായി ഇപ്രകാരമുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ ഒരുക്കിവച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ താൻ എത്ര നല്ലവൻ! ഈ സ്ഥലത്തെക്കുറിച്ചു ഞാൻ മുമ്പു പലപ്പോഴും കേട്ടിട്ടുണ്ടു്, എങ്കിലും കാണ്മാൻ ഇതുവരെ സംഗതി ഉണ്ടായില്ല. ഇവിടെ ഉറങ്ങാതിരിപ്പാൻ നാം ജാഗരണമുള്ളവരായിരിക്ക; എന്തെന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനി ഇവിടെവച്ചുറങ്ങുകയാൽ അവനു വളരെ വ്യസനവും പ്രയാസവും ഉണ്ടായി എന്നു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്." പിന്നെ ധൈര്യഹൃദയൻ കുഞ്ഞുങ്ങളോടു "ബാല്യക്കാരേ, ഇപ്പോൾ എങ്ങനെയിരിക്കുന്നു? മോക്ഷയാത്രയെക്കുറിച്ചു് നിങ്ങൾക്കുള്ള അഭിപ്രായമെന്തു്?" എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ അവരിൽ ഇളയവൻ ഉത്തരമായിട്ടു "അങ്ങനെ! എനിക്കു ഈ യാത്ര മതി എന്നു തോന്നിപ്പോയി; നിങ്ങൾ എന്റെ കൈപിടിച്ചു നടത്തിയതിനു നിങ്ങൾക്കു വന്ദനം! മോക്ഷവഴി ഏണിയിൽക്കൂടി കയറുന്നതുപോലെ ഏറ്റവും പ്രയാസമുള്ളതും നരകത്തിലേക്കുള്ളതു കുന്നിറങ്ങുന്നതുപോലെ വളരെ എളുപ്പമുള്ളതും ആകുന്നു എന്നു് എന്റെ അമ്മ എന്നോടു ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞതു് ഇപ്പോൾ ഞാൻ ഓർക്കുന്നു. ആകയാൽ ഈ എളുപ്പവഴിയിൽക്കൂടി പോയി നശിക്കുന്നതിനേക്കാൾ പ്രയാസത്തിൽക്കൂടി ജീവനിലേക്കു കടക്കുന്നതിനെത്തെ ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു്" എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ കരുണ "കുന്നിറങ്ങുന്നതു വളരെ എളുപ്പം എന്നൊരു പഴഞ്ചൊല്ലുണ്ടല്ലോ" എന്നു പറഞ്ഞതിനു യാക്കോബു എന്നു പേരായ ആ ചെറിയകുഞ്ഞു് ഉടനെ "കുന്നിറങ്ങുന്നതു മഹാപ്രയാസം എന്നു പറഞ്ഞു പ്രലപിക്കുന്ന ഒരു സമയം ശീഘ്രം വരും എന്നു എന്റെ മനസ്സിൽ തോന്നുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനെ ധൈര്യഹൃദയൻ അവന്റെ പുറത്തു തലോടിക്കൊണ്ടു "അതു ശരി, നീ അവൾക്കു ഒരു നല്ല ഉത്തരംകൊടുത്തു, നല്ല കുഞ്ഞു്" എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതിങ്കൽ കരുണ പുഞ്ചിരികൊൾകയും കുഞ്ഞു അല്പം ലജ്ജാഭാവം കാണിക്കയും ചെയ്തു.

പിന്നെ ക്രിസ്ത്യാനി അവരോട് "നാം ഇവിടെ അൽപ്പം വിശ്രമിപ്പാൻ ഇരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഈ മാതളനാരങ്ങ കുറെശ്ശെ തിന്നു വിശപ്പടക്കാം. ഇതും കുറെ തേൻകട്ടയും വീഞ്ഞും നാം വ്യാഖ്യാനിയുടെ വീട്ടിൽനിന്നു യാത്രയായ സമയം അദ്ദേഹം എനിക്കു തന്നതാകുന്നു." ഉടനെ കരുണ "നാം യാത്രയായപ്പോൾ അദ്ദേഹം നിന്നെ സകായ്മായി വിളിച്ചു നിനക്കു എന്തോ തന്നതുപോലെ എനിക്കു തോന്നി" എന്നു പറഞ്ഞു. ക്രിസ്ത്യാനി അവളോട് "നാം നാട്ടുവിട്ടു പോരുമ്പോൾ ഞാൻ നിന്നോട് നീ എന്റെ ശബ്ദം കേട്ട് എന്നോടുകൂടെ പോരുമ്പോൾ എനിക്കു ലഭിക്കുന്ന സകലത്തിലും നിനക്കു ഒരു പങ്കു തരാമെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ" എന്നു പറഞ്ഞു. അവൾക്കും മക്കൾക്കും അതിൽനിന്നു കൊടുത്ത ശേഷം ധൈര്യഹൃദയനോട് "നിങ്ങൾക്കും അല്പം വേണ്ടേ?" എന്നു ചോദിച്ചു. ധൈര്യഹൃദയൻ ഉത്തരമായിട്ട് "നിങ്ങൾ സഞ്ചാരികൾ; ഞാനോ താമസിയാതെ തിരിച്ചു വീട്ടിൽ പോകുന്നവൻ; അവിടെ എന്റെ ഭക്ഷണം ഇതുതന്നെയാകുന്നു. ആകയാൽ ഇപ്പോൾ ഒന്നും വേണ്ടാ, നിങ്ങൾ തന്നേ ഭക്ഷിച്ചുകൊൾവിൻ" എന്നു പറഞ്ഞു. സഞ്ചാരികൾ ഭക്ഷിച്ചു ദാഹം തീർത്തു അല്പനേരം സംഭാഷിച്ചുശേഷം അവരുടെ സഹായി അവരോട് "നേരം അസമയമാകാറാകുന്നു; ക്ഷീണം ഒട്ടു മാറിയെങ്കിൽ പുറപ്പെടുകയാണ് നല്ലതു്" എന്നു പറഞ്ഞു. അതു കേട്ടു അവർ എഴുന്നേറ്റു യാത്രയായി. കുഞ്ഞുങ്ങൾ മുമ്പിൽ നടന്നു; എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനി വീഞ്ഞുകുപ്പി അവിടെ മറന്നിട്ടു പോന്നതിനാൽ കുഞ്ഞുങ്ങളിൽ ഒരുവനെ അതെടുത്തുകൊണ്ടു വരുവാനായി അയച്ചു. അപ്പോൾ കരുണ "ഇതൊരു മറവിസ്ഥലം തന്നേ; മുമ്പൊരിക്കൽ ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ ചുരുൾ ഇവിടെ മറന്നിട്ടു പോകയാൽ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടതായി വന്നു. ഇപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനിയും വീഞ്ഞുകുപ്പി മറന്നു. അങ്ങനേ, ഇതിന്റെ കാരണമെന്താണെന്നു പറയാമോ?" എന്നു ധൈര്യഹൃദയനോട് ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ അവൻ അവരോട്, നിദ്രാഭാരം അല്ലെങ്കിൽ മറവി തന്നെ അതിന്റെ കാരണം. ചിലർ ജാഗരണമായിരിക്കേണ്ടുന്ന സമയത്തു ഉറങ്ങിക്കളകയും ഓർമ്മയുള്ളവരായി ഇരിക്കേണ്ടുന്ന സമയത്തു മറവിയുള്ളവരായിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അതുനിമിത്തം സഞ്ചാരികളിൽ പലരും

ഈ ആശ്വാസസ്ഥലത്തുവെച്ചു ഓരോന്നു മറന്നുകളയുന്നു. സഞ്ചാരികളോ, ജാഗരണമുള്ളവരായി തങ്ങൾക്കു ലഭിച്ച കരുണകളെപ്പറ്റി എപ്പോഴും ഓർമ്മയുള്ളവരായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അപ്രകാരം ചെയ്യായ്കയാൽ അവരുടെ സന്തോഷം ദുഃഖമായും, പ്രകാശം മങ്ങലായും തീരുന്നു. ഇതിനു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ അനുഭവം തന്നെ സാക്ഷിയല്ലോ" എന്നു പറഞ്ഞു.

പിന്നെ അവർ മതാധൈര്യവും ഭീരുവും ക്രിസ്ത്യാനിയെ എതിരേറ്റു സിംഹങ്ങളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞു ഭയപ്പെട്ടുത്തി മടങ്ങിപ്പോകുവാൻ ഉത്സാഹിപ്പിച്ച സ്ഥലത്തു വന്നപ്പോൾ, അവിടെ ഒരു രംഗസ്ഥലവും അതിനു മുമ്പിൽ വഴിയുടെ സമീപത്തു വീതിയുള്ള ഒരു തകിടേൽ ഒരു പാട്ടും, അതിനുതാഴെ അതു സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടുവാനുള്ള കാരണവും എഴുതിയിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. ആ പാട്ട് ഇപ്രകാരമായിരുന്നു:—

ഈ സ്ഥലം ദർശിക്കുന്നോർ ഇവക്കു വന്നതുപോൽ
തങ്ങൾക്കും വന്നിടായ്വാൻ എത്രയും ഭദ്രമായി
ഹൃദയനോവുകൾ കാത്തു സൂക്ഷിച്ചീടുക
അല്ലായ്കിൽ ഇവരെപ്പോൽ നാശപാത്രരായി തീരും.

അതിന്റെ താഴത്തെ വാചകമോ "ഈ സ്ഥലം ഇപ്രകാരം ഇവിടെ ഒരുക്കിയിരിക്കുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ഭീരുത്വം കൊണ്ടോ അധൈര്യംകൊണ്ടോ മോക്ഷയാത്രയിൽനിന്നു പിന്തിരിയുന്നവരെ ശക്ഷിക്കുക എന്നുള്ളതാകുന്നു. ഇവിടെവച്ചു ഭീരുവും മതാധൈര്യം ക്രിസ്ത്യാനിയെ മടക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചതിനാൽ മുട്ടു പഴുപ്പിക്കപ്പെട്ട ഇരുമ്പിനാൽ അവരുടെ നാവു മുടപ്പെട്ടു" എന്നായിരുന്നു. ഇതു വായിച്ച ഉടനെ കരുണ വഞ്ചനയുള്ള നാവേ, നിനക്കു എന്തു നല്കപ്പെട്ടും? അല്ലെങ്കിൽ നിനക്കു എന്തു ചെയ്യപ്പെട്ടും? യൂനിപ്പേറിന്റെ തീക്കനലുകളോടെ ബലവാന്റെ മൂർച്ചയുള്ള അസ്ത്രങ്ങൾ തന്നേ എന്നു (സങ്കീ. 120. 3, 4.) ഒരു ഉത്തമൻ മുമ്പൊരിക്കൽ പറഞ്ഞതുപോലെ തന്നേ സംഭവിച്ചു" എന്നു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ അവർ സിംഹങ്ങളെ കാണാറാകുവോളം നടന്നു; അവയുടെ സമീപമായപ്പോൾ, ധൈര്യഹൃദയൻ മഹാ പരാക്രമിയാ

കയാൽ സിംഹങ്ങളെ ഭയപ്പെടാതെ നടന്നു. എന്നാലോ, അതുവരെ ധൈര്യത്തോടെ മുമ്പിൽ നടന്നിരുന്ന ബാല്യക്കാർ സിംഹങ്ങളെ കണ്ടപ്പോൾ പിന്നാലെ ആയി. ഇതിങ്കൽ അവരുടെ സഹായി പുഞ്ചിരികൊണ്ടു അവരോടു "കുഞ്ഞുങ്ങളേ, നിങ്ങൾ ഉപദ്രവമില്ലാത്തിടത്തു ധൈര്യത്തോടെ മുമ്പിൽ നടക്കയും, സിംഹങ്ങളെ കണ്ടപ്പോൾ പിന്നിൽ പോകയും ചെയ്യുന്നതു് എന്തുകൊണ്ടു്" എന്നു ചോദിച്ചു. വാൾ ഊരി സിംഹങ്ങളെ ഭയപ്പെടാതെ സഞ്ചാരികളെ നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുവാൻ മുൻപിൽ നടന്നു. അപ്പോൾ സിംഹങ്ങളുടെ സഹായിയായ ഒരുവൻ വന്നു അവരോടു "നിങ്ങൾ ഇവിടെ വരുവാനുള്ള കാരണമെന്തു്" എന്നു ചോദിച്ചു. (ഇവൻ വളരെ സഞ്ചാരികളെ കൊന്നവനാകയാൽ ഇവന്റെ പേർ രക്ഷപ്രിയൻ എന്നായിരുന്നു. ഇവൻ രാക്ഷസകുലത്തിലുള്ളവൻ).

ധൈര്യഹൃദയൻ:—ഈ സ്ത്രീകളും കുഞ്ഞുങ്ങളും മോക്ഷയാത്രക്കാരാകയാൽ ഇവർക്കു ഈ വഴിയിൽ കൂടിയത്രേ പോകേണ്ടതു്. ആകയാൽ നീ തടുത്താലും നിന്റെ സിംഹങ്ങൾ അലറിയാലും ഇവർ ഈ വഴിയെ തന്നേ പോകും.

രക്ഷപ്രിയൻ:—ഇതു അവരുടെ വഴിയല്ല; ഈ വഴിയിൽകൂടി അവരൊട്ടു പോവുകയുമില്ല. അവരെ തടയുവാനായിട്ടാണു് ഞാൻ ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നതു്; അതിനു ഞാൻ ഈ സിംഹങ്ങൾക്കു തുണയായിരിക്കും.

സിംഹങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയത്താലും ഈ ക്രൂരന്റെ ഉഗ്രതയാലും വളരെ നാളായി സഞ്ചാരികൾ ആരും അതിലെ യാത്ര ചെയ്യാഞ്ഞതിനാൽ വഴി മുഴുവൻ പുല്ലു പിടിച്ചു കിടന്നിരുന്നു.

അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി അവനോടു: "ഈ രാജപാതയിൽ കൂടി ഏറിയ നാളായി സഞ്ചാരികൾ ആരും സാധാരണയായി നടക്കാതെ വേറെ വഴിയായി പോകുവാൻ സംഗതി വന്നു, എങ്കിലും ക്രിസ്ത്യാനി ആയ ഞാൻ ഇപ്പോൾ യിസ്രായേലിന്റെ മാതാവായിട്ടു് ഉയർത്തപ്പെട്ടിരിക്കയാൽ ഇപ്പോൾ എന്നെ തട

യുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല ; ഞങ്ങൾ ഈ വഴി തന്നെ പോകും" (ന്യായ. 5. 6, 7) എന്നു പറഞ്ഞു.

രക്ഷപ്രിയൻ ഇതു കേട്ടപ്പോൾ സിംഹങ്ങളെക്കൊണ്ടു ആണയിട്ടു "ഇതുവഴി ഞാൻ നിങ്ങളെ ഒരുനാളും വിട്ടയക്കയില്ല ; അതുകൊണ്ടു തിരിഞ്ഞു വേറെ വഴിയായി പൊയ്ക്കൊൾവിൻ" എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനെ ധൈര്യഹൃദയൻ രക്ഷപ്രിയന്റെ അടുക്കലേക്കു് അടുത്തു തന്റെ വാളുകൊണ്ടു അവനെ ഒന്നു വെട്ടുകയാൽ രക്ഷപ്രിയൻ പിൻവാങ്ങി ധൈര്യഹൃദയനോടു "നീ എന്നെ എന്റെ സ്ഥലത്തുവെച്ചു കൊല്ലുമോ" എന്നു ചോദിച്ചു.

ധൈര്യ:—ഇതു രാജാവിന്റെ പെരുവഴിയാകുന്നു ; ആ വഴിയിൽ വരുന്ന നീ ഈ സിംഹങ്ങളെ അടക്കിയിരിക്കുന്നതു് ; അതുകൊണ്ടു നീ എന്തുതന്നെ ചെയ്താലും ഈ സ്ത്രീകളും കുഞ്ഞുങ്ങളും ഈ വഴിയെ തന്നെ പോകുമെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാണു്. നിന്റെ സിംഹങ്ങളെ ഭയപ്പെട്ടു പിന്തിരിഞ്ഞുപോകുമെന്നു ഒരുനാളും ശങ്കിക്കേണ്ടാ. ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ധൈര്യഹൃദയൻ ശക്തിയോടുകൂടി രക്ഷപ്രിയനെ വീണ്ടും വെട്ടി. അതിനോടെ അവൻ വീണു ; തലക്കോരികയും നട്ടുവേ പിളർന്നു. വേറെ ഒരു വെട്ടിനാൽ അവന്റെ കൈ മുറിച്ചു. അപ്പോൾ ഈ രാക്ഷസൻ അതിഭയങ്കരമായി ഒന്നലറി ; സ്ത്രീകളും കുഞ്ഞുങ്ങളും അതിങ്കൽ നടുങ്ങിപ്പോയി ; എങ്കിലും, അവൻ വീണുപോയതിനാൽ ഭയപ്പെടാതെ സന്തോഷിച്ചുംകൊണ്ടു മുന്നോട്ടു നടന്നു. സിംഹങ്ങളെ ചങ്ങലകൊണ്ടു ബന്ധിച്ചിരുന്നതിനാൽ അവയ്ക്കു് ഒന്നും ചെയ്വാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. രക്ഷപ്രിയനെ കൊന്നശേഷം ധൈര്യഹൃദയൻ സഞ്ചാരികളെ ഉത്സാഹിപ്പിച്ചുംകൊണ്ടു് "എന്റെ പിന്നാലെ വരുവിൻ, ഭയപ്പെടരുതു ; ഈ സിംഹങ്ങൾ നിങ്ങളെ ഒന്നും ചെയ്കയില്ല" എന്നു പറഞ്ഞു. എന്നിട്ടും അവർ വളരെ പരിഭ്രമിച്ചും വ്യസനിച്ചുംകൊണ്ടാണു നടന്നതെങ്കിലും അവർ യാതൊരപകടവും കൂടാതെ സിംഹങ്ങളെ കടന്നു. ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ രാത്രിസഞ്ചാരം അപകടമാകയാൽ മോക്ഷയാത്രക്കായി ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഭവനത്തിന്റെ നേരെ അവർ ബദ്ധപ്പെട്ടു നടന്നുപോകുന്നതു ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടു.

അദ്ധ്യായം 11

ഭംഗി എന്ന രാജധാനിയിങ്കൽ എത്തിയതു്

പിന്നെ അവർ ഒരു പടിവാതില്ക്കൽ എത്തിയാറെ സഹായി വാതിൽക്കൽ മുട്ടി, ഉടനെ കാവൽക്കാരൻ "അതാരു്" എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ സഹായി "ഞാൻ തന്നേ" എന്നുത്തരം പറഞ്ഞു. ഇവൻ സഞ്ചാരികളെ ഈ സ്ഥലത്തേക്കു കൊണ്ടു വന്നിട്ടുള്ളവനാകയാൽ ഇവന്റെ ശബ്ദം കാവൽക്കാരനു നല്ല പരിചയമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവൻ വേഗം വാതിൽ തുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ സഹായി മുൻപിൽ നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു് (സ്ത്രീകളും കുഞ്ഞുങ്ങളും അവന്റെ പിന്നിൽ നിന്നിരുന്നതു കൊണ്ടു് അവരെ കാണാതെ) അവനോടു "ധൈര്യഹൃദയമേ, ഇത്ര നേരംവൈകി വരുവാനുള്ള കാരണം എന്തു്" എന്നു ചോദിച്ചു. അവൻ ഉത്തരമായിട്ടു "എന്റെ യജമാനന്റെ കല്പന പ്രകാരം ചില സഞ്ചാരികളെ ഞാൻ ഇവിടെ കൊണ്ടു വന്നിരിക്കുന്നു. സിംഹങ്ങളുടെ സഹായിയായ മല്ലൻ എന്നോടു എതിർക്കയാൽ ഞാൻ അവരെ കൊല്ലേണ്ടതിനു അല്പം താമസിക്കേണ്ടതായി വന്നു ; അല്പമായിരുന്നു എങ്കിൽ ഞങ്ങൾ ഇതിനു മുമ്പുതന്നെ ഇവിടെയെത്തുമായിരുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു.

വാതിൽകാവല്ക്കാരൻ:—നീ അകത്തേക്കു പ്രവേശിച്ചു് ഈ രാത്രി ഇവിടെ താമസിക്കുന്നില്ലയോ?

ധൈര്യം:—ഇല്ല. ഇന്നു രാത്രി തന്നേ ഞാൻ എന്റെ യജമാനന്റെ ഭവനത്തിലേക്കു മടങ്ങേണ്ടതാകുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—അയ്യോ ! അങ്ങനേ, നിങ്ങൾ ഞങ്ങളോടു വളരെ സ്നേഹവും വിശ്വസ്തതയുമുള്ള ഒരാളായി പെരുമാറി വന്നതിനാൽ നിങ്ങൾ ഇത്രവേഗം ഞങ്ങളെ പിരിയുമെന്നു ഓർത്തില്ല. നിങ്ങൾ ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വളരെ ധൈര്യത്തോടെ യുദ്ധം ചെയ്കയും, നല്ല ആലോചനകൾ പറഞ്ഞു തരികയും ചെയ്തതിനാൽ നിങ്ങൾ ചെയ്ത ഉപകാരങ്ങളെ ഞാൻ ഒരിക്കലും മറക്കയില്ല.

കരുണ:—നിങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ യാത്രയുടെ അവസാനം വരെ കൂടെ പോരേണമെന്നു ഞങ്ങൾ നിങ്ങളോടപേക്ഷി

ക്കുന്നു. ഇത്ര പ്രയാസവും വിഷമവുമുള്ള ഈ വഴിയിൽ സാധുസ്ത്രീകളാകുന്ന ഞങ്ങൾ ഒരു സഹായിയെ കൂടാതെ പോകുന്നതെങ്ങനെ? അപ്പോൾ ഇളയവനായ യാക്കോബു് "അങ്ങനേ, വഴി പ്രയാസമുള്ളതാകകൊണ്ടും ഞങ്ങൾ ബലഹീനരാകകൊണ്ടും ഞങ്ങളോടുകൂടെ പോരേണമെന്നു ഞാൻ താഴ്മയായി അപേക്ഷിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു.

ധൈര്യം:—ഞാൻ എന്റെ യജമാനന്റെ കല്പനപ്രകാരം നടക്കേണ്ടതാകുന്നു. യാത്രാവസാനം വരെ പോരേണമെന്നുള്ള കല്പന എനിക്കു കിട്ടിയിരുന്നു എങ്കിൽ മനസ്സോടുകൂടെ ഞാൻ പോരുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ സംഗതിയിൽ നിങ്ങൾ ഉപേക്ഷ കാണിച്ചു. എന്നോടു നിങ്ങളെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നാക്കേണമെന്നു കല്പനയായപ്പോൾ യാത്രയുടെ അവസാനംവരെ നിങ്ങളോടുകൂടെ പോരുവാൻ എന്നെ അനുവദിക്കണമെന്നു നിങ്ങൾ അപേക്ഷിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ എന്റെ യജമാനൻ അതു സമ്മതിക്കുമായിരുന്നു; ഇപ്പോൾ എനിക്കു പോകാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ആകയാൽ പ്രിയ ക്രിസ്ത്യാനിയേ, കരുണയേ, ബാല്യക്കാരേ, ഞാൻ പോകുന്നു; നിങ്ങൾക്കു സലാം!

ഇത്രയും പറഞ്ഞിട്ടു ധൈര്യഹൃദയൻ മടങ്ങിപ്പോയി.

അപ്പോൾ കാവൽക്കാരനായ ജാഗ്രത ക്രിസ്ത്യാനയോടു, അവർ ഏതു ദിക്കുകാരെന്നും ക്രുട്ടുക്കാരെന്നും ചോദിച്ചു. ക്രിസ്ത്യാന അവരോടു് "ഞങ്ങൾ നാശപട്ടണത്തിൽനിന്നു വരുന്നു, ഞാൻ ഒരു വിധവയാകുന്നു; എന്റെ ഭർത്താവു മരിച്ചുപോയ ക്രിസ്ത്യാനി ആകുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതിങ്കൽ കാവൽക്കാരൻ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടുംകൊണ്ടു് "എന്തു്! അവൻ നിന്റെ ഭർത്താവോ!" എന്നു ചോദിച്ചു. ക്രിസ്ത്യാന ഉത്തരമായിട്ടു് "അതെ, ഇവർ അവന്റെ മക്കളും ഈ കന്യക ഞങ്ങളുടെ നാട്ടുകാരിയും ആകുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനെ അവൻ തന്റെ പതിവിൻപ്രകാരം മണിയടിച്ചു. മണിയുടെ ശബ്ദം കേട്ടയുടനെ ആ ഭവനത്തിലുള്ള കന്യകമാരിൽ വിനീത എന്നു പേരായ ഒരു ബാല്യക്കാരി വന്നു. അവളോടു കാവൽക്കാരൻ "നീ ക്ഷണത്തിൽ അകത്തേക്കു ചെന്നു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ഭാര്യയായ ക്രിസ്ത്യാനയും മക്കളും സഞ്ചാരികളായി ഇവിടെ വന്നി

രിക്കുന്നു എന്നു പറക" എന്നു പറഞ്ഞു. അവൾ ചെന്നു് അതു പോലെ പറഞ്ഞപ്പോൾ അവരുടെ സന്തോഷം എത്രമാത്രമായിരുന്നു എന്നു് ആർക്കു പറവാൻ കഴിയും? അവർ ബദ്ധപ്പെട്ടു കാവൽക്കാരന്റെ അടുക്കലേക്കു ചെന്നു. ക്രിസ്റ്റീന അതുവരെയും പുറത്തുതന്നെ നിന്നിരുന്നതിനാൽ അവർ അവളോടു "ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ഭാര്യയായ ക്രിസ്റ്റീനയേ, നീയും നിന്നോടുകൂടെയുള്ളവരും അകത്തേക്കു വരിക" എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനെ അവരെല്ലാവരും അകത്തേക്കു പ്രവേശിച്ചു. വീട്ടുകാർ വിശാലവും മനോഹരവുമായ ഒരു വലിയ മാളികമുറിയിലേക്കു് അവരെ കൊണ്ടുപോയി, ഇരിപ്പാൻ പറഞ്ഞു, വിവരം ഭവനത്തിൽ പ്രധാനികളായവരെ അറിയിച്ചു. അവർ ഓരോരുത്തരും വന്നു അവരെ ചുംബിച്ചു്, "ദൈവകൃപയുടെ പാത്രരായുള്ളോരേ, സലാം ; നിങ്ങൾ ഇവിടെ വന്നതിനാൽ നിങ്ങളുടെ സഖികളായുള്ള ഞങ്ങൾക്കു വളരെ സന്തോഷം' എന്നു് പറഞ്ഞു. നേരം വളരെ വൈകിയിരുന്നതിനാലും, യാത്രയിൽ ക്ഷീണിച്ചിരുന്നതിനാലും, സിംഹങ്ങളെയും യുദ്ധങ്ങളെയും കണ്ടു ഭയപ്പെട്ടതിനാലുണ്ടായ തളർച്ചയാലും, വേഗം ഉറങ്ങിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു് അവർ വിചാരിച്ചു. എന്നാൽ വീട്ടുകാർ അവരോടു അത്താഴം കഴിഞ്ഞിട്ടു മാത്രമേ ഉറങ്ങാവു എന്നു പറഞ്ഞു് അവർക്കായി ഒരുക്കപ്പെട്ട കുഞ്ഞാടിനെയും അതിനോടുകൂടെ പാചകം ചെയ്ത ചാറും (പുറ. 12. 21 ; യോഹ. 1. 29) കൊണ്ടു വന്നു കൊടുത്തു. ഇതു ക്ഷണം ഭക്ഷണം തയ്യാറായതു കാവൽക്കാരൻ ഇവരുടെ വരവു മുൻകൂട്ടി അറിഞ്ഞു് അകത്തുള്ളവർക്കു് അറിവു കൊടുത്തതിനാലായിരുന്നു. ഭക്ഷണത്തിന്റെ ശേഷം അവർ ഒരു സങ്കീർത്തനം പാടി പ്രാർത്ഥന കഴിഞ്ഞു് ഉറങ്ങുവാനാഗ്രഹിച്ചു. എന്നാൽ ക്രിസ്റ്റീന അവരോടു "സഖിമാരേ, എന്റെ ഭർത്താവു് ഇവിടെ വന്നപ്പോൾ കിടന്ന മുറിയിൽതന്നേ ഞങ്ങൾക്കും കിടപ്പാൻ അഗ്രഹമുള്ളതിനാൽ ദയവുചെയ്തു് അതിനനുവാദം തരേണം" എന്നു യാചിക്കയാൽ അതുപോലെ തന്നേ അനുവദിച്ചു. അവർ പോയി കിടന്നു. എന്നാൽ ക്രിസ്റ്റീനയും കരുണയും പ്രയോജനമുള്ള ചില വിഷയങ്ങളെ കുറിച്ചു സംഭാഷിപ്പാൻ തുടങ്ങി.

ക്രിസ്റ്റീന:—എന്റെ ഭർത്താവു മോക്ഷയാത്രയ്ക്കു് ആരംഭിച്ചസമയം ഞാനും ഇപ്രകാരം സഞ്ചാരിയാകുമെന്നു സ്വപ്നത്തിൽപോലും ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല.

കരുണ:—അതു ശരി. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ ഈ സ്ഥലത്തു വന്നു അവൻ കിടന്ന കിടക്കമേലും ഉറങ്ങിയ മുറിയിലും കിടപ്പാൻ സംഗതി വരുമെന്നു നീ ഒട്ടുംതന്നെ വിചാരിച്ചിരുന്നിരിക്കയില്ലല്ലോ.

ക്രിസ്റ്റീന:—അതു മാത്രമോ, എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ മുഖം വീണ്ടും സന്തോഷത്തോടു കാണ്മാനും അവനോടുകൂടെ രാജാവായ ദൈവത്തെ വന്ദിപ്പാൻ സംഗതിയാകുമെന്നും ഞാൻ അശേഷം വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. ഇപ്പോഴോ, അതിനെല്ലാം ഞാനും ഓഹരിക്കാരിയായിത്തീരുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

കരുണ:—നില്ക്കു്, സംസാരിക്കാതെ! എന്തോ ഒരു ശബ്ദം കേൾക്കുന്നു; അല്ലേ?

ക്രിസ്റ്റീന:—ഉവ്വു്. അതു സംഗീതത്തിന്റെ ശബ്ദമാണു; നാം ഇവിടെ വന്ന സന്തോഷം നിമിത്തമാണെന്നു തോന്നുന്നു.

കരുണ:—ഹാ, എന്തതിശയം! നാം ഇവിടെ വന്നുചേർന്നതിനാൽ വീട്ടിലും ഗീതം, ഹൃദയത്തിലും ഗീതം, സ്വർഗ്ഗത്തിലും ഗീതം.

ഇങ്ങനെ കുറച്ചുനേരം സംഭാഷിച്ചശേഷം അവർ കിടന്നുറങ്ങി. പിറേദിവസം കാലത്തു അവർ എഴുനേറ്റപ്പോൾ ക്രിസ്റ്റീന "കരുണയേ, നീ ഈ രാത്രി ഉറക്കത്തിൽ കിടന്നു ഉറക്കെ ചിരിക്കുന്നതു കേട്ടു. അതെന്തിനായിരുന്നു? വല്ല സ്വപ്നവും കണ്ടതായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ ഓർത്തു" എന്നു പറഞ്ഞു.

കരുണ:—ഉവ്വു്. ഞാൻ അതിവിശേഷമായ ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടു. ഞാൻ ചിരിച്ചു എന്നു സൂക്ഷ്മമായി നിനക്കറിയാമോ?

ക്രിസ്ത്യാനി:—നല്ലതുപോലെ ചിരിച്ചു. അകയാൽ അ സ്വപ്നമെന്തായിരുന്നു എന്നു പറയുക, കേൾക്കട്ടെ.

കരുണ:—ഒരു സ്ഥലത്തു ഞാൻ ഏകയായിരുന്നു. എന്റെ ഹൃദയകാഠിന്യത്തെക്കുറിച്ചു ഞാൻ വ്യാകുലപ്പെട്ടതുപോലെ എനിക്കു തോന്നി. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എന്നെ കാണ്മാനും, എന്റെ വ്യാകുലം എന്തെന്നു അറിവാനും, അനേകർ എന്റെ ചുറ്റും വന്നുകൂടി. അവരുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്കു മറുപടിയായി ഞാൻ എന്റെ വ്യാകുലത്തെക്കുറിച്ചു വിവരമായി പറകയാൽ ചിലർ പരിഹസിക്കയും ചിലർ എന്നെ ഭ്രാന്തി എന്നു വിളിക്കയുംമറു ചിലർ എന്നെ ഉപദ്രവിക്കയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ ഞാൻ ആകാശത്തിലേക്കു എന്റെ കണ്ണുകളെ ഉയർത്തി നോക്കിയപ്പോൾ ഒരാൾ അവിടെനിന്നു തന്റെ ചിറകുകൾ വിടർത്തു പറന്നുകൊണ്ടു എന്റെ അടുക്കൽ വരുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. അവൻ എന്റെ നേരെ വന്നു എന്നോടു "കരുണയേ, നിന്റെ ഈ വ്യസനത്തിനു കാരണമെന്തു?" എന്നു ചോദിച്ചു അപ്പോൾ ഞാൻ എന്റെ വ്യസനങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഒന്നുംമറയ്ക്കാതെ അവനോടു വിവരമായി പറഞ്ഞു. ഉടനെ അവൻ എന്നോടു "നിനക്കു സമാധാനം" എന്നു പറഞ്ഞു തന്റെ ഉറുമാൽ കൊണ്ടു എന്റെ കണ്ണുനീർ തുടച്ചു. മഹാ ശോഭയുള്ള വിശേഷവസ്ത്രങ്ങൾ എന്നെ ധരിപ്പിച്ചു (യെഹെ. 16. 8–12) കഴുത്തിൽ സ്വർണ്ണസരപ്പളിമാലയും, കാതിൽ കുണുക്കുകളും ഇട്ടു, തലയിൽ വിശേഷമായ ഒരു കിരീടവും വച്ചു എന്റെ കൈക്കു പിടിച്ചു എന്നോടു "കരുണയേ, എന്റെ പിന്നാലെ വരിക" എന്നു പറഞ്ഞു എന്നെ ഒരു സ്വർണ്ണപടിവാതിലുള്ളേക്കു കൊണ്ടുപോയി. അവിടെ എത്തിയപ്പോൾ അവൻ വാതിൽക്കൽ മുട്ടി. അകത്തുള്ളവർ ഉടനെ വാതിൽ തുറന്നു. ഞാനും അവനോടുകൂടെ, അകത്തു സിംഹാസനത്തിന്മേൽ ഇരുന്ന മഹാശ്രേഷ്ഠനായ ഒരാളുടെ അടുക്കലേക്കു ചെന്നു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹം എന്നോടു "മകളേ, നിനക്കു സ്വാഗതം" എന്നു പറഞ്ഞു. ആ സ്ഥലം സൂര്യനെയും നക്ഷത്രങ്ങളെയും പോലെ പ്രകാശമുള്ളതും തെളിഞ്ഞതെളിഞ്ഞു മിന്നുന്നതുമായിരുന്നു. അവിടെ ഞാൻ നിന്റെ ഭർത്താവിനെയും കണ്ടു

തുപോലെ എനിക്കു തോന്നി. ഇതുയും കണ്ടപ്പോഴേക്കു ഞാൻ ഉണർന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ ചിരിച്ചോ എന്നു എനിക്കു ഓർമ്മയില്ല.

ക്രിസ്റ്റീന:—ചിരിച്ചുവെന്നതു തീർച്ചതന്നെ. ഇതു അനന്ദകരമായ ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടവൾ ചിരിക്കയില്ലയോ? നീ കണ്ട സ്വപ്നം ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠം തന്നെ എന്നാണു എന്റെ അഭിപ്രായം. നിന്റെ സ്വപ്നത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗം സത്യമെന്നു അനുഭവത്താൽ ബോദ്ധ്യമായിരിക്കയാൽ രണ്ടാംഭാഗവും സാദ്ധ്യമാകുമെന്നുള്ളതു നിശ്ചയം തന്നെ. ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞതു രണ്ടാമതു മാറ്റി പറയുന്നവൻ അല്ലല്ലൊ ദൈവം. മനുഷ്യൻ ഗാഢനിദ്രയിലായിരിക്കുമ്പോൾ ദർശനങ്ങളിലും സ്വപ്നങ്ങളിലും താൻ ചെയ്യാൻ പോകുന്ന കാര്യങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്താറുണ്ടു് (ഇയ്യോ. 33. 14—16). അതിനായിട്ടു രാത്രിയിൽ നാം ഉണർന്നിരിക്കേണമെന്നില്ല. നമ്മുടെ ഉറക്കത്തിൽ തനിക്കു നമ്മോടു സംസാരിക്കയും തന്റെ ശബ്ദത്തെ നമ്മെ കേൾപ്പിക്കുമാറാക്കുകയും ചെയ്യാം. നമ്മുടെ ഉറക്കത്തിൽ നമ്മുടെ ഹൃദയം ഉണർന്നുകൊള്ളുന്നു. അതുകയാൽ അതിനോടു വാക്കുകളാലോ, ഉപമകളാലോ, അടയാളങ്ങളാലോ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാലോ ഉണർന്നിരിക്കുന്നവനോടു എന്നപോലെ ദൈവത്തിനു നമ്മോടു സംഭാഷിക്കാം.

കരുണ:—എന്റെ സ്വപ്നംമൂലം ഞാൻ സന്തോഷിക്കുന്നു. ആ സ്വപ്നത്തിൽ ചെയ്തതുപോലെ സന്തോഷിച്ചു അതു പൂർണ്ണമായി അനുഭവിപ്പാൻ അധികംനാൾ താമസിയാതെ സംഗതി വരുമെന്നു ആശിക്കുന്നു.

ക്രിസ്റ്റീന:—നേരം പുലർന്നു; വളരെ സമയമായല്ലോ. അതുകയാൽ നാം എഴുനേറ്റു ഇന്നു ചെയ്യേണ്ടുന്ന കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചോദിച്ചറിയേണ്ടതു ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു.

കരുണ:—സ്നേഹിതേ; ഈ വീട്ടുകാർ നമ്മോടു കുറച്ചുനാൾ ഇവിടെ താമസിപ്പാൻ പറഞ്ഞാൽ സമ്മതിക്കുന്നതു നല്ലതു് എന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു. സുബുദ്ധി, ഭക്തി, പ്രീതി എന്നീ കന്യകകൾ വളരെ ഭംഗിയും സൌമ്യതയും ഉള്ളവർ തന്നേ.

ക്രിസ്റ്റീന:—അവർ നമ്മോട്ട എന്തു ചെയ്യുമെന്നു നോക്കാം.

ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു അവർ താഴോട്ട ഇറങ്ങിച്ചെന്നു തലേരാത്രിയിലെ സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

അപ്പോൾ കരുണ അവരോട്ട "കഴിഞ്ഞ രാത്രി, എന്റെ ആയുസ്സിൽ എനിക്കുണ്ടായിട്ടുള്ളതിലേക്കും വിശേഷപ്പെട്ട രാത്രി ആയിരുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ സുബുദ്ധിയും ഭക്തിയും അവരോട്ട "നിങ്ങൾ കുറച്ചുനാൾ ഇവിടെ താമസിച്ചു ഇവിടുത്തെ ഭാഗ്യങ്ങൾ അനുഭവിക്കേണമെന്നു ഞങ്ങൾ അതിയായി ആഗ്രഹിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. പ്രീതിയും പൂർണ്ണ മനസ്സോടെ അതു സമ്മതിച്ചു. അങ്ങനെ അവർ ഒരു മാസത്തിലധികം അവിടെ താമസിക്കയും ആയതു അവരിൽ വളരെ ഗുണമുണ്ടാക്കിത്തീർക്കയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ക്രിസ്റ്റീന അവളുടെ മക്കളെ ഏതുവിധം വളർത്തി അഭ്യസിപ്പിച്ചു എന്നറിവാൻ സുബുദ്ധിക്കു ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അവൾ ക്രിസ്റ്റീനയോട്ട "ഞാൻനിന്റെ മക്കളോട്ട ചില ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കട്ടെ" എന്നു ചോദിച്ചു. അവൾ വളരെ സന്തോഷത്തോടെ അതിനനുവദിച്ചതിനാൽ എല്ലാവരിലും ഇളയവനായ യാക്കോബിനോട്ട "യാക്കോബേ, നിന്നെ സൃഷ്ടിച്ചതു ആരാകുന്നു എന്നു പറയാമോ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

യാക്കോബ്:—"പിതാവായ ദൈവവും പുത്രനായ ദൈവവും പരിശുദ്ധാത്മാവായ ദൈവവും."

സുബുദ്ധി:—നല്ല കുഞ്ഞ്. എന്നാൽ നിന്നെ രക്ഷിക്കുന്നതു ആരാണെന്നു പറയാമോ?

യാക്കോ:—പിതാവായ ദൈവവും, പുത്രനായ ദൈവവും, പരിശുദ്ധാത്മാവായ ദൈവവും.

സുബുദ്ധി:—മിടുക്കൻ തന്നെ. പിതാവായ ദൈവം നിന്നെ രക്ഷിക്കുന്നതു എങ്ങനെ?

യാക്കോ:—തന്റെ കൃപയാൽ.

സുബുദ്ധി:—പുത്രനായ ദൈവം നിന്നെ രക്ഷിക്കുന്നതു എങ്ങനെ?

യാക്കോ:—തന്റെ നീതിയാലും മരണത്താലും രക്തത്താലും ജീവനാലും.

സുബുദ്ധി:—പരിശുദ്ധാത്മാവായ ദൈവം നിന്നെ രക്ഷിക്കുന്നതു എങ്ങനെ?

യാക്കോ:—എന്റെ ആത്മാവിനെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനാലും, വീണ്ടും ജനിപ്പിക്കുന്നതിനാലും, എന്നെ കാത്തു സൂക്ഷിക്കുന്നതിനാലും.

യാക്കോബിന്റെ ഈ ഉത്തരം കേട്ടതിനാൽ സുബുദ്ധി സന്തോഷിച്ചുകൊണ്ടു ക്രിസ്ത്യാനയോടു "നീ നിന്റെ മക്കളെ ഇപ്രകാരം അഭ്യസിപ്പിച്ചതിനാൽ നീ സ്തുതിക്കപ്പെടേണ്ടവൾതന്നെ. ഇളയവൻ ഇത്ര നന്നായി ഉത്തരം പറഞ്ഞതിനാൽ മറ്റവരോടു അതു തന്നെ ചോദിപ്പാൻ ആവശ്യമില്ല" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു മൂന്നാമത്തവനായ യോസേഫിനോടു, "യോസേഫേ, ഞാൻ നിന്നോടു ചില ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നതിനു നിനക്കു സമ്മതമോ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

യോസേഫ്:—അതെ.

സുബുദ്ധി:—മനുഷ്യൻ എന്താണു?

യോസേഫ്:—എന്റെ അനുജൻ പറഞ്ഞതുപോലെ മനുഷ്യൻ ദൈവത്താൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട വിവേകചിത്തമുള്ള ഒരു സൃഷ്ടി.

സുബുദ്ധി:—"രക്ഷിക്കപ്പെട്ടുക" എന്ന വാക്കിൽ നിന്നു തെളിയുന്നതെന്തു?

യോസേഫ്:—മനുഷ്യൻ പാപത്താൽ അടിമപ്പെട്ട കഷ്ടതയിൽ തന്നെത്താൻ അകപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നു തെളിയുന്നു.

സുബുദ്ധി:—ത്രിയേക ദൈവത്താൽ രക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു എന്നുള്ളതിന്റെ സാരമെന്തു?

യോസേഫ്:—പാപം ബലവും ശക്തിയുമുള്ള ഒരു ക്രൂര രാജാവിനെപ്പോലെ ഇരിക്കുന്നു എന്നും, അവന്റെ കയ്യിൽ നിന്നു നമ്മെ രക്ഷിപ്പാൻ ദൈവത്തിനല്ലാതെ നമ്മിൽ ഒരുത്തനും കഴിവില്ല എന്നും, ആകയാൽ ദൈവം നമ്മെ അതിൽ നിന്നു രക്ഷിപ്പാൻ ദയയുള്ളവനും സ്നേഹമേറിയവനും ആകുന്നു എന്നും തെളിയുന്നു.

സുബുദ്ധി:—പാപികളായ മനുഷ്യരെ രക്ഷിക്കുന്നതിൽ ദൈവത്തിന്റെ ആനന്ദമെന്തു് ?

യോസഫ്:—തന്റെ നാമം, കൃപ, നീതി ഇവകൾക്കു മഹത്വവും, തന്റെ സൃഷ്ടികൾക്കു നിത്യസന്തോഷവും ഉണ്ടാകുക എന്നു തന്നെ.

സുബുദ്ധി:—രക്ഷപ്പെട്ടവർ ആർ ?

യോസേഫ്:—തന്റെ രക്ഷയെ കൈക്കൊള്ളുന്ന ഏവരും.

സുബുദ്ധി:—യോസേഫേ, നീയും ഒരു നല്ലകുഞ്ഞു തന്നേ. നിന്റെ അമ്മ നിന്നെ നല്ലവണ്ണം പഠിപ്പിക്കയും, നീ ശരിയായി പഠിക്കയും ചെയ്തു എന്നു പറഞ്ഞു് അവന്റെ നേരേ മൂത്തവനായ ശമുവേലിനോടു "ശമുവേലേ, ഞാൻ നിന്നോടും ചിലതു ചോദിക്കുവാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. നിനക്കു സമ്മതം തന്നേയോ ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

ശമുവേൽ:—അതെ.

സുബുദ്ധി:—മോക്ഷം എന്നാൽ എന്തു് ?

ശമുവേൽ:—അതു ദൈവത്തിന്റെ വാസസ്ഥലമാകയാൽ ഏറ്റവും വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ഒരു അവസ്ഥയും സ്ഥലവും അത്രേ.

സുബുദ്ധി:—നരകം എന്നു പറഞ്ഞാലോ ?

ശമുവേൽ:—അതു പാപത്തിന്റെയും മരണത്തിന്റെയും പിശാചിന്റെയും വാസസ്ഥലമാകയാൽ എത്രയും അരിഷ്ടതയോടുകൂടിയ ഒരു സ്ഥലവും അവസ്ഥയും തന്നേ.

സുബുദ്ധി:—സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പോകുവാൻ നീ ആഗ്രഹിക്കുന്നതിന്റെ കാരണമെന്തു് ?

ശമുവേൽ:—ദൈവത്തെ കണ്ടു് ഇടവിടാതെ അവനെ സേവിപ്പാനും, കർത്താവിനെ കണ്ട എന്നെന്നേക്കും അവനെ സ്നേഹിപ്പാനും, ഈ ലോകത്തിൽ എനിക്കു് ഒരിക്കലും പൂർണ്ണമായി കിട്ടുവാൻ കഴിയാത്ത പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പൂർണ്ണത എന്നിൽ ഉണ്ടാകുവാനും ആത്രെ.

സുബുദ്ധി:—നീയും ഒരു നല്ലകുട്ടി തന്നേ, സംശയമില്ല; നീയും നല്ലവണ്ണം പഠിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് എല്ലാവരിലും മൂത്തവനായ മത്തായിയോടു "മത്തായിയേ, നിന്നോടു ഞാൻ കുറഞ്ഞൊന്നു ചോദിക്കട്ടെ" എന്നു ചോദിച്ചു.

മത്തായി:—പൂർണ്ണസമ്മതം തന്നേ.

സുബുദ്ധി:—ദൈവത്തിനു മുൻപു വല്ല ജീവിയും ഉണ്ടായിരുന്നുവോ?

മത്തായി!— ഇല്ല. എന്തെന്നാൽ ദൈവം അനാദിയായിട്ടുള്ളവനാകുന്നു. തന്നെ കൂടാതെ ഒന്നാം ദിവസത്തെ സൃഷ്ടിവരെ യാതൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. കാരണം, ദൈവം ആ ദിവസംകൊണ്ടു് ആകാശത്തെയും ഭൂമിയെയും സമുദ്രത്തെയും അവയിലുള്ള സകലത്തെയും ഉണ്ടാക്കി.

സുബുദ്ധി:—വിശുദ്ധ വേദത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നിന്റെ അഭിപ്രായമെന്തു്?

മത്തായി:— അതു ദൈവത്തിന്റെ വിശുദ്ധ വചനമെന്നത്രെ.

സുബുദ്ധി:—അതിൽ നിനക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രയാസമായി വല്ലതുമുണ്ടോ?

മത്തായി:—ഉണ്ടു്, വളരെയുണ്ടു്.

സുബുദ്ധി:—ഇപ്രകാരമുള്ള ഭാഗങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ നീ എന്തു ചെയ്യും?

മത്തായി:—ദൈവം എന്നെക്കാൾ ജ്ഞാനി എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കയാൽ അപ്രകാരമുള്ള ഭാഗങ്ങൾ എന്റെ പ്രയോജനത്തിനു തെളിയിച്ചുതരുവാൻ ഞാൻ അവനോടപേക്ഷിക്കും.

സുബുദ്ധി:—മരിച്ചവരുടെ ഉയിർപ്പിനെക്കുറിച്ചുള്ള നിന്റെ അഭിപ്രായം എന്തു് ?

മത്തായി:—മരിച്ചവർ എല്ലാവരും തങ്ങൾ അടക്കപ്പെട്ട സ്ഥലത്തുനിന്നു സ്വന്ത ശരീരത്തോടു തന്നെ എങ്കിലും നാശമില്ലാത്തതായ ഒരു സ്ഥിതിയിൽ ഉയിർത്തുവരും. ഇങ്ങനെ വിശ്വസിപ്പാൻ എനിക്കു ന്യായങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ഒന്നാമതു്, ദൈവം അതു വാഗ്ദത്തം ചെയ്തിരിക്കയാലും, രണ്ടാമതു്, അതു നിവർത്തിപ്പാൻ താൻ ശക്തനാകയാലും തന്നെ.

അപ്പോൾ സുബുദ്ധി കുഞ്ഞുങ്ങളോടു "നിങ്ങൾ ഇനിയും നിങ്ങളുടെ മാതാവിന്റെ വാക്കുകൾക്കു ചെവി കൊടുക്കണം; എന്തെന്നാൽ നിങ്ങളെ പഠിപ്പിപ്പാൻ അവൾക്കു കഴിയും; മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നു നിങ്ങൾ കേൾക്കുന്ന എല്ലാ നല്ല സംഭാഷണങ്ങൾക്കും നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധയുള്ളവരായിക്കണം; കാരണം, നിങ്ങളുടെ പേക്കായിട്ടാണു് അവർ നല്ല കാര്യങ്ങളെ സംസാരിക്കുന്നതു്. ആകാശവും ഭൂമിയും ദൈവമഹിമയെക്കുറിച്ചു പഠിപ്പിക്കുന്നതു മനസ്സിലാക്കണം. വിശേഷാൽ നിങ്ങളുടെ പിതാവിനെ സഞ്ചാരിയാക്കിത്തീർത്ത ആ പുസ്തകം നല്ലതുപോലെ വായിക്കണം. നിങ്ങൾ ഇവിടെ താമസിക്കുംകാൽ എല്ലാം എന്നാൽ കഴിയുന്നതു നിങ്ങൾക്കു പഠിപ്പിച്ചുതരുന്നതിനു ഞാനും ഉത്സാഹിക്കും. നിങ്ങൾക്കു ഗുണവും സന്മാർഗ്ഗത്തിൽ വളരുവാൻ ആവശ്യവുമായുള്ള കാര്യങ്ങൾ നിങ്ങൾ എന്നോടു എപ്പോഴെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ ഞാൻ അവയെ നിങ്ങൾക്കു പൂർണ്ണമനസ്സോടെ പറഞ്ഞുതരികയും ചെയ്യാം" എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇങ്ങനെ അവർ അവിടെ താമസിച്ചുവരുമ്പോൾ വേഗവൻ എന്നു പേരായി ഉയർന്ന കുലത്തിൽ പിറന്ന ഭക്തിയുടെ വേഷം പൂണ്ട ലോകത്തിനിണങ്ങി കാലം കഴിച്ചുവന്ന ഒരു യൌവനക്കാരൻ കരുണയെ കാണ്മാനായി ക്കൂടെക്കൂടെ അവിടെ വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. കരുണ സുന്ദരി ആയിരുന്നതിനാൽ അവളെ വിവാഹം ചെയ്യണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യം അവനുണ്ടായിരുന്നു. കരുണ ഈ സ്ഥലത്തു താമസിച്ചിരുന്നപ്പോൾ തനിക്കു വേലയില്ലാത്ത സമയം പാവപ്പെട്ടവർക്കു വേണ്ടുന്ന ഉടുപ്പു

കൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ എപ്പോഴും ജോലിയിൽ ആയിരുന്നു. അവൾ ഉണ്ടാക്കിവന്ന ഉടുപ്പുകൾ അവൾ എന്തു ചെയ്യുന്നു എന്നറിവാനായിട്ടു ഇവനു ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ അവൾ ഒരിക്കലും വെറുതെ ഇരുന്നില്ല. അതു കൊണ്ടു വീട്ടുകാര്യം നോക്കുന്നതിനു അവൾ കൊള്ളാകുന്നവളെന്നു അവൻ വിചാരിച്ചു. ഇവന്റെ ഭാവം കരുണയുടെ മനസ്സിലാകയാൽ അവൾ തന്നെക്കാൾ അവന്റെ സ്വഭാവസ്ഥിതി പരിചയമുള്ളവരായിരുന്ന ആ വീട്ടുകാരോടു് അവനെക്കുറിച്ചു അന്വേഷിച്ചു. അപ്പോൾ അവർ അവളോടു് "അവൻ ചുറുചുറുക്കുള്ള ഒരു യൌനക്കാരൻ തന്നെ എങ്കിലും, അവനിൽ കാണപ്പെടുന്ന മാശ്ചര്യങ്ങളിലെ താല്പര്യം പുറമെ മാത്രമേ ഉള്ളു. അകമെ ഇല്ല; അതുകയാൽ സൽക്രിയകളുടെ ഫലം അവനിൽ അശേഷം ഇല്ല" എന്നു പറഞ്ഞു.

കരുണ:—അവൻ അപ്രകാരമുള്ളവനെങ്കിൽ ഞാൻ ഇനിമേൽ അവന്റെ മുഖത്തു നോക്കുകപോലും ഇല്ല, ഞാൻ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു എന്റെ ആത്മാവിനു വിരോധം വരുത്തുകയുമില്ല.

അതിനു സുബുദ്ധി അവളോടു് അവനെ അധൈര്യപ്പെടുത്തുവാൻ വല്ലതും വിശേഷാൽ ചെയ്യണമെന്നില്ല; നീ ചെയ്യുവരുന്നപ്രകാരം പാവപ്പെട്ടവരെ സഹായിക്കുന്നതു അവൻ അറിഞ്ഞാൽ അവന്റെ സ്നേഹം തന്നെത്താൻ പോകും എന്നു പറഞ്ഞു. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ ഒരുദിവസം അവൻ അവിടെ വന്നു. കരുണ പതിവുപോലെ തന്റെ ജോലിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കയായിരുന്നു. ഉടനെ അവൻ അവളോടു "കരുണയേ, നിന്റെ പ്രവൃത്തി എപ്പോഴും ഇതുതന്നെ ആകുന്നുവോ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

കരുണ:—അതെ, എനിക്കായിട്ടും സമയമുള്ളപ്പോൾ മറ്റുള്ളവർക്കായിട്ടും ഞാൻ ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നു.

---

*വിവാഹകാര്യത്തെക്കുറിച്ചു വളരെ ആലോചന ആവശ്യം. അനേകർ ഒരു ഭക്തരിയുള്ള പെണ്ണിനെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ തങ്ങൾ ഭക്തർ എന്നു നടിക്കും; പിന്നീടു അവരുടെ സാക്ഷാൽ ഗുണം വെളിവാകും.

വേഗവാൻ:—ഇതുമൂലം നിനക്കു ദിവസംതോറും എന്തു സമ്പാദ്യമുണ്ടു്?

കരുണ:—സൽക്രിയകളിൽ സമ്പന്നയും, ദാനശീലയും, ഉള്ളതിൽ ഓഹരി ദൈവത്തിനു കൊടുക്കുന്നവളുമായി നിത്യ ജീവനെ പിടിപ്പാൻ വേണ്ടി വരുംകാലത്തേക്കു നല്ല അടി സ്ഥാനത്തെ സ്ഥാപിച്ചുകൊൾവാൻ ഞാനിതു ചെയ്യുന്നു.

വേഗവാൻ:—നീ തുന്നുന്ന ഈ ഉടുപ്പുകളെല്ലാം നീ എന്തുചെയ്യുന്നു?

കരുണ:—നഗ്നരായവരെ ഉടുപ്പിക്കുന്നു. ഇതിങ്കൽ അവന്റെ മുഖഭാവം മാറി; പിന്നീടു് അവളെ കാണ്മാൻ വന്നതുമില്ല. അവൻ അവിടെ പോയിക്കൊണ്ടിരുന്നതു കൂടെക്കൂടെ കണ്ടിട്ടുള്ളവർ അവൻ പിന്നീടു് അവിടെ പോകാതിരിക്കുന്നതിൻ കാരണം ചോദിച്ചതിനു് അവൻ അവരോടു "കരുണ ഒരു നല്ല പെണ്ണുതന്നേ എങ്കിലും ശീലം അത്ര നന്നല്ല. തനിക്കുള്ളവ കണ്ടവക്കെല്ലാവക്കും വൃഥാ കൊടുക്കുന്ന ഒരു സ്വഭാവം അവൾക്കുണ്ടു്" എന്നു പറഞ്ഞു.

വേഗവാന്റെ വരവു നിലച്ചതായി സുബുദ്ധി കണ്ട കരുണയോടു "അവൻ വേഗം നിന്നെ ഉപേക്ഷിക്കും എന്നു പറഞ്ഞതു ശരിയായില്ലയോ? ഇനി അവൻ നിന്നെക്കുറിച്ചു ചീത്തയായ കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞു നടൊക്കെ പരത്തും. അവൻ ഭക്തിവേഷം ധരിച്ചവനായും നിന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നവനായും കാണപ്പെട്ടു എങ്കിലും നിങ്ങളുടെ സ്വഭാവങ്ങൾ തമ്മിൽ വളരെ വ്യത്യാസമായിരിക്കയാൽ അവ തമ്മിൽ യോജിപ്പാൻ വളരെ പ്രയാസം തന്നേ" എന്നു പറഞ്ഞു.

കരുണ:—ഇതിനു മുമ്പുതന്നേ എനിക്കു വിവാഹം ചെയ്വാൻ സൌകര്യമുണ്ടായിരുന്നു; പലരും വിവാഹാഭ്യർത്ഥനയുമായി എന്നെ സമീപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. (പക്ഷേ ഞാൻ അതു് അരോടും പറഞ്ഞിട്ടില്ല). അവരിൽ ഒരുവനെങ്കിലും എന്റെ രൂപം ഇഷ്ടപ്പെടാതിരുന്നിട്ടില്ല. എന്റെ സ്വഭാവം അവരുടേതിനോടു യോജിക്കാഞ്ഞതിനാൽ മാത്രം അവർ അകന്നു പോയതേ ഉള്ളു.

സുബുദ്ധി:—ഈ കാലത്തു കരുണ എന്നതു വാക്കിൽ മാത്രമല്ലാതെ പ്രവൃത്തിയിൽ കാണിക്കുന്നവർ എത്രയോ ചുരുക്കം! ആകയാൽ നിന്നെപ്പോലെ ഈ സുകൃത്യം ചെയ്യുന്നവരെ കാണുന്നതു വളരെ അപൂർവ്വം.

കരുണ:—എന്റെ സ്വഭാവത്തിനു യോജിക്കുന്ന പുരുഷന്മാർ ഇല്ലെങ്കിൽ കന്യകയായി തന്നെ എന്റെ ആയുസ്സു കഴിപ്പാൻ ഞാൻ ഉറച്ചിരിക്കുന്നു. എന്റെ ഈ ഗുണത്തെ തന്നെ ഞാൻ എന്റെ ഭർത്താവായി തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നു. എന്റെ ഈ സ്വഭാവം മാറുവാൻ എനിക്കു കഴിയുന്നതല്ല. അതിനെതിരായ സ്വഭാവത്തോടുകൂടിയ ഒരുത്തനെ എന്റെ ജീവിതകാലത്തിൽ ഞാൻ കൈക്കൊള്ളുകയുമില്ല. എന്തെന്നാൽ എനിക്കു് ഔദാര്യം എന്നൊരു സഹോദരിയുണ്ടായിരുന്നു. അവളെ ഒരു കൊള്ളരുതാത്തവൻ കല്യാണം കഴിച്ചു. അവർ തമ്മിൽ ഒരിക്കലും രമ്യമായിരുന്നിട്ടില്ല. അവൾ അവളുടെ വിവാഹത്തിനു മുമ്പു ചെയ്യുവന്നപ്രകാരം തന്നെ പിന്നീടും ദയയുള്ളവളായിരുന്നതിനാൽ ആദ്യം വാഗ്വാദങ്ങളും ശണ്ഠകളും ഉണ്ടാകയും പിന്നീടു് അവളുടെ ഭർത്താവു അവളെ വീട്ടിൽനിന്നു പുറത്താക്കിക്കളകയും ചെയ്തു.

സുബുദ്ധി:—ഇപ്രകാരമെല്ലാം ചെയ്തവനും ഒരു നാമധേയക്രിസ്ത്യാനി അല്ലായിരുന്നുവോ?

കരുണ:—അതെ, അതു പരമാർത്ഥം തന്നെ. അവനെപ്പോലുള്ള നാമധേയക്രിസ്ത്യാനികളെക്കൊണ്ടു ലോകം ഇപ്പോൾ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും, അപ്രകാരമുള്ള ഒരുവൻ എന്നെ വിവാഹം ചെയ്‌വാൻ എനിക്കു സമ്മതമില്ല.

അവിടെ അവർ താമസിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, ക്രിസ്റ്റീനയുടെ മൂത്തമകനായ മത്തായിക്കു ഒരു ദീനം പിടിപെട്ടു. ഉള്ളിൽ വളരെ വേദനയുണ്ടാകയാൽ അവൻ വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അവരുടെ വീട്ടിനടുത്തു പഴക്കവും പരിചയവും ജനസമ്മതിയുമുള്ള ഒരു വൈദ്യനുണ്ടായിരുന്നു. അവന്റെ പേർ സാമർത്ഥ്യം എന്നായിരുന്നു. അവനെ വരുത്തി കാണിക്കേണമെന്നുള്ള ക്രിസ്റ്റീനയുടെ ആഗ്രഹപ്രകാരം അവർ അവനെ വിളിപ്പിച്ചു രോഗിയെ കാണിച്ചു. അവൻ രോഗിയെ പരിശോധിച്ചു കുറച്ചുനേരം ചിന്തിച്ചശേ

ഷം "ചെറുക്കനു ശൂലയുടെ ഉപദ്രവമാകുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. ക്രിസ്ത്യീനയോടു "നിങ്ങൾ ഇവനു തിന്മാൻ കൊടുത്തതു എന്താണു?" എന്നു ചോദിച്ചു. അതിനു അവൾ ഉത്തരമായിട്ടു "നല്ല ഭക്ഷണമൊഴികെ മറ്റൊന്നും കൊടുത്തിട്ടില്ല" എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ വൈദ്യൻ അവളോടു "ഇവൻ തിന്നിട്ടുള്ള എന്തോ ദഹിക്കാതെ വയറ്റിൽ കിടക്കുന്നുണ്ടു; അതു ഇളക്കിക്കളഞ്ഞല്ലാതെ ഇവനു സുഖം വരികയില്ല; അതു ചെയ്യാഞ്ഞാൽ പക്ഷം ഇവൻ മരിക്കും" എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനെ അവന്റെ സഹോദരനായ ശമൂവേൽ അമ്മയോടു "അമ്മേ, നാം ഇടുക്കുവാതിൽനിന്നു പോരുംവഴി ജ്യേഷ്ഠൻ പെറുക്കിത്തിന്നതു" എന്തായിരുന്നു? വഴിയുടെ ഇരുവശത്തുമായി മതിലിനകത്തു നിന്നിരുന്ന ചില വൃക്ഷങ്ങളുടെ കൊമ്പുകൾ വഴിയിലേക്കു ചാഞ്ഞു നിന്നിരുന്നവയിൽനിന്നു ജ്യേഷ്ഠൻ ഫലങ്ങൾ പറിച്ചു തിന്നു എന്നു തോന്നുന്നു."

ക്രിസ്ത്യീന:—അതെ, പക്ഷേ ശരിതന്നെ. തിന്നരുതു എന്നു ഞാൻ വിലക്കീട്ടും അവൻ അതു പറിച്ചുതിന്നു.

സാമർത്ഥ്യം:—ഏതോ കൊള്ളരുതാത്ത ഭക്ഷണം അവൻ തിന്നു എന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞു. ആ വഴംപോലെ ആകാത്ത വയും രോഗം വരുത്തുന്നവയും മറ്റൊന്നുമില്ല. അവ ബോസ ബൂബിന്റെ തോട്ടത്തിലെ പഴങ്ങളാകുന്നു. ആരും നിങ്ങളെ വിലക്കാഞ്ഞതോർത്തു ഞാൻ ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നു. അവ തിന്നതു മൂലം അനേകർ മരിച്ചിട്ടുണ്ടു.

ഇതു കേട്ട ഉടനെ ക്രിസ്ത്യീന കരഞ്ഞുംകൊണ്ടു "ഹാ ചീത്തക്കുഞ്ഞേ, ഞാനും വിചാരമില്ലാത്ത അമ്മയായിപ്പോയല്ലോ. ഇനി ഞാൻ എന്റെ കുഞ്ഞിനുവേണ്ടി എന്തു ചെയ്യേണ്ടു" എന്നു പറഞ്ഞു.

സാമർത്ഥ്യം:—അധൈര്യപ്പെടുകയും വ്യസനിക്കയും വേണ്ടാ. കുഞ്ഞിനെ വിരേചിപ്പിക്കയും ഛർദ്ദിപ്പിക്കയും വേണം; എന്നാൽ സുഖം വരും.

ക്രിസ്ത്യീന:—വൈദ്യരേ, നിങ്ങളാൽ കഴിവതുപോലെ നോക്കേണമേ. അതിനെന്തുതന്നെ ചെലവായാലും ഞാൻ തന്നുകൊള്ളാം.

സാമർത്ഥ്യം:—അതു വേണ്ടാ, എങ്കിലും ഞാൻ വളരെ താല്പര്യത്തോടെ നോക്കാം എന്നു പറഞ്ഞു കോലാടിന്റെ രക്തവും പശുക്കിടാവിന്റെ ചാമ്പലും, ഇസോപ്പിൻ നീരും കൂട്ടി ഒരു മരുന്നുണ്ടാക്കി കൊടുത്തു (എബ്രാ. 9. 13—19; 10. 1-4). അതിനാൽ ആഗ്രഹിച്ചിടത്തോളം ഫലം ഒന്നും കാണായ്കയാൽ, വൈദ്യൻ ക്രിസ്തുരക്തം (യോഹ. 6. 54, 57 ; എബ്രാ. 9. 14.) ഉപ്പു (മത്താ. 9. 49) ഇവകളാൽ മഹാശക്തിയേറിയ ഗുളിക ഉണ്ടാക്കി അതിൽ മൂന്നു ഗുളിക ഓരോനേരം അരകുപ്പി വീതം അനുതാപക്കണ്ണുനീരിൽ അരച്ചു സേവിപ്പാനും പഥ്യമായി ഉപവാസമെടുപ്പാനും (സെഖ. 12. 10.) കല്പിച്ചു. ആയതു സേവിപ്പാൻ വൈദ്യൻ രോഗിയോടു പറഞ്ഞപ്പോൾ, രോഗത്തിന്റെ വേദന സഹിപ്പാൻ പാടില്ലാതവണ്ണം അതു ശക്തിപ്പെട്ടിരുന്നിട്ടും മരുന്നു സേവിപ്പാൻ അവനു വളരെ മടിയുണ്ടായിരുന്നു. ഇതു കണ്ടു വൈദ്യൻ അവനോടു "വാതുറന്നു ഇതു കുടിക്ക" എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ ഉത്തരമായിട്ടു "ഇതു എന്റെ കുടലിനു വളരെ വിരോധമായി കാണുന്നതിനാൽ എനിക്കു വേണ്ടാ" എന്നു പറഞ്ഞു. അതിനു അവന്റെ അമ്മ അവനോടു "മകനേ, നീ ഇതു എങ്ങനെയെങ്കിലും കുടിക്കണം" എന്നു പറഞ്ഞതിനു "ഞാൻ ഇതു കുടിച്ചാൽ ഉടനെ ഛർദ്ദിക്കും" എന്നു അവൻ പറഞ്ഞു. അതുകേട്ടു അവൾ വൈദ്യനോടു, "വൈദ്യരേ, ഇതിനു വല്ല അരുചിയുമുണ്ടോ?" എന്നു ചോദിച്ചു. അതിനു വൈദ്യൻ "ഇതിനു യാതൊരു രുചികേടുമില്ല" എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി അതിൽ നിന്നു അല്പം രുചിനോക്കീട്ടു മകനോടു "മകനേ, ഇതു തേനിനേക്കാൾ രുചിയുള്ളതാകുന്നു; ആകയാൽ നീ നിന്റെ അമ്മയെയും കരുണയെയും അനുജന്മാരെയും നിന്നെത്തന്നെയും സ്നേഹിക്കുന്നു എങ്കിൽ ഇതു കുടിക്കണം" എന്നു പറഞ്ഞു നിശ്ചയിക്കയാൽ അദ്യം വളരെ വിസമ്മതം കാണിച്ചെങ്കിലും ഒടുവിൽ ദൈവാനുഗ്രഹത്തിനായി പ്രാർത്ഥിച്ചശേഷം വളരെ പ്രയാസത്തോടെ കുടിച്ചു. ആയതു അവനിൽ നന്നായി ഫലം ചെയ്തു. ഉടൻതന്നേ അവനു വളരെ ആശ്വാസവും, നല്ല ഉറക്കവും ഉണ്ടായി; ദേഹം ചൂടുപിടിക്കയും പ്രയാസംകൂടാതെ ശ്വാസം വിടുവാൻ കഴിവുണ്ടാകയും വയറുവേദന മാറുകയും ചെയ്തു. അല്പനേരം

കൊണ്ടു വടികുത്തി മുറിയിൽ നടപ്പാനും, സുബുദ്ധി, ഭക്തി, പ്രീതി എന്നിവരോടു തന്റെ രോഗത്തെയും സൌഖ്യത്തെയും കുറിച്ചു സംസാരിപ്പാനും അവനു കഴിവുണ്ടായി. മകനു സൌഖ്യമായി എന്നു ക്രിസ്ത്യാനി കണ്ടപ്പോൾ വൈദ്യനോടു "വൈദ്യരേ, ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള അങ്ങയുടെ ബദ്ധപ്പാടുകൾക്കും അദ്ധ്വാനങ്ങൾക്കും എന്തു പ്രതിഫലം വേണം എന്നു ചോദിച്ചു." അതിനു വൈദ്യൻ "എനിക്കു ഒന്നും വേണ്ടാ, വൈദ്യശാലയുടെ നാഥനായവനു ക്രമപ്രകാരമുള്ളതു കൊടുത്താൽ മതി" എന്നു പറഞ്ഞു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—വൈദ്യരേ, ഈ ഗുളിക ഈ രോഗത്തിനല്ലാതെ ഇനി ഏതെല്ലാം രോഗങ്ങൾക്കു ഫലിക്കും?

വൈദ്യൻ ഉത്തരമായിട്ടു, "ഇതു സഞ്ചാരികളായവർക്കുണ്ടാകുന്ന എല്ലാ രോഗങ്ങൾക്കും കൈകണ്ട മരുന്നാണെന്നു മാത്രമല്ല, ഇതു ശരിയായി പ്രയോഗിച്ചാൽ യാതൊരു വേദനയും ഉണ്ടാകയില്ല" എന്നു പറഞ്ഞു.

ക്രിസ്ത്യാനി:—ദയവുണ്ടായി ഇതുപോലെയുള്ള 12 പെട്ടി ഗുളിക ഉണ്ടാക്കിത്തരേണമേ. ഇതു കിട്ടിയാൽ പിന്നെ ഇതല്ലാതെ വിരേചനത്തിനു മറ്റൊരു മരുന്നും ഞാൻ സേവിക്കയില്ല.

സാമർത്ഥ്യം:—ഈ ഗുളികകൾ രോഗിക്കു സൌഖ്യം കൊടുക്കുക മാത്രമല്ല രോഗം വരാതെ പരിപാലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരുത്തൻ ഇതു ശരിയായി ഉപയോഗിച്ചാൽ അവൻ എന്നേക്കും ജീവിക്കും (യോഹ. 5. 58.) എന്നു എനിക്കു നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടു. എങ്കിലും ക്രിസ്ത്യാനിയേ, ഞാൻ പറഞ്ഞ വിധത്തിലല്ലാതെ വേറെ വിധത്തിൽ ഇതു സേവിച്ചാൽ ഇതുകൊണ്ടു ഒരു ഗുണവും ഉണ്ടാകയില്ല. ഇതു പറഞ്ഞശേഷം അവൻ ക്രിസ്ത്യാനിക്കും മക്കൾക്കും കരുണക്കും ഈ ഗുളികകൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. "പാകം വരാത്തതു ഒന്നും ഭക്ഷിക്കരുതു" എന്നു മത്തായിയോടു പറഞ്ഞു അവരെ ചുംബിച്ചു സ്വന്തസ്ഥലത്തേക്കു പോകയും ചെയ്തു.

പൈതങ്ങൾ തങ്ങൾക്കുപകാരമുള്ള കായ്കളിൽ ഇഷ്ടംപോലെ ചോദിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു സുബുദ്ധി എന്ന കന്യക

അവരോടു പറഞ്ഞതു നിങ്ങൾ ഓക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. അതിൻവണ്ണം രോഗിയായ മത്തായി അവളോടു വിരേചനത്തിനുള്ള മരുന്നു പായിക്കു രുചികേടായിരിക്കുന്നതിൻ കാരണമെന്തെന്നു ചോദിച്ചു.

സുബുദ്ധി:—ദൈവവചനവും അതിൻ ഫലസിദ്ധിയും ജഡമയന്റെ മനസ്സിനു എത്രയും വിരോധമായിട്ടുള്ളതെന്നു കാണിപ്പാനാകുന്നു.

മത്തായി:—മരുന്നു നല്ലതാകുന്നു എങ്കിൽ അതു വിരേചനസ്സും ഛർദ്ദിക്കും ഹേതുവാകുന്നതു എന്തുകൊണ്ടു് ?

സുബുദ്ധി:—ദൈവവചനം ശക്തിയോടെ പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ അതു ഹൃദയത്തെയും മനസ്സിനെയും ശുദ്ധിയാക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കുവാൻ മരുന്നു ശരീരത്തിൽ എന്നതുപോലെ വചനം ഹൃദയത്തിൽ പ്രവൃത്തിക്കുന്നു.

മത്തായി:—തീയുടെ ജ്വാല മേലോട്ടും സൂര്യന്റെ രശ്മിയും ശക്തിയും കീഴോട്ടും വരുന്നതിൽ നിന്നു നാം പഠിക്കേണ്ടതെന്തു് ?

സുബുദ്ധി:—തീജ്വാല മേലോട്ടു പോകുന്നതിൽ നിന്നു നാം താല്പര്യത്തോടുകൂടിയ നല്ല ആഗ്രഹങ്ങളാൽ സദാ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കേണ്ടതാകുന്നു എന്നും; സൂര്യൻ തന്റെ ഉഷ്ണം, രശ്മി, ശക്തി എന്നിവ താഴോട്ടു അയയ്ക്കുന്നതിൽ നിന്നു ലോകരക്ഷിതാവു ഉയരത്തിൽ വസിക്കുന്നു എങ്കിലും ഭൂമിയിൽ വസിക്കുന്ന തന്റെ മക്കൾക്കു കൃപയും സ്നേഹവും അയച്ചുതന്നു അങ്ങനെ നമ്മോടു സംസർഗ്ഗം ചെയ്യുന്നു എന്നും പഠിപ്പിക്കുന്നു.

മത്തായി:—മേഘങ്ങൾ വെള്ളം എവിടെനിന്നു സംഭരിക്കുന്നു ?

സുബുദ്ധി:—കടലിൽനിന്നു്.

മത്തായി:—അതിൽനിന്നു നമുക്കു പഠിപ്പാനുള്ള പാഠമെന്തു് ?

സുബുദ്ധി:—ദൈവഭൃത്യന്മാർ തങ്ങളുടെ ഉപദേശം ദൈവത്തിൽനിന്നു പ്രാപിക്കണം എന്നാകുന്നു.

മത്തായി:—മേഘങ്ങൾ ഭൂമിയിലേക്കു മഴ അയയ്ക്കുന്നതിന്റെ കാരണമെന്തു് ?

സുബുദ്ധി:—ദൈവഭൃത്യന്മാർ ദൈവത്തെക്കുറിച്ചറിയുന്നതു ലോകത്തെ അറിയിക്കേണം എന്നു പഠിപ്പിക്കുവാൻ.

മത്തായി:—സൂര്യരശ്മികളാൽ മഴവില്ലുണ്ടാകുന്നതിന്റെ കാരണമെന്തു് ?

സുബുദ്ധി:—ദൈവത്തിന്റെ കൃപാവാഗ്ദത്തങ്ങൾ നമുക്കു ക്രിസ്തുമൂലം സ്ഥിരമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു കാണിപ്പാൻ.

മത്തായി:—ഉറവകൾ കടലിൽനിന്നു ഭൂമിയിലൂടെ നമ്മുടെ ഉപകാരത്തിന്നായി വരുന്നതു എന്തുകൊണ്ടു് ?

സുബുദ്ധി:—ദൈവകൃപകൾ ക്രിസ്തുവിൻ ശരീരത്തിൽ കൂടി നമുക്കു കിട്ടുന്നു എന്നു കാണിപ്പാൻ.

മത്തായി:—എന്നാൽ ചിലതു ഉയർന്ന മലകളിൽനിന്നു വരുന്നതിന്റെ കാരണമെന്തു് ?

സുബുദ്ധി:—കൃപയുടെ ആത്മാവു താണവരിൽ വരുന്നതു പോലെ തന്നേ മഹത്തുക്കളും ശ്രേഷ്ഠന്മാരും ആയുള്ളവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിലും വരുന്നു എന്നു പഠിപ്പിക്കുവാൻ.

മത്തായി:—ഒരു തിരി കത്തുമ്പോൾ തീ തിരിയോടു ചേർന്നു കത്തുവാൻ കാരണമെന്തു് ?

സുബുദ്ധി:—ഹൃദയത്തിന്മേൽ കൃപകത്തുന്നില്ലെങ്കിൽ സത്യമായ ജീവവെളിച്ചം നമ്മിൽ ഇല്ല എന്നു കാണിപ്പാൻ.

മത്തായി:—തിരി കത്തുമ്പോൾ തിരിയും എണ്ണയും കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു വരുന്നതിന്നു കാരണമെന്തു് ?

സുബുദ്ധി:—നമ്മിൽ ഉള്ള ദൈവകൃപയെ പാലിപ്പാനും വർദ്ധിപ്പിപ്പാനും നമ്മുടെ ശരീരവും ആത്മാവും അവയിലുള്ള സകലവും അതിന്റെ ഇഷ്ടത്തിന്നു കീഴ്പ്പെട്ടു കൊടുക്കേണ്ടതു ആവശ്യമെന്നു പഠിപ്പിക്കുവാൻ.

മത്തായി:—ഞാറപ്പക്ഷി തന്റെ കൊക്കുകൊണ്ടു സ്വന്തനെഞ്ചിനെ കൊത്തിത്തുളയ്ക്കുന്നതെന്തിനു് ?

സുബുദ്ധി:—അതിന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ സ്വന്തരക്തംകൊണ്ടു പോറ്റേറണ്ടുന്നതിനായിട്ടാകുന്നു. അതുപോലെ തന്നേ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട മശിഹായും തന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളാകുന്ന തന്റെ ജനത്തെ നിത്യമരണത്തിൽനിന്നു തന്റെ സ്വന്തരക്തത്താൽ രക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടു തന്റെ സ്നേഹത്തെ വെളിപ്പെടുത്തി കാണിച്ചിരിക്കുന്നു.

മത്തായി:—പൂവൻകോഴി കൂകുന്നതിൽനിന്നു നമുക്കു പഠിക്കാവുന്നതു എന്തു് ?

സുബുദ്ധി:—പത്രോസിന്റെ വീഴ്ചയും മാനസാന്തരവും ഓർമ്മിക്കുകയും, പകൽ വരുന്നു എന്നു ഗ്രഹിക്കുകയും, ഒടുക്കത്തെ നാളിൽ ന്യായവിധിക്കായി നമ്മെ ഉണർത്തുന്ന ഭയങ്കര സംഗതി ഓർമ്മിക്കുകയും ആകുന്നു.

സഞ്ചാരികൾ ഈ മനോഹരമായ വീട്ടിൽ വന്നിട്ടു് ഒരു മാസത്തോളം ആകയാൽ തങ്ങൾക്കു അവിടെ നിന്നു യാത്രയാകുവാനുള്ള ആഗ്രഹം വീട്ടുകാരെ അറിയിച്ചു. അപ്പോൾ യോസേപ്പു് അമ്മയോടു "അമ്മേ, ശൂരനായ ധൈര്യഹൃദയൻ നമ്മുടെ യാത്രയുടെ അവസാനം വരെ നമുക്കു സഹായി ആയിരിപ്പാൻ അവനെ അയച്ചുതരേണ്ടതിനു വ്യാഖ്യാനിയോടു എഴുതി ചോദിപ്പാൻ മറന്നുപോയോ ?" എന്നു ചോദിച്ചു. അതിനു അവന്റെ അമ്മ ഉത്തരമായിട്ടു "നല്ലകുഞ്ഞു്, ഞാൻ ആ കാര്യം അശേഷം വിട്ടുപോയി" എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനെ ഇരുന്ന ഒരു എഴുത്തു എഴുതി ജാഗരണൻ എന്ന സത്രകാവല്ക്കാരനെ ഏല്പിച്ചു, കൊള്ളാകുന്ന ഒരാൾവശം വ്യാഖ്യാനിക്കു എത്തിപ്പാൻ പറഞ്ഞു. അവൻ അതിൻവണ്ണം ഒരു കൂലിക്കാരൻ വശം ആ എഴുത്തു വ്യാഖ്യാനിക്കയച്ചുകൊടുത്തു. വ്യാഖ്യാനി അതു വായിച്ചു ഭൃത്യനോടു "നല്ലതു ; നീ പോയി അവരോടു: ഞാൻ ധൈര്യഹൃദയനെ താമസിയാതെ അയക്കും എന്നു പറക" എന്നു പറഞ്ഞു അവനെ അയച്ചു.

ക്രിസ്തീന യാത്രയാകാറായി എന്നു വീട്ടുകാർ കണ്ടപ്പോൾ തങ്ങളുടെ വീട്ടിലുള്ള എല്ലാവരെയും വിളിച്ചു, ഇതു

നല്ല വിരുന്നുകാരെ തങ്ങളുടെ ഭവനത്തിലേക്ക് അയച്ചതന്നതിനായി രാജാവിനു സ്തോത്രം ചെയ്തു. അതിന്റെശേഷം അവർ ക്രിസ്ത്യാനയോട് "ഞങ്ങൾ ഇവിടെ വരുന്ന സഞ്ചാരികളോട് ചെയ്തു വരുന്ന പതിവിൻപ്രകാരം നിങ്ങൾക്കും വഴിയിൽ ധ്യാനിപ്പാൻ തക്ക ചില നൂതന സംഗതികൾ കാണിക്കേണ്ടതായോ" എന്നു ചോദിച്ചതിന്റെ ശേഷം ക്രിസ്ത്യാനയെയും മക്കളെയും കരുണയെയും ഒരു മുറിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. ഹവ്വാ പറിച്ചതിനശേഷം അവൾ ആദാമിനു കൊടുത്തതും അവൻ ക്രൂടെ തിന്നതിനാൽ അവരിരുവരും തോട്ടത്തിൽനിന്നു പുറത്താക്കപ്പെട്ടവാൻ ഹേതുവായി തീർന്നതുമായ പഴത്തിൽ ഒന്നു അവർക്കു കാണിച്ചു, അതു" എന്താകുന്നു എന്നു് അറിയുന്നുവോ? എന്നും ചോദിച്ചു. ക്രിസ്ത്യാന ഉത്തരമായിട്ടു് "ഈ പഴം ഭക്ഷിക്കത്തക്കതോ വിഷമുള്ളതോ എന്നു് അറിയുന്നില്ല" എന്നു പറഞ്ഞു. അവർ അവളോടു് അതിന്റെ വിവരം എല്ലാം പറഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു (ഉല്പ. 3. 6; റോമ. 7. 24).

പിന്നീടു അവർ ക്രിസ്ത്യാനയെയും ക്രൂട്ടരെയും മറെറാരു മുറിയിൽ കൊണ്ടുപോയി, യാക്കോബു കണ്ട ഗോവണി കാണിച്ചു (ഉല്പ. 28. 12). ആ സമയത്തും ദൈവദൂതർ അതിൽക്രൂടെ കയറുകയും ഇറങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നതു് അവർ കണ്ടു വളരെ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. പിന്നെ അവരെ മറെറാരു മുറിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുവാൻ വീട്ടുകാർ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ യാക്കോബു് അമ്മയോടു് "ഈ അതിശയകരമായ കാഴ്ച തന്നെ കുറച്ചു സമയംകൂടി കാണുവാനായി അല്പം താമസിക്കണമെന്നു് അവരോടു പറയണം" എന്നു് അപേക്ഷിച്ചു. അതിൻവണ്ണം അവർ സമ്മതിച്ചതിനാൽ അവർ അവിടെ നിന്നു് ഈ അത്ഭുതകാഴ്ച കണ്ടു സന്തോഷിച്ചു.

പിന്നീടു അവർ ഇവരെ പൊന്നിൻനാംക്രമം തുക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മറെറാരു മുറിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി ക്രിസ്ത്യാനയോടു "ഇതു തിരശീലയ്ക്കകത്തുള്ള കാഴ്ചകളെ പിടിച്ചുകൊൾവാനും, കൊടുങ്കാറു നിന്റെമേൽ അടിക്കുമ്പോൾ ഉറപ്പായി നിന്നെ നടത്തുവാനും എത്രയും പ്രയോജനമുള്ളതാകയാൽ (എബ്രാ. 6. 19.) ഇതു എടുത്തുകൊൾക" എന്നു പറഞ്ഞു.

അതിന്റെ ശേഷം അബ്രാഹാം തന്റെ മകനായ യിസ്സാക്കിനെ ബലികഴിപ്പാനായി കൊണ്ടുപോയ മലയുടെ മുകളിലേക്കു അവരെ കൊണ്ടുപോയി വിറകും, തീയും, കത്തിയും, പണിത ബലിപീഠവും ഇവക്കു കാണിച്ചു. അവ ഈ നാൾ വരെ അവിടെ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇതു കണ്ടപ്പോൾ അവർ തങ്ങളുടെ പിതാവായ അബ്രാഹാം തന്റെ ദൈവത്തെ സ്നേഹിച്ചതിനും തന്നെ മുഴുവനും വെറുത്തതിനും അളവുണ്ടോ എന്നു പറഞ്ഞു തങ്ങളെത്തന്നേ അനുഗ്രഹിച്ചു.

ആ വീട്ടുകാർ ഈ വകയെല്ലാം സഞ്ചാരികൾക്കു കാണിച്ചതിന്റെ ശേഷം സുബുദ്ധി അവരെ ഭക്ഷണശാലയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. അവിടെ കന്യകമാർ പാടുന്ന രണ്ടു ഗീതവാക്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ അതിൽ കണ്ട സംഗതികൾ എല്ലാം വിശേഷമായ ഒരു പാട്ടായി പാടി.

ഹവ്വാ തിന്ന ഫലം കാട്ടിത്തന്നു—ഞങ്ങൾ
സൂക്ഷ്മസ്ഥരായി നിങ്ങൾ ജീവിപ്പാനായി
യാക്കോബിൻ ഗോവണിയേയും അതിലൂടെ
ദൂതർ നടപ്പതും കണ്ടുവല്ലോ.
നംക്രമൊന്നു സമ്മാനിച്ചഹോ—ഞങ്ങൾ—
ക്കെപ്പോഴും നേർവഴിയിൽ നടപ്പാൻ
ഇവറാൽ സൽക്ഷുരാകാതെ അബ്രാഹാം പോലെ
ജീവബലിയെ അർപ്പിച്ചിടുവിൻ.

ഇങ്ങനെ പാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ വാതിൽ ആരോ മുട്ടുന്നതു കേട്ടു കാവൽക്കാരൻ വാതിൽ തുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ ധൈര്യഹൃദയൻ വാതിൽ നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു; അവൻ അകത്തു വന്നപ്പോൾ അവർക്കുണ്ടായ സന്തോഷം എത്ര മാത്രമായിരുന്നു! എന്തെന്നാൽ അവൻ തങ്ങൾക്കുവേണ്ടി രക്തപ്രിയൻ എന്ന രാക്ഷസനോടു യുദ്ധംചെയ്തു അവനെ കൊന്നതും സിംഹങ്ങളിൽനിന്നു തങ്ങളെ കാത്തുകൊണ്ടതും അപ്പോൾ അവരുടെ ഓർമ്മയിൽ വീണ്ടും വന്നു. പിന്നെ ധൈര്യഹൃദയൻ ക്രിസ്തീനയോടും കരുണയോടും "യാത്രയിൽ ആശ്വാസത്തിനായി നിങ്ങളിൽ ഓരോരുത്തർക്കു ഓരോകുപ്പി വീഞ്ഞും, കുറെ വറുത്ത ധാന്യവും, രണ്ടു മാതളപ്പഴവും, പൈതങ്ങൾക്കു കുറെ അത്തിപ്പഴവും, മുന്തിരിപ്പഴവും എന്റെ യജമാനൻ തന്നയച്ചിരിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു.

അദ്ധ്യായം 12

സഞ്ചാരികൾ ഭംഗി എന്ന രാജധാനി വിട്ടു പുറപ്പെട്ടതു്.

അതിന്റെ ശേഷം അവർ പുറപ്പെട്ടു: സുബുദ്ധിയും, ഭക്തിയും അവരോടുകൂടെ കുറെ വഴി ദൂരം പോയി. അവർ പടിവാതിൽക്കൽ വന്നപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി കാവല്ക്കാരനോടു "വല്ലവരും ഈയിടെ ഇതിലെ കടന്നുപോകയുണ്ടായോ?" എന്നു ചോദിച്ചു. അവൻ അതിനുത്തരമായിട്ടു "ആരെയും കാണുകയുണ്ടായില്ല. എങ്കിലും, അല്പം നാൾ മുമ്പു് ഒരാൾ ഇതിലെ കടന്നുപോകുന്നതു കണ്ടു. അവൻ എന്നോടു, നിങ്ങൾ പോകേണ്ടുന്ന വഴിയിൽ ഒരു മോഷണം ഉണ്ടായി എന്നും കള്ളന്മാരെ പിടിക്കുടി എന്നും അവരെ താമസിയാതെ വിസ്തരിച്ചു തൂക്കിക്കളവാൻ പോകുന്നു എന്നും കേട്ടു" എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനിയും കരുണയും കുറഞ്ഞൊന്നു ഭയപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ മത്തായി അവരോടു "ഭയപ്പെടേണ്ടാ, പരാക്രമിയായ ധൈര്യഹൃദയൻ നമ്മോടുകൂടെ ഉള്ള കാലം നമുക്കു യാതൊന്നും ഭയപ്പെടുവാനില്ല" എന്നു പറഞ്ഞു.

പിന്നെ ക്രിസ്ത്യാനി കാവല്ക്കാരനോടു "അങ്ങനേ, ഞങ്ങൾ ഇവിടെ വന്ന നാൾ മുതൽ ഇന്നുവരെ നിങ്ങൾ എനിക്കു ചെയ്ത ഉപകാരങ്ങൾക്കും എന്റെ മക്കളോടു കാണിച്ച സ്നേഹത്തിനും ഞാൻ വളരെ കൃതജ്ഞതയുള്ളവളായിരിക്കുന്നു. അവയ്ക്കു ഞാൻ ഏതു വിധത്തിൽ പ്രത്യുപകാരം ചെയ്യേണ്ടു എന്നു അറിയുന്നില്ല, എങ്കിലും, ഞങ്ങൾക്കു നിങ്ങളോടുള്ള സ്നേഹത്തിനു അടയാളമായി ഈ സമ്മാനം വാങ്ങേണമേ" എന്നു പറഞ്ഞു ഒരു പൊൻനാണയം അവനു കൊടുത്തു. അവൻ അതു സന്തോഷത്തോടെ വാങ്ങി തല കുനിച്ചു വന്ദനം ചെയ്തു അവളോടു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—"നിന്റെ വസ്ത്രങ്ങൾ എപ്പോഴും വെളുത്തവയും, നിന്റെ തലയിൽ എണ്ണ കുറവില്ലാതെയും ഇരിക്കട്ടെ (സഭാ. 9. 9). കരുണയും മരിക്കാതെ ജീവിക്കട്ടെ, അവളുടെ പ്രവൃത്തികളും വർദ്ധിച്ചിരിക്കട്ടെ" (ആവ. 33. 6). പൈതങ്ങളോടും "ബാല്യമോഹങ്ങളെ വിട്ടു ഓടുക; അടക്കവും സുബുദ്ധിയും ഉള്ള കാര്യങ്ങളാൽ ദൈവ

ഭക്തിയെ പിന്തുടർന്നുകൊൾക (2 തിമൊ. 2. 22); അങ്ങനെ നിങ്ങളുടെ മാതാവിന്റെ ഹൃദയത്തെ സന്തോഷിപ്പിക്കയും, സന്മാർഗ്ഗശീലമുള്ളവരാൽ സ്തുതിക്കപ്പെടുവാൻ ഇടവരുത്തുകയും ചെയ്യുവിൻ" എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇങ്ങനെ അവർ കാവൽക്കാരനു വന്ദനം പറഞ്ഞു യാത്രയായി ഒരു കുന്നിൻമുകളിൽ എത്തിയതായി ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടു.

അപ്പോൾ ഭക്തി പെട്ടെന്നു "ഹാ! ഞാൻ ക്രിസ്തീനയ്ക്കും കുട്ടികൾക്കും സമ്മാനിപ്പാൻ വിചാരിച്ചതു അവർക്കു കൊടുപ്പാൻ മറന്നുപോയല്ലൊ. ആകയാൽ ഞാൻ ഓടിപ്പോയി അതെടുത്തു കൊണ്ടുവരട്ടെ" എന്നു പറഞ്ഞു ഓടിച്ചെന്നു അതു എടുത്തു കൊണ്ടു വന്നു. എന്നാൽ അവൾ പോയസമയം തന്റെ വലത്തുവശത്തു കുറെ ദൂരത്തുള്ള ഒരു വൃക്ഷക്കൂട്ടത്തിൽനിന്നു താഴെ കാണുന്ന പാട്ടു് ആരോ വളരെ ഉച്ചത്തിൽ പാടുന്നതു ക്രിസ്തീനാ കേട്ടു.

എൻ ജീവകാലം മുഴുവൻ
നീ ദയ നന്നായി കാണിച്ചു
എൻ വാസസ്ഥലം ഇനിമേൽ
നിൻ വീടു ആകുന്നീരുക.

വീണ്ടും അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചപ്പോൾ മറെറാരു വാക്യം കൂടെ കേട്ടു.

എന്തെന്നാൽ ദൈവമാം കർത്തൻ
നല്ലോൻ കാരുണ്യശാലിയാം
തന്റെ സത്യം എന്നേക്കും
യുഗാന്തരത്തോളം നില്പതു'.

അപ്പോൾ ക്രിസ്തീന സുബുദ്ധിയോടു "ഈ ഇമ്പകരമായ പാട്ടു പാടുന്നതു ആരാകുന്നു?" എന്നു ചോദിച്ചു. അതിനു അവൾ ഉത്തരമായിട്ടു "അതു ഞങ്ങളുടെ ഈ നാട്ടിലെ പക്ഷികളത്രെ. വസന്തകാലത്തിൽ പുഷ്പങ്ങളുണ്ടാകയും സൂര്യൻ മനോഹരമായി പ്രകാശിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ആ പക്ഷികൾ സാധാരണയായി പാടുന്നു. ഞങ്ങൾ അവയെ പിടിച്ചു ഇണക്കുക പതിവുണ്ടു്. വ്യസനസമയത്തു അവർ

നല്ല സഖികളാകുന്നു. അവയുടെ ഈ മനോഹരമായ പാട്ടുകൾ നിമിത്തം മനുഷ്യർ വൃക്ഷക്കൂട്ടങ്ങളിലും ഏകാന്ത സ്ഥലങ്ങളിലും അവയെ കേൾപ്പാൻ പോയി പാക്കാറുണ്ടു്" എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതിനിടയിൽ ഭക്തി സമ്മാനവുംകൊണ്ടു തിരിച്ചുവന്നു. "ക്രിസ്ത്യാനയേ, നോക്കുക, നിങ്ങൾ വീട്ടിൽ കണ്ടിട്ടുള്ളവ ഒന്നും മറക്കാതിരിപ്പാൻ നിന്റെ അറിവിനും ആശ്വാസത്തിനും സഹായിക്കുന്ന ഒരു വസ്തു ഇതാ, ഞാൻ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു അതവൾക്കു കൊടുത്തു.

അദ്ധ്യായം 13

വിനയതാഴ്വര കടക്കുന്നതു്

പിന്നെ അവർ വിനയം എന്ന താഴ്വരയിലേക്കു ഇറങ്ങിത്തുടങ്ങി. കുന്നു കിഴക്കാംതൂക്കും വഴി വഴുവഴുപ്പുമുള്ളതും ആയിരുന്നതിനാൽ അവർ വളരെ സൂക്ഷിച്ചു ഇറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഭക്തി ക്രിസ്ത്യാനയോടു് "ഇവിടെവെച്ചാകുന്നു നിന്റെ ഭർത്താവായ ക്രിസ്ത്യാനി അപ്പൊല്ലോൻ എന്ന ഭയങ്കരപിശാചിനെ കണ്ടു അവനുമായി യുദ്ധം ചെയ്തതു്. ഇതു നീ കേട്ടിരിക്കുമല്ലോ. അതുകയാൽ ധൈര്യമുള്ളവളായിരിക്കു. ധൈര്യഹൃദയൻ നിങ്ങൾക്കു സഹായിയായിരിക്കുന്നാൽവരെയും നിങ്ങൾക്കു യാതൊന്നും ഭയപ്പെട്ടുവാനില്ല" എന്നു പറഞ്ഞു സഞ്ചാരികളെ കാവൽക്കാരനെ ഏല്പിച്ചു സ്വഭവനത്തിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോരികയും സഞ്ചാരികൾ മുന്നോട്ടു പോകയും ചെയ്തു.

പിന്നെ ധൈര്യഹൃദയൻ സഞ്ചാരികളെ നോക്കി അവരോടു് "നമുക്കു് ഈ താഴ്വരയെക്കുറിച്ചു യാതൊന്നും ഭയപ്പെട്ടുവാനില്ല, ഇവിടെ ഓരോരുത്തക്കു സംഭവിക്കുന്ന അപകടങ്ങൾ സ്വന്ത കുറ്റത്താലല്ലാതെ വേറൊന്നുകൊണ്ടുമായിരുന്നില്ല ; ക്രിസ്ത്യാനിക്കു തന്നേയും ഇവിടെവെച്ചു അപ്പൊല്ലോനെ കാണുവാനും അവനോടു യുദ്ധം ചെയ്വാനും ഇടയായതു ഈ കുന്നിറങ്ങുമ്പോൾ ഉണ്ടായ വഴുതലുകളാൽ ആയിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഈ കുന്നിറങ്ങുമ്പോൾ കാൽ തെറ്റുന്നവർക്കു യുദ്ധമുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതു നിശ്ചയം. അതു ഹേതുവായി ഈ സ്ഥല

ത്തിനു് ഒരു ഭൂഷ്പേർ നടപ്പായിരിക്കുന്നു. ഒരു സ്ഥലത്തു വച്ചു് ഒരാൾക്കു വല്ല അപകടവും നേരിട്ടാൽ അവിടെ ഒരു പിശാചുള്ളതിനാലത്രെ അപ്രകാരം സംഭവിച്ചതു് എന്നു് അറിവില്ലാത്ത ജനങ്ങൾ സാധാരണ പറഞ്ഞു വരിക പതിവാണല്ലൊ. എന്നാൽ അങ്ങനെ വരുന്നതു സ്ഥലത്തിന്റെ ദോഷമല്ല, സ്വന്ത ദോഷമത്രെ. ഈ വിനയതാഴ്വര മറ്റു മൈതാനങ്ങളെപ്പോലെ തന്നേ നല്ല ഫലവത്തായതാണു്. നാം ഈ പ്രദേശം സൂക്ഷിച്ചാൽ, ക്രിസ്ത്യാനിക്കു് ആ ആപത്തു നേരിടുവാൻ കാരണമെന്തെന്നു നമുക്കു് അറിയാറാകും" എന്നു പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ യാക്കോബു് എന്ന ബാലകൻ ക്രിസ്തീനയോടു് "അമ്മേ, അതാ അവിടെ ഒരു തൂണു്. അതിന്മേൽ എന്തോ എഴുതിയിരിക്കുന്നതുപോലെ കാണുന്നതിനാൽ അതെന്താകുന്നു എന്നു നമുക്കു ചെന്നു നോക്കാം" എന്നു പറഞ്ഞു. അവർ അവിടെ ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനിക്കു ഇവിടെ വരുംമുമ്പു ഉണ്ടായ വഴക്കുകളും വന്നശേഷം നേരിട്ട യുദ്ധവും പിന്നാലെ വരുന്നവക്കു് നല്ല പാഠമായി ഭവിക്കട്ടെ എന്നു അതിന്മേൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. ഉടനെ അവരുടെ കാവൽക്കാരൻ ക്രിസ്തീനയോടു് "ക്രിസ്ത്യാനിക്കു് ഇവിടെ വെച്ചുണ്ടായ ആപത്തിന്റെ കാരണം നിങ്ങൾക്കു അറിവാൻ സംഗതിയാകും എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞതു് ഒത്തില്ലയോ? മറ്റനേകം സംഭവിച്ചതിനേക്കാൾ അധികമൊന്നും ക്രിസ്ത്യാനിക്കു് ഇവിടെവച്ചു ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഈ കുന്നു് ഇറങ്ങുന്നതിനെക്കാൾ കയറുന്നതിനാണു് എളുപ്പം. ഇപ്രകാരമുള്ള കുന്നുകൾ വളരെ അപൂർവ്വമത്രെ. ആ ധീരനായ മനുഷ്യൻ തന്റെ ശത്രുവിന്മേൽ ജയംപ്രാപിച്ചശേഷം ഇപ്പോൾ സ്വസ്ഥത അനുഭവിക്കുന്ന നാമും പരീക്ഷിക്കപ്പെടുമ്പോൾ അവനേക്കാൾ കുറവുള്ളവരായി കാണപ്പെടാതെ ഇരിപ്പാൻ അത്യുന്നതനായവൻ സഹായിക്കുമാറാകട്ടെ.

"ഇനി നമുക്കു വിനയതാഴ്വരയെക്കുറിച്ചു കുറഞ്ഞൊന്നു വിചാരിക്കാം:—ഇതിനോടടുത്ത പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇതു നല്ലതും ഫലവത്തും ആയ ഒരു സ്ഥലം എങ്ങുമില്ല. നിങ്ങൾ കാണുന്നപ്രകാരം ഇതു വളരെ ഫലപുഷ്ടിയും പച്ചയുമായ ഒരു മൈ

താനമാകുന്നു. നാം ഇപ്പോൾ ഇവിടെ വന്നതുപോലെ ഇതി നെക്കുറിച്ചു യാതൊന്നും മുമ്പു് കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു സഞ്ചാരി ഒരു വസന്തകാലത്തിൽ ഇവിടെ വരുവാനും ഇവിടെയുള്ള കാഴ്ചകൾ കാണുവാനും സംഗതി വരുന്നു എങ്കിൽ, ഇതു മനോ

ആട്ടിടയച്ചെറുക്കൻ പാട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഹരമായ ഒരു സ്ഥലമോ, അല്ലയോ എന്നു് അറിയും. ഈ താഴ്വര എത്ര പച്ചയായും ലിലിപുഷ്പങ്ങളാൽ അലങ്കരി ക്കപ്പെട്ടവയായും ഇരിക്കുന്നു (ഉത്ത. 2. 1). അദ്ധ്വാനികളായ പലർക്കും ഇവിടെ വസ്തുക്കൾ ഉള്ളതായി എനിക്കറിയാം. എന്തെന്നാൽ ദൈവം അഹങ്കാരികളോടു് എതിർത്തു നില്ക്കയും

വിനയമുള്ളവർക്കു കൃപ നല്കുകയും ചെയ്യുന്നുവല്ലോ (യാക്കോ. 4. 6 ; 1പത്രൊ. 5. 5). ഹാ ഇതെത്ര ഫലപുഷ്ടിയുള്ള ഭൂമി! സമൃദ്ധിയായ വിളവു ഇവിടെയുണ്ടാകുന്നു. അനേകം സഞ്ചാരികൾ തങ്ങളുടെ പിതാവിന്റെ ഭവനത്തിൽ ചെന്നെത്തുന്നതുവരെ മലയും കുന്നും കയറി ഇറങ്ങി കഷ്ടപ്പെടാതിരിപ്പാനായി വഴി മുഴുവനും ഇപ്രകാരമുള്ള മൈതാനത്തിൽകൂടി ആയിരുന്നാൽ കൊള്ളാമായിരുന്നു എന്നു അഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. എങ്കിലും നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട വഴിതന്നെ വഴി ; അതു തെറ്റിയാൽ നാശം നിശ്ചയം."

ഇങ്ങനെ അവർ ഓരോന്നു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു നടന്നു പോകുമ്പോൾ കുറെ ദൂരത്തു് ഒരു ബാലൻ തന്റെ പിതാവിന്റെ ആടുകളെ മേയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. അവൻ ജീർണ്ണവസ്ത്രം ധരിച്ചു കാഴ്ചയിൽ ഭിക്ഷക്കാരനെപ്പോലെ ഇരുന്നിരുന്നു, എങ്കിലും അവന്റെ മുഖം മഹാസന്തോഷവും ശോഭയും ഉള്ളതായിരുന്നു. അവൻ ഒരു കല്ലിന്മേൽ ഇരുന്നു പാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതു കേട്ടു ധൈര്യഹൃദയൻ സഞ്ചാരികളോടു് "അതാ ആ ബാലൻ പാടുന്നതു കേൾക്ക" എന്നു പറഞ്ഞു. അവർ ശ്രദ്ധിച്ചപ്പോൾ ആ പാട്ടു് അവർ നല്ലതുപോലെ കേട്ടു. അതു് ഇപ്രകാരമായിരുന്നു.

൧ മൈതാനത്തിൽ നില്പവനു വീഴുമെന്നു പേടിയില്ല
താഴ്മവസ്ത്രം ധരിച്ചോനു ഡംഭമില്ലഹോ
താഴ്മശീലം ഉള്ളവരെ എന്നുന്നേക്കും വാനനാഥൻ
ചെമ്മെ നിത്യം പാർപ്പിച്ചീടും ഇല്ല സാശയമിതിനു.

൨ കർത്തനേ നിൻ കരുണയാൽ തന്നീടും നന്മകൾക്കായി ഞാൻ
നിത്യവും സന്തുഷ്ടിയോടെ സ്തോത്രം ചെയ്യുന്നേൻ
എന്നുടെ മരണംവരെ സന്തുഷ്ടനായി ഈ അടിയാൻ
നാൾ കഴിപ്പാൻ വേണ്ട കൃപ നിത്യവും നല്കുക നാഥാ.

൩ വാനരാജ്യത്തേക്കു യാത്രചെയ്യും പരദേശികർക്കു
പൂർണ്ണത ഇല്ലൊന്നിലുമെ കാത്തുനോക്കിയാൽ
ഈ വനമാകും ഭൂമിയിൽ സല്ലഭോഗം കൈക്കൊണ്ട പിൻ
നിത്യഭാഗ്യം സ്വർലോകത്തിൽ കൈക്കൊള്ളുന്നതത്രെ യോഗ്യം.

ഇതു കേട്ടു കാവൽക്കാരൻ അവരോടു് "നിങ്ങളതു കേട്ടുവോ? അവൻ തന്റെ ജീവിതം സന്തോഷത്തോടെ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നു എന്നുള്ളതിനു വല്ല സംശയവുമുണ്ടോ? രക്താംബരം

ധരിച്ചു മോടിയായി നടക്കുന്നവർക്ക് ഇല്ലാത്തതായ സന്തുഷ്ടി എന്ന ദിവ്യധനം, ഇവന്റെ ഹൃദയത്തിലിരിക്കുന്നു—അവന്റെ കായ്യം വിട്ട്, നമ്മൾ പറഞ്ഞുവന്ന സംഗതിയെക്കുറിച്ചു തന്നേ നമുക്കു വീണ്ടും സംസാരിക്കാം. ഈ താഴ്വരയിൽ ആയിരുന്ന നമ്മുടെ കർത്താവു തന്റെ ഭവനം മുമ്പ് പണിതതു്. ഇവിടെ താമസിക്കുന്നതിലും, ഇവിടത്തെ കാറ്റു വളരെ മനോഹരമായിട്ടുള്ളതാകയാൽ ഇവിടെ നടന്നു് ആശ്വസിക്കുന്നതിലും താൻ വളരെ സന്തോഷമുള്ളവനായിരുന്നു. വിശേഷിച്ചു് ഒരു മനുഷ്യൻ ഇവിടെ വന്നാൽ അവനു തന്റെ ആയുഷ്കാലം മുഴുവനും നേരിടാവുന്ന പ്രയാസങ്ങളിൽനിന്നും കഷ്ടതകളിൽനിന്നും സ്വസ്ഥതയും മനോസുഖവും പ്രാപിച്ചു കാലം കഴിക്കാവുന്നതാകുന്നു. ഈ സ്ഥലം ഒഴിച്ചു മറെവിടെ താമസിച്ചാലും അവനു വളരെ വ്യസനങ്ങളും വിചാരങ്ങളും ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല. സീയോൻ പട്ടണത്തിലേക്കുള്ള സഞ്ചാരികൾ അല്ലാതെ ആരും ഈ വഴിയെ പോകുമാറില്ല. ക്രിസ്ത്യാനിക്കു ഇവിടെവച്ചു അപ്പൊല്ലോയോനെ കാണ്മാനും അവനോടു യുദ്ധം ചെയ്വാനും സംഗതി വന്നു എങ്കിലും, അനേകംപേർ ഇവിടെവച്ചു പണ്ടു ദൈവഭൃത്തന്മാരെയും (ഹോശേ. 12. 4, 5), വിലയേറിയ മുത്തുകളും (മത്താ. 13. 46), ജീവന്റെ വചനങ്ങളും (സദൃ. 8. 35), കാണ്മാൻ ഇടയായിട്ടുണ്ടു്. നമ്മുടെ കർത്താവു മുമ്പു തന്റെ വാസസ്ഥലം ഇവിടെ പണിതിരുന്നു എന്നും ഇവിടെ സഞ്ചരിക്കുന്നതു തനിക്കു വളരെ സന്തോഷമായിരുന്നു എന്നും ഞാൻ പറഞ്ഞുവല്ലോ. അതു മാത്രമല്ല, ഈ സ്ഥലത്തു വന്നു അതു പരിശോധിക്കുന്നവർക്ക് ഒരു വർഷാന്തര ആദായം താൻ എപ്പെട്ടെത്തുകയും നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട സമയങ്ങളിൽ അയതിൽ നിന്നെടുത്തു തങ്ങളുടെ സഞ്ചാരച്ചെലവു നടത്തുവാനും മോക്ഷയാത്രയ്ക്ക് അവനെ അധികം ഉത്സാഹിപ്പിപ്പാനും വേണ്ടിയ ചട്ടംകെട്ടുകൾ ചെയ്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്."

ഇങ്ങനെ അവർ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു പോകുമ്പോൾ ശമുവേൽ എന്ന പൈതൽ ധൈര്യഹൃദയനോടു് "ഈ താഴ്വരയിൽവെച്ചു് എന്റെ അപ്പനും അപ്പൊല്ലോയോനും തമ്മിൽ യുദ്ധം ചെയ്തുവല്ലോ. അതു് ഈ വലിയ താഴ്വരയുടെ ഏ

തു ഭാഗത്തുവച്ചായിരുന്നു എന്നു കാണിച്ചുതരണമേ" എന്നു് അപേക്ഷിച്ചു. ധൈര്യഹൃദയൻ ഉത്തരമായിട്ടു "അയ്യോ നമ്മുടെ മുമ്പാകെ അപചയായി കാണുന്ന മറവി എന്ന മൈതാനത്തിന്റെ അപ്പുറത്തുള്ള ഒരു ഇടുക്കുവഴിയിൽവച്ചായിരുന്നു. സഞ്ചാരികൾക്കു് എപ്പോഴെങ്കിലും ഇവിടെവച്ചു് അപത്തു നേരിട്ടുന്നതായാൽ അതു് അപാത്രരായ തങ്ങൾക്കു ദൈവം തന്റെ സൌജന്യകൃപയാൽ നല്കുന്ന ഉപകാരങ്ങളെ മറക്കുന്നതിനാൽ ആകുന്നു എന്നു് ഓർക്കേണ്ടതാവശ്യം. വിശേഷിച്ചു്, നാം ആ സ്ഥലത്തു ചെല്ലുമ്പോൾ ആ കഠിനപ്പാറയിനെ തെളിയിക്കുന്ന സാക്ഷ്യങ്ങൾ കാണാതിരിക്കയില്ല എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ കരുണ അവരോടു "എന്റെ ഈ യാത്രയിൽ മറ്റുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ ഞാൻ അനുഭവിച്ച സുഖംപോലെതന്നെ ഇവിടെയും എനിക്കു വളരെ സുഖം കാണുന്നു. രഥങ്ങളുടെ ഓട്ടത്തിന്റെ ശബ്ദവും ചക്രങ്ങളുടെ ആരവവും ഇല്ലാതുള്ള ഇതുപോലെയുള്ള സ്ഥലത്തു താമസിപ്പാൻ അത്രേ എന്റെ ആഗ്രഹം. ഇവിടെവച്ചു ഏവനും, താൻ ആരാകുന്നു, എവിടെനിന്നു വന്നു, ഇതുവരെ ചെയ്തതു് എന്തു്? രാജാവു് എന്തിനായിട്ടു തന്നെ വിളിച്ചു? എന്നീ സംഗതികളെക്കുറിച്ചു സാവകാശത്തോടെ ചിന്തിപ്പാൻ നല്ല സൌകര്യമുണ്ടു്. ഇവിടെ അപ്രകാരമുള്ളവർക്കു തങ്ങളുടെ കണ്ണുകൾ ഹെഷ്ബോനിലെ മത്സ്യത്തടാകങ്ങൾ പോലെയാകുന്നതുവരെ ധ്യാനിപ്പാനും ഹൃദയത്തെ തകർപ്പാനും ആത്മാവിനെ വ്യസനിപ്പിപ്പാനും (ഉത്ത. 7. 4) ബാഖായുടെ താഴ്വരയാകുന്ന ഇതിൽ കൂടി ശരിയായി പോകുന്നവർക്കു് ഇതിനെ കിണറാക്കുവാനും ഇവിടെ താമസിക്കുന്നവരുടെമേൽ ദൈവം സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു അയയ്ക്കുന്ന മഴയാൽ കുളങ്ങളെ നിറെപ്പാനും (സങ്കീ. 84. 5—7) കഴിയും. ഈ സ്ഥലത്തുവെച്ചാകുന്നു രാജാവു തന്റെ ദാസർക്കു മുന്തിരിത്തോട്ടം ദാനമായി കൊടുക്കുന്നതു്. ആ തോട്ടങ്ങളിൽ കൂടി പോകുന്നവർക്കും അപ്പോസ്തോലനാൽ മുറിവേല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടും സ്വാത്മം പാടി പോയ ക്രിസ്ത്യാനിയെപ്പോലെ പാടി ആനന്ദിച്ചു പോകുവാൻ സംഗതി ആകയും ചെയ്യും" (ഹോശേ. 2. 15).

ധൈര്യം:—അതേ, നീ പറഞ്ഞതു് ഏറ്റവും പരമാർത്ഥം തന്നേ. ഞാൻ ഇതുവഴി പലപ്പോഴും യാത്രചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇവിടത്തെപ്പോലെ സുഖം എനിക്കു വേറെ എങ്ങും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഈ വഴിയെ ഞാൻ അനേകായിരം സഞ്ചാരികളെ കൊണ്ടുപോയിട്ടു്. അവരും ഇതു സമ്മതിച്ചതായി അറിവുണ്ടു്. നമ്മുടെ രാജാവു തന്നെയും "സാധുവായും നേരുള്ള ആത്മാവുള്ളവനായും എന്റെ വചനത്തിങ്കൽ വിറയ്ക്കുന്നവനായുമുള്ള ഈ മനുഷ്യനെ ഞാൻ നോക്കും" എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു (യെശ. 66. 2).

ഇങ്ങനെ സംസാരിച്ചു് അവർ മുൻ പറഞ്ഞ പോക്കളത്തിൽ വന്ന ഉടനെ ധൈര്യഹൃദയൻ അവരോടു "ആ സ്ഥലം ഇതാകുന്നു, ഇവിടെ നിന്നുകൊണ്ടായിരുന്നു ക്രിസ്ത്യാനി യുദ്ധം ചെയ്തതു്. അവിടെനിന്നായിരുന്ന അപ്പൊല്യോൻ ക്രിസ്ത്യാനിയുടെമേൽ പാഞ്ഞടുത്തതു്. യുദ്ധത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ കാണുമെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ? ക്രിസ്ത്യാനിയേ, അതാ ആ കല്ലുകളിൽ ഇന്നുവരെ കാണപ്പെടുന്ന രക്തം നിന്റെ ഭർത്താവിന്റെ മുറിവുകളിൽനിന്നു തെറിച്ചതാകുന്നു. അങ്ങുമിങ്ങും ചിതറിക്കിടക്കുന്നതായി ആ കാണുന്നവ അപ്പൊല്യോന്റെ ഒടിഞ്ഞ അമ്പുകളുടെ ചീളുകളാകുന്നു. താഴെ താണുന്ന ആ സ്ഥലങ്ങൾ അവരിരുവരും തമ്മിൽ ഉരുട്ടിപ്പിടിച്ച സമയം അവരുടെ ചവിട്ടുകളാൽ കല്ലെല്ലാം പൊടിഞ്ഞു താണതാണു്. ക്രിസ്ത്യാനി ഒടുവിൽ അപ്പൊല്യോനെ വെട്ടിയവെട്ടു് അമ്പോ എത്ര ശക്തിയായിരുന്നു! കഥകളിൽ യുദ്ധത്തിനു കീർത്തിപ്പെട്ടവനായ ഹെർക്കുലീസു് എന്ന യുദ്ധവീരൻ എത്ര പരാക്രമത്തോടു യുദ്ധം ചെയ്യുമോ അപ്രകാരം തന്നേ ഈ ധീരനായ ക്രിസ്ത്യാനിയും യുദ്ധം ചെയ്തു അപ്പൊല്യോനെ തോല്പിച്ചുകളഞ്ഞു; അവനും തോറ്റ ഉടനെ അതാ നമ്മുടെ മുമ്പാകെ ഇരിക്കുന്ന ആ മരണനിഴൽ താഴ്വരയിലേക്കു പറന്നുപോയി ഒളിച്ചുകളഞ്ഞു. ആ സ്ഥലത്തേക്കു നാം താമസിയാതെ ചെന്നെത്തും; നോക്കുക! അതാ ആ നില്ക്കുന്ന സ്തംഭത്തിന്മേൽ ഈ യുദ്ധവിവരമെല്ലാം യുഗാന്തംവരെ ഓർക്കപ്പെടുവാൻ തക്കവണ്ണം കൊത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. ആ ജ്ഞാപകസ്തംഭം തങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ വഴിയോരത്തിൽ നിർത്തപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ അവർ അടുത്തുചെന്നു് അതു വായിച്ചു; അതിൽ:

ഇവിടെവെച്ചു പണ്ടു് എത്രയും കഠോരമാം
യുദ്ധമൊന്നുണ്ടായി രണ്ടു വീരന്മാർ തമ്മിലഹോ
സത്യവാൻ ക്രിസ്ത്യാനിയും ദുഷ്ടനാം അപ്പൊല്യോനും
അന്യോന്യം ജയത്തിന്നായി സാഹസം ചെയ്തുരവർ
അത്മീകായുധവർഗ്ഗധാരിയാം ക്രിസ്ത്യാനി താൻ
ആത്മനിൻ ശത്രുവായ വിശ്വാചെ പായിപ്പിച്ചാർ
ഇതിനെ എല്ലുവർക്കും ഓർപ്പിപ്പാനായിട്ടത്രെ
ഈ സ്തംഭം പണിചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതോർക്ക.

എന്നു എഴുതിയിരുന്നു.

അദ്ധ്യായം 14

മരണതാഴ്വര കടന്നതു്

ഇങ്ങനെ അവർ നടന്നു മരണനിഴലിൻതാഴ്വരയുടെ അതിർത്തിയിലേക്കു വന്നു. ഇതു് അവർ കടന്ന താഴ്വരയെക്കാൾ വളരെ വലിയതും അനേകർ സാക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നപ്രകാരം അനേക ദോഷങ്ങളാൽ നിറഞ്ഞതുമായിരുന്നു. എന്നാൽ അപ്പോൾ പകൽസമയമായിരുന്നതുകൊണ്ടും ധൈര്യഹൃദയൻ അവർക്കു സഹായിയായി കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടും അധികം ആപത്തുകൂടാതെ അതു കടപ്പാൻ അവർക്കു സംഗതിയായി. എങ്കിലും അവർ അതുവഴി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ മരിപ്പാറായി കിടക്കുന്നവരുടെ നെടുവീർപ്പുകളും ഞരക്കങ്ങളും അതിവേദനപ്പെടുന്നവരുടെ നിലവിളികളും കേൾക്കയാൽ പൈതങ്ങൾ പേടിച്ചു വിറയ്ക്കയും സ്ത്രീകളുടെ മുഖങ്ങൾ വിളറി രക്തമില്ലാതാകയും ചെയ്തു. അതു കണ്ടു് അവരുടെ സഹായി അവരോടു "നിങ്ങൾ യാതൊന്നുകൊണ്ടും ഭയപ്പെടേണ്ടാ" എന്നു പറഞ്ഞു് അവരെ ധൈര്യപ്പെടുത്തി. അവർ കുറഞ്ഞൊന്നു മുമ്പോട്ടു നടന്നപ്പോൾ തങ്ങൾ ചവിട്ടുന്ന സ്ഥലമെല്ലാം ഇളകുകയും താഴെനിന്നു സപ്പുങ്ങളുടേതുപോലെയുള്ള ചീറൽ കേൾക്കയും ചെയ്തു. എങ്കിലും യാതൊന്നിനെയും കണ്ടില്ല. പൈതങ്ങളോ ക്ഷീണിച്ചു "ഈ ദുർഘടസ്ഥലം തീരാറായില്ലയൊ?" എന്നു പറഞ്ഞു. അവരുടെ സഹായി അവരോടു "കുഞ്ഞുങ്ങളേ, ധീരന്മാരായിരിപ്പിൻ, ഭയപ്പെടുകയും അരുതു്. എന്തെന്നാൽ ഈ സ്ഥലം മുഴുവനും കണികളും കുടുക്കുകളുംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞതാകുന്നു. അതുകയാൽ സൂക്ഷിച്ചു കാൽ വച്ചുകൊള്ളേ

ണമെന്നു പറഞ്ഞു. ഇവിടെ അവർ നന്നാ പ്രയാസപ്പെട്ടു നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കയിൽ പെട്ടന്നു യാക്കോബ് എന്ന പൈതലിനു ഒരു സുഖക്കേടുണ്ടായി. ഉടനെ അവന്റെ അമ്മ വ്യാഖ്യാനി കൊടുത്തയച്ച വീഞ്ഞിൽനിന്നു് അസാരം എടുത്തു. അതിൽ സാമർത്ഥ്യം എന്ന വൈദ്യൻ ക്രിസ്തുരക്ഷത്തിൽ ഉണ്ടാക്കിയ ഗുളികയിൽ മൂന്നെണ്ണം ഉരച്ചുകൊടുത്തു. അതിനാൽ അവനു സുഖമായി. പിന്നെ അവർ താഴ്വരയുടെ നടുവിൽ വന്നു. അപ്പോൾ ക്രിസ്തീന പേടിച്ചും വിറച്ചുംകൊണ്ടു് "അയ്യോ ഇതാ ഒരു ഭയങ്കരജന്തു നമ്മുടെ നേരെ വരുന്നേ! ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു ജന്തുവിനെ ഞാൻ ഇതേവരെ കണ്ടിട്ടില്ല" എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ യോസേഫ് അവളോടു് "അമ്മേ, അതിന്റെ രൂപം ഏതുവിധമാകുന്നു?" എന്നു ചോദിച്ചു. അതിനു് അവൾ ഉത്തരമായിട്ടു "കണ്ടാൽ പേടിക്കത്തക്ക മഹാവിരൂപമായ ഒരു ജന്തു; ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ള യാതൊന്നിനെയും അതിനോടു തുല്യപ്പെടുത്തുവാൻ വഹിയാ; അതു ദൂരത്താകുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവരുടെ സഹായി അവരോടു "നിങ്ങളിൽ പേടിയുള്ളവർ എന്റെ അടുക്കൽ വന്നു നിൽക്കട്ടെ" എന്നു പറഞ്ഞു. അ ദ്രോഹാത്മാവോ അടുത്തടുത്തു വന്നപ്പോൾ ധൈര്യഹൃദയൻ തന്നോടു് എതിർപ്പാൻ ഒരുങ്ങുന്നു എന്നു കണ്ടുപേടിച്ചു മണ്ടിക്കളഞ്ഞു. അങ്ങനെ, പിശാചിനോടു് എതിർത്തുനിൽക്ക; എന്നാൽ അവൻ നിങ്ങളിൽനിന്നു് ഓടിപ്പോകും എന്നുള്ളതു് ഓർത്തു സന്തോഷിച്ചുകൊണ്ടു് കുറച്ചു നടന്നു ചെന്നപ്പോൾ കരുണ പിൻതിരിഞ്ഞു നോക്കി, ഉടനെ സിംഹത്തെപോലെ ഒരു ഭയങ്കര ജന്തു ബദ്ധപ്പെട്ടു് അവരുടെ പിന്നാലെ ചാഞ്ഞുവരുന്നതു് അവൾ കണ്ടു. അതിന്റെ ഗർജ്ജനത്താൽ ആ സ്ഥലമെല്ലാം വിറയ്ക്കയും സഹായിയുടെ ഹൃദയം ഒഴികെ ശേഷം എല്ലാവരുടെയും ഹൃദയങ്ങൾ നടുങ്ങുകയും ചെയ്തു. ധൈര്യഹൃദയൻ അതിവേഗത്തിൽ അവരെ എല്ലാവരെയും മുമ്പിലാക്കി അവരുടെ പിമ്പായി നടന്നു. ഈ ജന്തുവോ ധൈര്യഹൃദയൻ അതിനോടു് എതിർത്തു പോർ ചെയ്യുമെന്നു കണ്ടു ഭയങ്കരമായി അലറിക്കൊണ്ടു പൊയ്ക്കളഞ്ഞു; പിന്നെ കണ്ടതുമില്ല. പിന്നീടു ധൈര്യഹൃദയൻ മുമ്പും അവർ പിമ്പുമായി, ആ വഴിയുടെ മദ്ധ്യേ വിലങ്ങെ കിടക്കുന്ന ഒരു കുഴിയുടെ അടുക്കൽ വന്നു. അതു കടപ്പാൻ തുടങ്ങും

മുമ്പ് വലിയ മൂടലും അന്ധകാരവും അവരുടെമേൽ വീണതി നാൽ വഴി കാണാതെ ആയി. സഞ്ചാരികൾ തമ്മിൽ ത മ്മിൽ, "അയ്യോ ഇനി നാം എന്തു വേണ്ടു!" എന്നു നിലവി ളിച്ചു. അപ്പോൾ അവരുടെ സഹായി അവരോടു "ഭയപ്പെ ടേണ്ടാ, ഇതിന്റെ അവസാനവും എന്താകുമെന്നു നമുക്കു കാ ണാം" എന്നു പറഞ്ഞു. വഴി കണ്ടുകൂടായ്കയാൽ അവർ അവി ടെത്തന്നേ അനങ്ങാതെ നിന്നു. അപ്പോൾ ശത്രുഗണം ശ ക്തിയോടെ സമീപിച്ചുവരുന്നതുപോലെയുള്ള ശബ്ദം കേൾക്ക യും അന്ധകാരക്കുഴിയിൽനിന്നു് അഗ്നിയും പുകയും ഭീകരമാ യി പൊങ്ങിവരുന്നതു കാണുകയും ചെയ്തു.

അപ്പോൾ ക്രിസ്തീന കരുണയോടു് "എന്റെ പാവപ്പെ ട്ട ഭർത്താവു സഹിച്ച കഷ്ടങ്ങളെല്ലാം ഇപ്പോൾ എനിക്കു മന സ്സിലാകുന്നു. ഈ സ്ഥലത്തെക്കുറിച്ചു പലരിൽനിന്നും ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്, എങ്കിലും ഇപ്പോൾ മാത്രമേ ഇവിടെ വരുവാനും ഇതു കാണ്മാനും എനിക്കു സംഗതി ആയുള്ളു. അയ്യോ! ഏകു നായിട്ടാണല്ലോ ആ സാധു പാതിരാത്രിയിൽ ഈ സ്ഥലം കടന്നതു്. ശത്രുക്കളോ അവനെ കഷ്ണങ്ങളായി ചീന്തിക്കള വാൻ എത്ര പ്രയാസപ്പെട്ടു! അനേകർ ഈ സ്ഥലത്തെപ്പറ്റി ഓരോന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ആക്കും ഇവിടെ വന്നല്ലാ തെ ഇതിനെക്കുറിച്ചു സൂക്ഷ്മമായി യാതൊന്നും അറിവാൻ പാടുള്ളതല്ല. "ഹൃദയം സ്വന്തദുഃഖത്തെ അറിയുന്നു" (സദ്യ. 14. 10). ഇതിൽക്കൂടി കടക്കുന്നതു മഹാഭയങ്കരം ആകുന്നു സംശയമില്ല.

ധൈര്യം:—ഇതിൽക്കൂടി കടക്കുന്നതു്, ആഴമുള്ള വെള്ള ത്തിൽ ചെയ്യുന്ന അദ്ധ്വാനം പോലെയും, അഗാധത്തിലേക്കു് ഇറങ്ങുന്നതുപോലെയും, സമുദ്രത്തിന്റെ അടിയിൽ പാർക്കു ന്നതുപോലെയും, പർവ്വതങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനങ്ങളിലേക്കു ഇറങ്ങു ന്നതുപോലെയും ആകുന്നു. നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി യോ, ഭൂമിനമ്മെ അടച്ചു സാക്ഷാകളാൽ ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന തുപോലെ ഇരിക്കുന്നു എങ്കിലും വെളിച്ചംകൂടാതെ ഇരുട്ടിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നവർ യഹോവയുടെ നാമത്തിൽ ആശ്രയിക്കയും തങ്ങളുടെ ദൈവത്തിൽ ഉറപ്പായി നിൽക്കയും ചെയ്യട്ടെ. ഞാ നോ, ഞാൻ പലപ്രാവശ്യവും ഇതിനെ കടന്നുപോകയും ഇതി

നേക്കാൾ അധികപ്രയാസത്തിൽ അകപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ഇതാ ഇതുവരെയും ജീവനോടിരിക്കുന്നു. അതു എന്റെ മിടുക്കും സാമർത്ഥ്യവും കൊണ്ടെന്നു ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ പുകഴ്ത്തുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ എന്നാൽതന്നേ യാതൊ

മരണനിഴലിൻ താഴ്വരകടക്കുന്നു

ന്നും ചെയ്വാൻ എനിക്കു കഴിയുന്നതല്ല നിശ്ചയം. അതുകയാൽ തക്കസമയത്തു വേണ്ടുന്ന കൃപ ലഭിപ്പാനായിട്ടു നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിപ്പാൻ ശക്തനായവങ്കൽനിന്നു വെളിച്ചം

കിട്ടുവാൻ നമുക്ക പ്രാർത്ഥിക്കാം. അതിനാൽ നമുക്ക് ഈ ഇരുളിനെ മാത്രമല്ല, നരകത്തിലെ സകല പിശാചുക്കളെ കൂടെ ഓടിപ്പാൻ കഴിവുണ്ടാകും എന്ന പറഞ്ഞു.

അതുപോലെ അവർ ഉറക്കെ പ്രാർത്ഥിച്ചപ്പോൾ ദൈവം അവക്ക് ഉടനെ വെളിച്ചവും വിടുതലും നല്കി. അതിനാൽ വഴിയിലെ വിരുദ്ധങ്ങളും തങ്ങൾക്ക തടസ്സമായിരുന്ന കുഴിയും ഇല്ലാതായി വന്ന എങ്കിലും, അവർ താഴ്വര മുഴുവനും കടന്ന തീർന്നിട്ടില്ലായ്കയാൽ അവർ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഉർഗ്രന്ധവും നാറ്റവും അവക്കുണ്ടായി. അപ്പോൾ കരുണ ക്രിസ്ത്യാനയോട്ട് ഈ സ്ഥലം ഇടുക്കുവാതിൽ, വ്യാഖ്യാനിയുടെ ഭവനം, നാം ഒടുവിൽ താമസിച്ച സുന്ദരഭവനം ഇവകളെപ്പോലെ സന്തോഷമായിട്ടുള്ളതല്ല എന്ന പറഞ്ഞു. അതു കേട്ട പൈതങ്ങളിൽ ഒരുവൻ ഉത്തരമായിട്ട് "ഈ സ്ഥലത്തു പാർക്കുന്നതുപോലെ പ്രയാസം ഇതിലെ കടന്ന പോകുന്നതിനില്ലല്ലോ. എങ്കിലും ഞാനും ചെന്നെത്തുവാനുള്ള സ്ഥലത്തേക്കുള്ള വഴി ഇതിൽക്കൂടി ആയിരിക്കുന്നതിന്റെ കാരണം നമ്മുടെ നിത്യഭവനം മഹാഇമ്പമുള്ളതാക്കിത്തീർപ്പാൻ ആകുന്ന എന്ന് എനിക്ക തോന്നുന്നു" എന്ന പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ട് അവരുടെ സഹായി അവനോട് "ശമൂവേലേ, നീ ഒരു കൊച്ചുമിടുക്കൻ, ഒരു പുരുഷനെപ്പോലെ ബുദ്ധിപൂർവ്വം ഉത്തരം പറഞ്ഞുവല്ലോ" എന്ന പറഞ്ഞു. അതിന് അവൻ ഉത്തരമായിട്ട് "എനിക്ക ഈ വല്ലാത്ത സ്ഥലം കടപ്പാൻ സംഗതി വരുന്നതായാൽ വെളിച്ചവും നല്ല പാതയും ഇതുവരെയും വിലമതിച്ചതിനേക്കാൾ അധികമായി വിലമതിക്കും" എന്ന പറഞ്ഞു.

സഹായി:—സംശയിക്കേണ്ടാ, നാം താമസിയാതെ ഇതു കടന്നതീരും എന്ന പറഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ അവർ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, യോസേഫ്, "ഹാ! എപ്പോൾ ഈ താഴ്വര തീരുമോ, അറിയുന്നില്ല" എന്ന പറഞ്ഞു.

സഹാ:—കൂട്ടരേ, സൂക്ഷിച്ചു നടക്കണം. എന്തെന്നാൽ കണികളിൽക്കൂടെ ആകുന്ന നാം ഇനി നടപ്പാൻ പോകുന്നതു".

ഇതു കേട്ട് അവർ വളരെ സൂക്ഷിച്ചുനടന്ന കണികളുടെ ഉപദ്രവത്താൽ നന്നാ ബുദ്ധിമുട്ടി എങ്കിലും പ്രയാസത്തോ

ടെ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ തങ്ങളുടെ ഇടത്തുഭാഗത്തു ഒരാൾ കണിയിൽപെട്ടു കുടുങ്ങി ഒരു കുഴിയിൽ വീണു ദേഹം മുഴുവൻ മുള്ളുകളാലും മറ്റും കീറി കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. അവരുടെ സഹായി അവരോടു് "ആ കിടക്കുന്നതു് ഈ താഴ്വരയിൽക്കൂടെ യാത്ര ചെയ്ത നിർവ്വിചാരി എന്നവൻ ആകുന്നു. അവൻ ഇവിടെ വളരെ നാളായി ഇങ്ങനെ കിടക്കുന്നു. അവനോടുകൂടെ ആ സമയത്തു സൂക്ഷ്മം എന്നൊരുവനും ഉണ്ടായിരുന്നു; അവൻ എങ്ങിനെയോ തപ്പി രക്ഷപ്പെട്ടു. അനേകമായിരങ്ങൾ ഈ സ്ഥലത്തുവച്ചു കൊല്ലപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്; എന്നിട്ടും സഞ്ചാരികൾ വിചാരമില്ലാത്തവരായി യാതൊരു സഹായിയെയും ക്ലേശാതെ ഇതിലെ കടന്നുപോകുവാൻ ശ്രമിക്കയും ഒടുവിൽ നശിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ആ പാവപ്പെട്ട ക്രിസ്ത്യാനി ഇവിടെവച്ചു നശിക്കാഞ്ഞതിന്റെ കാരണം അവനിൽ ദൈവത്തിനു പ്രിയം ഉണ്ടായിരുന്നതിനാലും അവനു ഒരു നല്ല ഹൃദയം ഉണ്ടായിരുന്നതിനാലും അല്ലാതെ മറ്റൊന്നിനാലുമല്ല."

അദ്ധ്യായം 15

സംഹാരകൻ എന്ന മല്ലനെ കൊന്നതു്

ഇങ്ങനെ അവർ ആ താഴ്വരയുടെ അറ്റത്തു് എത്താറായപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി മുമ്പു കണ്ട ഒരു ഗുഹയിൽനിന്നു് അനേകം യൌവ്വനക്കാരെ ഉസ്കത്താൽ നേവ്ഴിയിൽനിന്നു തെറിച്ചവനായ സംഹാരകൻ എന്ന പേരുള്ള ഒരു മല്ലൻ പുറത്തുവന്നു. ധൈര്യഹൃദയനെ കണ്ടു് അവനോടു സംഹാരകൻ 'എടാ ധൈര്യഹൃദയാ, ഈ തൊഴിൽ അരുതു് എന്നു് എത്ര പ്രാവശ്യം ഞാൻ നിന്നെ വിലക്കിയിട്ടുണ്ടു്' എന്നു മഹാ ഉഗ്രതയോടെ ചോദിച്ചു.

ധൈര്യ:—നീ ഈ പറയുന്നതു ഏതു പ്രവൃത്തിയെക്കുറിച്ചാണു്? മനസ്സിലാകുന്നില്ലല്ലോ.

സംഹാ:—ഏതു പ്രവൃത്തിയാണെന്നോ? നിനക്കു തന്നെ അറിഞ്ഞുകൂടേ? ഇനി നീ ഈ തൊഴിൽ ചെയ്യാതിരിക്കു

ത്തക്ക സ്ഥിതിയിൽ നിന്നെ ഞാൻ അക്കിത്തീക്കുന്നുണ്ടു് എന്നു പറഞ്ഞു യുദ്ധത്തിനടുത്തു.

അപ്പോൾ ധൈര്യഹൃദയൻ അവനോടു് "യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിനു മുമ്പിൽ കാരണം അറിയേണ്ടതു് ആവശ്യമാണല്ലോ" എന്നു പറഞ്ഞു. (ഈ മല്ലന്റെ വേഷവും വരവും കണ്ടിട്ടു സ്ത്രീകളും കുഞ്ഞുങ്ങളും വല്ലാതെ ഭ്രമിച്ചുപോയി).

സംഹാ:—നിന്റെ ഈ പ്രവൃത്തിയെപ്പാലെ നാണം കെട്ട തൊഴിൽ ഭൂമിയിൽ ഏതുള്ളു?

ധൈര്യ:—എടോ, കള്ളി പറയാതിരിക്കുക; കായ്മും വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ പറയൂ, കേൾക്കട്ടെ.

സംഹാ:—എന്റെ യജമാനന്റെ രാജ്യത്തുനിന്നു സ്ത്രീകളെയും കുഞ്ഞുങ്ങളെയും കട്ടു് അന്യരാജ്യത്തക്കു കൊണ്ടുപോയി എന്റെ യജമാനന്റെ രാജ്യത്തെ ക്ഷയിപ്പിപ്പാൻ ശ്രമിക്കുന്ന കള്ളനല്ലേ നീ?

ധൈര്യ:—ഞാൻ അത്യുന്നതനായ ദൈവത്തിന്റെ ഭൃത്യനാകുന്നു. എന്റെ പ്രവൃത്തിയോ പാപികളെ അവരുടെ പാപത്തെക്കുറിച്ചു ബോധം വരുത്തി അനുതാപത്തിങ്കലേക്കു നടത്തുകയാകുന്നു. അങ്ങനെ പുരുഷന്മാരെയും സ്ത്രീകളെയും അന്ധകാരത്തിൽനിന്നു വെളിച്ചത്തിലേക്കും സാത്താന്റെ ശക്തിയിൽനിന്നു ദൈവത്തിങ്കലേക്കും നടത്തുവാൻ എന്നാൽ കഴിയുന്നതെല്ലാം ചെയ്യേണമെന്നു എന്റെ യജമാനൻ എന്നോടു കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇതാകുന്നുവോ എന്റെ തെറ്റു്? ഇതിനായിട്ടാണോ നീ യുദ്ധത്തിനു വരുന്നതു്? അങ്ങനെയാകുന്നു എങ്കിൽ നമുക്കു അരങ്ങേ നോക്കുകതന്നെ.

ഇത്രയും പറഞ്ഞിട്ടു ധൈര്യഹൃദയൻ യുദ്ധത്തിനൊരുങ്ങി.

രാക്ഷസൻ തന്റെ ഗദയോട്ടക്രൂടെ അടുത്തു. ധൈര്യഹൃദയനും തന്റെ വാളുരി ധീരതയോടെ അവനെ എതിർത്തു. എന്നാൽ മല്ലൻ ധൈര്യഹൃദയന്റെ കാൽ ഒടിവാൻ തക്കവണ്ണം അവന്റെ മുട്ടിന്മേൽ ഒരടി കൊടുത്തു. അതു കണ്ടു സ്ത്രീകളും കുഞ്ഞുങ്ങളും വാവിട്ടു നിലവിളിച്ചു. ധൈര്യഹൃദയനോ തക്കം നോക്കി മല്ലന്റെ കൈക്കു് ഒരു വെട്ടു വെട്ടി മുറിവേ

ല്ലിച്ചു. പിന്നെ ഏകദേശം ഒരു മണിക്കൂറോളം അവരിരുവരും ഘോരമായി യുദ്ധം ചെയ്തു. മല്ലന്റെ കോപത്താൽ അവന്റെ മൂക്കിൽനിന്നു പുക ശക്തിയോടെ പുറപ്പെട്ടു. അനന്തരം അവരിരുവരും പിൻവാങ്ങി കുറച്ചുനേരം ഇരുന്നു തളർത്തീർത്തു. ആ സമയമൊക്കെയും ധൈര്യഹൃദയൻ പ്രാർത്ഥിക്കയും സ്ത്രീകളും കുഞ്ഞുങ്ങളും യുദ്ധാവസാനംവരെ നിലവിളിക്കയും അത്രെ ചെയ്തതു്. ക്ഷീണം മാറിയശേഷം അവർ വീണ്ടും യുദ്ധത്തിനാരംഭിച്ചു. ധൈര്യഹൃദയന്റെ ഒരു വെട്ടുകൊണ്ടു മല്ലൻ നിലത്തു വീണശേഷം രണ്ടാമത്തതുകൊണ്ടു അവനെ ഒടുക്കിക്കളവാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ മല്ലൻ അവനോടു "നില്ക്കട്ടെ, എന്റെ ഈ ക്ഷീണം മാറുംവരെ ക്ഷമിക്കേണമെന്നു ഞാൻ നിന്നോടു അപേക്ഷിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. ധൈര്യഹൃദയൻ അവന്റെ അപേക്ഷപ്രകാരം സമ്മതിച്ചു. തളർച്ചമാറി യുദ്ധം തുടങ്ങിയപ്പോൾ മല്ലൻ ധൈര്യഹൃദന്റെ നെറുക രണ്ടായി പിളരുവാൻ തക്കവണ്ണം ഒരടി അടിച്ചതു ദൈവകൃപയാൽ അല്പം തെറ്റി. ധൈര്യഹൃദയനും അവന്റെ കുടലുകൾ തുറിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം ഉദരത്തിൽ ഒന്നു കുത്തി. കുത്തുകൊണ്ടു മല്ലൻ വീണു ഗദയും കയ്യിൽനിന്നു തെറിച്ചു. ഉടനെ ധൈര്യഹൃദയൻ ഒരു വെട്ടിനാൽ അവന്റെ തലയറുത്തു. ഇതു കണ്ടു സ്ത്രീകളും കുഞ്ഞുങ്ങളും സന്തോഷിച്ചു ധൈര്യഹൃദയനെ പുകഴ്ത്തുകയും അവനെ സഹായിച്ച ദൈവത്തിനു സ്തോത്രം ചെയ്കയും ചെയ്തു. പിന്നെ അവർ ഒരു തൂണു നാട്ടി മല്ലന്റെ തല അതിന്മേൽ നിർത്തി താഴെ കാൺംപ്രകാരം അതിന്മേൽ എഴുതി.

> "ഈ തലയുടെ ഉടമസ്ഥൻ സഞ്ചാരികൾക്കു വിരോധിയും അവരിൽ അനേകരെ ഉപദ്രവിച്ചവനും ആകുന്നു. എന്നാൽ ധൈര്യഹൃദയമാകുന്ന ഞാൻ സഞ്ചാരികളെ നടത്തിക്കൊണ്ടു വരുമ്പോൾ ഇവൻ വന്നു ഏതുകയാൽ അവനെ കൊന്നു സഞ്ചാരികൾക്കു സ്വസ്ഥതയെ വരുത്തിയിരിക്കുന്നു."

പിന്നീടു് അവൻ മുൻപായി നടന്നു സഞ്ചാരികളുടെ ആശ്വാസത്തിനായി ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തു ചെന്നു ചേർന്നു. ഇവിടെ വെച്ചായിരുന്നു ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ സഹോദരനായ വിശ്വാസിയെ കണ്ടതു്. അവിടെ അവർ തങ്ങളുടെ ശത്രുവായ സംഹാരമല്ലനെ ജയിച്ചു സന്തോഷത്തി

നായി ഭക്ഷിച്ചുകൂടിച്ച് ആനന്ദിച്ച് അവിടെ ഇരിക്കുമ്പോൾ, ഇപ്രകാരം അവർ സംഭാഷണമാരംഭിച്ചു.

ക്രിസ്റ്റീന:—(ധൈര്യത്തോടെ) അങ്ങനെ, യുദ്ധത്തിൽ വല്ല ദോഷവും നിങ്ങൾക്കു പറ്റിയോ?

ധൈര്യ:—അല്പം ചില മുറിവുകൾ എന്റെ ദേഹത്തിൽ പറ്റിയിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ആയതു എന്റെ യജമാനനോടും നിങ്ങളോടും ഉള്ള സ്നേഹത്തിനു് ഇഹത്തിൽ ഒരു അടയാളവും പരത്തിൽ എന്റെ യജമാനന്റെ കൃപയാൽ എനിക്കു കിട്ടുവാനിരിക്കുന്ന പ്രതിഫലത്തിനു് ഒരു അച്ചാരവും അത്രേ.

ക്രിസ്റ്റീന:—അവൻ തന്റെ ഗദയോടുകൂടെ നിങ്ങളുടെ നേരെ പാഞ്ഞു വന്നപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു പേടി തോന്നിയില്ലയോ?

ധൈര്യ:—സ്വശക്തിയിൽ ആശ്രയിക്കാതെ സ്വശക്തനിൽ ആശ്രയം വെക്കേണ്ടതു് എന്റെ മുറയാകയാൽ അതിൻ വണ്ണം പ്രവർത്തിച്ച എനിക്കു ഭയമുണ്ടാകുന്നതെങ്ങനെ?

ക്രിസ്റ്റീന:—അവന്റെ അടിയാൽ നിങ്ങൾ വീണപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ വിചാരം എന്തായിരുന്നു?

ധൈര്യ:—എന്റെ യജമാനനും ഇതിൻവണ്ണം ഒരിക്കൽ അല്പമൊരു തോൽവി ഉണ്ടായി എങ്കിലും ഒടുവിൽ ജയിച്ചു തോൽപ്പു ധ്യാനിക്കയായിരുന്നു.

ഇതു കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന മത്തായി അവരോടു "നിങ്ങൾ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സമയം ഞാനും ഓരോന്നു ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. ദൈവം നമ്മെ ആ താഴ്വരയിൽനിന്നും ഈ ക്രൂരശത്രുവിന്റെ കയ്യിൽനിന്നും വിടുവിച്ചതിനാൽ താൻ എത്ര നല്ലവൻ ആണു്. ദൈവം നമ്മോടു് ഇപ്പോൾ ഈ സ്ഥലത്തു വെച്ചും കാണിച്ചിട്ടുള്ള തന്റെ ആർദ്രകരുണയെ മാത്രം ഓർത്താൽ നമുക്കു വല്ലകാലത്തും തന്നെക്കുറിച്ചു സംശയിപ്പാൻ വഴിയുണ്ടോ?

അദ്ധ്യായം 16

പരമാത്മാ എന്ന സഞ്ചാരിയെ കണ്ടത്

പിന്നെ അവർ യാത്ര ചെയ്തു പോകയിൽ വഴിയരികെ ഒരു വലിയ കരുവേലകവൃക്ഷവും അതിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഉറങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന ഒരു സഞ്ചാരിയെയും കണ്ടു. അവന്റെ വസ്ത്രവും, വടിയും, അരക്കെട്ടും, ഒരു സഞ്ചാരിക്കുള്ളതാകയാൽ ധൈര്യഹൃദയൻ അവനെ ഉണർത്തി. അപ്പോൾ കിഴവനായ ആ സഞ്ചാരി ബദ്ധപ്പെട്ടെഴുന്നേറ്റു കണ്ണു തിരുമ്മി തുറന്നുകൊണ്ടു അവരോടു "നിങ്ങൾ ആരു" എന്താണു കാര്യം? എന്തു സംഗതിക്കായിട്ടാണു ഇവിടെ വന്നതു? എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ധൈര്യഹൃദയൻ സാവധാനത്തിൽ അവനോടു 'സ്നേഹിതാ കോപപ്പെടേണ്ടാ, ഞങ്ങൾ ശത്രുക്കളല്ല, സ്നേഹിതരത്രെ' എന്നുത്തരം പറഞ്ഞു. എന്നിട്ടും ആ കിഴവൻ കാൽ ഉറപ്പിച്ചു യുദ്ധത്തിനുള്ള ഭാവത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു, നിങ്ങൾ ആർ?' എന്നു വീണ്ടും ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ധൈര്യഹൃദയൻ അവനോടു 'എന്റെ പേർ ധൈര്യഹൃദയൻ, സീയോൻ പട്ടണത്തിലേക്കു പോകുന്ന ഈ സഞ്ചാരികൾക്കു സഹായിയായിവന്നിരിക്കുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ പരമാത്മാ എന്നു പേരായ ഈ വയസ്സൻ അവനോടു "എന്റെ ഈ അവിവേകം എന്നോടു ക്ഷമിക്കേണമേ. ഞാൻ നിങ്ങളെ കണ്ടപ്പോൾ അല്പവിശ്വാസിയുടെ പണം കവർന്ന കൂട്ടരാകുന്നു എന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചുപോയി, അതിനാൽ എന്നോടു ക്ഷമിയരുതേ. എന്നാൽ നിങ്ങൾ എല്ലാവരും പരമാത്മാക്കൾ അത്രേ എന്നു ഇപ്പോൾ എനിക്കു ബോധം വരികയാൽ വളരെ സന്തോഷം" എന്നു പറഞ്ഞു.

ധൈര്യ:—ഒരുപക്ഷേ ഞങ്ങൾ ആ കൂട്ടരായിരുന്നു എങ്കിൽ താങ്കൾ എന്തു ചെയ്യുമായിരുന്നു?

പരമാത്മാ:—ഞാൻ എന്തു ചെയ്യുമായിരുന്നുവെന്നോ? സ്വന്ത മനസ്സോടെ കീഴടങ്ങിക്കൊടുത്തല്ലാതെ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയെ ജയിപ്പാൻ ആക്കും കഴിവില്ലാത്തതിനാൽ ജീവൻ പോകുന്നതുവരെ ഞാൻ പോരു ചെയ്യുകയും നിങ്ങൾക്കു എന്നെ ജയിപ്പാൻ കഴിവില്ലാതെ വരികയും ചെയ്യുമായിരുന്നു.

ധൈര്യം :—നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതു് എത്രയും സത്യം തന്നേ. നിങ്ങളുടെ വാക്കിൽനിന്നു നിങ്ങൾ ഒരു സത്യ ക്രിസ്ത്യാനി തന്നേ എന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടു്.

പരമാ :—സത്യസഞ്ചാരം എന്താകുന്നു എന്നു നിനക്കു നല്ല അറിവുണ്ടെന്നു് എനിക്കും മനസ്സിലായി. എന്നാൽ നമ്മെ എളുപ്പത്തിൽ ജയിക്കാമെന്നു അനേകർ തെറ്റായി അഭിപ്രായപ്പെട്ടുന്നു.

ധൈര്യം :—നാം തമ്മിൽ കാണ്മാൻ ഇടയായതിൽ എനിക്കു അത്യന്തം സന്തോഷമുണ്ടു്. എന്നാൽ ദയയുണ്ടായി നിങ്ങളുടെ ഊരും പേരും എന്താകുന്നു എന്നു പറയേണമേ.

പരമാ :—എന്റെ പേരെന്താണെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. ജന്മദേശത്തിന്റെ പേരോ മൂഢപട്ടണമെന്നാകുന്നു. അതു നാശപട്ടണത്തിൽനിന്നു നാലു ഇലികൾക്കു തെക്കാകുന്നു.

ധൈര്യം :—ഹോ! ഹോ! മൂഢപട്ടണക്കാരനോ? എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ പേർ എനിക്കു അറിവുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നു. പേർ വ്യർത്ഥനായ പരമാർത്ഥി എന്നല്ലയോ?

പരമാ :—ഇതു കേട്ട ഉടനെ കിഴവൻ ഒന്നു ചുളുങ്ങിക്കൊണ്ടു, പേർ അതു തന്നേ, അതോടു് എന്റെ സ്വഭാവവും ഒത്തുവരുവാൻ പ്രയത്നപ്പെട്ടുന്നു. എന്നാൽ അങ്ങുന്നേ, ഊരും പേരും പറഞ്ഞതിൽനിന്നു പേരു മനസ്സിലായതു് എങ്ങനെ?

ധൈര്യം .—നിങ്ങളെക്കുറിച്ചു് എന്റെ യജമാനനിൽനിന്നു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഈ ഭൂലോകത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നവയിൽ ഒന്നെങ്കിലും തന്റെ അറിവിൽ നിന്നു തെറ്റിപ്പോകുന്നില്ലല്ലോ. നിങ്ങളുടെ നാടു നാശപട്ടണത്തേക്കാൾ മഹാവഷളായതാണല്ലോ. അപ്രകാരമുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്നു ഒരുത്തനെങ്കിലും സഞ്ചാരിയായി തീരുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു.

പരമാ :—അതു ശരിതന്നേ. എന്തെന്നാൽ ഞങ്ങൾ സൂര്യോഷ്ണത്തിൽനിന്നു വളരെ അകലെ ജീവിക്കുന്നവരാകയാൽ ഉണർച്ചയില്ലാത്തവരും വളരെ തണുത്തവരുമത്രേ. എന്നാലും ഒരുവൻ ഹിമംകൊണ്ടുള്ള ഒരു പർവ്വതത്തിൽ വസിച്ചാലും

നീതിയുടെ സൂര്യൻ അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രകാശിച്ചാൽ അവന്റെ ഉറച്ച ഹൃദയം മെഴുകുപോലെ ഉരുകുമെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. ഇതുപോലെയത്രെ എനിക്കും സംഭവിച്ചതു്.

ധൈര്യം : നിങ്ങൾ പറഞ്ഞ ഈ കാര്യം എത്രയും സത്യമാകുന്നു എന്നു ഞാനും പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഇതിന്റെശേഷം ആ വയസ്സൻ സഞ്ചാരികളെ ഒരു വിശുദ്ധചുംബനം കൊണ്ടു സൽക്കരിച്ചശേഷം അവരുടെ പേരുകളും യാത്രയിൽ ഉണ്ടായ സംഭവങ്ങളും ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ക്രിസ്റ്റീനാ അവനോടു "എന്റെ പേർ അങ്ങയ്ക്കു അറിയാമെന്നു തോന്നുന്നു. നല്ലവനായ ക്രിസ്ത്യാനി എന്റെ ഭർത്താവും ഈ നാലു പേർ എന്റെ മക്കളുമാകുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഇതിങ്കൽ ആ കിഴവനുണ്ടായ സന്തോഷം എത്രമാത്രം! അവൻ സന്തോഷംകൊണ്ടു നൃത്തം ചെയ്കയും ചിരിക്കയും ചെയ്തു. അതിന്റെശേഷം അവൻ അവളെ അനുഗ്രഹിച്ചു. "നിന്റെ ഭർത്താവിനെക്കുറിച്ചും അവന്റെ സഞ്ചാരത്തെയും അവൻ പെട്ട കഷ്ടതകളെക്കുറിച്ചും ഞാൻ കേട്ടിരിക്കുന്നു. അവനെക്കുറിച്ചുള്ള വർത്തമാനം ലോകമെങ്ങും പരന്നിരിക്കുന്നു. അവന്റെ വിശ്വാസവും ധൈര്യവും കഷ്ടതകളും നിഷ്കപടതയും അവന്റെ പേരു നാട്ടിലെങ്ങും പ്രകാശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു." പിന്നെ അവൻ പൈതങ്ങളുടെ പേർ ചോദിച്ചു. മൂത്തവനായ മത്തായിയോടു "നീ സൽപ്രവൃത്തികളിൽ ചുങ്കക്കാരനായ മത്തായിയെപ്പോലെയും, ശമുവേലിനോടു നീ വിശ്വാസിയും പ്രാർത്ഥനയിൽ താല്പര്യക്കാരനുമായ ശമൂവേൽ ദീർഘദർശിയെപ്പോലെയും, യോസേഫിനോടു നീ പൊത്തിഫേറിന്റെ ഭവനത്തിൽ നന്മെക്കു കീർത്തിപ്പെട്ടവനും ദോഷത്തിൽ നിന്നു് ഓടിപ്പോയവനുമായ യോസേഫിനെപ്പോലെയും, യാക്കോബിനോടു നീ ആ നീതിമാനായ യാക്കോബിനെപ്പോലെയും കർത്താവിന്റെ സഹോദരനായ യാക്കോബിനെപ്പോലെയും ആയിത്തീരുമാറാകട്ടെ" എന്നു പറഞ്ഞു. പിന്നെ കരുണ സ്വന്തനാടിനെയും ചാർച്ചക്കാരെയും മറന്നും വിട്ടു ക്രിസ്റ്റീനയെയും മക്കളെയും പിന്തുടർന്നു വിധം വൃദ്ധനോടു പറഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ അവളോടു "നീ നിന്റെ പേരിൻപ്രകാ

രം കരുണാവാരിധിയെ മുഖാമുഖമായി കണ്ട് ആശ്വസിക്കുന്നതുവരെ വഴിയിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന സകല ഉപദ്രവങ്ങളിൽ നിന്നും കരുണയോടു പാലിക്കപ്പെടുകയും നടത്തപ്പെടുകയും ചെയ്യുമാറാകട്ടെ" എന്നു പറഞ്ഞു. ഈ സമയമെല്ലാം അവരുടെ സഹായി കിഴവന്റെ വാക്കുകൾ സന്തോഷംകൊണ്ടു പുഞ്ചിരി തൂകിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

അദ്ധ്യായം 17

ഭയം എന്നവനെ കുറിച്ചുണ്ടായ സംഭാഷണം

അങ്ങനെ അവർ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുമ്പോൾ ധൈര്യഹൃദയൻ ആ വയസ്സനോടു് അവന്റെ നാട്ടിന്റെ സമീപത്തുനിന്നു സഞ്ചാരിയായി തീർന്ന ഭയം എന്നൊരുവനെ അറിയുമോ എന്നു ചോദിച്ചു.

പരമാർത്ഥി :—ഹാ! ഹാ! നല്ലതുപോലെ അറിയും, അവൻ കായ്സാരം ഹൃദയത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള ഒരുവനത്രെ. എങ്കിലും ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ള മനുഷ്യരിൽ അവനെപ്പോലെ ഒരു വിഷമക്കാരനെ ഞാൻ എങ്ങും കണ്ടിട്ടില്ല.

ധൈര്യ :—ഹാ! ശരിതന്നെ. താങ്കളുടെ വാക്കിൽനിന്നു താങ്കൾ അവനെ നന്നായി അറിയുമെന്നു തോന്നുന്നു.

പരമാ :—അറിയുമെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവും വേണ്ടാ ; എന്തെന്നാൽ ഞാൻ അവന്റെ ഉറ്റ ചെങ്ങാതിയുംകൂടെ ആയിരുന്നു. അവന്റെ ആരംഭം മുതൽ അവസാനംവരെ അവനെ ഞാൻ അറിയും. വിശേഷിച്ചും "ഇനിമേൽ നമുക്കു എന്തു വരുമോ" എന്നുള്ള വിചാരം അവന്റെ മനസ്സിൽ ഉദിച്ച നാൾ ഞാൻ അവനോടുകൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു.

ധൈര്യ :—ഞാൻ എന്റെ യജമാനന്റെ വീട്ടിൽനിന്നു മോക്ഷപട്ടണംവരെ അവന്റെ വഴികാട്ടി ആയിരുന്നു.

പരമാ :—എന്നാൽ അവനൊരു വിഷമക്കാരൻ എന്നുകൂടെ അറിഞ്ഞിരിക്കുമല്ലൊ.

ധൈര്യം :— ഓ ! ഓ ! നന്നായി അറിഞ്ഞു. എന്നെപ്പോലെയുള്ള പണക്കാർക്കു പലപ്പോഴും ഈ വക അളുകളെ നടത്തിച്ചുകൊണ്ടുപോകുവാനുള്ള ചുമതല ഏല്പിക്കപ്പെട്ടുക പതിവാകകൊണ്ടു എനിക്കു പരിചയത്താൽ അവനെ ക്ഷമയോടു സഹിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞു.

പരമാ :—അവൻ നിങ്ങളുടെ മേൽനോട്ടത്തിലിരുന്ന കാലത്തു് അവന്റെ നടപടിയും സ്വഭാവവും എങ്ങനെയുള്ളവയായിരുന്നു എന്നു കുറഞ്ഞൊന്നു പറഞ്ഞാൽ കൊള്ളാമായിരുന്നു.

ധൈര്യം :—അവൻ പോകുന്ന സ്ഥലത്തു ചെന്നെത്തുവാൻ കഴിയുമോ എന്നുള്ള ഭയം അവനു നല്ലതുപോലെയുണ്ടായിരുന്നു. വല്ലവനും സംസാരിക്കുന്ന സമയം വല്ലതും ഉറക്കെപ്പറഞ്ഞാൽ അവൻ അതിയായി ഭയപ്പെട്ടും. നിരാശ്രയക്കുഴിയുടെ വക്കിൽ ഒരു മാസം മുഴുവനും അവൻ വ്യസനം പൂണ്ടു കിടന്നുപോൽ. അവൻ യാത്ര പുറപ്പെട്ടതിന്റെ ശേഷം യാത്രയായ പലരും അതിൽക്കൂടെ കടന്നുപോകുന്നതു് അവൻ കാണുകയുണ്ടായി. പലരും അവന്റെ കൈക്കുപിടിച്ചു് "ഞങ്ങളോടുകൂടെ വരിക, ഞങ്ങൾ അക്കരവരെ നിനക്കു സഹായമായിരിക്കാം" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടും അവനു മുമ്പോട്ടു പോകുവാൻ ധൈര്യമോ മനസ്സോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. "മോക്ഷപട്ടണത്തിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ സംഗതിവരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ജീവിച്ചിട്ടു് എന്തു പ്രയോജനം" എന്നു അവൻ പറക പതിവായിരുന്നു. എങ്കിലും ഏറ്റവും ചെറിയ ആപത്തിൽ ഭയപ്പെട്ടു പിന്നോക്കം നിന്നുകളയും. അവൻ പോകുന്ന വഴിയിൽ ആരെങ്കിലും ഒരു തുരുമ്പിട്ടാൽ അതിങ്കൽ ഇടറിവീഴും. നിരാശ്രയക്കുഴിവക്കിൽ ഒരു മാസം കിടന്നശേഷം സൂര്യപ്രകാശം നല്ലവണ്ണം ഉള്ള ഒരു ദിവസം എങ്ങനെയൊ അതു കടന്നു് ഇപ്പുറത്തു വന്നു, എങ്കിലും അതു കടന്നു എന്നുള്ള വിശ്വാസം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു നിരാശ്രയക്കുഴി എപ്പോഴും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു വേണം പറവാൻ. ആയതു അവൻ പോയിടത്തെല്ലാം അവനോടുകൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ അവൻ ആ സ്ഥിതിയിൽ ഇരിക്കുകയില്ലായിരുന്നു. പിന്നെ അവൻ ഈ രാജവഴിയുടെ ആരംഭത്തിൽ നില്ക്കുന്ന ഇടുക്കു വാ

തിൽക്കൽ വന്നു. എങ്കിലും വാതിൽക്കൽ മുട്ടുവാൻ നന്നാ ഭയപ്പെട്ടു വളരെനാൾ അവിടെ നിന്നിരുന്നു. വാതിൽ തുറക്കപ്പെട്ടുമ്പോൾ ഒക്കെയും അകത്തേക്കു പ്രവേശിപ്പാൻ താൻ യോഗ്യനല്ല എന്നു പറഞ്ഞു തനിക്കു പിമ്പായി വന്നവർ ഉൾപ്രവേശിക്കേണ്ടതിന്നു വഴി മാറിക്കൊടുത്തു വന്നു. അങ്ങനെ അവനു പിമ്പായി വന്നവർ അകത്തേക്കു കടക്കുകയും അവൻ പുറത്തു നിന്നുകളകയും ചെയ്തു. വാതിലിൻ മുമ്പിൽ ഈ സാധു ഭയപ്പെട്ടും വിറച്ചും നില്ക്കുന്നതു കരിങ്കല്ലുപോലെ കഠിനഹൃദയമുള്ളവൻ പോലും കണ്ടാൽ മനസ്സലിയാതെ ഇരിക്കുകയില്ല. അവൻ അകത്തേക്കു കടക്കയോ പിന്നോക്കം തിരിച്ചുപോകയോ ഒന്നും ചെയ്തയില്ല. ഇങ്ങനെ വളരെനാൾ കഴിഞ്ഞശേഷം ഒരു ദിവസം വാതിൽക്കൽ തുങ്ങികിടന്നിരുന്ന ചുറ്റിക പിടിച്ചു പയ്യെ ഒന്നു രണ്ടു മുട്ടി. അപ്പോൾ കാവൽക്കാരൻ വന്നു വാതിൽ തുറന്നു. ഉടനെ അവൻ ഭയപ്പെട്ടു പയ്യെപ്പയ്യെ പിന്നോക്കം മാറി. കാവൽക്കാരനോ അവന്റെ പിന്നാലെ ചെന്നു, "ഹേ! വിറച്ചും പരിഭ്രമിച്ചും നില്ക്കുന്നവനേ, നിനക്കു എന്തു വേണം?" എന്നു ചോദിച്ചു. ഉടനെ അവൻ ബോധം കെട്ടു വീണു. ഇതു കണ്ടു കാവൽക്കാരൻ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു അവനോടു "നിനക്കു സമാധാനം, അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട പുരുഷാ, എഴുന്നേറ്റു അകത്തേക്കു വരിക, എന്തെന്നാൽ നിനക്കായല്ലോ വാതിൽ തുറക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു" എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവൻ പയ്യെ എഴുന്നേറ്റു വിറച്ചുകൊണ്ടു അകത്തേക്കു കടന്നു ചെന്നപ്പോൾ അവിടെയുള്ളവരുടെ മുഖത്തു നോക്കുവാൻപോലും അവനു ലജ്ജയായിരുന്നു. പിന്നെ കുറെ നാൾ അവിടെ താമസിച്ചു അവിടത്തെ സൽക്കാരം അനുഭവിച്ചശേഷം അവൻ പോകേണ്ടുന്ന വഴി അവർ അവനു കാട്ടിക്കൊടുത്തു. അവൻ അവിടെനിന്നും യാത്ര തുടർന്നു. അവൻ ഞങ്ങളുടെ വീട്ടുവരെ വന്നു" അവിടെയും അവൻ ഇടുക്കുവാതിൽക്കൽ ചെയ്തതുപോലെതന്നെ വാതിൽക്കൽ മുട്ടുവാൻ ഭയപ്പെട്ടു വാതിൽക്കൽ വിളിക്കുന്നതിനു മുൻപു വളരെ നേരം അതു തണുപ്പിൽ കിടന്നു. എങ്കിലും തിരിച്ചുപോയില്ല. അതു നാളുകളിൽ രാത്രി ദീർഘമുള്ളതും വളരെ തണുപ്പുള്ളതും ആയിരുന്നതിനാൽ ആ സാധുവായ മനുഷ്യനു വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. അ-

വനെ അവിടെ കൈക്കൊണ്ടു അവിടത്തെ സന്തോഷങ്ങളിൽ പങ്കാളിയാക്കുവാനും ക്ഷീണഹൃദയനാകയാൽ വഴിയിൽ സഹായത്തിനു ധൈര്യപ്പെടുവാനും ബലവാനുമായ ഒരുവനെ കൂട്ടായി അയപ്പാനുംവേണ്ടി എന്റെ യജമാനന്റെ പേക്കു ഒരു എഴുത്തു അവന്റെ പക്കൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാറെയും വാതിൽക്കൽ മുട്ടുവാൻ ധൈര്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അകയാൽ ആ സാധു വളരെ നാൾ അവിടെ പട്ടിണിയായി കിടന്നിരുന്നു. അവൻ അവിടെ കിടക്കുമ്പോൾതന്നേ പലരും വാതിലിൽ മുട്ടി അകത്തു പ്രവേശിക്കയുണ്ടായി. അതു കണ്ടിട്ടും അവനു ധൈര്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒടുവിൽ ഒരു ദിവസം ഞാൻ കിളിവാതിലിൽക്കൂടി നോക്കിയപ്പോൾ ആരോ ഒരുവൻ വാതിൽക്കലേക്കു വരികയും മടങ്ങിപ്പോകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കണ്ടു് അടുക്കൽ ചെന്നു "ഹേ മനുഷ്യാ, നീ ആരു്?" എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ആ സാധുവിന്റെ കണ്ണു രണ്ടും നിറഞ്ഞു. അവന്റെ ആവശ്യം അറികയാൽ വീട്ടിലുള്ളവരോടും ഒടുവിൽ യജമാനനോടും വിവരം ബോധിപ്പിച്ചു. ഉടനെ അവനെ അകത്തേക്കു കൊണ്ടുവരുവാൻ യജമാനൻ കല്പിച്ചു. എന്നാൽ അവനെ അകത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകുവാൻ ഞാൻ പെട്ട പാടു് അല്പമല്ല; എങ്കിലും വളരെ സാഹസത്തിനുശേഷം അകത്തേക്കു കടന്നു. എന്റെ യജമാനനോ, അവനോടു്, അത്ഭുതസ്നേഹം കാണിച്ചു. തന്റെ ഭക്ഷണമേശയിൽനിന്നു ചില രുചികരമായ പദാർത്ഥങ്ങളെടുത്തു് അവനു കൊടുത്തു അവനെക്കൊണ്ടു ഭക്ഷിപ്പിച്ചുപോന്നു. പിന്നീടു യജമാനനുള്ള എഴുത്തു കൊടുത്തു. അതു വായിച്ചശേഷം, അവനു വേണ്ടുന്ന സഹായം എല്ലാം ചെയ്തുകൊടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞു. അവിടെ താമസിച്ച കുറച്ചു നാളുകളിൽ അവനു കുറെ ധൈര്യവും ആശ്വാസവും ഉണ്ടായിരുന്നു; എന്തെന്നാൽ എന്റെ യജമാനൻ ക്ഷീണരോടു വളരെ സ്നേഹമായി പെരുമാറുക്കവണ്ണം ഏറ്റവും ദയവുള്ളവനാകുന്നു. അങ്ങനെ അവൻ പെരുമാറുകയാലത്രെ ഈ ധൈര്യം അവനുണ്ടാകുവാൻ സംഗതിയായതു്. അവിടത്തെ കാഴ്ചകളെല്ലാം കണ്ടശേഷം യാത്രയാകാറായപ്പോൾ എന്റെ യജമാനൻ ക്രിസ്ത്യാനിക്കു കൊടുത്തതുപോലെ ഒരു കുപ്പി വീഞ്ഞും തിന്മാൻ വേണ്ടുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളും അവനു കൊടുത്തു എന്നെ സ

ഹായിയായിട്ടും അയച്ചു. അങ്ങനെ ഞങ്ങൾ യാത്രയായി, ഞാൻ മുൻപും അവൻ പിൻപുമായി നടന്നു. അവനോ, ഏറെയൊന്നും സംസാരിക്കാതെ ദീർഘശ്വാസം മാത്രം ക്രൂടെക്രൂടെ ഉറക്കെ വിട്ടുപോന്നു. ഞങ്ങൾ ആ മൂന്നു കള്ളന്മാരെ തൂക്കിയ സ്ഥലത്തെത്തിയപ്പോൾ അവൻ "എന്റെ അവസാനവും ഇതുപോലെ ആയേക്കുമോ എന്നു സംശയിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. കുന്നും കല്ലറയും കണ്ടപ്പോൾ മാത്രമേ അവന്റെ മുഖത്തു അല്പം സന്തോഷമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അവിടെ മാത്രം ആ കാഴ്ച നോക്കി കാണ്മാൻ കുറേനേരം നില്ക്കുകയും അതിന്റെശേഷം കുറേ നാളേക്കു സന്തോഷമുള്ളവനായിരിക്കയും ചെയ്തു. വൈഷമ്യക്കുന്നു കയറുവാൻ വടി ആവശ്യപ്പെട്ടുകയോ, സിംഹങ്ങളെ കണ്ടപ്പോൾ ഭയപ്പെട്ടുകയോ ചെയ്തില്ല. കാരണം അവന്റെ ഭയം അവസാനത്തിൽ താൻ കൈക്കൊള്ളപ്പെട്ടുമോ എന്നായിരുന്നതിനാൽ ഈ വക കാഴ്ചകളെ അവൻ ഒട്ടും ഭയപ്പെട്ടില്ല. അവിടെനിന്നു സുന്ദരഭവനത്തിലേക്കു അവനെ കൊണ്ടുപോയി; എന്നാൽ അകത്തു കയറുവാൻ എനിക്കുണ്ടായ പ്രയാസം ചെറുതല്ലായ്തു. എങ്കിലും അകത്തു കയറി അവിടത്തെ കന്യകമാരുമായി സഖിത്വം ഉണ്ടാക്കി; എങ്കിലും അവരോടു സംസാരിപ്പാൻ അവനു വളരെ ലജ്ജയുണ്ടായിരുന്നു. ഏകനായിരിക്കുന്നതു് അവനു് അധികം സന്തോഷമായിരുന്നു, എങ്കിലും സൽസംഭാഷണങ്ങൾ അവനു വളരെ ഇമ്പമായിരുന്നു. അപ്രകാരമുള്ള സംഭാഷണസമയത്തു അവൻ നേരെ വരാതെ മറഞ്ഞുനിന്നു കേൾക്കുകപതിവായിരുന്നു. പൂരാതനവസ്തുക്കളെ കാണ്മാനും അവയെക്കുറിച്ചു ചിന്തിപ്പാനും അവനു വളരെ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ അവൻ എന്നോടു ഞാൻ ആദ്യം പ്രവേശിച്ച ഇടുക്കുവാതിലും വ്യാഖ്യാനിയുടെ ഭവനവും ആയിരുന്നു എനിക്കു സാക്ഷാൽ സന്തോഷങ്ങൾ ആയിരുന്നതു എന്നു പയ്യെ പറയുകയുണ്ടായി. തനിക്കു വല്ലതും ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ ചോദിക്കുന്ന കാര്യം തന്നെ അവനു വളരെ വ്യസനമായിരുന്നു. പിന്നെ ഞങ്ങൾ കുന്നിൽനിന്നു വിനയതാഴ്വരയിലേക്കിറങ്ങി നടന്നു തുടങ്ങിയപ്പോൾ അവനു അസാധാരണമായ സന്തോഷമുണ്ടായിരുന്നു. അതു സന്തോഷം ആ താഴ്വരയിൽക്കൂടി നടന്നിട്ടുള്ള ആൾക്കും ഞാൻ ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ല. അവൻ

എന്തു ഹീനനായാലും അവസാനമായി സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കുള്ള പ്രവേശനം സമ്പാദ്യമാകേണമെന്നുള്ള ഏകവിചാരമേ അവനുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ആ താഴ്വരസ്ഥരും അവനും തമ്മിൽ നല്ല സഖിത്വം ഉള്ളതുപോലെ എനിക്കു തോന്നി; എന്തെന്നാൽ അവിടെ അവനുണ്ടായ സുഖംപോലെ വേറെ ഒരു സ്ഥലത്തും അവനുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവിടെ അവൻ കിടക്കുകയും ആ നിലത്തെ ആലിംഗനം ചെയ്കയും അവിടെ മുളച്ചു നിന്നിരുന്ന പൂക്കൾ പറിച്ചു ചുംബിക്കയും (വിലാ. 3. 27—29) ദിവസംതോറും അതിരാവിലെ ആ താഴ്വരയിൽ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും നടക്കയും ചെയ്യുവന്നു. എന്നാൽ മരണനിഴലിൻ താഴ്വരയിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവന്റെ ഭാവം എല്ലാം മാറി വളരെ ഭയപരവശനായി എന്തു ചെയ്യേണ്ടു എന്നറിയാതെ നിന്നു. പിന്നോക്കം പോകുവാൻ അവനു മനസ്സുതീരെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ വിചാരം തന്നെ അവനു മഹാവെറുപ്പായിരുന്നു. എങ്കിലോ ഭയംകൊണ്ടു അവൻ മരിക്കുമാറായി തീർന്നു. "അയ്യോ! ഭൂതങ്ങൾ വരുന്നേ! അവ എന്നെ നശിപ്പിക്കുമേ, ക്രൂരികളും പിശാചുക്കളും എന്നെ കടിച്ചുകൊല്ലുവാൻ വരുന്നേ!" എന്നെല്ലാം അവൻ പറഞ്ഞു ക്രൂരക്രൂരമായി വാവിട്ടു നിലവിളിച്ചു. എന്നാൽ കഴിയുന്നതെല്ലാം ചെയ്തിട്ടും അവനെ ധൈര്യപ്പെടുത്തുവാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. അവന്റെ നിലവിളി കേട്ടിരുന്നെങ്കിൽ അവ ധൈര്യപ്പെട്ടു വന്നു ഞങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുമായിരുന്നു. അങ്ങനെ സംഭവിക്കാതിരിപ്പാൻ ഞാൻ ഏറ്റവും സൂക്ഷിച്ചു. ഈ സമയം ഇതിനു മുമ്പൊരിക്കലും ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരതിശയം അവിടെ കണ്ടു. അവിടത്തെ ഭൂതങ്ങളും ക്രൂരികളുമെല്ലാം ഉറങ്ങിക്കിടക്കുകയാണോ എന്നു തോന്നുമാറു ഒരു മഹാശാന്തത ആ സ്ഥലം ഞങ്ങൾ കടന്നുതീരുന്നതുവരെ അവിടെ വ്യാപിച്ചിരുന്നു. ആ സ്ഥലം കടക്കുന്നതുവരെ അവ ഒന്നും ചെയ്യാതിരിപ്പാൻ നമ്മുടെ കർത്താവിൽനിന്നു അവയ്ക്കു ഒരു പ്രത്യേക കല്പന ഉണ്ടായതായിരിക്കാം അതിന്റെ കാരണം എന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു. പിന്നീടു വഴിയിൽ ഉണ്ടായ സംഗതികൾ ഓരോന്നായി പറയുന്നതു വളരെ പ്രയാസമാകയാൽ അവയിൽ മുഖ്യമായ ഒന്നു രണ്ടു സംഗതികൾ മാത്രം പറഞ്ഞു അവന്റെ കാര്യം നിർത്തുന്നു. മായചന്തയിൽ വന്നു

പ്പോൾ ആ സ്ഥലത്തുള്ള സകലരോടും പൊരുതുവാൻ തക്ക ധൈര്യം അവനുള്ളതായി കണ്ടു. ആഭിചാരനിലത്തിൽ അവൻ സൂക്ഷ്മമുള്ളവനായിരുന്നു. എന്നാൽ പുഴയുടെ അടുക്കൽ വന്നപ്പോൾ പാലമില്ലാത്തതിനാൽ അവൻ വളരെ വിഷമതയിലായി. "ഞാൻ ഇത്ര പ്രയാസപ്പെട്ടു ഈ വഴി എല്ലാം നടന്നു വന്നശേഷം എന്റെ പൊന്നുതിരുമേനിയുടെ തിരുമുഖം ഒന്നു കാണ്മാൻ ഇടവരാതെ ഈ പുഴയിൽ മുങ്ങി മരിച്ചുപോകുമല്ലോ" എന്നു അവൻ ക്രൂടെക്കൂടെ വലിയ നെടുവീർപ്പോടും വ്യസനത്തോടും പറയുകയുണ്ടായി. ഇവിടെയും ഒരു വിസ്മയകാഴ്ച ഞാൻ കണ്ടു. അയ്യോ ആ സമയത്തു പുഴ എല്ലാ കാലങ്ങളെക്കാളും ഏറ്റവും വറ്റിയിരുന്നു എന്നുള്ളതത്രെ. ഒരു തിരമാലപോലും അതിൽ കണ്ടില്ല. ഇതുപോലെയുള്ള ശാന്തത ആ പുഴയ്ക്കു് എന്റെ ആയുസ്സിലൊരിക്കലും ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. അതുകയാൽ അവൻ പ്രയാസംകൂടാതെ അക്കരെ കടന്നു. അവൻ പുഴയിലേക്കു് ഇറങ്ങിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഞാൻ അവനെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു "നിന്നെ പട്ടണത്തിലേക്കു സന്തോഷത്തോടെ കൈക്കൊള്ളും, അധൈര്യപ്പെടരുതു്, നിനക്കു ശുഭം" എന്നു പറഞ്ഞു. അവനു പുഴയിൽ അധികം പ്രയാസം ഉണ്ടായില്ല. വെള്ളം അവന്റെ കണങ്കാലുകൾക്കു മീതെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവനോടു യാത്രപറഞ്ഞശേഷം ഞാൻ എന്റെ വഴിക്കു തിരിച്ചു; അവനെ പിന്നെ കണ്ടതുമില്ല.

പരമാ:—ഹാ കാഴ്ചയും കേട്ടതിൽ അവന്റെ അവസാനം സർവ്വോപരി നല്ലതായി തീർന്നുവല്ലോ, ഇതിൽ ഞാൻ വളരെ സന്തോഷിക്കുന്നു.

ധൈര്യ:—അതെ, അതെ; അവനെക്കുറിച്ചു എനിക്കു ഒരു സംശയവുമില്ല. ഏവരും അഗ്രഹിക്കത്തക്ക ഒരു പ്രത്യേകമായ ആത്മാവു് അവനിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൻ വിനയസ്ഥിതിയിൽ ഇരുന്നിരുന്നതിനാൽ അവൻ തനിക്കുതന്നേ ഭാരവും മറുള്ളവർക്കു് ഉപദ്രവവുമായിത്തീർന്നു (സങ്കീ. 83). പാപത്തെക്കുറിച്ചു അവൻ അത്യന്തം പേടിയുള്ളവനായിരുന്നു. മറുള്ളവർക്കു ഉപദ്രവം വരുത്തുന്നതു തനിക്കു വളരെ വ്യസനം ആയിരുന്നതിനാൽ അവരെ വിരുദ്ധപ്പെടുത്താതെ ഇരിപ്പാൻ

വേണ്ടി തനിക്കു അനുഭവിപ്പാൻ ന്യായമുള്ള സംഗതികളിൽ നിന്നുപോലും അവൻ ഒഴിഞ്ഞു വന്നു (റോമ. 14. 21 ; 1കൊരി .8. 13).

പരമാ:—ഇത്ര ഭക്തനായ ഇവൻ തന്റെ ആയുഷ്കാലമെല്ലാം ഇത്ര ഭയങ്കര വ്യസനത്തിലും ഇരുട്ടിലും ഇരുന്നതിനു കാരണമെന്തു?

ധൈര്യം:—അതിനു രണ്ടു കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടു. 1–മതു, സർവ്വജ്ഞനായ ദൈവത്തിനു് അവനെ ആ സ്ഥിതിയിൽ നിർത്തുവാൻ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. പിന്നെ ചിലർ കുഴലൂതുകയും മറ്റവർ കരകയും വേണം. ഭയമോ ഒടുവിലത്തെ ക്രൂട്ടക്കാരിൽ ഒരുത്തനായിരുന്നു. അവനും അവന്റെ ക്രൂട്ടരും മറ്റെല്ലാ വാദ്യങ്ങളെക്കാൾ ദുഃഖകരമായ ഒരുവക വാദ്യവായനക്കാരായിരുന്നു. വീണയിൽ താണശബ്ദമുള്ള തടിച്ച കമ്പിയാകുന്ന വാദ്യത്തിനു് ആരംഭം എന്നു ചിലർ പറയുന്നു. മനോദുഃഖം ക്രൂരതയുള്ള ഉത്സാഹം എനിക്കു വെറുപ്പത്രെ. വീണവായനക്കാരൻ ആദ്യം തടിച്ച കമ്പിയിൽ അത്രേ സംഗീതം ആരംഭിക്കുന്നതു്. അതിന്മേൽ തുടങ്ങുമ്പോൾ മറ്റെ കമ്പികളിന്മേൽ എല്ലാം വായിപ്പാൻ സംഗതിവരും. അപ്രകാരം തന്നേ ദൈവവും താൻ മനുഷ്യാത്മാവിൽ പ്രവൃത്തി ആരംഭിക്കുമ്പോൾ വിനയം എന്ന ചരടിന്മേൽ അത്രേ തുടങ്ങുന്നതു്. ഭയത്തിനു് ഒരു കുറവു മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ആയതു തന്റെ ആരംഭം മുതൽ അവസാനംവരെ ഈ തടിച്ച ചരടിന്മേൽ അല്ലാതെ വേറെ ചരടിന്മേൽ വായിപ്പാൻ അവനു മനസ്സുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നുള്ളതാണു്.

ഞാൻ ഇതു് ഉപമയായി വറഞ്ഞതിന്റെ സാരം ചെറുപ്പക്കാരുടെ ബുദ്ധിയെ ക്രമത്തപ്പെടുത്തുവാനും വെളിപ്പാടുപുസ്തകത്തിൽ രക്ഷിക്കപ്പെട്ടവരെ സിംഹാസനത്തിൻ മുമ്പാകെ എപ്പോഴും കാഹളം ഊതുകയും വീണവായിക്കയും ചെയ്യുന്നവർക്കു ദൃഷ്ടാന്തമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനുമത്രേ.

പരമാ:—തന്റെ വാക്കുകളിൽനിന്നു് അവൻ വളരെ വൈരാഗ്യമുള്ള ഒരു മനുഷ്യനാകുന്നു എന്നു തെളിയുന്നു. വൈഷമ്യക്കുന്നു, സിംഹങ്ങൾ, മായച്ചന്ത എന്നിവയെ അവൻ

ഗണ്യമാക്കിയില്ലല്ലോ. എങ്കിലും സ്വഗൃഹത്തിൽ ചെന്നെത്തുന്ന സമയം അവന്റെ സ്ഥിതി എന്തായി തീരുമോ എന്നുള്ള സംശയം അവന്റെ മനസ്സിൽ എപ്പോഴുമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ പാപം, മരണം, നരകം എന്നിവയെപ്പറ്റി വിചാരിക്കുന്നതുതന്നേ അവനു മഹാ വ്യസനമായിരുന്നില്ലയോ?

ധൈര്യം:— അതേ, നീ പറഞ്ഞതു ശരിതന്നേ, അവ അവനെ വളരെ ഭയപ്പെടുത്തി വന്നു. അതുതന്നെ അവന്റെ മനസ്സിൽ ബലഹീനത എന്നല്ലാതെ ഉത്തമസഞ്ചാരികൾക്കുണ്ടാകുവാൻ പാടില്ലാത്ത ആത്മാവു അവനിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അതിന്റെ ബലഹീനതയായിരുന്നു എന്നു വിചാരിപ്പാൻ ഒരു ന്യായവുമില്ല. വഴിയിൽ അവനു വിരോധമായി തീതന്നേ കത്തിയിരുന്നാലും അതിനെ ചാടിക്കടക്കുവാൻ പോലും തക്കധൈര്യം അവനുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവനെ വ്യസനിപ്പിച്ച ഈ സംഗതികളെ ഇല്ലായ്മചെയ്യാൻ ആർക്കും കഴികയില്ലായിരുന്നു.

ക്രിസ്റ്റീന:—ഭയത്തിന്റെ ചരിത്രം എനിക്കു വളരെ ഗുണമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. എന്നെപ്പോലെ ഭയമുള്ളവരായി ആരും തന്നെ ഇല്ല എന്നായിരുന്നു ഞാൻ ഇതുവരെ വിചാരിച്ചിരുന്നതു്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ എനിക്കും ആ നല്ല മനുഷ്യനും തമ്മിൽ ഏതോ ചില കാര്യങ്ങളിൽ വളരെ ചേർച്ചയുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നു. രണ്ടു കാര്യങ്ങളിൽ മാത്രമേ ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ ഭേദമുള്ളു. ഒന്നാമതു്, അവനു ഭയം അധികമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അതു വെളിയിലായി. എന്നാൽ ഞാനോ അവയെ അടക്കിപ്പിടിക്കുന്നു. രണ്ടാമതു, അവന്റെ ഭയപരവശതയാൽ സങ്കേതസ്ഥലങ്ങളിൽ എങ്ങും മുട്ടുവാൻ അവനു ധൈര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഞാനോ, നേരെ മറിച്ചു്, ഭയമുള്ള സമയമെല്ലാം എത്രയും ധൈര്യത്തോടെ ഉറക്കെ മുട്ടിപ്പിടിക്കുന്നു.

കരുണ:— എന്റെ കാര്യം പറയുകയാണെങ്കിൽ അവന്റെ സ്വഭാവങ്ങളിൽ ചിലതു എന്നിലും കാണുന്നുണ്ടു്. ഞാൻ മറ്റുള്ള എല്ലാവരെക്കാളും അഗ്നിതടാകത്തെക്കുറിച്ചു വിറയ്ക്കുകയും പരദീസായിൽ കടപ്പാൻ സംഗതിവരുമോ എന്നു സംശയിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവളാകുന്നു. എനിക്കു അതിൽ

പ്രവേശിപ്പാൻ സംഗതിവരുന്നതായാൽ ഇഹലോകത്തിൽ എനിക്കുള്ളവയെ നിഃശ്ശേഷം ഉപേക്ഷിപ്പാൻ ഞാൻ പൂർണ്ണമനസ്സുള്ളവളായിരിക്കുന്നു.

മത്തായി:—രക്ഷയ്ക്കാവശ്യമായിട്ടുള്ള എല്ലാറ്റിൽ നിന്നും ഞാൻ ദൂരസ്ഥൻ ആകുന്നു എന്നുള്ള ഭയം ഹേതുവാൽ ഞാൻ സംശയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ നല്ല മനുഷ്യനു ഭയമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും ഒടുവിൽ അവനു നന്മ വന്നതു സത്യമെങ്കിൽ എനിക്കും അപ്രകാരം സംഭവിക്കയില്ലയോ?

യാക്കോബ്:—ഭയമില്ലെങ്കിൽ കൃപയില്ല. എന്നാൽ നരകഭയമുള്ള എല്ലായിടത്തും ദൈവകൃപയില്ലെങ്കിലും ദൈവഭയമില്ലാത്തിടത്തു ദൈവകൃപയില്ല എന്നതു സത്യം തന്നേ.

ധൈര്യം:—യാക്കോബേ, നീ പറഞ്ഞതു നല്ലകാര്യം തന്നെ. നീ കുറിക്കുനോക്കി വെടി വെച്ചു, എന്തെന്നാൽ ദൈവഭയം ജ്ഞാനത്തിന്റെ ആരംഭം ആകുന്നു. ആരംഭമില്ലാത്തിടത്തു മദ്ധ്യവും അവസാനവുമില്ല.

അദ്ധ്യായം 18

തന്നിഷ്ടം എന്നവനെപ്പറ്റിയുണ്ടായ സംഭാഷണം

പിന്നെ ഞാൻ കണ്ടതെന്തെന്നാൽ, അവർ ഭയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സംഭാഷണം അവസാനിപ്പിച്ച ഉടനെ വൃദ്ധനായ പരമാർത്ഥി തന്നിഷ്ടം എന്ന ഒരുവനെക്കുറിച്ചു പറവാൻ തുടങ്ങി. അവൻ ഒരു സഞ്ചാരി എന്നു നടിച്ചെങ്കിലും വഴിയുടെ ആരംഭത്തിലുള്ള ഇടുക്കുവാതിലിൽക്കൂടെ അല്ലായിരുന്നു വന്നതെന്നുള്ളതു തീർച്ചയായ സംഗതി അത്രേ എന്നു പറഞ്ഞു.

ധൈര്യം:— നിങ്ങൾ അവനോടു ഈ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു വല്ലപ്പോഴും സംഭാഷിക്കയുണ്ടായോ?

പരമാ:— ഉവ്വ്, ഞാൻ അവനോടു ഇതിനെപ്പറ്റി ഒന്നുരണ്ടു പ്രാവശ്യമല്ല പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു, എന്നാലും തന്റെ പേരിൻപ്രകാരം സ്വന്ത ഇഷ്ടംപോലെ നടക്കുന്നതിനത്രേ അവനു രസം; അവൻ മനുഷ്യനെയോ ആക്ഷേപങ്ങളെയോ

ദുഷ്ടാന്തങ്ങളെയോ ഗണ്യമാക്കാത്തവനും തനിക്കു തോന്നിയതു പോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നവനും ആയിരുന്നു. തന്റെ മനസ്സിൽ ഇരിക്കുന്നതു് അസത്യവും കൊള്ളരുതാത്തതുമായാലും അതിനു വിരോധമായി അവനെക്കൊണ്ടു പ്രവർത്തിപ്പിപ്പാൻ ആർക്കും കഴികയില്ല.

ധൈര്യം:— ഇതിനെപ്പറ്റിയുള്ള അവന്റെ പ്രമാണം എന്തായിരുന്നു എന്നു പറയാമോ?

പരമാ:— അവന്റെ പ്രമാണം മോക്ഷപട്ടണത്തിലേക്കു യാത്രചെയ്യുന്ന സഞ്ചാരികൾക്കുള്ള സൽഗുണത്തോടുകൂടെ അവരുടെ വീഴ്ചകളെയും പിന്തുടരുന്നതു മനുഷ്യനു ദോഷമുള്ളതല്ലെന്നും അതിനാൽ അവരുടെ രക്ഷയ്ക്കു യാതൊരു തടസ്സവും ഉണ്ടാകയില്ലെന്നും ആകുന്നു.

ധൈര്യം:—അതെങ്ങനെ? സജ്ജനങ്ങളായവർ സഞ്ചാരികളുടെ സൽഗുണത്തിനു പാത്രവാന്മാരായി തീർന്നാലും ചില വീഴ്ചകളിൽ അകപ്പെടുക പതിവാകയാൽ ഈ ഒരു കാര്യത്തിൽ അവനെ കുറ്റപ്പെടുത്തുവാനില്ല; എങ്കിലും അവർ അവയെ സൂക്ഷിച്ചു എതിർക്കുവാൻ ബാദ്ധ്യസ്ഥന്മാരത്രെ. എന്നാൽ തന്റെ വാക്കിന്റെ സാരം ഇതല്ല എന്നു തോന്നുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള വീഴ്ചകളിൽ മനഃപൂർവ്വമായി അകപ്പെടുന്നതു ദോഷമുള്ളതല്ല എന്നാകുന്നു അവന്റെ അന്തരം എന്നാണു് നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതിൽനിന്നു എനിക്കു മനസ്സിലായതു്.

പരമാ:—അതേ! അതേ! അവൻ അതുതന്നേ പ്രസ്താവിക്കയും അപ്രകാരം തന്നേ നടക്കയും ചെയ്തു.

ധൈര്യം:—അവൻ ഇങ്ങനെ പറവാനുള്ള അധാരമെന്തു്?

പരമാ:—അവൻ അതിനും അധാരമായി പറയുന്നതു വിശുദ്ധ വേദമാണു്.

ധൈര്യം:—അവൻ അതിനായി പറയുന്ന ചില സംഗതികൾ കേൾപ്പാൻ ഞാൻ വളരെ അഗ്രഹിക്കുന്നു.

പരമാ:—കൊള്ളാം, ദൈവത്തിന്റെ സ്വന്തഹൃദയപ്രകാരമുള്ളവനായ ദാവീദു അന്യന്റെ ഭാര്യയെ പരിഗ്രഹിച്ചതു

കൊണ്ടു അവനും അന്യന്റെ ഭാര്യയെ പരിഗ്രഹിക്കാമെന്നും, ശലോമോനു ഒന്നിലധികം ഭാര്യമാരുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അവനും അതുപോലെ തന്നേ ചെയ്യാം എന്നും, സാറായും എജിപ്തിലെ ദൈവഭക്തിയുള്ള വയറാറ്റികളും റാഹാബും അസത്യം പറഞ്ഞതിനാൽ അവനും അസത്യം പറയാമെന്നും, ശിഷ്യന്മാർ കർത്താവിന്റെ കല്പനപ്രകാരം അന്യന്റെ കഴുതയെ ചോദിക്കാതെ എടുത്തതിനാൽ അവനും അന്യന്റെ വസ്തുവെടുക്കാമെന്നും, വഞ്ചനയായി യാക്കോബു തന്റെ പിതാവിന്റെ അനുഗ്രഹത്തെ സമ്പാദിച്ചതിനാൽ അവനും വഞ്ചന പ്രയോഗിക്കാമെന്നും മറും അവൻ പറഞ്ഞു.

ധൈര്യം:—ഹാ! എന്തു് അന്യായം! അവന്റെ അഭിപ്രായം ഇതു തന്നേ ആയിരുന്നു എന്നു നിങ്ങൾക്കു നിശ്ചയം തന്നെയോ?

പരമാ:—കൊള്ളാം, അവൻ തന്റെ വാദം സ്ഥാപിപ്പാൻ വേണ്ടി "വേദപുസ്തകം കൊണ്ടുവാ, അതിലെ വാക്യങ്ങൾ കൊണ്ടും യുക്തികൾകൊണ്ടും ഞാൻ തെളിയിച്ചുതരാം" എന്നും മറും യാതൊരു ക്രുസലും ക്രുടാതെ പറകയുണ്ടായി.

ധൈര്യം:—ഇതു ലോകത്തിൽ എങ്ങും നടപ്പില്ലാത്ത ഒരു അഭിപ്രായമായിരിക്കുന്നുവല്ലോ.

പരമാ:—ഞാൻ പറയുന്നതു നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കണം. എല്ലാവർക്കും ഇതുപോലെ ചെയ്യാം എന്നല്ല അവൻ പറയുന്നതു്. പിന്നെയോ, ഈ വക ദുഷ്കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തവരുടെ സന്മാർഗ്ഗങ്ങൾ അതിൽ ഉണ്ടോ, അവർക്കു മാത്രമേ ഇതു ചെയ്യുകൂടു എന്നതത്രേ അവന്റെ വാദം.

ധൈര്യം:—ഇതുപോലെ വഷളായ അഭിപ്രായം പിന്നെ എന്തുള്ളു? നല്ല മനുഷ്യർ തങ്ങളുടെ ആയുസ്സിൻ ബലഹീനതയാൽ ചെയ്തുപോയിട്ടുള്ള ദോഷങ്ങൾ അവനു മനഃപൂർവ്വമായി ചെയ്യാമെന്നു പറയുന്നതു ഒരു ശിശു കാറിന്റെ ശക്തിയാലോ കല്ലു തടഞ്ഞോ വീഴുകയും അതിനാൽ അതിന്റെ ദേഹത്തിൽ ചേറു പുരളുകയും ചെയ്താൽ അവനും ദേഹം മുഴുവനും ചേറു പുരളുവാൻ തക്കവണ്ണം ഒരു പന്നിയെപ്പോലെ ചേറുകുഴിയിൽ കിടന്നുരുളാം എന്നു പറയുന്നതുപോലിരിക്കുന്നുവല്ലോ.

ജഡത്തിന്റെ ശക്തിയാൽ ഒരു മനുഷ്യൻ ഇത്രമേൽ വഷളായിപ്പോകുമെന്നു ആരു വിചാരിച്ചു? എന്നാൽ പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിൻവണ്ണം അവർ അനുസരണമില്ലാത്തവരാകകൊണ്ടു വചനത്തിൽ വിശ്വസിപ്പാൻ കൂടാതെ ഇടറിപ്പോകുന്നു. ആയതിനുതന്നേ അവർ ആക്കിവെക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു (1പത്രൊ. 2. 8). ദൈവഭക്തരുടെ വീഴ്ചയ്ക്കു മനഃപൂർവ്വമായി തങ്ങളെത്തന്നേ ഏല്പിക്കുന്നവരിൽ അവരുടെ സുകൃതങ്ങളും ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ള അവന്റെ അഭിപ്രായവും അശേഷം തെറ്റുതന്നേ. നായ് അശുദ്ധമായതു നക്കിത്തിന്നുന്നതുപോലെ ദൈവജനങ്ങളുടെ പാപങ്ങളെ ഭക്ഷിച്ചുകളയുന്നതിനാൽ അവരുടെ സുകൃതസ്വഭാവത്തിനു് അവർ പങ്കുകാരായി തീരുമെന്നുള്ളതു് സംഭവിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തതാകുന്നു. ഈ അഭിപ്രായം മനസ്സിൽ ഇരിക്കുന്നവരിൽ സാക്ഷാലുള്ള സത്യവിശ്വാസമോ സ്നേഹമോ ഉണ്ടെന്നുള്ളതു ഒരിക്കലും വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല തന്നെ. എന്നാൽ അവന്റെ ഈ അഭിപ്രായത്തിനു നിങ്ങളും വേണ്ടപോലെ എതിർവാദം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരിക്കും എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. അവന്റെ ഈ അഭിപ്രായത്തിനു അവനു തന്നെത്താൻ എന്തു സമാധാനം കൊടുപ്പാൻ ഉള്ളു?

പരമാർത്ഥി:—ഈ അഭിപ്രായം മനസ്സിൽ സ്ഥിരമായി വെച്ചുകൊണ്ടു ഈ വിധം ദുർമ്മാർഗ്ഗങ്ങളിലേർപ്പെടുന്നവൻ ഇതിനു വിരോധമായ അഭിപ്രായം മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ടു ഈ വിധ ദുർമ്മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ പെട്ടെന്നു വീണുപോകുന്നവനെക്കാളും യോഗ്യനും കൊള്ളാകുന്നവനും ആകുന്നു എന്നതു അവൻ വാദിക്കുന്നതു്.

ധൈര്യം:—ഹാ, ഇതു എത്ര ദുഷ്ട വാദം! ജഡമോഹങ്ങളിൻപ്രകാരം നടക്കരുതെന്നുള്ള നിശ്ചയം ഉണ്ടായിട്ടും ആ മോഹങ്ങളുടെ കടിഞ്ഞാൺ വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതു വഷളത്വം തന്നേ. എങ്കിലോ പാപം ചെയ്യുകയും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിനു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടു് എന്നു വാദിക്കയും ചെയ്യുന്നതു ഏറെ വഷളത്വമാണല്ലോ. ഒരു ക്രൂരൻ കാണികളെ പെട്ടെന്നു ഇടറുമാറാക്കുന്നു, മറവരോ, അവരെ പാപക്കണിയിലേക്കു നടത്തുകയത്രെ ചെയ്യുന്നതു്.

പരമാത്മാ:—ഈ മനുഷ്യനെപ്പോലെ ഇങ്ങനെ പരസ്യമായി പറയുന്നില്ല എങ്കിലും മനസ്സിൽ ഈ വക വിചാരമുള്ളവരായ പലരും ഇപ്പോൾ സഞ്ചാരികളുടെ ഇടയിലുണ്ട്. അതിനാലത്രെ മോക്ഷയാത്ര സാരമില്ലെന്നു പലരും വിചാരിപ്പാനിടയായി തീർന്നിരിക്കുന്നത്.

ധൈര്യം:—എന്റെ സ്നേഹിതാ, നിങ്ങൾ പറഞ്ഞ ഈ സംഗതി എത്ര പരമാർത്ഥം! ഇതെപ്പറ്റി നാം ദുഃഖിക്കേണ്ടതാകുന്നു. എന്നാൽ സ്വർഗ്ഗരാജാവിനെ സ്നേഹിയായി ഭയപ്പെട്ടുന്നവർ ഇതിലകപ്പെടാതെ ഈ പരീക്ഷകളിൽനിന്നു വിടുതൽ പ്രാപിക്കുന്നവരായിരിക്കുന്നു.

ക്രിസ്റ്റീന:—ഭൂലോകത്തിൽ പലവിധ അഭിപ്രായക്കാരുണ്ട്. മരിക്കാറാകുമ്പോൾ മാത്രം അനുതപിച്ചാൽ മതി, ഇപ്പോൾ എന്തിനു ആ വക സംഗതികൾക്കു ബുദ്ധിമുട്ടുന്നു എന്നു ഒരുവൻ പറയുന്നതു ഞാനൊരിക്കൽ കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

ധൈര്യം:—അപ്രകാരമുള്ളവർ ഭോഷരത്രെ. അവർ ഒരാഴ്ചക്കകം ഇരുപതു നാഴിക നടപ്പാനുള്ളപ്പോൾ ആയതു ആ ആഴ്ചകൊണ്ടു കുറഞ്ഞു നടന്നെത്തിക്കാതെ ആ ആഴ്ചയുടെ അവസാന മണിക്കൂറിൽ കഴിച്ചേക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്ന ഭോഷനു തുല്യരായ മടിയന്മാരാകുന്നു.

പരമാത്മാ:—നീ പറഞ്ഞതു സത്യം തന്നേ; എങ്കിലും മോക്ഷയാത്രക്കാർ എന്നു വിചാരിക്കുന്ന പലരും ഇപ്രകാരം തന്നെ ചെയ്യുന്നവരായിരിക്കുന്നു. നീ കാണുന്നപ്രകാരം ഞാൻ ഒരു വയസ്സനാണല്ലോ. ഈ പ്രായം വരെ ഈ വഴിയിൽ കൂടി പലർ പോകുന്നതും ഓരോന്നു പറയുന്നതും ചെയ്യുന്നതും ഞാൻ കേൾക്കുകയും കാണുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ചിലർ ലോകത്തെ മുഴുവനും ജയിച്ചുകളയാമെന്നു വിചാരിച്ചു പുറപ്പെട്ടു കുറച്ചു ദിവസം കഴിയും മുൻപു വാഗ്ദത്ത ദേശം കാണ്മാൻപോലും സംഗതി വരാതെ വനത്തിൽ മരിച്ചവരെപ്പോലെ ആയിത്തീരുന്നു. ചിലർ ഒന്നും നിശ്ചയിച്ചുറപ്പിക്കാതെ ഒരു ദിവസത്തെ യാത്രയ്ക്കു മുൻപുതന്നേ മരിച്ചുപോകുമെന്നു വിചാരിച്ചു പുറപ്പെട്ടുകയും ഒടുവിൽ യാതൊരു ദോഷവും കൂടാതെ വാഗ്ദത്ത ദേശത്തു എത്തിച്ചേരുകയും; ചിലർ

മുമ്പോട്ടു വളരെ താല്പര്യത്തോടെ യാത്ര ചെയ്കയും പിന്നീട് അതിലും വേഗത്തിൽ പിന്നോക്കം വരികയും; ചിലർ മോക്ഷയാത്രയെ ആദ്യം നന്നാ സ്തുതിച്ചു പറകയും ഒടുവിൽ അതിനെ ആക്ഷേപിക്കയും; ചിലർ പറുദീസാ എന്ന സ്ഥലമുണ്ടെന്നു വിശ്വസിച്ചു യാത്രചെയ്തു അവിടെ എത്താറാകുമ്പോൾ അങ്ങനെ ഒരു സ്ഥലമില്ലെന്നു പറഞ്ഞു മടങ്ങുകയും; മറ്റു ചിലർ എന്തു ഉപദ്രവമോ ആപത്തോ വന്നാലും ക്രൂട്ടാക്കുകയില്ലെന്നു പറഞ്ഞു യാത്ര പുറപ്പെട്ടു ഒടുവിൽ അല്പ ഭയത്താൽ തിരിച്ചു ഓടിപ്പോരികയും ചെയ്യുന്നു. ഈ കാഴ്ചകളെല്ലാം ഞാൻ എന്റെ ഈ അല്പ ആയുസ്സിൽ കണ്ടിട്ടുണ്ട്.

ഇങ്ങനെ അവർ സംഭാഷിച്ചു നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരുവൻ പരിഭ്രമത്തോടുകൂടെ അവരുടെ അടുക്കലേക്കു ഓടിച്ചെന്നു അവരോടു: യജമാനന്മാരേ, അമ്മമാരേ, നിങ്ങൾക്കു ജീവനിൽ കൊതിയുണ്ടെങ്കിൽ പിന്നോക്കം ഓടിക്കൊൾവിൻ. അതാ കള്ളന്മാർ വഴിയിൽ നിങ്ങൾക്കു നേരെ വരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ധൈര്യഹൃദയൻ ക്രൂട്ടരോടു: ഇവർ മുൻപു അല്പവിശ്വാസിയെ കൊള്ളചെയ്ത കള്ളന്മാരാകുന്നു. ആകട്ടെ, അവർ വരുന്നു എങ്കിൽ വരട്ടെ; ഞങ്ങൾ അവരുടെ നേരെ ചെല്ലുവാൻ തന്നേ ഒരുങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു പുറവും നോക്കിക്കൊണ്ടു മുൻപോട്ടു നടന്നു. എന്നാൽ അവർ ധൈര്യഹൃദയന്റെ ശബ്ദം കേട്ടിട്ടോ വേറെ കവച്ചിന്റെ തരം കിട്ടിയിട്ടോ ഏതായാലും സഞ്ചാരികളുടെ നേരെ വരികയുണ്ടായില്ല. ഇങ്ങനെ ഇവർ നടക്കുമ്പോൾ യാത്രയുടെ തളർച്ചയാൽ, തനിക്കും മക്കൾക്കും ക്ഷീണം മാറുവാൻ ഒരു സ്ഥലം കിട്ടിയാൽ വളരെ നന്നായിരുന്നു എന്നു ക്രിസ്തീന പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ധൈര്യഹൃദയൻ അവരോടു: അല്പം ക്രൂടെ മുമ്പോട്ടു ചെന്നാൽ നമ്മുടെ വഴിത്തലയ്ക്കൽ തന്നേ ഗായൂസ് എന്നൊരു മാന്യ ശിഷ്യന്റെ ഭവനം ഉണ്ട്, അവിടെ താമസിക്കാം എന്നു പറകയാൽ എല്ലാവരും അവിടേക്കു നടന്നു. ഈ നല്ല മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചുള്ള ശ്രുതി നാടെങ്ങും പരന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അവർ വാതിൽക്കൽ വന്നപ്പോൾ മുട്ടാതെ അകത്തേക്കു കടന്നു (എന്തെന്നാൽ യാത്രക്കാർ ഈ സത്രവാതിക്കൽ മുട്ടുക പതിവില്ലായിരുന്നു.) വീട്ടുടമസ്ഥനെ വിളിച്ചു.

അവൻ വന്നപ്പോൾ ആ രാത്രി അവിടെ താമസിപ്പാൻ അവ
ക്കു അനുവാദമുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചു. അതിന്നു ഗായൂസ് ഉ
ത്തരമായിട്ടു: നിങ്ങൾ പരമാർത്ഥികൾ ആകുന്നു എങ്കിൽ ഏറ
വും സമ്മതം തന്നേ. എന്തെന്നാൽ എന്റെ ഭവനം സഞ്ചാ
രികൾക്കായിട്ടു പണിയപ്പെട്ടതാകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു. ക്രി
സ്പീനയും മക്കളും ഈ സത്രമുടമസ്ഥൻ സഞ്ചാരികളുടെ സ്നേ
ഹിതനാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ വളരെ സന്തോഷിച്ചു. അവർ
താമസിക്കുവാൻ സ്ഥലം ചോദിച്ചപ്പോൾ ക്രിസ്പീനസ്സും മ
ക്കൾക്കും കരുണസ്സും ഒരു മുറിയും ധൈര്യഹൃദയനും പരമാ
ർത്ഥിക്കും മറെറാരു മുറിയും കാണിച്ചു.

ധൈര്യ:— നല്ലവനായ ഗായൂസേ, ഈ സഞ്ചാരികൾ
ഇന്നു വളരെ ദൂരെനിന്നു വരികകൊണ്ടു യാത്രയായാൽ ഇവർ
അത്യധികമായി തളർന്നിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ അവക്കു ഭക്ഷി
പ്പാൻ വല്ലതും ഇവിടെ ഉണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചു.

ഗായൂസ്:— നേരം വളരെ അമാന്തിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു
കമ്പോളത്തിൽ പോയി സാമാനങ്ങൾ വാങ്ങി പുതിയ ഭക്ഷ
ണം തയ്യാറാക്കുവാൻ പ്രയാസമാണെങ്കിലും ഇവിടെയുള്ളതു
കൊണ്ടു തൃപ്തന്മാരാകാമെങ്കിൽ അതു തരുന്നതിനു വളരെ
സന്തോഷം.

ധൈര്യ:— ഇവിടെയുള്ളതു ഞങ്ങൾക്കു ധാരാളം മതി.
എന്തെന്നാൽ ഞാൻ നിന്നെ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൻവണ്ണം സ
ഞ്ചാരികൾക്കു ആവശ്യമുള്ളവ ഇവിടെയില്ലാതിരിക്കുകയില്ല
എന്നു് എനിക്കു നിശ്ചയമുണ്ടു്. പിന്നെ ഗായൂസ് പോയി
നന്മരുചി എന്നു പേരായ വെപ്പുകാരനോടു: വന്നിട്ടുള്ള സ
ഞ്ചാരികൾക്കു ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കാൻ പറഞ്ഞശേഷം തിരിച്ചു
വന്നു അവരോടു: സ്നേഹിതരേ, നിങ്ങൾ എന്റെ വീട്ടിലേ
ക്കു വന്നതിനാലും നിങ്ങളെ കൈക്കൊൾവാൻ തക്ക ഭവനം
എനിക്കുള്ളതിനാലും വളരെ സന്തോഷം. എന്നാൽ അത്താ
ഴം കാലമാകുംവരെ നിങ്ങൾക്കു സമ്മതമുണ്ടെങ്കിൽ നല്ല
സംഭാഷണത്താൽ നമുടെ സമയം ചെലവഴിക്കാം എന്നു പ
റഞ്ഞതു് അവർ സമ്മതിച്ചു. അനന്തരം ഗായൂസ്, "ഈ
വൃദ്ധയായ സ്ത്രീ ആരുടെ ഭാര്യ? ഈ കന്യക ആരുടെ മകൾ?"
എന്നു ചോദിച്ചു.

ധൈര്യം:—ഈ സ്ത്രീ മുമ്പൊരിക്കൽ മോക്ഷയാത്ര ചെയ്ത ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ഭാര്യയും, ഈ നാലു പേർ അവന്റെ മക്കളും ആകുന്നു; ഈ കന്യക അവളുടെ അയല്ക്കാരിയും സഞ്ചാരത്തിനു് ഇവളാൽ ഉത്സാഹിപ്പിക്കപ്പെട്ടവളും ആകുന്നു. മക്കൾ എല്ലാവരും തങ്ങളുടെ പിതാവിന്റെ കാലടികളെ പിന്തുടരുകയും അവൻ കിടന്ന സ്ഥലമോ അവന്റെ കാലടിയോ കാണുന്നതിൽ വളരെ സന്തോഷിക്കുകയും അതിൽ കിടപ്പാനും കാലടിയിൽക്കൂടി നടപ്പാനും ആഗ്രഹമുള്ളവരായിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ഗായൂസ്:— ഓഹോ—ഇവർ ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ഭാര്യയും മക്കളും ആകുന്നുവോ? ഞാൻ നിന്റെ ഭർത്താവിന്റെ പിതാവിനെയും പിതാമഹനെയും അറിയും. ഈ തറവാട്ടിൽ ജനിച്ചവരിൽ പലരും വളരെ നല്ലവരായിരുന്നു. അവരുടെ പൂർവ്വികന്മാർ ഒന്നാമതു വസിച്ചിരുന്നതു അന്ത്യോക്യായിൽ ആയിരുന്നു. (അ. പ്ര. 11. 25). ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ പൂർവ്വപിതാക്കളെക്കുറിച്ചു നിന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരിക്കും എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. അവർ വളരെ നല്ലവരും സഞ്ചാരികളുടെ യജമാനനോടും അവന്റെ വഴികളോടും അവനെ സ്നേഹിക്കുന്നവരോടും മറെറല്ലാവരെക്കാൾ വളരെ സ്നേഹമുള്ളവരും അവരുടെ സ്വന്ത ജീവിത വിജയത്തിന്നായി വളരെ പോരാട്ടം കഴിച്ചിട്ടുള്ളവരുമാകുന്നു. അവരിൽ പലരും സത്യത്തിൻനിമിത്തം പല പരീക്ഷകളും ധൈര്യത്തോടെ സഹിച്ചിട്ടുള്ളതായി ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. നിന്റെ ഭർത്താവു ജനിച്ച കുടുംബത്തിലെ ആദ്യപിതാക്കളിൽ ഒരുവനായ സ്തേഫാനോസ് എന്നവൻ കല്ലേറിനാൽ മരിച്ചു (അ. പ്ര. 7. 59, 60). ആ കുടുംബത്തിലുള്ളവനായ യാക്കോബ് എന്നൊരുവൻ വാളിനാൽ കൊല്ലപ്പെട്ടു (അ. പ്ര. 12. 2). പൌലൊസിനെയും പത്രൊസിനെയും കുറിച്ചു ഞാൻ പറയേണമെന്നില്ലല്ലൊ. വീണ്ടും ആ കുടുംബക്കാരനായ ഇഗ്നാത്യോസ് സിംഹങ്ങൾക്കു ഇരയാക്കപ്പെട്ടു. റോമാനസ്സ് എന്നൊരാളുടെ മാംസം അസ്ഥിയിൽനിന്നു ഉരിഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. പോളിക്കാർപ്പ് എന്നൊരാൾ അഗ്നിക്കിരയാക്കപ്പെട്ടു. ഒരാൾ കടുന്നലിനാൽ കൊല്ലപ്പെടുവാൻ കെട്ടിത്തൂക്കപ്പെട്ടു. മറെറാരുവനെ ചാക്കിൽ കെട്ടി സമുദ്രത്തിലേക്കു എറിഞ്ഞുകളഞ്ഞു. അവന്റെ

കുടുംബക്കാർ മോക്ഷയാത്രക്കാരായിരുന്നതിനാൽ ആ കുടുംബത്തിൽ കൊല്ലപ്പെട്ടവർക്ക് സംഖ്യയില്ല. വിശേഷിച്ചും, നിന്റെ ഭർത്താവു തന്നെപ്പോലെതന്നെ പ്രയാണം ചെയ്യാൻ ഇപ്രകാരമുള്ള നാലു മക്കളെ പിന്നിൽ വിട്ടേച്ചു പോയതിനാൽ എന്റെ സന്തോഷം എത്രമാത്രമെന്നു പറവാൻ അസാദ്ധ്യം. അവരും തങ്ങളുടെ പിതാവിന്റെ പേരിനെ വഹിച്ച് അവന്റെ നടപ്പു പിന്തുടർന്ന് അവന്റെ അവസാനത്തിങ്കലേക്ക് എത്തുമെന്നു ഞാൻ ആശിക്കുന്നു.

ധൈര്യം:— അങ്ങനെതന്നെ സംശയമില്ല. അവർ തങ്ങളുടെ പിതാവിന്റെ വഴികളെ മനഃപൂർവ്വമായി തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നയൌവനക്കാരാകുന്നു.

ഗായൂസ്:—അതു തന്നേ ഞാൻ പറഞ്ഞതും; അതുകയാൽ ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ സന്തതി വളർന്നു വർദ്ധിച്ചു ഭൂതലത്തു നിറപ്പാനും തങ്ങളുടെ പിതാവിന്റെ നാമവും അവന്റെ പൂർവ്വികന്മാരുടെ കുടുംബവും ഭൂതലത്തിൽ മായിക്കപ്പെടാതെ ഇരിക്കേണ്ടതിനും, ക്രിസ്തീന മക്കൾക്കു തക്കതായ കന്യകകളെ തിരഞ്ഞെടുത്ത് അവരെക്കൊണ്ടു വിവാഹം ചെയ്യിക്കേണ്ടതു് അവശ്യം എന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നു.

പരമാർത്ഥി:— ആ കുടുംബം നശിച്ചുപോകുന്നതു് വളരെ സങ്കടമുള്ള കാര്യമത്രെ.

ഗായൂസ്:— അതു് എണ്ണത്തിൽ കുറഞ്ഞുവരുമെന്നല്ലാതെ ഇല്ലാതെയായി തീരുവാൻ ഒരിക്കലും കഴിവുള്ളതല്ല. അതുകയാൽ ക്രിസ്തീനയേ, നീ എന്റെ ഉപദേശം കേട്ടു നിന്റെ കുടുംബത്തെ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടു പോകേണ്ടതിനു വേണ്ടുന്ന വഴി നോക്കണം. ഇപ്പോൾ ക്രിസ്തീനയും കരുണയും തമ്മിൽ നല്ല സ്നേഹിതികളാകുന്നുവല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു് അവൾക്കു സമ്മതമാണെങ്കിൽ കരുണയെ മൂത്ത മകനായ മത്തായി വിവാഹം ചെയ്യട്ടെ. അതിനാൽ അവർ തമ്മിൽ ഒരു കുടുംബമായി തീരുമല്ലൊ. ഇതത്രെ ഭൂമിയിൽ അവരുടെ സന്തതി വർദ്ധിപ്പിപ്പാനുള്ള വഴി. ഗായൂസിന്റെ ഉപദേശം അവർ സമ്മതിക്കയും താമസിയാതെ വിവാഹം നടക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരം പിന്നീടു പറഞ്ഞുകൊള്ളാം.

വീണ്ടും ഗായൂസ് അവരോട് സ്ത്രീകൾക്കുള്ള നിന്ദയെ നീക്കി കളവാനായി ഞാൻ കുറഞ്ഞോന്നു് അവരെ ധൈര്യപ്പെടുത്തുവാൻ പറയട്ടെ. ഏതുപ്രകാരം മരണവും ശാപവും സ്ത്രീ മൂലം ലോകത്തിലേക്കു കടന്നുവോ, അപ്രകാരം തന്നേ ജീവനും അനുഗ്രഹവും സ്ത്രീ മൂലം ഉണ്ടാകേണ്ടതിന്നു ദൈവം തന്റെ പുത്രനെ സ്ത്രീയിൽനിന്നുണ്ടായവനായി ലോകത്തിലേക്കു നിയോഗിച്ചയച്ചു. ഉപദ്രവം നിമിത്തം പഴയ നിയമകാലങ്ങളിൽ വളരെ സ്ത്രീകൾ തങ്ങളുടെ ഗർഭത്തിൽ ലോകരക്ഷിതാവുല്പാദിക്കുമെന്നു നന്നേ ആശിച്ചു. വീണ്ടും ലോകരക്ഷിതാവു വന്നപ്പോൾ പുരുഷന്മാരെയും ദൈവദൂതന്മാരെയും അപേക്ഷിച്ചു് സ്ത്രീകളായിരുന്ന ആദ്യം തന്റെ ജനനത്തിൽ സന്തോഷിച്ചതു് (ലൂക്കൊ. 1. 42—45). പുരുഷന്മാർ കർത്താവിന്റെ അവശ്യത്തിനായി ഒരു കാര്യവും കൊടുത്തതായി നാം വായിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ സ്ത്രീകൾ അവനെ പിന്തുടർന്നു് തങ്ങൾക്കുള്ളവയിൽനിന്നു് അവനെശുശ്രൂഷിച്ചു (ലൂക്കൊ. 8. 2, 3). കണ്ണുനീരാൽ കർത്താവിന്റെ പാദം കഴുകിയതു് (ലൂക്കൊ. 7. 37—50), അവന്റെ ശരീരത്തെ തൈലംകൊണ്ടു പൂശിയതും (യോഹ. 11. 2; 12. 3), ക്രൂശുംകൊണ്ടു പോകുമ്പോൾ നിലവിളിച്ചതും (ലൂക്കൊ. 23. 27), അവൻ ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ അവന്റെ കഷ്ടതയെ നോക്കി വ്യസനിച്ചതും സ്ത്രീകളായിരുന്നു. വിശേഷിച്ചും അവൻ അടക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ ശവക്കല്ലറയുടെ നേരെ ഇരുന്നിരുന്നതും (മത്താ 27. 61), ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിന്റെ പ്രഭാതകാലത്തു ശവക്കല്ലറയുടെ അടുക്കൽ ആദ്യം ചെന്നതും (ലൂക്കൊ. 24. 1), താൻ ഉയിർത്തെഴുനേറ്റിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള വർത്തമാനം ശിഷ്യന്മാരോടു ആദ്യം അറിയിച്ചതും (ലൂക്കൊ. 24. 22, 23), ആദ്യം തന്നെ കണ്ടതും സ്ത്രീകളായിരുന്നു. ആകയാൽ ഇവയിൽനിന്നു അവർ ദൈവത്താൽ സ്നേഹിക്കപ്പെട്ടവരെന്നും നമ്മോടുകൂടെ ജീവന്റെ കൃപയിലേക്കു കൂട്ടവകാശികളെന്നും തെളിയുന്നു. ഇങ്ങനെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അത്താഴം കാലമായി എന്നു വെപ്പുകാരൻ വന്നു പറകയാൽ എല്ലാവരും ഭക്ഷിപ്പാൻ പോയി. എന്നാൽ മേശമേൽ വിരിച്ചിരുന്ന വിരി മത്തായി കണ്ടിട്ടു "ഈ വിരിയും അത്താഴം കൊണ്ടുവരുന്നവനേയും കണ്ടു

പ്പോൾ ഭക്ഷണത്തിലുള്ള എന്റെ താല്പര്യം മുമ്പിലത്തെക്കാൾ അധികമായിരിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടു ഗായൂസ് അവനോടു ഇതുപോലെ തന്നെ എല്ലാ ദിവ്യഉപദേശങ്ങളും കൊണ്ടു നിന്നിൽ നമ്മുടെ പരമരാജാവു തന്റെ രാജ്യത്തിൽ കഴിപ്പാനിരിക്കുന്ന അത്യാഴത്തിലേക്കു നിന്നെ ഓഹരിക്കാരനായി തന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ആശയെ നിന്നിൽ ഈ ജീവകാലത്തിൽ തന്നെ വർദ്ധിപ്പിക്കുമാറാകട്ടെ. എന്തെന്നാൽ എന്റെ പ്രസംഗങ്ങളും പുസ്തകങ്ങളും സഭാനിശ്ചയങ്ങളും നമ്മുടെ കർത്താവു തന്റെ ഭവനത്തിൽ നമ്മെ ചേർത്തശേഷം നമുക്കു തരുവാനിരിക്കുന്ന ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾക്കു തുല്യമാകുന്നു. ഇതിനിടയിൽ അത്യാഴം കൊണ്ടുവരപ്പെട്ടു. തങ്ങൾ ഭക്ഷണം പ്രാർത്ഥനയോടും സ്തോത്രത്തോടുംകൂടെ ആരംഭിക്കണമെന്നു കാണിപ്പാനായി ഒന്നാമതു ഉയർത്തപ്പെട്ട മൻതുടയും ഉഴിയപ്പെട്ട മാർക്കണ്ഡവും കൊണ്ടുവരപ്പെട്ടു. ഉയർത്തപ്പെട്ട മൻതുടയോടുകൂടെ ദാവീദ് തന്റെ ഹൃദയത്തെ ഉയർത്തുകയും തന്റെ ഹൃദയം ഉഴിയപ്പെട്ട മാർഖണ്ഡത്തോടുകൂടെ ചേർന്നിരുന്നതുകൊണ്ടു അതു ഉഴിയപ്പെട്ട സമയം വീണയിൽ സ്തുതിപാടുകയും ചെയ്തു (ലേവ്യ. 7. 32—34; 10. 14, 15: സങ്കീ. 25. 1; എബ്രാ 13. 15). ഈ രണ്ടു സാധനങ്ങളും നല്ലതും രുചികരവുമായിരുന്നതിനാൽ അവരെല്ലാവരും അതിൽനിന്നു നല്ലവണ്ണം ഭക്ഷിച്ചു. പിന്നെ കൊണ്ടുവരപ്പെട്ടതു രക്തനിറമായ ഒന്നാംതരം വീഞ്ഞായിരുന്നു (ആവ. 32. 14; ന്യായ. 9. 13; യോഹ. 15. 5). ഗായൂസ് അവരോടു: ഇതു ദൈവത്തിന്റെയും മനുഷ്യരുടെയും ഹൃദയത്തെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്ന വിശേഷപ്പെട്ട വീഞ്ഞാകയാൽ ഇതിൽനിന്നു ഓരോരുത്തൻ അവശ്യംപോലെ കുടിപ്പിൻ എന്നു പറഞ്ഞു. അതുകയാൽ അവർ അതിൽനിന്നു കുടിച്ചു സന്തോഷിച്ചു. പിന്നീടു വെടിപ്പായി പാകംചെയ്യപ്പെട്ട പാൽ കൊണ്ടുവരപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ ഗായൂസ് അവരോടു, കുട്ടികൾ നന്നായി വളരേണ്ടതിനു അവർ ഇതു കുടിക്കട്ടെ എന്നു പറഞ്ഞു (1 പത്രൊ. 2. 1, 2). പിന്നീടു ഒരു പാത്രത്തിൽ വെണ്ണയും തേനും കൊണ്ടുവരപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ ഗായൂസ് അവരോടു, "ധാരാളമായി ഇതിൽനിന്നു ഭക്ഷിപ്പിൻ; എന്തെന്നാൽ ഇതു നിങ്ങളുടെ ബുദ്ധിയെയും മനസ്സിനെയും ഉല്ലസിപ്പിക്കുകയും ശക്തിപ്പെടുത്തു

കയും ചെയ്യും ; നമ്മുടെ കർത്താവു കുട്ടിയായിരുന്നപ്പോൾ ഭക്ഷിച്ചതു ഇതിൽനിന്നായിരുന്നു. അവൻ ദോഷമുള്ളതിനെ നിരസിച്ചു ഗുണമുള്ളതിനെ തെരഞ്ഞെടുത്തുകൊൾവാൻ അറി

ഗായൂസിന്റെ വീട്ടിൽവെച്ചുണ്ടായ വിരുന്നു

യേണ്ടതിനു അവൻ വെണ്ണയും തേനും ആസ്വദിച്ചു" (യെശ. 7. 15). പിന്നെ ബഹുരുചികരമായ ഒരുതരം പഴം കൊണ്ടുവരപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ മത്തായി അവരോടു "നമ്മുടെ ആദ്യമാതാവിനെ സർപ്പം വഞ്ചിച്ചതു പഴംകൊണ്ടാകയാൽ ഞങ്ങൾക്കു ഇതു ഭക്ഷിക്കാമോ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

അപ്പോൾ ഗായൂസ് ഉത്തരമായിട്ട്:

പഴത്താലത്രെ എല്ലാ ദോഷവും വന്നതിഹെ
പഴമല്ല കേടുണ്ടോകിത്തീർത്തതു പാപമല്ലോ
തിന്നാകുനിയെ തിന്നാൽ ജീവനം കെട്ടിടുമെ
തിന്നേണ്ടും കനിയെ തിന്നാൽ ജീവനും ലഭ്യമാകും.

ഉന്നതപ്രാവെ മഹത്വം തിരുസഭയെ
അമ്പിനാൽ മയങ്ങിടും അന്നമെ മെയിസഭയെ
ഇമ്പമായി പാനംചെയ്കൊള്ളുക തിരുരക്തത്തെ
അമ്പോട്ട തിന്നീടുകിൽ ഇപ്പഴം ജീവൻനല്കും.

അപ്പോൾ മത്തായി ഉത്തരമായിട്ട: ഞാൻ ചില കാലങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഒരുവക പഴം ഭക്ഷിക്കനിമിത്തം എനിക്കു ദിനം പിടിപെട്ടു, അതിനാലത്രെ ഇങ്ങനെ സംശയിച്ചതു്.

ഗായൂസ്:—വിലക്കപ്പെട്ട പഴം തിന്നാൽ ദോഷം വരുമെന്നതു നിശ്ചയംതന്നെ. എന്നാൽ നമ്മുടെ കർത്താവിനാൽ അനുവദിക്കപ്പെട്ടവയോ യാതൊരു ദോഷവും വരുത്തുകയില്ല. ഇങ്ങനെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു പാത്രം നിറച്ചു കായ്പരിപ്പുകൾ കൊണ്ടുവരപ്പെട്ടു (ഉത്ത. 6. 11). അപ്പോൾ ഭക്ഷണത്തിനിരുന്നവരിൽ ചിലർ "ഈ കായ് ഇളയ പല്ലുകളെ പൊട്ടിക്കും, പ്രത്യേകിച്ചു കുട്ടികളുടേതിനെ തന്നേ" എന്നു പറഞ്ഞതു ഗായൂസ് കേട്ടപ്പോൾ അവരോടു് "ഈ കായ്കൾ പ്രയാസമുള്ള വേദവചനങ്ങളാകുന്നു; അതിന്റെ തോടു് അകത്തെ പരിപ്പിനെ തടുക്കുന്നു. ആദ്യം തോടു തകർക്ക, അപ്പോൾ പരിപ്പു കിട്ടും. ഇപ്രകാരം ചെയ്വാനായിട്ടത്രെ നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ വെച്ചിരിക്കുന്നതു്." ഈ വിധം അവർ സംഭാഷിച്ചു വളരെ നേരം ഇരുന്നു. അപ്പോൾ വൃദ്ധനായ പരമാർത്ഥി ഗായൂസിനോടു് : നീ ഞങ്ങൾക്കു തന്നിട്ടുള്ള കായ്കളെ ഞങ്ങൾ കടിച്ചു തകർക്കുന്നതിനിടയിൽ ഈ കടങ്കഥയ്ക്കു് ഉത്തരം പറഞ്ഞാലും എന്നു പറഞ്ഞു താഴെ പറയുന്ന കടങ്കഥ പറഞ്ഞു:—

ജീവിച്ചാൻ ഒരുവൻ കാട്ടിയിൽ ഭ്രാന്തനെപ്പോൽ
കൊടുത്താൻ വാരി, ഉടച്ചാൻ ധാരാളം.

ഇതിനു ഗായൂസ് എന്തു പറയുമെന്നറിവാനായി എല്ലാവരും ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അവൻ കുറഞ്ഞൊന്നു വിചാരിച്ചശേഷം ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:

തന്നുടെ വസ്തുവെ ദരിദ്രർക്കു കൊടുപ്പോൻ
പത്തിരട്ടി പ്രാപിക്കും സംശയം ഇല്ലൊട്ടുമേ.

അപ്പോൾ യേശുക്രിസ്തു ഉത്തരമായിട്ടു: "അങ്ങനെ, താങ്കൾ ഇതിന്റെ അർത്ഥം ഇത്ര വേഗം പറയുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചില്ല" എന്നു പറഞ്ഞതിനു ഗായൂസ് അവനോടു്, "ഈ വക കാര്യങ്ങളിൽ ഞാൻ വളരെ പരിചയം ഉള്ളവനാണു്. പരിചയത്തിനു സമമായി മറ്റൊന്നുമില്ലെന്നതന്നെ പറയാം. ഞാൻ എന്റെ കർത്താവിൽനിന്നു ദയയുള്ളവനാവാൻ പഠിക്കയും പരിചയംകൊണ്ടു് അതിന്റെ ഫലം അറിയുകയും ചെയ്തു. വിതരീട്ടും ധനവാനാകുന്നവനും ലുബ്ധനായിരുന്നിട്ടും ദരിദ്രനാകുന്നവനുമുണ്ടു്. ഇപ്രകാരം തന്നെത്തന്നെത്താൻ ധനവാനാക്കീട്ടും ഒന്നുമില്ലാത്തവനും, തന്നെത്താൻ ദരിദ്രനാക്കീട്ടും വളരെ സമ്പത്തുള്ളവനും ഉണ്ടു്" എന്നു പറഞ്ഞു (സദൃ. 11. 24 ; 13. 7). അപ്പോൾ ശമൂവേൽ ക്രിസ്പീനയോടു "അമ്മേ, ഈ വീട്ടുടമസ്ഥൻ ഒരു നല്ല മനുഷ്യനാകയാൽ നാം കുറേനാൾ ഇവിടെ താമസിക്കുന്നതു നല്ലതു്; നാം ഇവിടെനിന്നു പോകുന്നതിനു മുൻപു എന്റെ സഹോദരനായ മത്തായി കരുണയെ വിവാഹം ചെയ്യട്ടെ" എന്നു മന്ത്രിച്ചതു ഗായൂസ് കേട്ടു് അവനോടു: "എന്റെ കുഞ്ഞേ, നിങ്ങൾ കുറേനാൾ താമസിക്കുന്നതു എനിക്കും വളരെ സന്തോഷംതന്നെ" എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്രകാരം അവർ അവിടെ ഒരു മാസത്തിലധികം താമസിക്കയും മത്തായി കരുണയെ വിവാഹം ചെയ്കയും ചെയ്തു. അവിടെ അവർ താമസിച്ചിരുന്ന സമയമെല്ലാം കരുണ പാവപ്പെട്ടവർക്കു വസ്ത്രം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തുവന്നതിനാൽ സഞ്ചാരികൾക്കു പൊതുവെ ഒരു നല്ല നാമം ലഭിക്കുന്നതിനു് അവൾ കാരണക്കാരിയായി.

എന്നാൽ ഈ കഥ ഇവിടെ നില്ക്കട്ടെ. നാം വിട്ടഭാഗം തന്നെ തുടരാം: അത്താഴം കഴിഞ്ഞശേഷം ബാല്യക്കാർ യാത്രയാൽ ക്ഷീണിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു കിടപ്പാൻ അഗ്രഹിച്ചു. അപ്പോൾ ഗായൂസ് എഴുനേറ്റു് അവർക്കുള്ള മുറി ഒരുക്കേണ്ട

തിനു തുനിഞ്ഞപ്പോൾ കരുണ അവനോടു "നിങ്ങൾ ബുദ്ധിമുട്ടരുതു്, ഞാൻ അതു ചെയ്യുകൊള്ളാം" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു ചെന്നു മുറി ഒരുക്കി. കുഞ്ഞുങ്ങൾ പോയി കിടക്കയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഗായൂസും ശേഷമുള്ളവരും ഏകമനസ്സോടു കൂടിയവരാകയാൽ തമ്മിൽ പിരിവാൻ മനസ്സില്ലാതെ തങ്ങളുടെ യജമാനനെക്കുറിച്ചും, തങ്ങളെക്കുറിച്ചും, തങ്ങളുടെ യാത്രയെക്കുറിച്ചും ഏറിയ നേരം സംഭാഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അങ്ങനെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ വൃദ്ധനായ പരമാർത്ഥിയുടെ തല ഉറക്കംകൊണ്ടു കീഴോട്ടു ചാഞ്ഞു. അപ്പോൾ ധൈര്യഹൃദയൻ അവനോടു്, അല്ലാ! വല്യപ്പാ, നിങ്ങൾ ഉറങ്ങുകയാണോ? കണ്ണു തിരുമ്മി ഉറക്കം കളയുക; ഇതാ ഒരു കടങ്കഥ; ഇതിന്റെ അർത്ഥം നിങ്ങൾ തന്നേ പറയണം.

കൊൾവാൻ വല്ലതൻ മുതു തോല്ക്കുവേണം
ജീവന്നാശയുള്ളവൻ മുൻ ചാകവേണം.

ഇതു കേട്ടു പരമാർത്ഥി, ഹാ ഇതു കഠിനം തന്നേ, വ്യാഖ്യാനിപ്പാൻ പ്രയാസം, മനസ്സിലാക്കുവാനോ അതിലും പ്രയാസം; ആകയാൽ വീട്ടുകാരാ, തനിക്കു ഇഷ്ടമുണ്ടെങ്കിൽ ഈ കടങ്കഥ താങ്കൾക്കു വിട്ടുതരാം. അതിന്റെ അർത്ഥം നിങ്ങൾ പറയുന്നതു എനിക്കു സമ്മതം തന്നേ എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഗായൂസു് ഉത്തരമായിട്ടു്, "അങ്ങനെ അല്ല, ഇതു നിങ്ങളോടുള്ള ചോദ്യമാകയാൽ ഇതിന്റെ ഉത്തരം നിങ്ങൾ തന്നെയാണു് പറയേണ്ടതു" എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ആ വയസ്സൻ

കൃപയിൻ കത്തിയാൽ വേട്ടേറ്റോൻ—പാപ-
ക്രിയ സ്വഭാവത്തെ കൊന്നിടുമെ.
നിത്യജീവന്നായി യത്നിക്കുന്നോൻ—തന്റെ
പാപസ്വഭാവത്തെ കൊന്നീടേണം

എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടു ഗായൂസു്, ശരി, ഇതു നല്ല ഉപദേശം. നിങ്ങളുടെ ആത്മികപരിചയത്തിൽ ഇതു തെളിവാണു്. എങ്ങനെയെന്നാൽ ഒരുവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ കൃപ പ്രവേശിച്ചു ആത്മാവിനെ ജയിക്കുന്നതുവരെ പാപത്തോടു് എതിർക്കാൻ അവനു കഴിയുന്നതല്ല. പാപം ആത്മാവിനെ ബന്ധിക്കുന്ന സാത്താന്റെ കയറാകുന്നു. ആകയാൽ ആത്മാവിനു അതിൽ നിന്നു സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയല്ലാതെ അതിനു്

എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും ! ജഡമോഹങ്ങൾക്കു അടിമപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരുവൻ ദൈവകൃപയെ മറുള്ളവർക്കു ഉദ്ദീപിപ്പിച്ചു കാണിക്കുന്ന ഒരു ദീപസ്തംഭമായിരിക്കുമെന്നു ബുദ്ധിയുള്ള ഒരുവനു അല്ലെങ്കിൽ ആ കൃപയെ ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരുവനു ഒരിക്കലും വിചാരിപ്പാൻ പാടുള്ളതല്ല.

ഇതു തെളിയിക്കുന്നതിനു എനിക്കു ഓർമ്മയുള്ള ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം പറയാം. അതു ബഹു രസമുള്ള ഒരു കഥയാകുന്നു. സഞ്ചാരികളായി തീർന്ന രണ്ടു മനുഷ്യരുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ ഒരുവൻ ബാല്യത്തിലും മറുവൻ വാർദ്ധക്യത്തിലും അത്രേ യാത്ര ആരംഭിച്ചതു്. ബാല്യക്കാരനു എതിരിടേണ്ടുന്നതിനു വേണ്ടുവോളം പരീക്ഷകൾ തന്നിൽ തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. മറുവൻ വയസ്സനാകയാൽ തനിക്കുള്ള പരീക്ഷകൾ വളരെ ബലഹീനങ്ങൾ ആയിരുന്നു. എന്നിട്ടും യൌവനക്കാരൻ വൃദ്ധനെപ്പോലെ തന്നേ പ്രയാസം കൂടാതെ വഴിയിൽ കൂടെ നടന്നു. ഇവർ രണ്ടുപേരും പുറമേ കാഴ്ചയിൽ ഒരുപോലെ തന്നേയിരുന്നതിനാൽ ഇവരിൽ ആരിലാകുന്നു കൃപ തെളിവായി ശോഭിച്ചതു് ?

പരമാ:—യൌവനക്കാരനിൽ തന്നേ എന്നുള്ളതിനു സംശയം ഇല്ലല്ലോ. എന്തെന്നാൽ അധികം ഉപദ്രവങ്ങളോടു പോരാടി ജയിക്കുന്നവനാകുന്നു അധികം ശക്തിയുള്ളവൻ. വിശേഷിച്ചു വാർദ്ധക്യത്തിൽ നേരിടാവുന്നതായ ഉപദ്രവങ്ങളേക്കാൾ വളരെ മടങ്ങു പരീക്ഷകൾ ബാല്യത്തിൽ ഉള്ളതിനാൽ അവയോടെല്ലാം അവനു ജയിപ്പാനുണ്ടായിരുന്നുവല്ലോ. ആകയാൽ അവന്റെ മേലുള്ള കൃപയത്രേ അധികം തെളിവായി കാണപ്പെടുന്നതു്. ഈ വിഷയത്തിൽ വയസ്സന്മാർ തങ്ങളെത്തന്നേ തെറ്റായി പുകഴ്ത്തുന്നതായി എനിക്കു അറിയാം. എന്തെന്നാൽ ശരീരത്തിന്റെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ എല്ലാം അടങ്ങിയ സമയങ്ങളിൽ തങ്ങൾ മോക്ഷയാത്രക്കാരായി തീർന്നിട്ടു കൃപയാൽ ജഡമോഹങ്ങളെ ജയിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞു അവർ തങ്ങളെത്തന്നേ വഞ്ചിക്കുകയാണു്. ദൈവകൃപ ലഭിച്ച വൃദ്ധന്മാർ തങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽ എല്ലോളം കൃപയില്ലാതെ ഇരുന്ന ബാല്യകാലത്തിലെ സ്ഥിതി അനുഭവത്താൽ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ബാല്യകാലത്തിലെ പരീക്ഷകളെ സംബ

ന്ധിച്ചു ബാല്യക്കാരായവക്കു ബുദ്ധി പറഞ്ഞുകൊടുപ്പാൻ കഴി
വുള്ളവരായിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു സത്യം തന്നെ. എന്നാലും
ഒരു ബാല്യക്കാരനും വൃദ്ധനും ഒരുമിച്ചു യാത്രക്കാരായാൽ വൃദ്ധ
ന്റെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ ബലഹീനപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ, അവ
നിൽ നടക്കുന്ന ദൈവകൃപ കാണുന്നതിനു പ്രയാസമുണ്ടായി
രിക്കും, എന്നാൽ ബാല്യക്കാരനിൽ നടക്കുന്ന കൃപ കണ്ടറിയു
ന്നതിനു നല്ല വഴിയുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ സംഭാഷിച്ചുകൊണ്ടു്
അവർ നേരം പുലരുവോളം ഇരുന്നു. പുലർന്ന ശേഷം കുഞ്ഞു
ങ്ങൾ എല്ലാവരും എഴുന്നേറ്റപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനതന്റെ മകനാ
യ യാക്കോബിനോടു വേദപുസ്തകത്തിൽ നിന്നു് ഒരു അദ്ധ്യാ
യം വായിപ്പാൻ പറഞ്ഞു. അവൻ യെശയ്യാ. 53-ാം അ
ദ്ധ്യായം വായിച്ചു. അതു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പരമാർത്ഥി അവ
രോടു: നമ്മുടെ രക്ഷിതാവിനു രൂപവുമില്ല, ഭംഗിയുമില്ല എ
ന്നും താൻ ഉണങ്ങിയ നിലത്തിൽ നിന്നുള്ള വേരുപോലെ ഇ
രിക്കും എന്നും തന്നെക്കുറിച്ചു പറയപ്പെട്ടവാനുള്ള കാരണം എ
ന്തെന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ധൈര്യഹൃദയൻ അവനോടു
യെഹൂദസഭയ്ക്കു കർത്താവിന്റെ വരവുസമയം മാർഗ്ഗത്തിന്റെ
വേഷമല്ലാതെ സാക്ഷാൽ ജീവൻ ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ അ
തേ അതു് ഉണങ്ങിയ നിലം പോലെ കാണപ്പെട്ടിരുന്നതു്;
അതിലായിരുന്നു താൻ വന്നു ജനിച്ചതു്. അതിനാലതേ
താൻ ഉണങ്ങിയ നിലത്തിലെതെ പോലെ എന്നു
പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. മറ്റേതോ, ഏതുപ്രകാരം രത്ന
ങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു പരിചയമില്ലാത്തവൻ, ഏറ്റവും
വിലയേറിയ ചില കല്ലുകളുടെ പുറമേ പറ്റിയിരിക്കുന്ന കാ
വിനിറത്തിലുള്ള ചെളിയും മണ്ണും കണ്ടിട്ടു് അവ കൊള്ളരു
താത്തതു് എന്നു വിചാരിച്ചു വെറും കല്ലുപോലെ ദൂരെ എറി
ഞ്ഞുകളയുന്നുവോ, അപ്രകാരം അവിശ്വാസികൾ നമ്മുടെ ര
ക്ഷയിൻ പ്രഭുവിന്റെ മഹത്വങ്ങളെയും മറ്റും വേണ്ടപോ
ലെ കണ്ടറിവാൻ കണ്ണില്ലാത്തവരായിരുന്നതിനാൽ പുറമേ
മാത്രം നോക്കി തന്നെ ആക്ഷേപിക്കുന്നതിനു കുറിക്കുന്നു എ
ന്നു പറഞ്ഞു.

അതിന്റെ ശേഷം വീട്ടുടമസ്ഥൻ, നിങ്ങൾ എല്ലാവരും
ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നുവല്ലോ. ധൈര്യഹൃദയൻ വില്ല പ്ര

യോഗിക്കുന്നതിനു മഹാ വിക്രമൻ എന്നു ഞാൻ അറിയുന്നു. അതുകയാൽ നാം ഭക്ഷിച്ചശേഷം വയൽപ്രദേശത്തു പോയി അല്പമൊന്നു നടന്നു വല്ല നന്മയും ചെയ്യുമോ എന്നു നോക്കാം. ഇവിടെ നിന്നു ഏകദേശം ഒരു നാഴിക ദൂരെ സജ്ജനഹിംസൻ എന്നു പേരായി, രാജാവിന്റെ സഞ്ചാരികളിൽ പലരെയും കൊന്നിട്ടുള്ള ഒരു രാക്ഷസൻ പാർപ്പുണ്ടു്. അവന്റെ ഗൃഹം എവിടെയാകുന്നു എന്നു് എനിക്കു് അറിയാം. വളരെ കള്ളന്മാർ അവനു വേലക്കാരായിട്ടുണ്ടു്. അതുകയാൽ അവനെ ഇവിടെനിന്നു നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞാൽ അതുപോലെ ഒരു നന്മ ചെയ്യാനില്ല എന്നു പറഞ്ഞതു് എല്ലാവരും സമ്മതിച്ചു. ധൈര്യഹൃദയൻ തന്റെ വാൾ, തലക്കോരിക, പരിച എന്നിവയും; മറ്റുള്ളവർ കുന്തം, വടി എന്നിവയും എടുത്തു യാത്രയായി. എന്നാൽ അവർ അവിടെ ചെന്ന സമയം ഇതാ അവൻ, തന്റെ വേലക്കാർ രാജവഴിയിൽ നിന്നു പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന ക്ഷീണഹൃദയൻ എന്നൊരുവനെ (ഇവൻ ഒരു മനുഷ്യഭോജി ആകയാൽ) അവന്റെ അസ്ഥികളിൽനിന്നു മാംസം ഉരിച്ചെടുത്തു ഭക്ഷിപ്പാനായി അവന്റെ വസ്ത്രങ്ങൾ അഴിക്കുന്നതു കണ്ടു. ഇവൻ ധൈര്യഹൃദയനെയും കൂട്ടുകാരെയും ആയുധത്തോടുകൂടി ഗൃഹവാസ്തൽ കണ്ടപ്പോൾ അവരോടു: "നിങ്ങൾ വന്ന കാര്യം എന്തു" എന്നു മഹാ കോപത്തോടെ ചോദിച്ചു. അതിനുത്തരമായി,

ധൈര്യ:—നിന്നെ അന്വേഷിച്ചാണു ഞങ്ങൾ ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നതു്. നീ അനേക സഞ്ചാരികളെ രാജവഴിയിൽനിന്നു പിടിച്ചു കൊണ്ടുവന്നു കൊല്ലുകയും ഉപദ്രവിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു നിന്നോടു പ്രതിക്രിയ ചെയ്യുന്നതിനായി ഞങ്ങൾ വന്നിരിക്കുന്നു. അതുകയാൽ ബദ്ധപ്പെട്ടു ഗൃഹത്തിൽനിന്നു പുറത്തുവരിക എന്നു പറഞ്ഞു. അതുകേട്ടു അവനും അതു നന്നായി എന്നു പറഞ്ഞു ഒന്നു അലറി ആയുധം ധരിച്ചുകൊണ്ടു ഗൃഹത്തിൽനിന്നു ഇറങ്ങിവന്നു. ഇരുവരും ഒരു മണിക്കൂറുനേരം യുദ്ധം ചെയ്തശേഷം ക്ഷീണം മാറുവാൻ കുറച്ചു നേരം ഇരുന്നു. അപ്പോൾ സജ്ജനഹിംസൻ വീണ്ടും അവരോടു, "നിങ്ങൾ എന്റെ സ്ഥലത്തു വന്നതു എന്തിനു" എന്നു ചോദിച്ചു.

ധൈര്യം:—ഞാൻ നിന്നോടു മുൻപു പറഞ്ഞതുപോലെ സഞ്ചാരികളുടെ രക്ഷത്തിനു പ്രതിക്രിയ ചെയ്യുവാൻ തന്നേ എന്നു പറഞ്ഞു വീണ്ടും യുദ്ധം ആരംഭിച്ചു. ആ മല്ലൻ ധൈര്യഹൃദയനെ ഒന്നു തള്ളുകയാൽ അവൻവീണുപോയി എങ്കിലും എഴുനേറ്റു മഹാധൈര്യം പൂണ്ടു അവന്റെ തലയിലും കഴുത്തിലും വിലാവിലും വെട്ടി മുറിവേല്പിച്ചു. അതിനാൽ അവൻ ക്ഷീണിച്ചു വീണു. ഉടനെ അവനെ കൊന്നു. അവന്റെ തല അറുത്തു അതെടുത്തുംകൊണ്ടു ക്ഷീണഹൃദയൻ എന്ന സഞ്ചാരിയേയും കൂട്ടി സത്രത്തിലേക്കു മടങ്ങിവന്നു, വീട്ടിലുള്ളവർക്കു കാണിച്ചു. അതിന്റെശേഷം അവൻ സഞ്ചാരികളെ ഉപദ്രവിക്കുന്നവർക്കു ഒരു പാഠമായിരിപ്പാൻ മുൻപു ചെയ്തതുപോലെ ഇവന്റെ തല വഴിയരികെ നാട്ടി, അതിന്റെശേഷം ക്ഷീണഹൃദയനോടുകൂടെ അവൻ അവന്റെ വലയിൽ അകപ്പെട്ടതു എങ്ങനെ എന്നു ചോദിച്ചു. ക്ഷീണഹൃദയൻ ഉത്തരമായിട്ടു: നിങ്ങൾ കാണുന്നപ്രകാരം ഞാൻ രോഗിയാകുന്നു. മരണം ദിവസംതോറും എന്റെ ഹൃദയവാതിൽക്കൽ മുട്ടിവരുന്നതിനാൽ വീട്ടിൽ സുഖമായിരിപ്പാൻ പ്രയാസം എന്നു കണ്ടു സ്വന്ത ഭവനത്തെയും പിതാവിന്റെ ജന്മനാടായ സംശയപുരിയെയും വിട്ടു മോക്ഷയാത്രയ്ക്കു ആരംഭിച്ചു. ഞാൻ ശരീരത്തിലും മനസ്സിലും ബലഹീനനായിരുന്നിട്ടും എന്തു പ്രയാസം വന്നാലും എന്റെ നാളുകൾ മോക്ഷയാത്രയിൽ കഴിക്കണം എന്നുതന്നെ നിശ്ചയിച്ചു: ഈ വഴിയുടെ ആരംഭത്തിൽ ഞാൻ വന്നപ്പോൾ വാതിൽകാവല്ക്കാരൻ എന്നെ നല്ലവണ്ണം സല്ക്കരിച്ചു. എന്റെ ശരീരം ക്ഷീണിച്ചതു കണ്ടിട്ടോ, എന്റെ മനസ്സിന്റെ ബലഹീനത നോക്കിയോ എന്നെ തള്ളാതെയും യാതൊരു തുച്ഛീകേട്ടം കാണിക്കാതെയും എന്റെ സഞ്ചാരത്തിൽ എനിക്കു ആവശ്യമുള്ളവ എല്ലാം തരികയും എന്റെ അവസാനം നന്നായി വരുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചു എന്നെ സമാധാനത്തോടെ യാത്ര അയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. എനിക്കു വ്യാഖ്യാനിയുടെ ഭവനത്തിൽ ലഭിച്ച ഉപദേശങ്ങൾ വളരെ ആയിരുന്നു. വിഷമിക്കുന്നു കയറുവാൻ എനിക്കു പ്രയാസമായിരിക്കും എന്നു താൻകണ്ടു തന്റെ ഒരു വേലക്കാരനെക്കൊണ്ടു എന്നെ എടുപ്പിച്ചു മുകളിൽ എത്തിച്ചു. വഴിയിൽ ഞാൻ കണ്ട യാത്രക്കാരിൽ പലരും

എന്നോട് വളരെ ദയ കാണിച്ചു. എങ്കിലും സാവധാനത്തിൽ നടക്കുന്നവനായിരിക്കുന്നതിനാൽ എന്നെ കൂടെ കൊണ്ടുപോകുവാൻ അവരിൽ ആർക്കും മനസ്സില്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും എന്നെ വഴിയിൽ കണ്ട പ്രയാണികൾ എല്ലാവരും ക്ഷീണഹൃദയർക്ക് ആശ്വാസവും സഹായവും നല്കുന്നതു രാജാവിനു ഇഷ്ടമാകുന്നു എന്നു (1 തെസ്സ. 5. 14.) പറഞ്ഞു എന്നെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു തങ്ങളുടെ വഴിയെ പോയി. എതിർപ്പുവഴിയിൽ ഞാൻ എത്തിയപ്പോൾ ഈ മല്ലൻ എന്നെ എതിർത്തു എന്നോട് യുദ്ധത്തിനു ഒരുങ്ങുവാൻ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ എപ്പോഴും ആശ്വാസവും സഹായവും ആവശ്യമായിരുന്ന ക്ഷീണനായ എനിക്കു അവനോട് എതിർപ്പാൻ എങ്ങനെ കഴിയും? അതു കൊണ്ടു അവൻ വന്നു എന്നെ എടുത്തുകൊണ്ടുപോയിഎങ്കിലും എന്നെ കൊല്ലുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചില്ല; കാരണം, എനിക്കു മനസ്സുണ്ടായിട്ടല്ല അവൻറെ ബലംമൂലം അത്രേ എനിക്കു അവൻറെ ഗ്രഹയിലേക്കു പ്രവേശിപ്പാൻ സംഗതിയായതു്. അതിനാൽ ജീവനോടെ പുറത്തു വരുമെന്നു ഞാൻ ആശിച്ചു. വീണ്ടും ഒരു സഞ്ചാരി ശത്രുവിനാൽ ബലാല്കാരമായി പിടിക്കപ്പെട്ടാലും തങ്ങളുടെ യജമാനൻറെമേൽ പൂർണ്ണ ആശ്രയം വെച്ചാൽ ഒരിക്കലും കൊല്ലപ്പെടുകയില്ലെന്നു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. എൻറെ സ്വസ്വവും അവൻമോഷ്ടിച്ചുവെങ്കിലും ഇപ്പോൾ ഞാൻ വിടുവിക്കപ്പെട്ടതിനാൽ എൻറെ വിടുതലിനു കാരണഭൂതനായ എൻറെ രാജാവിനു ഞാൻ സ്തോത്രം ചെയ്കയും ആയുധങ്ങളായിത്തീർന്ന നിങ്ങൾക്കുനന്ദി പറകയും ചെയ്യുന്നു. ഇനിയും ഉപദ്രവങ്ങൾ എനിക്കുണ്ടാകുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു, എന്നാലും ഒരു കാര്യം ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. അതായതു എനിക്കു ശക്തിയുള്ളപ്പോൾ ഓടുവാനും ഓടുവാൻ വഹിയാത്തപ്പോൾ നടപ്പാനും, നടപ്പാൻ വഹിയാത്തപ്പോൾ ഇഴയുവാനുംതന്നേ. ആകയാൽ എല്ലാറ്റിനും മീതെ എൻറെ പ്രാണവല്ലഭനായകർത്താവിനെ ഞാൻ സ്തുതിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ കാണുന്നപ്രകാരം ഞാൻ ഒരു ക്ഷീണഹൃദയൻ എങ്കിലും എൻറെ വഴി എൻറെ മുമ്പിലും എൻറെ മനസ്സു പാലമില്ലാത്ത അറ്റത്തിനക്കരയും ഇരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു.

പരമാ:—കുറേനാളുകൾക്കുമുമ്പിൽ സഞ്ചാരംചെയ്തഭയം എന്നൊരാളിനെ നീ അറിയുമോ?

ക്ഷീണഹൃ:—അറിയുമൊ എന്നോ? അവൻ നാശപട്ടണത്തിൽനിന്നു നാലു ഇലികൾ വടക്കും എന്റെ നാട്ടിൽനിന്നു വളരെ ദൂരവുമുള്ള ഭോഷതാപട്ടണത്തിൽനിന്നു വന്നവനാണു്. അവൻ എന്റെ ചിറ്റപ്പനായിരുന്നതിനാൽ എന്റെയും അവന്റെയും സ്വഭാവം മിക്കവാറും ഒരുപോലെതന്നെ. അകാരത്തിൽ മാത്രം അവൻ അല്പം കുറിയവൻ എങ്കിലും മുഖഭാവം രണ്ടുപേരുടെയും ഏകദേശം ഒന്നുപോലെതന്നെയാണു്.

പരമാ:—നീ അവനെ അറിയുമെന്നും നിങ്ങൾ ശേഷക്കാർ എന്നും ഞാൻ വിചാരിച്ചു. എന്തെന്നാൽ നിന്റെ വിളറിയ മുഖവും നോട്ടവും സംസാരവും ഏകദേശം അവന്റേതിനോടൊക്കുന്നു.

ക്ഷീണഹൃ:—ഞങ്ങളെ കണ്ടിട്ടുള്ളവർ എല്ലാവരും അപ്രകാരംതന്നെ പറയുന്നു. അവനിൽ ഏതെല്ലാം ഗുണാഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടോ അവ എന്നിലും ഉണ്ടെന്നു എനിക്കു തന്നെയും അറിയാം.

ഗായുസ്:—അങ്ങനേ, അകത്തു വരിക. ധൈര്യമായിരിക്ക. താങ്കൾ എന്റെ വീട്ടിലേക്കുവന്നതിനാൽ വളരെ സന്തോഷം. നിങ്ങൾക്കു എന്തു ആവശ്യമുണ്ടോ അതു ചോദിച്ചു വാങ്ങി അനുഭവിക്കാം. എന്റെ വേലക്കാരെക്കൊണ്ടു എന്തു ചെയ്യിക്കണമെന്നു അഗ്രഹമുണ്ടോ അതു അവരെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിക്കുന്നതിനു ഒരു വിരോധവുമില്ല.

ക്ഷീണഹൃ:—ഇതു ഞാൻ നിനയ്ക്കാത്ത സഹായംതന്നേ. താങ്കളുടെ ഈ വാക്കുകൾ കാർമേഘത്തിൽനിന്നു പ്രകാശിക്കുന്ന സൂര്യരശ്മിപോലെ ഇരിക്കുന്നു. മല്പനായ സജ്ജനഹിംസൻ എന്നെ മുമ്പോട്ടു വിടാതെ തടുത്തതു ഇപ്രകാരമുള്ള നന്മ എനിക്കു കിട്ടുവാനായിട്ടായിരുന്നുവോ? അവൻ എന്റെ വസ്തുക്കളെല്ലാം അപഹരിച്ചതു ഗായുസിൻ വീട്ടിൽനിന്നു സകല നന്മയേയും അനുഭവിപ്പിനായിട്ടായിരുന്നുവോ? ഇതിൽനിന്നു എനിക്കു അപ്രകാരമാണു മനസ്സിലാകുന്നതു്.

ഇങ്ങനെ ഗായൂസും ക്ഷീണഹൃദയനും ഒരുമിച്ചു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരുവൻ പാഞ്ഞുവന്നു വാതിൽക്കൽ വിളിച്ചു അവരോടു, ഏകദേശം ഒരുനാഴിക ദൂരത്തിൽ ശരീകേട്ട എന്ന സഞ്ചാരി മിന്നൽ തട്ടി മരിച്ചുകിടക്കുന്നു എന്നു പരിഭ്രമത്തോടു പറഞ്ഞു. ക്ഷീണഹൃദയൻ ഇതു കേട്ടാറെ "അയ്യോ, ആ സാധു മരിച്ചുപോയോ? അവൻ എനിക്കു മുമ്പായി ഇതുവരെയും വന്നുവല്ലോ. ഞങ്ങൾക്കു ഒരുമിച്ചു യാത്രചെയ്യാമെന്നായിരുന്നുവല്ലോ ഞാൻ വിചാരിച്ചതു്. സജ്ജനഹിംസൻ എന്നെ പിടിച്ചപ്പോൾ അവനും കൂടെയുണ്ടായിരുന്നു. അവരെ കണ്ട മാത്രയിൽ ഇവൻ ഒരോട്ടംഓടി അവന്റെ കയ്യിൽനിന്നു തെറിക്കളഞ്ഞു. അവൻ ഓടിപ്പോയതു ചാകുവാനും ഞാൻ പിടിപെട്ടതു രക്ഷപെടുവാനും ആയിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു.

എൻ ഉയിരെ പായിപ്പാനായി വന്ന ദോക്ഷമോ ഇതു
ബുദ്ധിയെ കലക്കും ദോഷം നന്മയ്ക്കായി തിന്നിട്ടുമെ
നാശത്തിനെന്നപോലെ കണ്ടിട്ടും സംഗതികൾ
ഭാഗ്യമായി തീന്നിടുന്നു നാഥന്റെ സഹായത്താൽ
രാക്ഷസൻ പിടിച്ചോൻ എന്നെ, വഴുതിപ്പോയി എൻ സ്നേഹിതൻ
രക്ഷയെ പ്രാപിച്ചോൻ ഞാൻ, ഭൂമിയിന്നിരയായി സഖി
നാഥന്റെ കാരുണ്യത്താൽ പാപി ഞാൻ ജീവിക്കുന്നെൻ
നാഥനും മുഖം മറച്ചോൻ ശരികേട്ടും മരിച്ചുപോയോൻ"

എന്നു പാടി. അവൻ അവിടെ താമസിച്ചിരിക്കയിൽ മത്തായി കരുണയേയും യാക്കോബു ഗായൂസിന്റെ മകളായ ഫേബയെയും വിവാഹം ചെയ്തു. അതിന്റെ ശേഷം അവൻ പത്തു ദിവസംവരെ അവിടെ താമസിച്ചു. തങ്ങളുടെ സമയം സഞ്ചാരികളുടെ ക്രമത്തിൽ കഴിച്ചുവന്നു. പിന്നെ യാത്രയാകാറായപ്പോൾ ഗായൂസ് അവർക്കു ഒരു വലിയ സദ്യ കഴിച്ചു. അവരും ഭക്ഷിച്ചു കുടിച്ചു സന്തോഷിച്ചു. പിന്നെ യാത്രാസമയം അടുത്തപ്പോൾ ധൈര്യഹൃദയൻ അവരുടെ ചെലവിന്റെ കണക്കു ഗായൂസിനോടു ചോദിച്ചു. അവൻ ഉത്തരമായിട്ടു "എന്റെ ഭവനത്തിൽ സഞ്ചാരികൾ വന്നു താമസിച്ചാൽ ചെലവായതു വാങ്ങിക്കുക പതിവില്ല. ഞാനവരെ

അവശ്യംപോലെ പോഷിപ്പിച്ചശേഷം ആയതിന്റെ ചെലവുകളെല്ലാം ഒന്നായിട്ടു തന്റെ തിരിച്ചുവരവിങ്കൽ തരാമെന്നു വാഗ്ദത്തം ചെയ്തു പോയിരിക്കുന്ന നല്ല ശമര്യാക്കാരൻ വരുമ്പോൾ കിട്ടുമെന്നു വിശ്വസിച്ചു തന്റെതിരിച്ചുവരവുനോക്കി ക്ഷമയോടെ കാത്തിരിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ധൈര്യഹൃദയൻ അവനോടു "പ്രിയമുള്ളവനെ, നീ സഹോദരന്മാർക്കും പരദേശികൾക്കും ചെയ്യുന്നതെല്ലാം നീ വിശ്വാസത്തോടു ചെയ്യുന്നു. അവർ സഭയുടെ മുമ്പാകെ നിന്റെ സ്നേഹത്തിനു സാക്ഷി ബോധിപ്പിക്കും, അവരെ നീ ദൈവത്തിനു യോഗ്യമായിട്ടു യാത്ര അയച്ചാൽ അതു നിനക്കു നന്മയായിഭവിക്കും" എന്നു പറഞ്ഞു. പിന്നെ ഗായൂസ് അവരോടു എല്ലാവരോടും വിശേഷാൽ ക്ഷീണഹൃദയനോടും യാത്ര പറഞ്ഞു. അവനു വഴിയിൽ കുടിപ്പാൻ നല്ല പാനീയം അല്പം കൊടുക്കയും ചെയ്തു. എന്നാൽ സഞ്ചാരികൾ ഗായൂസിന്റെ ഭവനം വിട്ടു യാത്രയായപ്പോൾ ക്ഷീണഹൃദയൻ പിന്നാലെ സാവധാനത്തിൽ നടപ്പാനുള്ള ഭാവം കാണിച്ചതു ധൈര്യഹൃദയൻ കണ്ടു, അവനോടു "പ്രിയ ക്ഷീണഹൃദയാ, നീ ഞങ്ങളോടുകൂടെ വരണം എന്നു ഞങ്ങൾ നിന്നോടു അപേക്ഷിക്കുന്നു, ഞാൻ നിനക്കു തുണയായിനിന്നു മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ സന്തോഷസുഖം അനുഭവിപ്പിക്കാം" എന്നു പറഞ്ഞു.

ക്ഷീണഹൃ:—എന്റെ ബലഹീനതയ്ക്കു തക്കതായ ഒരു സഖിയെത്രെ എനിക്കാവശ്യം ; നിങ്ങൾ എല്ലാവരും യൌവനക്കാരും ശക്തരും ആയിരിക്കെ ഞാൻ വളരെ ക്ഷീണൻ ആകുന്നുവല്ലോ. ഞാൻ നിങ്ങളോടുകൂടെ പോരുന്നതായാൽ നിങ്ങൾക്കു ഭാരവും എനിക്കു വിമ്മിഷ്ടവും നേരിടും. ആകയാൽ നിങ്ങൾക്കു പിമ്പായി വരുന്നതിനത്രെ എനിക്കാഗ്രഹമുള്ളതു്. ഞാൻ ആദ്യം പറഞ്ഞതുപോലെ ബലഹീനനും ക്ഷീണമാനസ്സനും ആകയാൽ മറ്റുള്ളവർക്കു സഹിക്കാവുന്നതെല്ലാം എനിക്കു അസഹ്യമായി വരികയും അതിൽ ഞാനിടറിപ്പോകയും ചെയ്യും. ഉല്ലാസമാകട്ടെ മോടിയുള്ള വസ്തുമാകട്ടെ അനാവശ്യ സംസാരമാകട്ടെ എനിക്കു വെറുപ്പത്രെ. മറ്റുള്ളവർക്കു ചെയ്വാൻ അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ വിരുദ്ധപ്പെട്ടുവാൻ തക്കവണ്ണം ഞാൻ അത്ര ക്ഷീണനാകുന്നു. ഞാൻ അറിവിൽ കുറഞ്ഞ ക്രിസ്ത്യാനി ആകയാൽ സത്യം മുഴുവനും

അറിയുന്നില്ല. അതുകയാൽ കർത്താവിൽ മറ്റുള്ളവർക്കുള്ള സന്തോഷത്തിൽ ഒരു പങ്കു് അനുഭവിപ്പാൻ ഞാൻ ത്രാണിയില്ലാത്തവനായിരിക്കുന്നതിനാൽ അതും എന്റെ മനസ്സിനു ദുഃഖം ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കും. ഞാൻ ശക്തന്മാരുടെ ഇടയിലുള്ള അശക്തനെപ്പോലെയും സുഖമുള്ളവരുടെ ഇടയിലുള്ള രോഗിയെപ്പോലെയും നിന്ദിക്കപ്പെട്ട വിളക്കുപോലെയും എന്തു ചെയ്യേണ്ടു എന്നു അറിയാത്തവനായിരിക്കുന്നു. കാൽ ഇടറുമാറായിരിക്കുന്നവൻ സൌഖ്യമായിരിക്കുന്നവരുടെ ഇടയിൽ ധിക്കരിക്കപ്പെട്ട വിളക്കുപോലെ ആകുന്നുവല്ലോ.

ധൈര്യം:—എന്നാൽ സഹോദരാ, ക്ഷീണമനസ്സുള്ളവരെ ആശ്വസിപ്പിപ്പാനും ബലഹീനർക്കു സഹായിപ്പാനും എനിക്കു കല്പനയുണ്ടു്. എന്റെ പ്രവൃത്തിയും അതുതന്നേ. അതുകയാൽ നീ ഞങ്ങളോടുകൂടെത്തന്നേ പോരേണ്ടതാണു്. ഞങ്ങൾ നിന്നെ മെല്ലെ മെല്ലെ യാത്ര ചെയ്യിക്കയും കഴിയുന്ന സഹായം ചെയ്കയും ചെയ്യും. വീണ്ടും നിന്റെ നിമിത്തം ഞങ്ങൾ അനാവശ്യമായവ മാത്രമല്ല ഉപകാരമായ ഉപദേശങ്ങളിൽ ചിലതുകൂടെ ഉപേക്ഷിക്കും. ഞങ്ങൾ നിന്നോടു സംശയകരചോദ്യങ്ങളോ തർക്കങ്ങളോ ചെയ്കയില്ല. മുമ്പരായിരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഞങ്ങൾ സകലത്തിലും നിനക്കു സമന്മാരായിഭവിക്കാം (1തെസ്സ. 5. 14 ; റോമ. 14 ; 1കൊരി. 8. 9—13; 9. 22). എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു അവർ ഗായൂസിന്റെ വാതിൽക്കൽ നില്ക്കുമ്പോൾ മുടന്തനായ ഒരു സഞ്ചാരി തന്റെ ഇരു കക്ഷത്തും ഓരോ വടി വെച്ചു അതിന്റെ സഹായത്താൽ നടന്നുകൊണ്ടു അവിടെ വന്നു. അവനും ഒരു സഞ്ചാരി ആയിരുന്നു. ക്ഷീണഹൃദയൻ അവനെ കണ്ടിട്ടു അവനോടു, നീ എങ്ങനെ ഇവിടെ വന്നു? എനിക്കു ഒരു സഖിയില്ലാതെ ഞാൻ വ്യസനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ നീ എനിക്കു യോജിച്ച ഒരു കൂട്ടായി വന്നതു സന്തോഷം. അതുകയാൽ സ്നേഹിതാ, നമുക്കു അന്യോന്യം സഹായികളായിരിക്കാം എന്നു പറഞ്ഞു.

മുടന്തൻ:—നിന്നോടുകൂടെ പോകുന്നതു എനിക്കു വളരെ സന്തോഷം. നാം ഒന്നിച്ചു കൂടുവാൻ സംഗതി വന്നതു ദൈവകൃപയത്രേ. അതുകയാൽ നമുക്കു ഇരുവർക്കും തമ്മിൽ വേർ

പിരിയാതെ ഒന്നിച്ചു പോകാം. എന്റെ വടികളിൽ ഒന്നു നിനക്കു സഹായത്തിനു തരികയും ചെയ്യാം എന്നു പറഞ്ഞു.

ക്ഷീണഹൃ:—നിന്റെ ഈ ഉപകാരവാക്കിനു ഞാൻ നന്ദി പറയുന്നു. മുടന്തനാകാതെ വടിയുടെ സഹായം ആവശ്യം ഇല്ലെങ്കിലും നായ്ക്കളെ വിലക്കിനിറുത്തുവാൻ അതു വളരെ ഉപകാരമായിരിക്കുമല്ലൊ.

മുടന്തൻ:—എന്നെക്കൊണ്ടോ എന്റെ വടികൾകൊണ്ടോ എപ്പോൾ നിനക്കു സഹായം ആവശ്യമാണോ അപ്പോൾ നിന്നെ സഹായിപ്പാൻ ഞാൻ തയ്യാറായിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ അവർ യാത്രയായി. ധൈര്യഹൃദയനും പരമാർത്ഥിയും എല്ലാറ്റിനും മുമ്പായും ക്രിസ്ത്യാനിയും മക്കളും നടുക്കും ക്ഷീണഹൃദയനും മുടന്തനും പിന്നാലെയും നടന്നു. അപ്പോൾ പരമാർത്ഥി ധൈര്യഹൃദയനോടു "അങ്ങുന്നേ, താങ്കൾ മുമ്പിൽ സഞ്ചാരികളായി പോയ ചിലരുടെ കഥ ഞങ്ങളോടു പറഞ്ഞാൽ അവ ഞങ്ങൾക്കു ഉപകാരമായിത്തീരുമെന്നു തോന്നുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു.

അദ്ധ്യായം 19

പൂർവ്വികസഞ്ചാരികളെപ്പറ്റിയുള്ള സംഭാഷണം

ധൈര്യം:—കൊള്ളാം—ക്രിസ്ത്യാനി വിനയതാഴ്ചയിൽ വെച്ചു അപ്പോല്യനോടു എതിർത്തതും മരണനിഴലിൻ താഴ്വര കടന്നതും വിശ്വാസി, ദുർമ്മോഹവികാരണി, ഒന്നാമത്തെ ആദാം, അലംഭാവമില്ലാത്തവൻ, ലജ്ജ എന്നീ നാലു ദുഷ്ടമനുഷ്യരെ കണ്ടതും കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമല്ലൊ.

പരമാ:—അതെല്ലാം ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. വിശ്വാസി ലജ്ജയിങ്കൽനിന്നു വളരെ കഷ്ടത സഹിച്ചു; എങ്കിലും മനസ്സു മടുക്കാതെ അവിധം യുദ്ധം ചെയ്വാൻ അയാൾക്കു മാത്രമെ കഴിയൂ.

ധൈര്യം:—ഹാ! ഒരു സഞ്ചാരി പറഞ്ഞപ്രകാരം അവൾ എല്ലാ മനുഷ്യരിലുംവെച്ചു ചീത്തപ്പേരുള്ളവളാകുന്നു.

പരമാ:—കൊള്ളാം സ്നേഹിതാ, ക്രിസ്ത്യാനിയും വിശ്വാസിയും പെരുവായനെ കണ്ടതു എവിടെവെച്ചായിരുന്നു? അവനും ഒരു കീർത്തിപെട്ട വഞ്ചകൻ തന്നേ അല്ലായിരുന്നുവോ?

ധൈര്യം:—അവൻ മഹാ വലിയ ഭോഷൻ എങ്കിലും പലരും അവന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം നടക്കുന്നു.

പരമാ:—അവൻ വിശ്വാസിയെ വഞ്ചിപ്പാൻ നന്നാ ശ്രമിച്ചില്ലേ?

ധൈര്യം:—അതേ, എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനി അവനെ ഓമ്മപ്പെട്ടുത്തിയതുകൊണ്ടു മറവന്റെ വഞ്ചന കാണ്മാൻ ഇവനു സംഗതിയായി. ഇങ്ങനെ അവർ നടന്നുകൊണ്ടു ഏവൻ ഗെലീസ്ഥൻ ക്രിസ്ത്യാനിയെയും വിശ്വാസിയെയും കണ്ടു മായച്ചന്തയിൽ അവക്കു വരുന്ന അപകടങ്ങളെക്കുറിച്ചു ദീർഘദർശനം പറഞ്ഞ സ്ഥലത്തു വന്നു. അപ്പോൾ അവരുടെ സഹായി അവരോടു: ഇവിടെവെച്ചായിരുന്നു ക്രിസ്ത്യാനിയും വിശ്വാസിയും ഏവൻഗെലീസ്ഥനെ കണ്ടതും; ഏവൻഗെലീസ്ഥൻ അവക്കു മായച്ചന്തയിൽവെച്ചുണ്ടായ അപകടങ്ങളെക്കുറിച്ചു ദീർഘദർശനം പറഞ്ഞതും.

പരമാ:—ഹാ—ഹാ—അങ്ങനെയോ? അതു അവൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ അവരുടെ മനസ്സിൽ എത്ര വ്യസനവും പ്രയാസവും ഉണ്ടായിരുന്നായിരിക്കാം.

ധൈര്യം:—ശരിതന്നേ. എങ്കിലും അവൻ അവക്കു തക്ക ആശ്വാസവചനങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. എന്നാൽ അവരെക്കുറിച്ചു നാം എന്തു പറയേണ്ടു? അവർ സിംഹഹൃദയന്മാരും കരിങ്കല്ലുപോലെ ഉപദേശത്തെ സാരമാക്കാത്തവരും ആയ രണ്ടു യാത്രക്കാരായിരുന്നു. നന്മവെറുപ്പു എന്ന ന്യായാധിപതിയുടെ മുമ്പിൽ വിസ്താരത്തിനു നിന്നപ്പോൾ അവരുടെ ധൈര്യം ഏതുപ്രകാരമുള്ളതായിരുന്നു എന്നു നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ?

പരമാ:—ഓഹോ! ഞാൻ അവയെല്ലാം നന്നായി അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വിശ്വാസി എത്ര ധീരതയോടെ ആയിരുന്നു സകലവും സഹിച്ചതു!

ധൈര്യം:—ശരിതന്നേ. അതിനാൽ വളരെ ഫലം ഉണ്ടാകയും ചെയ്തു. ചരിത്രത്തിൽ പറയുംപ്രകാരം ആശയുള്ളവനും മറ്റു പലരും അവന്റെ മരണത്തിന്റെ ഫലമായി രക്ഷപെട്ടവരാണ്.

പരമാ:—അടുത്തു സംഭവിച്ചതെന്താണെന്നു പറഞ്ഞാലും?

ധൈര്യം:—ക്രിസ്ത്യാനി മായച്ചന്ത വിട്ടു പുറപ്പെട്ട ശേഷം അവനുണ്ടായ ശത്രുക്കളിൽ എല്ലാവരിലും വെച്ചു് ഉപായി എന്നൊരുവൻ മഹാ വല്ലാത്തവനായിരുന്നു.

പരമാ:—ഉപായിയോ? അവൻ ആരായിരുന്നു?

ധൈര്യം:—മഹാ വലിയ വഞ്ചകനും മുഴുത്ത കപടഭക്തനും മാർഗ്ഗവേഷക്കാരനും ഈ ലോകമര്യാദപ്രകാരം നടന്നവനുമായിരുന്നു: മാർഗ്ഗത്തിനുവേണ്ടി ഒരു കാര്യം ചിലവഴിപ്പാനോ ഒരു കഷ്ടം സഹിപ്പാനോ മനസ്സില്ലാത്ത മഹാ വല്ലാത്ത ഉപായിയും അതാതു സമയത്തെ സൌകര്യംപോലെ പ്രവർത്തിപ്പാൻ മഹാ മിടുക്കനും ആയിരുന്നു. അവന്റെ ഭാര്യയും അവനെപ്പറ്റിയവളായിരുന്നു. അവൻ തരംപോലെ അഭിപ്രായം മാറുകയും അതിനു ഓരോ കാരണം പറകയും ചെയ്യും; അവന്റെ അവസാനം അവന്റെ വഞ്ചനതന്നേ ആയിരുന്നു എന്നാണു ഞാൻ കേട്ടതു്. അവന്റെ മക്കളിൽ ആരും ദൈവഭക്തരുടെ ഇടയിൽ സ്തുതിപ്പെട്ടവരായി തീർന്നതുമില്ല. ഇങ്ങനെ അവർ മായച്ചന്തയുള്ള മായപ്പട്ടണത്തിനു സമീപിച്ചപ്പോൾ അവർ പട്ടണത്തിൽ കൂടെ ഏതുവിധം കടക്കേണമെന്നു തമ്മിൽ ആലോചിച്ചു. ഒരുത്തൻ ഒരുവിധവും മറ്റൊരുത്തൻ മറ്റൊരു വിധവും അഭിപ്രായം പറഞ്ഞു. ഒടുവിൽ ധൈര്യഹൃദയൻ അവരോടു, "ഞാൻ ഇതിലെ അനേകം സഞ്ചാരികളെ പലപ്പോഴും കൊണ്ടുപോയിട്ടുണ്ടു് എന്നു നിങ്ങൾക്കു അറിയാമല്ലൊ. ഇവിടെ കൃപ്രിയനാട്ടുകാരനായ മ്നാസോൻ എന്നൊരു സ്നേഹിതൻ എനിക്കുണ്ടു്. അവൻ ഒരു പഴയ ശിഷ്യനാണു്. നിങ്ങൾക്കു മനസ്സാകുന്നു എങ്കിൽ നമുക്കു അവിടെ പോയി താമസിക്കുന്നതു നല്ലതു്, എന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. എല്ലാവരും അതു സമ്മതിച്ചു, മുൻപോട്ടു പോയി; പട്ടണത്തിനു സമീപിച്ചതു

വൈകുന്നേരത്തായിരുന്നു. എന്നാൽ ധൈര്യഹൃദയനു ആ വയസ്സന്റെ വീട്ടു നല്ലപോലെ അറിവുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അവൻ അവരെ വഴിതെറ്റാതെ അവിടേക്കു കൊണ്ടുപോയി വാതില്ക്കൽ മുട്ടി വിളിച്ചു. ആ വയസ്സനു ധൈര്യഹൃദയന്റെ സ്വരം നല്ല പരിചയമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഉടനെ വാതിൽ തുറന്നു എല്ലാവരെയും അകത്തേക്കു കൈക്കൊണ്ടു്, അവരോടു: നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ എവിടെ നിന്നാകുന്നു വരുന്നതു്" എന്നു ചോദിച്ചു. അവർ ഉത്തരമായിട്ടു ആ നല്ല മനുഷ്യനായ ഗായൂസിന്റെ ഭവനത്തിൽ നിന്നുതന്നേ എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവൻ അവരോടു "നിങ്ങൾ ഇന്നു വളരെ ദൂരത്തു നിന്നു വരുന്നതാകകൊണ്ടു നന്നാ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നുവല്ലൊ, ആകയാൽ ഇവിടെ ഇരുന്നു ആശ്വസിപ്പിൻ" എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്രകാരം അവർ എല്ലാവരും ഇരുന്നു.

ധൈര്യ:—നിങ്ങൾക്കു എല്ലാവർക്കും എന്റെ ഈ സ്നേഹിതന്റെ ഭവനത്തിൽ വന്നുചേർന്നതിനാൽ സന്തോഷമില്ലയോ? അവനും നിങ്ങൾ വന്നുചേർന്നതിനാൽ വളരെ സന്തോഷം തന്നേ എന്നതിനു സംശയമില്ല.

മ്നാസോൻ:— നിങ്ങൾ വന്നതു് എനിക്കു വളരെ സന്തോഷം. നിങ്ങൾക്കു ആവശ്യമുള്ളതു് എന്തു് എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഉടനെ ചെയ്തുതരുവാൻ ഞാൻ ഇതാ തയ്യാറായിരിക്കുന്നു.

പരമ:—കുറെ മുൻപെ താമസിപ്പാൻ ഒരു സ്ഥലവും സംസാരിപ്പാൻ നല്ല സ്നേഹിതനും കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാം എന്നു ഞങ്ങൾ നന്നാ ആശിച്ചു. എന്നാൽ ഇതാ അവ രണ്ടും ഞങ്ങൾക്കു ഇപ്പോൾ സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഞങ്ങൾക്കു അതിരറ്റ സന്തോഷമുണ്ടു്.

മ്നാസോൻ:—താമസിപ്പാൻ ഇതാ എന്റെ ഭവനം, നല്ല സഖികൾ നിങ്ങൾക്കു ലഭ്യമായെന്നുള്ളതു നിങ്ങൾ അനുഭവത്താൽ അറിയും.

ധൈര്യ:—താങ്കൾ സഞ്ചാരികൾക്കുള്ള മുറികൾ കാണിച്ചുകൊടുത്താലും.

മ്നാസോൻ:—കാണിക്കാം എന്നു പറഞ്ഞു്, അവക്കുള്ള പ്രത്യേക മുറികൾ കാണിച്ചുകൊടുത്തശേഷം ഒരു വിസ്താരമുള്ള മുറിയിലേക്കു് അവരെ കൊണ്ടുപോയി, "ഇതാകുന്നു വിരുന്നുശാല" എന്നു പറഞ്ഞു. അവർ കുറെ നേരം അവിടെ ഇരുന്നു് ആശ്വസിച്ച ശേഷം പരമാർത്ഥി വീട്ടുടമസ്ഥനോടു് "ഈ നഗരത്തിൽ കൊള്ളാകുന്ന മനുഷ്യർ വല്ലവരും ഉണ്ടോ" എന്നു ചോദിച്ചു.

മ്നാസോൻ:—കുറെ പേർ മാത്രമേ ഉള്ളു. അവരെ ശത്രുപക്ഷക്കാരോടു് ഒത്തുനോക്കിയാൽ അവർ ഏതുമില്ല.

പരമാ:— അവരിൽ ചിലരെ കണ്ടു സംസാരിപ്പാൻ എന്തു വഴിയുള്ളു? സഞ്ചാരികൾക്കു സജ്ജനസംസർഗ്ഗം കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന സന്തോഷം കരയില്ലാത്ത കടലിൽ കപ്പല്ലാക്കു ചന്ദ്രനെയും നക്ഷത്രങ്ങളെയും കാണുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന സന്തോഷം പോലെയാകുന്നുവല്ലൊ.

മ്നാസോൻ:—ഉടനെ അകത്തുള്ളവരെ വിളിച്ചു. അപ്പോൾ കൃപ എന്നു പേരുള്ള അവന്റെ മകൾ പുറത്തുവന്നു. അവളോടു് അവൻ, "നീ വേഗം പോയി നമ്മുടെ സ്നേഹിതന്മാരായ നുറുങ്ങിയ ഹൃദയം, പരിശുദ്ധപ്രിയൻ, വ്യാജദ്വേഷി, അനുതാപം എന്നിവരുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു് അവരോടു നമ്മുടെ വീട്ടിൽ ചില നല്ല വിരുന്നുകാർ വന്നിട്ടുണ്ടു്, അവക്കു് അവരെ കണ്ടു സംഭാഷിപ്പാൻ വളരെ ആഗ്രഹമുണ്ടു് എന്നു പറക" എന്നു പറഞ്ഞു. അങ്ങനെ അവൾ ഓടിപ്പോയി അവരെ വിളിച്ചുകൊണ്ടു വന്നു. തമ്മിൽ കുശലം പറഞ്ഞ ശേഷം മ്നാസോൻ അവരോടു, സ്നേഹിതന്മാരെ ഇന്നേദിവസം നിങ്ങൾ കാണുന്നപ്രകാരം മോക്ഷപട്ടണത്തിലേക്കു യാത്രക്കാരായ ഈ ആളുകൾ ഇതാ ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നു. (എന്നാൽ അവൻ ക്രിസ്ത്യാനയെ ചൂണ്ടിക്കൊണ്ടു് അവരോടു്) ഈ സ്ത്രീ ആരാകുന്നു എന്നു നിങ്ങൾ അറിയുമോ? മുൻപു നമ്മുടെ പട്ടണത്തിൽ വിശ്വാസിയോടു കൂടെ വളരെ കഷ്ടത സഹിച്ചവനായ ക്രിസ്ത്യാനി എന്ന നല്ല സഞ്ചാരിയുടെ ഉത്തമ ഭാര്യയാകുന്നു ഈ സ്ത്രീ എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതുകൾ അവർ ആശ്ചര്യമായിട്ടു് അവരോടു "കൃപ ഞങ്ങളെ വന്നു വിളിച്ചപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനയെ ഇവിടെ കാണുമെന്നു ഞങ്ങൾ സ്വപ്നത്തിൽകൂടെ

വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. അതുകയാൽ ഇതു നിനച്ചിരിക്കാത്ത ഒരു സന്തോഷ സമയം തന്നേ" എന്നു പറഞ്ഞു. ക്രിസ്റ്റീന യോട്ടു കുശലം അന്വേഷിച്ച ശേഷം, ആ യൌവ്വനക്കാർ അവളുടെ മക്കളോ എന്നു ചോദിച്ചു. അതേ, എന്നു് അവൾ പറഞ്ഞപ്പോൾ "നിങ്ങൾ സ്നേഹിക്കുകയും വന്ദിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന രാജാവു നിങ്ങളുടെ പിതാവിനെപ്പോലെ നിങ്ങളെയും ഉത്തമരാക്കി അവൻ ഇരിക്കുന്ന സമാധാനസ്ഥലത്തു നിങ്ങളും ഇരിപ്പാൻ സംഗതി വരുത്തുമാറാകട്ടെ" എന്നു പറഞ്ഞു. പിന്നീടു പരമാർത്ഥി അവരോടു, "സ്നേഹിതരേ, നിങ്ങളുടെ പട്ടണത്തിന്റെ സ്ഥിതി ഇപ്പോൾ എപ്രകാരത്തിലിരിക്കുന്നു" എന്നു ചോദിച്ചു.

നുറുങ്ങിയ ഹൃ:—ചന്തദിവസത്തിൽ വളരെ കഷ്ടതകൾ നടക്കുന്നുണ്ടു്. ഉത്സവസമയങ്ങളിൽ ഞങ്ങളുടെ ആത്മാക്കളെയും മനസ്സുകളെയും ക്രമപ്പെടുത്തുവാൻ വളരെ പ്രയാസം. ഞങ്ങളുടെ പട്ടണംപോലെയുള്ള പട്ടണത്തിലും ഞങ്ങളുടെ അയല്പാരെ പോലെയുള്ള ആളുകളുടെ ഇടയിലും പാർക്കുന്നവർ എല്ലാ സമയത്തും നല്ല ജാഗരണമുള്ളവരായിരിക്കേണ്ടതിനു് അവർക്കു് ഒരു മുള്ളു് അത്യാവശ്യം തന്നേ.

പരമാ:—ആകട്ടെ, നിങ്ങളുടെ പട്ടണവാസികളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്വഭാവം എങ്ങനെയിരിക്കുന്നു?

നുറുങ്ങിയ ഹൃ:—മുൻപിലത്തേതിലും അല്പം ഭേദംതന്നേ. ക്രിസ്ത്യാനിക്കും വിശ്വാസിക്കും തങ്ങളുടെ പട്ടണത്തിൽവെച്ചു സംഭവിച്ചതെല്ലാം നിങ്ങൾ കേട്ടിരിക്കുമല്ലോ. അതിൽപിന്നെ അവർ കുറെക്കാലമായി അപ്രകാരമുള്ള കലഹങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാറില്ല. വിശ്വാസിയുടെ രക്തം അവരെ ഞെരുക്കുന്നതുപോലെ ഇരിക്കുന്നു എന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നു. എന്തെന്നാൽ അവനെ മുട്ടത്തിൽ പിന്നെ വേറെ സഞ്ചാരികളോടു് അപ്രകാരം ചെയ്വാൻ അവർക്കു വളരെ ഭയമുള്ളപോലെ കാണുന്നു. ആ ഇടയ്ക്കു ഞങ്ങൾക്കു വെളിയിൽ ഞങ്ങളുടെ തല കാണിപ്പാൻ പോലും കഴിവില്ലായിരുന്നു. ഇപ്പോഴോ ഞങ്ങൾക്കു ഭയം കൂടാതെ ധാരാളമായി എപ്പോഴും എവിടെയും സഞ്ചരിക്കാം. അന്നു ക്രിസ്ത്യാനി എന്നുള്ള പേരുതന്നേ മഹാ വെറു

പ്പായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോഴോ പട്ടണത്തിൽ ചിലെടത്തു് അവരെ മാനമായി വിചാരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം ഇരിക്കുന്ന ഇവിടത്തെ സ്ഥിതി. എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ യാത്രയിലെ വർത്തമാനം എന്തെല്ലാമാണു് ?

പരമാ:—സഞ്ചാരികൾക്കു സാധാരണമായി അനുഭവപ്പെടാവുള്ളതു പോലെ ഞങ്ങളുടെ വഴി ചിലടത്തു വളരെ വെടിപ്പും മറു ചിലടത്തു നന്നു പ്രയാസവുമുള്ളതു: ചിലടത്തു കുന്നുകൾ, മറു ചിലടത്തു് ഇറക്കങ്ങൾ. ചിലപ്പോൾ കാറു ഞങ്ങൾക്കു് അനുകൂലമായും മറു ചിലപ്പോൾ പ്രതികൂലമായുമിരുന്നു. വഴിയിൽ കണ്ടവർ എല്ലാവരും സ്നേഹിതരായിരുന്നില്ല. വിശേഷിച്ചു ഞങ്ങൾക്കു വഴിക്കു പല ഉപദ്രവങ്ങൾ നേരിട്ടു. ഇനി എന്തെല്ലാമുണ്ടാകുമോ ? ആർ അറിയുന്നു ? നല്ല മനുഷ്യൻ കഷ്ടതകളെ സഹിക്കേണ്ടതായി വരുമെന്നു മുൻപൊരിക്കൽ ആരോ പറഞ്ഞതു ശരി തന്നേ എന്നു ഞങ്ങൾ അനുഭവത്താൽ അറിയുന്നു.

നുറുങ്ങിയ ഹൃ:—വഴിയിൽ പല ഉപദ്രവങ്ങൾ ഉണ്ടായി എന്നല്ലേ പറഞ്ഞതു് ? അവ എന്തായിരുന്നു ?

ധൈര്യ:—ഞങ്ങൾക്കു മൂന്നു നാലു വലിയ ആപത്തുകൾ നേരിട്ടുകയുണ്ടായി. 1-ാമതു, ക്രിസ്ത്യാനയെയും മക്കളെയും രണ്ടു ക്രൂരന്മാർ എതിർത്തു കൊല്ലുവാൻ വിചാരിച്ചു. പിന്നെ ഞങ്ങൾ രക്തപ്രിയൻ, സംഹാരകൻ, സജ്ജനഹിംസൻ എന്ന മൂന്നു മല്ലന്മാരെ കണ്ടു. ഒട്ടുവിലത്തവനോടു ഞങ്ങൾ എതിർക്കയത്രെ ചെയ്തതു്. എങ്ങനെ എന്നാൽ ഞങ്ങൾ, എനിക്കും എല്ലാ സഭയ്ക്കും അതിഥിസൽക്കാരിയായ ഗായൂസിന്റെ ഭവനത്തിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ സഞ്ചാരികൾക്കു വിരോധികളായ വല്ലവനെയും കണ്ടാൽ അവനെ നശിപ്പിക്കണം എന്നു വിചാരിച്ചു് ആയുധത്തോടുകൂടി പുറപ്പെട്ടു. എന്തെന്നാൽ അവിടങ്ങളിൽ സഞ്ചാരികളെ ഉപദ്രവിക്കുന്ന ഒരുവൻ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നൊരു ശ്രുതി ആ നാടെങ്ങും പരന്നിരുന്നു. അങ്ങനെഞങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടു. ഗായൂസിനു് അവിടങ്ങളിൽ നല്ലപരിചയം ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഞങ്ങൾ അവന്റെ ഗൃഹ വേഗം അന്വേഷിച്ചു കണ്ടുപിടിച്ചു. അപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ സന്തോഷം വർദ്ധിച്ചു. ഞ

ങ്ങളുടെ ആത്മാക്കളും ധൈര്യപ്പെട്ടു. അവന്റെ ഗ്രഹവാതിലിൽ അടുത്തു് അകത്തോട്ടു നോക്കിയപ്പോൾ, അവൻ ക്ഷീണമാനസ്സൻ എന്ന പേരായ ഈ സഞ്ചാരിയെ ബലത്തോടെ പിടിച്ചു കൊല്ലുവാൻ പോകുന്നതു കണ്ടു: എന്നാൽ അവൻ ഞങ്ങളെ കണ്ടപ്പോൾ ഞങ്ങളേയും ക്രൂരമായി ഭക്ഷിക്കാം എന്നുള്ള വിചാരത്തോടെന്നപോലെ ക്ഷീണമാനസ്സനെ വിട്ടിട്ടു ക്ഷണത്തിൽ പുറത്തുവന്നു ഞങ്ങളോടെതിർത്തു. ഒരു കഠോരയുദ്ധവുമുണ്ടായി. ഒടുവിൽ ഞങ്ങൾ അവനെ കൊന്നു. അവന്റെ തല വെട്ടി, ഇനി ആരും സഞ്ചാരികളെ ഉപദ്രവിക്കാതെ ഇരിപ്പാൻ മറ്റുള്ളവർക്കു ഒരു പാഠത്തിന്നായി ആയതു വഴിമദ്ധ്യ ഒരു മരത്തിന്മേൽ തൂക്കിക്കളകയും ചെയ്തു. ഇതിനു സാക്ഷിയായി ഇതാ സിംഹത്തിന്റെ വായിൽ നിന്നു രക്ഷിക്കപ്പെട്ട കുഞ്ഞാടിനെപ്പോലെ ക്ഷീണമാനസ്സൻ വിടുതൽ പ്രാപിച്ചവനായി നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഇരിക്കുന്നു.

ക്ഷീണഹൃ:—അതു സത്യം തന്നേ, അവൻ എന്റെ അവസ്ഥികൾ എല്ലാം ഉരിച്ചു് എന്നെ കൊന്നതിന്നുകളയുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ധൈര്യഹൃദയനെയും അവന്റെ സ്നേഹിതന്മാരെയും ആയുധപാണികളായി ഞാൻ കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ രക്ഷിക്കപ്പെട്ടും എന്നാശ്വസിച്ചു വളരെ സന്തോഷിച്ചു.

വിശ്രുതൻ:—മോക്ഷയാത്രക്കാർക്കു ആവശ്യമായിരിക്കുന്ന രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അവ ധൈര്യവും കറയില്ലാത്ത നടപ്പും അത്രേ. എന്തെന്നാൽ ധൈര്യമില്ലാതെ മുമ്പോട്ടു പോകുവാൻ ഒരുവനും കഴികയില്ല. നടപ്പു കറകൂടാതെ ഇരുന്നില്ല എങ്കിൽ സഞ്ചാരികളുടെ നാമങ്ങൾ ദുഷ്ടിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും.

വിശ്രുതപ്രീ:—ഞാൻ പറയുവാൻ പോകുന്ന സംഗതി നിങ്ങൾക്കു് അത്ര പറ്റുന്നതല്ല, എന്തെന്നാൽ, പലരും സഞ്ചാരികളായി ഇറങ്ങി യാത്ര തുടരുന്നുവെങ്കിലും ഭൂമിയിൽ തങ്ങൾ അന്യന്മാരും പരദേശികളും എന്നു കാണിക്കുന്നതിനു പകരം മോക്ഷയാത്രയിൽ തങ്ങൾ അന്യന്മാരും പരദേശികളും എന്നു കാണിക്കുന്നു.

വ്യാജദേവ:—ഇതു സത്യം, വളരെ സത്യമാണു്. അല്പ കാരമുള്ളവക്കു സഞ്ചാരികളുടെ ഗുണങ്ങളോ ധൈര്യമോ ഒന്നും തന്നെ ഇല്ല. അവർ നേരായുള്ള വഴിയിൽ പോകുന്നവരല്ല, വളഞ്ഞ വഴിയിൽ കൂടി നടക്കുന്നവരത്രെ. തങ്ങളുടെ കർത്താവിനെ അപമാനിപ്പാൻ വേണ്ടി അവർ കീറിയ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചു നടക്കുന്നവരായിരിക്കുന്നു. ഇതിനൊക്കുറിച്ചു അവർ വ്യസനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ളവർ എല്ലാ കുറയും കുറവും തീർക്കാതെ ഇരുന്നാൽ അവർക്കു സഞ്ചാരികൾക്കുള്ള കൃപയും അവരുടെ യാത്രയുടെ ഗുണങ്ങളും ലഭിപ്പാൻ പാടുള്ളതല്ല. ഇങ്ങനെ അവർ പല കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി സംഭാഷിച്ചുകൊണ്ടു അത്താഴം കഴിക്കുന്നതുവരെ ഇരുന്നു. ഒടുവിൽ അത്താഴം കഴിഞ്ഞശേഷം അവർ കിടക്കുവാൻ പോയി. അവർ മായച്ചന്തയിൽ മ്നാസോന്റെ വീട്ടിൽ വളരെനാൾ താമസിച്ചു. ഇതിന്നിടയിൽ മ്നാസോൻ തന്റെ മകളായ കൃപയെ ക്രീസ്ഫീനായുടെ മൂന്നാം പുത്രനായ ശമുവേലിനും, മാത്തായെ ഇളയവനായ യോസേപ്പിനും ഭാര്യമാരായി കൊടുത്തു. പണ്ടത്തെപ്പോലെ മായച്ചന്ത അത്ര അപകടമുള്ളതല്ലാത്തതിനാൽ അവർ വളരെനാൾ അവിടെ താമസിക്കുകയും ആ പട്ടണത്തിൽ നല്ല മനുഷ്യരായവരോടു പരിചയമുള്ളവരായി തീരുകയും ചെയ്തു. കരുണാവതിവിൻ പ്രകാരം ദരിദ്രർക്കു വേണ്ടുന്ന സഹായം ചെയ്തുവന്നു. അതിനാൽ അവർ അവളെ വളരെ പുകഴ്ത്തി. ഫേബയും, കൃപയും, മാത്തായും തങ്ങളാൽ കഴിയുന്ന സഹായങ്ങളും ചെയ്തുവന്നു. അവരുടെ സഹായങ്ങളെല്ലാം വളരെ ഫലപ്രദങ്ങളായിത്തീർന്നു. അങ്ങനെ ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ നാമം ഭൂമിയിൽ നിലനില്പാൻ സംഗതി വന്നു.

അദ്ധ്യായം 20

മഹാസമ്പത്തിന്റെ ഉപദ്രവം

അവർ അവിടെ താമസിച്ചിരിക്കയിൽ ഒരു മൃഗം കാട്ടിൽ നിന്നു വന്നു പട്ടണവാസികളിൽ അനേകംപേരെ കൊന്നതു ക്രൂരതെക്കുഞ്ഞുങ്ങളെ അതിന്റെ കുട്ടികളുടെ ഭക്ഷണത്തിനായി

എടുത്തുകൊണ്ടുപോക പതിവായിരുന്നു. നഗരവാസികളിൽ ആർക്കും ഈ മൃഗത്തോടു എതിർപ്പാൻ ധൈര്യമില്ലാതെ അതു വരുന്ന ശബ്ദം കേൾക്കുന്ന മാത്രയിൽ ഓടി ഒളിച്ചു വന്നിരുന്നു. ഈ ഭയങ്കരമൃഗത്തിനു തുല്യമായ ഒരു ജന്തു ലോകത്തിൽ എങ്ങും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇതിനു പഴയ സമുദ്രത്തിന്റെതു പോലെ ഉടലും ഏഴു തലകളും പത്തു കൊമ്പുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതു ചെറിയ പൈതങ്ങളെ നന്നാ നശിപ്പിച്ചു വന്നു, എങ്കിലും അതിനെ ഭരിച്ചുവന്നതു ഒരു സ്ത്രീയായിരുന്നു. തന്റെ ഇഷ്ടത്തിനു അനുസരിക്കാത്ത മനുഷ്യരെ ഒക്കെയും അതു നശിപ്പിച്ചു വന്നതിനാൽ തങ്ങളുടെ ആത്മാക്കളേക്കാൾ ശരീരത്തെ ആഗ്രഹിച്ചവർ ഒക്കെയും അതിന്റെ ചൊല്പടി അനുസരിച്ചു നടന്നു. ആകയാൽ ധൈര്യഹൃദയനും ക്രൂരന്മാരുമായ സഞ്ചാരികളും അവിടെ അവക്കു പരിചിതരായി തീർന്നു. ഉത്തമ ജനങ്ങൾ എല്ലാവരും ഒന്നിച്ചുകൂടി ആ മൃഗത്തെ എതിർപ്പാനും, കഴിയുന്നതായാൽ നഗരത്തെയും നിവാസികളെയും ഇതിന്റെ ഭയങ്കരത്വത്തിൽനിന്നു വിടുവിപ്പാനും എന്തു ചെയ്യേണ്ടു എന്നു ആലോചിച്ചു. ഒടുവിൽ ധൈര്യഹൃദയൻ, നുറുങ്ങിയ ഹൃദയൻ, വിശുദ്ധൻ, വ്യാജദ്വേഷി, അനുതാപം എന്നിവർ തങ്ങളുടെ ആയുധങ്ങളോടുകൂടെ അതിനെ എതിർപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചു പുറപ്പെട്ടു. ഇവരെ കണ്ടപ്പോൾ ആ മൃഗം അവരെ അശേഷം ഗണ്യമാക്കാത്ത വിധത്തിൽ നേരിട്ടു ചാടിവന്നു. എന്നാൽ ഇവർ ധീരപുരുഷന്മാരാകയാൽ അതിനെ എതിർത്തു അസ്ത്രപ്രയോഗത്താൽ നന്നാ മുറിവേല്പിച്ചതുകൊണ്ടു അതു പിൻവാങ്ങി ഓടി ഒളിച്ചുകളഞ്ഞു. അവരും മടങ്ങി മനസ്സോന്റെ വീട്ടിലേക്കു പോന്നു. ഈമൃഗം നഗരത്തിലേക്കു വരുന്നതിനു പതിവായ ചില പ്രത്യേകസമയങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ സമയങ്ങളിലെല്ലാം ആ ധീരപുരുഷന്മാർ അതിനെ എതിർക്കയും ഉപദ്രവിക്കുകയും ചെയ്തതിനാൽ കാലക്രമത്തിൽ അതു കഠിനമായി മുറിവേല്ക്കുകയും മുടന്തുള്ളതായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടു ആ മൃഗത്തിനു പതിവുപോലെ പട്ടണത്തിലെ ബാല്യക്കാരെ എടുത്തുകൊണ്ടുപോകുവാൻ സംഗതിവന്നില്ല. മുറിവു നിമിത്തം ആ മൃഗം താമസിയാതെ ചത്തുപോകുമെന്നു ചിലർ സംശയിക്കുന്നു. ഈ ഒരു സംഗതിയാൽ ധൈര്യഹൃദയനും ക്രൂരന്മാരും

നഗരത്തിൽ വലിയ കീർത്തിയുണ്ടായി. പലരും തങ്ങളുടെ സ്വന്ത ഇഷ്ടത്തെ മാറുവാൻ മനസ്സില്ലാതിരുന്നിട്ടും ഇവരെ വളരെ സ്നേഹിച്ചു ബഹുമാനിച്ചു. അതിനാൽ അവർ സഞ്ചാരികൾക്കു യാതൊരു ദോഷവും ചെയ്തില്ല. എങ്കിലും ചില മൂഢപ്രായരായ നീചമനുഷ്യർ അവരെ ബഹുമാനിക്കയോ അവർ ചെയ്ത ഉപകാരത്തിനായി നന്ദിയുള്ളവരായിരിക്കയോ അവരുടെ ധൈര്യവും ത്യാഗപൂർവ്വകമായ ബദ്ധപ്പാടുകളും ഓർത്തിട്ടു അവരെ സ്നേഹിക്കയോ ചെയ്തില്ല. ഒടുവിൽ യാത്രയ്ക്കു നിശ്ചയിച്ച സമയം ആയപ്പോൾ അവർ പോകും മുമ്പെ തങ്ങളുടെ സ്നേഹിതരെ വരുത്തി യാത്രപറഞ്ഞു് ഇരുകക്ഷികളെയും പ്രാർത്ഥനയാൽ അന്യോന്യം തങ്ങളുടെ രാജകുമാരൻ പക്കൽ ഭരമേല്പിച്ചു. അവരിൽ ബലഹീനർക്കും ബലവാന്മാർക്കും പുരുഷന്മാർക്കും യാത്രയിൽ ഉപയോഗപ്രദമായ പല പദാർത്ഥങ്ങളും അവർ കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്തു. അതിന്റെ ശേഷം സഞ്ചാരികൾ മായപ്പട്ടണത്തിൽനിന്നു യാത്രപുറപ്പെട്ടു. അവരുടെ സ്നേഹിതർ അവരെ യാത്ര അയപ്പാൻ കുറെ ദൂരം അവരുടെകൂടെ പോയി. അവരെ തങ്ങളുടെ രാജാവിന്റെ ദയാമയ്യണമായ സംരക്ഷണയ്ക്കു ഏല്പിച്ചശേഷം തങ്ങളുടെ പട്ടണത്തിലേക്കു തിരിച്ചുപോരികയും ചെയ്തു.

അദ്ധ്യായം 21

സഞ്ചാരികൾ മായപ്പട്ടണത്തെ വിട്ടു പുറപ്പെട്ടതു്

സഞ്ചാരികൾ എല്ലാവരും ധൈര്യമാനസരായി മുമ്പോട്ടു പോകയിൽ ധൈര്യഹൃദയൻ എല്ലാവർക്കും മുമ്പിൽ നടന്നു. സ്ത്രീകളും പൈതങ്ങളും ബലഹീനരായിരുന്നതിനാൽ അവർക്കു ക്ഷീണം തട്ടാതെയിരിപ്പാൻ തക്കവിധത്തിൽ മാത്രമെ അവർ യാത്രചെയ്തുള്ളു. അതുകയാൽ അവർക്കു മുടന്തനോടും ക്ഷീണമാനസനോടും സഹതാപപ്പെടുവാൻ കഴിവുണ്ടായിരുന്നു.

അവർ നഗരത്തെയും തങ്ങളെ യാത്ര അയപ്പാൻ വന്ന സ്നേഹിതരെയും വിട്ടു കുറെ മുമ്പോട്ടു നടന്നു വിശ്വാസി

രക്ഷസാക്ഷിയായി കൊല്ലപ്പെട്ട സ്ഥലത്തു വന്നു. അവിടെ കുറച്ചു താമസിച്ചശേഷം തന്റെ ക്രൂശിനെ ക്ഷമയോടെ സഹിച്ചു മരിപ്പാൻ ഇടനല്കിയ കർത്താവിനു സ്തോത്രം ചെയ്തു. എന്തെന്നാൽ അവൻ അവിടെ വിശ്വാസത്തിൽ വീരപരാക്രമമുള്ളവനായി ശോഭിച്ചു മരിച്ചതു നിമിത്തം അനേകം നന്മകൾ ആ നഗരത്തിൽ ഉണ്ടായി എന്നു അവർ തങ്ങളുടെ സ്നേഹിതരിൽനിന്നു കേട്ട വാർത്ത അവരുടെ മനസ്സിൽ അപ്പോഴും ഒരു പുതുവാർത്തയായി സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നു.

അതിന്റെ ശേഷം അവർ ക്രിസ്ത്യാനി, വിശ്വാസി എന്നിവരെക്കുറിച്ചും ആശയുള്ളവൻ ക്രിസ്ത്യാനിയോടു ചേർന്ന വിവരത്തെ സംബന്ധിച്ചും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു വളരെ ദൂരം പോയി. ഇങ്ങനെ അവർ ദേമാസിനെ മോക്ഷയാത്രയിൽ നിന്നു വശീകരിച്ച വെള്ളിത്തുരങ്കങ്ങൾ ഉള്ള സ്ഥലമായ ലാഭഗിരിയുടെ സമീപത്തു് എത്തി. ഇതിലായിരുന്നു തൻകാര്യപ്രിയൻ വീണു നശിച്ചതു് എന്നൂഹിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ അവർ അതിനെ കുറിച്ചു അല്പനേരം ചിന്തിച്ചശേഷം മുമ്പോട്ടു നടന്നു. ലാഭഗിരിക്കു എതിരെ വഴിയരികെ സൊദോമിന്റെ അതിർത്തിക്കും ചാവുകടലിൻ താഴ്വരയ്ക്കും ഇടയിൽ നിന്നിരുന്ന ഒരു പഴയ ഉപ്പുതൂണിന്റെ അടുക്കൽ വന്നു. ക്രിസ്ത്യാനിയെപ്പോലെ തന്നേ ദേമാസും സ്വകാര്യപ്രിയനും അറിവും ബുദ്ധിയും ഉള്ള മനുഷ്യരായിരുന്നിട്ടും വെറുതെ നശിപ്പാൻ അവർക്കു ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു മനസ്സു വന്നുവല്ലൊ എന്നോർത്തു ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. വിശേഷിച്ചും ഈ കാര്യയാൽ ഉണ്ടാകാവുന്നതായ പാഠം, ഒരുവൻ തന്റെ മൂഢതയാൽ അന്ധതപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കണ്ണുകൾ കൊണ്ടു നോക്കുമ്പോൾ തന്നിലുള്ള ജഡസ്വഭാവം മൂലം മറ്റുള്ളവർക്കു സംഭവിച്ച ആപത്തുകൾ കണ്ടറിവാൻ കഴിവില്ലാത്തവനായിതീരും എന്നുള്ള സംഗതി അനേകർ കാണുകയില്ല എന്നുള്ളതാണെന്നും അവർ മനസ്സിലാക്കി.

അദ്ധ്യായം 22

സഞ്ചാരികൾ ജീവനദിയുടെ അടുക്കൽ വന്നതു

പിന്നീടു ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ സഞ്ചാരികൾ എല്ലാവരും ആനന്ദമലയിൽ ഇപ്പുറത്തുള്ള ആറുവക്കത്തു വന്നതായി കണ്ടു. അതിന്റെ ഇരുഭാഗത്തും അതിഭക്ഷണത്താൽ വരുന്ന ദോഷങ്ങളെ ഇല്ലായ്മയാക്കുന്നതായ ഇലകളോടുകൂടിയ വിശേഷ മരങ്ങളും എന്നും പച്ചയായിരിക്കുന്ന മൈതാനങ്ങളും ഉണ്ടു്. ഇവിടെ സഞ്ചാരികൾക്കു സുഖമായി കിടപ്പാൻ തക്ക വിശേഷസ്ഥലങ്ങൾ ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഈ നദിക്കരികെ അടുകൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള തൊഴുത്തുകളും മോക്ഷയാത്ര ചെയ്യുന്ന സ്ത്രീകളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളാകുന്ന കുഞ്ഞാടുകളെ പോറ്റി പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനു തീർത്തിരിക്കുന്ന ഭവനങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവിടെ അവരെ നോക്കേണ്ടതിനായി അവരുടെമേൽ വളരെ ദയവുള്ളവനും കുഞ്ഞാടുകളെ തന്റെ ഭുജംകൊണ്ടു തന്റെ മാറ്റിടത്തിൽ അണച്ചു്, ഗർഭമുള്ളവയെ പതുക്കെ നടത്തുന്നവനുമായ ഒരുവൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. ആകയാൽ ഈ വെള്ളങ്ങളുടെ അരികെ പാർത്തു് അതിൽനിന്നു കുടിച്ചുവളർന്നു് പഠിച്ച പൂർണ്ണ മനുഷ്യപ്രായരായി തീരുവാനും പിൻകാലത്തിൽ കുറവില്ലാത്തവരായി കാണപ്പെടുവാനുമായി തങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ ഈ അൽവശം ഭരമേല്പിപ്പാൻ ക്രിസ്തീന തന്റെ മരുമക്കളോടു ഉപദേശിച്ചു. ഇദ്ദേഹം ഇവരിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നു വഴിതെറ്റിപ്പോകയൊ കാണാതെ പോകയൊ ചെയ്താൽ അവയെ അന്വേഷിച്ചു കൊണ്ടുവരികയും, കേടുകൾ പറ്റിയവയെ മുറിവു കെട്ടി, രോഗമുള്ളതിനെ സൌഖ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നവനാകുന്നു (യെഹെ. 34. 11—16). അവിടെ അവക്കു ഭക്ഷണമെങ്കിലും പാനീയമെങ്കിലും വസ്ത്രമെങ്കിലും ആവശ്യമില്ല. അവിടെ കള്ളന്മാരൊ കൊള്ളക്കാരൊ പ്രവേശിക്കയില്ല. എന്തെന്നാൽ ഈ വിചാരകൻ തനിക്കു ഭരമേല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒന്നെങ്കിലും കാണാതെപോകുന്നതിനേക്കാൾ ജീവനെ കളയുന്നതിനു മനസ്സുള്ളവനായിരുന്നു. ഇതു കൂടാതെ അവൻ അവരെ കത്താവിലുള്ള അഭ്യാസവും ശരണവും ലഭിക്കുന്ന ഭയഭക്തിയിലും

ശാസനയിലും വളർത്തി നേർവ്വഴിയിൽക്കൂടി നടപ്പാൻ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വിശേഷിച്ചു ഇവിടെ നല്ല തെളിവായ വെള്ളവും പച്ചമേച്ചിൽ സ്ഥലവും സുഗന്ധപുഷ്പങ്ങളും വിശേഷഫലങ്ങൾ കായ്ക്കുന്ന മരങ്ങളും ഉണ്ടു്. ഈ ഫലങ്ങൾ മത്തായിയെ രോഗിയാക്കിത്തീർത്ത ബേൽസബൂബിന്റെ തോട്ടത്തിൽ മുളച്ചു വഴിയിലേക്കു ചാഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന വൃക്ഷങ്ങളിൽ നിന്നു വീണ ഫലങ്ങൾ പോലെയല്ല; സൌഖ്യമില്ലാത്തിടത്തു സൌഖ്യവും ക്ഷീണമുള്ളിടത്തു ബലവും കൊടുക്കുന്ന ഒരുമാതിരി ഫലങ്ങളത്രെ അവ. വിശേഷിച്ചും, ഇവിടെ വളരുന്നവക്കു് ആവശ്യപ്പെട്ടിടത്തോളം രാജഭക്ഷണങ്ങൾ സൌജന്യമായി കൊടുക്കപ്പെട്ടുവന്നിരുന്നതിനാലും ഈ സ്ഥലം സഞ്ചാരികളുടെ അനാഥക്കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു ഒരു പാഠകശാലയും വൈദ്യശാലയും ആയിരുന്നതിനാലും അവർ പൂർണ്ണമനസ്സോടെ തങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ ആ സ്ഥലത്തെ മേലദ്ധ്യക്ഷർ വശം ഏല്പിപ്പാൻ തയ്യാർ ആയിരുന്നു. അവിടെനിന്നു അവർ ക്രിസ്ത്യാനിയെയും ആശയുള്ളവനെയും നിരാശ്രയമല്ലൻ സംശയക്കോട്ടയിൽ ഇട്ടുന്നതിനു പിടിച്ച ഇടമായ ലോകസുഖപറമ്പിനരികെ വന്നു. അവിടെ ഇരുന്നുകൊണ്ടു തങ്ങൾ നല്ല ശക്തന്മാരാകയാലും പ്രത്യേകം ധൈര്യഹൃദയൻ തങ്ങളോടുകൂടെ സഹായത്തിന്നായി ഉള്ളതിനാലും അവിടെനിന്നു പോകുന്നതിനു മുമ്പെ ആ രാക്ഷസനെ കൊന്നു അവന്റെ കോട്ടയെ നശിപ്പിച്ചു അതിൽ വല്ല സഞ്ചാരികളും ഉണ്ടെങ്കിൽ അവരെ വിടുവിക്കുന്നതു നല്ലതല്ലയോ എന്നു ആലോചിച്ചു. ഒരുത്തൻ ഒരു വിധവും മറെറാരുത്തൻ വേറൊരു വിധവും പറഞ്ഞു. ആ ശുദ്ധ സ്ഥലത്തുകൂടെ പോകുന്നതു ന്യായമാകുന്നുവോ എന്നു കൂട്ടത്തിൽ ഒരുവൻ ചോദിച്ചതിനു തങ്ങളുടെ അന്തരം ഗുണമാകയാൽ അയതു നന്നെന്നു മറെറാരുത്തൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. ഒടുവിൽ ധൈര്യഹൃദയൻ ഉത്തരമായിട്ടു ഈ പ്രമാണം എപ്പോഴും ശരി എന്നു സമ്മതിച്ചുകൂടാ. എങ്കിലും പാപത്തോടു എതിർപ്പാനും ദോഷത്തെ ജയിപ്പാനും വിശ്വാസപ്പോർ നടത്തുവാനും എനിക്കു പ്രത്യേക കല്പനയുള്ളതിനാൽ നിരാശ്രയത്തോടല്ലാതെ പിന്നെ ആരോടാകുന്നു ഞാൻ യുദ്ധം ചെയ്യേണ്ടതു്? ആകയാൽ അവനെ കൊന്നു അവന്റെ കോട്ട നശിപ്പിപ്പാൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കും; ആയതിനു

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

എന്നോടുകൂടെ അക്ക വരുവാൻ മനസ്സുണ്ടു് എന്നു ചോദിച്ചതിനു വൃദ്ധനായ പരമാത്മാം "ഞാൻ വരും" എന്നു ഉത്തരം പറഞ്ഞു. ഉടനെ ഞങ്ങളുംകൂടെ വരുന്നു എന്നു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ നാലു മക്കളായ മത്തായിയും, ശമുവേലും, യോസേപ്പും, യാക്കോബും പറഞ്ഞു. അവർ ബാല്യക്കാരും ശക്തന്മാരും ആയിരുന്നു (1 യോഹ. 2. 13, 14). അങ്ങനെ അവർ തിരിച്ചുവരുന്നതുവരെ സ്ത്രീകളെ സൂക്ഷിപ്പാൻ ക്ഷീണമാനസ്സനെയും മുടന്തനെയും ഏല്പിച്ചു. എന്നാൽ നിരാശ്രയത്തിന്റെ വീടു വഴിയുടെ സമീപമായിരുന്നതിനാൽ അവരെ സൂക്ഷിപ്പാൻ ഒരു ചെറുപൈതൽ മതിയായിരുന്നു (യെശ. 12. 6). അങ്ങനെ ധൈര്യഹൃദയനും വൃദ്ധനായ പരമാത്മാവും മറ്റു നാലു ബാല്യക്കാരും നിരാശ്രയത്തെ അന്വേഷിച്ചു സംശയക്കോട്ടയിലേക്കു പോയി. അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ അകത്തു പ്രവേശിക്കേണ്ടതിനു അവർ പതിവില്ലാത്ത ശബ്ദത്തോടു വാതിൽ മുട്ടി. അപ്പോൾ രാക്ഷസനും അവന്റെ ഭാര്യയായ നിരാശയും വാതിൽക്കൽ വന്നു, "അതാർ? ഒട്ടും ഭയം കൂടാതെ ഇത്ര ഹേമത്തോടെ ഇപ്രകാരമുള്ള വിധത്തിൽ എന്റെ വാതുക്കൽ തട്ടുന്ന നീ ആർ? ലേശം പേടികൂടാതെ നിരാശ്രയത്തെ ശല്യപ്പെടുത്തുന്ന നിങ്ങൾ ആരു്?" എന്നു ചോദിച്ചു. അതിനു ധൈര്യഹൃദയൻ ഉത്തരമായിട്ടു: 'ഞാൻ സഞ്ചാരികളെ മോക്ഷപട്ടണത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്ന സഹായികളിൽ ഒരുവനും അത്യുന്നതനായവന്റെ ഭൃത്യനും ആയ ധൈര്യഹൃദയൻ ആകുന്നു; എനിക്കു അകത്തു പ്രവേശിക്കേണ്ടതിനു നിന്റെ വാതിലുകൾ തുറക്കെ എന്നു ഞാൻ നിന്നോടു കല്പിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ നിന്നെ കൊന്നു സംശയക്കോട്ട നശിപ്പിപ്പാൻ ഞാൻ വന്നിരിക്കയാൽ നീ യുദ്ധത്തിനു ഒരുങ്ങിക്കൊൾക" എന്നു പറഞ്ഞു. താൻ ഒരു രാക്ഷസൻ ആകകൊണ്ടു ഒരു മനുഷ്യനു തന്നെ ജയിപ്പാൻ കഴികയില്ലെന്നും ദൈവദൂതന്മാരെ കൂടെ താൻ ജയിച്ചിട്ടുള്ളവനാകയാൽ ധൈര്യഹൃദയനു തന്നെ പേടിപ്പിപ്പാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നും അവൻ ഊഹിച്ചു. "ഇവനോടു മല്ലിട്ടു് ഇവനെ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിച്ചുവിടുകയാണു നല്ലതു്" എന്നുറച്ചുകൊണ്ടു് ആ രാക്ഷസൻ തന്റെ തലയിൽ ഉരുക്കുകൊണ്ടുള്ള ഒരു തലക്കോരികയെയും, അഗ്നിയുടെ മാർകവചവും, പാദങ്ങളിൽ ഇരുമ്പുചെരിപ്പു

കളും, കയ്യിൽ ഗദയും ധരിച്ചു പുറത്തുവന്നു. അപ്പോൾ ഈ ആറു മനുഷ്യരും അവനെ മുമ്പും പിമ്പും വളഞ്ഞു അവനോടു എതിർത്തു; അപ്പോൾ അവന്റെ ഭാര്യയായ നിരാശ അവനു സഹായിപ്പാൻ ഓടിവന്നു. വൃദ്ധനായ പരമാർത്ഥം അവളെ കണ്ടമാത്രയിൽ ഒരു വെട്ടുകൊടുത്തു; അതിനാൽ അവൾ വീണു പോയി. പിന്നീടു അവർ രാക്ഷസന്റെ നേരെ അടുത്തു മഹാ ഉഗ്രമായി യുദ്ധം ചെയ്തു, അവനെ താഴെ തള്ളിയിട്ടു; അവനെ കൊല്ലുവാൻ വളരെ പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നു. പൂച്ചയുടെ ജീവൻ പോലെയുള്ള ഒരു ജീവനായിരുന്നു അവനുണ്ടായിരുന്നതു്. എങ്കിലും ഒടുവിൽ ധൈര്യഹൃദയൻ അവനെ കൊന്നു അവന്റെ തല വെട്ടിയെടുത്തു. പിന്നീടു അവർ സംശയക്കോട്ട നശിപ്പിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചു. നിരാശ്രയം കൊല്ലപ്പെട്ടതിനാൽ അതു നശിപ്പിപ്പാൻ അവർക്കു ഒട്ടും പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നിട്ടും അതു നശിപ്പിപ്പാൻ അവർക്കു ഏഴു ദിവസം വേണ്ടിയിരുന്നു. അതിൽ അവർ സഞ്ചാരികളായ മനസ്സിടിവിനെയും അവന്റെ മകളായ അതിഭയത്തെയും പട്ടിണിയാൽ ക്ഷീണിച്ചു മരിപ്പാറായി കിടക്കുന്നതു കണ്ടു, അവരിരുവരെയും രക്ഷിച്ചു. അതിന്റെ അകം ശവങ്ങൾ കൊണ്ടും കൊല്ലപ്പെട്ടവരുടെ അസ്ഥികൾ കൊണ്ടും നിറഞ്ഞു കിടക്കുന്നതു കണ്ടാൽ കാണികൾക്കു അത്ഭുതവും മഹാ സങ്കടവുമുണ്ടാകും. പിന്നെ ധൈര്യഹൃദയനും ക്രുട്ടരും തങ്ങൾ വന്ന കാര്യം സാധിച്ചശേഷം മനസ്സിടിവിനെയും അവന്റെ മകളെയും ക്രുട്ടിക്കൊണ്ടു തങ്ങളുടെ ക്രുട്ടരുടെ അടുക്കലേക്കു തിരിച്ചു. ഇവർ നിരാശ്രയസംശയക്കോട്ടയിൽ തടവുകാരായിരുന്നു; എങ്കിലും നല്ല പരമാർത്ഥികളായ സഞ്ചാരികളായിരുന്നു. ധൈര്യഹൃദയനും ക്രുട്ടരും പിന്നീടു ആ രാക്ഷസന്റെ ഉടലിന്മീതെ ഒരു കൽക്കൂമ്പാരം ക്രുട്ടിയശേഷം തല എടുത്തു വഴിയിൽ ഇരുന്നിരുന്ന തങ്ങളുടെ ക്രുട്ടക്കാരുടെ അടുക്കലേക്കു തിരിച്ചുവന്നു അവരെ കാണിച്ചു. ക്ഷീണഹൃദയവും മുടന്തനും അവന്റെ തല കണ്ടപ്പോൾ സന്തോഷിച്ചു നൃത്തം ചെയ്തു. ഇപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനയുടെ കയ്യിൽ ഒരു വീണയും കരുണയുടെ കയ്യിൽ ഒരു കുഴലും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അവരുടെ സന്തോഷം പൂർണ്ണമായേനെ. എന്നിട്ടും സന്തോഷാധിക്യത്താൽ അവൾ ഒരു പാട്ടു പാടി; മുടന്തനും മനസ്സിടിവിന്റെ മകളായ

അതിഭയത്തിന്റെ കയ്യിൽ പിടിച്ചു വഴിനീളെ ചാടികളിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു; അവനു ഒരു താങ്ങുകൂടാതെ കളിച്ചുകൂടാ

നിരാശ്രയമല്ലനെ കൊല്ലുന്നതു്

യിരുന്നു. എങ്കിലും അവൻ താളം പിടിക്കയും തന്റെ കാലു കൊണ്ടു നല്ലവണ്ണം കളിക്കയും ചെയ്തു. അവളും സംഗീതത്തിന്റെ താളത്തിനൊത്തവണ്ണം നന്നായി മുവട്ടവച്ചു കളിച്ചതിനാൽ അവളെയും ശ്ലാഘിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. എന്നാൽ മനസ്സിടിവിനാലോ, ഏറിയനാൾ പട്ടിണി കിടക്കയായിരുന്നതുകൊണ്ടു സംഗീതത്തെയും കളിയെയുംകാൾ ഭക്ഷണം അത്യാവശ്യമായിരുന്നതിനാൽ അവനു് ഇതു ആദ്യം അത്ര രസിച്ചില്ല.

ഇതു മനസ്സിലാക്കിയ ക്രിസ്റ്റീന തല്ക്കാലത്തേക്കു ക്ഷീണം തീർപ്പാൻ അവളുടെ പക്കൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വീഞ്ഞിൽനിന്നു അല്പം കൊടുത്തശേഷം വേഗം ഭക്ഷണം ഒരുക്കി കൊടുത്തു അങ്ങനെ കുറേത്തോരു നേരംകൊണ്ടു അവനും ക്ഷീണം തീർന്നു അവരോടുകൂടെ തുള്ളിച്ചാടി സന്തോഷിച്ചു.

പിന്നെ ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതെന്തെന്നാൽ: ഈ കായ്ങ്ങളുടെ ശേഷം ധൈര്യഹൃദയൻ നിരാശ്രയത്തിന്റെ തല എടുത്തു സഞ്ചാരികൾ ഇവന്റെ വഴിയിൽ പ്രവേശിക്കാതെ ഇരിപ്പാൻ വേണ്ടി അവരുടെ ഉപദേശത്തിനായി ക്രിസ്ത്യാനി ഉണ്ടാക്കിയിരുന്ന തൂണിന്നു നേരെ വഴിയരികെ ഒരു കോലേൽ നാട്ടി ഒരു മാഞ്ചിൽ കല്ലിന്മേൽ താഴെ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന വരികൾ എഴുതി.

ഇത്തലയുടയോൻ നാമം പാന്ഥക്ക ഭയത്തെ നല്കി
ധീരനെഞ്ചൻ അവൻ കോട്ട ഇടിച്ചു ഭാര്യയെ വധം ചെയ്തു
അവൻ കയ്യിൽ ബദ്ധരായൊരു മനസ്സിടിവും പുത്രിയും

വീരൻ ധീരനെഞ്ചനാൽ സ്വതന്ത്രരായി തീർന്നിതു
സംശയം വേണ്ട സാഖികളെ ഇവൻ തല ഇതോ ലക്ഷ്യമായി
തുടുന്നതിനെ കണ്ടിട്ടു ധൈര്യം പ്രാപിച്ചു നടന്നുകൊൾക.

ഇങ്ങനെ സഞ്ചാരികൾ സംശയക്കോട്ട നശിപ്പിച്ചു നിരാശ്രയത്തെ കൊന്നശേഷം മുൻപോട്ട യാത്രയായി, ക്രിസ്ത്യാനിയും ആശയുള്ളവനും കുറച്ചുനാൾ താമസിച്ചു വിശ്രമിച്ച സ്ഥലമായ ഇമ്മകര പർവ്വതങ്ങളിലേക്കു വന്നു. അവിടത്തെ ഇടയന്മാർ ക്രിസ്ത്യാനിയോടും ആശയുള്ളവനോടും ചെയ്തുപ്രകാരം ഇവരെയും അവരുടെ അവസ്ഥ അറിഞ്ഞശേഷം ഇമ്മകരപർവ്വതങ്ങളിൽ കൈക്കൊണ്ടു സൽക്കരിച്ചു. അവക്കു ധൈര്യഹൃദയനെ പണ്ടേ പരിചയമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അവന്റെ കൂടെ ഇത്ര വളരെ സഞ്ചാരികളെ കണ്ടപ്പോൾ അവനോടു "നല്ലവനായ ധൈര്യഹൃദയമേ, നിന്നോടു കൂടെയുള്ള ഇത്ര നല്ല സഞ്ചാരികൾ ആരെല്ലാമാണു? ഈ സ്നേഹിതരെ നിനക്കു എവിടെനിന്നു ലഭിച്ചു" എന്നു ചോദിച്ചു.

ധൈര്യഹൃദയൻ ഉത്തരമായിട്ടു :

മുമ്പിൽ കാണ്മീടുന്നതു ക്രിസ്ത്യാന എന്ന സൽ സ്ത്രീ
നാൽവരാമിവർ പുത്രർ, മറവർ മരുമകൾ
പാപമാം കടലിൽനിന്നു കൃപയെ തേടി പോകുന്നവർ
സത്യലാക്കിനെ നോക്കി വന്നിതു അത്രെ ഇപ്പോൾ

അവക്കു പിൻനില്പിതു വൃദ്ധനാം പരമാത്മി
ക്രുടവെ കാണുന്നതു ഉത്തമനാം മുടന്തൻ
അപ്പുറം നില്ക്കുന്നതു ക്ഷീണനാം മനസ്സല്ലോൻ
പിന്നിൽ നില്പതിനൊട്ടും മനസ്സില്ലാത്തോൻ അത്രെ

ഇടിഞ്ഞ മനസ്സല്ലോരുത്തമൻ അവർ പിന്നിൽ
ക്രുടവെ തസ്യപുത്രി വളരെ ഭയമുള്ളോൾ
ആദ്യപാക്കയോ വയം മുൻപോട്ട ഗമിക്കയോ
വേണ്ടവതെന്തെന്നതു ചൊല്ലുവിൻ സഖിമാരെ.

ഉടനെ ഇടയന്മാർ അതിനു മറുപടിയായി "ഇവർ എല്ലാവരും ഞങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞിയ സ്നേഹിതർ അത്രെ; അതുകയാൽ നിങ്ങൾ ഇവിടെ വന്നതു ഞങ്ങൾക്കു വളരെ സന്തോഷം. ഇവിടെ ബലഹീനർക്കും ബലവാന്മാർക്കും വേണ്ടുന്നതെല്ലാം ഉണ്ടു്. അവരിൽ ഏറ്റവും ചെറിയവരെ ക്രുടെ ഞങ്ങളുടെ രാജാവു നോക്കി കാത്തുവരുന്നു. വിശേഷിച്ചും ഒരുവന്റെ ബലഹീനത അവനെ കൈക്കൊള്ളാതെ ഇരിപ്പാൻ തക്ക ഒരു ന്യായമല്ല" (മത്താ. 25. 40). എന്നു പറഞ്ഞശേഷം അവർ അവരെ ഇമ്പകര പവ്വതത്തിലെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു ക്രുട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി "ക്ഷീണമനസ്സേ, മനസ്സുറപ്പുള്ളവനായിരിക്ക; ഞൊണ്ടിയേ, ശീഘ്രം വരിക; മനസ്സിടിവേ, ധൈര്യത്തോടുൾപ്രവേശിക്ക; അതിഭയമേ, സന്തോഷത്തോടെ അകത്തു വരിക" എന്നു പറഞ്ഞു് അവരെ പ്രവേശിപ്പിച്ചശേഷം മറുള്ളവരോടു "ശക്തിമാന്മാരായ സ്നേഹിതന്മാരേ, ഇവർ പിൻനിന്നു പോകുവാൻ എളുപ്പമുള്ളവരാകയാൽ അത്രെ അവരെ ധൈര്യപ്പെടുത്തി മുൻ നടത്തുവാൻ പേരു പേരായി വിളിച്ചതു്, എന്നാൽ നിങ്ങളോ ശക്തിയുള്ളവരാകയാൽ സന്തോഷത്തോടെ ഉൾപ്രവേശിപ്പിൻ" എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ധൈര്യഹൃദയൻ അവരോടു "നിങ്ങളുടെ മുഖത്തു ജ്യോതിസ്സു കളിയാടുന്നതും നിങ്ങൾ എന്റെ യജമാനന്റെ ഉത്തമ ഇടയരായിരിക്കുന്നതും ഞാൻ കാണുന്നു. എന്തെന്നാൽ

നിങ്ങൾ രോഗികളായ ഇവരെ പാശ്വഭാഗംകൊണ്ടും ഉരം കൊണ്ടും തള്ളിക്കളയാതെ അവരുടെ വഴിയിൽ പുഷ്ടങ്കൾ വിതറി അവരെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു പുഞ്ചിരിയോടെ അകത്തു പ്രവേശിപ്പിച്ചുവല്ലൊ" എന്നു പറഞ്ഞു.

അങ്ങനെ ക്ഷീണരും ബലഹീനരുമായവർ മൻപായും ധൈര്യഹൃദയനും മറ്റുള്ളവരും പിൻപായും അകത്തേക്കു കടന്നു് ഇരുന്നു. ഉടനെ ഇടയന്മാർ അവരിൽ ഏറ്റവും ബലഹീനരായവരോടു "നിങ്ങൾക്കു് ആവശ്യമായവ എന്തെന്നു പറവിൻ; എന്തെന്നാൽ ക്ഷീണരെ പോഷിപ്പിപ്പാനും അനുസരണക്കേടുള്ളവരെ ഓമ്മപ്പെടുത്തുവാനും വേണ്ടതെല്ലാം ഇവിടെ ചെയ്യപ്പെടുന്നതാകുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. അനന്തരം നല്കപ്പെട്ടതായ വിരുന്നിൽ അവർക്കു എളുപ്പത്തിൽ ദഹിക്കുന്നതും രുചികരവും പോഷകവുമായ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ ലഭിച്ചു. വിരുന്നിനു ശേഷം ഓരോരുത്തർക്കു പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ഒരുക്കപ്പെട്ടിരുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ പോയി അവർ ഉറങ്ങുകയും ചെയ്തു. പിറേ ദിവസം അതികാലത്തു് അവർ എഴുനേറ്റു. ആ മലയിലെ കാഴ്ചകൾ വളരെ ഹൃദ്യങ്ങളായിരുന്നു. ആ പ്രഭാതം ഒരു സുപ്രഭാതമായിരുന്നതിനാലും, അവിടെ വരുന്ന സഞ്ചാരികൾക്കു് ആ മലയിലെ ഓരോ കാഴ്ചകളും കാണിക്കുന്നതു് അവരുടെ പതിവായിരുന്നതിനാലും രാവിലത്തെ ഭക്ഷണത്തിനു ശേഷം അവർ സഞ്ചാരികളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി ക്രിസ്ത്യാനിക്കു കാണിച്ച കാഴ്ചകളെല്ലാം കാണിച്ചതു കൂടാതെ ചില നൂതന സംഗതികളും അവർക്കു കാട്ടി. 1-ാമതു, അവർ അവരെ വിസ്മയക്കുന്നിൽ കയറി. അവിടെ നിന്നു അവർ നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു മനുഷ്യൻ ദൂരമേ ഇരിക്കുന്നതും അവന്റെ ശബ്ദത്താൽ പർവ്വതങ്ങളുടെ ശിഖരങ്ങൾ കീഴ്മേൽ മറിയുന്നതും കണ്ടു. ഇതിന്റെ അർത്ഥം എന്താകുന്നു എന്നു ചോദിച്ചതിനു ഇടയന്മാർ അവരോടു "ഈ മനുഷ്യൻ അർദ്ധകൃപ എന്ന മനുഷ്യന്റെ മക്കളിൽ ഒരുവൻ ആകുന്നു. ഇവൻ അവിടെ ഇരുന്നു സഞ്ചാരികൾ എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കേണമെന്നും വഴിയിൽ അവർ കാണുന്ന പ്രതിക്രൂലങ്ങളെ എങ്ങനെ വിശ്വാസത്താൽ നീക്കിക്കളയണമെന്നും പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു് ആക്കപ്പെട്ടവനാകുന്നു"

(മക്കൊ. 11. 23—26) എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ധൈര്യഹൃദയൻ അവരോടു "ഞാൻ ഇവനെ നന്നായി അറിയും, ഇവൻ അനേകരേക്കാൾ വളരെ നല്ലവനാകുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. അനന്തരം ഇടയന്മാർ അവരെ കപടമില്ലാക്കുന്നിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. അവിടെ ഒരു മനുഷ്യൻ വെള്ളവസ്ത്രം ധരിച്ചു നില്ക്കുന്നതും അവന്റെ മേൽ എതിരി, ഭ്രമ്മനസ്സു് എന്നു രണ്ടു പേർ ചേറും ചെളിയും വാരി എറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും, അവർ എത്രനേരം എറിഞ്ഞിട്ടും ആ ഏറുകളൊന്നും അവന്റെ വസ്ത്രത്തെ മലിനപ്പെടുത്തുവാൻ പറ്റാഞ്ഞതുകൊണ്ടിരുന്നതും, അവന്റെ വസ്ത്രം മുൻപിലത്തെപ്പോലെ തന്നെ വളരെ വെണ്മയുള്ളതായിരിക്കുന്നതും അവർ കണ്ടു. ഇതിന്റെ അർത്ഥം എന്തെന്നു ചോദിച്ചതിന്നു ഇടയന്മാർ അവരോടു് "ഇവന്റെ പേർ ദൈവഭക്തൻ എന്നാകുന്നു. അവന്റെ വസ്ത്രം അവന്റെ പരമാർത്ഥനടപ്പിനെ കാണിക്കുന്നു. അവന്റെമേൽ ചേറുവാരി എറിയുന്നവർ അവൻ നന്നായിരിക്കുന്നതിനെ പകയ്ക്കുന്ന ദുഷ്ടമനുഷ്യർ അത്രേ. എന്നാൽ ചേറു് അവന്റെ വസ്ത്രത്തിന്മേൽ പുരളാതെ താഴെ വീഴുന്നതു നിങ്ങൾ കണ്ടുവല്ലോ. തങ്ങളുടെ ജീവിതം പരമാർത്ഥതയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നവരുടെ അവസ്ഥ അപ്രകാരമാണു. അവരുടെ മേൽ ചേറു് എറിയുന്നവർ അനവധിയാണു അവരുടെ അദ്ധ്വാനം പാഴത്രേ. എന്നാൽ കുറഞ്ഞൊരുനാൾ കഴിയുമ്പോൾ ദൈവം അവരുടെ പരമാർത്ഥതയെ പ്രകാശത്തെപ്പോലെയും അവരുടെ നീതിയെ മദ്ധ്യാഹ്നത്തെപ്പോലെയും ശോഭിപ്പിക്കും."

പിന്നീടു് ഇടയന്മാർ അവരെ ധർമ്മക്കുന്നിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി; അവിടെ ഒരു മനുഷ്യൻ തന്റെ മുൻപിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കൂന്തൽ തൂണിയിൽനിന്നു ചുറുമുണ്ടായിരുന്ന സാധുക്കൾക്കു ഉടുപ്പിനു വേണ്ടുന്നതു് കീറി കൊടുക്കുന്നതും എത്ര കൊടുത്തിട്ടും തൂണി ഒരിക്കലും കുറഞ്ഞുപോകാതിരുന്നതും കണ്ടു. ഇതു കണ്ടപ്പോൾ അവർ ഇടയന്മാരോടു് ഇതിന്റെ സാരം എന്താകുന്നു എന്നു ചോദിച്ചു. അതിന്നു് ഇടയർ അവരോടു; "ദരിദ്രർക്കു തന്റെ അദ്ധ്വാനത്തിൽനിന്നു കൊടുക്കുന്നതിനു മനസ്സുള്ളവനു് ഒരുനാളും കുറവു വരികയില്ല; ആവൻ നനയ്ക്കുന്നവോ, അവൻ നനയ്ക്കപ്പെട്ടും; ദീർഘദർശിക്കു ത

ന്റെ കൂറിയിൽ നിന്ന് അപ്പം ഉണ്ടാക്കി കൊടുത്തതിനാൽ വിധവയ്ക്ക് കുറവുണ്ടായില്ലല്ലൊ" എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇതിന്റെ ശേഷം ഇടയന്മാർ അവരെ വേറൊരു സ്ഥലത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയി ഭോഷൻ എന്നും ബുദ്ധിശൂന്യൻ എന്നും രണ്ടുപേർ ഒരു എത്യോപ്യക്കാരനെ വെളുപ്പിക്കുവാനായി സോപ്പുകൊണ്ടു കഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും കഴുകുന്തോറും അവൻ അധികമധികം കറുത്തുവരുന്നതും കാണിച്ചു. അതിന്റെ സാരം എന്തെന്ന് അവർ ചോദിച്ചാറെ ഇടയർ പറഞ്ഞത്‌ "ഇതു ദുഷ്ടന്മാരുടെ സ്ഥിതിയെ കുറിക്കുന്നു. അവർ നല്ലവർ എന്നുള്ള പേർ സമ്പാദിപ്പാൻ എത്രത്തോളം അദ്ധ്വാനപ്പെട്ടാലും അത്രമേൽ അവർ കൊള്ളരുതാത്തവർ എന്നു തെളിയുന്നു. പരീശരുടെ സ്ഥിതിയും ഇപ്രകാരം തന്നെ ആയിരുന്നുവല്ലോ. എല്ലാ കപടഭക്തിക്കാരുടെയും അവസാനം ഇപ്രകാരം തന്നേ ആയിരിക്കുന്നു".

അപ്പോൾ മത്തായിയുടെ ഭാര്യ കരുണ തന്റെ അമ്മാവിയമ്മയായ ക്രിസ്റ്റീനയോട്ട: "അമ്മേ, കഴിവുണ്ടെങ്കിൽ ഈ മലയിൽക്കൂടി നരകത്തിലേക്കു കിടക്കുന്ന വഴിയുടെ വാതിൽ ഒന്നു കണ്ടെങ്കിൽ കൊള്ളായിരുന്നു. എനിക്കു അതിൽക്കൂടി ഒന്നു നോക്കി കാണേണമെന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ട്" എന്നു പറഞ്ഞു. ക്രിസ്റ്റീന വിവരം ഇടയരോട്ട പറകയാൽ അവർ ഇവരെ മലഞ്ചെരിവിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വാതിൽക്കലേക്കു കൊണ്ടുപോയി വാതിൽ തുറന്നു "നിനക്കു തൃപ്തിയാകുന്നതുവരെ നോക്കുകയും നിന്റെ ചെവികൊണ്ടു ശ്രദ്ധിക്കയും ചെയ്തു" എന്നു കരുണയോട്ട പറഞ്ഞു. അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചപ്പോൾ "എന്റെ കാലിനെ സമാധാനത്തിന്റെയും ജീവന്റെയും വഴിയിൽ നിന്നു തട്ടിത്ത എന്റെ പിതാവു ശപിക്കപ്പെട്ടവനാകട്ടെ" എന്നു ഒരുവനും; "എന്റെ ജീവനെ രക്ഷിപ്പാൻ ഇടയാകുന്നതിനു മുമ്പേ ഞാൻ ചീന്തപ്പെട്ടുകയും അങ്ങനെ ഞാൻ നാശത്തിൽ വീഴുകയും ചെയ്തല്ലൊ" എന്നു മറെറാരുവനും "എനിക്കു ഇവിടെനിന്നു തെറിപ്പോകുന്നതിനു ഇടവരുന്നതായാൽ എന്നെ ഇവിടെ വരുത്തുന്നതിനു സംഗതിയാക്കിയ ജഡമോഹത്തെ നിവർത്തിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഞാൻ എന്നെത്തന്നേ ഉപേക്ഷിക്കുമായിരുന്നു" എന്നു മറെറാരുത്തനും പറയുന്നതു കേട്ടു. എന്നു മാത്രമല്ല, അവൾ നിന്നിരുന്ന സ്ഥലം നെടുവീ

പ്പിനാൽ ഇളകുന്നവിധം അവൾക്കു തോന്നിയതിനാൽ അവൾ വളരെ ഭയപ്പെട്ടു, ഭയംകൊണ്ടു് അവളുടെ മുഖം വിളറി. പിന്നെ അവൾ വിറച്ചുകൊണ്ടു്, "ഈ സ്ഥലത്തു വരാതെ വിടുതൽ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ ഭാഗ്യമുള്ളവർ" എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇങ്ങനെ ഇടയന്മാർ അവൾക്കു് ഈ വക കാഴ്ചകളെല്ലാം കാണിച്ചു തീർന്നശേഷം അവരെ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചുകൊണ്ടുപോയി അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളാൽ അവരെ വീണ്ടും സൽക്കരിച്ചു. എന്നാൽ കരുണ ചെറുപ്പക്കാരിയും കുറെ മുൻപെമാത്രം വിവാഹം ചെയ്തവളുമാകയാൽ അവിടെ കണ്ട ഒരു വസ്തുവിന്മേൽ അവളുടെ ആശ പതിഞ്ഞു. എങ്കിലും നാണിച്ചു ചോദിച്ചില്ല. പക്ഷെ അവളുടെ മനസ്സിലെ വിചാരം മുഖത്തു കാണപ്പെട്ടതിനാൽ ക്രിസ്ത്യാനി മരുമകളോടു "മകളേ, നിന്റെ മനസ്സിലുള്ള വിചാരം എന്തെ"ന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ അവൾ അമ്മയോടു, "അമ്മേ, തീർത്ഥയാത്രയിൽ ഒരു മുഖക്കണ്ണാടി തൂക്കിയിരിക്കുന്നുവല്ലൊ, എന്റെ ആഗ്രഹം മുഴുവൻ അതിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. കിട്ടാത്തപക്ഷം എനിക്കു വളരെ വ്യസനമുണ്ടു്" എന്നു പറഞ്ഞതിനു് അവളുടെ അമ്മ അവളോടു: "ഞാൻ നിന്റെ ഈ ആഗ്രഹം ഇടയന്മാരോടു പറയാം; അതു അവർ നിനക്കു തരാതിരിക്കയില്ല എന്നു തോന്നുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ കരുണ അവളോടു "ഞാൻ കാണുന്നതൊക്കെ മോഹിക്കുന്ന ഒരുത്തിയാകുന്നു എന്നു് അവർ വിചാരിച്ചേക്കുമോ എന്നു ഓർത്തു് എനിക്കു വളരെ ലജ്ജയുണ്ടു്" എന്നു പറഞ്ഞു. അതിനു ക്രിസ്ത്യാനി അവളോടു് "എന്റെ മകളേ, ഇപ്രകാരമുള്ള കാര്യങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു ചീത്തയല്ല, ഇതുപോലെയുള്ള നല്ല വിചാരം വേറെ ഉണ്ടോ" എന്നു ഉത്തരം പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ കരുണ അമ്മയോടു് "പ്രിയപ്പെട്ട അമ്മേ, അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ നിങ്ങൾ എനിക്കുവേണ്ടി ഇടയരോടു് അവർ അതു വില്ക്കുമോ എന്നു ചോദിക്കണമേ" എന്നു പറഞ്ഞു.

ആ കണ്ണാടി വളരെ വിശേഷതരമായ ഒന്നായിരുന്നു. അതിന്റെ ഒരു വശത്തു നോക്കിയാൽ നോക്കുന്ന ആളിന്റെ സ്വഭാവമുഖം മുഴുവനും തെളിവായി കാണാം; അതിന്റെ മറുവശത്തു നോക്കിയാലോ സഞ്ചാരികളുടെ രാജാവിന്റെ

സ്വന്ത മുഖം മുഴുവനും തെളിവായി കാണാം ; നല്ലതുപോലെ അതു നോക്കീട്ടുള്ള ആളുകളോടു ഞാൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ അവർ എന്നോടു് അതിൽ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നതായാൽ രാജാവിൻ തലയിലിരിക്കുന്ന കിരീടംകൂടെ തെളിവായി കാണാം എന്നും ; അതിൽ കൂടെ അവർ തന്റെ കാലുകളിലെ ആണിപ്പഴുതുകളേയും വിലാവിൽ കുന്തംകൊണ്ടുണ്ടായ മുറിവുകളെയും കൂടെ കണ്ടിട്ടുണ്ടു് എന്നും പറയുകയുണ്ടായി. അതു കൂടാതെ അതിൽ നോക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കു് എല്ലാം തങ്ങൾ ജീവനോടിരിക്കുന്നുവോ, മരിച്ചിരിക്കുന്നുവോ, ഭൂമിയിൽ ഇരിക്കുന്നുവോ, സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ഇരിക്കുന്നുവോ, തങ്ങൾ ഇരിക്കുന്നതു താണസ്ഥിതിയിലൊ, ഉൽകൃഷ്ടസ്ഥിതിയിലൊ, തങ്ങൾ മരിപ്പാൻ വരുന്നുവോ, ഭരിപ്പാൻ വരുന്നുവോ എന്നിങ്ങനെയുള്ള സംഗതികളെല്ലാം തെളിയിച്ചു കാണിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം അതു അത്ര മാഹാത്മ്യമുള്ളതായിരുന്നു.

ആകയാൽ ക്രിസ്റ്റീന അതു ചോദിപ്പാനായി ഇടയന്മാരുടെ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു് അവരോടു "എന്റെ മരുമക്കളിൽ ഒരുത്തിക്കു നിങ്ങളുടെ മുറിയിൽ കണ്ട ഒരു വസ്തു കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു് ആഗ്രഹമുണ്ടു്. അതു കിട്ടാത്തപക്ഷം അതു വിചാരം അവളെ വളരെ വ്യസനിപ്പിക്കും എന്നു പറയുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു.

ആ ഇടയരുടെ പേരുകൾ അറിവുള്ളവൻ, പരിചയമുള്ളവൻ, ജാഗരണമുള്ളവൻ, നിഷ്കപടൻ എന്നിവയായിരുന്നു. ക്രിസ്റ്റീന പറഞ്ഞതു കേട്ടു് അവരിൽ പരിചയമുള്ളവൻ എന്ന പേരുകാരൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു : "അവളെ വിളിക്കു, അവളെ വിളിക്കു, ഞങ്ങളുടെ സ്വാധീനശക്തിപോലെ അവൾക്കു എന്തൊരു സഹായം ചെയ്യണമെന്നതിനു ഞങ്ങൾ ഇതാ തയ്യാർ." പിന്നീടു അവളെ വിളിച്ചു "നിന്റെ ആഗ്രഹം മറച്ചു വയ്ക്കാതെ നിനക്കു എന്തു വേണമെന്നു നീ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവോ അതു തുറന്നു പറക" എന്നു പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ അവൾ അല്പം നാണിച്ചു് അവരോടു തീൻമുറിയിൽ തൂക്കിയിരിക്കുന്ന ആ മുഖക്കണ്ണാടി കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു് എനിക്കു വളരെ ആഗ്രഹമുണ്ടു് എന്നു പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ നിഷ്കപടൻ ഓടിപോയി അതു എടുത്തുകൊണ്ടു വന്നു വളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടെ അവൾക്കു കൊടുത്തു. ഉടനെ അവൾ തല കുനിച്ചു നന്ദിപൂർവ്വം പറഞ്ഞു. "ഇതിനാൽ എനിക്കു നിങ്ങളുടെ മുമ്പാകെ കൃപ ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു ഞാൻ അറിയുന്നു." അവർ മറ്റു സ്ത്രീകൾക്കും അവർ ആഗ്രഹിച്ച വസ്തുക്കൾ കൊടുത്തു. അവരുടെ ഭർത്താക്കന്മാർ നിരാശ്രയത്തെ കൊൽവാനും അവന്റെ സംശയക്കോട്ട നശിപ്പിപ്പാനും ധൈര്യഹൃദയനു സഹായിച്ചതിനായി അവരെ പുകഴ്ത്തി. പിന്നീടു അവർ ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ കഴുത്തിലും അവളുടെ മരുമക്കളുടെ കഴുത്തിലും മാലകളും കാതുകളിൽ കുണുക്കുകളും നെറ്റിയിൽ നെറ്റിപ്പട്ടങ്ങളും ഇട്ടു് അവരെ സമാധാനത്തോടെ യാത്ര അയച്ചു. ക്രിസ്ത്യാനിയോടും ആശയുള്ളവനോടും പറഞ്ഞ ബുദ്ധിയുപദേശം അവരോടു പറഞ്ഞതുമില്ല. എന്തെന്നാൽ അവൾക്കു സഹായിയായി വഴിയിലെ ഉപദ്രവങ്ങൾ വേണ്ടുംവണ്ണം അറിഞ്ഞിരുന്ന ധൈര്യഹൃദയൻ അവരോടുകൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ആവശ്യാനുസരണമുള്ള ഉപദേശങ്ങൾ ഉപദ്രവം സമീപിക്കുമ്പോൾ ഒക്കെയും അവരോടു പറവാൻ നല്ല പരിചയമുള്ളവനായിരുന്നു. അങ്ങനെ അവർ യാത്രയായി. ക്രിസ്ത്യാനി ഇടത്തുട്ടപട്ടണത്തിൽ ജനിച്ചവനായ മുതലിപ്പു് എന്നവനെ കണ്ട സ്ഥലത്തിൽ വന്നു. അപ്പോൾ ധൈര്യഹൃദയൻ അവരോടു്, "ഇവിടെവെച്ചായിരുന്നു, ക്രിസ്ത്യാനി മത്സരിയായ മുതലിപ്പു് എന്നവനെ കണ്ടതു്". അവൻ ഒരുത്തരുടെയും ആലോചന സ്വീകരിക്കുന്നവനല്ല. അവനു ഒരു ദോഷം സംഭവിച്ചാൽ ക്ഷമയോടു സഹിപ്പാനുള്ള ബുദ്ധിയുമില്ല. കുന്നും ശവക്കല്ലറയും ഉള്ള സ്ഥലത്തു വന്നപ്പോൾ അതിന്മേൽ നോക്കുവാൻ ഒരുവൻ അവനോടു പറഞ്ഞു. അവനോ, അങ്ങോട്ടു നോക്കുവാൻ മനസ്സില്ലാതെ തന്റെ പല്ലു കടിച്ചു നിലത്തു ചവിട്ടി തന്റെ സ്വന്തനാട്ടിലേക്കു തന്നെ പോകുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു. പിന്നെ അവൻ ഇടുക്കുവാതിൽക്കൽ വന്നപ്പോൾ അവനെ നേർവ്വഴിക്കാക്കാം എന്നു പറഞ്ഞ ഏവാൻഗെലിസ്തനോടു എതിർത്തു അവനെ വളരെ നിന്ദിച്ചു മതിൽ ചാടി ഓടി പൊയ്കളഞ്ഞു" എന്നു പറഞ്ഞു.

അദ്ധ്യായം 23

സത്യവീരധീരനെ കണ്ടതു്

ഇങ്ങനെ അവർ മുമ്പോട്ടു നടന്നു കള്ളന്മാർ മുമ്പു് അല്പ വിശ്വാസിയെ കവർന്ന സ്ഥലത്തു വന്നപ്പോൾ ഒരു മനുഷ്യൻ തന്റെ വാൾ ഊരിപ്പിടിച്ചു മുഖം മുഴുവൻ ചോരയുമായി നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു. അപ്പോൾ ധൈര്യഹൃദയൻ അവനോടു "നീ ആരു്?" എന്നു ചോദിച്ചു. ആ മനുഷ്യൻ അതിനു ഉത്തരമായിട്ടു് "ഞാൻ മോക്ഷപട്ടണത്തിലേക്കു യാത്ര പോകുന്ന ഒരു സഞ്ചാരി ആകുന്നു. എന്റെ പേർ സത്യവീരധീരൻ എന്നാണു്. ഞാൻ രാജവഴിയിൽക്കൂടി പോരുമ്പോൾ മൂന്നു മനുഷ്യർ എന്നെ വളഞ്ഞു താഴെ പറയുന്ന മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ എന്നോടു ആവശ്യപ്പെട്ടു.

ഒന്നാമതു, ഞാൻ അവരിലൊരുവനെപ്പോലെ ആയിത്തീരണം (സദൃ. 1. 11—14). രണ്ടാമതു്, ഞാൻ വന്നടിക്കിലേക്കു തിരിച്ചുപോകണം. മൂന്നാമതു്, ഇവയ്ക്കു സമ്മതമല്ലാത്തപക്ഷം ഈ സ്ഥലത്തു മരിപ്പാൻ ഒരുങ്ങണം. ഇതിൽ ഒന്നാമത്തെ ചോദ്യത്തിനു്, ഞാൻ ഏറിയനാളായി സത്യവാനായി നടന്നവരുന്നു, അതിനാൽ വീണ്ടും കള്ളനായി തീരുന്നതു എനിക്കു പ്രയാസമായ കാര്യമത്രേ എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവർ എന്നോടു, "എന്നാൽ രണ്ടാമത്തെ ചോദ്യത്തിനു നീ എന്തുത്തരം പറയുന്നു" എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ഞാൻ അവരോടു: എന്റെ ജന്മദേശം എനിക്കു സുഖകരമായിരുന്നെങ്കിൽ അതു വിട്ടു ഞാൻ ഇങ്ങനെ ഒരു സഞ്ചാരിയാകയില്ലായിരുന്നു; ആ ദേശം എനിക്കു ഒട്ടും പറ്റാത്തതിനാലും അവിടെ ഒരു നന്മയും എനിക്കു കിട്ടായ്കയാലും അത്രേ ഞാൻ അതു അശേഷം ഉപേക്ഷിച്ചു ഇങ്ങനെ യാത്രയായതു്. "അങ്ങനെയെങ്കിൽ മൂന്നാം ചോദ്യത്തിനുള്ള നിന്റെ മറുപടി എന്തു്" എന്നു് അവർ ചോദിച്ചു. അതിനു ഞാൻ അവരോടു: എന്റെ ജീവൻ എളുപ്പത്തിൽ വിട്ടുകളവാൻ അതു അത്ര നിസ്സാരമായ ഒരു വസ്തുവല്ല. പിന്നെ അതു ചെയ്യുമോ, ഇതു ചെയ്യുമോ, എന്നു ഒക്കെ എന്നോടു ചോദിപ്പാൻ നിങ്ങൾ ആർ? എന്റെ കാരണവന്മാ

രോ? അല്ല, എന്നോട്ട ഒന്നു എതിർക്കണമെന്നാകുന്നു നിങ്ങളുടെ പക്ഷമെങ്കിൽ അതു നിങ്ങളുടെ ജീവനാശത്തിനു തന്നേ എന്നോത്തു നല്ലപോലെ ഉറച്ചിട്ടു വേണം എന്റെ അടുക്കലേക്കു വരുവാൻ എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതിങ്കൽ ദുഷ്ടബുദ്ധി, നിർവ്വിചാരി, സന്ദേഹാന്ധി എന്ന ആ മൂന്നുപേർ എന്നോട്ട എതിർത്തു മൂന്നു മണിക്കൂർ സമയം യുദ്ധം ചെയ്തു. നിങ്ങൾ എന്നിൽ കാണുന്ന ഈ മുറിവുകൾ എല്ലാം അവർ എന്നിൽ ഏല്പിച്ചതാകുന്നു. ഞാനും അവരെ വെറുതെ വിടാതെ എന്റെ ശക്തി അവരറിയുവാൻതക്ക മുറിവുകൾ അവരിലും ഏല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവർ ഇപ്പോൾ മാത്രമാണു് ഇവിടെനിന്നു ഓടിപ്പോയ്കളഞ്ഞതു്; ഒരു പക്ഷെ നിങ്ങളുടെ കാൽപെരുമാറ്റം കേട്ടിട്ടായിരിക്കും എന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു" (സദ്യ. 1. 11—14).

ധൈര്യം :—മൂവർ ഒരു ഭാഗവും ഒരുത്തൻ തനിച്ചുമായുള്ള ഈ യുദ്ധം വളരെ ആശ്ചര്യകരം തന്നേ.

സത്യ :—ഹാ! ഇതു സത്യം തന്നെ. കാരണം, സത്യം ഒരുവന്റെ ഭാഗത്തുണ്ടായാൽ അവനോട്ട കുറച്ചു പേരായാലും അധികം പേരായാലും എതിർത്താൽ സാരമില്ല. എന്തെന്നാൽ "എനിക്കു വിരോധമായിട്ടു ഒരു സൈന്യം പാളയമിറങ്ങിയാലും എന്റെ ഹൃദയം ഭയപ്പെടുകയില്ല. എന്റെ നേരെ യുദ്ധം ഉണ്ടായാലും ഇതിൽ ഞാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടും" എന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവല്ലോ (സങ്കീ. 27. 3). എന്നു മാത്രമല്ല, ഒരു മനുഷ്യൻ ഒരു സൈന്യത്തോട്ട എതിർത്തു ജയംകൊണ്ടതായി ഞാൻ വായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ടു ശിംശോൻ എന്നവൻ ഒരു കഴുതയുടെ താടിയെല്ലുകൊണ്ടു അനേകം പേരെ കൊന്നുവല്ലോ.

ധൈര്യം :—വല്ലവരും നിനക്കു സഹായിപ്പാൻ വരേണ്ടതിനു നീ നിലവിളിക്കാഞ്ഞതു എന്തുകൊണ്ടു്?

സത്യ :—ഹാ! നല്ലകായ്മ. ആ ക്ഷണത്തിൽ തന്നേ ഞാൻ എന്റെ രാജാവിനോട്ടു് അഭയത്തിനായി നിലവിളിച്ചു. അദ്ദേഹവും ഉടനെ എന്റെ അഭയയാചനയുടെ ശബ്ദം കേട്ട ഞാൻ അറിയാതെ എനിക്കു സഹായിച്ചു എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു., അതു മാത്രം മതി.

ധൈര്യം :—നിന്റെ പ്രയത്നം പ്രശംസിക്കപ്പെടത്തക്കതുതന്നെ നിശ്ചയം. എന്നാൽ നിന്റെ വാൾ ഒന്നു കാണട്ടെ.

അവൻ അതു ധൈര്യഹൃദയന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു. അവൻ അതു വാങ്ങി നന്നാ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയശേഷം "ആഹാ! ഇതു ഒന്നാംതരം യെരുശലേം വാൾ ആണല്ലോ" എന്നു പറഞ്ഞു.

സത്യ :—അതേ, ശരിതന്നെ. ഇതു ഒന്നാംതരം യെരുശലേം വാൾ അത്രെ. ഒരുവനു ഇത്തരത്തിൽ ഒരു വാളും അതു കൈകാര്യം ചെയ്വാനുള്ള ഭുജശക്തിയും പ്രയോഗിപ്പാനുള്ള സാമർത്ഥ്യവും ഉണ്ടായാൽ ആരോടും എതിർക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അവനു പേടിപ്പാനില്ല. ക്രടാതെ ഇതു പ്രയോഗിപ്പാനുള്ള സാമർത്ഥ്യം ഒരുവനുണ്ടായാൽ ഇതു എങ്ങനെയാകുന്നു പിടിച്ചുവെട്ടേണ്ടതു എന്നു വിചാരിക്കേണ്ട ആവശ്യവുമില്ല. എന്തെന്നാൽ ഇതിന്റെ വായ്ത്തല ഒരിക്കലും മടങ്ങുന്നതല്ല, അതു മാംസത്തെയും അസ്ഥികളേയും ആത്മാവിനേയും ദേഹിയേയും കുത്തിത്തുളയ്ക്കുന്നതാകുന്നു.

ധൈര്യ :—ഇത്രനേരം യുദ്ധം ചെയ്തിട്ടും നിനക്കു യാതൊരു ക്ഷീണവും ഇല്ലാത്തതിൽ ഞാനത്ഭുതപ്പെടുന്നു.

സത്യ :—വാൾ എന്റെ കയ്യോടു പറയുന്നതുവരെ ഞാൻ യുദ്ധം ചെയ്യു. എന്റെ കൈകൾ രണ്ടും ഒന്നായി ചേർന്നു നിന്നു. അതിൽനിന്നു ഒരു വാൾ മുളച്ചതുപോലെ എനിക്കു തോന്നി. വിശേഷിച്ചും എന്റെ വിരലുകളിൽക്കൂടി രക്തം ഒഴുകുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ അധികം പരാക്രമത്തോടെ യുദ്ധം ചെയ്തു.

ധൈര്യ :—വളരെ സാമർത്ഥ്യപൂർവ്വം നീ യുദ്ധം ചെയ്തു എന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. നീ പാപത്തിനു നേരെ പൊരുതുന്നതിൽ രക്തത്തോളം എതിർത്തുനിന്നു. നീ ഞങ്ങളോടുകൂടെ പുറത്തുപോകയും അകത്തു വരികയും ചെയ്തു. എന്തെന്നാൽ ഞങ്ങൾ നിന്റെ കൂട്ടുകാരാകുന്നു.

അനന്തരം അവനെ കൊണ്ടുപോയി, അവന്റെ മുറിവുകളെല്ലാം കഴുകി ക്ഷീണംതീർക്കേണ്ടതിനു് തങ്ങൾക്കുള്ളവയിൽ

നിന്നു എടുത്തു ഭക്ഷിപ്പാൻ കൊടുത്തു. പിന്നീട് അവർ എല്ലാവരും ക്രൂടെ ഒരുമിച്ചു മുമ്പാട്ടു പോയി.

അങ്ങനെ ധൈര്യഹൃദയൻ തനിക്കൊത്ത ഒരുവനെ സ്നേഹിതനായി കിട്ടുകയാലും തന്റെ ക്രൂടെയുള്ളവർ ബല ഹീനരും ക്ഷീണരുമാകയാലും, അവനെ കണ്ടതുകൊണ്ടു വളരെ സന്തോഷിച്ചു. അവർ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കയിൽ ധൈര്യഹൃദയൻ അവനോടു പല കാര്യങ്ങളും ചോദിച്ചു.

ധൈര്യ:—താൻ ഏതു നാട്ടുകാരൻ?

സത്യ:—ഞാൻ അന്ധകാരനാട്ടുകാരൻ. എന്റെ ജന്മ സ്ഥലവും അതു തന്നേ; എന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ ഇപ്പോഴും അവിടെ തന്നേ പാർത്തുവരുന്നു.

ധൈര്യ:—അന്ധകാരദേശത്തുകാരനോ? അതു നാശ പട്ടണക്കരയിലുള്ള ഇടുമുഖങ്ങളിൽ ഒന്നല്ലേ?

സത്യ:—അതേ, അവിടെത്തന്നേ. ഞാൻ സഞ്ചാരി യായി തീരുവാനുള്ള കാരണം ഇതാകുന്നു. സത്യവാദി എന്നൊരുവൻ ഞങ്ങളുടെ ദേശത്തു ഒരിക്കൽ വന്നു നാശപട്ടണ ക്കാരനായ ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ ഭാര്യയെയും മക്കളെയും വിട്ടു വെച്ചു സഞ്ചാരിയായി തീർന്ന വിവരവും, അവന്റെ യാത്രയിൽ അവനെ എതിർത്ത മഹാസർപ്പത്തെ അവൻ കൊന്ന വിവരവും, താൻ വിചാരിച്ച സ്ഥലത്തു അവൻ ചെന്നുചേർന്ന വിവരവും, അവന്റെ കർത്താവിന്റെ എല്ലാ സത്യങ്ങളിലും മഹാ സന്തോ ഷത്തോടെ അവൻ കൈക്കൊള്ളപ്പെട്ട വിവരവും, പ്രത്യേകിച്ചു സീയോൻ പട്ടണത്തിലെ തേജോമയന്മാർ വീണസ്വരത്തോടു അവനെ കൈക്കൊണ്ട കാര്യവും, അവിടത്തെ എല്ലാ മണികളും അവന്റെ വരവിന്റെ സന്തോഷത്തിന്നടയാള മായി താനെ അടിച്ചെന്നുള്ള വാർത്തയും, സ്വർണ്ണനീരാളക്കുപ്പാ യത്താൽ അവൻ അണിയിക്കപ്പെട്ടതും, വിവരിച്ചുകൂടാതവണ്ണ മുള്ള മറ്റു പല വസ്തുക്കളാൽ അവൻ അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടതും വിശദമായി വിവരിക്കയുണ്ടായി. അവന്റെ പിന്നാലെ മോക്ഷയാത്രക്കാരനായി പോകുവാൻ ആ ചരിത്രം എന്നെ ശക്തിയായി പ്രേരിപ്പിച്ചു. ആകയാൽ എന്നെ തടയുവാൻ

എന്റെ മാതാവിനോ പിതാവിനോ കഴിയാതെ വന്നു. അങ്ങനെ ഞാൻ അവരെ വിട്ടു ഇത്രദൂരം വരെ വരുവാൻ സംഗതിയായി.

ധൈര്യം:—നീ ഇടുക്കുവാതിൽ വഴിയായിട്ടല്ലേ വന്നതു്?

സത്യം:—അതേ, അതിൽക്കൂടി തന്നേ. എന്തെന്നാൽ ഇവയെല്ലാം പറഞ്ഞ ആൾ തന്നേ, ആ വാതിൽ വഴിയായി ഞാൻ പോകുന്നില്ലെങ്കിൽ ഒരു പ്രയോജനവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല എന്നു എന്നോടു പറഞ്ഞു.

ധൈര്യം:—(ഇതു കേട്ടു ക്രിസ്ത്യാനയോടു) കേൾക്കു, നിന്റെ ഭർത്താവിന്റെ സഞ്ചാരവും അതിനാൽ അവനു വന്ന ഫലവും എല്ലായിടവും പ്രസിദ്ധിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

സത്യം:—എന്തു്? ഇതു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ഭാര്യയോ?

ധൈര്യം:—അതേ, അവന്റെ ഭാര്യ തന്നേ. ഇവർ നാലുപേരും അവന്റെ മക്കളാണു്.

സത്യം:—ഇതെന്തൊരതിശയം! ഇവർ എല്ലാവരും മോക്ഷത്തിലേക്കു പ്രയാണം ചെയ്യുകയാണോ?

ധൈര്യം:—അതേ, സത്യമായിട്ടു് ഇവർ എല്ലാവരും അവനെ പിന്തുടരുകയാകുന്നു.

സത്യം:—ഇതിൽ ഞാൻ വളരെ സന്തോഷിക്കുന്നു. ആ നല്ല മനുഷ്യനോടുകൂടെ പോകുവാൻ ഇവൾക്കു മനസ്സുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും പിന്നീടു ഇവർ അവന്റെ പിന്നാലെ മോക്ഷപട്ടണ വാതിൽ കടന്നു അകത്തേക്കു ചെല്ലുന്നതു കാണുമ്പോൾ അവനു എത്ര സന്തോഷമുണ്ടാകും!

ധൈര്യം:—അതിനു വല്ല സംശയവുമുണ്ടോ? തന്നോടുകൂടെ അവിടെ താമസിപ്പാനുള്ള ആഗ്രഹത്താൽ തന്റെ ഭാര്യയും മക്കളും വരുന്നതു കാണുമ്പോൾ അവനു എത്രമാത്രം ആനന്ദവും ആശ്വാസവും ഉണ്ടാകും.

സത്യം:—നാം ഇപ്പോൾ പരലോക സന്തോഷങ്ങളെക്കുറിച്ചാണല്ലോ സംസാരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം

നിങ്ങളോട്ട ചോദിപ്പാനുണ്ട്. നാം മോക്ഷപട്ടണത്തിൽ ചെന്നാൽ പരസ്പരം അറിയും എന്നു ചിലർ പറയുന്നുണ്ട്. അതു വാസ്തവമോ?

ധൈര്യം:—അവിടെ ചെന്നിട്ടുള്ളവർക്കു തങ്ങളെത്തന്നെ അറിവാനും തങ്ങൾ അവിടെ അനുഭവിക്കുന്ന ഭാഗ്യങ്ങളോർത്തു സന്തോഷിപ്പാനും സാധിക്കുമോ? നിനക്കു എന്തു തോന്നുന്നു? ഇതു് അവർക്കു കഴിയുമെങ്കിൽ മറുള്ളവരെ അറികയും അവരുടെ ഭാഗ്യത്തിൽ സന്തോഷിക്കാതെ ഇരിക്കയും ചെയ്യുന്നതെങ്ങനെ? വിശേഷിച്ചും ഭൌമികമായ ബന്ധം മരണത്തിങ്കൽ അഴിഞ്ഞുപോകും എങ്കിലും തങ്ങളുടെ ഉറ്റോർ അവിടെ ചെല്ലുന്നതിനു മുൻപു് അവർക്കു മോക്ഷപട്ടണത്തിലുണ്ടാകുന്ന സന്തോഷത്തേക്കാൾ അധികം സന്തോഷം അവർ അവിടെ ചെന്നുചേരുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു ബുദ്ധിക്കു വിരുദ്ധമല്ലല്ലോ.

സത്യം:—ഇതു സംബന്ധിച്ചു നിങ്ങൾക്കുള്ള അഭിപ്രായത്തോട്ടു ഞാനും അനുകൂലിക്കുന്നു. ഇനി എന്റെ സഞ്ചാരത്തിന്റെ ആരംഭസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചു അധികമായി അറിവാൻ നിങ്ങൾക്കു് ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ കുറച്ചുകൂടെ വിവരിച്ചു പറയാം.

ധൈര്യം:—നീ സഞ്ചാരിയായി തീരുന്നതു നിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർക്കു സമ്മതമായിരുന്നുവോ?

സത്യം:—ഒട്ടും സമ്മതമല്ല. ഞാൻ വീടു വിട്ടു പോകാതെ വീട്ടിൽ തന്നെ താമസിപ്പാൻ അവർ കഴിയുന്നതെല്ലാം നോക്കി.

ധൈര്യം:—അവർ ചെയ്ത തടസ്സങ്ങൾ എന്തെല്ലാമായിരുന്നു?

സത്യം:—ഇപ്രകാരം യാത്ര ചെയ്യുന്ന ജീവിതം കൊള്ളരുതാത്ത ഒരു ജീവിതം എന്നും ഞാൻ ഒരു അലസനായി തീരുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല എങ്കിൽ ഈ സഞ്ചാരയാത്രയ്ക്കു ഭാരം ഭിക്ഷയില്ലായിരുന്നു എന്നും അവർ എന്നോടു പറഞ്ഞു.

ധൈര്യം:—ഇതു കൂടാതെ അവർ എന്തെല്ലാം പറഞ്ഞു?

സത്യം:—ഹോ, അവർ പറഞ്ഞ തടസ്സങ്ങൾക്കു സംഖ്യയുണ്ടോ! ഈ വഴി മഹാ മോശവും നാശവും ഉള്ളതു് എന്നും, മോക്ഷയാത്രയ്ക്കുള്ള വഴിപോലെ മഹാ വൈഷമ്യമായിട്ടുള്ള വഴി ഈ ലോകത്തിൽ വേറെ ഇല്ല എന്നും അവർ പറഞ്ഞു.

ധൈര്യം:—വഴി അപകടമുള്ളതാകുന്നു എന്നു അവർ എങ്ങനെ കാണിച്ചു;

സത്യം:—അതിനവർ പറഞ്ഞ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ അസംഖ്യമാണു്.

ധൈര്യം:—അവയിൽ ചിലതു കേൾക്കട്ടെ.

സത്യം:—അവർ എന്നോടു ക്രിസ്ത്യാനി മുങ്ങിപ്പോകാറായ നിരാശ്രയക്കുഴിയെക്കുറിച്ചും; ഇടുക്കുവാതിൽക്കൽ പ്രവേശിപ്പാൻ മുട്ടുന്നവരെ എയ്യാൻ അതിനു സമീപമുള്ള ബേൽസബൂബിന്റെ കോട്ടയിൽ നിൽത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അമ്പുകാരെക്കുറിച്ചും; വഴിയിലുള്ള കാട്ടുകളെയും, ഇരുട്ടുകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിട്ടുള്ള പർവ്വതങ്ങളെയും, പ്രയാസക്കുന്നിനെയും, സിംഹങ്ങളെയും കുറിച്ചും, രക്തപ്രിയൻ — സംഹാരകൻ — സജ്ജനഹിംസൻ — എന്നീ രാക്ഷസരെക്കുറിച്ചും ഭയജനകമായവിധത്തിൽ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു. ക്രൂരതയെ വിനയ താഴ്വരയിൽ ഒരു ഭ്രതം സഞ്ചരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അതു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ജീവനെ ഏകദേശം ഇല്ലാതാക്കി എന്നും അവർ എന്നെ ധരിപ്പിച്ചു. മ്ലേച്ഛാത്മാക്കൾ, കുഴി, കുടുക്കു, കണി മുതലായവയെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞും, വെളിച്ചം ഇരുളായി ഇരിക്കുന്നിടവുമായ മരണ നിഴലിൻ താഴ്വര, സഞ്ചാരികൾക്കു വളരെ ഉപദ്രവിയായ നിരാശ്രയം, അവന്റെ സംശയക്കോട്ട, അപകടം നിറഞ്ഞ അഭിചാരനിലം എന്നിവയെക്കുറിച്ചും അവരിൽ നിന്നു ഗ്രഹിക്കുന്നതിനിടയായി. ഒടുവിൽ എനിക്കും മോക്ഷപട്ടണത്തിനും മദ്ധ്യേ പാലമില്ലാത്തതായ ഒരു വലിയ കുഴി ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നും അതു കടക്കേണ്ടതായി വരുമെന്നും ക്രൂടെ അവർ പറഞ്ഞു.

ധൈര്യം:—ഇത്രയോ പറഞ്ഞുള്ളോ ?

സത്യം:—ഈ വഴി മുഴുവനും സജ്ജനങ്ങളെ വഴിയിൽ നിന്നു തെറ്റിക്കുന്ന മനുഷ്യരാലും വഞ്ചകരാലും നിറഞ്ഞു കിടക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു.

ധൈര്യം:—അപ്രകാരമുള്ള വഞ്ചകന്മാരെക്കുറിച്ചു അവർ എന്തു പറഞ്ഞു ?

സത്യം:—ലോകജ്ഞാനി എന്നൊരുവൻ സഞ്ചാരികളെ വഞ്ചിപ്പാനായി വഴിയിൽ എപ്പോഴും കാത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു, അവന്റെ കയ്യിൽനിന്നു തെറ്റിയാൽ ഇതാ, അനാചാരവാനും കപടഭക്തിയും വഴിയിൽ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവരെ ഒഴിഞ്ഞുപോയാൽ സ്വകാര്യപ്രിയനും, വാചാലനും, ദേമാസും എന്നെ അകപ്പെടുത്തും. അവരെയും വിട്ടുപോകുവാൻ സംഗതിയായാൽ മുഖസ്തുതി എന്നെ തന്റെ കരുക്കിൽ അകപ്പെടുത്തി വീഴിക്കും ; അവനെയും ഞാൻ എന്റെ ഭാഗ്യത്താൽ ജയിച്ചു ഇളമ്പ്രായക്കാരനായ അവിവേകത്തോട്ടുകൂടെ മുമ്പോട്ടു തന്നെ പോയി മോക്ഷപട്ടണവാതുക്കൽ ചെന്നു ചേരുവാൻ ഇടയായാൽ, അവിടെനിന്നു അവർ എന്നെ പിടിച്ചു നരകപാതാളത്തിലേക്കുള്ള കുറുക്കുവഴിയേ കൊണ്ടുപോയി, മലഞ്ചെരിവിൽ ഇരിക്കുന്ന അഗാധത്തിലേക്കു തള്ളിക്കളയും നിശ്ചയം എന്നും മറ്റും അവർ എന്നോടു പറഞ്ഞു.

ധൈര്യം:—നിന്നെ അധൈര്യപ്പെടുത്തുവാൻ ഇവ വേണ്ടുവോളം മതിയായിരുന്നുവല്ലോ.

സത്യം:—കേൾക്ക, ഇങ്ങനെ ഒരു ശ്രേഷ്ഠദേശം ഉണ്ടെന്നു പലരും ക്രൂടെക്രൂടെ മുകളിൽ സംസാരിക്കുന്നതു കേട്ടു അതു വിശ്വസിച്ചു, അവിടെയുള്ള മഹിമകളിൽ കുറഞ്ഞൊന്നു എങ്കിലും കണ്ടാൽ കൊള്ളാം എന്നാഗ്രഹിച്ചു മുമ്പു പോയിട്ടുള്ളവരിൽ പലരും, നിരാശ്രയരായി തിരിച്ചുവന്നു തങ്ങളുടെ ബുദ്ധിമോശത്താൽ സ്വന്ത ഭവനങ്ങളെയും, ബന്ധുക്കളെയും, പിരിഞ്ഞു ഈ വഴിക്കു യാത്ര തുടർന്നതു മഹാ ഭോഷത്വമായിപ്പോയി എന്നു പട്ടണവാസികൾക്കെല്ലാം സന്തോഷമായി തീരുമാറു് ഏറ്റുപറഞ്ഞു ദുഃഖിച്ചു എന്നു അവർ പറഞ്ഞു. അങ്ങനെ മടങ്ങിപ്പോന്നവരായ കഠിനൻ—ചപലൻ—അവി

ശ്വാസം—ഭീരു—എതിർപ്പ്—വൃദ്ധനായ നാസ്തികൻ മുതലായ പലരും ഇതറിവാൻ വളരെ ദൂരം പോയിട്ടും എള്ളോളവും ഗുണം കാണായ്കയാൽ തിരിച്ചുപോന്നതായി എന്നോടു പറഞ്ഞു.

ധൈര്യം:—നിന്നെ അധൈര്യപ്പെടുത്തുവാൻ പിന്നെ എന്തെല്ലാം പറഞ്ഞു?

സത്യം:—സഞ്ചാരിയായി കാലംകഴിച്ച ഭയം എന്നോരാൾക്കു തന്റെ യാത്രയിൽ അര നാഴികപോലും സന്തോഷം അനുഭവിപ്പാൻ സംഗതി ഉണ്ടായില്ല എന്നും; മനസ്സിടിവു് എന്ന പേരായ വേറൊരു സഞ്ചാരി വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടും വിശപ്പും സഹിച്ചു കാലംകഴിച്ചു എന്നും പറഞ്ഞു. വിശേഷിച്ചും ലോകമെങ്ങും സുപ്രസിദ്ധനായ ക്രിസ്ത്യാനി എന്ന സഞ്ചാരിയെക്കുറിച്ചു അവർ പറഞ്ഞതു പറവാൻ ഞാൻ മറന്നുപോയി. അവൻ മോക്ഷപട്ടണവും മഹത്പകിരീടവും അഗ്രഹിച്ചുപോയി, ഒടുവിൽ ഒരു അന്ധകാരപ്പുഴയിൽ വീണു താണുപോയി എന്നും, ആ ആറിന്നക്കരെ ഒരു മുവട്ടപോലും വെപ്പാൻ അവനു സംഗതിയായില്ല എന്നും മറും അവർ എന്നോടു പറഞ്ഞു.

ധൈര്യം:—ഇവയിൽ ഒന്നും നിന്നെ അധൈര്യപ്പെടുത്തിയില്ലയോ?

സത്യം:—ഇല്ല. ഒട്ടുംതന്നെ ഇല്ല. അവർ പറഞ്ഞതായ പ്രയാസങ്ങൾ ഞാൻ സാരമായി വിചാരിച്ചില്ല.

ധൈര്യം:—അതെങ്ങനെ?

സത്യം:—സത്യവാദി പറഞ്ഞതെല്ലാം പരമാർത്ഥമെന്നു ഞാൻ തീർച്ചയായി വിശ്വസിക്കയാൽ തന്നെ; അതിനാൽ ഇവയൊന്നും ഞാൻ ഗണ്യമാക്കിയില്ല.

ധൈര്യം:—നിന്റെ വിശ്വാസത്താൽ അത്രേ ഇവയെല്ലാം ജയിപ്പാൻ നിനക്കു സംഗതിയായതു്; അല്ലെങ്കിൽ എത്ര ധൈര്യമുള്ളവനും ഈ വക വാക്കുകൾ കേട്ടു് അധൈര്യപ്പെടാതിരിക്കയില്ല.

സത്യം:—അതു വാസ്തവം തന്നെ. പക്ഷെ, ഞാൻ വിശ്വസിച്ചു, അതിനാൽ ഞാൻ യാത്രയായി നേർവ്വഴിയിൽ

വന്നു എനിക്കു എതിരെ വന്ന എല്ലാ തടസ്സങ്ങളെയും ജയിച്ചു. അങ്ങനെ വിശ്വാസത്താൽ അത്രേ ഇത്രത്തോളം ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നതു്.

ഉടനെ അവർ താഴെ പറയുന്ന പാട്ടു പാടി.

1. സത്യവീരനേ ധീരനേ ശൂരനേ
സാക്ഷി പകരും അത്ഭുതമനേ
കാണുമാഗ്രഹിച്ചാൽ കാട്ടുവൻ വാ നിങ്ങൾ
പരദേശപ്രയാണം പോവോരേ

2. കാറോ മഴയോ ആടയോ കോടയോ
കാനലോ വേനലോ വന്നീടിലും
മുന്നോട്ടു വെച്ച കാൽ ഒട്ടും പിശകാതെ
മേൽപ്പോട്ടുകേ സഞ്ചാരി പോയീടുമേ.

3. ആര് അവൻ പിന്നാലെ വന്നു ക്ഷിച്ചാലും
ആര് അവൻമുൻ നിന്നെതിർത്തീടിലും
നിന്നനില ഇളകാതവൻ നിന്നീടും
വന്നവർ ലജ്ജിക്കും നിസ്സംശയം.

4. സിംഹം വന്നെതിർത്തു ശബ്ദം ചെയ്തീടിലും
ക്രൂശാമൽ നിന്നവനെ എതിർക്കും,
ഒന്നിനാലും അവൻ മനസ്സിളകുവാൻ
ഒരികലും സാദ്ധ്യമല്ലറിക.

5. കാളികൾ ക്രൂരികൾ ഭ്രഷ്ടഗണാളികൾ
കണ്ണി കൂരുക്കുകൾ സങ്കടങ്ങൾ
എന്തു തന്നെ അവനെതിരെ വന്നാലും
ഏതുമെ പോടി അവനില്ലഹോ

6. അന്ത്യത്തിൽ നിത്യജീവൻ ലഭിക്കും
അതിനായി പാടുകൾ പെട്ടീടണം
എന്നറിഞ്ഞു അവൻ ആത്മാവിൽ ധൈര്യമായി
മുന്നോട്ടു തന്നെ നടന്നീടുമേ.

7. ശത്രു ക്രൂരം ക്ഷ്യം എന്തു വന്നാലും
അത്രമേൽ ധീരനായി തീർന്നുകൊണ്ടേ
രാപ്പകലും പ്രയത്നം സഹിച്ചീടും
സഞ്ചാരയാത്ര തുടർന്നീടുമെ.

അദ്ധ്യായം 24

സഞ്ചാരികൾ അഭിചാരനിലം കടന്നത്

ഇതിന്നിടയിൽ, മന്ദമായ കാറ്റിനാൽ യാത്രക്കാരെ നിദ്രാഭാരമുള്ളവരാക്കി തീർക്കുന്നിടമായ അഭിചാരനിലത്തിൽ അവർ വന്നുചേർന്നു. ആ നിലം മുഴുവനും മുള്ളും, കരുക്കും, കാട്ടംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരുന്നു. അവിടവിടെ യാത്രക്കാരുടെ മനസ്സിനെ വശീകരിക്കുന്നതിനായി ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മൺകൂടിലുകളുണ്ടായിരുന്നു. ആ കൂടിലുകളിൽ ആരെങ്കിലും ആശ്വാസത്തിന്നായി പോയിരിക്കയോ കിടന്നുറങ്ങുകയോ ചെയ്താൽ ഈ ലോകത്തിൽ അവൻ പിന്നെ എഴുന്നേല്ക്കയോ ഉണരുകയോ ചെയ്കയെന്നുള്ളതു അസാദ്ധ്യമാകുന്നു എന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ വന്നപ്പോൾ അവരുടെ കാവൽക്കാരനായ ധൈര്യഹൃദയൻ ആ സ്ഥലം മഹാ അപകടമുള്ളതെന്നു അറിഞ്ഞിരിക്കയാൽ എല്ലാവർക്കും മുൻപായും, ഭ്രതങ്ങളോ പെരുമ്പാമ്പുകളോ, രാക്ഷസരോ, കള്ളന്മാരോ പിന്നാലെ വന്നു സഞ്ചാരികളുടെമേൽ വീണു വല്ല ദോഷവും ചെയ്യുമെന്നു കരുതി സത്യവീരധീരൻ എല്ലാവർക്കും പിൻപായും തങ്ങളുടെ വാളുകളൂരി കയ്യിൽപിടിച്ചുകൊണ്ടും ആരുടേയും മനസ്സുക്ഷീണിച്ചുപോകാതിരിപ്പാൻ തങ്ങളിൽ കഴിയുംപ്രകാരം അന്യോന്യം ആശ്വസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും നടന്നു. ക്ഷീണമനസൻ ധൈര്യഹൃദയന്റെ കല്പനപ്രകാരം അവന്റെ പിന്നിലും, മനസ്സുടിവു സത്യവീരധീരന്റെ മുൻപിലുമായി നടന്നു.

അവർ അല്പം നടന്നു ഉടനെ ഒരു മഞ്ഞും ഇരുട്ടും അവരുടെമേൽ വ്യാപിച്ചതിനാൽ വളരെ നേരത്തേക്കു അവർക്കു തമ്മിൽ തമ്മിൽ കാണ്മാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ആ സമയമെല്ലാം അവർ മുൻപിൽ പോകുന്നവരുടെ ശബ്ദത്താൽ മാത്രം വഴി നിശ്ചയപ്പെടുത്തി നടക്കയായിരുന്നു ചെയ്തതു. എത്ര നല്ല സമർത്ഥനും ഇവിടം കടക്കുന്നതു മഹാ പ്രയാസമായിരുന്നു. അപ്പോൾ ബലഹീനപാത്രങ്ങളായ സ്ത്രീകളുടെയും കുഞ്ഞുങ്ങളുടെയും പ്രയാസസ്ഥിതി എന്തായിരുന്നുവെന്നു പറയണമെന്നില്ലല്ലോ. എങ്കിലും സഞ്ചാരികളുടെ മുമ്പിലും പിമ്പിലും നടന്നിരുന്നവരായ ധൈര്യഹൃദയന്റെയും സത്യവീരധീരന്റെ

യും ആശ്വാസവചനങ്ങളാൽ അവർ ധൈര്യപ്പെട്ട അധികം പ്രയാസം കൂടാതെ നടന്നുപോയി. ഈ വഴി ചേറും വെള്ളവും ചേർന്ന വഴുവഴുപ്പായും അശുദ്ധികൊണ്ടു നിറഞ്ഞും ഇരുന്നതിനാൽ അതിൽക്കൂടിയുള്ള യാത്ര വളരെ ക്ഷീണകരമായിരുന്നു. എങ്കിലും ക്ഷീണക്കു ആശ്വസിക്കേണ്ടതിനു ഒരു സത്രമോ സദനമോ ഒന്നുംതന്നെ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകയാൽ വളരെ മുറുമുറുപ്പോടും കിതപ്പോടും നെടുവീർപ്പോടും അവർ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരുത്തൻ കുറുങ്കാട്ടിൽ വീണുപോകയും, മറ്റൊരുത്തൻ ചേറ്റിൽ താഴുകയും, കുട്ടികളിൽ ചിലരുടെ ചെരിപ്പു ചെളിയിൽ പൊയ്പോകയും ചെയ്തു. വിശേഷിച്ചു, അവരിൽ ഒരുത്തൻ, "ഇതാ ഞാൻ താണുപോകുന്നേ" എന്നു നിലവിളിക്കയും; വേറൊരുത്തൻ, "നിങ്ങൾ എവിടെയാകുന്നു" എന്നു വിളിച്ചു ചോദിക്കയും; മറ്റൊരുത്തൻ, "ഞാൻ ഈ പടർപ്പിനകത്തു അകപ്പെട്ടുകയാൽ വിട്ടുപോരുവാൻ പ്രയാസമായിരിക്കുന്നുവല്ലോ" എന്നു പറഞ്ഞു നിലവിളിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങനെ അവർ പ്രയാസപ്പെട്ടു കുറെ അപ്പുറത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു പുല്പന്തലിനു സമീപത്തു വന്നു. അതു സഞ്ചാരികൾക്കു വിശ്രമത്തിനു നല്ലതെന്നു തോന്നിക്കത്തക്കതും പച്ചച്ചെടികളാൽ മൂടപ്പെട്ടു, യാത്രക്കാക്കു ഇരുന്നു ആശ്വസിപ്പാൻ തക്ക ഇരിപ്പിടങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതും ക്ഷീണമാക്കു കിടന്നു ക്ഷീണം ഒഴിപ്പാൻ തക്ക മെത്തകളോടുകൂടിയ കട്ടിലുകൾ ഉള്ളതുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇവയെല്ലാം വഴിയുടെ പ്രയാസത്താൽ ക്ഷീണിച്ചു വരുന്ന സഞ്ചാരികളെ വഞ്ചിപ്പാൻ വേണ്ടി ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടവ ആയിരുന്നതിനാൽ ഈ യാത്രക്കാരിൽ ഒരുവനെങ്കിലും അവിടെ നില്പാനുള്ള ഭാവം കാണിക്കുകപോലും ചെയ്തില്ല. കാരണം, അവരുടെ കാവൽക്കാരൻ ഈ കെട്ടിൽ മൂലം വരുന്ന ദോഷത്തെയും ഈ പന്തലിലേക്കു കടന്നാൽ ഉണ്ടാകുന്ന അപകടങ്ങളെയും അവരോടു പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. അതിനാൽ അവർ ആത്മാവിൽ ധൈര്യപ്പെട്ടു ജഡമോഹത്തെ ജയിപ്പാൻ ഒരുങ്ങി. ഈ കുടിലിന്റെ പേർ മടിയന്റെ സഖി എന്നായിരുന്നു. മടിയന്മാരായ സഞ്ചാരികൾ ആരെങ്കിലും വഴിയാത്രയിൽ ക്ഷീണിച്ചു വരുന്നതായാൽ

അവരെ ഇതിനകത്തു പ്രവേശിപ്പിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം വശീകരിക്കുന്ന ഒരു ശക്തി അതിനുണ്ടായിരുന്നു.

പിന്നെ ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതെന്തെന്നാൽ, സഞ്ചാരികൾ ഈ ഏകാന്തസ്ഥലത്തിൽ കൂടി നടന്നു, ഏതു സാമർത്ഥ്യക്കാരനുംകൂടെ തെറ്റിപ്പോകത്തക്കവണ്ണം മഹാ അപകടമുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തു വന്നെത്തി. ഇവിടെ പകൽ സമയത്തായിരുന്നു അവർ വന്നിരുന്നതു എങ്കിൽ, അവരുടെ കാവൽക്കാരൻ, സഞ്ചാരികളെ നേർവഴിയിൽനിന്നു തെറ്റിക്കുന്ന വിപരീത വഴികൾ അവക്കു കാണിച്ചുകൊടുത്തു, പ്രയാസംകൂടാതെ നേർവഴിയിൽകൂടെ അവരെ നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുമായിരുന്നു. എന്നാൽ അവർ ഇവിടെ വന്നതു, ഇരുട്ടായപ്പോൾ ആയിരുന്നതിനാൽ അവരുടെ നടത്തിപ്പുകാരനുകൂടെ വഴി നിശ്ചയമില്ലാതായി വന്നതിനാൽ അവർ അല്പനേരം നിൽക്കേണ്ടിവന്നു. എങ്കിലും മോക്ഷപട്ടണത്തിലേക്കുള്ള വഴി തിട്ടമായി വിവരിച്ചു കാണിക്കുന്നതായ പടമുള്ള ഒരു പുസ്തകം അവന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അതിൽ നോക്കിയാൽ പ്രയാസം നീങ്ങി, വഴി തെളിവായി അറിയാം എന്നു അവനു നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. ആകയാൽ അവൻ വേഗം ഒരു തീപ്പെട്ടി എടുത്തു ഉരച്ചു, വിളക്കു കത്തിച്ചു പടമുള്ള ആ പുസ്തകം തുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ, തങ്ങൾ നിന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നു കുറെ വലത്തോട്ടു വളരെ സൂക്ഷ്മത്തോടെ തിരിച്ചുപോകേണ്ടതായി കണ്ടു. അപ്പോൾ അവൻ ആ പുസ്തകമെടുത്തു നോക്കിയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ അവർ എല്ലാവരും തങ്ങളുടെ മുമ്പിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ചോറുകുഴിയിൽ വീണു നശിച്ചുപോകുമായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ തങ്ങൾ നിന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തിന്റെ മുൻവശത്തു ചോറു നിറഞ്ഞതായി വളരെ ആഴമുള്ള ഒരു കുഴിയുള്ളതായി അവർ കണ്ടു. ആയതു സഞ്ചാരികളെ നശിപ്പിപ്പാനായി ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു. ആ സമയം വഴി വിശദീകരിക്കുന്ന ആ പടവും സംശയനിവാരണം വരുത്തുവാനായി അങ്ങനെ ഒരു പുസ്തകവും അവരുടെ കൈവശം ഇല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ, ആ അപകടസ്ഥലങ്ങളിൽ കൂടി സഞ്ചരിപ്പാൻ അവക്കു എങ്ങനെ സാധിക്കുമായിരുന്നു എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കയുണ്ടായി.

ഇങ്ങനെ നേഴ്ച്ചഭൂമിയിൽക്കൂടെ നടന്നും അഭിചാരനിലം കടന്നുകൊണ്ടിരിക്കയിൽ, രാജപാതയുടെ സമീപത്തു പണിയപ്പെട്ടിരുന്ന മറെറാരു കുടിലിന്നടുത്തു അവർ വന്നു. അവിടെ നിശ്രദ്ധൻ, അവിവേകി എന്നു രണ്ടു സഞ്ചാരികൾ കേറിക്കിടന്നു ഉറങ്ങുന്നതായി അവർ കണ്ടു. വഴിയാത്രയുടെ ക്ഷീണതയാൽ ഇത്രത്തോളം വന്നപ്പോഴേക്കും അവർക്കു വന്ന തളർച്ച തീർപ്പാൻവേണ്ടി അവർ അതിൽ കയറി. പിന്നീടു കുറെനേരം ഇരുന്നപ്പോൾ ഉറങ്ങിപ്പോയി. സഞ്ചാരികൾ ഇവരെ കണ്ടാറെ അവരുടെ അപകടസ്ഥിതി അറിഞ്ഞു തങ്ങളുടെ തലകൾ കുലുക്കി. എങ്കിലും, ഇവരെ ഈ ഉറക്കസ്ഥിതിയിൽ വിട്ടിട്ടു പോകയോ, അതോ പോയി വിളിച്ചുണർത്തുകയോ, എന്തു ചെയ്യേണ്ടു എന്നു അവർ ആലോചിച്ചശേഷം കഴിയുന്നതായാൽ അവരെ വിളിച്ചുണർത്തുക തന്നേ നല്ലതു എന്നു നിശ്ചയിച്ചു. വിളിപ്പാൻ പോകുന്നവർ അവിടത്തെ സുഖത്താൽ വശീകരിക്കപ്പെടാതെ ഇരിപ്പാൻ നല്ലതുപോലെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണമെന്നു തീരുമാനിച്ചശേഷം അടുത്തുചെന്നു. കാവൽക്കാരൻ അവരുടെ പേരുകളറിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ അവരെ പേർ ചൊല്ലി വിളിച്ചു. പക്ഷെ, അവരുടെ വിളിക്കു ഒരുത്തരവും അവർ കേട്ടില്ല. അപ്പോൾ അവൻ അവരുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു അവരെ തട്ടിവിളിച്ചു. ഉടൻ അവരിലൊരുവൻ "എനിക്കു വരുവാനുള്ള പണം വരുമ്പോൾ നിനക്കു തരുവാനുള്ളതു തന്നേക്കാം" എന്നു പറഞ്ഞു. അതു കേട്ടു കാവൽക്കാരൻ തലകുലുക്കി. മറവനും "വാൾ പിടിപ്പാൻ എനിക്കു ശക്തിയുള്ളിടത്തോളം ഞാൻ യുദ്ധം ചെയ്യും" എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതിങ്കൽ ബാല്യക്കാരിൽ ഒരുവൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുപോയി.

അപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി കാവൽക്കാരനോടു ഇവരുടെ ഈ സംസാരത്തിന്റെ സാരമെന്താണെന്നു ചോദിച്ചു. ധൈര്യഹൃദയൻ ഉത്തരമായിട്ടു "അവർ ഉറക്കത്തിൽ സ്വപ്നംകണ്ടു ഇങ്ങനെ പറകയുംകുന്നു. അവരെ അടിക്കയോ ഇടിക്കയോ എന്തുതന്നേ ചെയ്താലും അവർ ഇതുപോലെ മാത്രമേ പറകയുള്ളു. അനേകം വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു ഒരുത്തൻ പറഞ്ഞതുപോലെ ഇവർ നടുക്കടലിൽ പായ്മരത്തിൽ കിടന്നുറങ്ങുന്നവ

നെപ്പോലെയും ; 'ഞാൻ അതിനെ വീണ്ടും അനേഷിപ്പാൻ എപ്പോൾ ഉണരും' എന്നു പറഞ്ഞവനെപ്പോലെയും ആകുന്നു" (സദ്യ. 22. 34, 35). മനുഷ്യർ ഉറങ്ങുമ്പോൾ ഉറക്കത്തിൽ ഓരോന്നു പറയുന്നതു പതിവാണല്ലോ. എന്നാൽ അവയൊന്നും വിശ്വാസത്തിൽനിന്നോ ബുദ്ധിയിൽനിന്നോ പറയുന്നതല്ല. ഇവരുടെ ആരംഭത്തിനും അവസാനത്തിനും തമ്മിൽ യാതൊരു സംബന്ധവുമില്ലാതിരിക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ, ഇവരുടെ ഈ വാക്കുകൾക്കും യാതൊരു ചേർച്ചയുമില്ലാതെ ഇരിക്കുന്നു, ഇതത്രെ അവരുടെ ദോഷം. നിർവിചാരികളായി യാത്രചെയ്യുന്നവരിൽ 20-ൽ ഒരുവനെങ്കിലും ഈ അപകടത്തിൽനിന്നു തെറ്റിപ്പോകുന്ന കാര്യം മഹാപ്രയാസം. ഈ ആഭിചാരനിലമാകുന്ന സഞ്ചാരികളുടെ പ്രതിയോഗിയായവന്റെ അവസാന സൂത്രം. വഴിയാത്രയിൽ ക്ഷീണിച്ചു വരുന്ന സഞ്ചാരികളെ വശീകരിപ്പാൻ ഇതു തക്ക സ്ഥലം എന്നു കരുതീട്ടത്രെ അവൻ ഈ പന്തൽ ഇവിടെ പണിതിരിക്കുന്നതു്. എന്തെന്നാൽ സഞ്ചാരികൾ ക്ഷീണിക്കുമ്പോൾ അല്ലാതെ ഇരിക്കയില്ലെന്നും തങ്ങളുടെ യാത്രയുടെ അവസാനത്തിൽ വരുമ്പോഴേക്കു അവർ നന്നാ ക്ഷീണിക്കും എന്നും വിചാരിച്ചിട്ടാകുന്നു യാത്രയുടെ അവസാനസ്ഥലവും ഖയ്യല ദേശത്തിന്റെ സമീപവുമായി ഇവിടെ ഈ പന്തൽ അവൻ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നതു്. ആകയാൽ സഞ്ചാരികൾ സുബോധവും ജാഗരണവുമുള്ളവരായി ഈ സഞ്ചാരികൾക്കു നേരിട്ട ആപത്തു തങ്ങൾക്കു വരാതിരിപ്പാൻ എത്രയും താല്പര്യത്തോടെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യം തന്നേ എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇതിങ്കൽ സഞ്ചാരികൾ എല്ലാവരും ആ സ്ഥലത്തുനിന്നു പോകുവാൻ ബദ്ധപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അപ്പോഴും ഇരുട്ടായിരുന്നതിനാൽ അവർ തങ്ങളുടെ കാവല്ക്കാരനോടു, അയാൾ ദീപെട്ടി തെളിയിച്ചു തങ്ങൾക്കു പ്രകാശം കാണിച്ചു തന്നാൽ വലിയ ഉപകാരമായിരിക്കും എന്നു പറകയാൽ, അവൻ ദീപെട്ടി കത്തിച്ചു അവരുടെ മുമ്പിൽ നടന്നു ; എന്നിട്ടും ബാല്യക്കാർ ആ വഴിയിൽ സഹിച്ച പ്രയാസങ്ങൾക്കും, ഒഴുക്കിയ കണ്ണുനീരിനും അളവില്ലായിരുന്നു. ആകയാൽ അവർ മോക്ഷയാത്രക്കാരുടെ സ്നേഹിതനായവങ്കലേക്കു നോക്കി വഴി കുറച്ചു

ആശ്വാസകരമാക്കി തീർപ്പാൻ അപേക്ഷിച്ചു. ഉടനെ ഒരു കാറുണ്ടായി അവരെ മൂടിയിരുന്ന മഞ്ഞും മേഘവും നീങ്ങിയതിനാൽ അവക്കു അല്പം പ്രകാശമുണ്ടായി. അപ്പോഴും അവർ അഭിചാരനിലം മുഴുവനും കടന്നു തീർന്നിരുന്നില്ല. തമ്മിൽ തമ്മിൽ കാണ്മാൻ തക്ക ഒരു നേരിയ പ്രകാശം മാത്രമെ അവക്കു കിട്ടിയുള്ളു.

അദ്ധ്യായം 25

സഞ്ചാരികൾ സ്ഥിരനില്പനെ കണ്ടതു്

ഇങ്ങനെ അവർ വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടു നടന്നു് അഭിചാരനിലത്തിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ എത്താറായപ്പോൾ തങ്ങൾക്കു മുമ്പായി ആരോ ഒരുവൻ മനോഭീതിയോടെ സംസാരിക്കുന്നതായി ഒരു ശബ്ദം അവരുടെ ചെവികളിൽ തട്ടി. അല്പം മുമ്പോട്ടു ചെന്നപ്പോൾ തങ്ങൾ കേട്ടതുപോലെ, ഒരു മനുഷ്യൻ മുഴങ്കാലുകളിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് തന്റെ കണ്ണുകളെയും കൈകളെയും ആകാശത്തിലേക്കു ഉയർത്തി രഹസ്യത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവനോടു വളരെ ശ്രദ്ധയോടെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു ദൂരത്തിൽവെച്ചു കണ്ടു. അവൻ പറയുന്നതു് എന്തെന്നു കേൾപ്പാൻ അവർ നല്ലതുപോലെ ശ്രമിച്ചിട്ടും തിരിച്ചറിവാൻ വഹിയാതെ ഇരുന്നതിനാൽ അവൻ സംസാരിച്ചു തീർത്തെ എന്നു കരുതി, അവർ മന്ദം മന്ദം നടന്നുചെന്നു. അവനോ സംസാരിച്ചു തീർന്ന ഉടനെ മോക്ഷപട്ടണത്തിനു നേരെ ബദ്ധപ്പെട്ടു് ഓടുവാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ ധൈര്യഹൃദയൻ അവനോടു "ഹേ മനുഷ്യാ! നീ, നീ മോക്ഷപട്ടണത്തിലേക്കാണെങ്കിൽ അവിടെ നില്ക്ക, ഞങ്ങളും അങ്ങോട്ടുതന്നെ പോകുന്നവരാകുന്നു" എന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. അവൻ അതുകേട്ടു നിന്നു. അവർ അടുക്കാറായപ്പോൾ വൃദ്ധനായ പരമാർത്ഥി "ഓഹോ, ഞാൻ ഈ മനുഷ്യനെ അറിയുമല്ലൊ" എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ സത്യവീരധീരൻ "താൻ അറിയുമോ? അവൻ ആർ" എന്നു ചോദിച്ചു. പരമാർത്ഥി "അവൻ എന്റെ നാട്ടുകാരനാണു്, അവന്റെ പേർ സ്ഥിരനി

ല്പൻ എന്നാകുന്നു. അവൻ പരമാർത്ഥസഞ്ചാരികളിൽ ഒരുവൻ തന്നെ സത്യം" എന്നു പറഞ്ഞു. അവർ അടുത്തപ്പോൾ ആ സഞ്ചാരി പരമാർത്ഥത്തെ നോക്കി "ഓഹോ മുപ്പനായ പരമാർത്ഥിയേ, താനും ഈ കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടോ" എന്നു ചോദിച്ചു. അതിനു പരമാർത്ഥി അവനോടു "നിന്നെപ്പോലെ ഞാനും ഇതാ ഇവിടെവരെയും ആയിരിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു.

സ്ഥിരനില്പൻ:—നിങ്ങളെ ഈ വഴിയിൽവച്ചു കാണ്മാൻ സംഗതിയായതിൽ ഞാൻ അത്യന്തം സന്തോഷിക്കുന്നു.

പരമാർത്ഥി:—അതുപോലെ തന്നെ നിന്നെ മുഴുകാലിന്മേൽ കണ്ടപ്പോൾ എനിക്കും വളരെ സന്തോഷമായി.

സ്ഥിര:—അല്പം മുടങ്ങിക്കൊണ്ടു, എന്തു്? നിങ്ങൾ എന്നെ അപ്പോൾ കണ്ടുവോ?

പരമാ:—നിന്നെ കണ്ടു എന്നു മാത്രമല്ല ആ കാഴ്ചയിൽ എന്റെ ഹൃദയം സന്തോഷംകൊണ്ടു നിറയുകയും ചെയ്തു.

സ്ഥിര:—ആ സമയം നിങ്ങളുടെ വിചാരം എന്തായിരുന്നു?

പരമാ:—എന്റെ വിചാരമോ, പരമാർത്ഥിയായ ഒരുവൻ ഇതാ വഴിയിൽ ഇരിക്കുന്നു; അവനോടൊരുമിച്ചു യാത്രചെയ്യാൻ സാധിക്കുമല്ലോ എന്നായിരുന്നു.

സ്ഥിര:—നിങ്ങൾ എന്നെക്കുറിച്ചു് ഒന്നും തെറ്റായി വിചാരിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ എത്ര ഭാഗ്യവാൻ! അങ്ങയുടെ വിചാരപ്രകാരം ഞാൻ ആയിത്തീർന്നിട്ടില്ലെങ്കിൽ ആയതു ഞാൻ തന്നെ ചുമക്കണമല്ലോ.

പരമാ:—നീ പറഞ്ഞതു സത്യം തന്നെ. നിന്നിലുള്ള ഈ ഭയം സഞ്ചാരികളുടെ യജമാനനും നിന്റെ ആത്മാവിനും തമ്മിൽ യതൊരു വിധത്തിലും അകൽച്ച ഇല്ല എന്നു് എന്നിൽ ദൃഢവിശ്വാസമുണ്ടാക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ എപ്പോഴും ഭയപ്പെടുന്നവൻ ഭാഗ്യവാൻ എന്നു് അവൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവല്ലോ (സദൃ. 28. 14).

സത്യവീ:—പ്രിയ സഹോദരാ, നീ ഇത്ര വളരെ നേരം മുട്ടിന്മേൽ നില്പാൻ കാരണമെന്ത്? ഒരു പ്രത്യേക കൃപയ്ക്കായി നന്ദിപറവാനോ, അതോ വേറെ വല്ല സംഗതിക്കായോ?

സ്ഥിര:—നാം ഇപ്പോൾ അഭിചാരനിലത്താകുന്നു എന്നു് നിനക്കു് അറിയാമല്ലോ ഈ സ്ഥലത്തിൽ കൂടി നടക്കുമ്പോൾ ഈ പാത എത്രയോ ദോഷവും അപകടവുമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇവിടെവരെയും വന്ന സഞ്ചാരികളിൽ എത്രയോ പേർ തങ്ങളുടെ യാത്രയിൽ ഈ സ്ഥലത്തുവച്ചു മരിച്ചുപോകുന്നു എന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു വന്നു. ഈ സ്ഥലത്തുവെച്ചുണ്ടാകുന്ന മരണത്തിന്റെ രീതിയെക്കുറിച്ചും ഞാൻ ചിന്തിച്ചു. ഇവിടെവെച്ചുണ്ടാകുന്ന മരണം ബലാൽക്കാരത്തോടെ, മരണവേദനയോടെ, ഉള്ളതല്ല, ഉറങ്ങുന്ന സമയത്തു ജീവൻ പോകുന്നതായിരിക്കുന്നുവല്ലോ. ഇവരും തങ്ങളുടെ സഞ്ചാരത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ എത്ര ആശയോടെ ഇത്രത്തോളം നടന്നുവന്നവരാകുന്നു. അങ്ങനെ യാത്രചെയ്യണമെന്നുള്ള ആശയും, ഉറങ്ങണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹവും, ഒരുവനിൽ ഒരുമിച്ചിരിക്കുന്നുവല്ലോ എന്നും മറ്റും ഞാൻ വിചാരിക്കയുണ്ടായി.

അവൻ ഇത്രയും പറഞ്ഞപ്പോഴേക്കു പരമാർത്ഥി അവനെ തട്ടിത്തു്, "ആ പന്തലിൽ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന രണ്ടാളുകളെ നീ കാണുകയുണ്ടായോ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

സ്ഥിര:—ഉവ്വു്. നിശ്രദ്ധനെയും അവിവേകിയെയും ഞാൻ അവിടെ കണ്ടു; അവർ മണ്ണായി തീരുവോളം അവിടെ കിടക്കും എന്നുക്രൂടെ അറിയുന്നു (സദ്യ. 10 7). എന്നാൽ അതിരിക്കട്ടെ, എന്റെ സംഗതി തന്നേ മുഴുവനാക്കട്ടെ. ഞാൻ മുൻപറഞ്ഞ സംഗതികളെ കുറിച്ചു ഓരോന്നു ചിന്തിച്ചുംകൊണ്ടു വരുമ്പോൾ മഹാ മോടിയുള്ള വസ്ത്രം ധരിച്ചു കാഴ്ചയ്ക്കു കോമളരൂപിണിയായി അല്പം പ്രായം ചെന്ന ഒരു സ്ത്രീ എന്റെ മുമ്പിൽ വന്നു നിന്നു എന്നെ തട്ടിത്തുകൊണ്ടു് എന്നോടു് "എന്റെ ഈ ഭംഗിയുള്ള ശരീരവും എനിക്കുള്ള സകല ദ്രവ്യവും എന്റെ ധൂളിമെത്തയും നിനക്കു തരുവാൻ ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നീ അവയെല്ലാം വാങ്ങണം" എന്നു പറഞ്ഞു. ആ സമയം എനിക്കു വളരെ ക്ഷീണവും നിദ്രാമയക്കവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഏകാന്തതയിലുള്ള ഒരു മുങ്ങാക്കു

ഞ്ഞിനെപ്പോലെയിരുന്ന എന്റെ സ്ഥിതി ആ സ്ത്രീ നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു എന്നെനിക്കു തോന്നുന്നു. ഒന്നു രണ്ടു പ്രാവശ്യം ഞാൻ അവളെ എന്റെ മുമ്പിൽനിന്നു തള്ളിമാറ്റി, എന്നാൽ അവളോ അതൊന്നും അവളെയല്ല എന്നുള്ള ഭാവത്തിൽ അതിങ്കൽ നീരസഭാവം ലേശംപോലും കാണിക്കാതെ പുഞ്ചിരിയോടുകൂടെ വീണ്ടും വന്നു് എന്നെ തട്ടിത്തു. അപ്പോൾ ഞാൻ മഹാ കോപപരവശനായി അവളോടു സംസാരിച്ചു. അതും അവൾ സാരമാക്കാതെ എന്നോടു "ഞാൻ പറയുന്നപ്രകാരം നീ കേൾക്കുന്നതായാൽ ഞാൻ നിന്നെ ലോകത്തിലേക്കും വലിയവനും ഭാഗ്യവാനുമാക്കിത്തീർക്കാം. എന്തെന്നാൽ ഞാനാകുന്നു സപ്തലോകത്തിന്റെയും രാജ്ഞി, സപ്തമനുഷ്യരും എന്നാലാകുന്നു ഭാഗ്യവാന്മാരായി തീരുന്നതു്" എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനെ ഞാൻ അവളോടു് അവളുടെ പേർ എന്തെന്നു ചോദിച്ചു. അതിനു് അവൾ തന്റെ പേർ മായാദേവി എന്നാകുന്നു എന്നുത്തരം പറഞ്ഞു. പേർ കേട്ടമാത്രയ്ക്കു് അവളിൽനിന്നു വല്ലപാടും തെറ്റിപ്പോയാൽ മതി എന്നായി എന്റെ വിചാരം; എന്നാൽ അവളോ മഹാ നയവഞ്ചനയോടെ എന്നെ വശീകരിപ്പാൻ നോക്കി. അപ്പോഴായിരുന്നു നിങ്ങൾ കണ്ടപ്രകാരം ഞാൻ മുഴങ്കാലുകളിന്മേൽ നിന്നുകൊണ്ടു കൈകളെയും കണ്ണുകളെയും മേല്പോട്ടു ഉയർത്തി, തക്കസമയത്തു സഹായിക്കുമെന്നു വാഗ്ദത്തം ചെയ്തവങ്കലേക്കു നോക്കി പ്രാർത്ഥിച്ചതു്. നിങ്ങളുടെ ശബ്ദം കേട്ടിട്ടോ എന്തൊ അവൾ ഞാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ എന്നെ വിട്ടു പൊയ്കളഞ്ഞു. ആ സമയം ഞാൻ ചെയ്ത പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടെ തന്നെ എനിക്കു ലഭിച്ച മഹാവലിയ രക്ഷയ്ക്കായി തനിക്കു സ്തോത്രവും ചെയ്തു. എന്തെന്നാൽ എന്റെ നന്മയ്ക്കായിട്ടല്ല, യാത്രയിൽനിന്നു് എന്നെ തടഞ്ഞു നശിപ്പിപ്പാനായിരുന്ന അവളുടെ ശ്രമം എന്നു ഞാൻ അറിയുന്നു.

പരമാ:—അവളുടെ അന്തരം മഹാ വഷളായുള്ളതു തന്നെ നിശ്ചയം, എന്നാൽ ഞാൻ അവളെ കാണുകയോ അവളുടെ ചരിത്രം വായിച്ചറിയുകയോ ചെയ്തിട്ടുള്ളപോലെ എനിക്കു തോന്നുന്നു.

സ്ഥിര:—താങ്കൾ അവളെ കാണുകയും അവളുടെ ചരിത്രം വായിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം.

പരമാ:—അവൾ വളരെ മർഭ്ഭവമായ വാക്കുകൾ പറകയും ഓരോ വാചകം പറഞ്ഞു നിത്തുമ്പോൾ പുഞ്ചിരികൊൾകയും ചെയ്തില്ലയോ?

സ്ഥിര:—ശരിതന്നേ. എത്ര കൃത്യമായി അതു് ഓർത്തിരിക്കുന്നു! അങ്ങനെ തന്നേ ആയിരുന്നു അവൾ ചെയ്തതു്.

പരമാ:—അവളുടെ അരയിൽ ഒരു സഞ്ചി ഉണ്ടായിരുന്നില്ലയോ? അവളുടെ ഹൃദയം മുഴുവനും അതിനേലായിരുന്നു എന്നു തോന്നുമാറു തന്റെ കൈ ക്കുടെക്കുടെ ആ സഞ്ചിയിൽ ഇട്ടിട്ടു അതിലെ പണം ഇളക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നില്ലയോ?

സ്ഥിര:—ഉവ്വു്. അവൾ ഇപ്പോൾ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ നിങ്ങൾ ഈ പറഞ്ഞതു് എത്ര പരമാർത്ഥമാകുന്നു എന്നു തെളിയുമായിരുന്നു. ഇത്ര സൂക്ഷ്മമായി അവളെക്കുറിച്ചു അങ്ങു പറയുന്നുവല്ലോ.

പരമാ:—അവളുടെ രൂപം വരച്ചവൻ നല്ല ചിത്രമെഴുത്തുകാരനും, ചരിത്രം എഴുതിയവൻ നല്ല ചരിത്രകാരനും ആകുന്നു.

ധൈര്യ:—അവൾ ഒരു വല്ലാത്ത ക്ഷുദ്രക്കാരി ആണു്. അവളുടെ ക്ഷുദ്രത്താലത്രെ ഈ സ്ഥലം ഇത്ര മയക്കഭ്രമിയായി തീർന്നിരിക്കുന്നതു്. അവളുടെ മടിയിലേക്കു തന്റെ തല ചായിക്കുന്നവൻ ശിരഃച്ഛേദം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള കല്ലിന്മേൽ തല വെച്ചുകൊടുക്കുന്നവനു തുല്യമാകുന്നു. അവളുടെ ഭംഗി കണ്ടു മോഹിക്കുന്നവൻ ദൈവത്തിന്റെ ശത്രുവാകുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഇവൾ സഞ്ചാരികളുടെ ശത്രുക്കളായവരെ അവരുടെ മഹത്വത്തിൽ നിലനിത്തുകയും (യാക്കോ. 4. 4; യോഹ. 2. 14) അനേകം സഞ്ചാരികളെ തന്റെ നയവഞ്ചനയാൽ വശീകരിച്ചു നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അവൾ വലിയോരു വായാടി തന്നേ. അവളും അവളുടെ പുത്രിമാരും, ഒരു സഞ്ചാരി ദൈവഗത്യാ അവരുടെ വഴി

യിൽനിന്നു തെറിയൊഴിഞ്ഞുപോയാൽ മറെറാരുവന്റെ പിന്നാലെ പോയി നമ്മസല്ലാപം നടത്തി ഈ ജീവനത്തിൻ മഹത്വങ്ങളെ വിവരിച്ചു് അതിനെ കൈക്കൊൾവാൻ തക്കവണ്ണം പ്രയത്നപ്പെടുക പതിവാണു്. നാണവും മാനവും എന്നതു് അവൾക്കില്ല. ഏതു പുരുഷനോടും സംസാരിക്കുന്നതിനും ലജ്ജയില്ല. ദരിദ്രരായ സഞ്ചാരികളെ പുച്ഛിക്കയും ധനവാന്മാരായോരെ പുകഴ്ത്തുകയും സൂത്രംകൊണ്ടു പണം സമ്പാദിപ്പാൻ കഴിയുന്നവരെ വീടുകൾതോറും നടന്നു പ്രശംസിക്കയും ചെയ്യും. അവൾ വെറിക്കൂത്തുകളിൽ ഇഷ്ടമുള്ളവളും വിരുന്നുകളിൽ പ്രിയമുള്ളവളും നല്ല ഭക്ഷണമുള്ള സദ്യകൾ എവിടെയുണ്ടോ അവിടെ പറന്നു് എത്തുന്നവളും ആകുന്നു. ചിലർ അവളെ ഒരു ദേവിയായി കരുതി വന്ദിക്കാറുണ്ടു്. ബലഹീനരെ വഞ്ചിപ്പാൻ വേണ്ടുന്ന സൂത്രം അവൾക്കു നല്ലവണ്ണം അറിയാം. തനിക്കു തുല്യയായ ഒരു സ്ത്രീ ലോകത്തെങ്ങും കാണുകയില്ല എന്നു പറഞ്ഞു തന്നെത്താൻ അവൾ പുകഴ്ത്താറുണ്ടു്. അവളെ സ്നേഹിച്ചു പ്രസാദിപ്പിച്ചാൽ മക്കളുടെ മക്കൾവരെ അവരോടുകൂടെ താമസിക്കുമെന്നു വാഗ്ദത്തം ചെയ്കയും, ചിലപ്പോൾ ചിലർക്കു തന്റെ ഭണ്ഡാരം തുറന്നു പൊന്നു പൊടിപോലെ എറിഞ്ഞുകൊടുക്കയും ചെയ്യും; മറുള്ളവർ തന്നെ പുകഴ്ത്തുന്നതു് അവൾക്കു വളരെ സന്തോഷമാണു്. പുരുഷന്മാരുടെ മാറ്റിടത്തിൽ ചാരുന്നതിനും അവർ തന്റെ വിലയേറിയ ആഭരണങ്ങൾ വസ്ത്രങ്ങൾ മുതലായവയെ പ്രശംസിക്കുന്നതു കേൾപ്പാനും അവൾക്കു വളരെ പ്രിയമാണു്. അവളെ പ്രശംസിക്കുന്നവരെ അവൾ നന്നായി സ്നേഹിക്കയും, അവളുടെ ആലോചന കേൾക്കുന്നവർക്കു കിരീടങ്ങളും രാജ്യങ്ങളും കൊടുക്കാമെന്നു വാഗ്ദത്തം ചെയ്കയും ചെയ്യും. പലരെ അവൾ തൂക്കുമരത്തിന്നിരയാക്കുകയും അനേകായിരങ്ങളെ നരകപാത്രങ്ങളാക്കി തീർക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്.

സ്ഥിര:—അവളോടു് എതിർത്തുനില്പാൻ എനിക്കു ലഭിച്ച കൃപ എത്ര വലിയതു്! അല്പമായിരുന്നു എങ്കിൽ അവൾ എന്നെ ഏതു സ്ഥിതിയിൽ ആക്കുമായിരുന്നു!

ധൈര്യ:—ഏതു സ്ഥിതി എന്നോ? ഹാ! ദൈവം മാത്രം അതറിയുന്നു. അവൾ നിന്നെ പരീക്ഷയിലും കണിയിലും

മനുഷ്യരെ സംഹാരനാശങ്ങളിൽ മുക്കിക്കളയുന്ന നിസ്സാരവും കേടുമുള്ള പല മോഹങ്ങളിലും അകപ്പെട്ടുഴലുമായിരുന്നു. അബ്ശാലോമിനെ അവന്റെ പിതാവിനു വിരോധമായും യെരോബോയാമിനെ യജമാനനു വിരോധമായും എഴുന്നേല്പാനും; യൂദയെ അവന്റെ കർത്താവിനെ വില്പാനും; ദേമാസിനെ സഞ്ചാരത്തിൽനിന്നു തടുപ്പാനും സംഗതി വരുത്തിയതു് ഇവളായിരുന്നു. ഇവൾ ലോകത്തിൽ ചെയ്യുന്ന ദോഷങ്ങളെ വിവരിപ്പാൻ ആർക്കു കഴിയും? അധികാരികളെയും പ്രജകളെയും തമ്മിലും, അപ്പനെയും മകനെയും തമ്മിലും, മനുഷ്യരെ തമ്മിൽ തമ്മിലും, ജഡത്തിനും ആത്മാവിനും തമ്മിലും, ശണ്ഠകളെയും വിപരീതങ്ങളെയും ഇവൾ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ആകയാൽ ഉത്തമനായ സ്ഥിരനില്പേ, നിന്റെ നാമധേയപ്രകാരം സകലവും ചെയ്തീർത്തിട്ടു നില്പാൻ ജാഗരണനായിരിക്ക.

ഈ സഞ്ചാരത്താൽ സഞ്ചാരികൾക്കു സന്തോഷവും സങ്കടവും ഉണ്ടായി. എന്നാൽ കുറേ കഴിഞ്ഞശേഷം അവർ മനം തെളിഞ്ഞു താഴെ പറയുന്ന പാട്ടു പാടി:—

മോക്ഷയാത്രക്കാർക്കു വരും മോശങ്ങൾ പലവിധം
പാപവഴി പലതു—ശത്രുക്കൾ അനേകം പേർ
പടുകുഴിയിൽ വീണു—പലർ മൃത്യുവശരായാർ
ചേറിൽ താണു ചത്തോർ—സംഖ്യയില്ലാ നിശ്ചയം
ആപത്തെ ഭയപ്പെട്ടോർ—മഹാ—ആപത്തിൽ അകപ്പെട്ടാർ
തീപ്പൊരിയെ പേടിപ്പോർ തീക്കുണ്ഡത്തിൽ വീഴുവാർ.

അദ്ധ്യായം 26

സഞ്ചാരികൾ ബയ്യലാനാട്ടിൽ ചേർന്നതു്.

ഇതിന്റെ ശേഷം സഞ്ചാരികൾ രാവും പകലും സൂര്യൻ ഉദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ബയ്യലാദേശത്തിൽ വന്നുചേർന്നതായി ഞാൻ എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടു. വഴിയാത്രയാൽ അവർ വളരെ ക്ഷീണിച്ചിരുന്നതിനാൽ, അവിടെ ഒരു സ്ഥലത്തിരുന്നു അവർ ആശ്വസിച്ചു. ഈ സ്ഥലം സഞ്ചാരികൾക്കു പൊതു

വായുള്ളതാകയാലും, അവിടത്തെ പൂങ്കാവനങ്ങളും മുന്തിരിത്തോട്ടങ്ങളും മോക്ഷരാജാവിന്റെ വകയാകയാലും അവിടെയുള്ളവയെ സ്വാതന്ത്ര്യമായി അനുഭവിപ്പാൻ അവക്കു അനുവാദമുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെവച്ചു അവരുടെ ക്ഷീണം വേഗം മാറുവാൻ സംഗതിയായി. കാരണം, മോക്ഷപട്ടണത്തിലെ മണികളുടെ നാദങ്ങളും കാഹളത്തിന്റെ ഇമ്പകരശബ്ദങ്ങളും അവർ ഇടവിടാതെ കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ, അവർ അല്പം പോലും ഉറങ്ങിയില്ലെങ്കിലും നന്നാ ക്ഷേമത്തോടെ കിടന്നുറങ്ങിയാൽ ഉണ്ടാകുന്ന സുഖം അവർ കുറച്ചുനേരംകൊണ്ടു അനുഭവിച്ചു. വിശേഷിച്ചും മോക്ഷപട്ടണത്തെരുവിൽ കൂടെ നടക്കുന്നവരുടെ സംസാരം അവക്കു അവിടെ കേൾക്കാമായിരുന്നു. "ഇന്നു് അനേക സഞ്ചാരികൾ പട്ടണത്തിൽ വന്നിരിക്കുന്നു"എന്നു ഒരുവനും, "അനേകർ ഇന്നു പുഴ കടന്നു സുന്ദരവാതിൽ വഴിയായി പട്ടണത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നു" എന്നു വേറൊരുവനും, "ഇന്നു അനേകം തേജോമയർ പട്ടണത്തിലേക്കു വന്നതിനാൽ അനേകം സഞ്ചാരികൾ ഇപ്പോൾതന്നെ വഴിയിലിരിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു, അവരുടെ ദുഃഖങ്ങൾ, ചഞ്ചലങ്ങൾ മുതലായവ മാറി ആശ്വാസപ്പെട്ടുത്തേണ്ടതിനു് ഇവർ മുൻകൂട്ടി വന്നതാകുന്നു" എന്നു മറെറാരുവനും പറയുന്നതു കേട്ടു്, ആനന്ദപരവശരായി അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ഉലാത്തുകയും സ്വർഗ്ഗീയ ദൃശ്യങ്ങളാൽ കണ്ണുകൾ എത്രയും ശോഭിക്കയും ചെയ്തു. ഇവിടെവച്ചു ജനങ്ങളുടെ ശരീരത്തിനും ആത്മാവിനും വിരോധമായി വല്ലതും കേൾക്കയോ കാണുകയോ സ്പർശിക്കയോ മണക്കയോ രുചിക്കയോ ചെയ്തില്ല. എന്നാലും തങ്ങൾക്കു കടപ്പാനുള്ള പുഴയിലെ വെള്ളത്തിന്റെ രുചിനോക്കിയപ്പോൾ അതു കുറെ കയ്പായി തോന്നി. എന്നാൽ ആ വെള്ളം ഇറക്കിയപ്പോഴോ മധുരമായി തീരുകയും ചെയ്തു.

ഇവിടെ പൂവ്വിക സഞ്ചാരികളുടെ നാമങ്ങളും അവർ ചെയ്ത ശ്രേഷ്ഠപ്രവൃത്തികളും എഴുതപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു വലിയ ദിനവൃത്താന്തപുസ്തകമുണ്ടായിരുന്നു. ഇവിടെ ചിലർ കടന്നപ്പോൾ പുഴ ഏറെറമായും മറു ചിലർ കടന്നപ്പോൾ ഇറക്കമായും ഇരുന്നതിന്റെ കാരണം എന്തെന്നുള്ളതിനെപ്പററി പല അഭി

പ്രായങ്ങൾ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഈ പുഴ ചിലപ്പോ വറവിയും ചിലപ്പോ വക്കു കവിഞ്ഞു ഒഴുകിയും ഇരുന്നു.

ഈ പട്ടണത്തിലുള്ള ബാല്യക്കാർ രാജാവിന്റെ തോട്ടങ്ങളിൽ ചെന്നു സൌരഭ്യമുള്ള പുഷ്പങ്ങൾ പറിച്ചു പൂച്ചെണ്ടുണ്ടാക്കി സഞ്ചാരികൾക്കു സമ്മാനമായി സന്തോഷത്തോടെ കൊടുക്കയുണ്ടായി. ഇവിടെ കർപ്പൂരം, നറുട്ട്, കുങ്കുമപ്പൂവു്, വയമ്പു്, ഏലവംഗം, കുന്തുരുക്കം, മൂറു്, ചെന്നിനായകം എന്നിവയും മറെറല്ലാ സുഗന്ധവർഗ്ഗങ്ങളും ധാരാളമായി ഉണ്ടാകുന്നതിനാൽ സഞ്ചാരികളുടെ കിടക്കകൾ അവിടെ താമസിച്ച നാളെല്ലാം അവയാൽ സുഗന്ധീകരിക്കപ്പെട്ടുകയും ശരീരങ്ങൾ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട സമയം പുഴയെ കടപ്പാൻ അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തു.

അദ്ധ്യായം 27

ക്രിസ്ത്യീനയുടെ മരണം

അങ്ങനെ അവർ പുഴ കടപ്പാനുള്ള സമയം പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു അവിടെ താമസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, സഞ്ചാരിയായി പറുദീസാ പ്രാപിച്ച ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ഭാര്യയായ ക്രിസ്ത്യീനയ്ക്കു മോക്ഷപട്ടണത്തിൽനിന്നു സാരമേറിയ ഒരു എഴുത്തു വന്നിരിക്കുന്നു എന്നൊരു വർത്തമാനം ആ ദേശം മുഴുവനും പരന്നു. എഴുത്തു കൊണ്ടുവന്ന ആൾ, അവൾ താമസിക്കുന്ന സ്ഥലം തിരക്കി പാർക്കുന്ന ഭവനത്തിൽ ചെന്നു എഴുത്തു കൊടുത്തു. അതിലെ ചുരുക്കമാവിതു്: "ഉത്തമസ്ത്രീയായവളേ, നിനക്കു ശുഭം, നീ നിത്യതയിൽ വെള്ള നിലയങ്കി ധരിച്ചു, തന്റെ മുൻപാകെ നില്പാൻ അഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു ഇതാ നിന്റെ കർത്താവു നിന്നെ തന്റെ സന്നിധാനത്തിലേക്കു ക്ഷണിക്കുന്നു. ആകയാൽ പത്തു ദിവസത്തിനകം സകലവും തയ്യാറാക്കി തിരുമുൻപിൽ ഹാജരാകേണ്ടതിനു് ഒരുങ്ങിക്കൊള്ളണം."

എഴുത്തു വായിച്ചശേഷം അതു കൊണ്ടുവന്ന ആൾ, താൻ ദൈവത്താൽ അയയ്ക്കപ്പെട്ട ഉത്തമ സ്ഥാനാപതി എന്നു

കാണിപ്പാനും അവൾ യാത്രയ്ക്കാവശ്യമായ ഒരുക്കങ്ങൾ വേഗത്തിൽ ചെയ്വാനുംവേണ്ടി സാക്ഷ്യമായി സ്നേഹത്താൽ മുദ്രയാക്കപ്പെട്ട ഒരമ്പിനെ അവളിലേക്കു എയ്തു. ആയതു് എഴുത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട പ്രകാരം പത്താംദിവസം അവൾ തന്റെ കർത്താവിന്റെ തിരുമുഖത്തെ ദർശിപ്പാനായി അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ വേണ്ടുന്ന ഒരുക്കങ്ങൾ വരുത്തി.

തന്റെ സമയം അടുത്തു വരുന്നു എന്നും തന്നോടുകൂടെ പ്രയാണം ചെയ്തവരിൽ താനാകുന്നു ഒന്നാമതു് അക്കരയ്ക്കു പോകേണ്ടതു എന്നും ക്രിസ്റ്റീന കണ്ട ഉടനെ, തങ്ങളുടെ കാവല്ക്കാരനും വഴികാട്ടിയുമായ ധൈര്യ ഹൃദയനെ വിളിച്ചു സകല വർത്തമാനവും പറഞ്ഞു. അവനും അതു കേട്ടു അവളോടു "നിന്റെ വചനങ്ങൾ എന്നെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നു. നിനക്കു വന്ന എഴുത്തു് എന്റെ പേക്കായിരുന്നാൽ എനിക്കു എത്ര സന്തോഷമുണ്ടാകുമായിരുന്നു !" എന്നു പറഞ്ഞു. പിന്നെ അവൾ അവനോടു "എന്റെ യാത്രയുടെ ശേഷമുള്ളവയെ ഞാൻ ഏതുവിധം നിവർത്തിക്കേണ്ടതാകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുതരേണം" മെന്നു അപേക്ഷിച്ചതിനാൽ ഇന്നിന്ന വിധം ചെയ്യേണമെന്നു പറഞ്ഞുകൊടുത്തശേഷം അവൻ അവളോടു, "ഞങ്ങളും ആറിന്റെ തീരംവരെ നിന്നോടുകൂടെ പോരുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു.

അതിന്റെ ശേഷം അവൾ തന്റെ മക്കളെ വിളിച്ചു ഓരോരുത്തനെ അനുഗ്രഹിച്ചു, അവരോടു "നിങ്ങളുടെ നെറ്റികളിന്മേൽ ഉള്ള മുദ്രയടയാളം ഇതുവരെ മങ്ങാതിരിക്കുന്നതിൽ ഞാൻ ആശ്വാസമുള്ളവളായിരിക്കുന്നു. എന്നോടുകൂടെ വാഴുവാൻ മോക്ഷപട്ടണത്തിലേക്കു നിങ്ങളും വന്നു അവിടെവച്ചു നിങ്ങളെ കാണ്മാൻ സംഗതിയായാൽ എന്റെ ഉള്ളം ആനന്ദിക്കയും, അതുവരെ നിങ്ങളുടെ അങ്കികളെ അഴുക്കു പറ്റാതെ വെണ്മയായി സൂക്ഷിച്ചാൽ എന്റെ സന്തോഷം പൂർത്തിയാകയും ചെയ്യും" എന്നു അവൾ പറഞ്ഞു. തനിക്കുള്ള അല്പ വസ്തുക്കൾ ദരിദ്രക്കായി കൊടുക്കേണ്ടതാകുന്നു എന്നു മരണപത്രം എഴുതി വയ്ക്കുകയും, മക്കളോടും മരുമക്കളോടും രാജാവിന്റെ ദൂതന്റെ വരവിനെ എപ്പോഴും നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കേണം എന്നും അവൾ ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങനെ അവൾ കാവല്ലൂരനോടും മക്കളോടും മരുമക്കളോടും സംസാരിച്ചു തീർന്നശേഷം സത്യവീരധീരനെ വിളിച്ചു അവനോട് "അങ്ങുന്നേ, നിങ്ങൾ എല്ലായിടങ്ങളിലും നിങ്ങളുടെ ഉത്തമസ്വഭാവത്തെ വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. മരണപര്യന്തം വിശ്വസ്തനായിരിക്കുക, എന്നാൽ എന്റെ രാജാവു നിങ്ങൾക്കു ഒരു ജീവകിരീടം തരും. വിശേഷിച്ചും, എന്റെ മക്കളുടെ മേൽ നിങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടി ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും, അവരെ ക്ഷീണരായി കാണുമ്പോൾ ആശ്വാസവചനങ്ങളാൽ ധൈര്യപ്പെടുത്തണമെന്നും ഞാൻ നിങ്ങളോടു് അപേക്ഷിക്കുന്നു. എന്റെ മരുമക്കൾ എല്ലാവരും പരമാർത്ഥികളായിരിക്കുന്നു. അവർക്കു വാദത്തം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഭാഗ്യം തന്നേ അവരുടെ അവസാനം ആയിരിക്കും" എന്നു പറഞ്ഞു. അനന്തരം സ്ഥിരനില്പനെ വിളിച്ചു അവനു ഒരു മോതിരം സമ്മാനം കൊടുത്തു.

അതിന്റെശേഷം അവൾ വൃദ്ധനായ പരമാർത്ഥിയെ വിളിച്ചു. അവൻ വരുന്നതു കണ്ടു ഇതാ, "സത്യമായിട്ടു ഒരു യിസ്രായേല്യൻ, അവനിൽ ഒരു വഞ്ചനയും ഇല്ല" എന്നു പറഞ്ഞു. അതു കേട്ടു്, ആ വൃദ്ധൻ ഉത്തരമായിട്ടു "നീ സീയോൻമലയിലേക്കു യാത്ര പുറപ്പെടുന്ന സമയം കാറും കോളും ഇല്ലാത്ത ഒരു പ്രകാശദിവസമായി തീരട്ടെ. നീ കാൽ നനയാതെ പുഴയിൽക്കൂടി കടക്കുന്നതു കാണ്മാൻ ഞാൻ വളരെ ആഗ്രഹിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവൾ അവനോടു "കാൽ നനയാതിരിപ്പാൻ പുഴയിൽ വെള്ളം ഇല്ലാതിരുന്നാലും ശരി, കുഴത്തോളം വെള്ളം ശക്തിയായിട്ടു വന്നാലും ശരി, ഏതുവിധത്തിലെങ്കിലും അക്കരെ പറ്റണമെന്നതു എന്റെ ലാക്കു്. ഞാൻ പോകുമ്പോൾ പുഴ എങ്ങനെ കിടന്നാലും അക്കരെ ചെന്നുചേർന്നശേഷം തളർച്ച തീർപ്പാനും വസ്ത്രങ്ങളുണക്കുവാനും വേണ്ടുവോളം സമയം എനിക്കുണ്ടാകുമല്ലൊ" എന്നു പറഞ്ഞു.

പിന്നീടു ആ നല്ല മനുഷ്യനായ മുടന്തൻ അവളോടു വിടവാങ്ങുവാൻ വന്നു. അപ്പോൾ അവൾ അവനോടു "ഇതുവരെയുള്ള നിന്റെ സഞ്ചാരം വളരെ പ്രയാസത്തോടെ ആയിരുന്നുവല്ലോ. അതിനാൽ നിന്റെ സ്വസ്ഥത വളരെ

ഇമ്പമുള്ളതായി തീരും. ജാഗരണം ചെയ്യു, തയ്യാറായി ഇരുന്നുകൊൾക, പക്ഷേ നീ വിചാരിക്കാത്ത സമയത്തായിരിക്കും ഭൂതൻ വരുന്നതു് എന്നു ഓർത്തുകൊൾക" എന്നു പാഞ്ഞു.

ക്രിസ്പീനയുടെ മരണം

പിന്നെ മനസ്സിടിവും മകൾ ഭയവും വന്നു, അവരോടു "നിരാശ്രയത്തിന്റെ കയ്യിൽനിന്നും അവന്റെ സംശയക്കോട്ടയിൽനിന്നും നിങ്ങൾക്കുണ്ടായ വലിയ രക്ഷ നിങ്ങൾ എപ്പോഴും നന്ദിയോടെ ഓർക്കേണ്ടതാണു്. ആ വിട്ടതല്ലാതാലല്ലൊ ഇവിടത്തോളം വരുവാൻ നിങ്ങൾക്കു സംഗതി

യായതു്. ആകയാൽ ഭയം ക്രൂടാതെ ജാഗരണരായിരിക്കയും അവസാനം വരെ സുബോധവും ആശയും ഉള്ളവരായിരിക്കയും ചെയ്ക" എന്നു പറഞ്ഞു.

ഒടുവിൽ ക്ഷീണമാനസനെ നോക്കി അവനോടു്, "നീ ജീവനുള്ളവരുടെ വെളിച്ചത്താൽ ജീവിക്കേണ്ടതിനും നിന്റെ രാജാവിനെ കണ്ടു ആശ്വസിക്കേണ്ടതിനും ആയിട്ടത്രെ സജ്ജനഹിംസൻ എന്ന മല്ലന്റെ കയ്യിൽനിന്നു വിടുവിക്കപ്പെട്ടതു്; ആകയാൽ നിനക്കുള്ള ക്ഷണം വരുന്നതിനു മുൻപിൻ രാജാവിന്റെ നന്മയെക്കുറിച്ചു ഭയപ്പെട്ടു സംശയിക്കുന്ന സ്വഭാവമെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു വേഗം മാനസാന്തരപ്പെട്ടു കൊള്ളണം എന്നു ഞാൻ നിനക്കു ബുദ്ധിചൊല്ലുന്നു. അല്ലാത്തപക്ഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുൻപിൽ ലജ്ജയോടുകൂടെ നില്പാൻ സംഗതിയാകും എന്നു ഓർത്തുകൊൾക" എന്നു പറഞ്ഞു.

അങ്ങനെ ക്രിസ്ത്യാനി മേൽലോകത്തിലേക്കു പോകേണ്ടതിനുള്ള നാൾ വന്നു. അവളുടെ യാത്ര കാണ്മാൻ ആഗ്രഹിച്ചുകൂടിയ പുരുഷാരത്താൽ വഴി മുഴുവനും നിറഞ്ഞിരുന്നു. മോക്ഷപട്ടണത്തിലേക്കു് അവളെ എതിരേറ്റു കൊണ്ടുപോകുവാൻ പുഴയുടെ അക്കരെ വണ്ടികളും രഥങ്ങളും വന്നു നിറയപ്പെട്ടിരുന്നു. അവളും നടന്നു നടന്നു പുഴയിൽ ഇറങ്ങിതന്നെ ചിൻചെന്ന ആളുകളോടു് അവസാനയാത്രയുടെ അടയാളം കാണിച്ചു; അവൾ പറഞ്ഞ വാക്കുകളിൽ അടുത്തു നിന്നവർ ഒടുവിൽ കേട്ടതു, "കർത്താവേ, ഇതാ നിന്റെ ദാസി നിന്നോടുകൂടി ഇരിപ്പാൻ വരുന്നു, എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളേണമേ" എന്നായിരുന്നു.

ഒടുവിൽ അവളുടെ മക്കളും സ്നേഹിതരും മടങ്ങിപ്പോകയും അവൾക്കായിട്ടു കാത്തിരുന്നവർ അവളെ അവരുടെ കാഴ്ചയിൽ നിന്നു മേലോട്ടു കൊണ്ടുപോകയും ചെയ്തു. അവൾ വാതിൽക്കൽ എത്തിയപ്പോൾ ഇതാ വാതിൽ തൽക്ഷണം അവൾക്കായി തുറക്കപ്പെട്ടു. അകത്തുള്ളവർ അവളുടെ ഭർത്താവിനോടു ചെയ്തതുപോലെ അവളെയും സകല സന്തോഷചിഹ്നങ്ങളാൽ കൈക്കൊൾകയും ചെയ്തു. അവളുടെ യാത്രയാൽ മക്കൾ വളരെ ദുഃഖിച്ചു എങ്കിലും ധൈര്യപൂർവ്വമായും

സത്യവീരധീരനും സന്തോഷംകൊണ്ട് വീണവായിക്കയും കൈത്താളം കൊട്ടുകയും ചെയ്തു തങ്ങളുടെ ഭവനത്തിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോന്നു.

അദ്ധ്യായം 28

മറ്റുള്ള സഞ്ചാരികളുടെ അവസാനം

ഇതു കഴിഞ്ഞു കുറെ നാൾ ചെന്നശേഷം വീണ്ടും ഒരു എഴുത്തുകാരൻ ആ പട്ടണത്തിൽ വന്നു മുടന്തൻ എന്നു പേരായ സഞ്ചാരിയെ തേടി കണ്ടശേഷം അവനോടു: "നീ ഊന്നുകോലും പിടിച്ചു ഞൊണ്ടി ഞൊണ്ടി ആരെ അന്വേഷിച്ചു് ഇതുവരെ വന്നുവോ, ആ കർത്താവായി നീ സ്നേഹിക്കുന്നവങ്കൽ നിന്നത്രേ ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നതു്. നിന്നോടു പറവാൻ എനിക്കുള്ള ഭൂതു് എന്തെന്നാൽ, വരുന്ന ഉയിർത്തെഴുനീൽപു പെരുനാളിന്റെ പിറ്റേദിവസം നീ തന്റെ രാജ്യത്തിൽ തന്നോടുകൂടെ രാത്രിഭക്ഷണം കഴിപ്പാൻ താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു; ആകയാൽ അതിന്നായിട്ടു നീ വേഗം ഒരുങ്ങിക്കൊള്ളണം. വീണ്ടും, ഞാൻ എന്റെ യജമാനന്റെ ഉത്തമനായ എഴുത്തുകാരൻ എന്നുള്ളതിനു ലക്ഷ്യമായി ഞാൻ നിന്റെ പൊൻകിണ്ണത്തെ തകർക്കയും വെള്ളിച്ചരടിനെ അഴിക്കയും ചെയ്യുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു് ഒരു അടയാളം കൊടുത്തു (സഭാപ്ര. 12. 6).

ഈ വർത്തമാനം കിട്ടിയ ഉടനെ അവൻ തന്റെ കൂടെ പ്രയാണം ചെയ്തിരുന്നവരെ എല്ലാവരെയും വിളിച്ചു് അവരോടു്: "എനിക്കു കല്പന വന്നിരിക്കുന്നു; ദൈവം നിങ്ങളെയും സത്യമായി ദർശിക്കും" എന്നു ചൊല്ലിയശേഷം സത്യവീരധീരനോടു തന്റെ മരണപത്രം എഴുതുവാൻ പറഞ്ഞു. തന്നെ പിന്തുടരുന്നവർക്കു വെച്ചേച്ചു പോകുവാൻ തന്റെ വടികളും വല്ല അനുഗ്രഹങ്ങളും അല്ലാതെ മറ്റൊരു സമ്പത്തും തനിക്കില്ലാത്തതിനാൽ തന്റെ മരണപത്രത്തിൽ എഴുതിയതെന്തെന്നാൽ, "എന്റെ കാലടികളെ പിന്തുടർന്നു വരുന്ന എന്റെ മകനു സകല വരങ്ങളെയും ആശംസിച്ചുകൊണ്ടു്

ഞാൻ ഈ വടികൾ ഭത്തമായി വെച്ചേക്കുന്നു. അവൻ എന്നിലും ഉത്തമനായി നടക്കേണമെന്നതു് എന്റെ ആഗ്രഹം" എന്നായിരുന്നു. പിന്നെ തനിക്കു സഞ്ചാരത്തിൽ വളരെ ഉപകാരിയായിരുന്ന ധൈര്യഹൃദയനിൽനിന്നു ലഭിച്ച പല ഉപകാരങ്ങൾക്കായും അവനു നന്ദി പറഞ്ഞശേഷം യാത്രയായി ആറ്റിൻകരയിൽ എത്തിയ ഉടനെ "അതാ അക്കരയിൽ രഥങ്ങളും കുതിരകളും എന്നെ കൊണ്ടുപോകുവാൻ തയ്യാറായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഈ വടികൾ എനിക്കു ഇനി എന്തിനു് ?" എന്നു പറഞ്ഞു അവയെ എറിഞ്ഞുകളഞ്ഞു. പിന്നെ അവൻ "വാഴ്ക! ജീവനെ വാഴ്ക!" എന്നു പറഞ്ഞു അക്കരെ ചെന്നുചേർന്നു.

അദ്ധ്യായം 29

ക്ഷീണമാനസന്റെ മരണം

അതിന്റെ ശേഷം ക്ഷീണമാനസന്റെ വീട്ടുവാതിൽക്കൽ ഒരെഴുത്തുകാരൻ വന്നു, വാതിൽ തുറന്നു, അകത്തു പ്രവേശിച്ചു, അവനോടു : നിന്റെ യജമാനനു നിന്നെക്കൊണ്ടു അവശ്യമായിരിക്കുന്നതിനാൽ, കുറഞ്ഞൊരു നാൾക്കകം നീ അവന്റെ തിരുമുഖപ്രകാശം കാണേണ്ടിവരും എന്നു നിന്നോടു പറവാൻ കല്പനയായിരിക്കുന്നു. എന്റെ വാക്കുകൾ സത്യമാകുന്നു എന്നുള്ളതിനു ലക്ഷ്യമായി "കിളിവാതിലിൽക്കൂടി നോക്കുന്നവർ അന്ധകാരപ്പെട്ടും എന്നുള്ള അടയാളം കൈക്കൊൾക" (സഭാപ്ര. 12. 3) എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ക്ഷീണമാനസൻ തന്റെ സ്നേഹിതരെ വരുത്തി, തനിക്കു വന്ന കല്പനയും അതു സത്യമെന്നു തെളിയിപ്പാൻ കൊടുത്ത അടയാളവും പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു. അവരോടു് "എനിക്കു യാതൊരു സ്വത്തും ഇല്ലാത്തതിനാൽ മരണപത്രം എഴുതിയിട്ടു ഫലമെന്തു് ? വിട്ടേച്ചുപോകുവാൻ എനിക്കുള്ള വസ്തു എന്റെ ക്ഷീണമനസ്സല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമില്ല. ഞാൻ പോകുന്ന സ്ഥലത്തു അതുകൊണ്ടു് അവശ്യമില്ല. സാധുക്കളായ സഞ്ചാരികൾക്കു കൊടുപ്പാൻ അതു തക്ക ഒരു സാധനവുമല്ല. അതുകയാൽ എന്റെ ഉത്തമ സ്നേഹിതനായ സത്യവീരധീരാ!

ഞാൻ ഈ ലോകം വിട്ടുപോയാൽ, ഉടനെ അതു കുപ്പക്കുന്നിൽ കുഴിച്ചിടുവാൻ ഞാൻ നിന്നോടു് അപേക്ഷിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. അതിന്റെ ശേഷം യാത്രയ്ക്കു സമയമായപ്പോൾ, മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ ആറ്റിൽ ഇറങ്ങി "വിശ്വാസത്തിലും ക്ഷമയിലും സ്ഥിരമായി നില്പിൻ" എന്നുള്ള അന്ത്യവാക്കുകൾ പറഞ്ഞശേഷം ആറ്റിനക്കരെ കടന്നു.

അദ്ധ്യായം 30

മനസ്സിടിവിന്റെ മരണം

ക്ഷീണമാനസൻ പോയി വളരെനാൾ കഴിഞ്ഞശേഷം, മനസ്സിടിവു ചെല്ലുന്നതിനു സന്ദേശം വന്നു. ആ ദൂതൻ അവനോടു: "ഹേ വിറച്ചുംകൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന മനുഷ്യനായുള്ളോവേ, നിന്റെ സംശയങ്ങൾ എല്ലാം നീങ്ങിപ്പോയതിനാൽ സന്തോഷത്തോടെ അട്ടഹസിപ്പാൻ വരുന്ന സ്വസ്ഥദിവസത്തിൽ നീ കർത്താവിന്റെ അടുക്കൽ ചെല്ലുവാൻ ഒരുങ്ങിക്കൊൾക; എന്റെ ഈ ദൂതു സത്യമാകുന്നു എന്നുള്ളതിനു ലക്ഷ്യമായി "ഇതാ വെട്ടുക്കിളിയും നിനക്കു ഭാരമായിരിക്കും" എന്നു പറഞ്ഞു് ഒരു വെട്ടുക്കിളിയെ അവനു അടയാളമായി കൊടുത്തു (സഭാപ്ര. 12. 5).

അദ്ധ്യായം 31

അതിഭയത്തിന്റെ മരണം

മനസ്സിടിവിന്റെ മകളായ അതിഭയം ഈ വർത്തമാനം കേട്ടു്, ഉടനെ താനും തന്റെ അപ്പന്റെ കൂടെ പോകുവാൻ ഒരുങ്ങി. പിന്നീടു മനസ്സിടിവു തന്റെ കൂട്ടസഹോദരികളെ വിളിച്ചുവരുത്തി, അവരോടു "സ്നേഹിതന്മാരേ, ഞാനും എന്റെ മകളും നിങ്ങളോടു കൂടിയിരുന്ന കാലം ഏതുവിധമുള്ളവരായിരുന്നു എന്നു നിങ്ങൾ അറിയുന്നുവല്ലൊ, അതുകയാൽ എന്റെയും എന്റെ മകളുടെയും അഗ്രഹം ഞങ്ങളുടെ ക്ഷീണ

മനസ്സും ഭയവും ഞങ്ങൾ ഇവിടെ വിട്ടുപിരിയുന്ന നാൾ മുതൽ എന്നന്നേക്കുമായി ആരും എടുക്കരുതു് എന്നാണു്. എന്തെന്നാൽ അതിന്റെ രഹസ്യമെന്തെന്നു നിങ്ങളോടു പറയാം. ഞങ്ങൾ മോക്ഷയാത്രയ്ക്കായി ആരംഭിച്ച നാളിൽ, ഈ സ്വഭാവങ്ങൾ ഞങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷമായി വന്നു. പിന്നീടു് അവ നീക്കിക്കളവാൻ ഞങ്ങൾ കഴിവുള്ളതെല്ലാം ചെയ്തിട്ടും സാധിക്കാതെ വന്നു. ഞങ്ങൾ പോയതിന്റെ ശേഷം അവ ആശ്വാസമില്ലാതെ ആരിലേക്കു പ്രവേശിക്കേണ്ട എന്നുവച്ചു് അലഞ്ഞു നടക്കും. അപ്പോൾ ഞങ്ങളെ ഓർത്തു് അവയെ കൈക്കൊള്ളാതെ ഇരിക്കണം എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് പുഴയിലേക്കു യാത്രയായി. പുഴ കടന്ന സമയം മനസ്സിടിവു് "അന്ധകാരമേ, നീങ്ങിപ്പോക; വെളിച്ചമേ, പ്രകാശിക്ക" എന്നു പറഞ്ഞു് അക്കരെ ചെന്നു. മകളേ എന്തുയും വിശേഷമായ ഒരു ഗീതം പാടിക്കൊണ്ടു് പുഴ കടന്നു. എങ്കിലും ആ പാട്ടു് എന്തായിരുന്നു എന്നു് അക്കം മനസ്സിലായില്ല.

അദ്ധ്യായം 32

പരമാർത്ഥിയുടെ മരണം

ഇതിന്റെശേഷം സംഭവിച്ചതെന്തെന്നാൽ, പരമാർത്ഥിയെ അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടു ഒരുവൻ പട്ടണത്തിൽവന്നു, അവന്റെ വീടു അന്വേഷിച്ചുചെന്നു ഒരു എഴുത്തുകൊടുത്തു; അതിൽ നീ ഇന്നേക്കു ഏഴാംദിവസം രാത്രിയിൽ പിതാവിന്റെ വാസസ്ഥലത്തു മഹത്വത്തോടിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ സന്നിധാനത്തിൽ വന്നു ചേർന്നുകൊള്ളേണമെന്നു ഇതിനാൽ അറിയിക്കുന്നു എന്നു എഴുതപ്പെട്ടിരുന്നു. ഞാൻ കൊണ്ടുവന്ന ഈ ദൂതു സത്യമുള്ളതാകുന്നു എന്നുള്ളതിനു ലക്ഷ്യമായി "സംഗീതവാദ്യത്തിന്റെ പുത്രിമാർ എല്ലാവരും കുനിയപ്പെട്ടും" (സഭാപ്ര. 12. 4) എന്നുള്ള അടയാളവും കൊടുത്തു.

ആ ദൂതു കിട്ടിയ ഉടനെ വൃദ്ധനായ പരമാർത്ഥി തന്റെ സ്നേഹിതരെ വരുത്തി അവരോടു്, "എന്റെ സഖികളേ,

ഇതാ ഞാൻ മരിക്കാറായിരിക്കുന്നു, യാതൊന്നും ശേഷിച്ചു വെപ്പാൻ എനിക്കില്ല. എന്റെ പരമാത്മതയെ ഞാൻ എന്നോടുകൂടെ കൊണ്ടുപോകുന്നു എന്നു പിന്നാലെ വരുന്ന സഞ്ചാരികളോടു പറയണം" എന്നു പറഞ്ഞു. പിന്നെ തന്റെ യാത്രദിവസം വന്നപ്പോൾ പുഴ കടപ്പാൻ ഒരുങ്ങി. ആ സമയത്തു പുഴ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ അതിന്റെ തീരം കവിഞ്ഞു ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എങ്കിലും അവൻ തന്റെ ആയുസ്സുകാലത്തിൽ നന്മനസ്സാക്ഷി എന്നൊരുവനോടു ഈ പുഴയ്ക്കൽ ഹാജരായിരിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞിരുന്നതിൻവണ്ണം അവൻ ഹാജരുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, ഇവൻ അവന്റെ കൈയ്യുപിടിച്ചു അവനെ അക്കരെക്കു കടത്തി. അതു കടക്കുമ്പോൾ അവൻ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ "കൂപ ഭരിക്കുന്നു" എന്നായിരുന്നു.

അദ്ധ്യായം 33

സത്യവീരധീരന്റെ മരണം

അതിന്റെശേഷം സത്യവീരധീരൻ പുറപ്പെട്ടു വരുന്നതിനു ആജ്ഞ വന്നിരിക്കുന്നു എന്നും, ആ വർത്തമാനം സത്യമാകുന്നു എന്നു തെളിയിക്കുന്നതിനു അവന്റെ കൂടം ഉറവിങ്കൽ ഉടഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും പട്ടണത്തിൽ കേൾവിയായി. അവനും തനിക്കു വന്ന എഴുത്തു വായിച്ചറിഞ്ഞശേഷം തന്റെ സ്നേഹിതന്മാരെ എല്ലാവരെയും വിളിച്ചുകൂട്ടി തനിക്കു വന്ന എഴുത്തിന്റെ സാരം പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു. പിന്നീടു അവൻ അവരോടു "ഞാൻ എന്റെ പിതാവിന്റെ അടുക്കൽ പോകുന്നു, ഞാൻ ഇവിടത്തോളം വന്നതു വളരെ പ്രയാസത്തോടും കഷ്ടതയോടുംകൂടെ ആയിരുന്നു, എങ്കിലും അവയെക്കുറിച്ചു എനിക്കു യാതൊരു വ്യസനവുമില്ല. മോക്ഷപട്ടണത്തിലേക്കു എന്റെ പിന്നാലെ വരുന്ന സഞ്ചാരിക്കു ഞാൻ എന്റെ വാൾ വിട്ടേച്ചുപോകുന്നു, എന്റെ വീരധീരതയും സാമർത്ഥ്യവും കൈവശപ്പെടുത്തുവാൻ സമർത്ഥൻ ആരോ അവനായി അവയെയും ശേഷിപ്പിക്കുന്നു ; എന്റെ

മുറിവുകളെയും വടുക്കുകളെയും മേലിൽ എനിക്കു പ്രതിഫലം തരുവാനിരിക്കുന്നവന്റെ പേക്കായി ഞാൻ ചെയ്ത യുദ്ധങ്ങൾക്കു ലക്ഷ്യമായി എന്നോടുകൂടെ തന്നെ കൊണ്ടുപോകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു. പിന്നെ സമയമായപ്പോൾ പലരും അവനോടുകൂടെ മരണനദിയിൻതീരം വരെയും പോയി, അവനും അറ്റത്തിൽ ഇറങ്ങുന്ന സമയം "ഹേ മരണമേ, നിന്റെ മൂർച്ച എവിടെ ? " എന്നു പറഞ്ഞു മുന്നോട്ടു നടന്നു അഴമുള്ളെടത്തുവന്നപ്പോൾ "ഹേ പാതാളമേ, നിന്റെ ജയം എവിടെ ? " എന്നു പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു അക്കരെക്കു കടന്നു. ഉടനെ അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന കാഹളങ്ങൾ എല്ലാം സന്തോഷംകൊണ്ടു ധ്വനിക്കയും ചെയ്തു;

അദ്ധ്യായം 34

സ്ഥിരനില്പന്റെ മരണം

അതിന്റെശേഷം സ്ഥിരനില്പനു് തുറക്കപ്പെട്ടോരു എഴുത്തുംകൊണ്ടു് ഒരു ദൂതൻ അവിടെ വന്നു. സഞ്ചാരികൾ അഭിചാരനിലത്തു വന്നപ്പോൾ മുഴങ്കാലിന്മേൽ കണ്ട ആൾ ഇവനായിരുന്നു. അവനു ലഭിച്ച എഴുത്തിന്റെ ചുരുക്കം, അവനെ ഇത്ര ദൂരത്തിൽ താമസിപ്പിപ്പാൻ അവന്റെ യജമാനനു മനസ്സില്ലാത്തതുകൊണ്ടു പുതിയ ജീവനു അവകാശിയായിത്തീരേണ്ടതിനു വേഗം ഒരുങ്ങിക്കൊള്ളേണമെന്നു ആയിരുന്നു. ഇതിങ്കൽ സ്ഥിരനില്പനു കുറെ സംശയം കണ്ടപ്പോൾ, ദൂതൻ അവനോടു "ഹോ ! സ്ഥിരനിൽപനേ, എന്റെ ദൂത സത്യമോ അല്ലയോ എന്നു നീ സംശയിക്കേണ്ടാ ; അതു മുഴുവനും സത്യമാകുന്നു എന്നുള്ളതിനു ലക്ഷ്യമായി "നിന്റെ വണ്ടി കിണറ്റിങ്കൽ തകർന്നിരിക്കുന്നു" (സഭാപ്ര. 12. 6) എന്നു പറഞ്ഞു. പിന്നെ സ്ഥിരനിൽപൻ സഞ്ചാരികളുടെ കാവല്ക്കാരനായ ധൈര്യഹൃദയനെ വിളിച്ചു്, അവനോടു് "എനിക്കു നിന്നോടുകൂടെ വളരെ നാൾ സഞ്ചരിപ്പാനും നിന്റെ സ്നേഹം അനുഭവിപ്പാനും സംഗതി വന്നില്ലെങ്കിലും, നീയുമായി മുഖപരിചയമായ നാൾ മുതൽ നീ എനിക്കു വലിയോരു ഉപകാരിയായി

തീന്നിരിക്കുന്നു. ഞാൻ എന്റെ വീട്ടുവിട്ടപ്പോൾ എന്റെ ഭാര്യയെയും അഞ്ചുമക്കളെയും വിട്ടുംവച്ചതെ പോന്നതു്. ഇനിയും അനേകം സഞ്ചാരികളെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവരുവാൻ നിനക്കു സംഗതിയാകും, അവരെയും ഞങ്ങളെപ്പോലെ വഴി നടത്തുവാൻ ഇടയാകും എന്നുള്ള ആശയോടുകൂടെ നീ വീണ്ടും നിന്റെ യജമാനന്റെ ഭവനത്തിലേക്കു തിരിച്ചുപോകുമെന്നു ഞാൻ അറിയുന്നു. ആകയാൽ നീ അവിടേക്കു മടങ്ങിപ്പോയ ശേഷം എന്റെ വീട്ടുകാരെ വിളിച്ചു എനിക്കു ഇതുവരെ സംഭവിച്ചവയെയും ഇനിമേൽ സംഭവിപ്പാനുള്ളവയെയും അവരോടു പറവാൻ ഞാൻ നിന്നോടപേക്ഷിക്കുന്നു ; അതോടുകൂടെ എനിക്കു ഇപ്പോഴുമുള്ളഭാഗ്യ സ്ഥിതിയും, ഞാൻ മോക്ഷപട്ടണത്തിൽ ചെന്നശേഷം അനുഭവിപ്പാൻപോകുന്ന ഭാഗ്യങ്ങളും, ക്രിസ്ത്യാനിയെയും ക്രിസ്ത്യാനയെയും കുറിച്ചുള്ള സംഗതികളും, അവളും മക്കളും അവനെ പിന്തുടന്നശേഷം അവൾക്കു ലഭിച്ച അവസാന മഹിമകളും വിവരിച്ചു കേൾപ്പിക്കണമെന്നും ഞാൻ യാചിച്ചുകൊള്ളുന്നു. അവർക്കു ഞാൻ എന്റെ പ്രാർത്ഥനകളും കണ്ണുനീരുകളും അല്ലാതെ വേറൊന്നും ശേഷിപ്പിക്കുന്നില്ല എന്നു പറയണം. പക്ഷേ അവരും അനുതപിച്ചു സഞ്ചാരികളായി തീന്നേക്കാം എന്നു ഞാൻ ആശിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ സ്ഥിരനിൽപ്പൻ തന്റെ വീട്ടുകാര്യങ്ങൾ ക്രമപ്പെടുത്തിയശേഷം മേൽലോകത്തേക്കു പോകുവാനുള്ള സമയമായപ്പോൾ ആറ്റിലേക്കു് ഇറങ്ങി. ആ സമയം ഏവനും അതിശയിക്കുമാറു പുഴ മഹാ ശാന്തമായിരുന്നു. അവൻ പുഴയുടെ നടുവിൽ ആയപ്പോൾ, അവിടെ നിന്നു കൊണ്ടു പുഴയുടെ ഇക്കരയിൽ തന്നെ നോക്കി നില്ക്കുന്ന തന്റെ സ്നേഹിതന്മാരെ അഭിമുഖീകരിച്ചു അവരോടു "ഈ പുഴ അനേകർക്കു മഹാ ഭയങ്കരമായിരിക്കുന്നു, ഇതിനെക്കുറിച്ചു വിചാരിക്കുന്നതു തന്നേ അവർക്കു മഹാ ഭയമായിരിക്കുന്നുവല്ലോ, എന്നാൽ എനിക്കോ ഇതു മഹാ സന്തോഷമുള്ളതായിരിക്കുന്നു. എന്റെ പാദങ്ങൾ പണ്ടു യിസ്രായേൽ യോർദ്ദാനെ കടന്നപ്പോൾ പെട്ടകത്തെ ചുമന്ന അച്ചായ്മന്മാരുടെ പാദങ്ങൾ ഉറച്ചിരുന്നിടമായ കല്ലുകളിന്മേൽ നില്ക്കുന്നു, ഇതിലെ വെള്ളം വായിക്കു കൈപ്പുകുന്നു, എങ്കിലും വയറ്റിനു തണുപ്പായിരിക്കുന്നു. എന്തിനായിട്ടു ഞാൻ ഇതു കടക്കുന്നു എന്നുള്ള വിചാരവും,

എന്നെ കൊണ്ടുപോകുവാൻ അക്കരെ തയ്യാറായി നില്ക്കുന്ന വാഹനങ്ങളെയും ആളുകളെയും കാണുവാനുള്ള താല്പര്യവും എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അഗ്നി എരിയുന്നതുപോലെ ജ്വലിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇതാ, ഞാൻ എന്റെ യാത്രയുടെ അവസാനം കാണുന്നു. എന്റെ പ്രയാസമെല്ലാം കഴിഞ്ഞു; എനിക്കുവേണ്ടി മുൾമുടി ചൂടപ്പെട്ട ശിരസ്സിനെയും തുപ്പപ്പെട്ട മുഖത്തെയും കാണ്മാൻ ഞാൻ ഇതാ പോകുന്നു. ഇതുവരെയും ഞാൻ കേൾവിയാലും വിശ്വാസത്താലും ജീവിച്ചു; എന്നാൽ ഇനിയോ, ഞാൻ എന്റെ സ്വന്ത കണ്ണുകൾകൊണ്ടു എന്റെ ആത്മാവു ആഗ്രഹിക്കുന്നവനെ കണ്ടു അവനോടുകൂടെ വസിപ്പാൻ പോകുന്നു. എന്റെ കർത്താവിനെക്കുറിച്ചു കേൾക്കുന്നതു എനിക്കു വളരെ സന്തോഷമായിരുന്നു. തന്റെ പരിശുദ്ധ കാല്കളുടെ ചുവടുകൾ എവിടെ കണ്ടുവോ അവിടെ എന്റെ പാദങ്ങൾ വെപ്പാൻ ആശിച്ചുകൊണ്ടു വന്നു. അവന്റെ നാമം എനിക്കു പച്ചപ്പുഴപ്പെട്ടിയിൽ വാസംപോലെ എന്നല്ലാ, എല്ലാ പരിമളങ്ങളെക്കാളും അധികം ഹൃദ്യമായിരുന്നു. തന്റെ ശബ്ദം എനിക്കു മഹാ ഇമ്പമായിരുന്നു. സൂര്യപ്രഭയെ ആശിക്കുന്ന താമരകളെക്കാൾ തന്റെ തിരുമുഖത്തിലെ പ്രകാശം കാണ്മാൻ ഞാൻ വാഞ്ഛിച്ചിരുന്നു. തന്റെ വചനങ്ങൾ എന്റെ ഭക്ഷണവും ക്ഷീണതയെ തീർക്കുന്ന ഔഷധവുമായി ഞാൻ അനുഭവിച്ചുവന്നു. താൻ എന്നെ എന്റെ അക്രമങ്ങളിൽനിന്നു വിടുവിക്കയും, ഒരു ദോഷവും എന്നെ ഉപദ്രവിക്കാതെ ഇരിപ്പാൻ കാത്തുസൂക്ഷിക്കയും, തന്റെ പ്രമാണങ്ങളുടെ വഴിയിൽ എന്റെ പാദങ്ങളെ ഉറപ്പിക്കയും ചെയ്തുപോന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇങ്ങനെ അവൻ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, അവന്റെ മുഖഭാവം മാറി, അവന്റെ ധൈര്യമനുഷ്യൻ അവനിൽ താണു (സഭാപ്ര. 22. 3). ഒടുവിൽ അവൻ "ഞാൻ നിങ്കലേക്കു വരുന്നതിനാൽ എന്നെ എടുത്തുകൊള്ളേണമേ" എന്നു പറഞ്ഞു. അതിന്റെശേഷം അവർ അവനെ കണ്ടതുമില്ല.

ആ സമയം മോക്ഷരാജ്യത്തിലെ കാഴ്ചകളുടെ മഹത്വം ഏതുവിധം ആയിരുന്നു എന്നു ആരാലും വിവരിപ്പാൻ വഹിയ്യ

തവണ്ണം അത്ര മനോഹരമായിരുന്നു. ആകാശമണ്ഡലം മുഴുവനും കുതിരകളാലും രഥങ്ങളാലും, കാഹളക്കാരാലും, നാഗസ്വരക്കാരാലും, ഗീതവാദ്യക്കാരാലും, നൃത്തക്കാരാലും നിറയപ്പെട്ടിരുന്നു. സഞ്ചാരികൾ മോക്ഷപട്ടണത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്ന സമയം ഇവർ, അവക്കു ചുറ്റും അണിഅണിയായി നിന്നുകൊണ്ടു മോക്ഷപട്ടണത്തിലെ അലങ്കാരവാതിലിൽക്കൂടി അവരെ അകത്തേക്കു അകമ്പടിയായി കൊണ്ടുപോയി.

ക്രിസ്ത്യാനയുടെ കൂടെ യാത്രയായി വന്നിരുന്ന അവളുടെ നാലു മക്കളും അവരുടെ ഭാര്യമാരും പുഴ കടന്നു അക്കരെ പോകുന്നതുവരെ ഞാൻ ആ സ്ഥലത്തു താമസിച്ചില്ല. വിശേഷിച്ചും ഞാൻ അവിടെനിന്നു തിരിച്ചുപോന്നശേഷം, അവർ അവിടെ ജീവനോടെ പാർത്തുവരുന്നു എന്നും, അവർ അവിടെ സഭാവൽസല്യം കുറഞ്ഞൊരു നാളുകൾ കൂടെ താമസിക്കുമെന്നും ഒരുത്തൻ പറഞ്ഞുകേൾക്കയുണ്ടായി. ആ വഴിയെ പോകുവാൻ സംഗതി വരുന്നതായാൽ, ഇപ്പോൾ നിന്നുന്ന സംഗതിയെക്കുറിച്ചു കേൾപ്പാൻ ആഗ്രഹമുള്ളവരെ അറിയിപ്പാൻ തയ്യാറായിരിക്കുന്നു. അതുവരെ വായനക്കാരേ, നിങ്ങളോടു യാത്ര പറഞ്ഞുകൊണ്ടു മതിയാക്കുന്നു.

എന്നു്

ജോൺ ബനിയൻ

Printed at the C. M. S Press, Kottayam—544—2000—5-2-1958

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
KOTTAYAM

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

KOTTAYAM

Cl. No. 265.8 Acc. No. 120754

This book should be returned on or before the date last stamped below.

16 MAY 2008

14 OCT 2008

4 SEP 2009

11 FEB 2010

19 MAR 2010

6 OCT 2012

3 APR 2018

10 MAR 2023

If the book is not returned on due date
a fine of 25 Ps. per day will be charged

265.8
BAN-P

120754

ബനിയൻ ജോൺ

പരദേശി മോക്ഷയാത്ര

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
265.8
Call No. BAN-P Acc. No. 120754
Author. ബനിയൻ, ജോൺ
Title ചരമദിന ചിന്തകൾ

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org